

Thiên Nhai Khách

Contents

Thiên Nhai Khách	2
1. Chương 1: Thiên Song	3
2. Chương 2: Ngẫu Ngộ	9
3. Chương 3: Miếu Hoang	14
4. Chương 4: Nghĩa Sĩ	18
5. Chương 5: Ác Quỷ	22
6. Chương 6: Mỹ Nhân	27
7. Chương 7: Lên Đường	31
8. Chương 8: Nguyệt Sắc	36
9. Chương 9: Trong Rừng	41
10. Chương 10: U Minh	46
11. Chương 11: Địa Huyệt	50
12. Chương 12: Ảo Cảnh	55
13. Chương 13: Lộ Diện	61
14. Chương 14: Thoát Vây	65
15. Chương 15: Tửu Lâu	71
16. Chương 16: Linh Hồ	76
17. Chương 17: Lưu Ly	86
18. Chương 18: Động Đình	91
19. Chương 19: Hỏa Tiêu	95
20. Chương 20: Hồng Y	100
21. Chương 21: Độc Hạt	105
22. Chương 22: Thánh Thủ	110
23. Chương 23: Chuyện Xưa	115
24. Chương 24: Mặt Quỷ	121
25. Chương 25: Bạch Y	126
26. Chương 26: Thất Gia	130
27. Chương 27: Đồ Sát	136
28. Chương 28: Cổ Tăng	140
29. Chương 29: Hận Muộn	145
30. Chương 30: Đêm Mưa	150
31. Chương 31: Thoát Xác	155
32. Chương 32: Dung Huyền	160
33. Chương 33: Quỷ Chủ	164
34. Chương 34: Yêu Cơ	169
35. Chương 35: Lục Yêu	173
36. Chương 36: Không Hối	178
37. Chương 37: Trò Hề	183
38. Chương 38: Cướp Giết	187
39. Chương 39: Chạy Nạn	192
40. Chương 40: Thất Gia	197
41. Chương 41: Tuyệt Vọng	202

42. Chương 42: Đại Náo	207
43. Chương 43: Cứu Người	212
44. Chương 44: Thực Trung	217
45. Chương 45: Kỳ Vọng	222
46. Chương 46: Xúi Quẩy	223
47. Chương 47: Khôi Lỗi	228
48. Chương 48: Hiểm Cảnh	234
49. Chương 49: Long Tước	239
50. Chương 50: Chìa Khóa	244
51. Chương 51: Chuyện Xưa	250
52. Chương 52: Sơn Cư	255
53. Chương 53: Năm Mới	258
54. Chương 54: Kinh Mộng	262
55. Chương 55: Chân Tường	267
56. Chương 56: Quạ Đen	272
57. Chương 57: Con Bạc	276
58. Chương 58: : Mạo Hiểm	282
59. Chương 59: Gặp Lại	286
60. Chương 60: Phu Thê	291
61. Chương 61: Bày Trận	297
62. Chương 62: Cân Bằng	301
63. Chương 63: Đêm Trước	306
64. Chương 64: Cuộc Mạng	311
65. Chương 65: Kinh Hồn	316
66. Chương 66: Dạ Tập	321
67. Chương 67: Đòi Ngã	326
68. Chương 68: Buông Xuống	332
69. Chương 69: Trở Về	337
70. Chương 70: Đêm Trước	342
71. Chương 71: Nội Chiến	346
72. Chương 72: Phơi Bày	351
73. Chương 73: Quy Củ	356
74. Chương 74: Đại Chiến	362
75. Chương 75: Chung Cực (thượng)	368
76. Chương 76: Chung Cực (trung)	373
77. Chương 77: Chung Cực (hạ)	380
78. Chương 78: Ngoại Truyện 1	386
79. Chương 79: Ngoại Truyện 2: Tiền Thế Kim Sinh	392

Thiên Nhai Khách

Giới thiệu

Tên gốc: Tác giả: PriestEdit: YểnThế loại: Đam mỹ, cổ trang giang hồ, 1×1, ám áp, hài, HETiên Song, nơi phàm là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nhai-khach>

1. Chương 1: Thiên Song

Hoa mai trong viện nở đầy cành, rơi khắp dưới đất, trải lên tuyết đọng chưa kịp tan sạch, thoát nhìn khiến người ta không phân ra được đâu là tuyết, đâu là mai, những khi gió nổi, hoa mai thông dong, lượn vòng khắp viện.

Tầm màn hoàng hôn buông xuống, trên mái hiên, ánh trăng lạnh như nước.

Cuối tiểu viện có một cánh cửa hông hoa mai thấp thoáng nửa bên, dáng vẻ như đã được nhiều năm, đẩy cánh cửa nhỏ đi qua, bên trong liền bắt đồng lớn, hai hán tử cường tráng mặc giáp cầm đao đứng trước cửa, cửa hiên chật hẹp, dưới lót đá phiến lớn, thông đến một tù thất tối đen, luồng khí tức sát nặng nề đập vào mặt.

Hương hoa phảng phất bị cách trở đến đầu kia của viện, không qua được chút nào.

Nơi đó cũng có mấy thị vệ canh gác, trên người phối đao kiếm, đứng như thể khúc gỗ, cửa có song sắt to như cánh tay nam tử thành niên.

Xuyên qua con đường chật chội tối om của tù thất nọ tiến vào trong sẽ là ba cửa đá lớn có cơ quan khổng lồ, mỗi cửa đều có người thủ, qua ba cửa đá này vào sâu hơn nữa thì ngay cả một chút sức sống nhân gian cũng tựa như không còn nữa, phảng phất đoạn đường đằng đằng mà chật hẹp kia là đường Hoàng Tuyền đầy rẫy oan hồn, mấy ngọn đèn lập lòe không ngừng, như thể ma trơi.

Tù thất trong cùng có tiếng một nam nhân nói khẽ câu gì đó, kể tiếp yên tĩnh giây lát, như có một người khác thở dài, nhẹ tênh không có sức.

Bỗng nhiên, một tiếng hét thảm chợt cắt ngang bóng tối đen kịt trong tù thất, ngay cả ánh lửa cũng lóe sáng rồi tối đi một thoáng, tiếng kêu thảm kia chói tai cực kỳ, như động vật hấp hối, chỉ khiến lòng người dâng lên hàn ý không nói nên lời.

Một người trong hai thị vệ đứng ngay cửa đưa lưng về phía tù thất dường như mới tới, trên mặt vẫn còn vẻ ngây ngô thiếu niên, phút chốc nghe thấy động tĩnh này, không nhịn được phải rùng mình, trộm liếc đồng bạn một cái, phát hiện đối phương như là bị điếc, đứng thẳng tắp bất động như núi, lập tức cũng thu liễm tâm thần, cúi mắt xuống.

Nhưng tiếng kêu thảm kia thật sự cao vút kéo dài thái quá, người nọ kêu đứt cả tiếng, khản đặc giọng vẫn không ngừng không ngớt, cuối cùng hơi thở chẳng còn nổi tiếp, kêu thảm lớn tiếng biến thành rên rỉ nức nở, lại càng lộ vẻ thảm.

Thị vệ mới đến chỉ cảm thấy da gà trên người chen nhau nổi lên.

Qua chừng một nén nhang, thanh âm của người nọ mới tiêu tan. Lại qua không bao lâu, hai người kéo ra một nam tử trung niên chẳng rõ sống chết. Nam nhân tay trần, đầu vẹo sang một bên, tóc đã bị mồ hôi

ngấm ướt, môi lưỡi cắn nát bấy, bọt máu ứa ra khoe miệng, thân thể trái lại chẳng có thương tích gì, chỉ là trên bảy chỗ đại huyết ở ngực bụng đều bị đóng một cây đinh đỏ sẫm.

Như là nối liền thành một đồ đằng quỷ dị đáng sợ, ánh mắt thiếu niên thị vệ không cảm được đuổi theo người trung niên nọ, mãi đến khi họ biến mất ở đầu kia cửa đá.

Lúc này, một người khề nói phía sau gã: “Nhìn thấy điều này đã hối hận chưa?”

Thiếu niên thị vệ run lấy bầy quay ngoắt lại, chỉ thấy một nam tử trường bào màu xanh ngọc không biết im hơi lặng tiếng đứng ngay phía sau gã từ khi nào, đồng bạn ở bên đã quỳ một gối xuống đất, thiếu niên phản ứng lại, cũng vội vàng quỳ xuống, miệng nói: “Trang chủ.”

Nam tử trường bào trông tầm hai mươi tám hai mươi chín tuổi, dáng vẻ nhã nhặn như một văn sĩ, chỉ là khuôn mặt có vẻ đau bệnh, đường nét mặt mày sắc nét rõ ràng, mắt cực sáng, luôn hơi cúi xuống, hàng mi cực dài cực dày kia che khuất một nửa, ngẫu nhiên ngược lên liền mang theo lãnh ý không nói nên lời, khiến người nhìn mà lạnh cả tim, sống mũi cao thanh tú, môi lại rất khinh bạc, khiến khuôn mặt tuấn mỹ kia tự dưng thêm vẻ bạc tình quả nghĩa.

Nghe thấy xưng hô của thiếu niên, nam nhân không nhịn được nhìn gã một cái, cười khề bảo: “Mới đến nhỉ?”

Thiếu niên cúi đầu: “Vâng.”

Nam nhân đưa tay khề vỗ vai gã hai cái: “Thế phải nhớ, về sau không thể gọi ta là trang chủ, ta sớm không còn là trang chủ gì nữa, lần tới nên xưng hô ta một tiếng Chu đại nhân.”

Thiếu niên ngẩng đầu nhanh chóng nhìn y một cái, lại tất cung tất kính cúi xuống: “Vâng, Chu đại nhân.”

Nam nhân gật đầu, khoát tay bảo: “Hai người đi đi, ta một mình thanh tịnh một hồi.”

Hai thị vệ đáp một tiếng, sóng vai đi ra ngoài, thiếu niên thị vệ vẫn không nhịn được quay đầu thoáng nhìn, thấy nam tử lam bào kia lẳng lặng dựa khung cửa, ánh mắt giống như đang nhìn chằm chằm thứ gì đó trong hư không, lại giống như chẳng nhìn thấy gì hết, thiếu niên không hiểu ra sao, cảm thấy y dường như phải đi một nơi rất xa vậy.

Cánh cửa sắt thứ nhất hạ xuống, lão thị vệ im lặng bên cạnh bất chợt nói khề: “Người nhìn đại nhân dáng vẻ như một thư sinh nhã nhặn lại ôn hòa, có thể nghĩ đến chính là đôi tay ấy đóng ‘Thất khiếu tam thu đinh’ cho lão Tất không?”

Thiếu niên sững sốt quay đầu nhìn đồng bạn lớn tuổi, lão thị vệ tóc mai bạc cả hai bên thở dài nói: “Những chuyện người không hiểu còn nhiều lắm, ‘Thiên Song’ chúng ta vốn chính là có vào không ra, muốn ra ngoài, không chết hoặc tàn thì không thể được.”

Năm Đại Khánh Vinh Gia thứ tư, tên “Thiên Song” đã có thể khiến cả triều dã nghe mà sợ.

“Thiên Song” chính là một tổ chức do thám tử và sát thủ tổ thành, trực tiếp hiệu trung với Hoàng đế, không ai biết họ có bao nhiêu người, không ai biết họ ẩn tàng nơi nào – không ai có thể hoài nghi, xúc giác của họ có thể duỗi đến chân trời góc biển. Là Dung Gia Hoàng đế Hách Liên Dực khi còn là Thái tử một tay kiến lập, đến bây giờ đã ra vào nghiêm ngặt, quy củ trật tự.

Thủ lĩnh nhiệm đầu tiên của “Thiên Song” – nam tử trường bào xanh ngọc nọ, “Tứ Quý trang chủ” trước kia, Chu đại nhân Chu Tử Thư hiện giờ.

Trên từ cung đình bí sự, dưới đến dân thường, ở “Thiên Song” này, đều giống như không có bí mật, cho nên liền có quy định, phàm người sống có miệng có thể nói, đều không được rời khỏi Thiên Song, vào đây lại ra ngoài, trừ phi đã chết, hoặc là tự xin “Thất khiếu tam thu đình”.

Cái gọi là “Thất khiếu tam thu đình”, đó là trên bảy chỗ đại huyết tối quan trọng giữa ngực bụng người lấy nội lực phong vào bảy cây đình độc, bảy kinh tám mạch ngưng trệ không xong, từ đây vô công phế hết, miệng không thể nói, tứ chi không thể hơi động đây, hình như phế nhân, ba năm độc vào ngũ tạng, tuyệt khí bỏ mình.

Tuy sống tạm ba năm, lại sống không bằng chết.

Nhưng ngay cả như thế, vẫn thỉnh thoảng có người tình nguyện làm hoạt tử nhân cũng muốn rời khỏi Thiên Song.

Ba năm cầu thả sống tạm, đó là ân huệ lớn nhất ngự ban.

Lại nói Chu Tử Thư dẹp lui trái phải, bản thân một mình trở về tù thất nho nhỏ, khép cửa, hai tay chấp sau lưng, như có điều suy tư mà chậm rãi đi một vòng, sau đó dừng chân, lấy chiếc hộp nhỏ đựng Thất khiếu tam thu đình trong góc tường rồi mở ra. Vật nhỏ hình dáng đáng sợ này lại tỏa ra một thứ mùi như lạc mai lãnh hương, Chu Tử Thư hít sâu một hơi, tiếp đó tự mình cởi trường bào.

Y ngoài mặt thoát nhìn vóc người cao lớn cân xứng, song vừa cởi áo, mới hiện ra thân thể khô quắt hết như bị thứ gì đó rút cạn, giữa ngực bụng gầy đét kia, lại rõ ràng đã cắm sáu cây Thất khiếu tam thu đình, không biết đóng lên từ năm tháng nào, cũng sắp ăn vào trong thịt luôn rồi.

Chu Tử Thư cúi đầu nhìn nhìn thân thể mình, cười cười như tự giễu, nhặt từ bên cạnh lên một thanh tiểu đao, cẩn thận, một lần nữa cắt da thịt đã khép lại ở cạnh mỗi cây đình, y hạ đao cực nhanh cực ổn, như không phải cắt da thịt của mình, chẳng bao lâu sau, trước ngực đều bị máu nhuộm đầm, lại nhìn lần nữa, những cây đình sớm đóng vào kia liền như vừa mới ghim.

Sau đó như là khởi động trạm gác gì, y khẽ kêu một tiếng, lập tức cả người mềm nhũn dựa góc tường, chậm chậm trượt xuống, thân thể run rẩy không nén được, một chút huyết sắc vền vền trên môi cũng rút hết, răng nghiến “ken két”, bỗng nhiên co giật, mắt y thoáng mở to, sau đó chậm rãi khép lại, đầu vẹo sang bên.

Sắc mặt tái nhợt, một thân huyết tích, như đã biến thành một thi thể.

Mãi khi ánh ban mai ngày hôm sau ló dạng, người cuộn mình trong một góc tù thất mới khe khẽ co giật, sau đó chậm rãi mở mắt, lần đầu tiên thử nhồm dấy, chân mềm nhũn lại suýt nữa ngã nhào, lần thứ hai mới miễn cưỡng đứng lên, lấy khăn tay thấm nước cẩn thận lau đi quá nửa vết máu trên ngực, một lần nữa khép áo, nhặt một cây Thất khiêu tam thu đính cất vào lòng.

Hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Rảo bước ra khỏi tù thất, về đến tiểu viện lãnh mai bạch tuyết kia, Chu Tử Thư chỉ cảm thấy một mùi hương thấm vào ruột gan hắt vào mặt, giống như dễ dàng gột rửa sạch sẽ mùi máu tanh đầy người, y đứng dưới một gốc mai hồi lâu, khẽ ngửi ngửi, trên mặt bất giác lộ ra một chút tươi cười.

Lại khe khẽ thở dài, nói nhỏ: “Người đâu.”

Một hắc y nhân chui ra như một cái bóng, khom người chờ y nói. Chu Tử Thư lấy ra một tấm lệnh bài màu tối ném cho hắn, bảo: “Đi mời Đoàn đại quân gia đến, hôm nay bảo y cùng ta đi gặp thánh.”

Hắc y nhân nhận lệnh bài, lại thần không biết quỷ không hay mà mất tích, giống như chưa bao giờ xuất hiện ở đó.

Đoàn đại quân gia Đoàn Bằng Cử là sau khi Chu Tử Thư nắm giữ Thiên Song, một tay đề bạt lên, chỉ nghe mình y điều phối. Người này có bản lĩnh, cũng có dã tâm, đồng thời chưa từng tiếc rẻ phô bày loại dã tâm này.

Có đôi khi Chu Tử Thư nhìn y, liền giống như nhìn bản thân vài năm trước. Không bao lâu sau, Đoàn Bằng Cử mang theo lệnh bài đến, y còn có chút không rõ nguyên do, dù sao đây là một đoàn người không thể lộ mặt, ngày thường trừ Chu Tử Thư thì những người khác không hề có quá nhiều cơ hội gặp thánh.

Chu Tử Thư cũng không nhiều lời, chỉ giữ y dùng một bữa cơm sáng, phỏng đoán Hoàng thượng cũng xấp xỉ phải hạ buổi triều sớm, mới phân phó một tiếng: “Đi thôi.”

Liền đi vào trong cung, Đoàn Bằng Cử tuy không biết y có ý tứ gì, cũng không hỏi nhiều, chỉ yên lặng đi theo.

Hai người một trước một sau đến thượng thư phòng, Dung Gia Hoàng đế Hách Liên Dực đã ở đó, vừa nghe nói họ đến, lập tức cho người gọi cả hai vào. Sau khi Chu Tử Thư và Đoàn Bằng Cử hành đại lễ, Chu Tử Thư lấy từ trong tay áo ra một ống trúc, trình cho Hách Liên Dực nói: “Hoàng thượng, đây là ngài lần trước phân phó.”

Hách Liên Dực nhận lấy, cũng không vội xem, ngược lại đánh giá Chu Tử Thư một phen, không nhìn được nhú mày nói: “Sắc mặt ngươi càng ngày càng không tốt, lát nữa kêu Thái y xem thử, tất là trên người có

ám thương, nhất thiết không được coi thường, đừng cậy tuổi trẻ rồi không coi là gì.”

Chu Tử Thư khẽ cười cười, không gật đầu, chỉ nói: “Phiền Hoàng thượng quan tâm.”

Hách Liên Dực lại liếc thấy Đoàn Bằng Cử, thoát tiên sưng sốt, sau đó hỏi: “Hôm nay sao Bằng Cử cũng đến? Trẫm có một thời gian không gặp người, thấy tinh thần không thiếu đâu.”

Đoàn Bằng Cử nheo đôi mắt nhỏ, vội cười bồi nói: “Phiền hà Hoàng thượng trăm công nghìn việc, còn có thể nhớ lão nô.”

Hách Liên Dực cười cười, lảng máng cảm thấy Chu Tử Thư dường như có lời muốn nói, liền mở ống trúc y mang đến trước, lấy từ bên trong ra một cuộn giấy nhỏ, đọc nhanh như gió, trên mặt lộ ra nụ cười, ngừng đầu nói với Chu Tử Thư: “Việc này làm thật đẹp, Tử Thư có cần trẫm khao thưởng người như thế nào?”

– Đến rồi.

Chu Tử Thư bỗng vén vạt áo quỳ xuống đất, Đoàn Bằng Cử không rõ nguyên do, chỉ đành quỳ theo.

Hách Liên Dực nhíu mày hỏi: “Người làm gì thế?”

Chu Tử Thư như là khí lực không đủ, nhẹ giọng nói: “Thần chỉ cầu Hoàng thượng thưởng một ân điển.”

Hách Liên Dực cười nói: “Đứng lên mà nói, người vì Đại Khánh ta vào sinh ra tử mấy năm nay, trừ gian sơn này, muốn cái gì mà trẫm không thể đáp ứng? Nói đi.”

Chu Tử Thư thẳng người dậy, lại vãn quỳ, sau đó yên lặng cúi vạt trường bào, trường bào che dày mà kín kẽ kia vừa cúi, mùi máu tanh lập tức hắt vào mặt, thân thể y mới kết vầy bởi vì dọc đường kiệu ngựa xóc nảy lại bị chảy máu.

Hách Liên Dực đứng bật dậy: “Tử Thư!”

Đoàn Bằng Cử đã sợ tới mức không thốt được gì.

Chu Tử Thư lại xòe tay, một cây Thất khiếu tam thu đỉnh cuối cùng nằm trên bàn tay thôn thôn, nói: “Hoàng thượng, thần tự mình đâm sáu cây, nếu cây thứ bảy cũng đâm nốt, sợ là không gượng nổi vào cung chào từ biệt Hoàng thượng, cầu Hoàng thượng một ân điển, bảo Bằng Cử giúp thành toàn cho thần đi.”

Hách Liên Dực ngây ra hồi lâu, không nói được chữ nào, qua một lúc mới suy sụp ngồi trở lại, ngửa đầu nhìn đôn đông thượng thư phòng, thấp giọng nói như đọc thoại: “Duẩn Hành trú mãi tây bắc, Bắc Uyên... Bắc Uyên không còn, hiện giờ cả người cũng muốn bỏ trẫm sao?”

Chu Tử Thư chỉ im lặng.

Hách Liên Dục trầm mặc một hồi, nói như than thở: “Trầm là cô gia quả nhân.”

Chu Tử Thư nói tiếp: “Hoàng thượng, chuyện Thiên Song ngài không cần nhọc lòng nhiều, Bằng Cử mấy năm nay vẫn đi theo thần, tin được, cũng có bổn sự...”

Đoàn Bằng Cử ngắt lời y: “Trang chủ! Trang chủ không thể nói như vậy, Lão Đoàn ta tuyệt không có ý nghĩ như thế! Ngài... Ngài không thể...”

Chu Tử Thư khẽ lẩm nhẩm: “Thất khiếu tam thu đình, tam thu tất đoạn trường, gương cung không có tên quay đầu...”

Y khom người, dập đầu trước Hách Liên Dục, dập xong lại không ngẩng đầu, miệng nói: “Niệm thần hầu hạ ngàn ấy năm, thành toàn thần đi.”

Hách Liên Dục nhìn chằm chằm người như huyết hồ lô kia, khoảnh khắc ấy không ai biết đế vương đang lúc thịnh niên này nghĩ gì trong lòng – những năm cẩn thận dè dặt ấy, những năm cơ quan tính hết ấy, những năm bốn bề bất ổn ấy, những năm phong sương khổ hàn ấy, những năm... Mà cuối cùng y quân lâm thiên hạ, nhưng mọi người đều không còn, chỉ sót lại mình y.

Mọi người đều không trốn nổi thế sự vô thường, cùng năm tháng ruồng bỏ.

Hồi lâu, y nhắm mắt, vung tay.

Khóe miệng Chu Tử Thư lộ ra nụ cười: “Tạ chủ long ân.”

Như là gặp được chuyện gì cực vui vẻ, trên khuôn mặt tái nhợt lại hơi phỉếm đỏ, cao hứng phấn chấn quay sang Đoàn Bằng Cử, nhét một cây đinh cuối cùng vào tay: “Đến đi.”

Đoàn Bằng Cử trù trù một lúc lâu, mới cắn răng, giơ cây đinh đỏ sậm bắt tường, ghim chết vào thân thể máu thịt của trang chủ, y biết là cực đau, mấy năm nay nhìn quen, hán tử thiết huyết nhất cũng không chịu nổi mà thất thanh kêu thảm, nhưng Chu Tử Thư lại chỉ hơi co quắp, thân thể vẫn thẳng băng, không kêu la, chỉ có một tiếng rên khẽ gần như không thể nghe.

Y thậm chí cảm thấy trong tiếng rên của Chu Tử Thư cũng có ý cười.

Đoàn Bằng Cử cảm thấy trang chủ điên rồi.

Chu Tử Thư ở nguyên tại chỗ hồi lâu, cuối cùng bái Hách Liên Dục, khuôn mặt trắng bệch như giấy.

Sức lực trong thân thể y đang nhanh chóng rút đi, cảm giác chết lặng bắt đầu chậm rãi dâng lên, mở miệng nói ra bốn chữ cuối cùng: “Hoàng thượng bảo trọng.”

Sau đó không đợi Hách Liên Dục đáp, liền rảo bước ra khỏi thượng thư phòng, nhẹ nhàng như là đã bỏ xuống gánh nặng gì, bóng dáng thoảng cái không còn thấy bóng dáng.

2. Chương 2: Ngẫu Ngộ

Thất khiếu tam thu đình có một bí mật, bí mật này trước mắt trừ Chu Tử Thư thì không còn ai biết, sau này đại khái cũng chẳng mấy ai hay – nếu một lần đóng liền bảy cây đình thì ngay lập tức không xong, công lực thâm hậu như Chu Tử Thư, chắc cũng đủ giữ một hơi thở để y rời khỏi hoàng cung, chỉ sợ chưa đến cửa cung đã thành một đồng thịt bầy nhầy chẳng thể nói năng động đậy.

Nhưng nếu mỗi ba tháng đóng một lần, để đình kia ăn dần vào người từng chút, biến thành một thể với mình, chậm rãi thích ứng, tuy rằng ba năm sau cũng phải chết, tốt xấu còn có thể giữ lại năm thành nội công, hơn nữa nói năng hành động đều có thể như người thường, chỉ là phải chịu đựng mười tám tháng đau đớn như dùi tim khoét cốt.

Nghe nói chỉ cách đau đớn này đã có thể khiến người ta điên cuồng, có điều Chu Tử Thư rất khoái lạc thâm nghĩ, hóa ra lời đồn này không đúng, ít nhất y hiện tại không điên, chẳng những không điên, y cảm thấy đời này dường như chưa từng có lúc nào khoái lạc nhẹ nhõm như vậy.

Thiên Song đương nhiên cũng sẽ có theo dõi với người tự xin ly khai, người nào, khi nào rời khỏi, dừng lại ở đâu, vui thân nơi đâu đều có ghi chép tỉ mỉ, giống như một tấm lưới lớn, vào rồi thì cả đời không ra được.

Tội nghiệp y nửa đời bán mạng, cuối cùng vẫn có mấy tâm phúc.

Chu Tử Thư, thủ lĩnh Thiên Song ngày xưa Vinh Gia Hoàng để một tay bồi dưỡng, võ nghệ cao cường, cực am hiểu thuật dịch dung, đi vào giữa đám đông vừa quay người thì chẳng còn ai nhận được.

Mà bóng đen đi lại trong cung đình khủng bố nhất kia, cứ thể biến mất khỏi cõi đời, chỉ còn lại một nam nhân sa sút lang thang cười con ngựa gầy, dọc đường ngâm cổ tranh ngâm nga khúc ca dân gian sai nhịp.

Thành người đầu tiên thoát khỏi mạng lưới khủng bố này.

Y đeo chiếc mặt nạ da người không tinh xảo lắm, tùy ý tô vẽ cho bản thân vẻ mặt vàng vọt, thoát nhìn như một kẻ ốm bệnh có thể chết trắng căng bất cứ lúc nào, khi uống nước bên bờ sông nhìn mặt nước, cảm thấy rất thích hợp với tình huống chân thật của mình, càng nhìn càng vừa lòng, lại tiện tay dắt dê trong nông hộ ven đường một bộ quần áo vải thô, cởi bộ cảm bào ban đầu đem đốt, hông đeo bầu rượu rỉ mất một nửa, bên trong là nửa bầu rượu đục cẩu thả.

Lại nghĩ tới mấy năm nay mình vẫn ẩn trong hoàng cung đại nội, chưa bao giờ lấy tên họ thật hành tẩu giang hồ, ngay cả một cái tên giả cũng chẳng cần dùng đã hoan hoan hỉ hỉ lên đường.

Y cũng chẳng quan trọng nơi đi, đều nói Giang Nam tốt, liền muốn đến Giang Nam xem thử, dọc đường đi đi ngừng ngừng, làm chút hoạt động cướp phú tế bần mà sống tạm, qua Khai Phong, đi Bồng Lai, chậm rì rì, hơn ba tháng mới đến Giang Nam cỏ xanh sen thơm.

Vừa đến địa phương, liền ẩn vào hầm rượu của thiên hạ đệ nhất lâu, nếm hết rượu quế hoa ngọt ngon, túy sinh mộng tử, vui phơi phới, chỉ cảm thấy cuộc sống này không thể tuyệt hơn.

Hơn mười ngày sau, nhất thời uống nhiều, say nửa bị phát hiện hành tung, cũng cảm thấy rượu tuy ngon nhưng nói cho cùng mềm nhũn, giảm chút thú vị, thế là ném lại một lượng bạc rồi rời khỏi hầm rượu.

Vừa qua hơn mười ngày, hình tượng càng khó coi, y mang khuôn mặt quý bệnh lao và ngũ quan hèn mọn, đó là vẻ mặt xanh xao chính tông vô cùng, lại thêm quần áo ngâm trong rượu mười mấy ngày, cơ hồ thành bã rượu, mái tóc bù xù rũ rượi, chẳng khác chi một tên ăn mày xin cơm.

Cho nên khi ngồi ven đường nhắm mắt phơi nắng, có một đứa bé mũm mĩm tung tăng đi qua bên cạnh y, lại tung tăng quay về, dòm dòm y, lấy một đồng tiền nhón trong tay nhưng không biết bỏ đâu, tìm hồi lâu còn hỏi: “Đại thúc, bát của thúc đâu?”

Lập tức bị người lớn trong nhà bế đi, chỉ làm y dở khóc dở cười.

Rất nhiều năm qua đi, bằng hữu quá khứ, người bạn lòng, không phải đã chết thì là tha hương, Chu Tử Thư dựa góc tường, duỗi tứ chi mãi nguyện phơi thái dương ấm áp, khoe miệng thoáng có nụ cười, bắt đầu suy xét gần ấy năm mình mưu cầu gì?

Lúc còn trẻ, luôn thấy mình là một nhân tài vượt trội, lời ca ngợi gì cũng ôm lên người, nào là tuyệt đỉnh thông minh, nào là tim có chín lỗ, nào là võ nghệ cao cường, nào là hiểu biết sâu rộng, như thế không làm ra một phen sự nghiệp là uống đến nhân thế một hồi, hiện giờ nhớ tới, rốt cuộc mưu cầu điều gì đây?

Lại rơi mất cái gì đây?

Chẳng qua vứt bỏ thân tự do, làm một nô tài không thể lộ diện cho hoàng gia, vòng vòng vèo vèo, hóa ra thứ có được cũng bù vào sạch sẽ cả, đến bây giờ cô gia quả nhân hai bàn tay trắng, lại trăm phương ngàn kế liều mạng chuộc mình ra, còn cảm thấy làm rất thông minh.

Y bỗng nhiên lại bị thương, chỉ cảm thấy trên thế giới có ngốc nữa cũng chẳng ngốc được hơn mình.

Bao nhiêu năm rồi không để đầu óc trống trơn nằm phơi nắng ven đường như thế này? Buồn cười người qua đường đi lại hối hả, tới tới lui lui như vội chết, còn gấp hơn kẻ sắp chết là y.

Chỉ nghe trên lầu bên cạnh có một nữ tử giọng giòn tan: “Công tử, người coi tên kia, nếu nói y là ăn mày thì sao bên cạnh chẳng có lấy một cái bát vỡ, nếu nói không phải sao lại ngồi đó cả buổi sáng chẳng làm gì hết, chỉ cười hì hì một cách ngây ngô, lẽ nào không phải kẻ ngốc?”

Chu Tử Thư hiện giờ tuy rằng công phu chỉ còn một nửa, nhĩ lực lại như còn tốt hơn năm đó, nữ tử kia tuy cách một con phố huyên náo, lại không lớn tiếng, vẫn để y nghe không sót chữ nào.

Còn chưa kịp tự giễu, chỉ một khắc sau lại có tiếng một nam nhân nói: “Y đang phơi nắng.”

Giọng nam nhân này hết sức dễ nghe, trầm trầm thấp thấp, nói cực chậm, lại không lằng nhằng.

Chu Tử Thư không nhìn được ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên lầu hai của tử lâu đối phố dựa lan can, một thiếu nữ áo tím diện mạo cực đẹp và một nam tử áo xám đang ngồi đối nhau, nam nhân nọ sắc mặt hơi nhợt nhạt, mắt lại rất đen, như là hút hết ánh sáng vào, mà đen trắng rõ ràng, thoát trông có phần không giống người sống, Chu Tử Thư mới ngẩng đầu, vừa vận chạm phải mắt y.

Nam nhân áo xám mặt không biểu cảm giao ánh mắt, lập tức mặt không biểu cảm quay đầu, chuyên tâm ăn thức ăn trên bàn.

Chu Tử Thư không nhìn được phải bật cười, lòng nói biển người mờ mịt, lại vẫn gặp được một tri kỷ.

Thiếu nữ áo tím nọ lại vẫn đang đảo quanh đôi mắt to long lanh nước trên người y, hồi lâu rốt cuộc không nhìn được nữa, báo với nam tử áo xám kia một tiếng rồi nhảy nhót xuống lầu, chạy đến trước mặt Chu Tử Thư nói: “Ăn mày, ta mời người ăn cơm, thấy thế nào?”

Chu Tử Thư uể oải nhìn nàng một cái, lắc đầu nói: “Tiểu thiện nhân, không bằng cô mời ta uống rượu đi.”

Thiếu nữ áo tím cười duyên, quay đầu lớn tiếng nói với trên lầu: “Công tử, tên ngốc này bảo ta là thiện nhân này!”

Đáng tiếc công tử áo xám kia như là không nghe thấy, chẳng hề nhìn nàng, chỉ chuyên chú ăn cơm, giống như trước mắt trời sụp đất nứt cũng chẳng thể phai mờ mối tương tư với thức ăn.

Thiếu nữ áo tím liền hỏi: “Người khác đều xin cơm, sao chỉ mình người xin rượu? Rượu kia có gì tốt, có thể no bụng sao?”

Do nàng đẹp, Chu Tử Thư cũng không nhìn được muốn nói với nàng vài câu, liền đùa: “Nhờ rượu mượn hồng nhan.”

Thiếu nữ áo tím hơi ngẩn ra, lập tức khó nén được cười đến không dừng nổi, nàng cười tựa như nhánh hoa rung, Chu Tử Thư cảm thấy mình vận khí không tồi, Giang Nam quả nhiên lắm mỹ nhân, vừa thưởng thức

vừa gật gù thở than: “Ký ngôn toàn thịnh hồng nhan tử, ưng liên bán tử bạch đầu ông.* Cô nương cười trên tai họa như vậy, không hiền hậu đâu.”

Thiếu nữ kinh ngạc nói: “Ê, người còn ra vẻ nhỏ nhen nữa nha.” Nói đoạn ngồi xổm xuống, nhanh chóng đưa tay tháo bầu rượu bên hông y, chạy vào tủ lâu, giấy lát lại trở về.

Chu Tử Thư định đưa tay nhận, ai ngờ thiếu nữ nhanh chóng triệt tay, cười bảo: “Ta hỏi người chuyện này, nếu người nói đúng, ta sẽ đưa bầu rượu cho người, mời người uống rượu, nếu người nói không đúng, ta sẽ hạ độc trong đây, cho người uống lủng bụng luôn.”

Chu Tử Thư cười khổ, thiếu nữ này đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng vướng tay, liền hỏi: “Bầu rượu của ta chính là thắng từ một lão ăn mày, bên trong chẳng biết ngâm bao nhiêu xác rắn, nếu cô thích thì cứ cầm, ta bỏ còn không được sao.”

Thiếu nữ áo tím mắt xoay một vòng, cười hì hì nói: “Người khiến cô nương mất công một chuyến, ta nổi giận rồi, giận rồi thì phải giết người.”

Chu Tử Thư trầm nghĩ, tiểu ma tinh từ đâu đến đây, uống cho ngoại hình như thiên tiên, đành nói: “Cô nói đi.”

“Ta hỏi người, người ở đây ăn xin, vì sao bên cạnh ngay cả cái bát vỡ đựng tiền cũng không có?”

Chu Tử Thư nhíu mày, nói: “Ta nói ta ăn xin bao giờ? Chẳng qua chiếm một góc phơi nắng thôi.”

Thiếu nữ áo tím ngẩn ra, vô thức quay đầu nhìn nam nhân trên tủ lâu kia, nam tử áo xám nọ hiển nhiên nhũ lực cũng cực tốt, nghe họ nói chuyện thoáng dừng tay, không tỏ vẻ gì khác, lại gió mát vô sầu, hạ đầu như bay tiếp tục chuyện tâm ăn.

Thiếu nữ ngửa đầu nhìn ánh dương, hơi nghi hoặc: “Ta không làm sao nhìn ra thái dương có gì đáng phơi?”

Chu Tử Thư cười lắc đầu rồi đứng dậy, nhẹ nhàng đưa tay chụp lại bầu rượu thùng kia, thiếu nữ “ôi cha” một tiếng, vừa không đề phòng lại bị y đắc thủ, hơi nghi hoặc nhìn y, chỉ nghe nam nhân đáng vẻ như ăn mày này nói: “Cô nương tuổi trẻ, tự nhiên có rất nhiều việc cần làm, phải khẩn trương ăn uống no nê, dưỡng đủ tinh thần mới được, ta một kẻ đất vàng chôn đến cổ, trừ uống rượu thì chỉ còn lại ăn no chờ chết, không phơi nắng thì làm gì?”

Y ngửa đầu dốc một ngụm rượu, chép miệng lớn tiếng khen: “Rượu ngon, đa tạ cô nương!”

Nói xong quay người đi thẳng, thiếu nữ áo tím nọ theo bản năng đưa tay tóm lấy, nàng tự cho là công phu không tồi, nhưng ai biết người vốn tưởng vươn tay là bắt được lắt lư trước mắt, lại kém một tấc mới đụng đến, thoáng chốc tên ăn mày kia đã mất hút giữa đoàn người, không tìm thấy nữa.

Nàng muốn đuổi theo, lại nghe nam tử trên tửu lâu khẽ nói: “A Tương, người bốn sự không được, nhân lực cũng không được luôn sao? Còn ở đó cho mất mặt.”

Tiếng y nói chuyện như là thì thầm, chẳng mấy may khắc ý đề cao âm lượng, nhưng thanh âm kia lại từ trên lầu cao, qua đoàn người huyền ảo, chuẩn xác truyền vào tai thiếu nữ, thiếu nữ áo tím ủ rũ cúi đầu, không dám lơ đãng trước mặt chủ nhân nhà mình nữa, thoáng nhìn đoàn người lần cuối rồi quay lưng lên lầu.

Chu Tử Thư lắc lư ôm bầu rượu vừa uống vừa đi, Giang Nam lăm sông nước, y đi qua bên cạnh tiểu kiều nước chảy, từ trên mặt nước liếc nhìn mình một thoáng, cũng cảm thấy tôn vinh này hơi có lỗi với nơi đây, đoán đại khái chẳng khách điểm nào bằng lòng để y ngủ trọ, liền men theo sông đi một mạch đến ngoài thành, dưới sông là từng chiếc thuyền chài nhỏ đưa người qua sông.

Lúc này đang là ngày xuân du khách đông, y đi một vòng cũng không được nhàn, chẳng dễ dàng gì trông thấy một lão ngư tiều cập thuyền ven bờ, liền đi qua.

Chiếc thuyền có mũi màu đen của lão ngư tiều đậu ngay một bên, người khác đều bận tối mày tối mắt, chẳng biết vì sao đến chỗ lão liền nhàn như gì, lão nằm chống vó bên bờ mà lim dim, chiếc mũ rơm úp trên mặt, chỉ lộ ra mái tóc bạc trắng xác xơ. Chu Tử Thư bước đến, không gấp, cũng không gọi lão ngư tiều kia, chỉ đặt mông ngồi ngay bên cạnh chờ lão ngủ dậy.

Ai ngờ một lát sau, tự lão ngư tiều kia lại không nằm được, thở hồng hộc ném cái mũ rơm che trên mặt xuống, khổ đại thù thâm trừng y, mở miệng mắng ngay: “Con bà nó, không thấy lão tử đang ngủ à!”

Chu Tử Thư cũng không giận, nói: “Lão trượng, có việc này.”

Lão ngư tiều lại mắng: “Mẹ kiếp ngươi, miệng để thở hay để đánh rắm? Muốn ngồi thuyền không biết nói một tiếng?”

Nói rồi đứng lên vươn vai vặn lưng, phúi mông, quay đầu thấy Chu Tử Thư còn ngồi dưới đất, lập tức lại nổi cơn tam bành: “Mông ngươi cắm đất luôn rồi hả?”

Chu Tử Thư chớp chớp mắt, liền hiểu được vì sao người khác đều bận đưa đồ, chỉ có mình lão ta nhàn rồi.

Chán nản đứng dậy theo sau lão nhân, vừa nghe miệng lão chửi bới vừa dày mặt hỏi: “Lão trượng, có cái gì ăn không? Cơm thừa cũng được, cho ta một bát.”

Lão ngư tiều thô lỗ nói: “Còn là tên quỷ chết đói đầu thai.”

Liền móc từ trong lòng ra một miếng bánh cắn dở còn dấu răng ném qua, Chu Tử Thư cũng không chê, vừa theo lão lên thuyền vừa cười hì hì nhận lấy, há miệng cắn ngay.

Lão ngư tiều chèo thuyền ra, liếc Chu Tử Thư một cái, còn hung tợn nói: “Con mẹ ngươi.”

*Đây là hai câu trong bài Đại bi bạch đầu ông (Bạch đầu ông vịnh) của Lưu Hy Di.

3. Chương 3: Miếu Hoang

Chu Tử Thư bình chân như vại – trên đời này các loại chuyện tìm cái chết y đều đã làm, cũng chẳng để ý gì nữa, những lời không sạch sẽ trong miệng lão ngư tiều kia coi hết là thức ăn.

Thuyền lẳng lặng rẽ nước, bên kia sông có cô nương dẻo miệng rao to: “Củ ấu, bán củ ấu đây.” Tưởng như thời gian cùng sông nước này thông thả chảy xuôi, Chu Tử Thư nghĩ, chết ở đây thật cũng đáng.

Lúc đi ngang qua Bồng Lai y từng dò hỏi non tiên trong truyền thuyết, lúc ấy ở trên lưng chừng núi đã nghĩ như vậy, nhưng về sau lại cảm thấy Giang Nam hạnh hoa yên vũ trong truyền thuyết còn chưa du lãm tường tận, có hơi thiệt, thế là lại về nam đến Giang Nam, trước mắt y lại chợt sinh ra loại cảm khái này, cắn miếng bánh vừa khô vừa cứng trong tay, phồng miệng ra sức nhai cả buổi trời, chẳng dễ dàng gì mới nuốt xuống, lắc lư đầu, lại suy nghĩ, thấy Giang Nam rồi nhưng tam sơn ngũ nhạc còn chưa đến, vẫn thiệt.

Lại buông xuống nỗi cảm hoài cuối đời nơi đây.

Bỗng nhiên lão ngư tiều giống như bị nghẹn nước bọt, thôi chữ bói, khom lưng nghiêng đầu nhìn một phương hướng không chớp mắt.

Chu Tử Thư hơi lấy làm lạ, ló đầu khỏi thuyền nhìn theo tầm mắt lão.

Chỉ thấy lão ngư tiều đang nhìn hai người đi trên bờ – chính là nam tử áo xám và thiếu nữ mỹ mạo trên tửu lầu. Lão ngư tiều tóc tuy bạc nhưng tầm mắt như điện, nhìn kỹ thì huyết thái dương giấu dưới mái tóc rối tung còn hơi lồi lên, bàn tay thô to, gân cốt chằng chéo, chẳng cần phải nói Chu Tử Thư, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhận ra lão đầu này thân thủ không đơn giản.

Khiến lão đề phòng mà nhìn chăm chăm như vậy, thiết nghĩ đôi tri kỷ bèo nước xa xa kia cũng chẳng phải hạng người đơn giản.

Thiếu nữ mỹ mạo lúc này tuy rằng hoạt bát, lại thủy chung cẩn thận đi sau nam tử kia chừng một trượng, không dám may mắn đi quá giới hạn.

Chu Tử Thư nhìn lướt quabiết ngay cô nương này thân phận là hạ nhân hoặc thị thiếp gì đó của người áo

xám, cô này tuy hơi điêu ngoa, tướng mạo hình dáng lại khá hợp khẩu vị y, song nói cho cùng là của người khác, cũng chẳng đánh giá nhiều, thu hồi tầm mắt, tiếp tục đối phó chiếc bánh khô queo trong tay.

Giang hồ sao, đi đến đâu cũng có thị phi, triều đường là một trường danh lợi, giang hồ thì là một trường thị phi, có người luôn không thể minh bạch chuyện này, giống như trường kiếm kỵ mã đi thiên nhai là chuyện trọng đại lắm vậy, sắp chết cũng phải nhắc mãi.

Có điều trước mắt là thị hay phi, lại liên quan gì đến một kẻ ăn no cả nhà không đói y đây?

Lão ngư tiều im miệng, Chu Tử Thư ngược lại cảm thấy hơi tịch mịch, liền rống lên một tiếng: “Lão trượng, bánh của ông thiếu chút vị mặn, không cần biết muối thô muối tinh, ông tốt xấu cũng bỏ nhiều chút chứ.”

Lão ngư tiều nổi trận lôi đình: “Con mẹ ngươi, cái bánh lớn như vậy cũng không chặn được miệng ngươi, mẹ kiếp có bánh ăn còn chê nọ chê kia, cho tên ranh con ngươi đói ba ngày, coi ngươi có khen ngon không...”

Lão vừa mở miệng là giống như có xu thế không ngừng được, Chu Tử Thư cười, cắn cái bánh khô cong cũng có sức, cảm thấy mình hơi dễ tiện.

Đưa người sang sông chẳng qua mấy đồng, Chu Tử Thư vung tay quá trán cho lão ngư tiều hẳn một mẩu bạc vụn, lão ngư tiều không thấy xấu hổ chút nào, đứng dậy đi ngay, nét mặt chủ nợ kia đại khái như còn chê trả ít tiền. Mới đến bờ bên kia, lão ngư tiều không thể chờ đợi được y xuống ngay: “Mau cút mau cút, đừng làm lỡ chính sự của lão tử.”

Chu Tử Thư rề rà ném miếng bánh cuối cùng vào miệng, vươn vai chui khỏi khoang thuyền, hàm hàm hồ hồ nói: “Vội đi đầu thai à?”

Lão ngư tiều tròn tròn đôi mắt chuông đồng, tư thế như rất muốn chửi ầm lên, hỏi thăm tổ tông mười tám đời người này, lại như nhớ đến điều gì, cuối cùng vẫn nuốt xuống lời sắp nói, găm gừ khua thuyền đi.

Cũng may lão này chẳng biết ở đây làm gì, dùng thân phận giả như vậy, nếu lão thật sự sống bằng nghề đưa đồ, còn không nghèo rách mồng tơi?

Mất thấy thuyền nhỏ lác lác đi xa, Chu Tử Thư mới thông thả nói: “Mẹ kiếp.”

Y nửa đời chung đụng với một đám bại hoại văn nhã, vốn cũng vừa mở miệng là vòng vo Tử viết Tử nói, chưa bao giờ giữa ban ngày ban mặt nói năng vô lễ như thế, lúc này buột miệng ra một câu, lại cảm thấy cực kỳ thống khoái, giống như thứ tích tụ trong ngực đã trút ra hết thấy.

Y ngạc nhiên phát hiện, chửi đồng lại là một chuyện thoải mái như vậy, thế là cười khanh khách nhỏ giọng nói một câu: “Đồ lão quy tôn lấy tiền không làm việc dâng hoàng, ăn đếch ỉa được.”

Nói xong ngâm nghĩ câu này một chút, chỉ cảm thấy tâm tình khoan khoái, miệng đầy dư hương, vì thế vừa lòng thỏa ý chậm rãi men bờ sông mà đi.

Chu Tử Thư dạo đông qua tây cả một ngày, mãi đến tối dạo bước tới ngoài thành, tìm cái ao nhỏ gột qua một thân hôi hám cả chính y cũng sắp không nhận được, tốt xấu vẫn để mình giống một con người, lúc này mới cân nhắc tìm một chỗ ngủ tạm, đi thêm cả một dặm, trông thấy một ngôi miếu đổ nát, liền đi vào, trải cỏ tranh nằm cuộn người dưới chân Phật, ngáp một cái rồi ngủ mất.

Dù cho hiện tại trong lòng y không có việc gì, đầu vừa chạm cỏ là có thể đánh một giấc tận đến sáng hôm sau, vẫn phải dưới tình huống nửa đêm nửa hôm không ai quấy rầy, bị tiếng bước chân cùng tiếng người cách đó không xa đánh thức.

Ba người xuất hiện ngay cửa miếu, mùi máu tươi hắt vào mặt, Chu Tử Thư mở mắt nhú mày.

Người bị thương đầu đội mũ, chẳng biết có ý thức hay không, được một thiếu niên choai choai tầm mười bốn mười lăm đồ, thiếu niên nọ xem ra có chút nền tảng công phu, nhưng khí lực không tốt, thở hổn hển như bò bệnh, cật lực đỡ người bị thương, bên cạnh có một lão phụ ăn mặc kiểu hạ nhân, ôm cái bao vải thất tha thất thểu chạy chậm chậm theo.

Thiếu niên vừa vào cửa miếu liền cẩn thận nhìn quét tứ xứ như một con thú nhỏ hoảng sợ, Chu Tử Thư nằm dưới bóng tượng Phật, hơi thở lại cực nhẹ, thiếu niên ban đầu cũng không lưu ý đến, nói khẽ với nam nhân đội mũ kia: “Lý bá bá, chúng ta trốn ở đây một lúc đi, ta thấy thương của ông...”

Gã còn chưa nói xong, người chỉ còn sót nửa cái mạng kia liền giãy khỏi thiếu niên, cố gắng đứng thẳng, quay về phương hướng Chu Tử Thư chấp tay nói: “Khụ... Vị bằng hữu này...”

Lão vừa ngẩng đầu, nhất thời ngừng lại, Chu Tử Thư cũng đã thấy rõ người này chính là lão ngư tiều đưa y qua sông, sau lưng có một chỗ bị thương, cả người như huyết hồ lô, lập tức ngồi ngay ngắn lại: “Là ông?”

Lão ngư tiều cười khổ một tiếng: “Mẹ kiếp, là tên ăn mày người...”

Còn chưa dứt lời, cả người liền bổ về phía trước, thiếu niên kia vội đưa tay đỡ, song bản thân cũng kiệt sức, bị lão kéo cùng ngã nhào xuống đất, giọng nghẹn ngào: “Lý bá bá...”

Lão ngư tiều toàn thân co rút một thoáng, Chu Tử Thư không nhận được nhúm dậy, thấy máu lão chảy ra kèm một chút màu tím quỳnh di, liền đới môi cũng xanh xám, liền nhú mày.

Lão ngư tiều miễn cưỡng cười cười, thấp giọng nói: “Mẹ kiếp người có còn là đàn ông không? Đâu ra lắm nước mắt vậy? Lão tử... Lão tử còn chưa chết đâu...”

Phụ nhân bên cạnh cũng gạt lệ nói: “Lý đại gia, nếu ông cũng có việc bất trắc, thiếu gia chúng ta phải trông cậy vào ai đây?”

Lão ngư tiều trờng bà ta một cái, gắg sức hít một hơi, run rẩy nói với thiếu niên kia: “Ta... Cũng là một kẻ không tiền đồ... Chỉ là năm đó chịu ơn cha người, lấy mạng báo đáp, cũng không có thứ gì khác...” Lão lại ho sù sụ, ho không bao lâu thân thể liền co giật một hồi, “Tiểu tử, người nhớ...”

Nhớ cái gì còn chưa nói xong, cửa miếu lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một hắc y nhân rảo bước vào, người nọ không hề che mặt, trên mặt có vết sẹo đao, thấy ba người không còn lối thoát này, nhếch miệng cười cười như mèo bắt chuột: “Hay lắm, các người chạy xa thật đấy.”

Thiếu niên nọ cắn răng, rút một thanh kiếm từ bên hông, bổ đến hắc y nhân: “Ta giết người!”

Tiếc rằng khí thế kinh người nhưng thật sự là một thân công phu mèo quào, nhìn mảy rậm mắt to rất có linh khí mà người lại vụng về, chưa sử được một chiêu đã bị người nọ nhẹ nhàng hất văng binh khí, trở tay đập ngược, vừa vặn trúng ngay bụng gã, đánh bay ra một trượng như trêu mèo.

Thiếu niên sau đó đứng dậy, mặt xám mảy tro quát to một tiếng, lại chẳng thấy mảy may sợ hãi, tay không bỏ lên.

Lão ngư tiều nôn nóng, dường như muốn bò dậy, nhưng bị thương quá nặng, cựa quậy một lúc lại nặng nề ngã xuống đất.

Hắc y nhân cười khẩy: “Thỏ con còn muốn cắn người hay sao?” Liền nghiêng người tránh được, gập ngón thành trảo chụp ngay hậu tâm thiếu niên kia, dưới ánh trắng bàn tay nọ lại không giống như làm từ máu thịt, phỉếm ánh sáng lạnh màu xanh nhạt, muốn hạ sát thủ.

Chu Tử Thư vốn không muốn lo chuyện bao đồng, nhưng nghĩ dù sao cũng có duyên phận “cùng thuyền” với lão ngư tiều, thiếu niên này lại nhỏ, không muốn thấy gã mới tí tuổi như vậy đã chịu chết, tay đã chụp một viên đá nhỏ, mới lật tay định bắn ra, bỗng nhiên vang lên một tiếng huyết sáo, hắc y nhân nọ ánh mắt hơi hoảng, đất bằng ngã nhào, thiếu niên kia vồ hụt.

Chỗ vừa nãy hắc y nhân đứng lại ghim một ám khí hình hoa sen tằm một tắc.

Chỉ nghe một thiếu nữ nũng nịu nói: “Hay thật, đêm hôm khuya khoắt lại có kẻ không biết xấu hổ, giữa hoang giao dã ngoại ức hiếp lão phụ nhược tử như vậy.”

Chu Tử Thư giật mình, thanh âm này quen tai – bèn thu hòn đá nhỏ chưa ra tay, chậm chạp nằm lại, yên lặng xem biến.

Hắc y nhân nọ mặt thoáng co rút, mắt lồi lên – Chu Tử Thư cảm thấy là vết sẹo trên mặt kia bị thương, mặt hần hơi cứng đờ, hết như trúng gió, trong hung ác lại có chút buồn cười, chỉ nghe hần giận dữ nói: “Tiểu tiện nhân từ đâu đến?”

Thiếu nữ nọ cười cười, Chu Tử Thư nhìn kỹ lại, thấy một cái bóng màu tím hiện lên ngay cửa, người vào

chính là tiểu cô nương hôm nay tuyên bố phải độc chết y, cảm thấy mình hôm nay ắt hẳn có kỳ ngộ, ân oán tình thù trong ngôi miếu hoang này lại có non nửa là y từng gặp.

Không biết chủ tử thiếu nữ áo tím này đi đâu rồi, nàng nghiêng đầu, vẽ mặt ngây thơ dựa cửa, dùng ngón trở nhẹ nhàng cọ mặt, cười nói: “Lão tiện nhân, lão thật không biết xấu hổ, ức hiếp người già trẻ nhỏ và một người sắp chết.”

Lão ngư tiều cũng chẳng biết có hơi hay không, ban ngày còn ra vẻ mắng người, lúc này nghe người ta nói lão là người “sắp chết”, lại thật sự ngả nhào xuống đất như sắp chết, chẳng đánh được phát rắm nào.

4. Chương 4: Nghĩa Sĩ

Hắc y nhân và thiếu nữ áo tím nhanh chóng lao vào đánh nhau, Chu Tử Thư người ngoài cuộc sáng, thấy công phu của hai người này lộ số không giống nhau lắm, trình độ tàn nhẫn thất đức lại bất phân cao thấp, không giống danh môn chính phái.

Chẳng qua mười bốn mười lăm chiêu, hắc y nhân nọ bỗng nhiên hơi lách ra sau né một chiêu của thiếu nữ, lập tức đá huyết thiên trung của nàng, thiếu nữ nghiêng người né tránh, khẽ quát một tiếng tịnh chỉ làm chiêu bổ xuống, rõ ràng là muốn đương trường phế xương bánh chè đối phương, há liệu được trên quần hắc y nhân kia thành linh có thứ gì đó vang một tiếng, trên cẳng chân lại bắn ra một cái lò xo, một mũi tên ngắn phóng ra, nhắm thẳng cầm thiếu nữ.

Thiếu nữ công phu không tồi, như là còn cao hơn hắc y nhân nọ một bậc, lại không liệu được hắc y nhân tiện như vậy, giật mình định trốn nhưng đã không còn kịp, hòn đá nhỏ Chu Tử Thư đang cầm rút cuộc ra tay, bắn thẳng lên mũi tên, tên sượt qua thái dương nàng đầy nguy hiểm.

Thiếu nữ nọ qua sự nguy hiểm như vậy, lại hoàn toàn không như người thường biết nghĩ mà sợ, ngược lại thẹn quá hóa giận, không hề do dự giãy lắt, tay bỏ xuống lật thành chảo, chảo được xương đùi hắc y nhân, thoát bẻ thoát chụp, hắc y nhân kêu thảm một tiếng bị nàng bẻ gãy xương đùi, nàng vẫn chưa bỏ qua, bàn tay nhỏ nhắn xanh thắm vươn ra lại có lam quang, chụp ngay ngực hắc y nhân, hắc y nhân bay ra sau, chân gãy gập, mặt nhanh chóng hóa thành xám tím, trợn mắt chỉ thiếu nữ kia nói: “Người là Tử... Tử...”

“Tử” gì hẳn còn chưa nói xong thì đã trợn ngược mắt đi gặp Diêm vương.

Lão phụ bên cạnh thấy cô nương xinh đẹp này ra tay độc ác như vậy, sợ quá chẳng dám hó hé gì.

Trái lại thiếu niên kia, nhìn thật thà chất phác, lại có phản ứng trước một bước, bỏ đến bên cạnh lão ngư tiều, vội vàng hỏi han: “Lý bá bá, ông thế nào rồi? Ông...”

Lão ngư tiều giống như vẫn còn hơi thở, cổ sức vươn tay túm ống tay áo thiếu niên, thiếu niên nọ vội cẩn thận đỡ lão dậy, ôm vào lòng, thiếu nữ áo tím thấy thế cũng lại gần, đưa tay lật mí mắt lão ngư tiều, nhủu mày nói thẳng: “Là Tam canh đoạn trường tán, lại thêm chảy nhiều máu như vậy, ta thấy hết cứu rồi, người nén bi thương đi.”

Thiếu niên hất tay nàng, trừng mắt lớn tiếng nói: “Người nói bậy bạ gì đó?”

Thiếu nữ áo tím nhướn mày, trên khuôn mặt tươi cười đẹp đẽ lại nổi lên sát ý, như nhớ ra điều gì, mới cố nhin sát ý kia xuống, đứng lên khoanh tay trước ngực dáng vẻ như việc không liên quan đến mình mà cười lạnh nói: “Chó con không biết lòng người tốt.”

Ánh mắt đục ngầu của lão ngư tiều dừng trên người nàng một lát, lại lướt qua, dạo một vòng rồi chuyển sang Chu Tử Thư còn cắm hai cọng rơm trên tóc, hình tượng buồn cười dưới chân tượng Phật, nhìn phương hướng y mà há miệng.

Mọi người theo ánh mắt lão nhìn sang Chu Tử Thư, thiếu nữ kia “ôi cha” một tiếng, cười nói: “Ta còn nói là vị cao nhân nào giúp ta một hồi chứ, không ngờ là người, ta mời người uống rượu, người đánh thay ta, vừa hay hai ta không ai nợ ai.”

Lời này rõ là được lợi còn khoe khoang, có điều xét thấy nàng là một cô nương xinh đẹp, Chu Tử Thư quyết định không so đo, cười cười tiến đến ngồi xổm bên cạnh lão ngư tiều: “Lão huynh, người gọi ta nhỉ.”

Lão ngư tiều thò tay vào ngực cực phí sức, bốn người tám con mắt khác ở đây đều chờ xem lão lấy ra cái gì, hồi lâu lão ngư tiều đưa tay đến trước mặt Chu Tử Thư, giãi giãi nhìn y. Chu Tử Thư do dự một chút rồi chìa tay nhận lấy, chỉ thấy ánh sáng lóe lên, một thỏi bạc vụn nằm ngay trong tay y.

Lão ngư tiều mở miệng nói: “Ta... đem bạc trả lại cho người, cho người ngồi thuyền miễn phí một hồi, người thay ta... thay ta...”

Chu Tử Thư còn chưa nghe hết thay lão làm gì đã dở khóc dở cười lắc đầu định đứng dậy, ai ngờ lão ngư tiều vươn tay túm chết cổ tay y: “Thay ta... đưa đứa trẻ này đến Thái Hồ Triệu gia trang...”

Vị này lại chẳng phải cô nương xinh đẹp, thế là Chu Tử Thư thở dài bảo: “Ta nói vị lão huynh này...”

Lão ngư tiều ngắt lời y: “Cái ơn... giọt nước... nên, nên... báo bằng tuổi...”

Chu Tử Thư đưa mắt, buồn bã nhìn hướng bóng đêm bao trùm ngoài ngôi miếu đồ hoang dã, lòng thầm cân nhắc phải chăng nên đổi một khuôn mặt khác, khuôn mặt hiện tại chẳng lẽ chưa đủ xanh xao vàng vọt, có giống oan đại đầu như vậy không?

Lão ngư tiều chẳng biết có phải là hồi quang phản chiếu hay không, bàn tay túm y càng lúc càng mạnh, hơi thở yếu ớt giống như luẩn quẩn ngay trong họng, lúc nói chuyện đã bắt đầu thở ra, run run rẩy rẩy: “Người

coi như tích đức đi, tích đức đi! Còn có con cháu hậu bối... Cho dù đoạn tử... tuyệt tôn, còn có kiếp sau... kiếp sau mà.”

Lời này như một tia chớp bổ thẳng vào lòng Chu Tử Thư, Thất khiếu tam thu đình trên ngực lại đau, như là muốn chui vào thịt y – còn có kiếp sau mà, kiếp này tạo nghiệt nhiều như vậy, ba năm sau chết, cho dù xong hết mọi chuyện, nhưng... còn có kiếp sau mà.

Hồi lâu, Chu Tử Thư thở dài, nhẹ nhàng tung mẩu bạc vụn kia rồi lại đón lấy, chậm rãi bỏ vào ngực.

Ánh mắt đã đục ngầu của lão ngư tiều liền sáng lên, môi run run, không phát ra âm thanh, sau đó chút ánh sáng trong mắt chậm rãi tối đi, bàn tay túm Chu Tử Thư rốt cuộc không còn sức, mềm nhũn thông xuống, miệng vẫn lải nhải nói gì đó.

Chu Tử Thư chậm rãi ghé tai đến bên miệng lão, chỉ nghe lão đứt quãng nói: “Nếu người... nếu người không làm được... nếu người... ta... xuống, xuống dưới... cũng phải hãm, hãm... mười tám đời tổ tông người...”

Chu Tử Thư ngồi thẳng dậy, quả thực không thể nói gì, sau đó lão ngư tiều vẹo đầu tắt thở, thiếu niên khóc thét lên kinh thiên động địa.

Lão phụ nhân kia như là bà mụ, không có chủ ý, hoang mang lo sợ theo bên cạnh lau nước mắt, Chu Tử Thư tự động cùng thiếu nữ áo tím kia đứng sang một bên. Thiếu nữ áo tím đôi mắt to xoay một vòng, nhẹ giọng hỏi: “Chủ nhân nhà ta nói người lợi hại, ta còn không nhìn ra. Người là môn nào phái nào? Tên là gì?”

Chu Tử Thư ra vẻ nho nhã nói: “Bất tài Chu... Chu Như, không môn không phái, chẳng qua là một cô hồn dã quỷ, lưu lạc giang hồ thôi, còn chưa thỉnh giáo cô nương xưng hô thế nào?”

Thiếu nữ đánh giá y trên dưới một phen, lắc đầu nói: “Nếu không nhìn khuôn mặt như quỷ bệnh lao của người, khí phải nói chuyện này quả thật như một hồi sự, ta tên Cố Tương.”

Nàng chưa từng nghe nói trên giang hồ có nhân vật họ Chu tên Như này, vả lại bèo nước gặp nhau, biết không có nhiều lời thật như vậy, cũng chẳng cho là thật, chẳng thèm để ý, tiến lên hai bước, vỗ vai thiếu niên kia nói: “Ta nói, người cũng chết rồi, người an táng lão đi, còn người đuổi theo các người không?”

Thiếu niên còn ghi hận nàng vừa nãy nói năng lỗ mãng không lựa lời, khề hừ một tiếng, tròng nàng một cái. Hiện giờ gã một bầu bi phần không đường phát tiết, trước mặt còn có nha đầu thối chẳng ra gì như vậy, trong lòng không nhịn được âm thầm trút hết lửa giận lên nàng, cứ như thế là nàng hại chết người vậy.

Cố Tương nhường mày xinh đẹp, công phu tuy cao nhưng dù sao cũng chưa lớn tuổi, vốn đã có chút tà khí trong tà, nào chịu được thiếu niên hết lần này đến lần khác giận lây người vô tội, vung chưởng định đánh, bất ngờ bị Chu Tử Thư bên cạnh túm cổ tay.

Cố Tương chỉ cảm thấy một bàn tay lạnh ngắt nhẹ nhàng dính cổ tay mình, không hề đau, cũng không hề cảm thấy người nọ dùng bao nhiêu sức lực, thế nhưng giờ tay không hạ xuống được, hắt cũng chẳng ra, khó nhìn được kinh ngạc thoáng nhìn nam nhân xanh xao vàng vọt như quỷ bệnh lao này, thầm nghĩ: “Thứ đồ như vậy, chủ nhân đánh giá cao y, không ngờ cũng có chút bổn sự, không nhìn ra nông sâu, nếu động thủ thật, chỉ sợ ta chẳng được lợi.”

Trong lòng đổi ý, nàng xem thời cơ cực nhanh, biết trọng lượng của mình, lập tức nghe lời phải thu tay về mím môi nhìn Chu Tử Thư nói: “Nể mặt người vậy.”

Sau đó lại chuyển hướng thiếu niên kia, mắng, “Ranh con người nhìn cho rõ, cô nãi nãi chỉ đi ngang qua, thấy các người đáng thương nên thuận tiện cứu, đừng làm như cô nãi nãi ta giết cả nhà các người, người mà có giỏi thì nên tìm kẻ thù kia báo thù. Thấy người đáng vẽ hùng hổ, trừ ôm người chết khóc lóc thì cũng chỉ bắt nạt cô nãi nãi tốt tính, khoan nhượng người, giỏi lắm!”

Nha đầu kia người thì thông minh nhưng lời nói ra thật sự không dễ nghe.

Chu Tử Thư bắt đắc dĩ, mới định khuyên đôi câu, không ngờ thiếu niên nọ nghe vậy lại sững sờ hồi lâu, bỗng nhiên quay người ra sức lau khô nước mắt, quỳ dưới đất dập đầu “bịch bịch” ra tiếng, khấu đầu hai cái với Cố Tương, nhỏ giọng nói: “Vị cô nương này giáo huấn phải lắm, đã đắc tội.”

Gã cắn răng quá chặt, kéo căng khuôn mặt thiếu niên kia ra một đường nét hơi sắc bén, Cố Tương ngược lại sững sốt, lui về non nửa bước, chớp đôi mắt to như hạt hạnh: “Ta... Ta không hề bảo người dập đầu cho ta, người, người mau mau đứng lên đi.”

Chu Tử Thư khom lưng nhẹ nhàng đỡ lấy, thiếu niên kia không biết bị y đỡ dậy như thế nào, Chu Tử Thư nói: “Trước đem vị... Lý huynh này đi an táng đi, tốt xấu gì ta cũng được y nhờ, đưa các người một đoạn, lát nữa nếu không vội lên đường thì cứ nghỉ lại đây, cho ta biết chuyện ra làm sao luôn.”

Thiếu niên đáp khẽ, Chu Tử Thư giúp gã tìm một nơi phía sau ngôi miếu hoang, an táng lão ngư tiều, Cố Tương vẫn ở bên nhìn, cuối cùng đại khái cũng có cảm xúc, chạy ra vót một khúc gỗ đem vào, rút một thanh chủy thủ từ bên hông, thoáng chốc vót ra cái bia giản đơn, lại hỏi: “Người này tên gì?”

Thiếu niên kia ngẫm nghĩ, lại lắc đầu nói: “Ông ấy chỉ nói mình họ Lý, từng chịu ơn cha ta, cho nên liều chết cứu chúng ta ra, ta gọi ông ấy là Lý bá bá... song cả tên đầy đủ cũng không biết.”

Chu Tử Thư trầm thổ dài, người trong giang hồ, không phải chỉ có ân báo ân, có thù báo thù sao? Lưu danh hay không lại có gì hệ trọng?

Cố Tương cúi đầu khắc năm chữ “nghĩa sĩ Lý đại bá” trên miếng mộc bài nọ, khắc xong còn tự mình quan sát một chút, đại khái cảm thấy rất vừa lòng, liền đưa cho Chu Tử Thư nói: “Người xem xem, được không?”

Chu Tử Thư nhận lấy nhìn thoáng qua, thấy chữ “bá” kia bị thiếu một nét, trong lòng cảm thấy có chút

bi thương, lại có chút dở khóc dở cười, bèn dùng ngón tay bỗ sung cho nàng rồi cắm lên ngôi mộ hoang vô cùng giản đơn này.

Thiếu niên quỳ xuống dập đầu ba cái liền, cố gắng ngừng khóc, sau đó thẳng lưng đứng dậy.

5. Chương 5: Ác Quỷ

“Ta họ Trương, tên là Trương Thành Linh.” Thiếu niên ngồi xuống, trên khuôn mặt đen sì màu gì cũng có, song cho dù quần áo đã bị xé rách bươm, vẫn có thể thấy rõ màu lót của gấm, không phải nhà bình dân bách tính mặc được, “Chu...”

Gã ngừng lại, không biết nên xưng hô nam nhân sa sút đáng vẻ như ăn mày này thế nào.

“Gọi thúc là được.” Chu Tử Thư mặt dày vô sỉ nói.

Trương Thành Linh nặn ra nụ cười, không được thành công lắm, lại cúi đầu, gã vừa cúi đầu như vậy, tầm mắt nhìn đến nền ngôi miếu hoang đầy rẫy bụi bặm và cỏ tranh, trong lòng ngỡ ngàng, có một nháy mắt không biết đêm nay là đêm nào, một đêm biến cố quá lớn, làm tâm trí gã còn chưa thể đuổi kịp tiến triển của tình thế.

Cố Tương nói thăm một câu: “Trương Thành Linh? Hình như hơi quen tai.”

Chu Tử Thư liền hỏi: “Cha người chính là Nam Hà trang chủ Trương đại hiệp?”

Cố Tương sững sốt, buột miệng nói: “Người là con trai Trương Ngọc Sâm?”

Biểu cảm khó lòng tin tưởng trên mặt không che giấu chút nào, trắng trợn biểu đạt nghi hoặc “Sao Trương Ngọc Sâm lại có một đứa con phế vật như người”.

Trương Thành Linh hiển nhiên liếc thấy biểu cảm của nàng, đầu càng cúi thấp, đôi tay nắm chặt thành nắm đấm, co lại hai bên người.

Chu Tử Thư vội cắt ngang công kích tinh thần lực sát thương cực mạnh của Cố Tương, y đã phát hiện bản lĩnh người khác không thích nghe cái gì càng nói cái đó của cô nương này, liền ho một tiếng: “Ta lại không nhìn ra, thất kính thất kính.”

Cố Tương ào ào hỏi tới tấp như đổ đậu: “Cha người như là có chút danh khí nhỉ... Bọn ta hôm trước đến cũng đã nghe nói, nghe đâu lúc trẻ rất có bản sự, mấy năm nay gia nghiệp lớn, liền định cư tại đây như nửa ẩn lui, chẳng xen vào chuyện gì, trong trang còn có không ít môn khách võ công không tồi, cũng chẳng ai

muốn đi kiểm chuyện với họ. Lão tử như vậy, người nào lại nửa đêm truy sát nhi tử?”

Trong giọng điệu có sự khinh mạn khi việc không liên quan đến mình, lão phụ bên cạnh bắt mẫn nói: “Lão gia nhà ta chính là đại thiện nhân, đại hiệp khách bậc nhất, trạch tâm nhân hậu, trọng nghĩa cực kỳ, có người gặp khốn đến đến tìm, bất kể quen biết hay không, đều trọng nghĩa khinh tài ra tay tương trợ...”

Cổ Tương cười nhạo, âm dương quái khí nói: “Được rồi đại nương, chúng ta đều biết tiểu tử này có ông già tốt có năng lực, đại hiệp đại anh hùng thì thế nào, không phải nửa đêm bị người ta đuổi chém như thường...”

Trương Ngọc Sâm kia mới năm mươi tuổi, nói một tiếng đức cao vọng trọng cũng coi như danh đứng thật, thời trẻ cưới vợ sinh con liền ít hoạt động trên giang hồ, nhưng nếu có võ lâm thịnh điển, bình thường vẫn phải mời để tỏ lòng kính trọng. Chu Tử Thư cảm thấy dù sao người chết làm đầu, cô nương này khả năng vô tâm, nhưng cũng quá thiếu tôn trọng, liền ngắt lời nàng hỏi: “Kể vừa rồi truy sát các người là ai?”

Trương Thành Linh trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Là Điều Tử Quỷ Tiết Phương.”

“Người nói ai?”

“Người nói ai?”

Chu Tử Thư và Cổ Tương gần như hai miệng một lời, Chu Tử Thư nhú mày, Cổ Tương thì vẻ mặt kinh ngạc cổ quái.

Trương Thành Linh ngắt từng chữ: “Là Điều Tử Quỷ Tiết Phương, ta chính tai nghe thấy người khác gọi hẩn như vậy...”

Gã bỗng nhiên hít sâu một hơi, giống như nhớ đến điều gì, mình bạch điều gì, máu tươi, khói lửa, kêu thảm cả buổi tối đều hiện lên trước mắt, gã run rẩy, sắc mặt tái xanh, toàn thân co giật, nói cũng không nổi.

Cổ Tương giật thót, chỉ gã nói: “Chẳng lẽ gã bị động kinh?”

Chu Tử Thư sắc mặt ngưng trọng đỡ Trương Thành Linh, đưa tay phất qua huyết ngử, thiếu niên kia liền mềm nhũn trong lòng y, cẩn thận đặt gã qua bên, Chu Tử Thư mới thở dài nói: “Đây là mới phản ứng lại chuyện gì xảy ra, tâm trí bị đả kích quá nặng gây nên, để gã ngủ một giấc trước đi.”

Y quay đầu hỏi lão phụ nhân đang hoang mang lo sợ kia: “Đại nương, Trương gia bị người nào ám toán sao?”

Lão phụ nhân kia thấy Trương Thành Linh như vậy, lại mất chủ kiến, nước mắt nước mũi hồi lâu, mới xem như nói rõ sự tình – nửa đêm hôm nay, hậu viện Trương gia đột nhiên bốc cháy, sau đó một đám hắc y

nhân không biết từ đâu đến, như ác quỷ từ trên trời giáng xuống.

Đáng sợ nhất là, những “cao thủ” ngày thường hơi có gió thổi cỏ lay đều có thể kinh động ấy lại không một ai dậy được, chẳng biết đã đi từ khi nào.

Chỉ có lão Lý kia là một người cổ quái, năm năm trước đến ven sông Tô Châu thỉnh thoảng đưa đồ, vẫn âm thầm bảo vệ Trương gia, lại không chịu vào trang – theo cách nói của lão thì ăn cơm Trương gia là môn khách đã thủ bị người nuôi, lão không muốn làm việc này, lão là đến báo ân.

Cũng may có quái thai như vậy, mới miễn cưỡng giữ lại cho Trương gia một huyết mạch.

Hồi lâu, Chu Tử Thư mới thở dài nói: “Vị Lý huynh kia, quả nhiên là dị nhân trong chốn phong trần.” Y lại chuyển hướng sang lão phụ nhân, lão thái bà này chỉ là bà mụ sai thô, không biết gì hết, đầu óc hỗn độn, chỉ biết rơi nước mắt, “Đại nương còn thân thích nào không?”

Lão phụ gật đầu nói: “Ta có đứa cháu ở thành nam.”

Chu Tử Thư móc một thỏi vàng nguyên bảo trong lòng, đưa cho bà ta bảo: “Bà cầm cái này mà tự lo đường ra đi, ta thấy bà theo Trương gia tiểu thiếu gia đến nơi đây, cũng coi như đã tận trung, ngàn này tuổi rồi, đừng đi theo ăn gió nằm sương.”

Lão phụ nhân nhận bạc, theo bản năng cắn một cái, sau đó phản ứng lại, hơi xấu hổ cười cười, thôi khóc, giọng cũng nhẹ nhàng, nói: “Phải, lão nô bằng này tuổi rồi, cũng chỉ liên lụy thiếu gia thôi.”

Cầm tiền, quả thực không muốn nán lại nơi toàn cỏ tranh người chết này một khắc, lập tức nói phải rồi khỏi, thiết nghĩ bà ta một người đốt lửa làm việc nặng, cũng sẽ chẳng có ai làm gì, Chu Tử Thư không tỏ vẻ gì, nhìn bà ta ngàn ân vạn tạ đi mất.

Đến nửa đêm, Chu Tử Thư chỉ cảm thấy ngực như bị châm đâm một nhát, biết Thát khiêu tam thu đỉnh kia lại tác quái, kiểu đau ấy không phải đau xé rách da thịt, cũng không phải đau âm ỉ của nội thương, mà như có ai cầm dao cắt từng tắc kinh mạch cả người y.

May mà hơn một năm qua y đã quen, điềm nhiên như không chưa từng hiển lộ, y đeo mặt nạ da người, Cổ Tương cũng không nhìn ra sắc mặt y.

Lại nghĩ tới về không chút để ý lúc nàng nhắc đến Trương Ngọc Sâm, cùng với chủ nhân thần long kiến thủ bất kiến vĩ gia, Chu Tử Thư miễn cưỡng bản thân phân tán lực chú ý, hỏi: “Vị huynh đài trên tầu lâu hôm nay không đi cùng cô sao?”

Cổ Tương ngẩn ra, trước hỏi: “Sao người biết y đi cùng ta?” Sau đó lại gật đầu nói: “Đúng rồi, người nghe thấy bọn ta nói chuyện, ta nói lúc ta hỏi người vấn đề kia, sao người đáp y hết chủ nhân nhà ta chứ.”

Nàng bĩu môi, hết sức khinh thường hành vi gian dối kiểu này.

Chu Tử Thư cười nói: “Phải, chủ nhân nhà cô cũng ở đây sao?”

Cố Tương ngồi trên hương án hai chân không chạm đất đứng đưa qua lại, nghiêng đầu, thoát nhìn hết sức ngây thơ đáng yêu, thấy hỏi thì hơi cúi tầm mắt, nhún vai: “Đi gặp nhân tình cũ rồi.”

Chu Tử Thư thấy người áo xám kia để cô nương mỹ mạo như vậy ở bên cạnh, cho rằng nàng là thị thiếp này nọ, liền nghi hoặc nhìn nàng.

Cố Tương khịt mũi, trừng y một cái mắng: “Người nhìn ta làm gì? Y đi ngủ với nam nhân, chẳng lẽ bảo cô nài nài canh ngoài cửa sổ nghe tiếng?”

Chu Tử Thư ho một tiếng, hơi xấu hổ quệt mũi: “Cô nương gia gia...”

Cố Tương giống như con thú nhỏ nhe răng với y, quay đầu lại nghĩ đến điều gì, dùng mũi chân đẩy thiếu niên Trương Thành Linh tối tăm trời đất nhân sự không biết một cái: “Lời gã nói người tin chứ? Hắc y nhân kia là Điều Tử Quỷ?”

Chu Tử Thư do dự một chút: “... Ý của gã là Thanh Trúc lĩnh, Ác Quỷ chúng Điều Tử Quỷ...”

Cố Tương hơi chằm chọc nhìn y một cái: “Người biết nhiều thật đấy, trên đời này còn có mấy tên Điều Tử Quỷ?”

Chu Tử Thư lắc đầu, mới định nói thì ngực đau đành phải ngừng lại, chỉ có thể giả vờ đang nghĩ sâu, hồi lâu mới đỡ: “Truyền thuyết Phong Nhai sơn, Thanh Trúc lĩnh có một sơn cốc, nhân xưng Quỷ cốc, những năm gần đây kẻ tội ác tày trời trong giang hồ, tìm kiếm sự che chở, cùng đường, liền đi Quỷ cốc, vừa vào Quỷ cốc thì không còn là người, ân oán trần gian hết sạch, nếu có thể sống sót ở Quỷ cốc, cũng coi như cứu tử nhất sinh. Mà truyền thuyết về Quỷ cốc đáng sợ quá mức, cừu gia cũng không so đo nữa. Ta nghe nói Điều Tử Quỷ Tiết Phương kia năm đó là tặc hái hoa tiếng xấu vang xa, gánh hai mươi sáu mạng nam nữ trẻ tuổi, trong đó còn có đệ tử quan môn của chương môn Nga Mi, bị sáu đại môn phái liên thủ truy sát, bắt đắc dĩ trốn vào Thanh Trúc lĩnh Quỷ cốc.”

Cố Tương chớp mắt: “Vậy người nói, có phải là Tiết Phương kia không?”

Chu Tử Thư cười nói: “Tiết Phương kia thành danh ba mươi năm, chính là hạng cùng hung cực ác, há có thể bị tiểu cô nương như cô tống cổ một cách chóng vánh?”

Cố Tương thoát tiên muốn nổi giận, sau ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng có đạo lý, liền gật đầu nói: “Cũng phải, nếu Điều Tử Quỷ bị ta thịt như vậy thật, thế cũng là trên mộ tổ nhà ta bốc khói xanh – nhưng ta không cha không mẹ, mộ tổ chẳng biết ở đâu, không chừng căn bản chẳng có, khói xanh cũng nhất định không có, thế hẳn khẳng định không phải Điều Tử Quỷ.”

Chu Tử Thư không rõ bốc khói xanh với Điều Tử Quỷ thì liên quan gì, thấy nàng dương dương đắc ý giống như đã minh bạch điều gì cũng không tiện đả kích, người đau dữ dội, bèn không lên tiếng, dựa một bên nhắm mắt nghỉ ngơi chờ trời sáng.

Thất khiếu tam thu đình kia mỗi ngày sau nửa đêm chắc chắn phát tác, cho nên y luôn ngủ sớm, đến giờ tỷ dưỡng đủ tinh thần rồi gắng qua nửa đêm, nào ngờ hôm nay bị phá, sau nửa đêm không ngủ được nữa, đành cắn răng im lặng chịu đựng, mãi đến khi phương đông hơi sáng, mới chậm rãi dịu lại, Chu Tử Thư cảm thấy quanh thân đã hơi tê lạnh.

Y thoáng điều tức, bỗng nhiên, Cố Tương vốn dựa lên bàn thờ Phật cúi đầu lim dim lập tức thức giấc, mắt hạnh đảo một vòng, cấp bách nói: “Có người!”

Chu Tử Thư nhú mày, đương nhiên cũng nghe thấy, lập tức muốn đứng dậy, lại lão đảo không đứng lên được, nghiêng đầu thấy Cố Tương đang trừng mắt nhìn y, đành vừa chậm rãi vịn hương án đứng thẳng vừa thấp giọng nói: “Ngồi lâu tê chân.”

Lý do này quá kém, vì thể nét mặt Cố Tương càng trừng mắt.

Chu Tử Thư mỗi sáng sớm hầu như là thời điểm suy yếu nhất, điều tức ngán ngủ vừa rồi không thể dịu đi, không muốn giao thủ với người ta lắm, liền thấp giọng nói: “Giấu người rồi trốn đi.”

“Trốn? Trốn đâu?” Cố Tương trừng đôi mắt to vô tri nhìn y.

Chu Tử Thư nhất thời vô lực.

Không còn kịp có động tác khác, một đám người bịt mặt qua huấn luyện phá cửa mà vào, lập tức nhìn thấy Trương Thành Linh hôn mê bất tỉnh, không nói hai lời hùng hổ bổ lên, Chu Tử Thư vẫn dựa hương án, mắt thấy một kẻ bịt mặt hoành đao chém thẳng đến thiếu niên kia, cũng không thấy rõ y hành động thế nào, bóng người lướt qua, ngón tay khô đét hết như chiếc mặt nạ da người trên mặt bóp ngay cổ kẻ bịt mặt.

Kẻ bịt mặt thậm chí chưa kịp phát ra một tiếng kêu thảm, toàn thân co rút, lập tức tắt thở.

Y ra tay cực ác thật sự đã có tác dụng chấn nhiếp, tất cả những người bịt mặt đều không khỏi dừng chân, đề phòng đánh giá kẻ đau bệnh giống như đứng cũng không vững này.

Cố Tương trộm le lưỡi, từ trên hương án nhảy xuống, đứng sau lưng Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư nhìn lướt qua là biết những người này chỉ được cái ăn mặc đáng sợ, chỉ nhìn cẩn thận như vậy, nhất định không phải tử sĩ thích khách – nếu là thích khách Thiên Song trước kia, đừng nói bị chết một đồng bạn, dù cổ mình đang nằm trong tay người khác cũng phải không chút do dự xông đến mục tiêu. Cũng khẳng định không phải Ác Quỷ chúng trong truyền thuyết kia, đám ác quỷ mạnh ai nấy làm, không có khả năng đều nhịp như những người này, xem ra là có ý nhắm vào Trương gia.

Y thông thả chỉnh tay áo, giống như bộ quần áo rách nát kia vẫn là trường bào viền bạc trước đây, động tác làm được một nửa, bản thân cũng thấy không thích hợp, liền dừng lại, cười cười nói: “Các vị, mới sáng sớm, chưa chào hỏi gì đã bỏ đến một hải tử tay không tác sát như vậy, mất thân phận quá?”

6. Chương 6: Mỹ Nhân

Những người ở đây lại không một kẻ ra tiếng, nhanh chóng dùng ánh mắt trao đổi một phen, không quản Trương Thành Linh nữa, chậm rãi quay thành một vòng tròn, bao vây Cố Tương và Chu Tử Thư.

Cố Tương thở dài nói: “Thời gian bất lợi, ba trăm năm không làm chuyện tốt, vừa ra tay là rước ngay phiền toái. Chu huynh, ta là một nữ tử nhu nhược, chưa từng gặp trận trượng lớn như vậy, trong lòng sợ lắm, cần người bảo hộ.”

Câu cuối cùng kia quả thực không hù chết người không thôi, Chu Tử Thư suýt nữa không thở nổi, dùng biểu cảm hết sức sốt ruột nhìn Cố Tương mặt không đỏ tim không đập mạnh một cái.

Cố Tương dùng đôi mắt nhỏ thập phần u oán nhìn y.

Đám người bị mặt hiển nhiên cảm thấy hai người họ liếc mắt đưa tình ôm mưu mô như vậy có chút không hợp thời, chẳng biết là ai huyết sáo, một kẻ cầm đầu kiểm chuyện, người phía sau đuổi lên, lại ẩn ẩn cấu thành một trận hình như lưới, áp hai người bên trong.

Cố Tương lúc này mới nghiêm túc, miệng “Ồ” một tiếng, không giả nhu nhược nữa, cũng chẳng quản Chu Tử Thư, đưa tay lấy thanh tiểu chủy thủ kia mà nghênh chiến.

Vừa giao thủ, mới biết trận hình này lợi hại, nàng vốn có chút lòng tin với công phu của mình, đối phương mười bốn người, mỗi một người chưa biết chừng đều không phải là đối thủ của nàng, nhưng sự áp bách kín kẽ này, lại giống như bốn phương tám hướng vươn ra vô số tay chân, tựa sóng to gió lớn, ép nàng không cầm được phải vừa đánh vừa lui, trận hình kia cũng co lại theo nàng, bức nàng không thể lui.

Cố Tương âm thầm kinh hãi, đã lui đến bên cạnh Chu Tử Thư, hai người đứng dựa lưng, Chu Tử Thư ánh mắt trầm xuống, nhìn họ không chớp mắt, nói khẽ với Cố Tương: “Ta sợ ý rồi.”

Cố Tương hơi không ứng tiếp được, trán thoáng thấy mồ hôi, hỏi: “Đó là... trận gì?”

Chu Tử Thư nói: “Ta chưa từng gặp, chỉ nghe nói có loại trận pháp do mười bốn người tạo thành, tên là Bát hoang lục hợp trận sinh không ngừng, vô cùng vô tận, phối hợp thích đáng, sơ hở của mỗi người đều có thể vừa vịn được người khác bù vào, giống như áo trời kín mối...”

Cố Tương kinh hô một tiếng, Chu Tử Thư giơ tay đỡ, lại là tay trần dùng máu thịt lao lên áp lưới đao,

đánh nghiêng một đao bổ xuống.

Cố Tương vội hỏi: “Thế phải làm sao đây?”

Chu Tử Thư không trả lời, ánh mắt tập trung, bỗng nhiên phi thân đạp hương án, hương án cũ nát tích một lớp bụi kia lại như hoàn toàn không có lực, chẳng hề lắc lư một thoáng, y đã mượn sức bay vọt lên tiếp, lập tức có ba người nhảy lên cùng y, trong ánh đao phong kín tất cả đường đi, nhưng nào ngờ Chu Tử Thư không tiến mà lui ngược, thân như cá lượn lách, nháy mắt đã đến bên cạnh tượng Phật kia.

Sau đó không thấy y dùng sức như thế nào, khẽ quát một tiếng, vươn tay đẩy, tượng Phật đá kia bị y một chưởng đẩy ra, Chu Tử Thư niệm một câu: “Ngã Phật từ bi, cứu đệ tử một hồi.”

Tượng Phật đá kia chẳng biết nặng cỡ nào, pha lẫn kinh phong đập mặt mà đến, Cố Tương giật thót, nhanh chóng khom lưng né tránh, chỉ cảm thấy gió kia sượt qua da đầu, ba người đánh Chu Tử Thư thân giữa không trung, đầu gối còn có thân pháp nhanh như vậy, không đường mượn lực càng không đường tránh né, đành phải đồng loạt tận lực ngăn cản, nhưng làm sao ngăn được, bị tượng Phật đánh văng, trong trận hình không lùa gió bỗng bị xé ra một lỗ hổng.

Cố Tương cười “hà hà”: “Thú vị đấy.”

Động tác lại không chậm, khoát tay, trong tích tắc tên bắn khỏi tay áo, kẻ đối diện nằng đứng mũi chịu sào trúng ngay mặt, người bị mặt kia chưa kịp ra tiếng đã ngã ngửa.

Những kẻ sót lại không còn ra hồn, Cố Tương sát tính nổi lên, chẳng ngó ngang gì lao vào chiến.

Chu Tử Thư vừa rồi đã hao hết nội tức vốn chưa kịp khôi phục, nhất thời tay chân hơi tê dại, không sinh mạnh nữa, ung dung ngồi trên hương án.

Qua một hồi lâu Cố Tương phản ứng lại, trong lúc bận bịu không nhận được quay đầu mắng: “Chu Như ngươi làm gì thế?”

Chu Tử Thư chậm rì rì nói: “Cố muội tử, ta là một tên ăn mày nhu nhược, chưa từng gặp trận trượng này, trong lòng sợ lắm, cần người bảo hộ.”

Làm Cố Tương giận đến run cả tay, đâm xuyên ngực một kẻ bị mặt, chủ thủ bị mắc xương sườn không rút ra được.

Cố Tương thân hình linh hoạt lại không đánh lâu được, lúc này mất bình khí, hơi bối rối lùi liền ba bước, cố gắng chống đỡ, Chu Tử Thư nghỉ được một hơi, nhưng không vội ra tay, cười tủm tỉm nhìn họ đánh nhau, nhặt một đồng đá nhỏ, nắm trong tay ngắm nghía, sau đó đột nhiên bắn một viên trúng ngay ót một kẻ bị mặt định đánh lên.

Một mặt mở miệng chỉ điểm: “Không tốt không tốt, nha đầu người không có chương pháp.”

Y ra tay như điện, bắn một hòn đá, đánh trúng huyệt hoàn khiêu một người, người nọ hạ bàn bất ổn, nhất thời bổ nhào về trước, vừa vịn nhào đến dưới chân Cố Tương, Cố Tương theo bản năng nhấc chân, trên chiếc hài thêu chột lóe ánh sáng, bắn ra một thanh đoản đao, đâm vào huyệt người nọ, chỉ nghe Chu Tử Thư khoan thai nói: “Hạ bàn chính là căn cơ, hành mà không căn, động không chỗ dựa, sao không thất thủ?”

Cố Tương là người cực thông minh, khom lưng né một đao, ngang chân đá ngay giò đối phương, người nọ đổ về trước, Cố Tương liền chộp mạch môn của hắn, đoạt trường đao, một chưởng chém huyệt bách hội, tiến đi gặp Diêm vương.

Chu Tử Thư lại bắn một hòn đá, trúng ngay đại huyệt kiên tĩnh bên hông một người, người nọ đang bổ lên bỗng bị như vậy, lại chỉ cảm thấy nửa người tê dại, không thể hành động nữa, theo quán tính ngã xuống đất, Cố Tương nghe tên ăn mày khốn này nửa thật nửa giả thở than: “Không tốt không tốt, trận hình đã tan, còn gấp mà liều lĩnh, thật là lo đầu không lo đuôi.”

Cố Tương nghe vậy lập tức giẫm bước hoa sen thập phần linh hoạt, người bị mặt bổ đến với một bầu sức mạnh bị nằng né được, theo bản năng hoành đao biến chiêu, lại vừa vịn đưa sơ hở bên hông vào tay Cố Tương, nằng thuận tay giải quyết thêm hai kẻ.

Thi thể dưới đất chưa bao lâu đã ngổn ngang một đống, mấy kẻ còn lại thấy sự tình không ổn, đưa mắt nhìn nhau rồi lui ra ngoài, Chu Tử Thư chau mày, thầm nghĩ những kẻ này quá phiền toái, mặc dù y đã đáp ứng hộ tống thiếu niên kia đi Thái Hồ Triệu gia gì đó, cũng không muốn dọc đường ứng phó những truy sát này, để chúng chạy thật thì chỉ sợ trên đường còn phải đối phó.

Những kẻ này ám toán người ta, diệt môn môn đuổi tận giết tuyệt, còn phải giấu đầu lộ đuôi như vậy, thiết nghĩ cũng chẳng phải thứ gì tốt.

Cố Tương chỉ cảm thấy hoa mắt, một bóng người lướt qua, nam nhân vừa ngồi trên hương án như một phiến tơ liễu nhẹ tênh, đột nhiên dừng ở cửa miếu, một hắc y nhân đứng mũi chịu sào không kịp phòng, lập tức nghiêng người muốn dùng vai đỡ y, lại nghe “Rắc” một tiếng, cả bả vai bị tháo khớp, Chu Tử Thư nắm cổ hắn, dùng mỗi chỉ lực đã vận gãy cổ, lấy mũi chân nhặt thanh đao rơi bên cạnh.

Trên khuôn mặt vàng vọt hiện lên nụ cười đầy quỷ khí...

Cố Tương chỉ cảm thấy bản thân chưa kịp phản ứng, mấy kẻ bị mặt xông ra cửa kia đã biến thành thi thể, không nhận được chớp mắt, lòng thấy kinh ngạc – vốn tưởng người này điệu bộ nói chuyện như những kẻ xuất thân đại môn phái ba hoa chích chòe, nào ngờ hạ thủ diệt khẩu lại nhanh nhẹn độc ác như vậy, có phần không rõ y là ai.

Nhưng Chu Tử Thư không uy phong như nằng tướng tượng, chân vẫn mềm nhũn, sau khi hạ đất còn chưa được nghỉ ngơi, vừa ngừng giết người thì đứng có phần không vững, lại không muốn bị Cố Tương nhìn ra, bèn thuận lực đạo lui vài bước, thoạt nhìn thân hình phiêu dật, kỳ thật chỉ chặt vật tìm một biện pháp mượn lực để chống đỡ.

Bỗng nhiên một đôi tay vươn ra sau lưng, vững vàng đỡ lấy y, Chu Tử Thư giật mình, không biết người này đến gần từ khi nào, lòng tơ nhất thời đứng thẳng, may mà người nọ chỉ đỡ y một phen chứ không có động tác khác.

Cổ Tương mắt lại sáng lên, reo: “Chủ nhân!”

Chu Tử Thư lúc này mới thở phào, đứng thẳng quay lại. Người đỡ y chính là người áo xám trên tẩu lâu, nhìn gần thấy chẳng qua hai tám hai chín tuổi, mặt mày có thể nói là tuần lãng, chỉ là đôi mắt kia lúc nhìn chăm chăm, luôn khiến người ta không sao thoải mái được.

Trước mắt, y đang nhìn chăm chăm Chu Tử Thư, ánh mắt giống như phải chui vào dưới da mặt Chu Tử Thư, hết sức càn rỡ vô lễ.

Chu Tử Thư liền ho một tiếng nói: “Đa tạ vị này...”

“Ồn, Ôn Khách Hành.” Người áo xám nói, sau đó nét mặt dường như thoáng nghi hoặc, ánh mắt dừng trên cổ và tay Chu Tử Thư, vẻ nghi hoặc hình như càng tăng.

Tuy không biết người này đang nhìn gì, Chu Tử Thư vẫn ung dung, tay nghề của y bản thân y rõ, dễ dàng bị người ta nhìn ra thì mười năm trước đã đầu mình hai nơi rồi, liền bình tĩnh nói: “Ồ, đa tạ Ôn huynh.”

Người áo xám nhìn cả buổi, chẳng biết đang nhìn gì, hồi lâu mới dời mắt, gật đầu nói: “Không cần.”

Nói rồi lại nghênh ngang đi vào ngôi miếu đồ, Cổ Tương đã nhanh tay lẹ chân đá mấy thi thể sang bên, dùng cỏ tranh trải một chỗ sạch sẽ cho y ngồi, sau đó vị Ôn Khách Hành này lại nhìn Chu Tử Thư một cái, như hiềm không đủ, còn đặc ý giải thích: “Ta không cố ý đâu.”

Chu Tử Thư liền hiểu thái độ không được người ta thích của Cổ Tương là sư thừa nơi nào, tự ngồi một bên điều tức.

Qua hơn một canh giờ, y mới mở mắt, lại thấy Ôn Khách Hành kia dựa tường, gập một chân, còn đang nghiêng đầu đánh giá mình, không nhịn được nói: “Trên mặt ta có thứ gì hay sao, khiến vị Ôn huynh này nghiên cứu cả buổi trời như vậy?”

Ôn Khách Hành mặt không biểu cảm nói: “Người đã dịch dung à?”

Chu Tử Thư trong lòng căng thẳng, nét mặt lại thờ ơ mà hỏi ngược: “Cái gì?”

Nhưng Ôn Khách Hành không quan tâm, chỉ lẩm bẩm: “Kỳ quái... thật là kỳ quái, ta lại không nhìn ra người đã dịch dung, nếu nói người chưa động tay, ừm...”

Y đưa tay cọ cằm, hơi khó hiểu nói: “Ta mấy năm nay nhìn người chưa bao giờ nhầm, vừa nhìn đã thấy sau lưng người là xương hồ điệp, rõ ràng nên là một mỹ nhân.”

Chu Tử Thư nhất thời không thể đối đáp.

Ôn Khách Hành gật đầu, tự nói: “Ta nhìn người chưa bao giờ sai lầm, người nhất định đã dịch dung.”

Chu Tử Thư tiếp tục không thể đối đáp.

Ôn Khách Hành bám riết không tha ra sức nhìn mặt y chòng chọc, nhìn cả buổi, lại ngửa đầu ra sau như từ bỏ: “Nhưng ta lại không nhìn ra sơ hở, những mảnh khóe giang hồ này, phải có bốn sự lớn cỡ nào, mới có thể khiến ta không nhìn ra sơ hở? Chỉ sợ còn chưa sinh ra đâu? Không có khả năng không có khả năng...”

Cổ Tương lạnh lẽo nói: “Chủ nhân, ngài lần trước còn chỉ bóng lưng một tay đồ tể giết heo, kết luận là mỹ nhân đấy.”

Ôn Khách Hành lời nói nhỏ nhẹ: “Người nọ tuy là đồ tể, chỉ cặp mắt thủy quang liễm diễm cổ phán sinh tư kia đã có thể xưng y một tiếng mỹ nhân. Anh hùng còn không luận xuất xứ, đồ tể thì làm sao? Người thì biết cái gì, tiểu hài tử không biết đẹp xấu.”

Cổ Tương thở than: “Thủy quang liễm diễm, cổ phán sinh tư? Không phải nước mắt ngập chưa lau sạch sao? Huống chi mũi to miệng rộng đầu to tai to...”

Ôn Khách Hành nói như đinh đóng cột: “A Tương, mắt ngươi không tốt.”

Chu Tử Thư đã chậm chạp đứng dậy, đi xem xét tình huống của thiếu niên Trương Thành Linh kia.

7. Chương 7: Lên Đường

Chu Tử Thư điểm huyết ngũ của thiếu niên Trương Thành Linh nọ, chỉ là sợ gã nhất thời nghĩ không thoáng, để gã bình tĩnh một chút, không hề dùng bao nhiêu lực đạo, cho nên sau khi Ôn Khách Hành cổ quái kia vào, chưa bao lâu nữa gã đã tỉnh dậy.

Gã mở mắt, thoát tiên ngơ ngác nhìn nóc miếu một hồi, giống như linh hồn đã bay ra mắt, trước ngày hôm qua, gã còn là đại thiếu gia Trương gia ngàn người tăng bốc vạn người nuông chiều – cho dù tiên sinh dạy gã đọc sách lắc đầu nói người này ngu dốt, là cận bã vô dụng, cho dù sư phụ dạy gã tập võ trước mặt trái lòng gật đầu, trong lòng cứ cảm thấy gã là bùn loãng không thể trát tường – cuộc sống của gã vẫn rất khoái lạc.

Áo đến giang tay, cơm đến há miệng, bà nương lão mù theo sau hầu hạ, học hành chẳng ra làm sao, lại không thiếu ban đêm hồng tỵ thêm hương, suốt ngày có đầy tớ theo đuôi nịnh hót, Trương Thành Linh tuy cũng biết mình thế nào, lại vẫn không ảnh hưởng việc gã thỉnh thoảng hưởng thụ cảm giác lâng lâng trong những tiếng khen tặng. Ở trong lọ mật như vậy đến mười bốn mười lăm tuổi.

Nhưng chỉ trong một đêm đã không còn gì cả.

Nhà mất, cha mẹ mất, thân nhân bằng hữu cũng mất, thế giới đột nhiên điên đảo, gã hoảng sợ nhưng mà không biết phải làm sao.

Nghiến răng đánh rắm Chu Tử Thư còn có biện pháp, nhưng chẳng biết an ủi người ta, bèn im lặng ngồi bên. Trương Thành Linh ngẩn ra một hồi, trong đôi mắt lạng lẽ chảy xuôi hai dòng lệ.

Chỉ nghe Ôn Khách Hành bên cạnh hỏi Cố Tương: “Tên nhóc đó là ai thế?”

Cố Tương nói: “Nghe đâu là con trai Trương Ngọc Sâm.”

Ôn Khách Hành gật đầu, sắc mặt bình thản, giống như trong lòng y ba chữ Trương Ngọc Sâm chỉ là phù vân, một lát sau mới hỏi: “Trương gia nghe nói nghèo đến mức chẳng có gì khác ngoài tiền, sao con trai Trương Ngọc Sâm lại biến thành đức hạnh này? Là trốn nhà đi không mang đủ ngân lượng hay là bị lạc không tìm được đường về?”

Cố Tương thấp giọng nói: “Nghe đâu tối hôm trước Trương gia bị người ta ám toán, đã diệt môn mất rồi, trước mắt chắc hẳn cũng xôn xao khắp thành, chủ nhân ngài tối qua ra ngoài lêu lổng quá đầu nhập, nhất định là không nghe nói.”

Ôn Khách Hành ngẫm nghĩ, cảm thấy có đạo lý, thế là gật đầu: “Chẳng trách người chết khắp nơi.”

Y lại đánh giá Chu Tử Thư, hỏi Cố Tương: “Thế y là làm gì?”

Cố Tương cười nhạo: “Tay ăn mày đó tự xưng tên là Chu Như, hôm qua nhận của người ta hai đồng bạc, liền bán mình cho tiểu tử kia, phải đưa gã đến Thái Hồ.”

Ôn Khách Hành tròn mắt, nét mặt nghiêm túc cân nhắc một hồi rồi nói với Cố Tương: “Thế y khẳng định là một mỹ nhân, không sai được, trên đời chỉ có mỹ nhân mới có thể ngọc như vậy.”

Cố Tương tập mãi thành quen giả vờ không nghe thấy, Chu Tử Thư bên cạnh không rõ người này nông sâu ra sao, vì thế cũng noi theo.

Y cúi đầu thoáng nhìn Trương Thành Linh còn đang im lặng rơi nước mắt, thấy hơi phiền, lòng nói thẳng ranh này có thôi hay không, lập tức dùng mũi chân khê đá gã, ho một tiếng bảo: “Trương tiểu thiếu gia,

nếu người nghỉ ngơi xong rồi thì dậy thu dọn một chút đi, nơi đây không nên ở lâu, phía sau chưa biết chừng có bao nhiêu truy binh chờ nhỏ cỏ tận gốc đấy, Chu mõ được người ta nhờ, ít nhất phải đưa người toàn tay toàn chân đến Thái Hồ.”

Đôi mắt Trương Thành Linh chậm rãi xoay một vòng rồi dừng lại, cuộn mình thành một con tôm to tướng mà bưng mặt gào khóc âm ỉ. Gã vừa khóc, Chu Tử Thư liền đau đầu, lòng nói phải mắng mấy câu, nhưng cứ cảm thấy không nhẫn tâm, y không biết dỗ trẻ, bèn trầm mặc ngồi một hồi, sau đó bỗng nhiên đứng lên đi ra cửa.

Y vốn định đi xem bức tượng Phật bị mình đánh bay, cứ cảm thấy mới cần tích đức đã ra tay khinh nhờn Phật Tổ thì không tốt lắm, phải tìm cách gì để Phật Tổ về chỗ mới được, ai ngờ Trương Thành Linh tưởng y muốn đi, lại lăn vòng thần tốc bò dậy nhào đến ôm chân Chu Tử Thư, miệng vội nói: “Chu thúc, Chu thúc, ông đừng... ông đừng đi, ta... ta...”

Gã khóc thút thít đáng thương cực kỳ. Tuy là bèo nước gặp nhau nhưng trước mắt trừ Chu Tử Thư thì chẳng còn chỗ dựa, gã quả thực đã coi Chu Tử Thư thành Phật sống cứu mạng.

Chu Tử Thư mặt không biểu cảm nhìn gã một cái, nhàn nhạt nói: “Nam nhi dưới gối có hoàng kim, cha người chưa dạy người sao?”

Trương Thành Linh sửng sốt giây lát, bỗng nhiên phúc đến lòng sáng, ra sức lau mặt, nước mũi nước mắt quệt đầy tay áo, nói: “Bái thiên địa quân thân sư, đạo lý hiển nhiên, Chu thúc chính là đại ân nhân, để Thành Linh bái người làm sư đi!”

Ôn Khách Hành và Cố Tương bên cạnh hứng thú quan sát, Cố Tương còn nhỏ giọng bình luận: “Ồ, một tiểu tử hôm qua còn hèn nhát dằn độn, sao giờ lại thông minh lên rồi?”

Chu Tử Thư đành nói: “Người đứng lên trước đã.”

Trương Thành Linh quát cường nói: “Sư phụ không đáp ứng, con sẽ không đứng lên! Đại thù diệt môn, nếu không được báo, Trương Thành Linh con lấy gì làm người?! Sư phụ...”

Chu Tử Thư chẳng buồn nghe gã tiếp tục hào ngôn tráng ngữ, túm vai xách gã dậy như xách một con gà, tự giễu: “Ta là một phế nhân sắp xuống lỗ, sống ngày nào hay ngày nấy, có cái gì để dạy người. Nghe nói Thái Hồ Triệu Kính đại hiệp chính là bạn cũ của phụ thân người, ta đưa người đến đó, chẳng cần cầu cũng có người xếp đội dạy người công phu giúp người báo thù.”

Sau đó y quay người vận lực vào bàn tay, ôm ngang tượng Phật to lớn kia, đi đến bên hương án, dùng sức đẩy một phát, liền đẩy về chỗ cũ, miệng niệm mãi một câu “tội lỗi tội lỗi”, chắp tay bái hai bái chẳng hề nghiêm túc, quay đầu thoáng nhìn Trương Thành Linh đang ngây ra, nói: “Dậy rồi thì đi thôi, không phải người muốn báo thù sao, cần phải nhanh chóng đi tìm Triệu đại hiệp mới được, giờ ta dẫn người ra ngoài tìm chút đồ ăn.”

Nói xong vươn vai chẳng thèm nhìn ai, cười cười với Cổ Tương, không để ý Ôn Khách Hành, quay người đi ra ngoài, cũng chẳng quan tâm Trương Thành Linh có đuổi kịp hay không.

Trương Thành Linh ủy khuất đứng một hồi, phát hiện người này thật sự đi rồi, bây giờ mới đành vội vội vàng vàng đuổi theo.

Ôn Khách Hành dùng ngón tay cọ cằm, khá hứng thú nhìn bóng lưng hai người này suy xét một lát, cuối cùng vỗ đùi đứng dậy, nói với Cổ Tương: “Đi, đi Thái Hồ, đi theo họ.”

Cổ Tương thu lại vẻ cợt nhả trên mặt, trầm ngâm một chút mới thấp giọng nói: “Chủ nhân, theo Trương Thành Linh kia nói, diệt môn đồ sát ở Trương gia hôm qua là do Thanh Trúc lĩnh Ác Quỷ chúng làm, Điều Tử Quỷ Tiết Phương cũng có mặt.”

Ôn Khách Hành nhàn nhạt nhìn quét nàng một cái, nói: “Ừm, cho nên?”

Cổ Tương ngó ra một thoáng, thấy Ôn Khách Hành đã đi ra ngoài, vội vàng đuổi theo: “Điều Tử Quỷ kia rõ ràng là đồ giả, hôm qua bị ta đánh chết, chủ nhân... sớm biết điều gì sao?”

“A Tương.” Ôn Khách Hành nhìn lướt nàng, đôi mắt kia như muốn hút người ta vào.

Cổ Tương lập tức cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Vâng, nô tỳ lẩm miệng.”

Khoảnh khắc ấy khuôn mặt thiếu nữ giống như không sợ trời không sợ đất này lại thoáng tái nhợt, thần sắc rõ ràng là sợ hãi. Ôn Khách Hành nhìn nàng một cái thâm sâu, lúc này mới vừa lòng dời tầm mắt, tiếp tục tiến bước, Cổ Tương vẫn yên lặng đi theo y một khoảng không xa.

Chỉ nghe Ôn Khách Hành nói: “Chúng ta đi theo người họ Chu kia, ta khẳng định không nhìn sai, y tất là một mỹ nhân, dọc đường đi theo, chung quy có thể tóm được cái đuôi hồ ly, A Tương, nếu người không tin thì chúng ta có thể đánh cược.”

Vì thế Chu Tử Thư chuyển này nhất định không thể an bình.

Dẫn theo Trương Thành Linh quả thực như là dẫn một cái rắm thối vô địch, dọc đường rước lấy ruồi bọ vô tri bay theo. Đêm nay lại tổng cổ một đám người đuổi đến, y ngắm nghía hai đồng bạc vụn trên tay, hồi hận không thôi.

Y còn lại năm thành công lực, một thân năng lực bốn sự còn đó, những người này cũng chẳng làm gì được y, chỉ là Thất khiếu tam thu đỉnh nằm trong người, có lúc tinh lực không tốt, liền bực bội vì bọn họ không quản ngày đêm thay nhau giày vò, vừa ứng phó lữ sâu đuổi theo, lại vừa phải đề phòng chủ tử hai người hôm ấy bỗng dưng không nhanh không chậm bám đuôi đằng sau.

Nếu chỉ có bản thân Chu Tử Thư, cắt đuôi họ trái lại dễ không, song thủy chung mang theo một gánh nặng nhỏ, lại thêm Ôn Khách Hành kia chẳng biết là thần thánh phương nào mà cũng có chút bồn sự, mấy lần bỏ rơi nhưng chưa đến nửa hôm lại có thể nhìn thấy cái bản mặt Ôn Khách Hành trước mắt khiến y cực kỳ muốn đấm cho một phát.

Chu Tử Thư lặng lẽ kéo thi thể hắc y nhân ý đồ đánh lén kia ra ngoài, sau đó về phòng, lại ngồi xuống nơi tắm tối điều tức, Trương Thành Linh không phát hiện, còn đang ngủ khò khò, mơ mộng tùm lum, nhiều ngày qua dẫn theo gã, không cảm thấy thiếu niên này có tập tính thiếu gia gì khó lòng chấp nhận, đứa trẻ như làm bằng nước khóc oa oa ầm ĩ lúc trước qua chuyện này dường như bỗng nhiên bị bắt buộc trưởng thành.

Dù cho đi cực chậm cũng không lảm miệng một câu, Chu Tử Thư nói gì nghe nấy, rất thành thật, chỉ là suốt ngày “sư phụ” không sửa được.

Không sửa được thì thôi, Chu Tử Thư trầm nghĩ, dù sao ném gã đến Triệu gia Thái Hồ rồi mình sẽ chạy lấy người ngay, nên đi du lịch nơi đâu thì đi, y đã lên kế hoạch sẵn sàng, còn lại tam sơn ngũ nhạc mấy đại hồ muốn xem, không đến phương bắc nữa, Nam Cương còn một cố hữu chưa kịp bái phỏng, không thiếu được phải đi thăm hỏi trước khi xuống suối vàng, xin ly rượu nhạt...

Bỗng nhiên, thiếu niên trên giường mồ hôi đầm đìa mà giấy giữa, hầu như mỗi tối gã đều phải như vậy, ngoài mặt không việc gì, toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ chuyện báo thù, chấn tác lại, nhưng ký ức đêm đó thủy chung tựa ác mộng như bóng với hình, Chu Tử Thư thở dài lay gã dậy.

Trương Thành Linh kêu to một tiếng ngồi bật dậy, ánh mắt sững sờ, hồi lâu mới phản ứng được, chuyển hướng sang Chu Tử Thư, nhỏ giọng nói: “Chu thúc... con không cố ý đâu.”

Gã vốn đang tuổi trẻ người non dạ, trong đôi mắt tuy đầy tơ máu, ánh mắt lại tinh thuần như cũ, tinh thuần đến quen thuộc, khiến Chu Tử Thư bất chợt nhớ tới một người chôn sâu trong ký ức.

Người từng... tâm tâm niệm niệm phải cùng y lang bạt giang hồ.

Liền không nhận được ngay ngấn cả người.

Trương Thành Linh cẩn thận nói: “Chu thúc, không phải con cố ý đánh thức người đâu, con mơ thấy cha...”
Môi gã run rẩy tái nhợt, “Nếu không... nếu không thì con không ngủ nữa?”

Chu Tử Thư vỗ vai gã, vô thức ôn nhu nói: “Không sao, người ngủ việc người, lại mơ thấy ác mộng thì ta gọi người.”

Trương Thành Linh khẽ đáp một tiếng, chui về chăn, ngón tay vẫn theo bản năng kéo tay áo Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư ý tứ sâu xa nhìn tay áo bị giữ chặt một cái, Trương Thành Linh ngượng ngùng cười cười, thu

hồi ngón tay đang quắp chặt.

Đúng lúc này, nơi không xa dường như có người khảy dây đàn “tằng” một phát, Trương Thành Linh chỉ cảm thấy thanh âm kia như sấm sét nổ ngay bên tai, ngũ tạng lục phủ đều thoáng chấn động theo, sau đó lại là đau nhức, gã rên khê một tiếng, liều mạng ôm ngực...

8. Chương 8: Nguyệt Sắc

Tiếng đàn kia cực nhỏ, như tơ nhện quần dính, phẳng phát đến từ bốn phương tám hướng, mang theo một luồng khí tức sát quỷ quyết không nói nên lời.

Cố Tương vừa nghe cũng cảm thấy nội tức quay cuồng, chỉ là nàng xem thời thế nhanh, lập tức ép mình bình tĩnh.

Mà Ôn Khách Hành vốn ngủ trên giường không biết dậy từ khi nào, im lặng đứng bên cạnh cửa sổ, ánh trăng xuyên qua song chiếu lên mặt y, sắc mặt dường như cũng nhu hòa hơn đôi chút, mắt lại không hề chớp nhìn chăm chăm một chỗ trong bóng đêm.

Cái bóng kéo dài thườn thượt đằng sau, y không hề động dậy, thoát nhìn mặt không biểu cảm, rồi lại thoáng có ý cười, như một pho tượng đá lạnh lùng mà quỷ dị, trong bóng đêm sự nguy hiểm trên người thả hết không che giấu.

Như là quỷ mị vô hỉ vô sầu.

Cố Tương rất lạnh lợi, vừa phát hiện không đúng lập tức bịt tai, tận lực không nghe âm bên ngoài, ngồi thẳng điều tức, một hồi lâu mới áp chế được cảm giác buồn nôn kia.

Ôn Khách Hành dùng ngón tay thon dài lướt qua song linh, khẽ cười một tiếng: “Lại mời đến Mị Khúc Tần Tùng... khoản này không nhỏ, cũng chẳng biết là đang đối phó ai đây.”

Bỗng nhiên, y nghe thấy có tiếng thứ gì đó xé gió mà qua, như là dây đàn quá khô không thành âm, chỉ có thể phát ra tiếng “tạch tạch” ùng ùng, lại tựa như có ai bắn mấy hòn đá cực nhỏ vào trong hư không vô biên.

Gần như không thể nghe thấy, lại khéo léo cắt đứt tiếng đàn triền triền miên miên không ngừng không nghỉ kia, như ném một hòn đá nhỏ xuống nước, nháy mắt tạo nên gợn sóng, khuếch tán ra ở nơi người ta không nhìn thấy, không bắt được.

Tiếng đàn quả nhiên đình trệ.

Ôn Khách Hành dựa cửa sổ, nhắm mắt lắng nghe, khóe miệng lộ ra nụ cười bồn chồn.

Sau đó, tiếng đàn lại chợt vang lên, như nước lũ mãnh thú cuộn trào đến, người đánh đàn bỗng nhiên hạ sát chiêu, mà cơ hồ cùng lúc đó, trong gian phòng cách vách truyền đến một tiếng chói tai, lắng nghe thì thấy như là tiếng sáo, nhưng sáo không phát ra thanh âm như vậy, cực sắc bén, sắc bén đến mức tưởng như phải xé toang thứ gì đó.

Thời gian tính cực chuẩn, tiếng sáo sắc bén cùng tiếng đàn ác độc đấu trực diện.

Dây đàn của người đánh đàn nháy mắt đứt đoạn.

Sau đó mọi âm thanh đều im bật.

Ôn Khách Hành lại đứng đó một hồi, lắc đầu lẩm bẩm: “Kẻ chuyên đao kiếm tất chết bởi đao kiếm, cổ nhân đúng là không lừa dối.”

Cổ Tương lúc này mới thở phào, lau mồ hôi lạnh trên trán: “Chủ nhân, ngài nói Tần kia... Tần gì đó, có chết chưa?”

Ôn Khách Hành nhẹ nhàng nói: “Cho dù không chết cũng đứt đoạn kinh mạch, từ nay về sau là một phế nhân. Ta cảm thấy hấn chết vẫn thoải mái hơn.”

Y bỗng nhiên đưa tay đẩy cửa sổ, càng hạ thấp giọng, giống như sợ kinh động cái gì đó: “A Tương à, những việc trên thế gian này luôn thú vị như vậy, muốn cái gì, chưa từng có đạo lý không bỏ ra, việc lấy một thanh thất huyền cầm giết người vô hình cố nhiên thống khoái thú vị, nhưng cũng phải đề phòng người khác cắn ngược.”

Cổ Tương nghiêng đầu hỏi: “Khi nào thì sẽ cắn ngược?”

Ôn Khách Hành kiên nhẫn giải thích: “Khi người khác mạnh hơn ngươi.”

Cổ Tương gật đầu, ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Làm gì phải so cao thấp với người mạnh hơn mình, đi ức hiếp kẻ yếu hơn mình không được à?”

Ôn Khách Hành quay đầu nhìn nàng, y đứng ngược ánh trăng, cả người như mạ một lớp bạc, vẻ mặt càng lúc càng không thấy rõ, hồi lâu mới nói: “Người có thể không ức hiếp ai hết, làm một người tốt như ta đây này.”

Sau đó y đưa tay mở cửa, Cổ Tương kinh hoàng khiếp sợ dùng mắt tiễn vị “người tốt” này ra ngoài.

Tình huống của bản thân Chu Tử Thư cũng không tốt lắm, cây sáo này là dọc đường buồn chán tùy tay vót, đại khái là kỹ thuật chẳng ra sao, âm thổi ra không được chuẩn, âm điệu linh tinh, bèn không chơi nữa, ai ngờ đêm nay thật sự dùng đến. Cây sáo kia chỉ thổi một tiếng đã nứt một đường to tướng, may mà y dự được người nọ toàn lực, bây giờ mới may mắn một kích đắc thủ, bằng không thật sự chẳng biết nên kết cục làm sao.

Cả người Trương Thành Linh như là vớt từ dưới nước lên. Công lực của gã rất kém, cho dù Chu Tử Thư kịp thời bịt tai thì gã vẫn bị nội thương, đã nôn mửa một hồi, mặt vàng như nghệ.

Chu Tử Thư lo lắng gã tuổi nhỏ bị bệnh, không lo tự mình điều tức, áp bàn tay sau lưng gã, trầm giọng phân phó: “Ngưng thần.”

Sau đó dùng nội lực giúp gã đi một vòng, thấy sắc mặt hơi dịu lại, lúc này mới thu tay, bản thân đã đầm đìa mồ hôi.

Lòng nói may mà nơi đây không còn xa Thái Hồ Triệu gia trang, bằng không chỉ sợ mình thật phải nhục với sứ mệnh, nửa đời này y chưa từng làm chuyện gì tốt, nếu lần đầu tiên muốn tích đức đã bỏ dở giữa chừng thì chỉ sợ không may.

Trong truyền thuyết “Mị Khúc Tần Tùng” là một thái giám, thích nhất là ăn mặc kiểu nữ tử, xanh xanh đỏ đỏ tỏ rõ với người đời hắn là một độc vật, do công phu giết người không thấy máu này cho nên thật sự làm việc giết người, nhất quán làm theo nguyên tắc có sữa là mẹ, ai trả nhiều tiền thì làm chó cho kẻ đó.

Lúc này không còn động tĩnh, Chu Tử Thư biết hắn dù chưa chết thì cũng chẳng kém mấy, nếu là khi toàn thịnh, y không cần thiết đuổi tận giết tuyệt người như vậy, nhưng y hiện tại đã mất năm thành công lực, chỉ còn nửa cái mạng, đối với bản thân cũng không chắc lắm, ngược lại độc ác hơn không ít.

Chỉ nghe ngoài cửa sổ có người vỗ tay khen: “Dạ khúc này nghe mà gãy liễu, người nào không sinh lòng nhớ cố hương – trắng như thế sao như thế, Chu huynh dùng sáo hòa cùng tiếng đàn, nhã sự như vậy, không phải mỹ nhân không thể được.”

Nói bậy nói bạ đến trình độ này, cũng coi như khiến người ta than rằng xem thế là đủ.

Chu Tử Thư trầm nghĩ, người này đứng ngoài cửa sổ mà mình không hề phát hiện hình tích, người xuất quỷ nhập thần như vậy, lúc toàn thịnh y còn cần kiêng kỵ, trong chốn giang hồ theo y biết tổng cộng có ba người rưỡi, mỗi người đều không đắc tội được.

Liên hít sâu một hơi, đẩy cửa sổ, chỉ khuôn mặt xanh xao vàng vọt của mình, dùng ánh mắt hết sức đờ đẫn chất phác nhìn Ôn Khách Hành hỏi: “Mỹ nhân?”

Ôn Khách Hành sắc, lướt một vòng trên khuôn mặt tuy không thể nói là thâm không nở nhìn nhưng cũng khiến người ta chẳng buồn nhìn lần thứ hai, sau đó quay người trông ánh trăng.

Chu Tử Thư nhấc chân ngồi trên cửa sổ, cũng nhìn theo tầm mắt y, đêm nay trăng tròn, ánh trăng như nước, mặt đất như sương, đặc biệt sáng tỏ.

Chu Tử Thư thầm suy nghĩ vị tự xưng Ôn Khách Hành này là ai trong ba người rười kia, một mặt lại không nhìn được cân nhắc động cơ của việc y cứ đi theo mình, càng nghĩ càng cảm thấy khó mà rõ được.

Y cảm thấy một chút mùi đồng loại hết sức vi diệu từ người này, vì thế liền biết người này nhất định cũng là kiểu không lợi không dậy sớm, theo mình... hoặc là theo Trương Thành Linh đến Thái Hồ, tất nhiên có mưu đồ, suy nghĩ một hồi chẳng có đầu mối gì, bèn âm thầm tự giễu, lòng nói tìm hiểu ngọn nguồn chính là bệnh cũ.

Cúi đầu thấy Ôn Khách Hành kia đang hưng trí đánh giá mình, liền cười nói: “Ôn huynh nếu thật sự hiểu kỳ, chỉ bằng lột da ta ra xem bên trong mấy tầng thịt mấy tầng xương cốt?”

Ôn Khách Hành nhướng mày, chợt nói: “Cũng được.”

Chữ “được” còn chưa dứt, y đã nhanh như chớp ra tay chụp đến mặt Chu Tử Thư, Chu Tử Thư sớm có phòng bị, ngửa ra sau, một chân giơ lên đá hướng cổ tay Ôn Khách Hành.

Trong tích tắc, hai người người tới ta đi hơn chục chiêu liền, khiến người ta hoa mắt không tiếp ứng nổi.

Chu Tử Thư cảm thấy mình bám trên cửa sổ, hành động hơi giới hạn, khá bất lợi, liền cúi đầu tránh một chưởng, nhún người nhảy xuống, song với y mà nói, ban đêm vốn không dễ chịu, không nói đến đã già và quá nửa đêm, một cây đinh bén nhọn trên ngực đau buốt, khiến động tác của y chợt đình trệ.

Chỉ chớp mắt, bàn tay Ôn Khách Hành đã đến trước ngực y, kinh phong kéo tới, chiêu thức lại bỗng dừng.

Chu Tử Thư cúi đầu thoáng nhìn bàn tay gần như dán lên ngực mình, nét mặt lại thông dong y nguyên, cười nói: “Đa tạ Ôn huynh thủ hạ lưu...”

Nhưng còn chưa dứt lời, tay Ôn Khách Hành lại đột nhiên sờ mặt y, sờ thì thôi đi, còn dùng ngón tay chậm rãi vuốt ve, giống như để phân biệt món đồ kia làm từ da người hay da heo.

Chu Tử Thư còn chưa kịp lui bước, đã thấy Cố Tương bên kia đại khái nghe được động tĩnh, từ sau cửa sổ lộ đầu ra, chỉ thoáng nhìn đã che mắt rụt đầu về, miệng kêu réo: “Ôi, phi lễ!”

– Không sai, đã nói ra tiếng lòng của y.

Ôn Khách Hành đứng rất gần, nét mặt lại cực nghiêm túc – nét mặt y trông vẫn rất nghiêm túc, ánh trăng liền trở nên ái muội, thoát nhìn đúng thật giống phi lễ.

Cố Tương bên kia cũng không biết thấp giọng một chút, lẩm bẩm: “Mụn lẹo ôi mọc mụn lẹo mắt thôi...”

Chu Tử Thư vội ho một tiếng, lui sang bên một bước dài, định thần lại, dõ cười dõ khóc hỏi: “Ôn đại hiệp có nhìn ra khuôn mặt tại hạ là làm từ cái gì không?”

“Làm từ da.” Ôn Khách Hành trầm ngâm hồi lâu, cho ra kết luận như vậy.

Chu Tử Thư tỏ vẻ tán đồng vô điều kiện.

Ôn Khách Hành nhìn chăm chăm ngón tay mình nói: “Kỳ lạ... Kỳ lạ thật, sờ lại y như là bản thân người sinh ra vậy.”

Chu Tử Thư trấn định nói: “Bất tài, chính là bản thân tại hạ sinh ra.”

Nếu có người thứ ba ở đây, khẳng định cảm thấy trong hai nam nhân này có một kẻ bị điên – đương nhiên không tính Cố Tương.

Ôn Khách Hành dường như cảm thấy bị chút đả kích, lại nhìn Chu Tử Thư một cái, đứng dậy đi ngay – không về phòng mà là đi ra ngoài. Cố Tương lúc này mới lại lộ đầu, nhãn châu xoay một vòng, cười tít mắt nói: “Giờ thì hay rồi, chắc chủ nhân nhà ta không tiếp thụ được hiện thực, đi Câu Lan viện tìm mỹ nhân của mình rồi, y đi rồi, mọi người đều có thể sớm rửa ráy đi ngủ.”

Ôn Khách Hành chẳng hề quay đầu, người đã đi xa tít, song thanh âm lại nhẹ nhàng như một sợi dây theo gió thổi đến, chuẩn xác bay vào tai Cố Tương.

Y nói: “A Tương, người đang nói tiếng người sao?”

Cố Tương biết nghe lời phải nói: “Ta đang đánh rắm.”

Sau đó cấp tốc rút về, kéo cửa sổ – như là vội vã muốn đi độc chiếm phát rắm này.

Chu Tử Thư lúc này mới khẽ thở phào, chậm rãi buông lỏng thân thể, dựa tường cắn chặt răng, không phát ra một chút thanh âm.

May mà đau đốn kia là từng đợt, qua một lúc hơi khá hơn, bây giờ y mới chỉnh đốn lại mình một phen rồi quay về phòng.

Đêm nay dường như đặc biệt dài.

Ba ngày sau, Chu Tử Thư dẫn Trương Thành Linh thiếu gia trong vài ngày ngắn ngủi đã gầy đi trông thấy đến Thái Hồ.

Gõ cửa nhà Triệu Kính, còn chưa đợi y nói rõ mục đích, lão quản gia kia mắt đắm đắm nhìn về phía Trương Thành Linh, thất thanh nói: “Cậu là... Cậu là Thành Linh? Cậu là Thành Linh đúng không?!”

Sau đó quay đầu la lên với đầy tớ bên trong: “Mau đi gọi lão gia đến, Thành Linh thiếu gia đến rồi! Thành Linh thiếu gia còn sống!”

Không bao lâu, Thái Hồ Triệu Kính Triệu đại hiệp tự mình ra đón, Trương Thành Linh quỳ thụp xuống đất, xem ra tin dữ của Trương gia đã truyền khắp đại giang nam bắc, một đám người túm tụm khóc lóc, sau đó gióng trống khua chiêng đón hai người họ vào.

Chu Tử Thư nghĩ, rốt cuộc không cần lo lắng có người ở dưới đất kiếm chuyện với tổ tông mình nữa – tích đức làm việc tốt cũng thật sự vất vả quá.

9. Chương 9: Trong Rừng

Thái Hồ Triệu Kính, nhân xưng Thu Sơn kiếm khách, chính là danh hiệp một thời.

Khi chưa đến Thái Hồ, Chu Tử Thư vẫn có chút chờ mong được chính mắt gặp một lần võ lâm danh túc chỉ nghe kỳ danh chưa kịp nhìn chân dung này, đặc biệt là khi y nghe nói, độc tử của Hoa Sơn chương môn, thiếu hiệp Vu Thiên Kiệt, trang chủ Đoạn Kiếm sơn trang Mục Vân Ca, Độc Mục hiệp Tướng Triệt mấy người cũng ở Triệu gia.

Thân phận, bối cảnh của những người này, Chu Tử Thư đều thuộc như lòng bàn tay – vì phòng dùng võ phạm hủ, Thiên Song có một kho riêng, phàm là người đếm được tên trên chốn giang hồ trong vòng gần năm mươi năm, các sự kiện lớn nhỏ trong đời đều được ghi lại toàn bộ.

Tỷ như Chu Tử Thư biết, Thu Sơn kiếm khách Triệu Kính hành hiệp trượng nghĩa kia lúc trẻ từng bị trục xuất khỏi gia môn, cho nên khốn cùng chán nản, để kiếm tiền thưởng, từng làm việc không khác lắm với Mị Âm Tần Tùng, sau hai mươi bảy tuổi mới sửa về tên thật là Triệu Kính, lấy độc nữ của Thái Hồ Phùng gia, bảm vấy phát tài, còn bí mật truy sát những người biết rõ quá khứ của mình, Triệu gia bảy giờ mới lại nhận về.

Tỷ như thiếu hiệp Vu Thiên Kiệt trước mắt phú thịnh danh nhất kia, nghe nói từng qua lại với một cô nương Nga Mi, sau đó bội tình bạc nghĩa, khiến cô nương nọ tự sát trong phòng cùng thai nhi ba tháng – đương nhiên, vị cô nương kia tình sâu ý nặng, thủy chung không khai gian phu là ai.

Chu Tử Thư quá biết những người này là hạng thế nào, vì thế càng thêm hứng thú, vả lại không chịu được Trương Thành Linh năn nỉ, liền theo gã ở lại Triệu gia một đêm.

Triệu Kính bất kể từng làm gì, trước mắt thật sự có chút phong phạm đại hiệp, không may mắn bởi vì Chu Tử Thư một bước ba lần nghiêng, toàn thân rách rưới mà coi nhẹ, ông ta dù sao cũng có chút kiến thức, vừa nghe qua Trương Thành Linh khóc kể là biết sự gian khổ dọc đường, vì thế tự nhiên sinh lòng nghi ngờ với lai lịch của Chu Tử Thư.

Hôm ấy sau khi an bài phòng cho hai người, tắm rửa thay quần áo, cơm no rượu say, Triệu Kính liền gọi Trương Thành Linh vào thư phòng, nghe gã nói rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trương Thành Linh là một đứa trẻ, lại chẳng dễ dàng được gặp thân nhân, tự nhiên có gì nói đó, rất nhiều chuyện gã chưa hiểu rõ hết, Triệu Kính nghe mà kinh hồn bạt vía, cân nhắc hồi lâu, không nhận được hỏi: “Vị... Vị Chu đại hiệp kia, là nhân vật như thế nào, căn nguyên con có biết không?”

Trương Thành Linh thành thật đem chuyện phát sinh trong miếu hoang hôm ấy thuật lại một lần.

Triệu Kính neho mắt vuốt râu, lại an ủi vài câu, mới bảo Trương Thành Linh đi nghỉ ngơi.

Chẳng qua hơn mười ngày ở chung, Chu Tử Thư đã có chút hiểu biết đứa trẻ Trương Thành Linh này, biết gã tuy được nuông chiều từ bé, hơi không nên thân, nhưng cũng là hài tử ngoan, bụng dạ không tồi, cũng có thể chịu khổ, cho dù hơi khờ. Đoán bị cáo già Triệu Kính kia gọi đi nói chuyện, chỉ dăm ba câu là có thể bán sạch mình – mà bản thân gã chắc còn chưa ý thức được.

Trong lòng âm thầm cười – Chu Nhứt cũng vậy, Chu Tử Thư cũng vậy, những năm gần đây đều ẩn hình. Hoặc giả có kẻ kiến thức rộng rãi, nhân mạch rộng khắp ẩn ẩn biết có một nhóm người tên là “Thiên Song”, nhưng tuyệt không biết thủ lĩnh Thiên Song là ai.

Dù là “Chu đại nhân”, cũng chẳng qua là một võ tướng con con trên danh nghĩa, phụ trách quản lý đại nội thị vệ, trong mắt các đại nhân vật đó, là một nhân vật đáng nể nhưng không cần để mắt.

Quả nhiên, bắt đầu từ sáng sớm hôm sau, Chu Tử Thư chọt thành món bánh thơm nhất nóng sốt mới ra lò của Thái Hồ Triệu gia, không đi ra khỏi tiểu viện mình ở, khách liền nói đuôi không dứt.

Y bất đắc dĩ, chỉ đành làm việc buôn bán nghề đến tiền đi-

A, Triệu đại hiệp, cửu ngưỡng cửu ngưỡng, được thấy chân dung tam sinh hữu hạnh, trăm nghe không bằng một thấy... Tại hạ sư thừa nơi nào? Khụ, vô danh tiểu tốt mà thôi, đâu đáng nhắc đến.

A, Tiền đại hiệp, cửu ngưỡng cửu ngưỡng, được thấy chân dung tam sinh hữu hạnh, trăm nghe không bằng một thấy... Tại hạ xuất thân? Tại hạ một tên ăn mày, có gì mà xuất với không xuất thân, không không không, không phải Cái Bang, đâu trèo cao được với Cái Bang? Vô danh tiểu tốt thôi...

A, Tôn đại hiệp, cửu ngưỡng cửu ngưỡng, được thấy chân dung tam sinh hữu hạnh, trăm nghe không bằng một thấy... Ngài chưa từng nghe nói cũng là phải, vô danh tiểu tốt thôi, không đáng nhắc đến.

A, Lý đại hiệp, cửu ngưỡng cửu ngưỡng, được thấy chân dung tam sinh hữu hạnh, trăm nghe không bằng một thấy... Không không, tại hạ và vị Lý đại hiệp kia không có tư giao gì, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ thôi, môn phái? Chưa từng có, chẳng qua là kẻ vô danh tiểu tốt, không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến.

Đến chập tối, Chu Tử Thư đã cười đơ cả mặt, xoa nắn hồi lâu mới nắn được về, y sâu sắc cảm thấy còn tiếp tục như vậy thì chỉ sợ phải trúng gió mất thôi, bèn tính toán rời khỏi.

Trình độ chấp nhất trên nghe ngóng việc riêng của người ta, giang hồ đại hiệp kỳ thật cực kỳ giống với bà tám ngoài chợ, chỉ hận không thể gọt bớt đầu chui vào kẽ cửa nhà người ta, chớp hỏa nhãn kim tinh, nhất định phải nhìn thấu người là yêu nghiệt phương nào khoác da người.

Vị kia nói ta là bát đại môn phái xuất thân, ai ai ai là sư phụ ta, thế là vị nọ có thể đáp, a, cửu ngưỡng cửu ngưỡng, sư thúc tại hạ và tôn sư hồi đó giao tình không tồi, coi như có quan hệ.

Bằng không thì không phải tộc loại của ta, nhân phẩm thế nào còn cần chờ trường kỳ khảo sát.

Giữa đêm khuya, ánh trăng lười liềm, Chu Tử Thư phút chốc mở mắt, y đi ngủ từ khi trời chưa tối, lúc này Thất khiếu tam thu đình mới bắt đầu phát tác, không quá nghiêm trọng, nghỉ ngơi dưỡng sức đã lâu, chút đau đớn này cũng chẳng để ý lắm.

Y đứng dậy, do dự một chút, cảm thấy không cáo mà biệt có hơi vô lễ, liền để lại hai tờ giấy, một cho Trương Thành Linh, nói: non xanh còn đó nước biếc chảy dài. Viết xong cảm thấy rất đắc ý, phát hiện mình ngày càng có phong phạm của người giang hồ, sau đó trải thêm một tờ khác, lưu lại một câu cho Triệu Kính: được khoản đãi, đa tạ.

Đặt dưới ấm trà rồi nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà.

Trên nóc nhà một con ly miêu nhỏ đang yên lặng đi trên mái ngói, nó chỉ cảm thấy trước mắt có cái bóng lướt qua, cảnh giác dừng bước, trừng to mắt đánh giá bốn phía một phen, nhưng chẳng thấy gì cả, liền khá hoang mang nghiêng đầu, chạy đến phương hướng nhà bếp.

Chu Tử Thư lặng lẽ rời khỏi Triệu gia sơn trang, tự cho là chưa kinh động một ai, nào ngờ trong khu rừng nhỏ ngoài Triệu gia trang chưa đến một dặm, có một người đã chờ y nơi đó như sớm đoán được.

Chu Tử Thư vừa nhìn thấy thì đầu lập tức to lên gấp đôi, chỉ thấy Ôn Khách Hành cười tít mắt chấp tay nói: “Ồ, Chu huynh, thật là khéo, xem ra hai ta duyên phận không kém, mấy lần gặp gỡ dưới trăng, có thể nói là tâm linh tương thông.”

Chu Tử Thư cũng cười tít mắt nói: “Đúng là khéo, Ôn huynh.”

Lòng nói – khéo cái con quỷ, đồ ôn thần.

Y nghiêng đầu, lại không thấy Cổ Tương, liền cười hỏi: “Sao không thấy Cổ cô nương?”

Ôn Khách Hành cực kỳ trực tiếp nói: “Nha đầu đó vướng chân vướng tay, cước trình cũng chậm, đi theo vướng víu, ta chỉ sợ không gặp được các hạ vị... đại nhân vật xuất quỷ nhập thần này.”

Nụ cười trên mặt khựng lại, Chu Tử Thư nhìn chăm chăm Ôn Khách Hành hồi lâu mới nói: “Kẻ bắt tài tại hạ nếu cũng là đại nhân vật, thế Trường Minh sơn Cổ tăng, Nam Hải Quan Âm điện Độc vương, Thanh Trúc lĩnh Quỷ chủ phải tính thế nào đây?”

Ôn Khách Hành ý tứ sâu xa nhìn y một cái mà nói: “Cổ tăng không hỏi thế sự, chỉ cầu tu tiên, Độc vương nghe đâu đã nhập giang hồ, hình tích khó tìm, Quỷ chủ thì chưa từng gặp, chỉ biết là thứ giấu đầu lòi đuôi... có tính là người hay không còn chờ nói sau.”

Sau đó hai người tự ôm ý xấu nhìn nhau cười.

Chu Tử Thư lúc này mới dẫn đầu dời mắt, nói: “Chu mõ chẳng qua là người qua đường, các vị hà tất đều nhìn chăm chăm không buông?”

Ôn Khách Hành lại giống như ban ngày du xuân ngẫu nhiên gặp một lão hữu, thập phần nhàn nhã chậm chạp nói: “Đã như vậy, Thái Hồ phong cảnh nổi tiếng xa gần, sao Chu huynh không ở Triệu gia thêm một thời gian, hà tất vội lên đường như thế?”

Chu Tử Thư nói: “Phong cảnh Thái Hồ tại hạ đã lĩnh hội một phần, không làm phiền nữa, chỉ sợ Triệu đại hiệp phiền toái không ít, Chu mõ chỉ là một tiểu nhân vật, nào có bao nhiêu bổn sự, cũng đâu có uyên nguyên gì với Triệu đại hiệp, chẳng qua là tình nghĩa hai đồng bạc, không đáng theo họ đồng sinh cộng tử.”

Y dừng một chút, lại bổ sung một câu: “Hộ tống Trương tiểu thiếu gia, chẳng qua tích đức hành thiện mà thôi, sau trăm tuổi gặp Diêm vương, bớt nỗi khổ lột da rút gân, thế là đủ rồi.”

“Tích đức hành thiện.” Ôn Khách Hành lặp lại một lần, khá tán đồng gật đầu: “Không tồi, Chu huynh thật là người cùng chung chí hướng với ta, mà cùng chung chí hướng với Ôn mõ luôn là mỹ nhân, bởi vậy có thể thấy...”

Chu Tử Thư vừa nghe y nói “bởi vậy có thể thấy”, liền cảm thấy một dây thần kinh trên huyết thái dương thỉnh thoảng nẩy lòi ra ngoài, mới định mở miệng cắt lời, bỗng nhiên ở nơi xa tít trong khu rừng phía sau Ôn Khách Hành truyền đến một tiếng kêu thảm.

Hai người đồng thời dừng một chút.

Sau đó Ôn Khách Hành chỉ đằng sau hỏi: “Người xem, người cùng chung chí hướng, cơ hội tích đức hành thiện lại đến rồi.”

Chu Tử Thư do dự một chút, rồi cuộc vẫn bay vút về phương hướng thanh âm truyền đến, một mặt bất đắc dĩ nói: “Ôn huynh, tật mắt chính là đại sự, sớm tìm một đại phu mới là đúng lẽ.”

Ôn Khách Hành theo sát phía sau, khinh công của Chu Tử Thư cơ hồ đã đến mức đạp tuyết không dấu, song người này lại như thể không mất sức mà bảo trì khoảng cách chừng ba thước với y. Người bình thường lúc này thông thường không nói chuyện, để ngừa chân khí lọt ra, y lại chẳng chút để ý tiếp một câu: “Phải, Chu huynh nói có lý lắm, nếu có cơ hội, nhất định phải bái phỏng mấy danh y, trị liệu đàng hoàng, tuổi còn chưa cao mà mắt đã ngày càng không tốt, đến bây giờ cũng chưa thể nhìn ra sơ hở trên mặt Chu huynh, hổ thẹn hổ thẹn.”

Chu Tử Thư cực kỳ muốn cho y khỏi dùng đôi “mắt ngày càng không tốt” kia nữa.

Ngẫm lại thì biết mình không biết người, với lý trí và khả năng tự khống chế của tiền nhiệm thủ lĩnh Thiên Song, là sẽ tuyệt không làm chuyện chẳng ra sao như thế này.

Hai người đi cực nhanh, nháy mắt đã vào sâu trong rừng rậm, sau đó liền thấy một thi thể.

Người nọ mặc y phục dạ hành, mặt nạ trên mặt đã rơi sang bên, hai mắt mở to, dáng chết cực kỳ dữ tợn. Chu Tử Thư xa xa thoáng nhìn đã thấy người này hết sức quen mắt, thế là cúi xuống cẩn thận quan sát, không nhận được nhú mày nói: “Đây không phải là... vị trang chủ Đoạn Kiếm sơn trang Mục đại hiệp kia sao?”

Ban ngày còn ở trong phòng y nói nhảm cả nửa canh giờ, không ngờ buổi tối cùng y làm cú mèo, còn bất hạnh biến thành một con cú chết.

Ôn Khách Hành cũng tiến đến, khá hưng trí cọ cẩm hỏi: “Đêm trăng, y phục dạ hành, lẽ nào...”

Chu Tử Thư quay đầu chuẩn bị nghe cao luận của y.

Chỉ nghe Ôn Khách Hành cao luận rằng: “Mục trang chủ này, là ra hái hoa?”

Chu Tử Thư mặt không biểu cảm lại quay đầu đi, tự thấy định lực không tồi.

Mục Vân Ca trên người và bên cạnh không hề có vết máu, môi lại hơi xanh, Chu Tử Thư ngẫm nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng vạch vạt áo, chỉ thấy một dấu bàn tay đen sì ỉn rõ ràng trên ngực người này.

10. Chương 10: U Minh

Chu Tử Thư nhìn chăm chăm dấu bàn tay kia giầy lát, sau đó bỗng nhiên lật thi thể, lột quần áo – chỉ thấy sau lưng thi thể kia cùng một vị trí lại vẫn có dấu bàn tay.

Ôn Khách Hành cảm thán một tiếng hỏi: “Hắn bị người ta đóng dấu hay là bị đánh xuyên?”

Chu Tử Thư nhàn nhạt nói: “Chẳng ai phí nhiều sức lực như vậy đi đánh một người chết, hắn là bị một chưởng đánh xuyên, chưởng pháp thế này năm mươi năm gần đây ta chỉ biết một người...”

Ôn Khách Hành nói tiếp: “La sát chưởng của Hỉ Tang Quỷ Tôn Đỉnh.”

Chu Tử Thư nhìn y một cái, không nói gì, khom người cẩn thận sờ soạng thi thể Mục Vân Ca, lại lấy ra mấy tờ ngân phiếu cùng một đồng bạc vụn từ trên người hắn: “Ô, quá nửa đêm lên lút chuồn khỏi Triệu gia trang, còn đem theo lộ phí...” Chu Tử Thư sờ ngực mình – cũng mang theo.

“Ôn huynh, con cú này tuyệt không phải ra cướp sắc, người cướp sắc bình thường không mang theo nhiều ngân lượng như vậy.”

“Người cướp sắc hình như cũng không mang quần áo tắm rửa.” Ôn Khách Hành dùng chân khều từ bụi cây bên cạnh ra một bọc hành lý nhỏ, cũng là vải đen, bên trong có một ít quần áo cho việc tắm rửa bên ngoài.

Trong rừng đất đai vừa ẩm vừa mềm, in dấu chân hỗn độn, lại không có dấu vết đánh nhau, trên người Mục Vân Ca trừ một chưởng trí mạng kia thì không có vết thương nào khác, mà thanh đoạn kiếm nổi danh cũng mang theo, thanh lợi khí này thậm chí chưa kịp ra khỏi vỏ.

Mục Vân Ca công phu không kém, quyết chưa đến mức không sức đánh trả như con nít còn bú mẹ, Chu Tử Thư trầm mặc một lát, thầm nghĩ, vậy thì là trang chủ Đoạn Kiếm sơn trang đạo mạo trang nghiêm, cùng Quỷ cốc Hỉ Tang Quỷ hện nhau sau hoàng hôn khi trăng đã lên cao?

Một câu chuyện đẫm máu vốn tưởng là tình sâu ý nặng, ai biết có người thẹn quá hóa giận, cuối cùng phong hồi lộ chuyển.

Nơi này dường như từng xuất hiện ba người, dấu chân Mục Vân Ca dừng ở đây, hai người khác hình như không phải một phe, đi theo hai phương hướng bất đồng, một người xem chừng là theo đuôi Mục Vân Ca mà đến, sau đó lại từng ngồi xổm trước thi thể xem xét như Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư ngồi xổm dưới đất, lại mắc phải bệnh cũ hỏi rõ gốc rễ, trong lòng như có mèo cào, rất muốn theo dấu chân đi xem thử, nhưng lý trí lại cho y biết, đây nhất định là chuyện phiền toái, bản thân y đâu còn là thủ lĩnh Thiên Song không gì không biết không gì không làm được, chẳng cần thiết tìm thêm khó chịu cho mình nữa.

Ôn Khách Hành thấy y hết sức bất nhã ngồi xổm dưới đất, rất có tư thế tự hỏi nhân sinh một ngồi không dậy, ở bên cạnh quan sát y một hồi, rốt cuộc không nhịn được mở miệng: “Người không đuổi theo à?”

Chu Tử Thư nhìn y một cái, tiếp tục đấu tranh tư tưởng.

Ôn Khách Hành ngẫm nghĩ, bỗng rảo bước theo dấu chân người thứ hai, nói: “Thế ta đuổi.”

Chu Tử Thư vô ý thức theo sát y, ngạc nhiên nói: “Người muốn quản chuyện bao đồng?”

Ôn Khách Hành nghiêm mặt nói: “Có người giết trang chủ Đoạn Kiếm sơn trang, ta là một người tốt thích tích đức hành thiện, vì thế ta quyết định quản thử xem, dù sao cũng đang rảnh mà.”

Chu Tử Thư cảm thấy câu cuối cùng y nói hết sức có lý, thế là gật đầu, ngẫm nghĩ một chút lại hỏi: “Vậy sao người không đuổi theo dấu chân người đầu tiên? Người nợ dấu chân cực nhẹ, công lực đại khái là tinh thâm nhất trong ba người này, nếu người âm thầm theo đuôi Mục Vân Ca là ra từ Triệu gia trang, thế vị này nhất định là Hỉ Tang Quỷ Tôn Đỉnh.”

Ôn Khách Hành mặt không đỏ tim không đập mạnh nói: “Người muốn đuổi theo Hỉ Tang Quỷ thì tự mình đuổi, ta không đi, ta tuy là một người tốt thích lo chuyện bao đồng nhưng cũng sợ chết.”

Chu Tử Thư chỉ biết lặng thinh trước sự thẳng thắn của y, cùng Ôn Khách Hành đuổi theo một mạch, tự nhiên chú ý thấy được dưới chân Ôn Khách Hành – y lại không có dấu chân.

Một người đập tuyết không dấu, nói y sợ Hỉ Tang Quỷ, sợ chết.

Chu Tử Thư từng chứng quản chuyện bát quái đại nội lập tức quyết định nghe theo dự vọng trong lòng, quyết ý phải đi theo xem kết cục – dù sao y cũng sắp chết rồi, người sắp chết còn sợ gì, muốn thế nào thì làm thế đấy thôi.

Hai người tài cao mật lớn đi như thoi đưa trong rừng, sau đó tìm được người họ truy tung trên một bờ sông – Hoa Sơn Vu Thiên Kiệt.

Hắn bị một sợi tơ bạc như tơ nhện treo trên cây, đầu rớt một nửa, còn một chút dính liền với cổ, tung bay trong gió nhẹ, đang đưa chực rơi.

Một giọt máu rơi xuống, Ôn Khách Hành né ra sau một bước, phòng ngừa máu người chết bắn lên mình, sau đó giơ tay đẩy Vu Thiên Kiệt một cái, cổ và đầu Vu Thiên Kiệt hoàn toàn rời ra – đầu còn dính trên sợi dây nọ, thân thể ngã rầm xuống. Ôn Khách Hành sờ soạng người hắn một phen, bĩu môi nói: “Vẫn còn ấm, vừa mới chết.”

“Tri thù ti.” Chu Tử Thư ngửa mặt đối mắt nhìn Vu Thiên Kiệt, dừng một chút, “Tri thù ti của Điều Tử

Quý.”

Thái Hồ này định trước phải có não nhiệt rồi.

Bỗng nhiên Chu Tử Thư tai chợt động quát: “Ai?!”

Kế đó sau gốc cây bỗng có một bóng đen bay vút ra như một con dơi cỡ lớn, thoáng chốc chẳng thấy bóng dáng, Chu Tử Thư không hề nghĩ ngợi nhảy lên đuổi theo.

Ôn Khách Hành ở tại chỗ một lúc, miệng nói: “Ta sợ chết, sợ chết... ừm... sợ chết mới không thể một mình nán lại đây.” Vì thế cũng đi theo.

Chu Tử Thư cầm một quả thông, bấm tay bắn ra, nhắm thẳng hậu tâm hắc y nhân kia, có điều sau nửa đêm y vốn không đủ khí lực, lại đuổi theo một lúc lâu như vậy, hình như lực đạo hơi thiếu, tuy bắn trúng nhưng người nọ chỉ hơi nhào về trước, vẫn chưa ngã xuống như trong dự đoán, đầu cũng chẳng quay lại, càng chạy nhanh hơn.

Chu Tử Thư hơi nghi hoặc, thầm nghĩ đây chẳng lẽ là Điều Tử Quỷ Tiết Phương thật? Y hiển nhiên sẽ không cảm thấy mình không phải là đối thủ của Tiết Phương, nhưng nếu là một trong mười đại ác quỷ Thanh Trúc lĩnh kia thật, chẳng lẽ thấy một kẻ vô danh tiểu tốt mình đây lại trốn chui trốn nhủi như chuột?

Chu Tử Thư kinh ngạc thầm nghĩ: “Ta lại chẳng phải là kính chiếu yêu...”

Lên xuống vài lần đã ra khỏi rừng, sau rừng lại là một dải lớn mờ mịt, ma trời lập lòe phiêu tán tứ xứ, Điều Tử Quỷ kia giống như rút cuộc đã đến địa bàn của mình, thân hình càng như quỷ mị, chẳng biết có phải là ảo giác hay không mà Chu Tử Thư lại nghe thấy trong bãi tha ma quá nửa đêm này dường như có ai đang cười “khanh khách”, tiếng cười kia lúc xa lúc gần, khiến người ta dựng tóc gáy.

Sau đó bóng dáng Điều Tử Quỷ giữa ma trời thoáng lập lòe rồi cứ thế biến mất trong hư không.

Chu Tử Thư chợt dừng bước.

Ôn Khách Hành cũng đứng bên cạnh y, ánh sáng màu xanh của ma trời chiếu lên khuôn mặt anh tuấn, làm khuôn mặt có phần không đứng đắn kia trở nên quỷ dị, xa xa có tiếng hú không biết của loài động vật nào, một con chuột bỗng từ dưới đất chui lên, không hề sợ người, nhìn chăm chăm cả hai, chẳng biết có phải đã ăn thịt người chết hay không mà đôi mắt ti hí lại là màu đỏ.

Điều Tử Quỷ biến mất dưới gốc hòe đại thụ, một con cú mèo đậu trên cành cây, nghiêng đầu nhìn hai vị khách không mời này.

Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành kiểm tra quanh gốc cây kia mấy vòng, không nhìn ra manh mối gì, Chu Tử Thư nhú mày: “Gặp quỷ rồi...”

Sau đó y nghe thấy một tràng cười quỷ dị, sồn gai ốc ngẩng đầu nhìn Ôn Khách Hành, Ôn Khách Hành chỉ con cú mèo trên cây, tiếng cười kia lại phát ra từ miệng quỷ điều này.

Cú mèo cùng Chu Tử Thư nhìn nhau hồi lâu, bỗng nhiên tung cánh bay.

Ôn Khách Hành nói: “Hồi nhỏ ta từng nghe nói, không sợ cú mèo kêu, chỉ sợ cú mèo cười, nghe bảo thứ này cười, chính là có người phải chết, người có sợ không?”

Chu Tử Thư bắt đầu nghiên cứu mộ bia dưới gốc hòe đại thụ kia, bên trên lại không viết chữ nào, nghe vậy hồ hững nói: “Đã có hai người chết.”

Đại khái là Ôn Khách Hành cảm thấy thập phần có không khí, vì thế chẳng buồn để ý đến y, hưng trí nói tiếp: “Nghe nói có một thôn nọ, năm ấy một thôn dân bưng một bát nước màu đỏ, bị cú mèo đánh đổ, kết quả là năm ấy trong thôn chết hai mươi người liền.”

Chu Tử Thư ngẩng đầu nhìn y.

Ôn Khách Hành ăn không nói có cố ý hạ giọng: “Chuyện thật đấy.”

Chu Tử Thư khó hiểu hỏi: “Tại sao thôn dân kia phải bưng một bát nước màu đỏ?”

Ôn Khách Hành sắc, quay đầu ho khan.

Chu Tử Thư cười khê, bỗng nhiên đưa tay cầm mộ bia dưới gốc hòe, hơi dùng sức, mộ bia kia lại chuyển động, sau đó y ra sức vặn mộ bia qua bên, chỉ nghe “két” một tiếng, trên mặt đất tự dưng mở ra một cửa, bên trong tối om, chẳng biết sâu cỡ nào.

Ôn Khách Hành vội lại gần xem, đi quanh cửa động kia vài vòng, tắc lưỡi lấy làm kỳ: “Nghe nói chỗ câu thông âm dương hai giới là nơi âm khí nhân gian hội tụ, bên cạnh nhất định phải có một gốc hòe già gần chết – cây hòe chính là vật chí âm, là cây quỷ, người có từng nghe nói chưa?”

Chu Tử Thư khoanh tay trước ngực, mặt không biểu cảm nhìn y tiếp tục kể chuyện ma.

Ôn Khách Hành nói sinh động như thật: “Dưới gốc hòe già có ngôi mộ vô danh, phía dưới là đường Hoàng Tuyền trong truyền thuyết, mỗi năm đến đêm rằm tháng bảy, sẽ có du hồn âm phủ bò ra từ đây, quay về dương gian. Đường Hoàng Tuyền cực lạnh, đi đến cuối là gặp Quỷ Môn quan, qua Quỷ Môn quan thì không còn là người sống, bị ngạn hoa nở dọc đường, rồi đến cầu Nại Hà... Ê!”

Chu Tử Thư đã nhảy xuống.

Ôn Khách Hành trợn mắt há mồm nhìn bóng dáng y biến mất tại cửa động âm trầm, sau đó đuối theo nhảy xuống. Vững vàng hạ đất, lại cảm thấy rất mềm, vừa ngẩng đầu liền thấy Chu Tử Thư đang nhìn y như cười mà không, còn hỏi: “Thế nào, Ôn huynh cũng có hứng thú đến xem đường Hoàng Tuyền đáng đáp ra sao?”

Ôn Khách Hành nghiêm túc gật đầu nói: “Như vậy lần tới lúc ta kể cho người khác, cũng có thể trình trọng điền thêm ba chữ ‘là chuyện thật’.”

Chu Tử Thư lắc đầu mỉm cười, bỗng nhiên Ôn Khách Hành “suyt” một tiếng, nhú mày lắng tai nghe một hồi, thấp giọng hỏi: “Người... nghe thấy chứ? Tiếng gì thế?”

Chu Tử Thư cẩn thận phân biệt một lúc, do dự nói: “... Tiếng nước?”

Ôn Khách Hành phút chốc sáng ngời mắt, lại tranh đi trước y, còn không quên hạ giọng nói: “Thực sự là chuyện thật!”

Trước mặt hai người lại là một con đường nhỏ cực hẹp dài, hết sức chật chội, hai nam nhân không thể sóng vai đi, cần phải co vai rụt cổ, một trước một sau mới có thể miễn cưỡng chui qua, Chu Tử Thư rất không thoải mái vì bị bắt cúi đầu, nhú mày thầm nghĩ lẽ nào đường Hoàng Tuyền mình đi không phải chính thống, mà là dành riêng cho phụ nữ và trẻ nhỏ?

Chẳng biết bao lâu mới coi như chui hết con đường hẹp dài này, không ít bụi đất rơi trên người cả hai, phía trước rộng rãi sáng tỏ – lại thông với một địa huyết lớn, một con sông bé tẹo chảy xuôi trước mặt, không biết khởi nguồn kết thúc, lui tới phương nào.

Trong địa huyết dường như có gió, lại không biết gió này đến từ nơi đâu, bốn phương tám hướng càng lúc càng âm u lạnh lẽo.

Lúc này Ôn Khách Hành cũng cảm miệng, không lảm nhảm “đường Hoàng Tuyền cực lạnh” này kia nữa.

11. Chương 11: Địa Huyết

Chu Tử Thư đứng trước “hoàng tuyền” nọ một hồi rồi quay người định về, y cảm thấy mình nhất định là ở Triệu gia trang ăn no rửng mỡ quá, chẳng nghĩ ngợi gì đã nhảy xuống ngay – bản thân Hoa Sơn chương môn chẳng phải thứ gì tốt lành, con trai quả thực hậu sinh khả úy, càng không tốt đẹp gì, tuổi còn trẻ mà chơi bởi hư đồn.

Hơn nữa, người lang bạt trên giang hồ, đâu thể nào không chịu đao, Vu Thiên Kiệt là đầu hay là huynh đệ

bị tơ nhện cắt, lại liên quan gì đến y?

Chẳng biết có phải là bị lời nói đầy quỷ khí của Ôn Khách Hành kia ảnh hưởng hay không, y bỗng có cảm giác đặc biệt không tốt, trong địa huyết này có một luồng khí quỷ dị khó nói thành lời, Chu Tử Thư tính toán, mình tuy chỉ còn tính mạng hai năm rưỡi, cũng nên cứu tử phù thương nhiều hơn, nắm chặt thời gian tích đức hành thiện hưởng thụ cuộc sống xem ra có lời hơn.

Thật sự không cần thiết cùng một nam nhân có thể động kinh bất cứ lúc nào chui vào mồ người ta.

Song ngay khi y định chui về theo đường cũ, bỗng nhiên “bụp” một tiếng, như có chốt gì bị đụng chạm, cửa động con con kia lại từ bốn phương nhô ra không biết bao nhiêu cương đao, chặn kín nơi nhỏ hẹp ấy.

May mà Chu Tử Thư lui nhanh, bằng không đã bị cương đao thành linh đâm ra xuyên như thịt cừu.

Y nhú mày, nhìn chăm chăm đám cương đao ấy một chút, quay đầu nói với Ôn Khách Hành: “Người đã đắc tội với ai vậy?”

Một câu bất ngờ như vậy khiến Ôn Khách Hành trợn tròn mắt, biểu cảm như bị thương hết sức: “Tại sao lại là ta đắc tội với ai?”

Chu Tử Thư cười nhạo một tiếng lắc đầu, y phát hiện mình không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể theo “hoàng tuyền” kia tiến về phía trước, xem có tìm được một lối ra khác hay không, vừa đi vừa nói: “Không phải người lẽ nào là ta? Ta là một kẻ vô danh tiểu tốt mới vào giang hồ, chưa trộm chưa cướp của ai, an phận thủ thường du sơn ngoạn thủy, ai có thể mắc mớ với ta?”

Ôn Khách Hành trầm mặc một hồi, xem thế là đủ với công phu nói dối không chớp mắt của đối phương, hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: “Dọc đường người hộ tống Trương Thành Linh, bắt đầu từ ngôi miếu hoang kia, tổng cộng đã giết ba mươi hai người, trong đấy kiểu người như Mị Âm Tần Tùng có bốn...”

“Cái rắm, tính đâu ra đấy mới mười một kẻ thôi,” Chu Tử Thư nói “Ngày đó những kẻ trong ngôi miếu hoang đại đa là chết trên tay tiểu mỹ nhân kia của người.”

“Cho nên khẳng định là người.” Ôn Khách Hành nói, y giơ bàn tay thôn dài, “Đôi tay này của ta, bắt đầu từ ngày rời nhà vào giang hồ, ngay cả một con gà cũng chưa từng giết, nói chi đến người, sao có thể đắc tội với ai?”

Chu Tử Thư chẳng thèm nhìn y.

Vì thế Ôn Khách Hành rảo bước vượt qua, đứng trước mặt y, nghiêm nghị cường điệu nói: “Tuy rằng không giống nhưng ta thật sự là người tốt đấy.”

Chu Tử Thư gật đầu nói: “Phải, Ôn hảo nhân, phiền người nhường đường cho, ta là sát nhân ma.”

Ôn Khách Hành giống như không nghe ra câu này là nói cho có lệ, vẫn cười tí mắt nói: “Người thừa nhận khuôn mặt đó là dịch dung, ta sẽ tha thứ cho người.”

Chu Tử Thư cười nói: “Người thật là quá khoan hồng độ lượng.”

Ôn Khách Hành nói: “Đâu có đâu có.”

Sau đó Chu Tử Thư tự động vòng qua y, tiếp tục tiến về phía trước.

Ôn Khách Hành cười cười, đi theo sau chừng hai bước.

Nước trong hoàng tuyền kia hẳn là nước thông, dòng chảy đặc biệt xiết, Chu Tử Thư đá xuống một hòn đá nhỏ, thấy sông kia lại vẫn không biết sâu chừng nào, ngoắt ngoắt ngoéo ngoéo, dưới sông dường như có cá nhưng bơi quá nhanh. Chu Tử Thư không giỏi bơi lội, trên cơ bản chính là trình độ nhảy xuống nước dựa vào nội lực thâm hậu có thể nín thở, trong một lúc chưa chết đuối ngay được, bởi vậy ở bên bờ sông quan sát một hồi, vẫn quyết định cách xa “hoàng tuyền” này.

Địa huyết này như là bốn phương thông suốt, tiếng bước chân hai người và đối thoại ngẫu nhiên dường như có thể đi rất xa. Bỗng nhiên, Chu Tử Thư dừng chân: “Ôn huynh, người xem nơi đó.”

Ôn Khách Hành nhìn theo ánh mắt y, thấy cách không xa lại có một đồng xương trắng.

Ôn Khách Hành lẩm bẩm: “Trên đường Hoàng Tuyền không nên là bỉ ngạn hoa à? Người chết còn hồn, vì sao có xương cốt?”

Chu Tử Thư đưa tay gảy bạch cốt nọ một cái, một tay cầm lấy quá nửa cái đầu lâu đã vỡ nát, một tay giơ đồ lấy lửa, cẩn thận đánh giá: “Đầu này nát rồi, nơi liền với cột sống phía dưới hình như là bị chém đầu... Hửm? Không đúng, vết thương này không bằng phẳng, còn có dấu răng, lẽ nào là động vật cắn?”

Ôn Khách Hành hỏi: “Cắn một phát đứt đầu một người?”

Chu Tử Thư lại cầm lên một khúc xương đùi: “Dấu răng... vẫn là dấu răng, dấu răng trên đây hơi nhỏ, hình dáng dường như cũng không lớn...”

Y chỉ cảm thấy dấu răng này hơi quen mắt, như là đã gặp ở nơi nào rồi, nhưng dù sao chưa từng làm ngổ tác, nhất thời không nhớ được.

Ôn Khách Hành hình như cảm thấy hơi buồn nôn, chìa hai ngón tay đón lấy khúc xương đùi trên tay Chu

Tử Thư, xách lên nhìn hồi lâu, cho ra một kết luận: “Cái này... gặm sạch thật đấy, còn sạch hơn ta gặm đùi gà.”

Chu Tử Thư quyết định sau khi ra ngoài không bao giờ ăn đùi gà nữa.

“Đây là thứ gì gặm, lẽ nào có mãnh thú?” Ôn Khách Hành ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi, “Nghe nói địa phủ có cự thú tên Đế Thính, rất là to, người nói nó thích ăn thịt chứ?”

– Còn chưa chịu từ bỏ lý luận chuyện ma quỷ của y.

Vì thế Chu Tử Thư ngoài cười trong không cười nói: “Ôn huynh sau trăm tuổi có thể xuống hỏi...”

Chữ “hỏi” của y còn chưa dứt, bỗng nhiên phía sau truyền đến một tràng “bì bôm”, trong địa huyết tối om, bên “hoàng tuyền”, quả thực khiến người ta dựng tóc gáy, Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành đồng thời quay lại, lùi một bước, cảnh giác đối mặt với dòng sông.

Ôn Khách Hành chậm chạp hỏi: “Ta nghe nói, Đế Thính không ở trong hoàng tuyền, hơn nữa không có nhiều con như vậy.”

Dưới sông bò lên rất nhiều... thứ như người, nhưng lại không giống người lắm, tứ chi đặc biệt dài, vóc dáng đặc biệt thấp bé, toàn thân trần truồng, da thịt bị sông bào trắng bệch, tóc dài thướt, thân hình cực rộng, rộng đến hơi dị dạng, như phải gấp hai ba lần người bình thường, mắt lại đặc biệt sáng, trong bóng tối lóe sáng u ám, chậm chạp áp sát hai người.

Chu Tử Thư bỗng nhiên cúi đầu, khẽ cắn cổ tay mình một phát, sau đó nhìn dấu răng mờ mờ kia nói nhỏ với Ôn Khách Hành: “Ta nhớ ra rồi, dấu răng hơi nhỏ kia... là...”

Ôn Khách Hành vừa lui vừa hỏi: “Là cái gì?”

“Người.”

Ôn Khách Hành nghe vậy dừng một chút, bỗng ho một tiếng đứng lại, chỉnh ống tay áo và tóc, chấp tay nói với những quái vật đang chậm rãi áp sát kia: “Các vị... nhân huynh, hai ta vô tình xông vào nơi đây, không hề có ý mạo phạm, thỉnh...”

Chu Tử Thư nhất thời không hiểu hậu cười “phì” ra tiếng, quái vật giống người cầm đầu há miệng tru lên một tiếng âm trầm rồi bỏ đến Ôn Khách Hành.

Ôn Khách Hành la lên quái dị: “Ta còn chưa nói xong đâu.”

Thân thể lại như một chiếc lá nhẹ tênh bay sang bên ba thước, nhường cho quái vật kia qua. Quái vật kia động tác và phản ứng đều cực nhanh, đổi phương hướng đuổi theo, móng vuốt vươn ra lại như lóe hàn quang, róc trên mặt đất, lưu lại dấu vết sâu đến hai tấc.

Chu Tử Thư cười nói: “Thế nào, Ôn huynh, ngôn ngữ không thông sao?”

Cuộc vây công của quái vật đã bắt đầu, Chu Tử Thư hoàn toàn không thể coi thứ này thành người, chúng quả thật cũng không phải là người, thân thể rắn chắc đến khó tin, rất có lực phá hoại, động tác cực nhanh, lực đạo cực lớn, hơn nữa giống như không biết đau痒.

Chu Tử Thư một chương chắc nịch chụp lên ngực một quái vật, y không giữ chút sức nào, dù là đá tảng cũng có thể bị y đập nát, ai ngờ quái vật kia chỉ bay nghiêng đi, đâm phịch lên tường, nhưng chỉ phát ra tiếng gào thét rồi hồi lâu lại bò dậy.

Chu Tử Thư âm thầm kinh hãi, nhất thời không nghĩ ra được đây rốt cuộc là thứ gì.

Chỉ nghe bên cạnh “rắc” một tiếng, hóa ra là một con quái vật mò đến đằng sau định đánh lén y, bị Ôn Khách Hành bắt được vặn gãy cổ.

Ôn Khách Hành còn cười hì hì nói: “Ta cứu ngươi một lần.”

Chu Tử Thư giờ đây mới phát hiện, thứ này toàn thân đều rất rắn chắc, chỉ có cổ dường như đặc biệt yếu ớt, có phần không gánh được cái đầu to lớn kia.

Trong lòng y hơi kinh ngạc rằng vì sao Ôn Khách Hành có thể phát hiện nhanh như vậy? Ngoài miệng vẫn khách khí nói một câu: “Đa tạ.”

Lại một con quái vật bổ đến, Chu Tử Thư nghiêng người tránh được, khuỷu tay đập xuống lưng quái vật, sau đó gấp ngón làm trảo vặn đầu từng con.

Hai người như giết gà giải quyết năm ba con, những thứ đó xem ra còn có chút đầu óc, thấy đánh không lại liền sinh ra sợ hãi, con cầm đầu há miệng tru lên một tiếng, sau đó chúng chậm rãi rút xuống nước, thỉnh thoảng lộ đầu lom lom mắt hổ ngấp nghé hai kẻ xâm nhập cường hãn dị thường này.

Chu Tử Thư nhỏ giọng nói: “Với kích thước thứ này, chỉ sợ không thể cắn một phát đứt đầu một người đâu? Xem ra nơi đây không nên ở lâu, chúng ta mau đi thôi.”

Ôn Khách Hành trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Ta nghĩ ra rồi.”

Chu Tử Thư tưởng y nghĩ ra là thứ gì cắn đứt đầu người, liền thuận miệng hỏi: “Nghĩ ra cái gì?”

Ôn Khách Hành nói: “Da người thật dùng tay véo mạnh chắc chắn sẽ đỏ lên, không nhìn ra dịch dung, người cứ để ta véo mặt người một cái là biết ngay phải chăng đã giả trò.”

Chu Tử Thư không nói hai lời quay người đi thẳng, cảm thấy mình lại đi nghiêm túc hỏi thứ này, nhất định là bị khùng rồi.

Ôn Khách Hành bám sát sao nói: “Người không cho ta véo khẳng định là chột dạ, ta biết ngay người từng giả trò mà! Có phải là quá đẹp, sợ bị Đổng Đồ Tử chồng ghẹo hay không? Yên tâm yên tâm, Chu huynh, tại hạ là chính nhân quân tử, sẽ không làm gì đâu, người cứ cho ta xem Lư sơn chân diện mục một cái...”

Chu Tử Thư nhắm mắt bịt tai, định lực tuyệt đại.

Lúc này, chỉ nghe Ôn Khách Hành chợt đổi giọng, nói: “Có điều bốn sự dịch dung của người thật sự không tồi, ta chẳng nghĩ ra trong võ lâm hiện giờ còn có ai giỏi như vậy. Chẳng lẽ... người là người của ‘Thiên Song’ trong truyền thuyết?”

Chu Tử Thư chợt dừng bước, nụ cười của Ôn Khách Hành tại địa huyết tối tăm có vẻ như có thâm ý khác, song Chu Tử Thư chỉ dựng ngón trỏ, đưa tay ngăn bước chân y, nhỏ giọng nói: “Người nghe thấy chứ?”

Hai người yên lặng, sâu trong địa huyết u ám kia lại truyền đến tiếng kêu của mãnh thú mơ mơ hồ hồ, Chu Tử Thư nhỏ giọng nói: “Thứ cần đứt đầu người.”

Ôn Khách Hành hiển nhiên chẳng có mấy may hứng thú với “thứ có thể cần đứt đầu người”, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm Chu Tử Thư, lại thấy người này không hề có phản ứng với điều y vừa nói, chỉ cảnh giác tập trung lắng nghe, từ ánh mắt đến biểu cảm thậm chí chẳng có lấy một chút dao động.

Lại một tiếng gầm rú truyền đến, lúc này thanh âm rõ ràng đã lớn, như là thứ kia đang đi sang bên này, Chu Tử Thư phát hiện bốn quái vật lộ đầu dưới nước đều rút về như đang sợ hãi điều gì. Y đưa tay kéo Ôn Khách Hành, hai người rẽ vào một con đường mòn, chỉ thấy Chu Tử Thư lấy từ trong lòng ra một cái lọ nhỏ, vừa đi vừa rắc.

Sau đó hai người lui vào góc ngừng thở.

12. Chương 12: Ảo Cảnh

Ôn Khách Hành không biết bột phấn Chu Tử Thư rắc là gì, nhưng cũng không mở miệng hỏi, giống như trong lòng biết trình độ của người này, cứ thế yên lặng đứng bên cạnh Chu Tử Thư, giây lát, chỉ nghe tiếng thở dốc ồ ồ của động vật chậm rãi tiếp cận, sức sinh kia hình như đang chú ý cái gì, đi không hề nhanh, sau đó đi qua nơi cách hai người chừng ba trượng.

Đó là một thứ to kèn, nhìn giống chó, lại to như một con ngựa cỡ nhỏ, toàn thân màu đen, mũi phát ra tiếng “hồng hộc”, trong không khí dường như thoảng mùi tanh, nó chậm bước chân, ngửi tứ xứ giống như hơi nghi hoặc.

Chu Tử Thư khoanh tay trước ngực, dựa tường nheo mắt cẩn thận quan sát.

Trên mặt Ôn Khách Hành lại lướt qua một chút ý cười như có như không, nụ cười ấy hơi lạnh giá, chỉ thoáng qua, như thể chưa hề xuất hiện.

Quái thú ở ngay nơi không xa, lại chẳng mấy may phát hiện sự tồn tại của hai người, dừng lại đó một hồi rồi tiếp tục đi về phía trước, hai người bốn con mắt không hề chớp đưa mắt tiến bóng dáng thứ kia, chỉ thấy nó lần theo mùi máu tanh đi một mạch đến bên cạnh thì thể những quái vật nọ, ngửi ngửi một chút kể đó gầm nhẹ một tiếng, đoạn cúi đầu vui vẻ nhai nhồm nhoàm – thật sự cần một phát dứt đầu một quái vật hình người.

Ôn Khách Hành và Chu Tử Thư liếc nhau, Chu Tử Thư âm thầm kinh hãi, tuy không phải ngộ tác nhưng sống gần ấy năm, dù sao kiến thức rộng rãi, tuyệt không có chuyện cả đầu người cũng nhận sai, lòng nói lẽ nào quái vật kia thật sự là người?

Nhưng là người, sao lại biến thành bộ dáng này?

Ôn Khách Hành chọc chọc y, chỉ con đường nhỏ, Chu Tử Thư gật đầu cẩn thận theo chân rời khỏi.

Con đường nọ khi rộng khi hẹp, không biết rẽ bao nhiêu nơi, đi xa tít rồi Ôn Khách Hành mới thấp giọng nói: “Trên xương cốt súc sinh kia ăn thừa còn có dấu răng khác, người nói mấy thứ dưới nước đó đã ăn đồng loại của mình sao?”

Lúc y không nói bậy bạ, thanh âm cực thấp, tựa như thở than, lại không có vẻ khí nhược, giống như một chút sức lực cũng chẳng muốn dùng nhiều, hơi kèm chút hồ hững việc không liên quan đến mình, y dừng một thoáng rồi lại hỏi: “Thứ đó là người sao?”

Chu Tử Thư nhìn y một cái, cũng thấp giọng nói: “Thứ cho tại hạ kiến thức nông cạn.”

Ôn Khách Hành cười khê: “Người kiến thức nông cạn? Ha.”

Y không nói gì nữa, chỉ rảo bước đi về phía trước.

Vòng vòng vèo vèo không biết bao lâu, rẽ qua một chỗ, “hoàng tuyền” thần tốc chảy xuôi kia lại vắt ngang trước mắt, Chu Tử Thư bỗng kêu: “Chậm đã.”

Ôn Khách Hành quay đầu nhìn y, trên mặt lại khôi phục cái vẻ thiếu đôn kia: “Mỹ nhân Chu huynh, sao

vậy?”

Chu Tử Thư biết đối phó người điên thì không thể cho y phản ứng, bằng không y sẽ càng ngày càng được đà, vì thế cũng chẳng thêm để ý, mặc y kêu bậy, chỉ nói: “Thứ dưới sông kia sức lực cực mạnh, tốc độ cũng mau, có thể qua lại dưới nước như thường, vừa rồi súc sinh nọ đi là đường bộ, mà còn biết phải tránh xa dòng sông, nó cũng chỉ ăn ở trên bờ, không sấn dưới nước, làm sao bắt được chúng?”

Ôn Khách Hành thoáng dừng chân, đôi mắt đánh giá lòng đất âm trầm, không biết là độc thoại hay là hỏi Chu Tử Thư, bảo: “Nơi này rốt cuộc lớn cỡ nào?”

Tại sao cứ như thế đi thế nào cũng không đến cuối, tìm thế nào cũng không thấy biên?

Chu Tử Thư trầm ngâm hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Con sông này là chảy hướng đông tây, vừa rồi ta vẫn nhớ kỹ phương hướng, chúng ta mặc dù đã rẽ mấy chỗ, nhưng hẳn là đi hướng nam bắc...”

“Ý ngươi là quỷ đả tường?” Ôn Khách Hành chợt hưng phấn, chớp chớp mắt, “Ta còn từng nghe nói một chuyện, nghe đâu cũng là chuyện thật, có một người...”

Chu Tử Thư quay người đi, đưa lưng lại với y, dùng đầu ngón tay khắc một ấn ký trên bức tường phía sau, tiếp đó không nói không rằng dọc theo dòng sông quỷ dị kia đi ra ngoài.

Chuyện quỷ của Ôn Khách Hành gặp phải lạnh nhạt, y cũng không giận, quệt mũi cười cười đuổi theo.

Bỗng nhiên, một tiếng gầm của mãnh thú truyền đến, cả địa huyết giống như đều thoáng chấn động theo, trong tiếng gầm kèm một tiếng thét chói tai, thanh âm rất non nớt, nghe lại như một tiểu hài tử.

Chu Tử Thư dừng chân.

Sau đó tiểu hài tử kia bắt đầu lớn tiếng khóc thét, càng lúc càng thê thảm.

Chu Tử Thư lập tức lao đến phương hướng đó, thân pháp cực nhanh, loáng cái đã đi hơn một trượng, Ôn Khách Hành định mở miệng nhưng không kịp, tay vươn ra cứ thế nằm giữa không trung, đành phải nuốt lại lời muốn nói, lắc đầu đuổi theo.

Chỉ thấy dưới móng vuốt quái thú giống chó lại giống ngựa kia đang đè một tiểu nữ hài, răng nanh cự đại kề ngay trên cần cổ trắng như tuyết muốn cắn xuống, Chu Tử Thư lẳng không đánh ra một chiêu, y lại có bốn sự cách không đánh trâu, đánh lệch đầu súc sinh kia, thân mình to lớn lăn qua bên.

Sau đó bé tiểu nữ hài hơi thở yếu ớt dưới đất lên.

Thứ kia ra sức lắc đầu, giống như bị đánh hơi hồ đồ, chốc lát mới phản ứng được Chu Tử Thư đã cướp thức ăn khỏi miệng, lập tức gầm lên một tiếng bổ về phía y.

Chu Tử Thư đầu tiên theo bản năng định ném tiểu nữ hài cho Ôn Khách Hành, sau đó lại khéo léo dừng một chút, chân giẫm một bộ số kỳ dị, thân hình như quỷ mị lui ba bốn trượng, nhẹ nhàng đặt tiểu cô nương ở một bên rồi lướt ra bên kia.

Quái thú theo đến, ngoác cái miệng một bồn máu toàn mùi tanh làm người ta đau cả đầu, Chu Tử Thư từ đất bằng nhảy vút lên cao, trong tích tắc lại cưỡi trên cổ quái thú.

Ôn Khách Hành đứng một bên, mặt không biểu cảm thoáng nhìn tiểu nữ hài khóc thút thít kia, liền sống chết mặc bay.

Chu Tử Thư sử Thiên cân trụ đè quái thú kia xuống, ai ngờ sức sinh nộ cũng lanh lợi, nghiêng người sang bên muốn lẩn ngay mười tám vòng – cùng nó lẩn một vòng, sợ rằng mình đồng da sắt cũng phải bị thứ cả trăm cân này đè nát bét.

Nhân nó nghiêng người ngã xuống, Chu Tử Thư lập tức quát khê một tiếng nhảy xuống, đá vào bụng quái thú nộ.

Lưng nó gân cốt chẳng chịt nhưng bụng rất mềm, bị Chu Tử Thư đá một phát cơ hồ tung cả ngũ tạng lục phủ, đau quá rống lên, song nó chung quy da dày thịt béo, lại vẫn có thể bò dậy, ngoác miệng táp Chu Tử Thư, chân sau có lực, đau đến thập phần phần nộ mà bỏ đến lại mau lẹ vô cùng, Chu Tử Thư né sang bên, nhưng nội tức chợt đình trệ, sức mạnh không lên được.

Hàm răng nhọn hoắt của quái thú đã gần ngay trước mắt, y một tay đè ngực, một tay gấp khuỷu, liều mạng chịu một trảo, nghiêng người dùng khuỷu tay thụi ngay mũi nó. Xương mũi quái thú theo tiếng mà gãy, lợi trảo lại trúng vai trái của Chu Tử Thư, lập tức đổ máu.

Chu Tử Thư phát hiện mũi quái thú này đúng là nhược điểm, chẳng may để ý vết thương của mình, trở tay nên mũi quái vật một chưởng, nội lực nương xương mũi bị gãy kia trực tiếp đánh nát xương cốt trên trán nó, nghe thấy một tiếng vang giòn, quái thú lão đảo lui hai ba bước rồi ngã rầm xuống.

Chu Tử Thư nhú mày đưa tay phong huyết đạo trên vai trái cầm máu, vốn định dùng nước dưới “hoàng tuyền” kia rửa vết thương, rồi lại nhớ tới thứ người không ra người quỷ không ra quỷ bên dưới, liền từ bỏ, chỉ nghe Ôn Khách Hành “ồ” một tiếng hỏi: “Trên người ngươi có nội thương?”

Chu Tử Thư quay đầu nhìn y một cái, bình tĩnh nói: “Đại khái là đêm ăn không no, tay chân yếu ớt.”

Sau đó cúi người bế tiểu nữ hài lên, vỗ lưng nó, ôn nhu hỏi: “Con là con cái nhà ai, sao lại một mình ở nơi quỷ quái thế này?”

Ôn Khách Hành nghe thấy y nói một câu như vậy, lập tức cười nhạo: “Tiểu nữ hài? Một tiểu nữ hài sao lại ở đây? Không bằng người hỏi thử nó là yêu nghiệt phương nào. Đang yên đang lành, cứ nó làm gì?”

Tiểu nữ hài không nói gì, chui thẳng vào lòng Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư không hỏi nữa, chỉ nói với Ôn Khách Hành: “Tích đức hành thiện.”

Ôn Khách Hành dời tầm mắt xuống, hơi suy tư nhìn chăm chú bả vai máu thịt lẫn lộn của y, bỗng nhiên cười nói: “Chu huynh, người không bôi màu lên cả bả vai, khác biệt quá lớn với tay mặt cổ, bị ta thấy rồi.”

Chu Tử Thư dừng một lát, ngẩn gọn nói: “Phơi nắng.”

Ôn Khách Hành cười nói: “Phải không, đây vẫn là lần đầu tiên tại hạ nghe nói, mỹ nhân bằng cơ như tuyết nào phơi nắng có thể phơi ra màu xanh xao.”

Bốn chữ “bằng cơ như tuyết” thành công làm Chu Tử Thư rung mình, y nâng tiểu nữ hài lên, mới định mở miệng, bỗng nhiên ánh mắt đảo qua dưới đất, lại thấy một màn hết sức quý dị, trên thi thể rất giống ác quỷ sinh ra một gốc cây nhỏ, trên cây sáng rực... nở đầy hoa đào!

Ôn Khách Hành nhìn theo ánh mắt y, lập tức biến sắc.

Chu Tử Thư lại chẳng có tinh lực đi quản người khác biến sắc hay chẳng, y đứng tại chỗ ngây ra như phỗng, nhìn lằng lằng gốc đào càng lúc càng to kia, trong không khí giống như thoảng mùi hoa không biết tên, xác ác quỷ đã sớm chẳng thấy đâu, hoa đào nở phồn thịnh dị thường như là hấp thụ tinh khí gì, trong khoảnh khắc bao phủ một dải lớn – tưởng như y vươn tay là có thể chạm được.

Một người đứng dưới gốc đào.

Một người dáng dấp thanh niên, mày rậm mắt to, môi đầy đặn giống như luôn hàm chứa ý cười, bị cánh hoa đào rơi đầy trên vai, y không chút để ý chìa tay đỡ lấy, môi mấp máy, Chu Tử Thư thấy y rõ ràng đang nói – sư huynh.

Cửu Tiêu...

Khoảnh khắc ấy, tim Chu Tử Thư dường như ngừng đập.

Bỗng nhiên, bả vai bị thương đau nhói, Chu Tử Thư bất ngờ không kịp phòng kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn thấy tiểu nữ hài được y ôm trong lòng lại há miệng cắn vết thương của y.

Chu Tử Thư cơ hồ theo bản năng dùng nội lực đánh vắng nó, định thần lại thì gốc hoa đào kia lẫn người

dưới tàng cây đều không thấy đâu – trước mắt y nguyên là địa huyết âm trầm, xác quái thú lông đen to lớn nằm ngang dưới đất, bên cạnh còn có một đồng xương cốt lúc trước họ đã kiểm tra.

Tiểu nữ hài bị y hất văng phát ra tiếng rống không giống người, y nhìn kỹ lại mới thấy đây đâu phải tiểu nữ hài gì, rõ ràng là tiểu quái vật dưới nước!

Tiểu quái vật há miệng gào thét, tham lam nhìn chòng chọc vết thương đang nhỏ máu của y, nóng lòng muốn bổ lên, bỗng nhiên một bàn tay thuôn thuôn từ bên cạnh thò ra nắm cổ nó, tiểu quái vật thậm chí chưa kịp giãy giụa đã bị vặn gãy cổ, nằm chết thẳng cẳng.

Ôn Khách Hành mỉm cười, tùy ý ném thi thể tiểu quái vật qua bên, điềm nhiên như không nói: “Ta biết mấy thứ dưới nước vì sao sợ như thế mà còn dám lên bờ để bị quái thú ăn, xem ra dưới này không chỉ có hai ta đâu.”

Cả người Chu Tử Thư giống như thoát lực, nghe vậy cười khổ nói: “Hóa ra chúng ta vừa rồi chỉ đang đi lòng vòng rồi lại về đến chỗ cũ sao?”

Ôn Khách Hành đánh giá y nói: “Người còn đi được không? Ta có thể công người... Ừm, bé cũng được, chỉ cần người cho ta xem mặt.”

Chu Tử Thư cười khan một tiếng: “Đa tạ, không cần.”

Y che vết thương trên vai trái, xốc đủ tinh thần, tiếp tục đi men theo “hoàng tuyền” kia, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, hỏi: “Vừa rồi ta thấy trên người quái thú kia mọc lên một cây cỏ nở hoa, một đồng hoa đuôi chó còn nhảy nhót hát ca ở đó, người thì thấy gì?”

Ôn Khách Hành ở đằng sau nói: “Ta thấy một con cú mèo – ta đã bảo với người, nghe cú mèo cười không phải điềm tốt, quả nhiên chứ – ta còn thấy một người, tay bưng một bát nước màu đỏ, sau đó con cú mèo đánh đổ...”

Chu Tử Thư ngậm miệng, bản thân y đã nói dối, đối phương lấy lời nói dối đáp lại cũng rất công bằng thôi.

Y đi phía trước, không quay đầu, cũng không thấy biểu cảm của Ôn Khách Hành khoảnh khắc ấy – ý cười ở khóe miệng như là đọng lại nơi đó rất lâu, ánh mắt trống rỗng, nhìn chằm chằm mặt đất, lại như là chăm chú nhìn nơi rất xa, thấy Chu Tử Thư không kiên nhẫn nghe mình kể chuyện ma quỷ về con cú mèo kia nữa, liền nuốt xuống, im lặng theo sau.

13. Chương 13: Lộ Diện

Chu Tử Thư bỗng nhiên dừng bước, cau mày quan sát cửa ra vào bốn phương thông suốt trong địa huyết, chợt nói: “Trong địa huyết này có nước chảy, có gió, không có khả năng có người giấu trò dùng được.”

Y không dám nói tình thông được lý, nhưng Hoàng thượng hiện nay, Thái tử ngày trước từng có chút giao tình với vu đồng Nam Cương ở kinh thành làm con tin, vu đồng khi đó mượn cơ theo mệnh của “Vu Y cốc” thử nghiệm ở Trung Nguyên võ lâm, không ít bí được Nam Cương mới nghe lần đầu đều là thông qua y ra tay.

Chu Tử Thư chưa ăn thịt heo nhưng cũng thấy tư thái heo chạy nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói thứ gì có thể khiến người ta thời gian dài sản sinh ảo giác thật giả khó phân như thế.

Ôn Khách Hành nghe thế gật đầu hỏi: “Vậy là có người dùng thuật kỳ môn độn giáp, vậy chúng ta ở chỗ này – thứ kia người có hiểu không?”

Chu Tử Thư không chút hoang mang nói: “Người nói cái gọi là tam kỳ, bát môn, lục giáp?”

Ôn Khách Hành kinh ngạc nói: “Người tạp học khá tinh sao, còn từng nghiên cứu...”

Chỉ nghe Chu Tử Thư tiếp tục không chút hoang mang nói: “Đương nhiên không hiểu, người nói ‘kỳ môn độn giáp’, ta chỉ nghe nói ba từ này mà thôi.” Y dù sao cũng không đi được, bèn dứt khoát ngồi ngay dưới đất, lưng dựa tường, không cẩn thận động đến vết thương, nét mặt hơi vặn vẹo, rùng mình, không thể ngờ mình cũng có ngày bị một con súc sinh giầy vò thảm thiết như vậy, thật là càng ngày càng bị mèo ghét chó chê.

Ôn Khách Hành nghĩ mình ít nhất còn biết “tam kỳ bát môn” là chỉ cái gì, thấy khá có cảm giác ưu việt trên trí lực, lại nghĩ đến kỳ nhân dị sự Chu Tử Thư bán thân vì hai đồng bạc, liền thấy cảm giác ưu việt này có phần vô nghĩa. Vì thế cũng ngồi bên cạnh y, nghiêng đầu nhìn vết thương trên vai Chu Tử Thư, có vài phần cười trên tai họa khi việc không liên quan đến mình, nói: “Cho người lo chuyện bao đồng, ôm thũy quỷ coi thành bé gái.”

Chu Tử Thư nhắm mắt dưỡng thần, không thêm để ý.

Ôn Khách Hành im lặng đứng dậy, đi một hồi lại trở về, Chu Tử Thư chỉ cảm thấy trên vai chợt lạnh, mở mắt trông thấy Ôn Khách Hành cầm chiếc khăn đã nhúng nước, chậm rãi giúp y chà lau vết thương lớn xộn.

Chu Tử Thư lập tức tránh né theo bản năng, lại bị Ôn Khách Hành đè vai: “Đừng nhúc nhích.”

Chu Tử Thư vẻ mặt đau khổ hỏi: “Nước này người lấy từ đâu thế?”

“Dưới sông.” Ôn Khách Hành nói, ngẫm nghĩ một chút lại bổ sung: “Nước chảy, sạch lắm.”

Chu Tử Thư chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng thẳng, dù rằng trong lòng biết sông kia nước chảy, đừng nói là lau vết thương, dù uống cũng được, nhưng vừa nghĩ đến dưới dòng nước vô tư nọ dựng dục đám vật sống không tầm thường kia là nổi hết da gà.

Ôn Khách Hành tinh mắt, thấy y nổi da gà, lập tức vui vẻ trêu chọc: “Bản thân người đáng vẻ như ăn mày mà còn chê thứ khác bẩn? Được rồi, làm bộ yếu điệu cái gì, đằng hoàng chút đi.”

Chu Tử Thư biết y nói có đạo lý, vẫn ghét bỏ mà nhìn thoáng chiếc khăn y cầm trên tay, chỉ cảm thấy bên trên có mùi thơm xộc vào mũi, góc còn thêu một khóm hoa lan rất nhỏ nhưng hết sức tinh xảo, đượm mùi son phấn âm nhu, nếu bảo là thứ nữ hài tử dùng thì kích cỡ dường như hơi lớn, hoa văn cũng quá mộc mạc, nếu nói là nam nhân... đại lão gia nào mang theo món này trên người?

Không nhận được liếc Ôn Khách Hành một cái, ánh mắt hơi cổ quái, xung quanh không có người ngoài, Chu Tử Thư liền trắng trợn chế giễu lại: “Ta nói lão huynh, sao người lại mang theo đồ của cô nương gia, chẳng lẽ có nỗi niềm gì khó nói?”

Ôn Khách Hành đang chậm rãi lột quần áo dính máu bết trên da y khỏi vết thương, nghe vậy mặt không biểu cảm thêm chút sức, xé miếng vải bố bám trên vết thương kia, Chu Tử Thư “á” một tiếng, ngũ quan đều nhú lại, Ôn Khách Hành tâm tình mới khoan khoái điềm nhiên như không nói: “Đây là hoa khôi Tố Nguyệt công tử của thành Dương Châu tự tay tặng, người không biết hàng thì có thể bớt vài câu cho đỡ lời cái dốt.”

Sau đó trực tiếp xé vật Tố Nguyệt công tử tự tay tặng thành từng mảnh, cột lên vết thương của Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư không biết Giang Nam dân phong thoáng như vậy, dù là kinh thành bên Vọng Nguyệt hà ba mươi dặm, thời điểm cùng xa cực dục nhất tiên đế lão Hoàng đế bại gia kia tại vị, cũng chưa từng nghe ở đâu có thể tuyên ra một nam hoa khôi, thế là không qua đầu óc hỏi luôn.

Ôn Khách Hành dùng ánh mắt hết sức cảm thông nhìn y mà hỏi ngược: “Người lớn lên ở thế ngoại đào nguyên sao? Người của Thiên Song chẳng lẽ đều là đồ nhà quê? Hay là ta đoán sai?”

Chu Tử Thư cười nhạo: “Ta đã bao giờ thừa nhận...”

Y còn chưa nói xong, Ôn Khách Hành bỗng nhiên ra tay như điện, khẽ đâm một phát trên đại huyệt trước ngực y, nếu là ở nơi khác, có thể cách quần áo, Chu Tử Thư đều không cảm thấy, nhưng đang lúc Chu Tử Thư mệt mỏi cực kỳ, Thất khiếu tam thu đỉnh đều chui ra làm loạn, vẫn cố gắng áp chế, bị nhấn một cái cực nhẹ, quả thực chính là cộng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, đau đến mức lập tức khom lưng kêu lên: “Người...”

Chỉ thấy Ôn Khách Hành cọ cảm, khá có thâm ý nói: “Người bị nội thương rất nghiêm trọng, trước mắt

lại còn có thân thủ như vậy, không có khả năng Thiên Song bỏ qua cho người. Có điều theo truyền thuyết thì Thất khiêu tam thu đỉnh là thứ chết người nhất, cũng không thể không xứng danh. Ta thấy người ăn được uống được chạy được nhảy được, rất có tinh thần, tuy hơi ngốc nhưng không phải cách ngốc do trúng cái đỉnh quý kia, lẽ nào là ta thật sự đoán sai?”

Chu Tử Thư mồ hôi đầm đìa, còn không quên gằn ra mấy chữ: “Ôn... Khách Hành, mẹ... mẹ kiếp tổ tông người...”

Thấy y không làm bộ làm tịch miệng đầy ồ à ừ ờ Ôn huynh trưởng tại hạ đoán nữa, Ôn Khách Hành tuy rằng bị mắng, cũng thấy có cảm giác thành tựu tự nhiên sản sinh, vì thế bất động như núi nói: “Tổ tông ta không biết họ tên, sớm đã thành người thiên cổ rồi, chỉ sợ không được đâu. Nếu người tẩy dịch dung, để tại hạ được thấy chân dung một lần, nếu là mỹ nhân, tại hạ trái lại có thể lấy thân báo đáp.”

Chu Tử Thư cắn chặt răng, lưng cong như tôm, nén đau cố gắng điều động nội tức ngăn chặn những cây đỉnh muốn tạo phản kia, nghe thấy y còn lải nhải không thôi, rốt cuộc không nhịn được cúi kính cắt ngang: “Mẹ kiếp câm miệng đi!”

Ôn Khách Hành lập tức câm miệng, khoanh tay đứng nhìn không hề có cảm giác tội lỗi.

Chẳng biết qua bao lâu, Chu Tử Thư mới mở mắt, trong mắt còn có tơ máu, chỉ là người ngoài không thể nhìn ra sắc mặt chân thật, nhưng cũng biết là chẳng dễ coi, nói: “Trời sáng rồi.”

Thất khiêu tam thu đỉnh bình ổn, chính là bên ngoài trời đã sáng – hai người bị nhốt trong địa huyết quý dị này cả một đêm.

Ôn Khách Hành dường như không sốt ruột giống y, nghe vậy gật đầu: “Xem ra người kia quá nửa là cố ý dẫn dụ người vào, rắp tâm phải vậy chết người bên trong.”

“Vây người.” Chu Tử Thư nói.

“Rõ ràng là người, ta là người tốt.” Ôn Khách Hành so đo từng tí.

Chu Tử Thư không thèm để ý đến y, vịn bức tường đất đứng dậy dựa lên đó mà cân nhắc xem làm sao đi ra ngoài, chỉ nghe Ôn Khách Hành lại hỏi: “Chu Như, người có sợ chết không?”

Chu Tử Thư nói: “Sợ.”

Ôn Khách Hành nhìn y một cái như hơi bất ngờ. Chỉ nghe Chu Tử Thư nghiêm trang nói: “Ta tích đức còn chưa xong đâu, bây giờ xuống, kiếp sau chưa chắc Diêm vương chịu cho đầu thai.”

Ôn Khách Hành thoáng ngẫm nghĩ rồi quả quyết nói: “Vây người trước kia chắc chắn không tốt đẹp gì.”

Song còn chưa chờ Chu Tử Thư trả lời, y đã hỏi tiếp nghiêm túc dị thường: “Nếu người vốn không tốt đẹp gì, giờ này mới nhớ đến chuyện tích đức hành thiện, còn có tác dụng không?”

Chu Tử Thư thẳng lưng đi đến một phương hướng, thuận miệng nói: “Sao lại không có tác dụng, người chưa từng nghe nói ‘buông dao mổ, lập tức thành Phật’ sao?”

Ôn Khách Hành vội đứng dậy đuổi theo, miệng hỏi: “Người đi đâu đấy?”

“Ăn thịt chó.” Chu Tử Thư đáp, “Hiện giờ người kia chỉ vậy chúng ta ở nơi này thôi...”

“Vậy người.” Ôn Khách Hành sửa lại.

Chu Tử Thư liếc y, tiếp tục nói: “Súc sinh kia đầu không nhỏ, đủ ăn vài ngày, không xong nữa thì còn có thứ dưới sông, dù sao cũng chẳng chết đói được, mặc kệ tên áo đen kia là thứ gì, đến lúc đó nhất định sẽ ra gặp.”

Ôn Khách Hành cực kỳ sợ hãi nói: “Hôm qua người còn chê nước sông bẩn mà hôm nay đã muốn ăn rùa không mai dưới nước?!”

“Cho nên người định để mình chết đói, sau đó để đám rùa không mai đến gặm người?” Chu Tử Thư liếc y một cái, tổng kết, “Ôn huynh thật là thánh nhân mà.”

Trong địa huyết không có ánh sáng, may mà Chu Tử Thư vốn định trốn đi giữa đêm, đồ lấy lửa mang theo vài cái, còn có một viên dạ minh châu nhỏ cướp phú tế bản mà đến, tuy rằng cực nhỏ, chỉ có thể phát ra một chút ánh sáng, cũng đủ cho hai người miễn cưỡng nhìn được, nửa khuôn mặt y bị ánh sáng le lói của dạ minh châu chiếu, vừa vặn Ôn Khách Hành không thấy rõ sắc mặt và ngũ quan khiến người ta mất ngon, chỉ có một đôi mắt cực sáng nghiêng nghiêng nhìn qua, mang theo loại hài hước bốn cợt không nói nên lời.

Ánh mắt kia lại khá quen.

Ôn Khách Hành suy nghĩ hồi lâu, chẳng nhớ mình từng trông thấy ánh mắt như vậy từ trên mặt mỹ nhân nào, nhất thời không tiếp lời.

Hai người trầm mặc, tai Chu Tử Thư nháy mắt ấy bắt được tiếng hô hấp nhẹ bất đồng với mình, cũng bất đồng với Ôn Khách Hành, y im tiếng cười cười – quả nhiên, có người nghe nói liền không giữ được bình tĩnh nữa.

Sau đó y đứng lại bên dòng sông nọ, khom lưng dùng nước dưới sông rửa tay, thuận tiện bóp cổ một quái vật ý đồ đánh lén, xách cả người nó lên ném xuống đất, quái vật kia chưa rèn được một tiếng đã gãy cổ chết, Chu Tử Thư vốc chút nước chậm rãi uống.

Ôn Khách Hành vốn cũng là một tên lưu manh chẳng để ý gì, hơi suy tư nhìn y một cái, dùng mũi chân khều thi thể quái vật mà đá sang bên, bắt chước uống mấy ngụm nước sông cho trơn họng.

Đúng lúc này, một luồng kinh phong tập kích sau lưng, Ôn Khách Hành như sớm đoán được, không chút hoang mang bước tránh, một thanh cương đao sượt góc áo y rơi xuống nước, “tôm” một tiếng, Chu Tử Thư cười rộ, khoanh tay ở bên xem náo nhiệt: “Người xem, Ôn huynh, ta nói là tấn công người mà? Rước lấy người ta vất hết óc muốn xử lý như vậy, người khẳng định cũng chẳng phải thứ gì tốt lành.”

Trong góc địa huyết tứ xứ đều có cương đao bắn ra, mà những cương đao ấy tạm thời bỏ qua Chu Tử Thư, nhắm thẳng Ôn Khách Hành, cơ hồ đan thành một phiến đao phong kiếm vũ – Ôn Khách Hành lại không hề chật vật, khinh công còn cao minh hơn Chu Tử Thư tưởng tượng.

Chỉ thầm mắng to trong lòng – nam nhân họ Chu này một câu cũng phải trả thù đủ, bụng dạ hẹp hòi tốt cùng, đầu chỉ không phải thứ tốt, y quả thực chẳng phải thứ gì.

Ôn Khách Hành giơ tay đánh bay một thanh cương đao, lưỡi đao kia sượt ống quần Chu Tử Thư ghim xuống đất, nói: “Thấy chết không cứu, Chu mỹ nhân, người tích đức hành thiện vậy đó hả?”

14. Chương 14: Thoát Vây

Chu Tử Thư đảo mắt qua người y, chậm chạp nói: “Ta thấy người không giống sắp chết chút nào.”

Y còn chưa dứt lời, giống như để phối hợp với y, chỉ thấy Ôn Khách Hành bỗng cong lưng kêu một tiếng, một thanh cương đao cắm phập vào thân thể, bên ngoài chỉ chừa mỗi cái chuôi đao, sắc mặt trắng bệch, thốt được đúng một chữ: “Người...”

Chu Tử Thư thoát tiên sửng sốt, song ngay sau đó y bỗng nhiên lao ra phương hướng ngược lại, trong góc kia có bóng đen lướt qua, địa đạo cực chật hẹp, người nọ vừa lộ ra hình tích, lập tức bị Chu Tử Thư trông thấy, bỏ đến một chưởng, bóng đen nọ không trốn tránh kịp, lui bốn năm bước, tức khắc phun máu, cả mặt nạ che trên mặt cũng nhuộm đỏ, lại có thể bò dậy chạy tiếp.

Chu Tử Thư “ồ” một tiếng, phát giác quả thông lúc trước mình bắn lên người hắn có lẽ không phải không đủ lực đạo, mà là tên này đặc biệt giỏi chịu đòn.

Bỗng nhiên một bóng dáng như quỷ mị chui ra, nắm cổ hắc y nhân, nhấc cả người hắn đè lên tường.

Hắc y nhân kinh hãi: “Người...”

Ôn Khách Hành nghiêng đầu cười, giơ một cánh tay khác lên, cương đao dùng nách kẹp lấy theo đó rơi xuống đất, ngay cả quần áo cũng chưa bị rách.

Chu Tử Thư ở bên uể oải nói: “Vậy mà người cũng tin được, ta lần đầu tiên thấy hung thủ ngu như thế.”

Ôn Khách Hành nghe vậy, suy tư nhìn y một cái rồi cười nói: “Không phải hấn không ra sao, là lão huynh người nhân lực quá tốt, nếu không phải trên người người có thương tích, chỉ sợ...”

Y lắc đầu, không nói chỉ sợ cái gì, tay tăng lực, hống hắc y nhân kia phát ra tiếng”khục”, đôi mắt lộ ra lại đầy vẻ kinh hoàng khó mà nói tên. Ôn Khách Hành đưa tay sờ soạng hắc y nhân nọ, hừ nhẹ nói: “Kim ti nhuyển giáp... Thứ tốt, để trên người người thật lãng phí.”

Lúc này hắc y nhân miễn cưỡng phun ra mấy chữ đứt quãng: “Chủ... là... t...”

Ôn Khách Hành cười, chỉ nghe “rắc” một tiếng, hắc y nhân kia run rẩy dữ dội một thoáng rồi bất động.

Chu Tử Thư không nói không rằng nhìn y trong chớp mắt chưa hỏi gì hết đã giết người này, ánh mắt trầm một chút, nghĩ đến điều gì đó, khoanh tay trước ngực lui một bước, dựa lên tường địa huyết.

Ôn Khách Hành đưa tay lột mặt nạ của hắc y nhân, lộ ra toàn bộ diện mạo của người này. Chỉ thấy hấn đại khái ngoài bốn mươi, thân hình loắt choắt, hai gò má dữ tợn lồi lên, trên má phải có một cái bớt to màu đỏ, mắt chuột, mũi củ tỏi, môi mở ra còn để lộ hai cái răng hô.

Ôn Khách Hành đánh giá hấn hồi lâu, bỗng nhiên bình luận: “Người này bộ dạng quỷ phủ thần công như thế, thật là đáng chết.”

Sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Tử Thư cười cười: “Chu huynh, người nói có phải không?”

Chu Tử Thư nói: “Người thật chẳng ra làm sao.”

Ôn Khách Hành vội xua tay ôm quyền nói: “Không dám không dám, đa tạ đa tạ.”

Chu Tử Thư cười khẩy, đi qua lật tìm trên thi thể hắc y nhân, trong lòng y kỳ thật có rất nhiều nghi vấn, tỷ như Hoàng Kim nhuyển giáp rất nhiều năm trước đã biến mất khỏi chốn giang hồ làm sao vào tay người này, tỷ như người chết này rốt cuộc có phải là Điều Tử Quỷ Tiết Phương, tỷ như thứ dưới sông kia làm bằng cách nào, rốt cuộc có phải là người, tỷ như...

Sau đó y thoáng cái lột sạch quần áo của thi thể, tìm được một hình xăm mặt quỷ hung tợn ở sau lưng, Chu Tử Thư chợt dừng tay, biết người nọ là một trong Ác Quỷ chúng không giả được.

Điều Tử Quỷ? Điều Tử Quỷ Tiết Phương lại là một kẻ răng hô?

A... Không đúng, Chu Tử Thư vội ném cách nghĩ cực kỳ “Ôn Khách Hành” này ra khỏi đầu, thầm nghĩ

chẳng lẽ dọc đường đuổi theo y và Trương Thành Linh không buông thật sự là đám ác quỷ? Không thể – Đám ác quỷ của Thanh Trúc linh nếu chỉ có chút bổn sự này, sao có thể mãi là cấm địa vô lâm ngàn ấy năm qua?

Điều Tử Quỷ vì sao phải giết Vu Thiên Kiệt? Rồi còn kẻ chạy phương hướng khác kia, chẳng lẽ cũng thật sự là Hỉ Tang Quỷ bản tôn?

Quỷ cốc lúc này thư sát danh lưu chính phái ở ngoài Triệu gia trang, chẳng khác chi nhận án diệt môn của Trương gia, lại là vì sao?

Còn có... Y ngẩng đầu nhìn Ôn Khách Hành vẻ mặt ôn hòa một cái, đột nhiên hỏi: “Không phải Ôn huynh tự xưng rằng sau khi rời nhà ra giang hồ thì chưa từng giết một ai à, sao hôm nay thống khoái phá giới như vậy?”

Ôn Khách Hành trừng mắt nói: “Rõ ràng là hấn muốn giết ta trước, nếu không phải ta thông minh lanh lợi, gặp nguy không loạn, vừa nãy đã bị hấn dùng cương đao đâm nát bét rồi.”

Chu Tử Thư cười nói: “Ôn hảo nhân, không phải lúc trước ngươi một mực chắc chắn rằng tai họa này không phải ngươi rước lấy sao?”

Ôn Khách Hành đúng lý hợp tình nói: “Ngươi nhìn cái mặt quỷ trên lưng hấn, ngươi lại nhìn người trẻ tuổi bên ngoài kia, chưa kịp cưới vợ đã mất đầu, điều này chứng minh gì? Chứng minh hấn là người xấu, còn là loại đặc biệt tồi tệ, người xấu muốn giết người tốt, cần lý do sao?”

Chu Tử Thư nhìn y không thể đối đáp.

Ôn Khách Hành lắc đầu, ngữ trọng tâm trường: “Ta thấy ngươi già đầu rồi mà chút đạo lý ấy cũng không hiểu, làm sao sống được lớn như vậy, thật khiến người ta phải lo âu.”

Chu Tử Thư trầm mặc hồi lâu, miệng mới văng ra hai chữ: “Thụ giáo.”

Ôn Khách Hành vội nói: “Không dám không dám, khách khí khách khí.”

Chu Tử Thư cúi đầu tiếp tục lục lợi thi thể, lột Hoàng Kim nhuyễn giáp trừ danh kia khỏi người hấn, chỉ thấy nơi sát ngực thi thể rơi ra một cái túi gấm nhỏ, Chu Tử Thư cẩn thận tháo túi gấm nọ, nương ánh sáng của dạ minh châu, trông thấy bên trong lại là một mảnh lưu ly sáng rực, to bằng bàn tay, bên trên dường như còn có văn lộ, chế tác cực tinh tế.

Chu Tử Thư giơ mảnh vỡ con con kia lên, đặt dưới ánh sáng soi thử, thuận miệng hỏi: “Lưu ly?”

Ôn Khách Hành “a” một tiếng, đến gần nhìn kỹ hồi lâu mới cẩn thận nhận lấy, nâng bằng hai tay, chỉ sợ

làm vỡ, miệng nói: “Chẳng trách hẳn phải mặc Hoàng Kim nhuyễn giáp, nếu ta có một món đồ như vậy, nhất định phải bảo đảm thiết sư phó làm cho bộ khôi giáp để bảo hộ sát người.”

Chu Tử Thư thấy vẻ mặt y trình trọng, không nhịn được tò mò hỏi: “Đây là thứ gì?”

Ôn Khách Hành nói: “Đây chỉ sợ chính là một trong năm mảnh Lưu Ly giáp trong truyền thuyết... Ta vốn tưởng là giang hồ đồn đãi, không ngờ lại là thật, nghe nói năm mảnh Lưu Ly giáp chấp lại, đủ để khiến bất cứ một kẻ vô danh tiểu tốt nào từ đây xưng bá cả vô lâm Trung Nguyên. Có người nói bên trong cất giấu võ công tuyệt thế, có người nói bên trong là một tấm địa đồ, tìm theo đó là có thể được thứ lòng người tha thiết ước mơ nhất.”

Y dường như lưu luyến không rời mà bỏ miếng Lưu Ly giáp kia vào tay Chu Tử Thư, nhẹ nhàng khép ngón tay Chu Tử Thư, nói khẽ: “Là thứ tốt đấy.”

Chu Tử Thư gật đầu, tỏ vẻ nghe hiểu, sau đó hất tay Ôn Khách Hành đang khép ngón tay y ra, nhét miếng Lưu Ly giáp kia về trong túi gấm, tiện tay ném sang bên, tiếp tục lục lọi thi thể Điều Tử Quỷ, lật hết thấy không còn thứ gì khác, Chu Tử Thư liền nhủ mảy may đứng dậy nói: “Giờ thì phiền to rồi, chúng ta làm sao ra ngoài?”

Cúi đầu thấy Ôn Khách Hành vẫn đang ngồi xổm dưới đất dùng ánh mắt kỳ dị không nói rõ được nhìn y chằm chằm, liền tức giận nói: “Ôn đại thiện nhân, hỏi người đấy? Người nhanh tay làm thịt tên này, bảo chúng ta học chuột chũi dùi lỗ ra ngoài sao?”

Ôn Khách Hành chỉ Lưu Ly giáp bị y ném sang bên hỏi: “Người... không cần cái kia sao?”

Chu Tử Thư nghiêm mặt nói: “Nếu là làm bằng lưu ly cả, thứ tinh tế như vậy cũng đáng chút tiền, trước mắt chỉ còn lại một mẩu như thế thì có tác dụng gì, ông chủ hiệu cầm đồ cũng chẳng nhận.”

Ôn Khách Hành nghe vậy cười khê một tiếng, vỗ tay đứng dậy, vừa đi theo Chu Tử Thư vừa nói: “Chu huynh cảnh giác mười phần, không chịu tin tưởng giang hồ đồn đãi sao? Người không có thứ gì tha thiết ước mơ à?”

Chu Tử Thư chẳng buồn quay đầu nói: “Mặn mọc trên đường không ai hái, tất đáng, người cũng không thèm, ta cần gì phải rước phiền toái? Chẳng lẽ Ôn thiện nhân không có thứ gì tha thiết ước mơ?”

Ôn Khách Hành nghe vậy lập tức quay đầu, cẩn thận nhặt túi gấm kia lên cất sát vào ngực, hỏi: “Nếu ta muốn?”

Chu Tử Thư liếc nhìn y nói: “Ồ.”

Rồi không tỏ vẻ gì khác.

Hai người vòng tới vòng lui mãi, vòng đến nơi họ xuống, lúi vào con con đó vẫn đầy cương đao so le, Chu Tử Thư sờ soạng bốn phía: “Ta mới định đi ra ngoài thì cửa động này bị khép lại, khi đó Điều Tử Quỷ kia nhất định ở lân cận, cơ quan khổng chế nơi này cũng nên ở gần đây.”

Song hai người với thuật kỳ môn độn giáp, đều là mười khiêu thông chín khiêu, chỉ còn một khiêu tịt, tìm cả buổi cũng chẳng thể tìm được, bảy cây đinh chết người kia lại bắt đầu rục rịch, Chu Tử Thư biết lại sắp đến nửa đêm, hai người bị nhốt trong này tròn một ngày một đêm, thể lực của y kém xa trước kia, có phần không cầm cự được, lòng nói chẳng lẽ thật sự phải đi ăn thịt con chó đó?

Đang nghĩ ngợi, nơi cách cửa động kia rất xa bỗng nhiên truyền đến tiếng người mơ mơ hồ hồ: “Mau mau mau, ta tìm thấy nơi này rồi, chờ ta gọi một tiếng thử xem – Chủ nhân! Chủ nhân! Nghe thấy không... Chủ nhân, ngài còn thở được không? Nếu ngài còn thở được ta sẽ đào ngài ra khỏi ngôi mộ này, nếu ngài đã đi gặp Diêm vương thì ta không quấy rầy ngài yên nghỉ!”

Là Cố Tương!

Không biết vì sao mà sau khi bị ác quỷ đuổi theo, bị quái vật cắn, bị tạo hình của Điều Tử Quỷ dọa, nghe thấy tiếng nàng Chu Tử Thư liền cảm thấy đặc biệt thân thiết.

Chỉ nghe Cố Tương nói nhỏ một tiếng: “Là không nghe thấy hay là đã ngỏm? Chủ nhân, ngài không lên tiếng là ta đi đấy, ta đi thật đấy!”

Ôn Khách Hành lúc này mới chậm rãi nói: “A Tương, người có biết nữ hài tử nói nhiều làm ít sẽ là kết cục gì không?”

Đây dường như là một môn công phu truyền âm nhập thất đặc biệt, Chu Tử Thư đã vài lần được kiến thức, dường như bất kể y ở nơi đâu, nói chuyện với thanh âm cỡ nào, luôn có thể cho người nên nghe được nghe thấy.

Cố Tương “ngoao” một tiếng, thúc giục: “Mau mau, chủ nhân bảo ta nói ít làm nhiều kìa, mau mau đào ngài ra.”

Bên ngoài lập tức bắt đầu vang leng keng tiếng đào mộ.

Chu Tử Thư liền hiểu, hóa ra không phải nàng làm ít mà căn bản chẳng làm việc.

Chờ cả hai như hai củ cải cỡ lớn được một đám người đào từ dưới đất ra thì đã là chuyện của gần hai canh giờ sau.

Chỉ thấy Cố Tương dẫn theo một đám nam nhân như lao công bình thường đứng một bên hô to gọi nhỏ: “Bò ra rồi, bò ra rồi!”

Chu Tử Thư nghe vậy lập tức không muốn ra nữa.

Ôn Khách Hành lại vẫn bình tĩnh, mặt xám mày tro từ cửa động con con kia chui ra ngoài, nhìn quét Cổ Tương một cái, phân phó: “Người có thể cầm miệng rồi.”

Cổ Tương le lưỡi, lại quay sang Chu Tử Thư làm mặt quỷ.

Một “lao công” tiến lên, hành lễ với Ôn Khách Hành: “Chủ thượng, thuộc hạ đến muộn.”

Cổ Tương nói leo: “Kỳ thật chúng ta sớm thấy dấu hiệu chủ nhân để lại, chỉ là bên kia không biết vì sao có hai người chết, Triệu gia trang hôm nay gào khóc chửi đổng nguyên một ngày, kinh thiên động địa, các lộ cầu hùng đều đến đông đủ, không tiện tới đây tìm – hai người làm sao mà biến thành thế này?”

Ôn Khách Hành nói: “Chúng ta nghe thấy một con cú mèo cười.”

Chu Tử Thư nhìn trời nhìn đất, tỏ vẻ không liên quan đến mình.

Cổ Tương mê hoặc nói: “Ồ?”

Ôn Khách Hành lại giải thích: “Nghe thấy cú mèo cười, chính là có vận rủi sắp đến, rất có thể phải chết người, cho nên nhất định phải trốn xuống dưới đất, để tiểu quỷ lấy mạng tưởng rằng người đã là một người chết, mới có thể trốn được kiếp nạn.”

Cổ Tương tỉnh ngộ: “À!”

Ôn Khách Hành vỗ đầu nàng, dày mặt nói: “Ừm, nhớ lấy, về sau chưa biết chừng có thể cứu mạng người đấy.”

Sau đó nhìn lướt qua nam nhân bộ dáng lao công kia, bình luận: “Lão Mạnh, cách ăn mặc này không thích hợp với người, lần tới nên mặc quần áo đồ tể giết heo.”

Lão Mạnh kính cẩn vô cùng nói: “Vâng, tuân mệnh.”

Ôn Khách Hành lúc này mới phát tay: “Đi thôi, không cần nhiều người như vậy tụ tập một chỗ, bớt để người ta cho rằng chúng ta tụ chúng hành hung.”

Lão Mạnh huyết sáo, một đám người không biết từ đâu đến khoanh khắc tan mất, lui tới vô tung, huấn luyện cực kỳ có tổ chức.

Chu Tử Thư mới định cáo từ, chỉ nghe Ôn Khách Hành nói với y: “Chu huynh, ta đi theo ngươi nhé?”

Chu Tử Thư dùng sự im lặng để biểu đạt kháng nghị, chỉ nghe Ôn Khách Hành tiếp tục nói: “Ta là đại thiện nhân, có thể chỉ đạo ngươi làm sao tích đức hành thiện.”

Chu Tử Thư vẫn im lặng.

Ôn Khách Hành cùng y nhìn nhau hồi lâu, Cổ Tương ở bên nhìn đây lại nhìn kia, chỉ cảm thấy không khí quỷ dị cực kỳ. Rốt cuộc, Ôn Khách Hành ra một chiêu cuối cùng: “Ngươi phản đối cũng vô dụng, ta có thể đi theo ngươi.”

Chu Tử Thư nặn ra nụ cười cứng ngắc, gật đầu nói: “Thế mời Ôn huynh.”

Cổ Tương nhìn Chu Tử Thư, chợt hiểu được “đất không đi, đánh lại lui” là gì, lại nhìn Ôn Khách Hành, sâu sắc cảm nhận được “người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch” là gì, chỉ cảm thấy bản thân đêm nay thêm được không ít học vấn, đặc chí mãi ý theo sau hai người.

15. Chương 15: Tửu Lâu

“Chủ nhân, sao ngài có thể xác định một người nếu dịch dung, nhất định phải dịch dung mình thành khó coi?” Cổ Tương không hiểu liền hỏi ngay.

Ôn Khách Hành nói chậm rì rì: “Con người bất kể đẹp xấu, ngũ quan sẵn có, tự nhiên có sự hài hòa, người động tay động chân, vô luận thế nào cũng không thể thiên y vô phùng, nếu tự dưng hóa đẹp, người khác sẽ không nhìn được nhìn nhiều, chẳng phải sẽ thấy sơ hở ngay sao?”

Ba người cùng đi trên đường cái, đường phố lúc chính ngọ rộn ràng nhộn nháo. Chu Tử Thư công phu tu dưỡng rất tốt, chẳng nói chẳng rằng, giả cầm vờ điếc mặc họ thảo luận, mặc Ôn Khách Hành thỉnh thoảng lén lút thậm thụt ngấm ngấm người y, nghe đến đó không nhìn được sưng sốt, liếc Ôn Khách Hành một cái, lòng nói người này hiểu nhiều thật.

Ôn Khách Hành thấy mình được chú ý thì càng nổi điên, thao thao bất tuyệt: “Thuật dịch dung bao gồm tất cả, thủ đoạn bất nhất, có kẻ dùng thuốc màu tô vẽ, loại này cần thủ pháp xảo diệu, hơi không đều hoặc quái dị là dễ dàng để người ta nhìn ra, còn có kẻ dán mặt nạ da người, loại này hiệu quả tốt hơn, nếu người dịch dung thủ đoạn cao minh, có thể lấy giả loạn thật.” Nói xong suy tư nhìn Chu Tử Thư một cái.

Cổ Tương lập tức cực kỳ có tinh thần thực tiễn thò móng vuốt sờ mặt Chu Tử Thư, tay nàng mềm mại, trong tay áo thoảng mùi hương tươi mát của riêng thiếu nữ, Chu Tử Thư không né không tránh, cười khanh khách mặc nàng sờ, cũng chẳng biết là ai đang lợi dụng ai.

Cuối cùng y còn kiên nhẫn mà ôn nhu hỏi: “Có sờ ra cái gì chưa?”

Cổ Tương thập phần nghi hoặc lắc đầu, hoài nghi quay đầu nhìn Ôn Khách Hành: “Chủ nhân, ta vẫn cảm thấy y như là thật...”

Ôn Khách Hành nói: “Y tự nhiên không phải đeo mặt nạ da người, thứ đó kín bưng, nếu đeo lâu, tất nhiên có thời gian cởi ra để thở, ta theo đuôi y lâu như vậy, chính là để xem y phải chăng cần thay mặt nạ.”

Cổ Tương nói với vẻ mặt sùng bái: “Chủ nhân ngài vì cầu một sự minh bạch mà tự dưng lãng phí ngàn ấy thời gian tốt đẹp đi lâu lổng.”

Ôn Khách Hành chỉ Chu Tử Thư nói: “Nếu y là mỹ nhân thì ta chẳng lãng phí giây lát.”

Chu Tử Thư ngẫm nghĩ, rốt cuộc cảm thấy mình không thể im lặng như vậy nữa, liền hỏi: “Ta lâu lổng với người bao giờ?”

Ôn Khách Hành không nhanh không chậm nói: “Trước kia chưa từng, tương lai nhất định sẽ.”

Nói rồi cũng đưa tay sờ mặt Chu Tử Thư: “Ta ngày ấy đụng đến bả vai người, cảm giác không giống với da trên mặt, ô...”

Chu Tử Thư trốn ra sau, hất tay y. Ôn Khách Hành nhướng mày, có phần không vui, chỉ Cổ Tương hỏi: “Sao nàng ta sờ thì được?”

Chu Tử Thư vẫn ung dung chỉnh tay áo rách bươm nói: “Nếu người cũng thành bộ dáng giống nàng, đừng nói một lần, ta cởi hết cho người tùy tiện sờ cũng được.”

Cổ Tương vốn cảm thấy Chu Tử Thư yên lành một tên ăn mày đường đường chính chính, đụng phải chủ nhân không biết xấu hổ nhà nàng là xúi quẩy tám kiếp, trong lòng vẫn thầm cảm thông, vừa nghe lời này lập tức cảm thấy cả hai quả thực một trâu một chó, cùng một giuộc cả, mẹ kiếp quá hợp.

Rất có thể từ đây sẽ lâu lổng cùng nhau, rồi rãi nội bộ cấu xé tiêu hao tinh lực, bớt gây tai họa cho nhân gian.

Ôn Khách Hành quay sang, sắc mặt âm tình bất định đánh giá Cổ Tương, sau đó trầm giọng nói: “A Tương, người có thể cút rồi.”

Cổ Tương “a” một tiếng, hết sức vô tội chớp chớp mắt: “Chủ nhân muốn ta cút đi đâu?”

Ôn Khách Hành khoanh tay đứng, quả thực không muốn nhìn nàng lấy một lần: “Trời đất bao la, trừ Động

Đình ra, người muốn cút đi đâu thì cút.”

Cố Tương ngậy ra hồi lâu, bỗng nhiên thốt được một câu: “Chẳng lẽ chủ nhân đang ghen với nô tỳ?”

Ôn Khách Hành liếc nàng, Cố Tương lập tức biết lắng nghe mà tát mình một cái: “Phi phi, cho người nói bậy, cho người lảm lời, cho người nhất định phải nói thật, cho người nhất định phải...”

Ôn Khách Hành nói: “A Tương.”

Cố Tương “ôi” một tiếng, quay người đi ngay, vừa đi vừa nói: “Cút thì cút. Chủ nhân yên tâm, nô tỳ nhất định cút xa tít, trên đời này cóc ba chân không tìm ra chứ nam nhân hai chân còn thiếu sao? Nô tỳ ăn hai phần tim hùm mật gấu cũng chẳng dám tranh nam nhân với chủ nhân, hai vị tự tiện, nhất thiết không cần khách khí...”

Sau đó vừa lải nhải vừa thật sự hấp tấp cút đi.

Chu Tử Thư trong lòng cân nhắc câu “trừ Động Đình” hàm ý sâu xa kia, khá hưng trí nhìn đôi chủ tớ om sòm này.

Cố Tương vừa mới đi, Ôn Khách Hành dường như bỗng nhiên đổi khuôn mặt khác, làm bộ làm tịch ho một tiếng, đưa tay mời: “Chẳng biết Chu huynh có thể cùng tại hạ ăn một bữa hay không?”

Chu Tử Thư nghĩ, dù sao nói không được thì người này cũng phải bám như cao da chó, chi bằng đồng ý, tốt xấu còn có thể bớt một bữa tiền cơm, thế là vui vẻ đáp ứng.

Ôn Khách Hành mặt mày hớn hở dẫn đường phía trước, Chu Tử Thư lặng lẽ kiểm điểm trong lòng, những ngày du tẩu chốn cung đình người không ra người quỷ không ra quỷ đã như là chuyện đời trước, khi đó y một thân cẩm bào, ở tại một nơi thần bí nở đầy hoa mai, làm nghề giết người phóng hỏa, tuy là cầm thú nhưng nói cho cùng cũng là y quan cầm thú.

Khi nào thì biến thành vô sỉ trắng trợn như thế này?

Y nhìn bóng lưng Ôn Khách Hành một cái, thâm nghĩ nhất định là gần mực thì đen.

Lúc lên tửu lâu cả hai đã đói móp bụng, đồ ăn bưng lên đều hạ đĩa như bay chẳng hề thừa lời, chỉ sợ ăn ít một miếng, ngẫu nhiên đụng đĩa lập tức oan gia ngõ hẹp qua mấy chiêu trong phạm vi nhỏ, người thắng ta một miếng thịt gà, ta thắng người nửa miếng giò.

Hai người này một kẻ vẫn ôm sự nhiệt tình cực lớn với thức ăn, một kẻ ăn miễn phí, không tranh thì uống, biến một bàn ăn đàng hoàng thành giương cung bạt kiếm, đao quang kiếm ảnh trần ngập khí tức sát.

Tranh xong một đĩa, đĩa tiếp theo cứ nhiên còn chưa bưng lên, Ôn Khách Hành lúc này mới có thời gian cười nói với Chu Tử Thư: “Kỳ phùng địch thủ, quả nhiên ăn cơm cũng thấy ngon.”

Chu Tử Thư khinh thường nhìn y một cái, lòng nói người là gà hay sao mà thích tranh ăn trong một máng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên dưới lầu truyền đến tiếng xôn xao, chỉ nghe tiểu nhị kia lớn giọng chế nhạo: “Vị công tử này, ta thấy người nói năng ăn vận không tục mà sao cũng muốn ăn cơm bá vương? Còn bút mực hồi báo, ngài tám phần là nghe kể chuyện nhiều nhỉ? Xin hỏi ngài là danh gia triêu nào đại nào, là Trạng nguyên lang khoa nào hiện nay? Còn mặc bảo...”

Đám người chung quanh cười ồ lên, Ôn Khách Hành ló đầu nhìn xuống, bỗng sờ cằm nói thầm: “Là một mỹ nhân thanh tú sao...”

Chu Tử Thư theo ánh mắt y nhìn xuống, chỉ thấy một thanh niên mặt đỏ tai hồng đứng đó, mặc áo choàng xanh thẫm, hông còn giắt một cây tiêu, y phục thoát trông không nổi bật, nhìn kỹ vật liệu lại cực kỳ chú trọng, ngọc tiêu bên hông thành sắc cực được, dù không phải người trong nghề cũng có thể nhìn ra giá cả xa xỉ. Chu Tử Thư chỉ cảm thấy cách ăn mặc của người nọ lại có vài phần quen thuộc, liền cười khe khẽ.

Ôn Khách Hành hỏi: “Người cười cái gì?”

Chu Tử Thư nói: “Ta thấy trang phục của y ngoài mặt không muốn gây chú ý, kỳ thật cực tẻ, lại nhớ đến một cổ nhân.”

Đang nói thì thanh niên bị vô số người vây xem kia ngỡ ngàng nhìn quanh, y ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa vắn quét qua họ, Chu Tử Thư liền lắc đầu, thầm nghĩ người nọ chính là con nhà quyền quý đệ nhất kinh thành, cả đời ăn uống chơi bời thành thạo, đâu từng có dáng vẻ ngỡ ngàng vô thức như vậy? Liền dùng mũi chân đá Ôn Khách Hành một phát nói: “Ôn thiện nhân, cơ hội tích đức hành thiện đến rồi.”

Ôn Khách Hành vốn đang nghiên cứu biểu cảm của y, nghe vậy ngẩn ra, liền thò tay vào ngực: “Ủm, cũng phải, mỹ nhân gặp nạn, ra tay tương trợ cũng nên thôi... Hửm?”

Y sờ soạng trong ngực, bỗng nhiên sắc mặt hết sức cổ quái: “Chu huynh.”

“Hửm?”

“Ta nghĩ, thôi nhường cơ hội tích đức hành thiện này cho người đi?” Ôn Khách Hành cười gượng, “Tại hạ đời này tích đức đã quá nhiều, thật sự không cần thiết đoạt cơ hội của lão huynh người...”

Chu Tử Thư cười tủm tỉm nhìn y.

Giây lát, Ôn Khách Hành thở dài, vai sụp xuống: “Vừa nãy ở trên đường, một nam tử tuần tú vấp ngã, tại

hạ đưa tay đỡ, y còn cười cười với ta... Chắc, khanh vốn giai nhân, vậy mà làm tặc ư?”

Chu Tử Thư nhướng mày, quyết định mình còn có thể vô sỉ hơn một chút, ít nhất không thể bại bởi người trước mắt. Y nghĩ như vậy, liền túm tay áo Ôn Khách Hành lau tay, sau đó lấy một thỏi bạc trong ngực, nhẹ nhàng ném ra, vừa vặn trúng đầu tiểu nhị càng nói càng thái quá, tiểu nhị bất ngờ bị ném, mới định mắng nhưng cúi xuống phát hiện tiếp xúc thân mật với da đầu chính là nguyên bảo trắng lóa, thế là lập tức hết nóng.

Chỉ nghe Chu Tử Thư uể oải nói: “Tiền của vị công tử này, tính vào của ta.”

Tiểu nhị lấy bạc, tự nhiên không nói gì nữa, luôn mồm vâng dạ quay đi, thanh niên lam bào nọ lập tức cảm kích nhìn Chu Tử Thư một cái rồi tự mình lên lầu tạ ơn.

Chu Tử Thư chỉ chỉ một bàn chén đĩa trống không, nói với Ôn Khách Hành: “Cứu y tính vào của ta, bữa ăn này của ngươi, chốc nữa ghi lại, ngươi nợ ta ba lượng bạc.”

Ôn Khách Hành nhỏ giọng nói: “Tại hạ lấy thân báo đáp thì thế nào?”

Chu Tử Thư cười thông dong: “Xin lỗi, khẩu vị của tại hạ còn chưa tốt như vậy.”

Thanh niên lam bào kia đã lên lầu, hai tên cầm thú đồng thời thu lại nụ cười thậm thụt, bày ra gương mặt y hết hào kiệt quân tử “gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ”. Chỉ thấy thanh niên lam bào nọ vái thật thấp: “Tại hạ Tào Úy Ninh, đa tạ nhị vị trượng nghĩa tương trợ. Xin nhận một lễ của tại hạ.”

Ôn Khách Hành và Chu Tử Thư cơ hồ hai miệng một lời: “Không dám không dám, Tào công tử khách khí.”

Nói xong câu này, hai người lập tức liếc nhau với ý tứ sâu xa, đều cảm thấy thập phần vi diệu.

Chu Tử Thư ho một tiếng, dời ánh mắt, nói với Tào Úy Ninh: “Mời Tào công tử ngồi, tại hạ Chu Như, vị này...”

“Ôn Khách Hành.” Ôn Khách Hành mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu, y lẳng lặng ngồi ở nơi hơi xa, rõ ràng đáng vẻ công tử ôn nhu cười mỉm nói khẽ, quả thực hết như một người đứng đắn.

Tào Úy Ninh cảm tạ một phen, chẳng hề khách khí ngồi xuống luôn, y chính là đệ tử quan môn của Thanh Phong kiếm phái, lần đầu ra giang hồ luyện, không khéo tách khỏi sư thúc, lại không rõ gặp trộm lúc nào, mới có chuyện xấu hổ như vậy, đang không biết làm sao cho phải thì vừa vặn được Chu Tử Thư giải vây, chỉ cảm thấy người này rất trượng nghĩa, kể cả khuôn mặt xanh xao vàng vọt hết sức đáng khinh kia cũng trở nên thuận mắt.

Chu Tử Thư quen trường tụ thiện vũ moi tin, gặp người bình thường trừ Ôn Khách Hành đều hết sức

thành thạo, dăm ba câu đã khiến Tào Ủy Ninh cảm thấy nhất kiến như cố, liền rào rào tuôn ra: “Ta và sư thúc là đi Động Đình đại hội, ai ngờ mấy hôm trước qua Triệu gia trang nghe nói bên đó xảy ra chuyện, lão nhân gia ngày xưa có giao tình không tồi với Triệu đại hiệp cho nên muốn qua xem, bảo ta đi Động Đình trước, cùng Cao Sùng Cao đại hiệp cáo rõ tội đến muộn...”

“Động Đình đại hội?” Chu Tử Thư sững sốt.

“Đúng vậy,” Tào Ủy Ninh giải thích, “Không biết Chu huynh có từng nghe chuyện Giang Nam Trương gia diệt môn, chẳng những như thế, nghe nói vài ngày trước, chương môn Thái Sơn chết một cách không rõ ràng trong phòng mình, môn hạ tam đại cao thủ trong một đêm lại lâm nạn toàn bộ, tử trạng cực giống người Trương gia, tiểu công tử Trương gia may mắn sống sót trước mắt cũng ở Triệu gia trang, dưới sự bảo vệ của Triệu đại hiệp, tự mình chỉ nhận hung thủ chính là bọn Ác Quỷ chúng của Thanh Trúc linh. Động Đình đại hội là Cao Sùng Cao đại hiệp lấy Sơn Hà lệnh, muốn hợp sức anh hùng thiên hạ diệt trừ Quỷ cốc.”

Chu Tử Thư vô ý thức nhìn Ôn Khách Hành một cái, lại thấy y hưng trí khá cao, còn mở miệng hỏi: “Thật có chuyện này?”

Tào Ủy Ninh nói: “Ngần chính vạn xác, ta và sư thúc là phụng mệnh sư phụ ta, xuống núi tham gia Động Đình đại hội.”

Tiểu tử này quả nhiên lần đầu tiên xuống núi, vừa hỏi đã nói, không hỏi cũng nói.

Chỉ nghe Ôn Khách Hành nói: “Chu huynh, không phải ngươi bảo muốn tích đức hành thiện sao, chi bằng cùng vị tiểu huynh đệ này đi một chuyến, việc trừ ác dương thiện, đại đức đấy.”

Chu Tử Thư cúi đầu nhấp một ngụm rượu trong chén, có phần không rõ tính toán của Ôn Khách Hành. Lại nghe Tào Ủy Ninh vỗ tay nói: “Hay cho việc trừ ác dương thiện, đại đức đấy, Ôn huynh nói hay lắm, ta thấy hai vị rất trọng nghĩa thẳng thắn, cũng rất hợp với tiểu đệ, chi bằng cứ cùng tiểu đệ đến Động Đình đi?”

Ha, tiểu tử gốc này.

Ôn Khách Hành cười nói: “Đấy đúng là cầu còn không được.”

16. Chương 16: Linh Hồ

Vì thế đoàn hai người lại biến thành ba người, dù sao Động Đình cũng là một trong những mục tiêu của Chương 16: Linh Hồ

Vì thế đoàn hai người lại biến thành ba người, dù sao Động Đình cũng là một trong những mục tiêu của

Chu Tử Thư, y không có dị nghị gì.

Có người thái độ bình thường với cuộc sống chính là hết ăn lại ngủ, bảo y nghĩ nhiều y cũng không phản ứng được, bức gấp quá còn phải đau đầu, tỷ như Tào Ủy Ninh. Có người lại quen gặp được sự tình gì, luôn phải nhìn nhiều hơn người ta một cái, nghĩ nhiều hơn vài phần, đây cũng là thói quen dẫn đến, không chừng bản thân y còn chưa ý thức được thì đầu óc đã lòng vòng vòng vòng rất nhiều đường, tỷ như Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành nghiêng răng đánh rắm tiến hành như thường, rồi rãi là đâm chọc nhau vài câu, rất có xu hướng sinh mệnh không ngừng, thăm dò không thôi.

Chỉ có Tào Ủy Ninh còn ngây ngô ở bên hóng chuyện, tổng kết: “Hai vị tình cảm tốt thật.”

Chu Tử Thư ngậm miệng, liếc Tào Ủy Ninh một cái, không thèm nói gì, thầm nghĩ chương môn Thanh Phong kiếm phái Mạc Hoài Dương y có biết, đó là một lão hồ ly từ đầu đến đuôi, sao hang hồ ly lại nuôi ra một con thỏ được?

Ôn Khách Hành sẵn dốc xuống lừa, được một tác muốn tiến một thước đưa tay ôm vai Chu Tử Thư, cười nói với Tào Ủy Ninh: “Đa tạ Tào công tử, thật không dám giấu, Ôn mỗi đời này đã hạ quyết tâm không phải Chu Như thì không cưới.”

Tào Ủy Ninh miệng tròn như mắt.

Chu Tử Thư như là tập mãi thành quen nhanh chóng tiếp lời: “Sợ phải cô phụ Ôn huynh hậu ái thôi, tại hạ mệnh bạc, gặp phải tuyệt chủng, tính đâu ra đấy thì cũng không còn sống được mấy năm, gốc cây ngã nghiêng sắp đổ này, chỉ sợ chẳng treo chết được cổ ngọc cổ ngà của Ôn huynh, xin đổi một gốc khác đi, thiên nhai nơi nào không có cỏ thơm?”

Ôn Khách Hành nghiêm túc nói: “Nếu ngươi không còn, ta sẽ cô độc đến cuối đời.”

Chu Tử Thư tiểu lí tàng đao nói: “Tôn giá kỳ tài ngút trời như vậy, tất nhiên cao xứ bất thắng hàn, cô độc đến cuối đời là thiên mệnh, tại hạ một phạm nhân con con, đức gì năng gì có thể bóp méo thiên mệnh?”

Ôn Khách Hành mặt dày nói: “Đâu nào đâu nào, A Như ngươi khiêm tốn như thế, thật sự là quá khách khí.”

Chu Tử Thư vội xua tay nói: “Không dám không dám, kỳ thật ta chưa hề khách khí chút nào.”

Ánh mắt Tào Ủy Ninh qua lại trên hai người này hồi lâu, rốt cuộc ba hồn bảy vía về nguyên vị, buột miệng hỏi ngay: “... Chẳng lẽ bởi vì Chu huynh bị bệnh, mới khiến cho hai người có tình không thể thành duyên thuộc?”

Ôn Khách Hành và Chu Tử Thư đồng thời im lặng giây lát, Ôn Khách Hành phì cười, chỉ cảm thấy Tào Ủy Ninh thật tuyệt.

Hồi lâu, Chu Tử Thư mới ho một tiếng, lùi cánh tay Ôn Khách Hành từ trên cổ mình xuống, nghiêm mặt nói: “Tào huynh không cần đa tâm, ta và vị Ôn huynh này không thể nào thành duyên thuộc được, oán ngẫu trái lại có khả năng.”

Tào Ủy Ninh còn tưởng y cố cười, vì thế cau mày suy nghĩ một lúc, đau xót nói: “Chu huynh nhân phẩm như vậy, không nên chịu nỗi khổ này.”

Chu Tử Thư cười khỏ nói: “Đa tạ Tào huynh, ta không hề cảm thấy...”

Tào Ủy Ninh nói: “Gia sư vẫn có qua lại với một số dị nhân trong chốn giang hồ, còn may mắn biết được vài vị tiền bối Vu Y cốc, nếu Chu huynh không chê, chờ sau Động Đình hội chúng ta giải quyết xong xuôi tà ma ngoại đạo, có thể cùng ta trở về một chuyến, sư phụ lão nhân gia chắc chắn sẽ có biện pháp.”

Chu Tử Thư quả thực cảm động muốn khóc, thế là im lặng không nói gì nữa.

Ai ngờ Tào Ủy Ninh vẫn là một kẻ theo phái hành động, lập tức chấp tay nói với hai người: “Xin hai vị chờ ta ở khách điểm phía trước, giờ ta sẽ đi lưu ký hiệu truyền tin cho sư thúc.”

Nói xong quay người đi, Ôn Khách Hành nhìn bóng y tấm tắc xưng kỳ: “Chân thực nhiệt tình, thật là người cùng loại với ta.”

Vừa quay đầu lại thấy Chu Tử Thư đang nhìn mình chằm chằm như thoáng suy tư, Ôn Khách Hành dừng giây lát rồi hỏi: “Thế nào? Có phải một phen lời tâm huyết của tại hạ vừa rồi đã cảm động lòng gang dạ sắt của A Nhứ, cho nên người định lấy thân báo đáp?”

Chu Tử Thư cười khẩy nói: “Thứ cho ta ngu dốt, thật sự cảm thấy... động cơ Ôn huynh đi Động Đình, khó mà biết được.”

Ôn Khách Hành nghiêm trang nói: “Cứu người nguy cấp, trọng nghĩa khinh tài, đều là tiểu thiện, người có biết đại thiện là gì không?”

Chu Tử Thư nheo mắt, không nói không rằng nhìn y.

Ôn Khách Hành chậm rãi nói: “Địa ngục một ngày không trống, ta một ngày không thành Phật, tự cổ chính tà bất lưỡng lập, người nói sao?” Lúc y nói lời này, ánh mắt bình tĩnh nhìn nơi rất xa, khuôn mặt nghiêng anh tuấn, vẻ hài hước vui đùa ngày thường phút chốc không thấy bóng dáng, cứ như thể một pho tượng Phật bằng đá vô bi vô hỷ.

“Đây là nhân gian,” y nói tiếp, “Nhân gian, thì không nên có yêu ma quỷ quái, vị... Cao Sùng Cao đại hiệp đức cao vọng trọng kia, cũng là vì dân trừ hại, nếu chúng ta không ra tay tương trợ, há không phải uống độc sách thánh hiền bao nhiêu năm? Nghe nói rất nhiều năm tu hành, mới có thể đến nhân thế một lần, nếu không làm ra chút sự nghiệp, há không phải có lỗi với mấy chục năm này?”

Chu Tử Thư không tiếp lời, Ôn Khách Hành lại quay đầu truy hỏi: “A Như, người nói có đúng không?”

Hồi lâu, Chu Tử Thư mới khẽ cười một tiếng mà nói: “Lời này nghe cứ như thể Ôn huynh là một chính nhân quân tử vậy.”

Ôn Khách Hành lại bỗng nhiên hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Trên đời này có ba loại người, thích ăn thịt, có thể có hoặc không, và không thích ăn thịt, đây đều là sinh ra như thế, nhưng có lúc người thích ăn thịt lại sinh vào nhà người nghèo, người không thích ăn thịt lại phải lớn lên trong sơn hào hải vị, chẳng phải là rất buồn cười sao?”

Chu Tử Thư trầm mặc một hồi, mới nói cực thận trọng, cực thông thả: “Ôn huynh nói điều bí hiểm gì, ta không minh bạch, bất quá cũng từng nghe nói một đạo lý.”

“Cái gì?”

“Quất sinh Hoài Nam là quất, sinh ở Hoài Bắc thì là quýt hôi.”

Ôn Khách Hành nghe vậy thoát tiên ngẩn ra giây lát, bỗng nhiên bộc phát ra một tràng cười to, quả thực cười ngặt nghẽo, cười chảy cả nước mắt, Chu Tử Thư ở bên mặt không biểu cảm nhìn y, lớp da vàng như nghệ cùng ngũ quan bóp méo không nhận ra hỉ bi, mí mắt lại hơi buông xuống, giống như muốn nhìn vào lòng Ôn Khách Hành.

Không biết qua bao lâu, Ôn Khách Hành mới thở hổn hển đứng dậy, đưa tay lau một chút nước mắt cười ra nơi khóe mắt, nhìn Chu Tử Thư nói: “Ta phát hiện ngươi là người hợp khẩu vị nhất mà đời này ta từng gặp, A Như... kỳ thật thuật dịch dung ta cũng biết ít nhiều đấy.”

Y nhìn Chu Tử Thư không chớp mắt, khiến lớp da thứ hai của Chu Tử Thư cũng có chút mất tự tại, liền thuận miệng nói: “Thật không?”

Ôn Khách Hành hết sức nghiêm túc nói: “Cho nên ta cũng miễn cưỡng có thể biến mình thành dáng vẻ của A Tương.”

Chu Tử Thư ngây ra, thấy Ôn Khách Hành đang dùng vẻ mặt đáng khinh đánh giá mình trên dưới, lập tức phản ứng lại, không nói hai lời quay đầu đi về hướng khách điểm.

Ôn Khách Hành nhìn bóng lưng cao lớn gầy gò của y, ánh mắt dừng trên đôi xương bả vai như ẩn như hiện sau lớp quần áo, liền cảm thấy cho dù người nọ quần áo rách nát, sa sút chán chường, trên người cũng có

một loại khó lòng nói rõ như vậy, giống như buổi chiều ánh dương chiếu rọi ấy, y híp mắt dựa góc tường, nghênh ngang ngồi trên phố lớn, rõ ràng đáng vẻ ăn mày, lại nhàn nhã thông dong hơn ai khác.

Ôn Khách Hành liền biết, kỳ thật người nọ chỉ đang phơi nắng thôi.

Người có bóng lưng như vậy, sao có thể không phải là mỹ nhân? Ôn Khách Hành dương dương tự đắc nghĩ thầm, đôi mắt mình đây, gần ba mươi năm trên đời chưa từng nhìn sót một ai đâu.

Thấy Chu Tử Thư đã đi rất xa, Ôn Khách Hành mới co giò chạy theo, thấp giọng lẩm bẩm: “Quất kia lại chẳng có chân, làm sao biết mình phải biến thành quất hay quýt hời? Hơn nữa vô luận là người thích ăn thịt hay không thích ăn thịt, nếu một ngày kia bất cẩn rơi vào một nơi không dấu chân người, cả ngày ăn sống nuốt tươi, chẳng phải cũng rất thống khổ?”

Chập tối, Tào Úy Ninh đuối kịp, trực giác thấy bầu không khí giữa hai người không bình thường lắm, vì thế cẩn thận hỏi: “Chu huynh và Ôn huynh... đang giận dỗi sao?”

“Tào huynh đa tâm.” Lại là hai miệng một lời.

Ôn Khách Hành nheo mắt nhìn quét Chu Tử Thư một cái, ánh mắt như mang móc câu, mười phần đùa giỡn, Chu Tử Thư chỉ làm như không thấy, vẫn bất động như núi.

Tào Úy Ninh gãi đầu nói: “Kỳ thực... việc này ta cũng không biết phải nói như thế nào, nói thật, trước kia cũng từng nghe qua, có điều lớn như vậy rồi vẫn là lần đầu tiên gặp nam tử...”

Ôn Khách Hành ngược lên yên lặng nhìn y, Tào Úy Ninh vội nói: “Ôn huynh nhất thiết đừng hiểu lầm, ta không có ý tứ gì khác, mặc dù cảm thấy hơi khó lòng tiếp nhận nhưng hai vị đều là người hiệp nghĩa... Tuy rằng vẫn có chút kỳ quái, bất quá... khụ khụ, nhất thiết đừng để bụng, chúng ta đi phải ngay đứng phải thẳng...”

Chu Tử Thư không nhanh không chậm rót cho mình ly rượu, nhấp vài hớp, thầm nghĩ tiểu tử ngốc này đã nói năng lộn xộn mất rồi.

Thế là Tào Úy Ninh cúi đầu, hồi lâu mới một lần nữa ngẩng lên, đỏ mặt hỏi nhỏ: “Thế... hai vị buổi tối ở trọ, muốn một gian phòng hay hai gian?”

Chu Tử Thư lập tức sặc rượu.

Ngay cả Ôn Khách Hành cũng nhìn chằm chằm Tào Úy Ninh, lòng nói hóa ra lại nhặt được kỳ hoa trở về.

Bầu không khí giữa ba người yên lặng một cách quỷ dị, ngay khi chưa ai kịp nói gì, chỉ nghe thấy Chu Tử Thư ở đó vừa thở vừa ho, bỗng nhiên trên lầu truyền đến một tiếng thét chói tai cực thảm thiết, số khách

không nhiều bên dưới đèn ngẩng đầu, chỉ thấy tiểu nhị lộn nhào từ trên lầu xuống, hét như thấy quỷ, run giọng nói: “Giết... giết... giết người!”

Tào Úy Ninh sắc mặt nghiêm túc, nắm bội kiếm làm đầu nhảy lên, gần như đồng thời, một đôi nam nữ trang phục ngắn gọn đáng vẻ như huynh muội bàn bên cạnh cũng cầm binh khí xông lên – luôn có người chen nhau lo chuyện bao đồng. Ôn Khách Hành dùng mũi chân đá Chu Tử Thư nói: “A Nhứ, người không đi xem thử?”

Chu Tử Thư đứng lên, hơi cúi người: “Mời người trước.”

Ôn Khách Hành đứng dậy chạy lên lầu, lúc đi ngang qua Chu Tử Thư bỗng ngừng chân áp sát, hạ giọng nói: “Nếu đêm nay ngươi chịu cùng phòng với ta, ta sẽ dịch dung thành A Tương cho ngươi.”

Chu Tử Thư nói: “Được hậu ái, tại hạ thà rằng đi ngủ chuồng ngựa.”

Ôn Khách Hành “chà” một tiếng, liếc y một cái bảo “Không hiểu phong tình.” rồi cũng lên lầu, Chu Tử Thư theo sát phía sau.

Vừa lên lầu, mùi máu tanh lập tức xộc vào mặt, cửa phòng chữ thiên mở rộng, Tào Úy Ninh sắc mặt ngưng trọng đứng ở cửa, quay đầu thấy hai người liền vẫy tay nói: “Hai vị mau tới đây xem người này.”

Chu Tử Thư đi qua, chỉ thấy một người đứng dựa cột giường, y quan không chỉnh, ngực lộ một khoảng, trên ngực có chữ “ấn” đen sì, hai tay bị chém rơi trong góc, máu bắn tung tóe. Người nọ đầu lệch qua một bên, ánh mắt rời rạc, sắc mặt xanh xám, rõ ràng là chết đã lâu.

Ôn Khách Hành “ồ” một tiếng: “Người này sao như là... vị quân tử leo xà nhà hôm ấy ở trên đường đụng vào lòng ta?”

Tào Úy Ninh cũng “a” một tiếng lại gần nhìn kỹ mặt người chết, sắc mặt cổ quái nói: “Hắn... hắn giống như cũng từng đụng trúng ta!”

Hai kẻ cùng cảnh ngộ trước mắt đều dựa vào Chu Tử Thư cứu tế liếc nhìn nhau, tức khắc sinh ra cảm giác cùng là người lưu lạc chân trời.

Chỉ nghe nữ nhân bên cạnh nói: “Ta biết người này, đây là Cửu Trảo Linh Hồ Phương Bất Tri!” Chu Tử Thư, y không có dị nghị gì.

Có người thái độ bình thường với cuộc sống chính là hết ăn lại ngủ, bảo y nghĩ nhiều y cũng không phản ứng được, bức gấp quá còn phải đau đầu, tỷ như Tào Úy Ninh. Có người lại quen gặp được sự tình gì, luôn phải nhìn nhiều hơn người ta một cái, nghĩ nhiều hơn vài phần, đây cũng là thói quen dẫn đến, không chừng bản thân y còn chưa ý thức được thì đầu óc đã lòng vòng lòng vòng rất nhiều đường, tỷ như Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành nghiêng răng đánh rắm tiến hành như thường, rồi rãi là đâm chọc nhau vài câu, rất có xu hướng sinh mệnh không ngừng, thăm dò không thôi.

Chỉ có Tào Úy Ninh còn ngây ngô ở bên hóng chuyện, tổng kết: “Hai vị tình cảm tốt thật.”

Chu Tử Thư ngậm miệng, liếc Tào Úy Ninh một cái, không thêm nói gì, thầm nghĩ chương môn Thanh Phong kiếm phái Mạc Hoài Dương y có biết, đó là một lão hồ ly từ đầu đến đuôi, sao hang hồ ly lại nuôi ra một con thỏ được?

Ôn Khách Hành sẵn dốc xuống lừa, được một tác muốn tiến một thước đưa tay ôm vai Chu Tử Thư, cười nói với Tào Úy Ninh: “Đa tạ Tào công tử, thật không dám giấu, Ôn mỗ đời này đã hạ quyết tâm không phải Chu Như thì không cưới.”

Tào Úy Ninh miệng tròn như mắt.

Chu Tử Thư như là tập mãi thành quen nhanh chóng tiếp lời: “Sợ phải cô phụ Ôn huynh hậu ái thôi, tại hạ mệnh bạc, gặp phải tuyệt chủng, tính đâu ra đấy thì cũng không còn sống được mấy năm, gốc cây ngã nghiêng sắp đổ này, chỉ sợ chẳng treo chết được cổ ngọc cổ ngà của Ôn huynh, xin đổi một gốc khác đi, thiên nhai nơi nào không có cỏ thơm?”

Ôn Khách Hành nghiêm túc nói: “Nếu người không còn, ta sẽ cô độc đến cuối đời.”

Chu Tử Thư tiểu lí tàng đao nói: “Tôn giá kỳ tài ngút trời như vậy, tất nhiên cao xứ bất thắng hàn, cô độc đến cuối đời là thiên mệnh, tại hạ một phạm nhân con con, đức gì năng gì có thể bóp méo thiên mệnh?”

Ôn Khách Hành mặt dày nói: “Đâu nào đâu nào, A Như người khiêm tốn như thế, thật sự là quá khách khí.”

Chu Tử Thư vội xua tay nói: “Không dám không dám, kỳ thật ta chưa hề khách khí chút nào.”

Ánh mắt Tào Úy Ninh qua lại trên hai người này hồi lâu, rốt cuộc ba hồn bảy vía về nguyên vị, buột miệng hỏi ngay: “... Chẳng lẽ bởi vì Chu huynh bị bệnh, mới khiến cho hai người có tình không thể thành duyên thuộc?”

Ôn Khách Hành và Chu Tử Thư đồng thời im lặng giây lát, Ôn Khách Hành phì cười, chỉ cảm thấy Tào Úy Ninh thật tuyệt.

Hồi lâu, Chu Tử Thư mới ho một tiếng, lôi cánh tay Ôn Khách Hành từ trên cổ mình xuống, nghiêm mặt nói: “Tào huynh không cần đa tâm, ta và vị Ôn huynh này không thể nào thành duyên thuộc được, oán ngẫu trái lại có khả năng.”

Tào Ủy Ninh còn tưởng y cố cười, vì thế cau mày suy nghĩ một lúc, đau xót nói: “Chu huynh nhân phẩm như vậy, không nên chịu nỗi khổ này.”

Chu Tử Thư cười khổ nói: “Đa tạ Tào huynh, ta không hề cảm thấy...”

Tào Ủy Ninh nói: “Gia sư vẫn có qua lại với một số đệ nhân trong chốn giang hồ, còn may mắn biết được vài vị tiền bối Vu Y cốc, nếu Chu huynh không chê, chờ sau Động Đình hội chúng ta giải quyết xong xuôi tà ma ngoại đạo, có thể cùng ta trở về một chuyến, sư phụ lão nhân gia chắc chắn sẽ có biện pháp.”

Chu Tử Thư quả thực cảm động muốn khóc, thế là im lặng không nói gì nữa.

Ai ngờ Tào Ủy Ninh vẫn là một kẻ theo phái hành động, lập tức chấp tay nói với hai người: “Xin hai vị chờ ta ở khách điểm phía trước, giờ ta sẽ đi lưu ký hiệu truyền tin cho sư thúc.”

Nói xong quay người đi, Ôn Khách Hành nhìn bóng y tấm tắc xưng kỳ: “Chân thực nhiệt tình, thật là người cùng loại với ta.”

Vừa quay đầu lại thấy Chu Tử Thư đang nhìn mình chằm chằm như thoảng suy tư, Ôn Khách Hành dừng giây lát rồi hỏi: “Thế nào? Có phải một phen lời tâm huyết của tại hạ vừa rồi đã cảm động lòng gang dạ sắt của A Nhứ, cho nên người định lấy thân báo đáp?”

Chu Tử Thư cười khẩy nói: “Thứ cho ta ngu dốt, thật sự cảm thấy... động cơ Ôn huynh đi Động Đình, khó mà biết được.”

Ôn Khách Hành nghiêm trang nói: “Cứu người nguy cấp, trọng nghĩa khinh tài, đều là tiểu thiện, người có biết đại thiện là gì không?”

Chu Tử Thư nheo mắt, không nói không rằng nhìn y.

Ôn Khách Hành chậm rãi nói: “Địa ngục một ngày không trống, ta một ngày không thành Phật, tự cổ chính tà bất lưỡng lập, người nói sao?” Lúc y nói lời này, ánh mắt bình tĩnh nhìn nơi rất xa, khuôn mặt nghiêng anh tuấn, vẻ hài hước vui đùa ngày thường phút chốc không thấy bóng dáng, cứ như thể một pho tượng Phật bằng đá vô bi vô hỷ.

“Đây là nhân gian,” y nói tiếp, “Nhân gian, thì không nên có yêu ma quỷ quái, vị... Cao Sùng Cao đại hiệp đức cao vọng trọng kia, cũng là vì dân trừ hại, nếu chúng ta không ra tay tương trợ, há không phải uống độc sách thánh hiền bao nhiêu năm? Nghe nói rất nhiều năm tu hành, mới có thể đến nhân thế một lần, nếu không làm ra chút sự nghiệp, há không phải có lỗi với mấy chục năm này?”

Chu Tử Thư không tiếp lời, Ôn Khách Hành lại quay đầu truy hỏi: “A Nhứ, người nói có đúng không?”

Hồi lâu, Chu Tử Thư mới khẽ cười một tiếng mà nói: “Lời này nghe cứ như thể Ôn huynh là một chính nhân quân tử vậy.”

Ôn Khách Hành lại bỗng nhiên hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Trên đời này có ba loại người, thích ăn thịt, có thể có hoặc không, và không thích ăn thịt, đây đều là sinh ra như thế, nhưng có lúc người thích ăn thịt lại sinh vào nhà người nghèo, người không thích ăn thịt lại phải lớn lên trong sơn hào hải vị, chẳng phải là rất buồn cười sao?”

Chu Tử Thư trầm mặc một hồi, mới nói cực thận trọng, cực thông thả: “Ôn huynh nói điều bí hiểm gì, ta không minh bạch, bất quá cũng từng nghe nói một đạo lý.”

“Cái gì?”

“Quất sinh Hoài Nam là quất, sinh ở Hoài Bắc thì là quýt hôi.”

Ôn Khách Hành nghe vậy thoát tiên ngẩn ra giây lát, bỗng nhiên bộc phát ra một tràng cười to, quả thực cười ngặt nghẽo, cười chảy cả nước mắt, Chu Tử Thư ở bên mặt không biểu cảm nhìn y, lớp da vàng như nghệ cùng ngũ quan bóp méo không nhận ra hỉ bi, mí mắt lại hơi buông xuống, giống như muốn nhìn vào lòng Ôn Khách Hành.

Không biết qua bao lâu, Ôn Khách Hành mới thở hổn hển đứng dậy, đưa tay lau một chút nước mắt cười ra nơi khóe mắt, nhìn Chu Tử Thư nói: “Ta phát hiện ngươi là người hợp khẩu vị nhất mà đời này ta từng gặp, A Như... kỳ thật thuật dịch dung ta cũng biết ít nhiều đấy.”

Y nhìn Chu Tử Thư không chớp mắt, khiến lớp da thứ hai của Chu Tử Thư cũng có chút mất tự tại, liền thuận miệng nói: “Thật không?”

Ôn Khách Hành hết sức nghiêm túc nói: “Cho nên ta cũng miễn cưỡng có thể biến mình thành dáng vẻ của A Tương.”

Chu Tử Thư ngây ra, thấy Ôn Khách Hành đang dùng vẻ mặt đáng khinh đánh giá mình trên dưới, lập tức phản ứng lại, không nói hai lời quay đầu đi về hướng khách điểm.

Ôn Khách Hành nhìn bóng lưng cao lớn gầy gò của y, ánh mắt dừng trên đôi xương bả vai như ẩn như hiện sau lớp quần áo, liền cảm thấy cho dù người nọ quần áo rách nát, sa sút chán chường, trên người cũng có một loại khó lòng nói rõ như vậy, giống như buổi chiều ánh dương chiếu rọi ấy, y híp mắt dựa góc tường, nghênh ngang ngồi trên phố lớn, rõ ràng đáng vẻ ăn mày, lại nhân nhã thông dong hơn ai khác.

Ôn Khách Hành liền biết, kỳ thật người nọ chỉ đang phơi nắng thôi.

Người có bóng lưng như vậy, sao có thể không phải là mỹ nhân? Ôn Khách Hành dương dương tự đắc nghĩ thầm, đôi mắt mình đây, gần ba mươi năm trên đời chưa từng nhìn sót một ai đâu.

Thấy Chu Tử Thư đã đi rất xa, Ôn Khách Hành mới co giò chạy theo, thấp giọng lẩm bẩm: “Quất kia lại chẳng có chân, làm sao biết mình phải biến thành quất hay quýt hời? Hơn nữa vô luận là người thích ăn thịt hay không thích ăn thịt, nếu một ngày kia bất cẩn rơi vào một nơi không dấu chân người, cả ngày ăn sống nuốt tươi, chẳng phải cũng rất thống khổ?”

Chập tối, Tào Úy Ninh đuổi kịp, trực giác thấy bầu không khí giữa hai người không bình thường lắm, vì thế cẩn thận hỏi: “Chu huynh và Ôn huynh... đang giận dỗi sao?”

“Tào huynh đa tâm.” Lại là hai miệng một lời.

Ôn Khách Hành nheo mắt nhìn quét Chu Tử Thư một cái, ánh mắt như mang móc câu, mười phần đùa giỡn, Chu Tử Thư chỉ làm như không thấy, vẫn bất động như núi.

Tào Úy Ninh gãi đầu nói: “Kỳ thực... việc này ta cũng không biết phải nói như thế nào, nói thật, trước kia cũng từng nghe qua, có điều lớn như vậy rồi vẫn là lần đầu tiên gặp nam tử...”

Ôn Khách Hành ngược lên yên lặng nhìn y, Tào Úy Ninh vội nói: “Ôn huynh nhất thiết đừng hiểu lầm, ta không có ý tứ gì khác, mặc dù cảm thấy hơi khó lòng tiếp nhận nhưng hai vị đều là người hiệp nghĩa... Tuy rằng vẫn có chút kỳ quái, bất quá... khụ khụ, nhất thiết đừng để bụng, chúng ta đi phải ngay đứng phải thẳng...”

Chu Tử Thư không nhanh không chậm rót cho mình ly rượu, nhấp vài hớp, trầm nghĩ tiểu tử ngốc này đã nói năng lộn xộn mất rồi.

Thế là Tào Úy Ninh cúi đầu, hồi lâu mới một lần nữa ngẩng lên, đỏ mặt hỏi nhỏ: “Thế... hai vị buổi tối ở trọ, muốn một gian phòng hay hai gian?”

Chu Tử Thư lập tức sặc rượu.

Ngay cả Ôn Khách Hành cũng nhìn chằm chằm Tào Úy Ninh, lòng nói hóa ra lại nhặt được kỳ hoa trở về.

Bầu không khí giữa ba người yên lặng một cách quỷ dị, ngay khi chưa ai kịp nói gì, chỉ nghe thấy Chu Tử Thư ở đó vừa thở vừa ho, bỗng nhiên trên lầu truyền đến một tiếng thét chói tai cực thảm thiết, số khách không nhiều bên dưới đều ngẩng đầu, chỉ thấy tiểu nhị lộn nhào từ trên lầu xuống, hết như thấy quỷ, run giọng nói: “Giết... giết... giết người!”

Tào Úy Ninh sắc mặt nghiêm túc, nắm bội kiếm làm đầu nhảy lên, gần như đồng thời, một đôi nam nữ trang phục ngắn gọn đáng vẻ như huynh muội bàn bên cạnh cũng cầm binh khí xông lên – luôn có người chen nhau lo chuyện bao đồng. Ôn Khách Hành dùng mũi chân đá Chu Tử Thư nói: “A Nhứ, người không đi xem thử?”

Chu Tử Thư đứng lên, hơi cúi người: “Mời người trước.”

Ôn Khách Hành đứng dậy chạy lên lầu, lúc đi ngang qua Chu Tử Thư bỗng ngừng chân áp sát, hạ giọng nói: “Nếu đêm nay ngươi chịu cùng phòng với ta, ta sẽ dịch dung thành A Tương cho ngươi.”

Chu Tử Thư nói: “Được hậu ái, tại hạ thà rằng đi ngủ chuồng ngựa.”

Ôn Khách Hành “chà” một tiếng, liếc y một cái bảo “Không hiểu phong tình.” rồi cũng lên lầu, Chu Tử Thư theo sát phía sau.

Vừa lên lầu, mùi máu tanh lập tức xộc vào mặt, cửa phòng chữ thiên mở rộng, Tào Úy Ninh sắc mặt ngưng trọng đứng ở cửa, quay đầu thấy hai người liền vẫy tay nói: “Hai vị mau tới đây xem người này.”

Chu Tử Thư đi qua, chỉ thấy một người đứng dựa cột giường, y quan không chỉnh, ngực lộ một khoảng, trên ngực có chữ 卐 đen sì, hai tay bị chém rơi trong góc, máu bắn tung tóe. Người nọ đầu lệch qua một bên, ánh mắt rời rạc, sắc mặt xanh xám, rõ ràng là chết đã lâu.

Ôn Khách Hành “ồ” một tiếng: “Người này sao như là... vị quân tử leo xà nhà hôm ấy ở trên đường đụng vào lòng ta?”

Tào Úy Ninh cũng “a” một tiếng lại gần nhìn kỹ mặt người chết, sắc mặt cổ quái nói: “Hắn... hắn giống như cũng từng đụng trúng ta!”

Hai kẻ cùng cảnh ngộ trước mắt đều dựa vào Chu Tử Thư cứu tế liếc nhìn nhau, tức khắc sinh ra cảm giác cùng là người lưu lạc chân trời.

Chỉ nghe nữ nhân bên cạnh nói: “Ta biết người này, đây là Cửu Trảo Linh Hồ Phương Bất Tri!”

17. Chương 17: Lưu Ly

Tào Úy Ninh ngó ra, hỏi: “Hắn... hắn chính là tặc tổ tông Phương Bất Tri?”

Nữ nhân trẻ tuổi gật đầu, chỉ tay trái của thi thể nói: “Ngươi xem, Phương Bất Tri trong truyền thuyết là một nam tử ngoài ba mươi, tay trái dị dạng, nếu không xác định, kỳ thật hắn còn...”

Nàng đỏ ửng mặt, không nói được nữa.

Chu Tử Thư ngẩn ngía khuôn mặt và phần cằm nhẵn bóng của thi thể nọ, nói: “Còn nữa, truyền rằng Phương Bất Tri thân có tàn tật, vị cô nương kia nếu không thoải mái có thể ra ngoài trước, hoặc là quay lưng đi, các người cỡi quần hắn là biết có phải thần trộm thật hay không.”

Nữ nhân xấu hổ liếc nhìn thanh niên đồng hành một cái, thanh niên ho nhẹ một tiếng nói: “Tiểu Liên, muội ra ngoài trước đi.”

Nữ tử trẻ tuổi quay người ra ngoài cửa đứng chờ, đưa lưng lại.

Nàng vừa quay người, Ôn Khách Hành lập tức thuận thực cởi quần người chết, nhìn bộ vị đặc thù bị đứt một đoạn, hơi suy tư sờ cảm cảm khái: “Đúng thật là hãn, khó trách trộm đồ trên người ta mà ta lại không hề phát giác.”

Sau đó dứt khoát làm đến cùng lột trần toàn thân Phương Bất Tri, chẳng hề khách khí lục lợi tứ xứ, tìm được hà bao của mình trong một đồng đồ linh tinh, mở ra kiểm thử, kinh hỉ phát hiện không thiếu một xu, vì thế hết sức thỏa mãn nhét vào ngực, còn không quên thuận miệng khách khí nói: “Tào huynh, người đến xem xem đồ của người có còn không?”

Tào Úy Ninh và thanh niên bên cạnh trợn mắt há mồm nhìn người này.

Chu Tử Thư lạnh giọng nhắc nhở: “Ôn thiện nhân, người chết làm đầu.” Sau đó mặc kệ ánh mắt khá tán đồng thanh niên xa lạ kia ném đến, lại bổ sung một câu, “Ba lượng bạc người nợ ta giờ có thể trả chưa?”

Ôn Khách Hành vẻ mặt thương tâm: “Ta cũng là của người mà người còn so đo ba lượng bạc?”

Sắc mặt thanh niên xa lạ kia vì thế càng khó coi, Chu Tử Thư đưa tay túm áo Ôn Khách Hành, ném thứ vướng víu này sang bên, ngồi xổm xuống sờ soạng thi thể nọ một lần từ đầu đến chân, nhíu mày cho ra kết luận: “Một chiêu mất mạng, chưởng ấn từ trước ngực xuyên đến sau lưng, hãn là La sát chưởng.”

Thanh niên xa lạ “a” một tiếng, thất thanh nói: “Người nói là La sát chưởng của Hỉ Tang Quỷ?”

“Chỉ sợ là thế.” Chu Tử Thư gạt đầu, nói xong che thi thể, lại bảo với nữ nhân trẻ tuổi ngoài cửa, “Vị cô nương kia có thể vào được rồi.”

Thanh niên xa lạ đánh giá ba người họ một phen, chấp tay nói: “Tại hạ Đặng Khoan, gia sư Cao Sùng, vị này là sư muội Cao Tiểu Liên, hai ta vốn ra ngoài lịch luyện, vài ngày trước được gia sư truyền tin, mới vội vàng về trước Động Đình đại hội, không biết các vị xưng hô thế nào?”

Tào Úy Ninh vội nói: “A, thất kính thất kính, nghe đại danh Đặng thiếu hiệp đã lâu, còn vị cô nương này là nữ nhi của Cao Sùng Cao đại hiệp nhỉ? Tại hạ Thanh Phong kiếm phái Tào Úy Ninh, phụng lệnh chưởng môn tham gia Động Đình đại hội, sư thúc lão nhân gia hãn ít ngày nữa sẽ đến, trên đường bị vị... vị thần trộm này lấy mất lộ phí, may nhờ vị Chu huynh và Ôn huynh kia trợ giúp nghĩa tương trợ.”

Đặng Khoan nói: “Không biết hai vị anh hùng này là...”

Chu Tử Thư vẫn bảo trì động tác ngồi xổm, nghe vậy quay đầu cười cười với y, nói: “Đâu tính là anh hùng gì? Ta tên Chu Nhứt, chẳng qua là một lãng tử du hiệp đi đâu tính đó, không môn không phái, vị kia...”

Y chỉ Ôn Khách Hành, khéo léo dừng một chút rồi nói tiếp: “Vị Ôn Khách Hành Ôn huynh kia, tuy rằng ra vẻ chính nhân quân tử, kỳ thật là tay lưu manh kinh nghiệm lão đạo...”

Ôn Khách Hành bình tĩnh nói: “A Nhứt, ta chỉ lưu manh với mình người thôi.”

Chu Tử Thư thông thả nói: “Người thật sự quá đề cao tại hạ.”

Hiển nhiên lực chú ý của Cao Tiểu Liên đã hoàn toàn không ở trên thi thể, Đặng Khoan trái lại trấn định, nghe vậy cười cười độ lượng, thái độ cũng không thấp không kiêu, thực có chút đáng về danh môn chính phái, đứng đầu Động Đình, chấp tay nói với hai người: “Hai vị thật là khôi hài, hai vị đã theo Tào huynh đến Động Đình ta, thiết nghĩ cũng là người trong đạo – Chu huynh nói vị thần trộm này cũng chết bởi La sát chuông của Hỉ Tang Quỷ?”

Y và Cao Tiểu Liên liếc nhìn nhau, Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành giả vờ không biết, vẻ mặt ngờ ngàng. Tào Úy Ninh liền hỏi: “Cũng? Ta nghe nói ngoài Triệu gia trang hình như có người của Quỷ cốc tác loạn, chẳng lẽ là...”

Cao Tiểu Liên nói: “Tào thiếu hiệp có điều không biết, lúc trước Thái Hồ Triệu gia trang truyền đến tin tức, nói Đoạn Kiếm sơn trang Mục Vân Ca làm khách ở Triệu gia trang là chết dưới La sát chuông, Ác Quỷ chúng Quỷ cốc này, quả nhiên làm nhiều việc ác, còn hống hách như thế.”

Nơi đây không còn xa Động Đình, lộ trình chỉ một ngày, hôm sau là đến được, đã có thể nói là địa bàn của vị Cao đại hiệp kia, không biết cô nương này thật sự vì chính nghĩa mà nghĩa phần sục sôi, hay bởi vì có người xông vào địa bàn của cha mình mà không vui.

Dù sao Đặng Khoan và Tào Úy Ninh là theo bản năng gật đầu tán đồng: “Không sai.” “Đúng vậy.”

Năm đó lúc võ lâm đại kết minh, tổng cộng có ba tấm “Sơn Hà lệnh”, người đức cao vọng trọng giữ một, phạm có đại tai đại nạn mới có thể dùng, ba tấm “Sơn Hà lệnh” hợp lại, là có thể tổ chức đại hội anh hùng, mời hào kiệt thiên hạ. Hiện giờ ba tấm “Sơn Hà lệnh” này, một ở trong tay “Thiết Phán Quan” Cao Sùng, một ở Thiếu Lâm tự, còn một tấm nghe nói ở trong tay Trương Minh sơn Cổ tăng đã nhiều năm không hỏi thể sự.

Không ngờ lần này tất cả mục tiêu đều chỉ hướng động loạn của Quỷ cốc, có thể kinh động cả Cổ tăng tu tiên vẫn đạo không hỏi việc phạm gian trong truyền thuyết kia.

Đặng Khoan và Tào Úy Ninh thương lượng một chút, lại trưng cầu ý kiến mấy người khác, quyết định phải thuê một cỗ xe ngựa đưa thi thể Phương Bất Tri đến chỗ Cao Sùng ngay trong đêm, để phòng đêm dài lắm mộng.

Tào Úy Ninh và Đặng Khoan khá có duyên phận, cơ hồ nhất kiến như cố, Chu Tử Thư lãnh nhần bàng quan, cảm thấy Cao Sùng kia nhân phẩm ra sao thì không nói, bản lĩnh giáo dục đồ đệ và nữ nhi không tồi, Cao Tiểu Liên kia đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng nói chen, nữ hài tử tuổi còn trẻ như vậy mà lời nói cử chỉ lại rất khéo léo, nàng và Cố Tương tuổi tác không chênh lệch lắm nhưng chẳng mấy may ồn ào hay đồng đánh, rất có lễ độ.

Ôn Khách Hành bỗng nhiên thở dài cảm khái: “A Tương nhà ta nếu cũng có thể có nhân phẩm như Cao tiểu thư, ta dù chết cũng nhắm mắt.”

Cao Tiểu Liên quay đầu ôn tồn lễ độ cười nói: “Ôn đại ca quá khen.”

Chu Tử Thư cười nhạo một tiếng, thấp giọng nói: “Cao tiểu thư là con gái Cao đại hiệp mà, Cố Tương... kỳ thật cũng là hài tử tốt, chỉ là thượng bất chính hạ bất loạn thôi.”

Ôn Khách Hành nghiêm mặt nói: “A Như, Cao tiểu thư tốt, ta nói một câu sự thật mà thôi, người đừng có ghen tuông đổ kị...”

Cao Tiểu Liên lập tức hết sức xấu hổ nhìn hai người họ một cái, rảo bước đuổi theo Đặng Khoan và Tào Úy Ninh, Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành liền rơi lại phía sau.

Chu Tử Thư khẽ cười một tiếng, hạ giọng nói: “Ôn huynh, tại hạ có một chuyện không rõ – người nói lúc chúng ta vào, vì sao thi thể của Phương Bất Tri kia quần áo không chỉnh? Theo ta được biết, vị Phương huynh kia không phải người mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn đi nghỉ.”

Ôn Khách Hành đưa tay chống cằm, cân nhắc giây lát rồi hỏi: “Ý của người là, Hỉ Tang Quý vừa ý Phương Bất Tri kia, muốn quấy rối hắn, gặp phải liều chết chống cự, không được toại nguyện, vì thế nổi giận giết người?”

Nói xong còn lắc lư đầu than thở: “Thật là tự cổ mỹ nhân đa bạc mệnh.”

Chu Tử Thư mặt không biểu cảm nói: “Ôn huynh thật là quá có kiến giải, tại hạ còn tưởng hung thủ kia là vì thứ gì trên người Phương Bất Tri, mới giết người soát thân chứ.”

Ôn Khách Hành sắc giây lát, làm bộ làm tịch gật đầu: “Cũng có chút đạo lý.”

Quay đầu thấy Chu Tử Thư đang nhìn mình với ý tứ sâu xa. Chỉ nghe Chu Tử Thư hỏi: “Trên người Ôn huynh hôm ấy trừ mất hà bao thì còn mất thứ gì khác?”

Ôn Khách Hành nhìn thẳng vào mắt y, thành thật nói: “Có, tiền bạc trong hà bao đều còn nhưng Lưu Ly giáp lại không thấy đâu.”

Trên mặt Chu Tử Thư dần không còn nụ cười, đôi mắt ấy lạnh lẽo đen kịt như bị nước đá xối qua, nhưng Ôn Khách Hành tựa như hoàn toàn không biết, vẫn nói cười bình thường.

Hồi lâu, Chu Tử Thư mới thấp giọng nói: “Ôn thiện nhân, người không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì người mà chết, nên nói thế nào đây?”

Ôn Khách Hành im lặng, đúng lúc này đằng trước Tào Úy Ninh và Đặng Khoan nhắc tới chuyện Chu Tử Thư dường như bị bệnh, Đặng Khoan mới tính quay đầu hỏi y đêm khuya đi đường có chịu được không, có cần thuê thêm một chiếc xe ngựa, lại thấy bầu không khí giữa hai người này có chút dị thường.

Trên mặt Ôn Khách Hành không còn nụ cười, trong mắt Chu Tử Thư dường như có vẻ gì đó không nói rõ được. Đặng Khoan lấy làm lạ, mới định hỏi thì thấy Ôn Khách Hành hình như bỗng nhiên bật cười, ra tay như điện nắm cầm Chu Tử Thư, cúi đầu hôn nghiêng lấy.

Thế là Đặng Khoan trợn mắt há mồm đứng một hồi, dù sao cũng là phong phạm đại gia, một lúc lâu mới gượng gạo quay đầu đi, cổ ra vẻ trấn định nói với Cao Tiểu Liên và Tào Úy Ninh cũng đang đứng người: “Đã... đã như vậy, bốn người chúng ta cứ đi trước một bước, đi trước một bước...”

Đáng tiếc vừa thiếu chú ý thì ngay cả nhân số cũng đếm sai mất.

Cho đến khi ba người bỏ chạy xa tít chẳng dám quay đầu, Chu Tử Thư mới giãy khỏi sự kiềm chế của Ôn Khách Hành, nện một quyền ngay bụng y, sắc mặt lạnh lùng: “Ôn huynh, trò đùa này không buồn cười chút nào.”

Ôn Khách Hành cong lưng ôm bụng, trên mặt vẫn còn ý cười làm lòng người thoáng không thoải mái, thấp giọng nói: “Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân vì ta mà chết? A Nhứ, người nghĩ sai rồi nhỉ?”

Chu Tử Thư lạnh lùng nhìn y chăm chăm.

Ôn Khách Hành chậm rãi đứng thẳng dậy, trên đại lộ nửa đêm tĩnh mịch, y thấp giọng nói như thở than: “Trong Lưu Ly giáp, khả năng có võ công tuyệt thế, khả năng có bảo vật địch quốc, ai mà không muốn?”

Y im tiếng cong cong khóe miệng, khóe mắt lại không có nét cười: “Phương Bất Tri kia là hạng cầu đạo gà gáy, làm việc toàn bằng tư dục bản thân, phạm thứ coi trọng ngay cả tiền cứu mạng của người ta cũng chẳng ngó ngang ra tay lấy ngay, hắn không muốn? Hỉ Tang Quý kia, làm nhiều việc ác, bị bức bắt đắc dĩ phải vào Quỷ cốc, nhiều năm qua sống cuộc sống người không ra người quỷ không ra quỷ, hắn không muốn? Người không muốn sao? Người miệng nói tích đức hành thiện, chẳng ngoài sợ xuống suối vàng có mười tám tầng địa ngục chờ thẩm những chuyện thẹn với lòng mà người làm kiếp trước kiếp này, ta hỏi người, nếu có thứ như vậy, cho người từ đây thiên hạ vô địch, không sợ nửa đêm canh ba quỷ gõ cửa, người không muốn sao?”

Chu Tử Thư lắc đầu cực chậm, giấu cợt: “Ta vốn không sợ nửa đêm canh ba quỷ gõ cửa.”

Nói xong quay người rảo bước đi ngay chẳng nhìn y một lần.

Ôn Khách Hành nét mặt tối tăm không rõ nhìn chăm chăm bóng lưng y một hồi, bỗng nhiên lại cười rộ bảo: “Chu thánh nhân, mùi rượu hoa quế, thật là không tồi.”

Chu Tử Thư muốn làm bộ không nghe thấy, nhưng vẫn không nhịn được giơ tay áo, ra sức lau miệng, lòng mắng: Ôn Khách Hành, bà mẹ người!

18. Chương 18: Động Đình

Động Đình thật là náo nhiệt cực kỳ, trong một đêm vô số nhân vật giang hồ đổ xô đến, nam nữ già trẻ đủ mọi hạng người cùng một danh hào, sau đó tự ôm mưu mô mạnh ai nấy làm.

Còn chưa quá một ngày, đám Chu Tử Thư tổng cộng đã ăn cơm ở hai tửu lâu, vậy xem ba bốn cuộc xung đột.

Chu Tử Thư cảm thấy nơi đây quả thật hết như chợ chó, từng kẻ sửa gâu gâu đấu đá loạn xạ, suốt ngày bởi vì những việc lông gà vỏ tỏi mà cắn xé nhau, cuối cùng cũng chẳng biết những anh hùng hảo hán này sẽ rơi xuống kết cục gì.

Đặng Khoan và Cao Tiểu Liên dẫn theo mấy người đi gặp Cao Sùng trước. Thiên hạ chỉ có ba Sơn Hà lệnh chủ, Thiếu Lâm chính là Bắc Đẩu võ lâm, lấy thế mà thắng, Trường Minh sơn Cổ tăng thần long kiến thủ bất kiến vĩ, lấy võ mà thắng, dường như chỉ có vị Cao đại hiệp này là một người chân chính nhập thế, chân chính quảng giao các đại môn phái, nhân lộ rộng nhất, ảnh hưởng lớn nhất.

Ông ta cũng chẳng phải đại hiệp ngọc thụ lâm phong tiêu sái phiêu dật gì, thoạt nhìn không anh tuấn, không hung ác, ngược lại là một vị lão nhân gia tuổi cao, tóc mai hoa râm, vừa mập vừa lùn. Lúc nói chuyện trung khí đầy đủ, rất có tinh thần, tiếng cười đặc biệt sang sảng.

Chu Tử Thư vừa thấy ông ta là ngay lập tức hiểu vì sao Cao Sùng có thể có địa vị hôm nay.

Mỗi người đều có khí chất riêng biệt, sau đó mọi người sẽ tự động căn cứ những khí chất không nhìn thấy không sờ được này mà vật họp theo loài, người phân theo đoàn.

Chẳng hạn như loại Ôn Khách Hành Chu Tử Thư, trong mắt người ngoài có lẽ chỉ là một tên ăn mày quỷ bệnh lao mặt mày xanh xao xiêu xiêu vẹo vẹo, hoặc là tiểu lưu manh đại du côn miệng lưỡi trơn tru yêu thích nam sắc, chưa chắc có một chút đặc sắc, song một khi thâm giao, kẻ nhạ bèn có thể cảm giác được sự bất đồng vi diệu trong đây.

Vô luận là Chu Tử Thư hay Ôn Khách Hành, có lẽ họ cũng có thể trà trộn vào đoàn người mà không gây

chú ý, nhưng nói cho cùng không thuộc đoàn đay, cho nên tự nhiên chẳng đi dung nhập, trà trộn vào cũng chỉ thành bối cảnh không tạo sự chú ý.

Nhưng Chu Tử Thư mỗi khi Ôn Khách Hành tới gần đều sẽ đề phòng theo bản năng, Ôn Khách Hành cũng có thể cảnh cáo Cổ Tương đừng trêu chọc y ngay lần gặp mặt đầu tiên.

Đây là một loại bản năng nhận biết đồng loại.

Nhưng trên người Cao Sùng không có loại đặc chất này.

Ông ta có thể xưng huynh gọi đệ với bất cứ ai, khi đứng trước mặt người khác, đối phương sẽ tự động nhường qua thân phận bối cảnh tuổi tác của ông ta, vô luận già trẻ, vô luận là danh môn chính phái hay lãng tử du hiệp, đều có thể sinh ra cảm giác thân thiết như ông ta là người có tuổi tác và kinh lịch giống mình.

Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành đều không tự chủ được chấm dứt những lời ba hoa vô nghĩa, trầm mặc quan sát vị Cao đại hiệp trứ danh này, chỉ thỉnh thoảng mở miệng hàn huyên, khách khí trả lời một số vấn đề tất yếu.

Chu Tử Thư không nhận được nghĩ, nếu Thiên Song cũng có nhân tài như vậy...

Nhưng đôi mắt ra cả thiên hạ, cũng chỉ có một Cao Sùng.

Họ xem như đến sớm, vài hôm sau đại biểu của các đại môn phái lục tục kéo tới, ven Động Đình hồ thành một đại hội nhận thân, mỗi ngày gặp nhau nhất định là: “A! Vị này đúng là mỗ mỗ mỗ, nghe đại danh đã lâu nghe đại danh đã lâu... Không dám nhận không dám nhận, phải, đám Quỷ cốc làm nhiều việc ác, vì họa vô lâm từ lâu, người người đều phải tru diệt, ta tự nhiên nên đồng lòng hợp sức, vì vô lâm chính đạo mà xuất đầu...”

Ở lại mấy ngày, Chu Tử Thư quả thực phải chai cả tai, nhưng lúc y buồn chán, Ôn Khách Hành lại trở nên xuất quỷ nhập thần, bên tai không có tiếng huyên náo của người kia, thật sự hơi quạnh quẽ.

Y mặc tấm áo bào mới Cao gia cung cấp, dạo bước trên đường cái. Hiển nhiên hưởng sái đám Tào Ủy Ninh, Chu Tử Thư sống tại Cao phủ rất dễ chịu, mỗi ngày ăn uống no nê, cuối cùng còn thay bộ quần áo rách rưới, khoác một thân y phục đẹp đẽ, song ngược lại chỉ không quen, vài thô áo dày mặc lâu, lại cảm thấy găm vóc kia trơn tuột lạnh lẽo, khoác trên người hệt như nước mũi.

Lại nhìn đôi bàn tay gầy đét vàng như nghệ, khuôn mặt đồng dạng gầy đét vàng như nghệ lộ bên ngoài, Chu Tử Thư chỉ đành lắc đầu tự giễu. Thân thể sắp bị Thất khiêu tam thu đỉnh rút khô kia có phần không gánh nổi bộ quần áo này, như một bộ xương lác lư chực ngã miến cường gánh một tấm vải, bản thân cũng cảm thấy diện mạo mình hết sức dung tục, ngẫu nhiên nhìn thoáng qua trong gương là chẳng thèm nhìn lần thứ hai, cảm thấy quả thật mặc long bào cũng chẳng giống Thái tử.

Trong lòng thầm nghĩ, đại khái là Ôn Khách Hành theo mình như đuổi chết chỉ lo đi, chưa kịp gặp những nam hoa khôi biết thêm khăn hoa lan đỏ của y, thật sự đói bụng ăn quà, mới cả ngày bám theo mình nói hươu nói vượn “vo ve vo ve”.

Không phải nói làm lính ba năm, heo nái cũng có thể biến thành thiên tiên sao? Chu Tử Thư cảm thấy trạng thái của Ôn Khách Hành cũng chẳng khác lắm, có điều chỉ sợ vị huynh đài này thấy hứng thú với heo đực thôi.

Hôm nay y một mình lên lầu, chọn một chỗ ngồi dựa cửa sổ, gọi mấy món ăn, một bầu rượu vàng, vừa phơi nắng vừa chậm chạp uống.

Ôn Khách Hành vừa đi vào liền trông thấy bóng lưng y, không biết vì sao lại cảm thấy bóng lưng Chu Tử Thư rất đặc biệt, trong rất nhiều người, luôn có thể vừa nhìn là nhận ra ngay.

Lưng Chu Tử Thư không phải luôn thẳng, đại đa số thời điểm y chỉ uể oải cong thành một độ cong không ảnh hưởng đại nhĩ, tư thế thoát nhìn vô cùng thoải mái, Ôn Khách Hành luôn cảm thấy dường như trong lòng y chẳng có chuyện gì hết, chỉ nhìn thôi là cảm thấy lòng đặc biệt an tĩnh thanh thản.

Y không cảm được dừng bước, biểu cảm trống không, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm bóng lưng thanh thản của Chu Tử Thư một hồi, trong lòng bỗng nhiên dâng lên mùi vị đặc biệt nào đó – đặc biệt không mùi vị.

Cảm thấy dường như người nọ đang dùng tư thái không tiếng động này để cười nhạo kẻ rõ ràng bôn ba vì đủ mọi việc, trong lòng nặng trĩu các chuyện, còn nhất định phải giả bộ không hề gì là mình đây.

Chu Như – y nghĩ, người như lục bình, thân như tơ liễu.

Thế đạo mệnh mang, tam sơn lục thủy, người như thế nào có thể dứt khoát một thân, chẳng hề để ý mà lẻ loi độc hành giữa đất trời, chẳng để bụng điều gì, chẳng sốt ruột điều gì?

Rồi lại không phải là đạm mạc – Y có hỉ nộ ái ố, nhưng cảm xúc ấy đến nhanh đi cũng nhanh, thoáng cái qua ngay, sau nháy mắt tựa như chẳng ghi nhớ được gì.

Ôn Khách Hành cúi tầm mắt hít một hơi thật sâu, giây lát trên mặt lại lộ ra nụ cười khiến người ta nhìn là muốn đập bẹp kia, dạo bước đi qua ngồi xuống đối diện Chu Tử Thư, tuyệt không khách khí tự cầm một cái chén, đoạt lấy bầu rượu trong tay Chu Tử Thư, rót đầy chén, uống một hớp nhỏ rồi bình luận: “Rượu này, cũng coi như có thể tạm chấp nhận.”

Chu Tử Thư uể oải nhìn y kêu: “Tiểu nhị, đổi một bầu hảo tửu, thêm hai món chiêu bài, tính vào y.”

Ôn Khách Hành nhìn y không nói gì, Chu Tử Thư cười khê, để tỏ vẻ mình không phải loại vất vả chày ra nước, ngay cả một ngụm rượu cũng chẳng muốn mời, còn cố ý giải thích: “Người còn nợ ta ba lượng bạc,

sớm trả hết không mất lãi, có lợi.”

Ôn Khách Hành trầm mặc hồi lâu, chỉ có thể nói: “... Đa tạ.”

Chu Tử Thư hí húp mắt cười nói: “Ôn huynh không cần khách khí.”

Ôn Khách Hành nhìn dáng vẻ ấy, bỗng nhiên đặc biệt muốn chọc ghẹo y, đúng lúc này cửa tửu lâu Chu Tử Thư đang quay lưng lại chợt có người nói: “Chúng ta ở đây nghỉ chân ăn chút gì đó trước, buổi chiều lại đi gặp Cao huynh.”

Sau đó một thanh âm khác khá quen nói tiếp: “Vâng, toàn dựa vào bá phụ an bài.”

Ôn Khách Hành liền nhìn thấy một màn khá có tính hí kịch, chủ nợ vừa rồi còn hết sức tỉnh táo nhắc nhở y phải tính lợi tức bỗng nhiên lão đảo, “bịch” một phát “say” ngã lên bàn, ngón tay còn cầm ly rượu không buông, mặt dán xuống bàn, hướng ra ngoài cửa sổ, như đang ngơ ngậy muốn dậy, lại như là không làm sao dậy được, còn ồm ồm nói một câu: “Không say... còn có thể uống thêm bầu nữa...”

Chu Tử Thư và Trương Thành Linh chuyển ấy, Ôn Khách Hành và Cố Tương đi theo đằng sau, cho nên tuy rằng Chu Tử Thư phát hiện được, Trương Thành Linh lại không hay biết, gã khi đó tâm thần đều bị thương, chẳng có thời gian chú ý, mặc dù từng gặp Ôn Khách Hành một lần ở ngôi miếu đổ nhưng không hề có ấn tượng gì.

Mà Chu Tử Thư vừa nằm sấp xuống như vậy, đúng lúc đám Trương Thành Linh Triệu Kính đi ngang qua không phát hiện bộ dáng của y, cũng chẳng lưu tâm nhiều, lập tức đi ngang qua họ lên gian nhà lầu hai.

Sau khi họ lên, vừa vặn tiểu nhị bưng rượu thịt đến, nhìn thấy còn khá sững sốt hỏi: “Vị khách quan này không phải vừa nãy còn rất tỉnh táo sao, say nhanh như vậy...”

Hắn còn chưa kịp sững sốt xong, đã thấy Chu Tử Thư điềm nhiên ngồi dậy, chẳng nhìn rượu thịt lấy một lần, không nghiêng không ngả nhận bầu rượu.

Tiểu nhị trợn mắt há mồm, Chu Tử Thư phát tay nói: “Vừa nãy chẳng phải ta đã nói không say, còn có thể uống một bầu nữa sao, ta chưa bao giờ nói bừa đâu.”

May mà tiểu nhị cũng coi như kiến thức rộng rãi, vì thế đỡ quay người, chân không chạm đất đi mất.

Ôn Khách Hành lúc này mới cười hạ giọng hỏi: “Ngươi sợ tên nhóc đó?”

Chu Tử Thư chẳng buồn ngược lên, nói: “Ta sợ gã làm gì?”

Ôn Khách Hành nhìn y: “Vậy ngươi trốn cái gì?”

Chu Tử Thư không nhanh không chậm sẵn lặc uống rượu, hàm hàm hồ hồ nói: “Phiền toái, tiểu quỷ đó vừa thấy ta là đuổi theo kêu sư phụ nợ sư phụ kia, đánh người lắm, hết như một nha đầu.”

Ôn Khách Hành nhướng mày, lại hỏi: “Vậy ngươi lúc đó cứu gã làm gì, còn đem bán mình mỗi hai đồng bạc?”

Chu Tử Thư nhai lặc “rột rột”, hồi lâu mới chậm chạp nói: “Thấy gã đáng thương.”

Ôn Khách Hành nghe vậy im lặng một lúc, bỗng nhiên lấy hà bao từ trong lòng, cầm vài mẩu bạc vụn, đếm cẩn thận hồi lâu, đẩy ra trước nói: “Ba lượng hai, ba lượng trả ngươi, cho ngươi thêm hai đồng, ngươi cũng bán cho ta đi, cam đoan về sau nuôi ngươi ăn ngon mặc đẹp, còn không có ai truy sát.”

Chu Tử Thư cúi mắt nhìn thoáng mớ bạc vụn ngân quang lấp lánh kia, một tay cầm ly rượu, khá hưởng thụ uống một ngụm, trước tiên đẩy hai lượng về, nói: “Trừ vào tiền rượu hôm nay.”

Ngẫm nghĩ rồi lại đẩy nốt hai đồng kia về: “Không bán.”

Ôn Khách Hành cười tít mắt không nhìn ra là cảm xúc gì, hỏi: “Tại sao không bán?”

Chu Tử Thư đơn giản thẳng thắn bình phẩm: “Thấy ngươi đáng ghét.”

Ôn Khách Hành liền cười rộ lên như được khích lệ.

Nửa tháng sau, thiên hạ anh hùng tập hợp ở Động Đình, Cao Sùng mượn một đại tự viện lân cận Động Đình, quyết định lần đại hội anh hùng này ở đây, lại qua nửa ngày, Thiếu Lâm tự Từ Mục đại sư dẫn mấy đệ tử đến, mang đến tám Sơn Hà lệnh thứ hai.

Trường Minh sơn Cổ tăng không phụ sự mong đợi chưa hề xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ phái một đồ nhi tầm hai mươi, thập phần tiên phong đạo cốt mang đến tám Sơn Hà lệnh cuối cùng.

Ngay đêm ba tám Sơn Hà lệnh tề tựu, Cao gia trang bốc cháy.

19. Chương 19: Hỏa Tiêu

Chu Tử Thư vừa qua nửa đêm là không cách nào ngủ được, đang ở trong phòng điều tức, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu la rất bỗng cổ họng kinh thiên động địa bên ngoài. Y nhíu mày, đứng thẳng dậy, đẩy cửa sổ,

thấy không ít người quần áo xộc xệch chạy qua dưới cửa sổ phòng y, sau đó một luồng khói lửa thốc vào mặt.

“Cháy rồi! Cháy rồi!”

Trong bóng đêm lạnh băng bắt đầu tràn ngập khói đặc, xem ra nơi cháy cách y không xa, Chu Tử Thư trầm nghĩ, dù sao đây là Cao gia trang, có mặt gần ấy người, nhìn khói này là biết lửa mặc dù không nhỏ nhưng không phải là không thể khống chế. Y chẳng muốn đa sự, cũng cảm thấy hơi sặc, liền đưa tay định khép cửa sổ.

Bỗng nhiên một bàn tay vươn đến, tự nhiên ngăn cổ tay y đang muốn đóng cửa sổ, còn ái muội sờ soạng mu bàn tay y một phen, tiếp đó một người nhanh nhẹn từ ngoài cửa sổ nhảy vào, cười cười với Chu Tử Thư, quay lưng đóng cửa sổ.

Chu Tử Thư đánh giá Ôn Khách Hành khách không mời này từ trên xuống dưới, mới định nói thì mũi hơi ngứa, liền quay đầu hắt xì, không thèm nể mặt nhử mày lui lại hai bước, bảo trì khoảng cách nhất định với vị “bánh thơm” chẳng biết mới lăn ra từ đồng sơn phần nào.

Ngắm nghía vị Ôn đại thiện nhân này, chỉ thấy tóc y chưa buộc, dùng dây cột tóc thô cột tạm, tuy không thể nói là quần áo lộn xộn nhưng cổ áo mở rộng, trên vạt áo trắng như tuyết dính một điểm đỏ thắm, ống tay áo xộc ra mùi son phấn sặc người, còn có dấu vết ái muội do móng tay cào trên cổ tay... cùng với vẻ mặt phóng túng, quả thực chỉ sợ người khác không biết y đi ngủ hoa nằm liêu.

Chu Tử Thư bỗng nhiên theo bản năng chỉnh vạt áo ngồi ngay ngắn, cảm giác ưu việt trên đạo đức tự nhiên sản sinh, có một nháy mắt như vậy, y cơ hồ cảm thấy so với Ôn Khách Hành thì mình gần như là một chính nhân quân tử không nói cười tùy tiện.

Ôn Khách Hành ngồi phịch lên giường y, cảm thấy chần lạnh băng, hiển nhiên chủ nhân gian phòng này đã sớm dậy, vì thế mở miệng nói ngay: “Đừng ra về đạo mạo nữa, ta nói, người đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, chẳng lẽ tịch tịch? Cũng không chịu sớm nói, sớm nói thì đã dẫn người cùng đi... Động Đình, hà, Động Đình thật là nơi tuyệt vời, chung linh dục tú, địa linh nhân kiệt.”

Chu Tử Thư khẽ cười một tiếng, không làm bộ làm tịch nữa, y cũng khá tự mình hiểu lấy, người khác nghiêm trang, tất nhiên chính là nghiêm trang, bản thân y trở nên nghiêm trang, cứ như thể giải thích cho người ta “trong ngoài bất nhất”, “ra về đạo mạo”, “miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, một bụng nam đạo nữ xướng” là gì.

Liền ẩn ý nhìn Ôn Khách Hành một cái, chậm rãi nói: “Ôn huynh chọn thời gian ra ngoài khéo thật đấy, người vừa mới đi thì ngay lập tức cháy...”

Y còn chưa nói xong câu này, Ôn Khách Hành bỗng nhiên xanh xám mặt, cả giận nói: “Cái rắm, ta đi mấy canh giờ rồi!”

Chu Tử Thư sững sốt, không hiểu y đang phẫn nộ điều gì, liền thấy Ôn Khách Hành không ôm hảo ý đánh giá mình trên trên dưới dưới một phen, vẻ giận dữ trên mặt rút đi, lại lộ ra nụ cười đáng khinh: “A Như đang đổi cách nói chuyện sao, người tẩy sạch dịch dung trên mặt, ta sẽ cho người xem... thời gian có dài không.”

Nói xong còn đặc biệt ẩn ý đưa tay quệt miệng, lại le lưỡi liếm khoe miệng một chút, giống như đang hỏi vị cái gì.

Chu Tử Thư ngây người nhìn y một hồi, ngây người đưa cái chén không lên miệng ra vẻ muốn uống, dốc cả buổi trời chẳng dốc được gì, mới phát hiện bên trong không một giọt nước, Ôn Khách Hành hưng trí nhìn y, trong lòng thầm nghĩ, tuy rằng không nhìn thấy gương mặt chân thật của người này, nhưng y khẳng định là đồ mặt rồi. Càng nghĩ càng cảm thấy cao hứng, sau đó không nhịn được cười “phì” ra tiếng.

Chu Tử Thư nghiêng rằng nghiêng lợi gần ra vài chữ: “Tại hạ kính tạ bất tài.”

Ôn Khách Hành cười ngặt nghẽo.

May là hiện tại ánh mắt mọi người đều bị nơi cháy thu hút, bằng không tên này nhất định sẽ bị đập – có ai thấy nhà người ta cháy mà còn cười như vậy không? Chu Tử Thư cảm thấy từ “thiếu đạo đức” này, quả thực chính là lượng thân làm cho Ôn Khách Hành.

Vì thế y đứng dậy, buộc lại mái tóc xõa xuống, quay người đi ra ngoài, thà rằng ra ngoài khói hun lửa cháy một phen, cũng tốt hơn chán cùng ai đó ở chung một phòng.

Thế lửa nhìn chung đã bị áp chế, là một gian khách phòng của Cao giabốc cháy, trên cơ bản đêm nay tất cả vật sống của Cao gia trang đều bị kinh động. Cao Sùng đang xanh xám mặt nghiêng đầu nói gì đó với Đặng Khoan.

Cao Tiểu Liên cũng ở bên, thấy y ra mặt mày lo âu gật đầu với y, khá áy náy nói: “Thật sự xin lỗi, Chu đại ca, không ngờ xảy ra chuyện như vậy, phá mộng đẹp của huynh.”

Ấn tượng của Chu Tử Thư với nàng khá tốt, y cười cười, nhẹ giọng hỏi: “Có biết là phòng vị nào cháy không?”

Chưa dứt lời đã thấy Ôn Khách Hành xách một kiện ngoại bào, nghênh ngang từ trong phòng y đi ra, đưa tay khoác lên người Chu Tử Thư, sau đó cảm gác lên hõm vai y, uể oải ngáp một cái, như còn buồn ngủ mà cười thăm hỏi Cao Tiểu Liên.

Cao Tiểu Liên lập tức đỏ mặt, vội vàng phi lễ chớ nhìn mà dời ánh mắt sang bên, nói cực nhanh: “Nghe nói là vị tiểu công tử Trương gia trang kia, chẳng qua người không việc gì, y đêm nay nói chuyện với phụ thân và Triệu bá bá đến tận khuya, liền nghỉ tạm ở sương phòng...”

Cô nương tội nghiệp đôi mắt mắt tự nhiên nhìn lung tung, liền thấy cánh tay Ôn Khách Hành đang ôm eo Chu Tử Thư, rồi cả vết cào trên cổ tay kia nữa, vì thế mặt càng đỏ hơn, ấp úng một tiếng: “Ta đến chỗ phụ thân thăm Trương Thành Linh.”

Sau đó cúi đầu rảo bước chạy mất.

Chu Tử Thư lúc này mới đưa tay nắm cổ tay Ôn Khách Hành, gỡ tay y khỏi người mình, xương cốt phát ra tiếng “rắc rắc”, hết sức phối hợp với biểu cảm nghiêng răng nghiêng lợi trước mặt.

Ôn Khách Hành cười nói như hoàn toàn không phát hiện: “A Nhứ, chẳng phải tiểu đồ đệ của ngươi không việc gì sao, đánh mặt với ta làm gì?”

Chu Tử Thư lại không buông cổ tay y, còn xách lên trước mặt đánh giá tử tế một phen, sau đó cười cười, nheo mắt lạnh lùng nhìn Ôn Khách Hành, hỏi: “Không biết là vị mỹ nhân nào móng tay ác như vậy, để lại cho Ôn huynh ngươi một... dấu ấn dễ coi như thế?”

Mắt Ôn Khách Hành thoát cái sáng rực: “A Nhứ, ngươi muốn ghen sao?”

Chu Tử Thư nói: “Ta muốn ăn ngươi.”

Ôn Khách Hành trợn tròn mắt lẳng lẳng nhìn y hồi lâu, quả thực vui mừng quá đổi, cười nhẹ nói: “Được, vào phòng, ta cho ngươi tùy tiện ăn, ăn mấy lần cũng được.”

Lại có kẻ có thể thời thời khắc khắc đều vô sỉ như vậy, Chu Tử Thư ngoài cười trong không cười hừ lạnh một tiếng, ném cổ tay Ôn Khách Hành về lại ngực y, quay đầu nhìn Trương Thành Linh bị cả đám người bao vây một cái, vẻ mặt hơi suy tư, sau đó quay lưng muốn về phòng. Trong phòng Trương Thành Linh không thể vô duyên vô cớ bốc cháy, nửa đêm nửa hôm Ôn Khách Hành lại đi nơi nào? Vì sao giấu đầu hở đuôi lợi dụng mình đóng kịch trước mặt Cao Tiểu Liên?

Lúc này Ôn Khách Hành ở đằng sau bỗng nhiên hỏi một câu cực nhẹ: “A Nhứ, thời gian dài như vậy, ta lại chưa bao giờ thấy ngươi ngủ sau nửa đêm, chẳng lẽ ngươi...”

Đồng tử Chu Tử Thư hơi co lại, tuy rằng mặt không biểu cảm nhưng vẫn không nhịn được dừng bước.

Chỉ nghe y tiếp tục nói: “Chẳng lẽ một mình trong khuê phòng tịch mịch thái quá, trần trọc cả đêm không thể ngủ...”

Chu Tử Thư rảo bước hướng đến phòng mình, giống như miệng Ôn Khách Hành phun ra là rắn chứ chẳng phải lời nói, làm y ngại chạy chỉ sợ không kịp.

Ôn Khách Hành cười cười, không nói thêm gì nữa. Y đứng tại chỗ, xa xa nhìn về phía Trương Thành Linh

mấy tháng ngắn ngủi đã gãy rộc, thiếu niên dường như cao hơn một chút, khuôn mặt tái nhợt như người chết, ngậm chặt miệng, đôi mắt vừa đen vừa sáng, lộ ra chút quật cường, chút kìm nén, cả người như lửa, bỗng nhiên đốt con thỏ nhỏ chỉ biết khóc kia thành con sói nhỏ.

Ôn Khách Hành đã hơi tin tưởng tiểu tử này quả thật là con cháu Trương gia. Sau đó y cười khê, mở miệng im tiếng nói với phương hướng Trương Thành Linh: “Phải cẩn thận đấy, tiểu tử.”

Hôm kế Ôn thiện nhân bỗng nhiên phát hiện “Chu thánh nhân” từ sau khi Trương Thành Linh đến thì không ra khỏi phòng kia sáng sớm đã chẳng thấy bóng dáng, trong phòng chĩnh chỉnh tề tề như chưa từng có ai ở.

Chu Tử Thư cũng không biết vì sao mới sáng sớm mình đã âm thầm đi theo tên nhóc Trương Thành Linh, để phòng vạn nhất, y còn đặc ý tìm một tấm mặt nạ da người, che thêm một tầng lên lớp da mặt đã gia công một lần.

Y ẩn nấp giữa đám đông, đi lại vô tung như một u linh, chẳng ai chú ý tới người xa lạ mặc quần áo nhạt màu này, nhìn qua là quên, y đi qua ngay trước mắt, tuyệt không thể dẫn đến lực chú ý của người khác hơn một cơn gió.

Chu Tử Thư bảo trì một khoảng cách không xa không gần với Trương Thành Linh, nhìn cái gọi là vô lâm thịnh sự này, mỗi người đều đang biểu đạt lập trường nghĩa phần đầy ngực của mình, mà hài tử có tư cách biểu đạt lập trường nhất kia lại chỉ ở một bên, im lặng nhìn hết thấy.

Mắt gã mở rất to, chân thật ánh mắt mũi mọi người. Chu Tử Thư bỗng nhiên nhớ đến một người – thanh niên mày rậm mắt to đứng dưới gốc hoa đào ngày ấy y nhìn thấy trong địa huyết u ám đáng sợ.

Lương Cửu Tiêu.

Phảng phất nhớ đến chuyện lúc nhỏ, tên nhóc Lương Cửu Tiêu kia gọi y là sư huynh, cứ thích bám trước bám sau vướng víu quần chân, lải nhải không thôi, chưa hề có lúc nào ngừng nghỉ. Người lại ngốc nghếch, dạy cái gì cũng chậm nửa nhịp.

Khi đó Chu Tử Thư cũng còn nhỏ tuổi, không kiên nhẫn lắm, hết sức bất mãn với việc sư phụ ném tên nhóc này cho mình, bực mình là sắc mặt cũng chẳng dễ coi.

Y làm đại sư huynh không tiện nổi giận, được cơ hội liền vòng vo âm dương quái khí đâm gã vài câu, nhưng tiểu tử kia như là không có thần kinh, xua đuổi thế nào cũng chẳng đi, còn chỉ chấp nhận y.

Người khác học một lần, Lương Cửu Tiêu học hai ba lần, không hiểu là hỏi, hỏi đại sư huynh bực cả mình, nói vài câu không dễ nghe, Lương Cửu Tiêu liền nghe, chờ đại sư huynh nguôi giận lại hỏi tiếp.

Cũng giống như tiểu gia hỏa Trương gia kia, là cao da chó, dán lên rồi không sao hất rơi.

Thế nhưng... Ai mà biết cao da chó rồi một ngày cũng có thể rơi mất? Ai lại biết, Tứ Quý trang chủ, thủ lĩnh Thiên Song năm đó phong quang vô hạn, một ngày kia sẽ đứng giữa đoàn người không hề có cảm giác tồn tại, nhìn chăm chăm một hài tử choai choai hơn mười tuổi, hoài tưởng năm đó mà buồn bã thương tâm?

20. Chương 20: Hồng Y

Ông trời không hề bởi vì thiên hạ anh hùng tề tựu Động Đình mà nể mặt, hôm nay trời âm u, giống như một cơn mưa đang trêu giữa không trung, chuẩn bị rơi xuống bất cứ lúc nào, khí ẩm lạnh lạnh bốc hơi đập lên mặt, mà lá rụng đã tiêu điều.

Chính lúc này, chung quy có người buồn bã thương tâm, cảm thán không biết quê nhà nơi nào, ba mươi năm, nguyên là một giấc mộng dài.

Cao Sùng nhường Từ Mục đại sư thủ tịch, bản thân ngồi bên, Chu Tử Thư tránh giữa đám đông, chỉ nghe thiếu niên bên cạnh bỗng nhiên cảm thán một tiếng: “Nếu có một ngày kia, ta nên như ông ấy.”

Tây Sở bá vương Hạng Vũ gặp nghi trượng của Thủy Hoàng đế, mở miệng liền nói “Có thể cướp mà thay”, Quang Vũ đế Lưu Tú lúc nhỏ, cũng từng si si ngốc ngốc cảm khái “Sĩ hoạn nên làm Chấp kim ngô, cưới vợ nên như Âm Lệ Hoa”. Thế gian này biến người mờ mịt, ai mà không muốn trở hết tài năng, oanh oanh liệt liệt làm anh hùng một thời đây?

Thiếu niên chính là cảnh xuân tươi đẹp, ai không từng ngược nhìn một cái bóng nào đó, cắn răng nắm tay nói một câu “Nếu có một ngày kia, ta nên như y”?

Thiên hạ ta bâng, sinh sát ta đoạt.

Nhưng phong quang vô lượng rồi, lại thế nào đây?

Chu Tử Thư sư tôn sớm mất, Tứ Quý trang quần long không đầu, trọng trách kia cứ thế đè trên vai đại sư huynh y đây – nhưng đại sư huynh lại có thể lớn cỡ nào? Năm ấy tính đâu ra đấy, y chẳng qua mới hơn mười lăm.

Đương kim Hoàng thượng khi mười lăm tuổi còn đang ả nhả giấu tài đủ kiểu, Nam Ninh vương khi mười lăm tuổi còn đang rượu chè giấu mình bạch làm hồ đồ, ngay cả Nam Cương Đại vu trước mắt được võ lâm Trung Nguyên truyền đến vô cùng kỳ diệu kia, khi mười lăm tuổi cũng chẳng qua là đứa trẻ tha hương làm con tin, đầy bầu phần uất lại không thể nê hà.

Vì thế Lương Cửu Tiêu phẳng phất trở thành niềm an ủi duy nhất, nương tựa lẫn nhau.

Nhưng vết rách bắt đầu từ khi nào?

Có lẽ là năm đó Lương Cửu Tiêu lần đầu tiên lên kinh, thấy tranh đấu thối nát kia, thấy đoạt đích ngày càng nghiêm trọng kia, thấy thủ túc tương tàn, thấy rất nhiều những tội nghiệt, vu oan, giá họa, thậm chí việc giết hại trung lương đại sư huynh gã một lòng sùng bái tự tay làm...

Lúc này Cao Sùng đã đứng dậy, trung khí tràn trề công khai lên án Quỷ cốc với các lộ anh hùng.

Chu Tử Thư hơi cúi mắt, không hề nhúc nhích, như là đang ngủ, ngôn ngữ Lương Cửu Tiêu từng chất vấn y, từng chữ từng chữ, bao nhiêu năm qua y chưa từng quên.

“Các người lại là vì cái gì? Quyền thế? Hoàng vị? Vinh hoa phú quý?”

“Huynh còn tiếp tục như vậy thì sẽ không có kết cục tốt, tỉnh lại đi!”

“Sư huynh, giết người đền mạng...”

Giết người đền mạng? Giết người lại cần gì đền mạng, thế gian này có rất nhiều biện pháp khiến người ta sống không bằng chết – Chu Tử Thư cười như tự giễu, thầm nghĩ, Cửu Tiêu à, kỳ thật chúng ta đều sai rồi.

Chính lúc này, bỗng nhiên nơi không xa truyền đến tiếng hừ nhẹ, một thanh âm chói tai chọt cắt ngang Cao Sùng, cũng cắt ngang luồng suy nghĩ của Chu Tử Thư, tiếng người nọ thoát nghe như một đứa trẻ, âm điệu lại kỳ quái, còn hơi khàn khàn. Trong giọng nói của Cao Sùng có kèm nội lực, nếu có thể cắt lời ông ta, đủ thấy người này công lực cũng không kém.

Chỉ nghe hần nói: “Cao đại hiệp chỉ dựa vào đôi câu vài lời mà kết luận mấy huyết án này là do Quỷ cốc làm, chỉ sợ khiến cường?”

Ánh mắt mọi người đều bị thu hút đến một chỗ, Chu Tử Thư nheo mắt nhìn qua, chỉ thấy người nói chuyện kia lại là một người lùn chiều cao không đủ ba thước, cười trên vai một đại hán, đại hán nọ giống như ngọn núi nhỏ, Chu Tử Thư trong nam nhân đã tính là vóc dáng cao lớn nhưng còn phải ngửa đầu mới có thể thấy khuôn mặt đại hán nọ. Mặt hần râu tóc bù xù, chỉ lộ ra đôi mắt như chuông đồng, lại khá cẩn thận công người lùn kia, còn dùng bàn tay to như quạt bồ khế nắm chặt chân giống như lo lắng người nọ ngồi không vững.

“Địa Công” Phong Hiểu Phong cùng Cao Sơn Nô ba chân đá không ra một phát rắm kia của hần?

Xét thấy hai vị này đặc trưng thân thể thật sự quá rõ, vừa mở miệng là có không ít người nhận ra. Chu Tử Thư ánh mắt lóe lóe, trong lòng trái lại không có ác cảm gì với Phong Hiểu Phong này, theo như đồn đãi thì đó là loại người vừa chính vừa tà, làm việc toàn bằng yêu ghét của bản thân, không có nguyên tắc gì, chẳng biết có phải duyên cớ bởi vì thân thể mà tính tình hết sức cố chấp, cũng là kẻ tâm ngoan thủ lạt hỉ nộ vô thường.

Cả đời trừ Cao Sơn Nô như hình với bóng này thì không chấp nhận ai. Nói ngắn gọn thì là một kẻ khó chịu.

Chỉ nghe Phong Hiểu Phong nói thế: “Cao đại hiệp nói chuyện thật chẳng có đạo lý, nói gì mà Quỷ cốc ‘làm nhiều việc ác’, Thanh Trúc lĩnh Ác Quỷ chúng tự nhiên làm nhiều việc ác, nếu không phải như thế thì cũng chẳng đến mức cùng đường làm người không làm đi làm quỷ, nhưng thứ cho ta lắm miệng, Thanh Trúc lĩnh Quỷ cốc kia đã mờ mờ ám ám tồn tại không biết bao nhiêu năm, Quỷ cốc luôn có quy củ, có vào không ra, có đi không về, đám ác quỷ cũng chưa từng đến nhân gian gây án nữa, vì sao nhất định phải ra gây họa vào lúc này?”

Cao Sùng mím môi, đại hiệp vẻ mặt bình dị gần gũi như Phật Di Lặc này lúc không cười, đôi mắt lại nghiêm túc lạ thường, có lực áp bách không thể nói ra, ông ta nhìn thẳng Phong Hiểu Phong hồi lâu, mới chậm rãi hỏi: “Hóa ra là Phong huynh đệ, thế theo ý Phong huynh đệ thì nên thế nào đây?”

Phong Hiểu Phong cười khẩy nói: “Phong mỗ không cần người khách khách khí khí nói huynh đệ, người ngoài miệng nói huynh đệ, trong lòng khẳng định mắng thẳng lùn, cần gì dối trá như vậy? Phong lùn ta chính là nghe được một ít đồn đãi, đặc biệt đến nhắc nhở các lộ anh hùng, phòng ngừa các vị ăn no rừng mỡ, làm ra chuyện... mất mặt.”

Chu Tử Thư nghe hai câu liền biết lời đồn không phải giả, Phong Hiểu Phong này là kẻ không thể nói là đại gian đại ác gì, chưa biết chừng còn là tính tình loại trung, nhưng nhất định không được lòng người ta, chẳng những không được lòng, dứt khoát là con chó điên.

Nghe nói có người bởi vì ở trước mặt nói một câu “lùn” mà bị hấn cắt lưỡi – người khác gọi hấn không khách khí, hấn phải trở mặt cắt lưỡi, người khác khách khí một tiếng, hấn lại cảm thấy người ta dối trá, quả thực quá khó hầu hạ.

Cao Sùng hơi nhú mày, nhưng dù sao cũng là một danh hiệp, phải tự giữ thân phận, không thể đi so đo với Phong Hiểu Phong như chó điên này, vẫn khách khí hỏi: “Vẫn phải thỉnh giáo Phong đại hiệp là nghe được đồn đãi gì?”

Phong Hiểu Phong cười “khục khục” như quái đản, lạnh giọng nói: “Cao Sùng, ngươi hà tất giả hồ đồ? Mục Vân Ca và Vu Thiên Kiệt thế nào ta không biết, nhưng ngươi dám nói vụ án của Trương Ngọc Sâm và Thái Sơn chưởng môn, không liên quan đến Lưu Ly giáp?”

Hắn vừa nói lời này, có người biết chuyện tức khắc đại biến sắc mặt, khắp nơi nhỏ giọng nghị luận, Chu Tử Thư chú ý đến Cao Sùng dường như quay đầu cùng Từ Mục đại sư nhìn nhau một cái, biểu cảm đều hơi ngưng trọng – ngược lại là người trẻ tuổi đệ tử Cổ tăng trong truyền thuyết chẳng hề để ý, ngồi gần Cao Sùng, vẫn cúi đầu chẳng biết đang nghĩ gì, đáng về đại tiên hai tai không nghe việc trần gian.

Trương Thành Linh ngồi bên kia, vốn sát Triệu Kính, nghe vậy lén nhìn Triệu Kính, lại thấy vị trưởng bối này sau khi nghe ba chữ “Lưu Ly giáp”, trên mặt bỗng có cảm xúc không nói rõ được, pha lẫn phần hận và suy tư, lại hiện lộ diện mục có phần dữ tợn.

Câu hỏi đã ra đến miệng thiếu niên liền nghẹn trong họng.

Khoảng thời gian không dài này, gã đã minh bạch rất nhiều chuyện, từ trong nghị luận và ánh mắt của người khác, Trương Thành Linh không chỉ một lần đọc được loại thương hại kèm coi khinh ấy – đúng vậy, cha gã là Trương Ngọc Sâm Trương đại hiệp danh chấn giang hồ, sao lại có một đứa con hèn nhát như thế? Gã thậm chí từng nghe thấy tôi tớ Triệu phủ lén nghị luận, ngần ấy người liều mạng bảo vệ được một đứa trẻ như vậy, lại có ích lợi gì đâu?

Vẫn không thành võ không tụt, có thể trông chờ gã báo thù cho Trương đại hiệp, hay có thể trông chờ gã trùng chấn Trương gia?

Họ chỉ coi gã thành một chiêu bài, vô luận là ai, nói đến Quỷ cốc, sau khi nghĩa phần tràn lòng một phen, đều phải chỉ gã nói một tiếng đây là đứa trẻ mồ côi Trương gia, hài tử, người yên tâm, chúng ta chắc chắn đòi lại công bằng cho phụ thân và cả nhà người.

Một chiêu bài vô dụng mà đáng thương.

Trương Thành Linh không nhận được nhớ đến nam nhân ngày ấy trong ngôi miếu đồ bình thủy tương phùng, xanh xao vàng vọt lại kiệm lời, từ sau cái đêm khủng bố ấy, gã không một đêm nào không gặp ác mộng, nhưng gã không thể nói với ai, ai sẽ để ý đây? Ngay cả Triệu bá bá cũng bảo, hài tử, con phải thẳng lưng, không thể sợ đám yêu ma quỷ quái đó, mọi người đều đứng bên con, rồi có một ngày có thể báo thù cho Trương gia. Nhưng không còn ai ôm vai gã, ôn nhu nói một câu “Không sao, người ngủ việc người, gặp ác mộng ta đánh thức người”.

Trường diện đã loạn, Phong Hiểu Phong khóe miệng vẫn còn nụ cười lạnh, yêu cầu Cao Sùng cho giang hồ truyền ngôn “Lưu Ly giáp” một cách nói. Trương Thành Linh cúi đầu đề huyết thái dương, bỗng nhiên một luồng ám phong kéo đến, một cục giấy nhỏ chuẩn xác đánh lên mu bàn tay, Trương Thành Linh ngẩn ra, trước mắt không có ai chú ý đến gã, gã liền cúi người nhặt lên.

Bên trên chỉ viết một hàng chữ nhỏ: muốn chân tướng, đi theo ta.

Trương Thành Linh ngẩng đầu lên, chỉ thấy một nam nhân quần áo màu thâm ở giữa đoàn người đang nhìn gã không chớp mắt, khóe miệng có vẻ chế giễu ác ý, như là chắc chắn gã không dám theo, nhìn gã khinh miệt mà ác độc.

Trong nháy mắt, Trương Thành Linh cũng không biết là bởi vì xúc động hay giận dữ, lại nắm chặt tờ giấy kia, nhân loạn không ai chú ý, im lặng rời khỏi Triệu Kính, theo nam nhân nọ đi xuyên qua đoàn người.

Không ai chú ý đến gã, trừ Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư vẫn phân ra nửa trái tim theo dõi Trương Thành Linh, nhãn lực của y cực tốt, khi thấy có người bắn tờ giấy vào tay Trương Thành Linh liền cảnh giác, thấy tên nhóc này lại vẫn không biết trời cao đất dày đi một mình, lập tức chẳng buồn nghe những đại hiệp này cắn nhau nữa, nhú mày âm thầm bám theo.

Người nọ dường như cố ý đùa bỡn gã, Trương Thành Linh đuổi theo liền mắt nhắm, nhưng không bao lâu sau lại luôn có một hòn đá nhỏ từ các góc độ xảo quyệt đánh lên người gã, nam nhân quần áo màu thâm kia lại hiện thân, giống như cố tình cười nhạo công phu của gã quá kém, đi đi ngừng ngừng như mèo vờn chuột.

Trương Thành Linh cắn răng, bắt giặc lại đuổi một mạch ra thật xa, gã tư chất kém cỏi, trước kia lại chưa từng dụng công, sau khi đến Triệu gia trang, mọi người lại mưu tính chuyện giang hồ đại nghĩa, chẳng ai nhớ chỉ đạo gã chút công phu, đuổi theo phát cáu, sớm không thở nổi, trước mắt hóa đen từng đợt, cơ hồ có thể nghe thấy mạch đập “thình thịch” ở gần huyết thái dương.

Thiếu niên được nuông chiều từ bé này chưa bao giờ phần nộ với mình như vậy, chỉ nghe có người hừ lạnh một tiếng nói: “Đây là tên nhãi con của Trương Ngọc Sâm? Quả là phế vật.”

Thiếu niên trầm nghĩ, đúng vậy, Trương Thành Linh người chính là phế vật, sao Lý đại bá lúc trước liều chết cứu ra lại là người kia chứ?

Sao lại chính là người?

Sau đó nam nhân dẫn gã ra đứng ngay trước mặt, bàn tay như kim sắt vặn cầm gã, ánh mắt ác độc nhìn mặt Trương Thành Linh, nhiệt huyết độ ẩm toàn thân thiếu niên bắt đầu rút đi, lúc này mới giật mình phát giác bản thân đã đến một nơi không dấu chân người.

Mấy cái bóng từ hư không hạ xuống phía sau nam nhân kia, đều là quần áo màu thâm không gây chú ý, bao vây Trương Thành Linh.

Chỉ nghe người dẫn gã đến khẽ cười một tiếng, buông Trương Thành Linh ra, cao giọng nói: “Vị nhân huynh giấu đầu hở đuôi kia, người chính là vì một tên nhãi mà phải đến mức hưng sư động chúng như thế?”

Vừa dứt lời, một nam nhân toàn thân đỏ thắm bước ra, trên mặt lại có một vết bớt hình bàn tay màu đỏ, khiến cho ngũ quan thoát nhìn dữ tợn dọa người không nói nên lời.

Chân Trương Thành Linh bắt đầu hơi run rẩy, gã tận lực ngẩng cằm, ra vẻ không sợ, cùng hồng y nam nhân này nhìn nhau.

Hồng y nam nhân bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, thanh âm khô khốc khàn khàn như một chiếc quạt sắt bị rỉ, khiến người ta nghe mà nổi da gà, thoáng cái đã đến trước mặt Trương Thành Linh, một phen nắm cổ gã. Ngón tay nam nhân lạnh băng như người chết, nháy mắt ấy Trương Thành Linh thậm chí cảm thấy nam nhân trước mắt chính là cương thi.

Sau đó nam nhân nhẹ giọng hỏi: “Ta hỏi người, đêm hôm đó, ở Trương gia trang, người có trông thấy một nam nhân mất một ngón tay hay không?”

Trương Thành Linh mở to mắt nhìn hắn, lắc đầu một cách phí sức.

Nam nhân nheo mắt, hạ giọng dịu dàng hơn: “Không có? Hải tử ngoan, người nghĩ lại cẩn thận xem, là có, hay không có?”

Giọng hắn càng dịu dàng, khí lực trên tay lại càng mạnh, Trương Thành Linh hơi ngạt thở, ra sức giãy, mặt bị bóp đỏ, tay chân cố sức mà không hề có chương pháp đánh lên người hồng y nam nhân, khàn giọng mắng: “Có ông nội người!”

Hồng y nam nhân như là không hề phát hiện, trên mặt lộ ra nụ cười ma quái: “Có... hay là không có?”

Trương Thành Linh chỉ cảm thấy ngực ngạt đau như phải nổ tung, gã hiểu nam nhân này muốn bắt gã nói có, nhưng thời khắc mấu chốt, tính cố chấp của thiếu gia lại tái phát, mở miệng phun thẳng một búng nước bọt lên mặt hồng y nam nhân, nháy mắt đó bàn tay bóp cổ gã bỗng nhiên biến thành gọng kìm. Trương Thành Linh thậm chí chẳng còn sức giãy giụa.

Nam nhân kia nhẹ giọng hỏi: “Ta hỏi lại người một lần, có, hay là không có?”

Ý thức của Trương Thành Linh dần dần mơ hồ, gã nghĩ, gã sắp chết rồi...

Thình lình nghe nam nhân kia kêu một tiếng, bàn tay bóp cổ gã đột nhiên buông ra, không khí xộc vào ngực Trương Thành Linh, gã lao đảo lui lại mấy bước, ngồi “phịch” xuống đất, ho nứt cả phổi.

Hồng y nam nhân lui lại mấy bước, ánh mắt không tốt nhìn chăm chăm hòn đá nhỏ suýt nữa đánh gãy cổ tay mình: “Kẻ nào?”

21. Chương 21: Độc Hại

Một nam nhân gầy gơ xương chậm rãi ra từ chỗ rẽ, khuôn mặt cơ hồ khiến người ta nhìn qua là quên, không nhận ra tuổi tác. Chẳng biết y đã trốn ở đó bao lâu mà không một ai phát giác.

Hồng y nam nhân chau mày, chẳng biết vì sao khoảnh khắc nhìn thấy nam nhân đứng giữa đám đông sẽ không khiến người ta muốn nhìn lần thứ hai, bỗng nhiên có cảm giác run rẩy bò lên theo cột sống, làm tóc gáy dựng thẳng, khó nén được điều chỉnh tư thế theo nhịp bước của nam nhân này, nhìn y không chớp mắt.

Khả đề phòng hỏi một lần nữa: “Người là kẻ nào?”

Chu Tử Thư vốn theo bản năng muốn nói một câu “vô danh tiểu tốt” nhẹ nhàng băng quơ như trả lời Cổ Tương, nhưng cúi đầu quét qua vết bầm trên cổ Trương Thành Linh, bỗng nhiên trong lòng thầm nghĩ,

mình ở trong triều giả tôn tử cả nửa đời, còn gì mà phải khách khí với một đám giầu đầu lòi đuôi như vậy?

Những càn rỡ như du hiệp lảng khách trong xương cốt ấy đã bị kìm nén thời gian quá dài – Chu Tử Thư lia ánh mắt một vòng qua đám nam nhân và hồng y nhân rõ ràng đã trở nên căng thẳng, khẽ cười một tiếng nói: “Người là cái thá gì, quần được lão tử là ai sao?”

Hồng y nam nhân khoe mắt giật giật, bàn tay chậm rãi rút về tay áo, nếu lúc này có ai có thể nhìn thấy bàn tay hần, sẽ phát hiện trên da chậm rãi nổi lên một tầng khí đen, mà màu sắc của cái bột màu đỏ trên mặt đường như cũng đậm hơn.

Mấy kẻ vốn đứng bên cạnh hần lại không tự chủ được hơi tản sang bên cạnh, sau đó đưa mắt ra hiệu lẫn nhau, vây Chu Tử Thư và Trương Thành Linh ở chính giữa.

Chu Tử Thư chẳng thèm để ý, không coi ai ra gì cúi xuống túm cổ áo Trương Thành Linh, xách gã từ dưới đất lên nói: “Tiểu quỷ đứng dậy mau, đầu rạp xuống đất còn ra thể thống gì nữa.”

Trương Thành Linh hơi sững sốt, ngạc nhiên đánh giá Chu Tử Thư lại đeo thêm một lớp mặt nạ, dường như còn hơi hoang mang.

Hồng y nam nhân kiềm chế nói: “Vị huynh đài này, chúng ta chẳng qua có chút chuyện, cần tìm hải tử này hỏi một câu, người đừng...”

Bốn chữ “lo chuyện bao đồng” còn chưa kịp nói, đã thấy Chu Tử Thư ra tay như điện, lại dùng động tác giồng hệt hồng y nam nhân vừa rồi, bóp cổ người dụ Trương Thành Linh đến.

Người nọ lấy làm kinh hãi, võ công của hần kỳ thật đã tương đối không kém, nhưng không ngờ nam nhân gây giở giống hệt một bộ xương trước mắt này thân hình như quỷ mị, chưa kịp né tránh thì nơi yếu ớt nhất đã bị đối phương nắm trong tay.

Người hơi luyên qua công phu đều hiểu cổ ngực mấy chỗ chính là yếu hại, là nơi nghiêm phòng tử thủ nhất, dù không cố ý cũng sẽ phòng hộ theo bản năng, phàm là dám xuống tay với cổ người khác, bình thường không phải đối thủ quá yếu ớt thì là thật sự rất tự tin với thực lực của mình.

Sau đó Chu Tử Thư ngoài cười trong không cười nhếch mép hỏi: “Ta là ông nội người sao?”

Nam nhân bị y bóp thoát tiên ngẩn ra, lập tức giận dữ, lại định chửi ầm lên chẳng ngờ ngó ngang gì: “Người...”

Nhưng mới chỉ phun ra một chữ, tay Chu Tử Thư đã tăng lực, ô ngôn uế ngữ của hần biến thành một tiếng thét khàn khàn, trong lúc kinh hoảng, hần giở tay vung ngay đến ngực Chu Tử Thư, hai người cách nhau quá gần, chỉ nghe một tiếng kêu thảm biến điệu, hần chưa từng thấy đối phương động thủ mà hai tay đã bị tháo khớp thông xuống.

Chỉ nghe Chu Tử Thư lại kéo dài giọng, hỏi khê: “Người nói, ta – là – ông – nội – người – sao?”

Hồng y nam tử giận dữ nói: “Người có ý gì đây?”

Chu Tử Thư chậm rãi chuyển hướng sang hắn, cười lạnh nói: “Ta chẳng qua là có chút việc, cần tìm súc sinh này hỏi một câu, người đừng lo chuyện bao đồng.”

Gân cốt nổi lên mu bàn tay y, nam nhân kia thậm chí không thể rên tiếng nào đã trợn trắng mắt, co giật một thoáng rồi bất động, cũng chẳng biết đã chết hay chưa.

Chu Tử Thư buông tay, hắn liền sòng soài dưới đất như không xương.

Cùng lúc đó, hai người đồng thời lao tới, một bổ đến Trương Thành Linh vừa mới đứng vững, một kẻ tay vung trường câu kéo theo tinh phong xông đến Chu Tử Thư. Chu Tử Thư không thèm né, từ một góc độ khó lòng tưởng tượng đá trúng ngay ngực nam nhân cầm câu nọ, y đá rất mạnh, khiến người nọ đương trường phun một búng máu bay ra ngoài, vừa vắn đâm sầm lên kẻ đánh lén Trương Thành Linh, hai tên như gáo hồ lô cùng nhau lăn ra.

Chu Tử Thư nhú mày, xách cổ Trương Thành Linh với vẻ ghét bỏ, ném gã sang bên như đối đãi một con mèo nhỏ, không kiên nhẫn nói: “Nhóc con vương vếu, ngoan ngoãn chút, chờ ở đây đừng động đây.”

Trương Thành Linh chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ tênh, lại bị ném đứng yên đến góc tường như là không hề có trọng lượng, tích tắc ấy gã hơi mở to mắt, há miệng không tiếng phun ra hai chữ “sư phụ”.

Hồng y nam nhân không động đây, những người khác bổ đến Chu Tử Thư.

Trương Thành Linh nhìn mà không nở chớp mắt, gã nhớ lúc còn rất nhỏ phụ thân từng nói võ công lộ số đều có bất đồng, có loại vững như bàn thạch, ổn như Thái Sơn, có loại sắc bén phi thường, sức mạnh vô địch, có loại mưa rào gió giạt, nhanh như tia chớp, nhưng đây đều là công phu hữu hình, lợi hại nhất phải là vô thanh vô hình, không thể nói rõ, thoát nhìn như mưa xuân, nhuận vật vô thanh, lại chỉ quy trên tám chữ – phiên nhược kinh hồng, cử trọng nhược khinh.

Mà nay, gã rốt cuộc hiểu được “cử trọng nhược khinh” là gì.

Những kẻ đó cầm một cái móc giống hệt nhau, nhìn kỹ thấy hình dạng như đuôi bọ cạp, còn phiếm lam quang u ám, có sự âm lãnh quỷ bí, Trương Thành Linh lúc này còn chưa biết những kẻ này chính là “Độc Hạt” ác danh vang xa, là một đám vong mạng chuyên giết người cướp của, chỉ cần có tiền thì không gì không làm, dễ tiện hạ lưu khiến người ta ghê tởm như thế nào.

Chỉ là bọn chúng hiện tại chẳng ra làm sao, Chu Tử Thư không di chuyển nhiều, dường như uể oải, ngẫu nhiên tiến thoái cũng chẳng qua một bước nửa bước, y tay không tác sát, thân thể mềm cực kỳ nghiêng đồng ngã tây như không xương cốt, những kẻ cầm câu ấy lại không một ai có thể đến gần người y, nhưng

dù cho tay chân mềm nhũn như vậy, thoáng bị đụng đến mới biết lợi hại.

Trương Thành Linh nhìn chăm chăm hồi lâu, lại giật mình phát giác mắt hoa lên, hơi váng đầu.

Không đến một nén nhang, mười ba “Độc Hạt” đã nằm xuống toàn bộ.

Trương Thành Linh nháy mắt ấy nhiệt huyết sôi trào, không nhịn được cũng ra sức nắm chặt tay. Chu Tử Thư nhẹ nhàng phui áo bào, chẳng nói chẳng rằng đứng đối diện hồng y nam tử nọ, đánh giá hần hồi lâu, bỗng nhiên hơi nghiêng đầu, nheo mắt hỏi: “Cái bớt trên mặt người, dân gian kêu là bàn tay tiểu quỷ, lẽ nào người chính là Hỉ Tang Quỷ Tôn Đỉnh như tang môn tinh kia?”

Hồng y nam tử chợt biến sắc.

Chu Tử Thư cười gằn nói: “Quỷ cốc có quy củ của Quỷ cốc, đã làm ác quỷ thì không còn là người, không thể ra sáng, trừ rằm tháng bảy thì không có đạo lý ra đây, người to gan thật đấy, ban ngày ban mặt dám động thủ ở vùng Động Đình.”

Hồng y nam tử nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người nói nhiều quá.” Chưa dứt lời đã hóa thành một cái bóng màu đỏ lướt lên, trên người hần thoảng một thứ mùi khó nghe không thể nói ra, như là hỗn hợp mùi tanh và mùi xác thối, một luồng kinh phong tập kích, nhanh đến mức khiến người ta không nhìn rõ.

Chu Tử Thư bỗng nhiên vọt lên, bằng không bay ra sau ba trượng.

Hồng y nam nhân vung một chưởng, không đánh trúng người, Trương Thành Linh thấy rõ – khoảng đất Chu Tử Thư vốn đứng lại thêm một vết sâu hình bàn tay, mấy cọng cỏ nhỏ căn bản lạnh run trong gió thu bỗng héo rũ với tốc độ mắt thường thấy được, thiếu niên kinh nghi ngẩn đầu nhìn, không ngờ hồng y nam nhân hình dáng đáng sợ này lại thật sự là Hỉ Tang Quỷ Tôn Đỉnh trong truyền thuyết!

Hung thủ giết Mục Vân Ca và Phương Bất Tri.

Chu Tử Thư tùy tay bẻ một nhánh cây, khê quát một tiếng mà cầm thẳng vào giữa hai tay Hỉ Tang Quỷ, cành lá trên nhánh cây nọ nhanh chóng khô héo, Chu Tử Thư thần sắc bất động, cũng không buông tay, đẩy nó lên, nhánh cây kia được trút nội lực, lại có vẻ mềm dẻo cực kỳ, Hỉ Tang Quỷ nhất thời cảm thấy nó như có sinh mệnh, ẩn ẩn còn có lực dính.

Dưới sự kinh hãi, hần muốn lui bước, một chưởng của Chu Tử Thư đã bức đến bụng, Hỉ Tang Quỷ chật vật mượn lực lộn nhào, lui ba bốn bước, sắc mặt trắng bệch, chẳng dễ dàng gì mới đứng vững được, Chu Tử Thư tiện tay ném nhánh cây tử khí đã sắp lan lên tay sang bên, hơi khép ống tay áo, đứng nghiêm nghị.

Hỉ Tang Quỷ hết sức thức thời, hạ đất không do dự mấy may, mượn lực lên xuống mấy lần đã chẳng còn bóng dáng.

Trương Thành Linh vội la lên: “Hắn chạy rồi!”

Chu Tử Thư nhìn gã một cái, không thèm để ý, quay người đi thẳng đến một phương hướng khác, Trương Thành Linh vội chạy theo kêu: “Sư phụ!”

Chu Tử Thư dừng bước, nhú mồm nói: “Ai là sư phụ người?”

Trương Thành Linh không ngó ngang gì đuổi theo, bám tay y ngựa đầu khẳng định: “Con biết ngay, người là Chu thúc, là đại ân nhân, là sư phụ.”

Trừ y ra thì còn ai có giọng điệu khá không kiên nhẫn như vậy, có đôi tay gầy dẹt lại ầm ập như vậy, cùng khinh công như quỷ mị? Trừ y ra thì lúc này còn ai một mình ra khỏi biển người kia để cứu mạng gã?

Trương Thành Linh đã nhận định là y, sẽ tuyệt đối không sai. Chu Tử Thư vốn cũng chỉ qua loa một chút, không trông chờ có thể giấu được một số người, nhưng không ngờ bị tên nhóc này nhìn ra, ít nhiều vẫn thất vọng, muốn khéo léo bỏ rơi gã: “Người...”

Y còn chưa nói xong, bỗng nhiên ánh mắt chợt lạnh, túm Trương Thành Linh vào lòng, lướt qua bên cạnh, Trương Thành Linh còn chưa phản ứng được, chỉ cảm thấy trong phút chốc một cơn gió nhẹ lướt qua, đôi tay ôm mình dường như thoáng cứng đờ, lập tức chỉ nghe Chu Tử Thư lạnh giọng nói: “Tìm chết!”

Một chuồng bồ nghiêng, kẻ đánh lén còn chưa kịp hoàn toàn nhảy lên thì cổ đã gãy vẹo sang bên.

Trương Thành Linh nhìn kỹ, thấy kẻ đánh lén lại là tên quỷ xúi quẩy bị Chu Tử Thư bóp cổ đầu tiên, không ngờ kẻ này tinh thông quy tức công, vừa nãy chỉ giả chết.

Ngay sau đó gã lại bị người ta xách ném qua bên, Chu Tử Thư không nói không rằng cất bước muốn đi, Trương Thành Linh đâu thể thả y đi nữa, mặt dày mồm dạn đuổi theo.

Song gã chỉ cảm thấy hoa mắt, bóng người nọ thoáng cái không còn trước mắt. Trương Thành Linh biết y khinh công trác tuyệt, mình cho dù luyện ba bốn mươi năm nữa cũng chưa chắc theo kịp, trong lòng khổ sở cực kỳ, ấp úng kêu một tiếng “Sư phụ...”, quýnh đến độ cơ hồ chảy nước mắt.

Song ngay vào lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng cười khê, một người áo xám tự đứng chui ra, vừa vặn chặn đường Chu Tử Thư, giơ tay ôm eo y, quả thực như tính chuẩn thời gian ra phá rối.

Chu Tử Thư xoay người giữa không trung, chẳng biết vì sao thân hình chợt khựng lại, bị người áo xám nọ ôm vào lòng.

Chỉ nghe âm thanh quen thuộc khiến người hận đến ngứa răng kia nói: “Chu thánh nhân sư phụ, sao người lại vội vàng như thế?”

Hai người hạ đất, Chu Tử Thư bỗng kêu một tiếng, ôm cánh tay phải, người áo xám Ôn Khách Hành kia không chút khách khí xé tay áo của y, còn cổ ý xé ngang, giống như bản thân đoạn tụ cũng phải kéo người khác xuống nước, song ngay sau đó lại nhú mào, chỉ thấy trên cánh tay phải của Chu Tử Thư ghim hai vết thương nho nhỏ phỉm đỏ như là độc trùng đốt.

Ôn Khách Hành nói: “Ta nói sao người chạy nhanh như vậy, té ra là bị bọ cạp chích.”

Trương Thành Linh không ngờ như thế, giống như đã hiểu điều gì, quay đầu nhìn người chết từng đánh lén họ, sắc mặt trắng bệch.

Chu Tử Thư còn chưa kịp nói gì, Ôn Khách Hành đã ra tay như điện phong mấy đại huyết của y, phân phó: “Người cầm miệng đi.”

Sau đó lấy một cục nam châm từ trong lòng, cẩn thận hút hai cây kim nhỏ như hai sợi lông trâu ghim vào da thịt y, kế tiếp cúi người kề lên, lại không chút để ý dùng miệng mút máu độc cho y.

Chu Tử Thư phút chốc cứng đờ thành một tảng đá.

22. Chương 22: Thánh Thủ

Ôn Khách Hành lưu loát hút hết máu độc trên cánh tay y, thủ pháp thuần thực giúp y xử lý một chút, giải huyết đạo cho Chu Tử Thư, sau đó lấy một lọ thuốc nhỏ từ trong lòng, đổ ra hai viên thuốc, một nhét miệng mình, một viên khác cầm trong tay, cười khanh khách đưa đến bên miệng Chu Tử Thư, dậm thanh lẳng ngữ kéo dài giọng nói: “Nào, A Nhữ, há miệng.”

Chu Tử Thư mặt trầm như nước nhìn y, Ôn Khách Hành định lực đầy đủ, vẫn cười xán lạn như ánh dương, giống như cho dù ánh mắt đối phương hóa thành dùi cũng chẳng chọc nát được lớp da mặt tựa tường thành của mình. Y còn nhìn lướt qua chỗ Trương Thành Linh với ý tứ sâu xa, cổ ý hạ giọng nói: “Nhìn cũng nhìn rồi, hôn cũng hôn rồi, người còn thẹn thùng gì nữa?”

Chu Tử Thư đưa tay nhận viên thuốc, không hề quay đầu đi thẳng về phía trước.

Ôn Khách Hành lúc này mới vẫy tay gọi Trương Thành Linh đang ngây ra như phỗng, tâm tình rất tốt bảo: “Sư phụ người chẳng dễ dàng gì không chạy nữa, sao còn không đi theo?”

Lúc này trời đã tối, Trương Thành Linh bị Độc Hạt kia dụ một mạch từ đại hội anh hùng Động Đình đến đây, cũng chẳng biết đã chạy bao xa, hết sức lúng túng trước một nơi xa lạ như vậy.

Chu Tử Thư đi một lát rồi xách về mấy con thỏ hoang to, tuy không nói gì nhưng vẫn làm đồ ăn cho cả hai người khác, chỉ nghe Ôn Khách Hành cười tít mắt nói với Trương Thành Linh: “Người biết trên thế giới

loại người đáng yêu thứ nhì là như thế nào không?”

Trương Thành Linh ngẩng đầu nhìn y, cảm thấy tuy là sư phụ bị thương trước, nhưng nam nhân này có thể không chế không hề mất sức, đủ thấy công phu rất cao, lại thêm y còn hơi điên điên khùng khùng, vì thế càng kính sợ, liền thuận theo im lặng lắc đầu.

Ôn Khách Hành nói: “Là người cứng miệng mềm lòng – vậy người biết trên thế giới loại người đáng yêu nhất là như thế nào không?”

Chu Tử Thư lưu loát mổ bụng mấy con thỏ, nghe vậy lạnh tanh nhìn quét Ôn Khách Hành một cái, phân phó: “Đừng có ở đó nói bậy bạ nữa, đi kiếm ít củi đi.”

Ôn Khách Hành vui vẻ đáp một tiếng, quay người định đi, liếc thấy Trương Thành Linh vẫn nhìn mình bằng ánh mắt đặc biệt kỳ diệu mà phức tạp, còn tưởng đứa trẻ này lòng hiếu kỳ và học hỏi quá mạnh, thế là lên mặt kẻ cả giải thích: “Là người eo nhỏ chân dài đồng thời cứng miệng mềm lòng.”

Chỉ nghe Chu Tử Thư nhàn nhạt nói tiếp: “Tiểu quỷ, đừng nghe y khoe khoang.”

Trương Thành Linh lại do dự bất định nhắm ánh mắt ngay Chu Tử Thư, thầm nghĩ chẳng lẽ mình hiểu sai, nhưng vị này nói rõ ràng là...

Chu Tử Thư nói tiếp: “Cách xa y một chút, y muốn trâu già gặm cỏ non đấy.”

Ôn Khách Hành vấp lá khô lão đảo, ủy ủy khuất khuất quay đầu: “A Nhứ, người quá khuất lòng ta.”

Chu Tử Thư chỉ thị thể mấy con thỏ hoang nói: “Nếu người còn không đi nhặt củi, ta sẽ mổ bụng người chung với mấy vị huynh đệ này.”

Ôn Khách Hành giật thót, lập tức che bụng, thật sự giống thỏ vọt phần cảnh giác chạy mất.

Chu Tử Thư tìm dòng suối nhỏ rửa tay, hơi mất tự tại tại quần ống tay áo bị xé quá nửa lên người, xúc cảm của môi Ôn Khách Hành trên cánh tay dường như còn đó, vừa nảy tỉnh tường cảm giác được, người nọ sau khi hút xong máu độc lại còn liếm vết thương một chút, nhất thời khiến da đầu y ngứa ran – tuyệt đối là cố ý.

Vì thế Chu Tử Thư tức tối xé tấm mặt nạ da người trên mặt, tiện tay ném xuống nước, lòng nói có thể hảo nam sắc đến mức bụng đói ăn quàng như vậy, quang minh chính đại như vậy, không đầu không động dục như vậy, y sống gần ấy năm thật sự chỉ biết một đóa kỳ hoa giống hoa đuôi chó như thế thôi.

Y quay mặt qua, Trương Thành Linh lại thấy khuôn mặt quen thuộc kia, kinh hãi đan xen kêu một tiếng “Sư phụ!” – giống như gã mới nhận ra, hết chó con chạy tới chạy lui sau lưng y, lại cẩn thận bảo trì khoảng

cách nhất định như sợ làm phiền.

Chu Tử Thư dùng khước mắt thoáng nhìn, liền mềm lòng, vẫy tay gọi gã: “Người lại đây.”

Trương Thành Linh hớn hở tiến đến trước mặt y, nịnh nọt kêu: “Sư phụ.”

Chu Tử Thư ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Với cước trình của ngươi, chỉ sợ hôm nay không thể quay về, đành ngủ ngoài trời một đêm, sáng sớm mai ta lại đưa ngươi về tìm Triệu đại hiệp.”

Ánh mắt Trương Thành Linh phút chốc tối đi, gã cũng không nói gì, chỉ ủ rũ nhìn mũi giày của mình, rầu rĩ lặng thinh. Chu Tử Thư trước nay ăn mềm không ăn cứng, không chịu nổi nhất chính là bộ dáng này của gã, đành ho một tiếng mà nhú mày hỏi: “Người lại làm gì đây?”

Trương Thành Linh vẫn cúi đầu, khẽ nói: “Vâng.”

Lại không lên tiếng nữa, chỉ dùng đôi mắt nhỏ lén liếc Chu Tử Thư, bị phát hiện liền nhanh chóng dời đi, miệng méo máo, mắt chớp chớp, trên lông mi còn dính một giọt nước mắt.

Chu Tử Thư dựa gốc cây ngồi phịch xuống, thật không hiểu nên làm gì tên nhóc này mới được, cũng chẳng biết có phải là Trương Ngọc Sâm Trương đại hiệp mệnh không có con gái, bèn nuôi đứa con trai này như cô nương, cho nên nuôi ra thứ như vậy hay không. Vì thế giả vờ bực bội, nhú mày khẽ quát một tiếng: “Người đứng thẳng, ngẩng đầu lên!”

Trương Thành Linh giật mình, lập tức đứng thẳng ngẩng đầu, vừa ngẩng đầu như vậy, nước mắt trong hốc mắt liền lăn tăn rơi, làm Chu Tử Thư nhìn mà xót ruột không thôi, bất giác hơi nhẹ giọng nói: “Người lau khô mặt coi, có còn là nam nhân không? Có chuyện gì ghê gớm, đến mức phải khóc sao?”

Trương Thành Linh ra sức lau mặt một phen, không lau sạch, ngược lại càng ủy khuất, nước mắt càng lau càng nhiều, cuối cùng không nhịn được nức nở đứt quãng nói: “Sư phụ... sư... con cũng không, không khóc suốt, con, con... con chính là thấy người, thấy người mới ủy khuất... con, con... con...”

Chu Tử Thư đầu to gấp đôi, không muốn nhìn gã nữa, miễn cưỡng duy trì vẻ mặt hờ hững mà dời tầm mắt.

Lúc này Ôn Khách Hành ôm một đồng củi quay về, vừa nhìn thấy thế liền thoáng ngẩn ra.

Trời đã hoàn toàn tối, ánh sáng trên đường chân trời đang từ từ tan mất, phương tây xám trắng thăm thẳm, sao hôm treo trên ngọn cây, gió đêm nổi lên, cảm giác mát lạnh chậm rãi lan ra.

Ôn Khách Hành không nói gì, vót mấy khúc gỗ nhóm lửa, đặt con thỏ Chu Tử Thư đã xử lý xong xuôi lên, kiên nhẫn nướng, miệng ngâm nga một khúc ca không đầu vào đâu, nghe hơi giống thập bát mô, hết sức phù hợp với phong cách nhất quán của y. Chu Tử Thư im lặng ngồi cạnh, gập một chân, tay đặt trên đầu

gối, Trương Thành Linh ở bên liều mạng kiềm chế ghen ngào.

Một lúc lâu mùi thịt bay ra, bụng Trương Thành Linh sôi ùng ục, thiếu niên đỏ ửng mặt, Ôn Khách Hành lúc này mới cười liếc gã một cái: “Còn phải chờ một chút, chưa chín đâu.”

Trương Thành Linh ngoan ngoãn gật đầu, Ôn Khách Hành cảm thấy gã còn ngoan hơn thỏ, liền quay đầu nói với Chu Tử Thư: “Ôi, ta nói, gã nguyện ý đi theo ngươi, ngươi cứ cho gã theo đi, nếu không muốn thấy, lại năm lần bảy lượt cứu gã làm gì?”

Chu Tử Thư chậm chạp đứng dậy tiến đến hơ tay trên lửa, mấy huyết vị trên ngực hơi đau khiến y sợ lạnh.

Ôn Khách Hành dùng mũi giày đá y một cái: “Đang hỏi ngươi đấy.”

Chu Tử Thư vẫn chậm rì rì nói: “Ta thích cứu.”

Trương Thành Linh lại đột nhiên mở miệng, âm thanh còn hơi khàn khàn, thoảng run rẩy, thấp giọng bảo: “Thôi sư phụ đừng dẫn con theo, con là thứ phiền toái, rất nhiều người muốn giết con, con... con công phu cũng không xong, còn liên lụy sư phụ bị thương...”

Ôn Khách Hành an ủi: “Không sao, y da thô thịt dày – ngươi trừng ta làm gì, người khác đều một lớp da, ngươi cả ngày bao mình như đòn bánh, một lớp không đủ còn dán thêm lớp nữa.”

Thấy Trương Thành Linh sững sốt, Ôn Khách Hành còn rất kiên nhẫn giải thích: “Ngươi coi cánh tay y, cổ tay trở xuống và cổ tay trở lên là hai màu đúng không, sư phụ ngươi giấu đầu lòi đuôi, đến bây giờ cũng không bằng lòng thẳng thắn gặp ta.”

Chu Tử Thư không thèm đếm xỉa, tự mình xé một miếng thịt trên đùi con thỏ đang nướng, bỏ vào miệng chậm rãi nhai.

Muốn xé tiếp, lại bị Ôn Khách Hành né tránh, ghét bỏ nói: “Ngươi là quỷ chết đói đầu thai sao, mỡ còn chưa nướng ra hoàn toàn đâu.”

Chu Tử Thư không nhanh không chậm nuốt miếng thịt thỏ, mới nhìn y nói: “Ngươi là đàn bà đầu thai sao, người toàn mùi son phấn, tùy thân mang theo khăn thì thôi, miệng còn lẩm lẩm như vậy, đâu ra lẩm lời thừa thãi như thế?”

Ôn Khách Hành lập tức câm miệng.

Một lát sau, thỏ đã nướng xong, da thịt đều vàng óng, ngoài giòn trong mềm, Chu Tử Thư liền gọi cả Trương Thành Linh đến, hai nam nhân một hải tử, chẳng ai khách khí, đều đối bụng cả một ngày, im lặng ăn ngấu ngiến, không bao lâu sau mấy con thỏ hoang béo múp kia đã thành một đồng xương cốt sạch

bóng.

Ăn uống no nê, ba người ngồi cạnh đồng lửa sưởi ấm một hồi, Chu Tử Thư dựa một bên nhắm mắt nghỉ ngơi, Ôn Khách Hành lúc này mới nói với Trương Thành Linh: “Công phu của người không xong như thế nào? Cha người không dạy người à?”

Trương Thành Linh thấp giọng nói: “Có dạy, chỉ là ta tư chất ngu dốt, lại không muốn dụng công, đại đa đều không nhớ.”

Ôn Khách Hành ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu bảo: “Hồi nhỏ lúc cha ta dạy công phu, ta cũng không muốn dụng công, chẳng khác người lắm, có điều ta tư chất không quá ngu dốt...”

Chu Tử Thư ở bên chẳng mở mắt, nghe vậy lại không nhịn được cười giễu một tiếng.

Ôn Khách Hành không thèm để ý, chỉ đánh giá Trương Thành Linh trên dưới một phen, thuận miệng hỏi: “Người có muốn học công phu không?”

Trương Thành Linh ngẩng phát đầu, ánh mắt sáng rực nhìn y.

Ánh mắt ấy nhiệt liệt đến mức khiến Ôn Khách Hành ngẩn ra, hình như đã rất lâu rồi y không thấy ánh mắt chấp nhất như vậy, thẳng thắn như vậy, khát vọng bất chấp tất cả như vậy, không nhịn được nói: “Người... tên nhóc này, sao vừa nghe việc này là hết như lang đói vậy?”

Trương Thành Linh bỗng nhiên quỳ xuống: “Tiền bối! Ta van cầu ngài chỉ điểm, bảo ta làm gì cũng được!”

Ôn Khách Hành sờ sờ mũi, ho một tiếng nói: “Xem người nói kìa, ta không có hứng thú gì với loại non nớt như người... Khụ!”

Lửa ánh đỏ khuôn mặt thiếu niên, trên khuôn mặt còn hơi trẻ con kia phủ một tầng kiên nghị không nói nên lời, rồi lại có vẻ yếu ớt và khấn cầu trẻ con.

Ôn Khách Hành bị gã nhìn chằm chằm một lát, lại có phản ứng thập phần nhất trí với Chu Tử Thư, mất tự tại dời ánh mắt. Do dự một chút, y thở dài đứng dậy, phỉ bụi đất dính trên người, lại nhặt một cây mộc côn dài tầm một thước, nói: “Được, ta sẽ dạy người mấy chiêu, xem cho cẩn thận, không có lần thứ hai đâu.”

Nói xong thật sự chậm rãi biểu diễn một chiêu một thức đầu ra đấy, Trương Thành Linh không nỡ chớp mắt, nhìn từ đầu đến cuối, cũng đứng lên tự mình luyện theo. Đây quả thật không phải một hải tử thông minh, Ôn Khách Hành tuy nói chỉ dạy một lần, rốt cuộc vẫn không nhịn được vừa sửa đúng, vừa giảng tỉ mỉ cho gã, Trương Thành Linh ánh mắt lấp lánh nhìn y, kích động đến mức run cả giọng, luôn miệng nói: “Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối!”

Ôn Khách Hành hiển nhiên cũng chưa từng nhận sự cảm kích nhiệt tình như vậy của người khác, hiếm thấy hiện ra vài phần câu nệ.

Cơ hồ cứ thế qua hơn nửa đêm, Trương Thành Linh vẫn như không mệt chút nào, còn ở bên múa may tập luyện. Ôn Khách Hành trầm mặc ngồi một bên, trên mặt không còn nụ cười, giống như đang suy tư điều gì.

Chợt nghe Chu Tử Thư bên cạnh như sớm đã ngủ mất nhẹ nhàng hỏi: “Người họ Ôn... ‘Thánh Thủ’ Ôn Như Ngọc năm đó là gì của người?”

Cả người Ôn Khách Hành giống như đều thoáng chấn động, hồi lâu y mới nói nhỏ: “Gia phụ.”

Chu Tử Thư mở mắt, nhìn chăm chăm y một hồi, lại mở miệng, giọng điệu đã trịnh trọng hơn không ít: “Từ lâu đã nghe Ôn Như Ngọc Ôn tiên bối thánh thủ nhân tâm, năm ấy cầm ‘Thu Minh kiếm’ cùng vợ là thân y Cốc Diệu Diệu hành tẩu giang hồ, cứu người vô số, về sau cùng nhau quy ẩn, không còn ai biết tung tích nữa, lại là lệnh tôn, thất kính.”

23. Chương 23: Chuyện Xưa

Ôn Khách Hành giống như cười cười, lại giống như trên người có sự bi thương không nói nên lời: “Hiện giờ lại vẫn có người nhận được kiếm pháp của ông ấy sao?”

Chu Tử Thư trầm mặc một lát, cho dù là Thiên Song cũng không thể hoàn toàn không sợ hãi, bằng không y đã chẳng thể trốn ra đây, Thu Minh kiếm thoái ẩn, đại khái vẫn là chuyện hơn hai mươi năm trước, đến bây giờ cũng chẳng ai biết đôi phu phụ kia về sau đã đi đâu, lại ra sao rồi.

Y im lặng đánh giá Ôn Khách Hành – Ôn Khách Hành ngồi bên cạnh đồng lửa, lưng hơi cong, ánh mắt xa xăm mà an tĩnh nhìn Trương Thành Linh vung về luyện kiếm pháp phụ thân dạy y năm đó, lại hiện ra vài phần bình hòa điềm đạm không nói nên lời, thật sự giống như đã cùng dáng vẻ của Ôn Như Ngọc trong tưởng tượng của Chu Tử Thư chồng lên nhau.

Chỉ nghe Ôn Khách Hành bỗng mở miệng hát: “Bỉ thử ly ly, bỉ tắc chi miêu. Hành mại mỹ mỹ, trung tâm dao dao. Tri ngã giả vị ngã tâm ưu, bất tri ngã giả vị ngã hà cầu. Du du thương thiên, thử hà nhân tai? Bỉ thử ly ly, bỉ tắc chi tuệ...” (Thử ly – Vương Phong)

Y hạ giọng cực thấp, hơi khàn khàn, nghe rầu rầu, còn mang theo sự hỗn độn khi chữ đọc không rõ, từng chữ từng câu ấy, hết như từ trong ngực phát ra, quanh quẩn trong cổ họng, triền triền miên miên chẳng chịu ra.

Liệt hỏa đốt củi kêu “đồm đồp”, Trương Thành Linh có một chiêu không rõ, vốn định qua hỏi, lại nghe thấy tiếng ca này ở nơi không xa không gần, chẳng biết vì sao bỗng nhiên dừng bước.

Năm đó lúc Bình Vương bá thiên, gia thất trôi dạt, truyền rằng Chu đại phu hành dịch ngang qua Tông Chu Hạo Kinh, thấy tông miếu cung thất ngày trước đều đã đổ nát như vậy, chu nhan hiu quạnh, mà cỏ hoang tràn lan, lúa nếp um tùm, xúc cảnh thương tình sinh bài bi ca này.

Đau buồn cho một trường thịnh thế phồn hoa đã chết, đau buồn cho kiếp trước hôm qua không thể níu giữ.

Trương Thành Linh nghe ca mà lòng xao động lại đang suy nghĩ gì đây? Gã vẫn chỉ là một hài tử, nhưng chỉ sợ cả đời này cũng chẳng còn dũng khí trở về thăm Giang Nam Trương gia kia một lần, nơi từng ghi lại quá nhiều quang thời gian thơ ấu hạnh phúc ấy, hiện giờ chẳng biết còn được mấy mẫu ngói nát, gốm vỡ, cần phải dùng cả đời để gánh.

Chu Tử Thư nheo mắt, đưa tay tìm bầu rượu bên hông, ngửa đầu dốc một ngụm, vị cay xộc lên đầu, cơ hồ sặc chảy cả nước mắt.

Người hiểu ta bảo ta đang ưu sầu, không hiểu ta thì bảo ta đang cầu gì...

Ôn Khách Hành dường như kèm chút tự giễu vi diệu như vậy mà ngâm nga qua lại hai câu này, khóe mắt chậm rãi cong lên, giống như lộ ra một chút ý cười.

Y cầu lại là gì đây?

Không biết qua bao lâu, chẳng ai nói gì nữa, tiếng ngâm nga của Ôn Khách Hành nhẹ dần, Trương Thành Linh ôm cành cây tùy tay bẻ kia cẩn thận như ôm một thanh bảo kiếm tuyệt thế, đã nghiêng qua một bên ngủ thiếp đi, chẳng biết mơ thấy gì mà khóe miệng hơi vênh lên, chân mày lại nhíu rồi rậm gắt gao, không chịu giãn ra.

Chu Tử Thư đứng dậy, cởi ngoại bào nhẹ nhàng khoác lên người gã, sau đó khẽ thở dài nói: “Thu minh thập bát thức của lệnh tôn, nghe nói hoành hành vô lâm, người chỉ dạy gã ba chiêu, ta thấy không một chiêu nào là trong mười tám thức kia, nhưng nghĩ lại thì Thu minh thập bát thức thiên biến vạn hóa, rồi lại toàn bộ xuất từ ba chiêu này. Ôn huynh... thật là hậu sinh khả úy.”

Ôn Khách Hành cũng hạ giọng, thản nhiên nói: “Kiếm pháp của ông ấy khẳng định kém xa ta, chẳng qua y thuật của ông ấy ta cũng dốt đặc cán mai, chỉ biết mỗi băng bó vết thương, biết cảm mạo phải đổ mồ hôi mà thôi.”

Sau đó quay đầu nhìn Chu Tử Thư: “Kiếm pháp của lão nhân gia ngươi lại nắm rõ như vậy, ngươi còn biết những gì nữa?”

Chu Tử Thư và y cùng nhau ngồi quanh đồng lửa, kéo cổ áo lên, rứt nửa bàn tay vào, đầu ngón tay hơi lửa, chậm rãi nói: “Trong giang hồ có Vu Y cốc y độc bất phân, thần bí khó lường, cũng có Thần Y cốc cứu tử phù thương, hành y tế thế. Nghe nói Thần Y cốc không hề sở trường võ công, nhưng chẳng ai dám tùy tiện trêu chọc, lệnh từ Cốc nữ hiệp chính là đệ tử quan môn của cốc chủ Thần Y cốc, lúc trẻ nghe nói là đệ nhất mỹ nhân đất Thục, về sau bỗng nhiên truyền ra tin tức nói đã lập gia đình, cũng chẳng biết làm bao

nhieu người phải thương tâm.”

Ôn Khách Hành nghe vậy cười khe khẽ, trêu chọc: “Người là một đại lão gia, sao chuyện lông gà vỏ tỏi gì cũng biết? Từ sáng đến tối không có việc gì làm, lại đi nghe ngóng loại sự tình này?”

Chu Tử Thư cũng cười nói: “Không phải sao, chỉ có chút năng lực ấy thôi.”

Hai người lại trầm mặc một lát, Ôn Khách Hành mới thấp giọng nói một câu: “Đều là chuyện bao nhiêu năm trước...”

Có lẽ là bởi vì trên người họ có loại tương tự nào đó không thể nói rõ, Chu Tử Thư vừa nghe tiếng ca và thở than của y, lập tức như có thể minh bạch điều gì đó, không nhịn được hơi an ủi mà nói khe một câu: “Lệnh tôn lệnh từ, đều là người tốt cực hiếm thấy, thần tiên quyến rũ, tuần du giang hồ, sau đó lại nắm tay ẩn cư, nếu ta có thể có cuộc sống như vậy, thật sự là ngày mai chết ngay cũng sẵn lòng.”

Ôn Khách Hành nở nụ cười cực nhẹ: “Người tốt?”

Chẳng biết có phải bởi vì đêm quá yên tĩnh hay không mà vẻ mặt y hơi mơ màng, y thấp giọng nói: “Không thể ngờ qua nhiều năm như vậy, còn có người nhớ được họ, còn có người khen họ một tiếng tốt. Người nói... như thế nào mới tính là người tốt? Con người lại vì sao mà phải làm người tốt?”

Chu Tử Thư mới định mở miệng, bỗng nhiên nghe thấy Trương Thành Linh bên kia có một chút động tĩnh, thiếu niên hô hấp khó khăn, sau đó tần suất thay đổi. Chu Tử Thư không quay đầu cũng biết gã lại mơ thấy ác mộng, nhất thời giật mình tỉnh giấc.

Trương Thành Linh cũng chẳng nói gì, chỉ yên lặng cuộn mình ở đó, ôm ngoại bào của Chu Tử Thư và một cành cây gãy mà lắng nghe.

Bởi vậy, lời nói vốn ra đến miệng lập tức nuốt xuống, Chu Tử Thư thận trọng suy nghĩ một hồi lâu mới không nhẹ không nặng bảo: “Trên đời này không phải mọi người đều là người tốt, song đại đa số đều nguyện ý làm người tốt, dù cho thật sự không phải người tốt cũng sẽ cố hết sức giả dạng người tốt.”

Y ngừng một lát rồi lại nói tiếp: “Về phần vì sao... Ta nghĩ khả năng là bởi vì chỉ có người tốt với người khác, không muốn hại người, làm việc tốt, người khác mới tốt với người. Chỉ có làm một người tốt, người mới có bằng hữu, có người thân, có người yêu, mới có rất nhiều người sẵn lòng ở bên người, sẵn lòng tốt với người. Người nghĩ xem, nếu một người cả đời chỉ có bản thân, tùy thời tùy nơi luôn phòng bị mọi người trừ chính mình, không thân với ai, không có tình cảm với ai, chỉ có thể tự mình thương mình, thế chẳng phải là quá đáng thương? Làm người xấu, quá khổ.”

Ôn Khách Hành nghe mà cơ hồ ngây dại, hồi lâu y mới cười cười lắc đầu.

Chu Tử Thư không nói gì, chỉ thêm củi vào đồng lửa. Ôn Khách Hành cúi đầu, chăm chú nhìn ngọn lửa

bập bùng, lại lắc đầu, nhưng động tác càng lúc càng chậm.

Rốt cuộc đan hai tay đặt sau đầu mà giữa mắt nằm xuống, đối mặt với bầu trời đêm ánh sao xán lạn, thở một hơi rõ dài, nói gần như không thể nghe thấy: “Người nói có lý... A Như, người nói thật sự có đạo lý.”

Chu Tử Thư cười cười.

Ôn Khách Hành lại hỏi như độc thoại: “Người đáng hận... là tất có chỗ đáng thương sao?”

Chu Tử Thư nói: “Không sai.”

Ôn Khách Hành cũng chẳng quan tâm y có nhìn thấy hay không, tự mình gạt đầu, sau đó nghiêm trang bình luận: “A Như, ta phát hiện, cho dù người không phải là mỹ nhân, cũng càng ngày càng hợp khẩu vị của ta rồi đây.”

Chu Tử Thư biết ngay y đứng đắn chẳng được một lát, lại muốn giở thói cũ, vì thế khoe miệng giật giật, không thêm để ý đến y.

Ôn Khách Hành liền chống một tay, cười khanh khách ngẩng lên nhìn Chu Tử Thư, nói: “Ta thấy người khỏi cần hâm mộ đôi lão đầu tử và lão thái bà kia, về sau cứ đi theo ta đi, chúng ta cũng có thể cùng nhau tuần du giang hồ, nắm tay ẩn cư, còn không cần chết ngay ngày mai. Ta không ngại cùng người quây quần đầu, người nói sao?”

Chu Tử Thư mặt không biểu cảm nói: “Xin lỗi, ta ngại, Ôn huynh thật sự quá coi trọng ta rồi.”

Ôn Khách Hành liền cười rộ lên, sau đó trong điệu “mỹ nhân người tội gì che mặt, ca ca ta sốt ruột khó nén” đáng khinh, thường thức dáng vẻ tức giận đến mức bẻ gãy một cành củi trên tay, còn không nổi giận được, chỉ đành giả cầm vờ diếc của Chu Tử Thư. Thắt đứt đem sự khoái lạc của mình chớ hề có cảm giác tội lỗi đè trên phần nộ của người khác, chỉ cảm thấy tâm tình vui sướng cực kỳ.

Sáng sớm hôm sau, Trương Thành Linh ôm áo choàng của Chu Tử Thư qua đưa cho y, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn sự phụ.”

Chu Tử Thư nhận lấy khoác lên, nhìn gã một cái nói: “Đi thôi, về Cao gia trang.”

Trương Thành Linh dừng bước, kẻ đó vẫn im lặng đi theo, hệt như một nàng dâu nuôi từ bé bị ức hiếp.

Ôn Khách Hành lãnh nhàn bàng quan, liền an ủi: “Sự phụ người đã quyết tâm phải chung chạ với anh hùng thiên hạ, đồng lõa đồng mưu răn chuột một ổ, trước mắt ở ngay trong Cao gia trang, không bằng người cứ đi theo Triệu đại hiệp, có thể đến tìm y bất cứ lúc nào.”

Sau đó y lại nhanh chóng bổ sung: “Đương nhiên người cũng có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.”

Chu Tử Thư đi đằng trước nghe vậy quay đầu nói: “Ta nói phải ở lại chung chạ với đám người này bao giờ?”

Ôn Khách Hành đưa tay cọ cằm, cười tủm tỉm hỏi: “Người không ở lại?”

Chu Tử Thư nhú mày nói: “Không ở lại.”

Ôn Khách Hành nhìn Trương Thành Linh một cái, lại hỏi: “Thật sự không ở lại?”

“Không...”

Chu Tử Thư vô ý thức theo y nhìn thoáng qua Trương Thành Linh, chỉ thấy tiểu thiếu niên kia đang nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, ánh mắt hết như thỏ con nơm nớp lo sợ, vẻ mặt kỳ vọng, lại không dám quá rõ, vừa thấy Chu Tử Thư nhìn qua, vội mím môi làm bộ kiên nghị, Chu Tử Thư tự nhiên không nói được nữa, hừ một tiếng rồi quay người rảo bước đi.

Ôn Khách Hành chỉ sợ thiên hạ không loạn vỗ đầu Trương Thành Linh, cảm khái: “A Nhứ, người cảm thấy chúng ta giống một nhà ba người chứ?”

Vì thế Chu Tử Thư đi càng nhanh hơn.

Ôn Khách Hành giống như thật sự coi mình thành cha, vẻ mặt hiền từ nói với Trương Thành Linh: “Dù sao cũng chẳng có việc gì, đường còn dài, ta kể chuyện cho người nghe nhé?”

Trương Thành Linh ngoan ngoãn gật đầu, liền nghe Ôn Khách Hành đặc ý dương dương nói: “Chuyện kể rằng dưới chân Ngũ Hành sơn, có một yêu hài, tên Hồng Hải Nhi, ở cùng một đám yêu ma quỷ quái, đương nhiên, kỳ thật trong lòng nó rất coi thường đám này, chỉ cảm thấy chúng suốt ngày vô cớ sinh sự hết sức đáng ghét...”

Y dường như khá tinh thông môn này, Chu Tử Thư đi đằng trước, nghe thấy Ôn Khách Hành kể trăm bông du dương, thật là êm tai, dù tiểu tử ngốc Trương Thành Linh kia cũng phải kinh ngạc theo. Phát hiện tên khốn họ Ôn này còn hơi có xu hướng như tiên sinh kể chuyện một cái miệng đi khắp bốn phương.

“... Hồng Hải Nhi kia mới biết thân thể của mình lại thập phần bất phàm, mẹ nó chính là một con bạch xà tinh, nhân xưng Bạch nương tử, do một mình hạ phạm tứ thông với phạm nhân mà bị một lão hòa thượng tên Pháp Hải phát hiện, đê dưới Hoa Sơn...”

Chu Tử Thư đột nhiên vấp đá, suýt nữa đập đầu xuống đất.

“... Hồng Hải Nhi muốn phá núi cứu mẹ, lão hòa thượng Pháp Hải nọ tìm một đám thần tiên cản trở, bị nó nhất nhất đánh tan, nhưng ai biết lũ yêu tinh trong động ban đầu cũng làm phản, muốn trói nó vào chỗ chết.”

Chu Tử Thư đã không biết nên nói gì cho được, Trương Thành Linh nghe mà hồi hộp hết sức: “Vì sao?”

Ôn Khách Hành liền nói: “Đây kỳ thật là một bí mật, Bạch nương tử nọ vốn không phải bạch xà, chẳng qua là một phàm nhân hơi có đạo hạnh thôi, chẳng biết nghe nhầm đồn bậy thế nào mà bị người ta coi là yêu tinh, đè dưới Hoa Sơn. Người nghĩ xem, nếu nàng ta được thả ra, thế phụ mẫu Hồng Hải Nhi chẳng phải đều thành phàm nhân, thế bản thân y không phải cũng là một phàm nhân?”

Trương Thành Linh ngốc nghếch lắng nghe: “A, phàm nhân... Ta vẫn không hiểu...”

Ôn Khách Hành liền cười nói: “Người ngốc thế, không phải tộc loại của ta, tâm tất dị.”

Chu Tử Thư nghe vậy giật mình, dường như loáng thoáng có một ý niệm, nhưng chưa kịp bắt lấy lại nhanh chóng lướt qua mắt. Chỉ nghe Trương Thành Linh hỏi: “Thế Hồng Hải Nhi chết chưa? Núi có đổ ra không?”

Ôn Khách Hành ngẫm nghĩ một chút, hỏi ngược: “Ta còn chưa biên đến đó đâu, người cảm thấy sao?”

Trương Thành Linh nói như đinh đóng cột: “Nó chắc chắn đánh thắng đám yêu tinh, cứu mẹ ra, cuối cùng thành một đại anh hùng không gì không làm được!”

Ôn Khách Hành bổ sung: “Ừm... Cũng có thể, nhưng dường như hơi thiếu thú vị, trong mười câu chuyện thì đến chín luôn kể như vậy, thế... chi bằng cứ để Hồng Hải Nhi từ đây biến thành một phàm nhân, không bao giờ có thể cưới mây đạp gió nữa?”

Trương Thành Linh “a” một tiếng, cảm thấy kết cục hơi đáng tiếc, lại không thể nói được là đáng tiếc chỗ nào, gãi ngắc đầu nhìn Ôn Khách Hành một cái, cảm thấy vị tiên bối này rất tốt, cũng hết sức dễ nói chuyện, liền sinh lòng thân cận, thăm dò: “Tiên bối kể cho ta một câu chuyện nữa đi?”

Ôn Khách Hành rất cuộc tìm được thính giả trung thành, cảm thấy tiểu tử này cực kỳ nể mặt, rất được, vì thế mở máy, trước sau kể “Cú mèo và một bát nước đỏ”, “Khương Tử Nha đại chiến Bạch Cốt Tinh”, “Thôi Oanh Oanh giận trăm rương bách bảo” một loạt những câu chuyện mới lạ lại thú vị, cứ thế lảm nhảm đến Động Đình Cao gia trang.

Ba người mới đến liền đụng phải Tào Úy Ninh, cậu này thấy Trương Thành Linh lập tức sững sốt một chút, hô to gọi nhỏ: “Ồi tiểu thiếu gia, người theo hai vị này chạy đi đâu, Triệu đại hiệp tìm người sắp đi rồi!”

Chu Tử Thư nói: “Chúng ta ngẫu nhiên thấy hài tử này một mình chạy ra ngoài liền đuổi theo, không từ mà biệt, còn...”

Y còn chưa nói xong, Tào Úy Ninh đã kéo y nói: “Người đã để lỡ mất tin tức lớn, mau đi thôi, mấy người bên kia sắp đánh nhau thành đầu chó rồi!”

24. Chương 24: Mặt Quỷ

Chu Tử Thư khuyết thiếu hứng thú, đừng nói là đánh thành đầu chó, cho dù đánh thành đầu heo cũng chẳng liên quan gì đến y, chuyện duy nhất y muốn làm hiện tại chính là tìm một tửu lâu, rót đầy bầu rượu đã uống hết kia, sau đó tìm cái xô đánh một giấc để xua sạch câu chuyện Hồng Hải Nhi làm sao phá núi cứu Bạch Xà đầy trong đầu óc.

Liên khéo léo nhẹ nhàng tránh khỏi Tào Úy Ninh: “Chúng ta nên đưa đứa trẻ này về chỗ Triệu đại hiệp trước thì hơn.”

Tào Úy Ninh vỗ đầu nói: “Phải phải, ta quên mất tiêu việc này.”

Y quay sang nhìn nhìn Trương Thành Linh, trên khuôn mặt không giấu che giấu cảm xúc lắm hiện lên một chút thương xót cổ quái, lại thở dài vỗ vai Trương Thành Linh nói: “Còn nhỏ tuổi, vẫn làm khó người rồi, về sau nên cẩn thận một chút.”

Trương Thành Linh và y không thân quen, gã ngây ngây ngơ ngơ, Ôn Khách Hành lại phản ứng được, chen miệng hỏi: “Thế nào, những người đó còn đang âm ỉ về chuyện Lưu Ly giáp? Chẳng lẽ họ hoài nghi Trương gia...”

Y nhìn quét Trương Thành Linh một cái, không nói nữa.

Tào Úy Ninh cũng không coi họ là người ngoài, giải thích chẳng hề giấu giếm: “Thời điểm thế này mà các người vẫn chạy loạn được. Hôm qua náo nhiệt lắm, Phong Hiểu Phong kia vừa nhắc đến ba chữ ‘Lưu Ly giáp’, quả thực nổ nôi ngay lập tức, Cao đại hiệp và Từ Mục đại sư hai người mới miễn cưỡng áp nổi. Có không ít người động tâm tư khác, Hoa Sơn chương môn Vu Khâu Phong đứng lên đầu tiên, chất vấn Triệu Kính Triệu đại hiệp có phải đã nuốt mảnh Lưu Ly giáp của Trương gia, có phải vì vậy mới hại con trai ông ta chết thảm.”

Tào Úy Ninh ngẫm nghĩ, giọng điệu nhạt nhẽo như đọc thuộc lòng: “Vu Khâu Phong nước mắt nước mũi tèm lem, tưởng như đặc biệt đến Động Đình khóc tang, sắp phát điên luôn, Nga Mi, Không Động, Thương Sơn các môn phái ngày thường giao tình không tồi với phái Hoa Sơn, lúc này đều đứng bên Vu Khâu Phong, đòi cho chuyện phát sinh ngoài Triệu gia trang một cách nói, lại còn đám Phong Hiểu Phong đổ dầu vào lửa, tranh cãi ầm ầm không thôi, cuối cùng người một quyền ta một cước lao vào đánh nhau, còn có kẻ muốn Cao đại hiệp cho việc người trong Quỷ cốc vì sao bỗng nhiên trùng xuất giang hồ, cùng với Lưu Ly giáp rốt cuộc là thứ gì một cách nói.”

Ôn Khách Hành và Chu Tử Thư cùng nhau cảm thấy hứng thú nhìn Tào Úy Ninh, thầm nghĩ tiểu tử ngốc này sao một ngày không gặp mà mồm mép đã lưu loát hẳn?

Tào Úy Ninh ho một tiếng nói: “Đây là sư thúc ta lão nhân gia nói, chuyện cụ thể thế nào, kỳ thật hôm qua om sòm, ta cũng không hiểu.”

Khó trách như thể đọc thuộc lòng...

Chu Tử Thư bỗng quay mặt sang hỏi Trương Thành Linh: “Tiểu quý, có phải người biết điều gì đó, bằng không sao trước là bị đốt phòng, sau lại có kẻ mua Độc Hạt xuống tay với người?”

Trương Thành Linh mù mờ nhìn y, ngây ngốc lắc đầu.

Chu Tử Thư trợn mắt, thật sự không nhìn nổi dáng vẻ ngu xuẩn này, bèn không để ý đến gã nữa, nói với Tào Úy Ninh: “Phiền Tào huynh đưa gã về chỗ Triệu đại hiệp, đa tạ.”

Nói xong quay người đi, rõ ràng không có hứng thú đi chung vui với anh hùng thiên hạ đang hỗn loạn.

Trương Thành Linh yên lặng nhìn bóng y, mím môi.

Bỗng nhiên chỉ cảm thấy một bàn tay xoa đầu, ngẩng đầu thấy Ôn Khách Hành đang cười với mình, lúng túng nói: “Tiền bối.”

Ôn Khách Hành nói: “Người có biết vì sao y với ai cũng nhân mô cầu dạng, lại không kiên nhẫn với người như vậy?”

Trương Thành Linh cúi đầu nhỏ giọng nói: “Đại khái là ta quá ngu ngốc...”

Ôn Khách Hành cười nói: “Người chỉ ngu ngốc bình thường, không “quá” ngu ngốc, y không làm bộ làm tịch vờ nho nhã với người, chứng minh y bằng lòng thân cận, lại ngại nói, ta thấy y là đang xấu hổ thôi.”

Trương Thành Linh sửng sốt: “Thật sự?”

Ôn Khách Hành cười híp mắt nhìn bóng lưng Chu Tử Thư, hồ hững nói: “Người sinh y, là phụ mẫu, người biết y, là bản thân. Trên đời người có thể làm tri kỷ của y, sợ cũng chỉ có ta, tự nhiên không lừa người.”

– Nội thương trên mình người nọ, dịch dung của người nọ, thói quen hữu ý vô ý ẩn mất hình tích ngày thường của người nọ, thân công phu kia, còn có dáng vẻ giang hồ chuyện cũ năm xưa đều thuộc như lòng bàn tay ấy, ngoại trừ “Thiên Song” thì y không nghĩ ra cách giải thích thứ hai.

Nhưng thật là “Thiên Song”, làm sao y lại trốn được chế tài của Thất khiêu tam thu đỉnh quý kiến sâu kia?

Ôn Khách Hành sau mấy ngày nghĩ mãi không ra, bỗng nhiên minh bạch một đạo lý, trọng điểm không phải người nọ làm sao trốn được Thất khiêu tam thu đỉnh, mà là y biết nên trốn Thất khiêu tam thu đỉnh như thế nào-

Y nghĩ, chỉ sợ mình thật sự đã đuổi theo một đại nhân vật rồi.

Trương Thành Linh còn chưa kịp hiểu thâm ý của câu này, đã nghe thấy Tào Úy Ninh không rõ chân tướng ở bên cảm khái: “Ta tuy rằng vẫn cảm thấy, hai vị đều là nam nhi, như thế này có chút cổ quái, nhưng hôm nay xem ra, đời người, nếu có một tri kỷ đôi câu vài lời liền biết thâm ý ở bên, chẳng phải còn khoái hoạt hơn thần tiên quyền lực, là nam hay nữ lại có gì hệ trọng đâu?”

Nói xong còn gật gù: “Có câu vấn thế gian tình thị hà vật, trực giáo nhân sinh tử tương hứa, đào hoa đàm thủy thâm thiên xích, bất cập...” Bất cập cái gì y không nói được, chỉ cảm thấy câu kia ở ngay miệng, nhưng chết sống không nhớ ra, hết sức xấu hổ, liền ấp úng cho qua, cuối cùng còn bình luận: “Thơ của vị Đỗ Phủ tiên sinh này viết tuy hơi tối nghĩa khó hiểu nhưng nghĩ kỹ vẫn thập phần có thâm ý.”

Trương Thành Linh và Ôn Khách Hành đồng thời nhìn y với sắc mặt cổ quái.

Hồi lâu Ôn Khách Hành mới nói: “Thanh Phong kiếm phái cao đồ quả nhiên năng văn năng võ, bội phục bội phục.”

Tào Úy Ninh da mặt mỏng, cảm giác được khen ngợi như vậy hơi xấu hổ, liền ngượng ngùng cười nói: “Đâu có đâu có, sư phụ lão nhân gia nói, chúng ta người trong võ lâm, đọc sách cũng vô dụng, lại không trông mong ai đi khảo Trạng nguyên, biết được vài chữ không phải mù chữ là được, luyện tốt công phu mới là đúng lẽ, ta chẳng qua đọc văn chương đôi hôm, không cầu hiểu sâu thôi.”

Ôn Khách Hành cảm thấy câu “không cầu hiểu sâu” kia thật là quá tuyệt diệu.

Hai người đưa Trương Thành Linh về, Triệu Kính suất nửa số ruột phát điên, kéo gã hỏi đông hỏi tây, Ôn Khách Hành lãnh nhàn bàng quan, cảm thấy lão già Triệu Kính này tuy rằng rất giỏi hoạt nhưng cũng không thờ ơ với con trai cố nhân, bèn lặng lẽ quay lưng bỏ đi, mới quay người, liền thấy có một ánh mắt đang nhìn y chằm chằm.

Ôn Khách Hành dừng bước quay đầu, người đối tầm mắt với y trong tích tắc mắt lộ hung quang, dáng vẻ chó điên rất muốn bổ lên, Ôn Khách Hành thấy Tào Úy Ninh đang tất cung tất kính nói chuyện với ông ta, trong lòng đoán được đây chính là sư thúc y – Thanh Phong kiếm phái lão khó chịu có tiếng không ra gì Mạc Hoài Không.

Mạc Hoài Không vừa nghe Tào Úy Ninh lẩm nhẩm dài dòng, vừa theo chỉ dẫn của y nhìn qua phương hướng Ôn Khách Hành, đầu tiên cảm thấy người này hơi quen mắt, sau đó đôi mắt sâu thẳm kia lại khiến ông ta có chút cảm giác kinh hãi, nhưng không làm sao nhớ được.

Nhất thời kinh ngạc, vừa vặn thấy Ôn Khách Hành nhếch môi cười cười với mình, bên tai nghe Tào Úy

Ninh cảm khái y cùng nam nhân khác thâm tình tương giao thế nào, không khỏi hừ một tiếng, trong lòng cảm thấy họ Ôn này từ đầu đến chân chẳng có một chỗ nào giống thứ tốt.

Vì thế quay đầu quát Tào Úy Ninh: “Người có thôi hay không?”

Tào Úy Ninh nói được một nửa lập tức nuốt vào, tuân lệnh câm miệng, quả thực hận không thể khâu miệng lại.

Chập tối hôm nay, Chu Tử Thư mới ăn uống no nê, đang dựa lan can tửu lâu uống từng hớp nhỏ rượu y mới có, bỗng nhiên thấy một người tiến vào nói gì đó với vài người bàn bên, mấy người kia lập tức tính tiền bỏ đi, Chu Tử Thư nhướng mí mắt, phát hiện trong tửu lâu nháy mắt ít đi một nửa, liền tùy tiện kéo một thiếu niên hỏi: “Làm sao thế?”

“Vừa truyền đến tin tức, nói Cao gia trang bắt được một ác quỷ của Quỷ cốc, phải thị chúng!”

Chu Tử Thư hơi nhíu mày, Cao Sùng bắt được một ác quỷ của Thanh Trúc linh? Hiện giờ y đã không hoài nghi đám ác quỷ kia trùng nhập giang hồ, bản thân y đã gặp được hai, nhưng Quỷ cốc có ý gì đây?

Đám ác quỷ ở nhân gian đều là hạng đại gian đại ác khó lòng dừng chân, mới vào Quỷ cốc tìm kiếm sự che chở, chạy về dưới càn khôn sáng sủa như vậy, không sợ sao?

Chẳng lẽ trong “Lưu Ly giáp” kia thật có bí mật ghê gớm gì, ghê gớm đến mức khiến Quỷ cốc khuynh sào xuất động, khiến Cao Sùng Cao đại hiệp nói năng thận trọng kia giữ kín như bưng, thậm chí vào thời điểm này dùng mảnh khóc vụng về như vậy để dời đi tầm mắt của mọi người?

Chu Tử Thư vừa nghĩ vừa đi, lúc xuống lầu không cẩn thận đâm sầm vào một người, miệng nói “xin lỗi”, ngẩng đầu thấy người nọ lại là hậu nhân Cổ tăng không ăn khói lửa nhân gian, lập tức sững sốt.

Trong lòng bỗng nhiên sinh ra một ý niệm không đâu, hóa ra y mà cũng phải ăn cơm?

Hậu nhân Cổ tăng nói “không sao”, chỉnh vạt áo nhìn nhìn y, chủ động bảo: “Ta từng nghe tiểu huynh đệ Thanh Phong phái kia nói, các hạ là vị hộ tống hậu nhân Trương gia đi Thái Hồ nhỉ? Người từng gặp ta rồi, ta tên Diệp Bạch Y.”

Y chưa từng thích cùng người ta bàn luận cao xa như Cao Sùng, trên cơ bản nằm trong trạng thái chuyện không liên quan không mở miệng, cực kỳ không có cảm giác tồn tại, cũng chẳng biết vì sao mà cả người lộ ra cảm giác xa cách quỵ dị.

Chu Tử Thư sững sốt, không biết vì sao người này bỗng nhiên lại bắt chuyện với mình, lập tức thông thạo ứng phó một số lời hình thức.

Diệp Bạch Y lại không để ý, chỉ nhìn y một hồi với biểu cảm hồ hững, câu tiếp theo lại ra: “Ta thấy người hơi thở ngưng trệ, cử chỉ nặng nề, bộ dáng như đã bệnh nguy kịch, nhưng vì sao một người sắp chết lại có tinh thần như người? Thật là cổ quái quá.”

Chu Tử Thư im lặng, cảm thấy chắc hẳn vị huynh đài này ở Trường Minh sơn một thời gian quá dài, theo sự phụ kia tu ra một thân tiên khí, cho nên không biết nói tiếng người.

Diệp Bạch Y ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi: “Người còn có thể sống bao lâu, ba năm? Hai năm?”

Chu Tử Thư chỉ cảm thấy đề tài này mình gật đầu cũng không đúng, lắc đầu càng không đúng, liền cười gượng gạo: “Diệp huynh hảo nhân lực, không hổ là...”

Tại Diệp Bạch Y dường như có lưới lọc, trực tiếp lọc bỏ lời thừa y lười nghe, không chờ Chu Tử Thư nói xong đã bảo: “Thiên nhân sắp chết còn có ngũ suy, người lại vẫn có thể vui vẻ ăn uống, thật là Trường Giang sóng sau đề sóng trước, từ khi nào võ lâm Trung Nguyên mà cũng có nhiều nhân vật như vậy...” Y vừa nói vừa quay người bỏ đi, chẳng để ý Chu Tử Thư.

Đi rất xa mới như nhớ ra điều gì, quay đầu nói: “Nếu người có rồi, không ngại mời ta uống rượu.”

– Giống như được mời y uống rượu là hạnh diện cho đối phương lắm vậy, Chu Tử Thư chỉ im lặng.

Y theo đại đa số đi Cao gia trang vậy xem “ác quỷ” trong truyền thuyết một chút, kỳ thật chẳng nhìn thấy gì, chỉ thấy một người trung niên bộ dạng hung thần ác sát bị trói gô giải đến trước mặt mọi người, hơi có cảm giác đạo phổ thị chúng, ác quỷ nọ trần thân trên, đặc ý lộ ra mặt quỷ dữ tợn trên lưng, biểu thị người này là chính phẩm không thể giả được.

Chu Tử Thư đang nhìn người này xuất thần, bỗng nhiên một bàn tay im hơi lặng tiếng gác trên vai, Ôn Khách Hành không biết từ chỗ nào chui ra, nhe hàm răng trắng cười cười nịnh nọt, nói: “Tìm người cả ngày rồi, người đi đâu vậy?”

Chu Tử Thư không để ý, chỉ người bị trói gô kia hỏi: “Người nói đây là thật hay giả?”

“Ồ?” Ôn Khách Hành theo phương hướng ngón tay y liếc một cái, khá không đồng ý mà nói, “Trên lưng xăm hình ác quỷ, biểu thị từ đây không thể xuất hiện giữa ban ngày ban mặt, không có việc ai lại đi làm giả? Nhưng cũng có thể là tên xúi quẩy này đã đắc tội với ai, bị người ta hãm hại, ném ở đây thị chúng.”

Y nói nhẹ nhàng, nhưng Chu Tử Thư lại vừa hay biết một việc, tỷ như loại thuốc hình xăm mặt quỷ kia dùng là một loại lá cây tên “âm ty thảo” mài ra, chỉ có ở Quỷ cốc.

Tỷ như không phải mỗi một người vào Quỷ cốc đều có thể biến thành ác quỷ sống sót – cũng giống như không phải mỗi một hồn phách chết trắng cẳng đều có thể tái nhập lục đạo luân hồi hoặc là hóa thân lệ quỷ, chưa biết chừng hồn bay phách tán. Đó là một nơi cực ác người ăn thịt người, quỷ cắn quỷ, cá lớn

nuốt cá bé là phép tắc duy nhất, vào rồi thì cần phải đề phòng mọi người, mạnh mẽ hơn mọi người, mới có tư cách sống sót, được một hình xăm như vậy.

Chu Tử Thư hơi suy tư nhìn chăm chăm người có hình xăm kia, lúc này quần chúng hăm hở, phái Hoa Sơn đã có người đứng ra nói phải thiêu sống tên này.

Y bỗng nhiên quay lưng, gạt đám đông rào bước đi ra ngoài.

25. Chương 25: Bạch Y

Hứng thú của Ôn Khách Hành với y rõ ràng lớn hơn ác quỷ đang bị treo kia, quay đầu thấy y đi lập tức cũng phải đuổi theo. Ai ngờ người rõ ràng vừa còn trước mắt, giống như loáng cái đã tự dưng không thấy, Ôn Khách Hành dừng bước, ánh mắt đảo qua biển người mệnh mang.

Chu Tử Thư cứ như một giọt nước hòa vào biển rộng, phút chốc chẳng còn bóng dáng. Ôn Khách Hành thoáng nghĩ hoặc nhắm mắt, không cam lòng lại tập trung quét một vòng ở phương hướng y biến mất, phát hiện người nọ thật sự cứ thế ngơ ngẩn mất tích ngay trước mắt.

Nháy mắt ấy trong lòng y bỗng nhiên sinh ra một chút cảm xúc không đáng nói với người ngoài, như là có thứ gì đó thoát ly lòng bàn tay, còn có một chút phần nộ không rõ lý do nảy mầm.

Hóa ra người này có thể tùy thời biến mất – cho dù Ôn Khách Hành đoán được thân phận, đoán được tâm tư của y thì y vẫn có thể biến mất bất cứ lúc nào – chỉ cần y muốn.

Y là một con cá giáo hoạt nhất trên đời, từ trong thiên la địa võng của Thiên Song rơi ra.

Chu Tử Thư bỏ rơi Ôn Khách Hành, lại là đi một ngân trang.

Động Đình thậm chí vùng Giang Nam, ngân trang nổi danh nhất có một cái tên cực kỳ chất phác, gọi là “Bình An ngân trang”, làm ăn khá phát đạt, lại không hề gây chú ý quá mức, chưa bao giờ nghĩ chuyện nhúng tay vào việc làm ăn nơi khác. Giống như chủ nhân không có dã tâm quá lớn, chỉ an phận ở cái xó cỏ mọc chim bay này.

Chu Tử Thư ngẩng đầu nhìn chiều bài của ngân trang, đẩy cửa đi vào, bên trong lập tức có người hô: “Mời khách quan vào – ngài là đối ngân phiếu hay là...”

Chu Tử Thư vượt qua người làm kia trực tiếp tìm tới chưởng quầy, cười trầm trầm, nhẹ giọng nói: “Ta muốn cầu Tổng đại đương gia nhà người giúp đỡ chút việc, làm phiền thay ta liên hệ một quần sự.”

Chưởng quầy ngẩn ra, ngẩng đầu đánh giá Chu Tử Thư hồi lâu, mới cẩn thận mở miệng hỏi: “Ngài là?”

Chu Tử Thư càng thấp giọng: “Ta là cố nhân của Thất gia nhà ngươi, họ Chu.”

Hai chữ “Thất gia” vừa ra khỏi miệng, chưởng quầy nọ lập tức biến sắc, trở nên nghiêm túc, vội tiến ra vài bước, tự mình dẫn y ngồi xuống, lại bảo tiểu nhị dâng trà, bản thân thì đứng bên cung kính nói: “Mời ngài mời ngài, tiểu nhân tức khắc truyền tin cho Tổng đại đương gia đây, nhưng đại đương gia lúc này chỉ sợ không ở Động Đình, ngài xem... ngài có thể chờ mấy ngày không?”

Chu Tử Thư gật đầu nói: “Không vội, ngài cũng ngồi đi.”

Lại khách khách khí khí mời chưởng quầy một hồi, chưởng quầy hết sức lo sợ xua tay nói không dám, kế đó hỏi tiếp: “Chu gia, chuyện của ngài là tự mình nói với đại đương gia hay bây giờ bảo tiểu nhân đi làm trước?”

Chu Tử Thư ngẫm nghĩ một chút hỏi: “Ta cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là chẳng hay chưởng quầy có từng nghe nói về thứ tên ‘Lưu Ly giáp’ này?”

Chưởng quầy ngân trang kia sững sốt một chút: “Cái này... tiểu nhân có nghe nói đôi chút, Chu gia nói, chẳng lẽ là Lưu Ly giáp năm mảnh lưu ly vỡ hợp lại kia?”

Chu Tử Thư gật đầu: “Đúng vậy.”

Chưởng quầy ngân trang suy nghĩ giây lát, trải một tờ giấy ra viết ba chữ “Lưu Ly giáp”, lại nói: “Tiểu nhân biết một ít, nhưng sợ không hề chu tường, nếu Chu gia không ngại chờ mấy hôm, tiểu nhân cũng có một số đường thay ngài tra được.”

Chu Tử Thư nhìn hẩn, thấy chưởng quầy này chẳng qua ba bốn mươi tuổi mà vẻ mặt khôn khéo, nói chuyện cẩn thận, ngữ tốc không nhanh, trước khi nói tất qua suy nghĩ, quả nhiên là một đám hồ ly già trẻ thuộc hạ của người thành tinh kia. Y không biết vị bằng hữu cũ kia sau khi rời khỏi kinh thành ngân ấy năm, thế lực bên này có thể lớn nhường nào, hiện tại xem ra, chỉ sợ không vẹn vẹn ngân trang đơn giản như thế.

Y uống một chén trà rồi rời khỏi. Không thể ngờ thủ lĩnh Thiên Song ngày xưa cũng phải dựa vào người khác thu thập tin tức, càng không ngờ vì bảo vệ cái mạng nhỏ của thằng nhóc Trương Thành Linh kia mà cũng có một ngày y cầu lên đầu người nọ – bất quá nói trở lại thì chính bản thân Chu Tử Thư cũng không rõ, Trương Thành Linh kia và mình chẳng qua bèo nước gặp nhau, cái mạng nhỏ của gã liên quan gì đến mình?

Quả thực chẳng có việc gì mà cũng bận rộn.

Nhưng cuộc đời người ta luôn có vài lần như vậy, luôn có một số người, một số việc biết rõ chẳng có lợi ích gì, lại không nhịn được lo chuyện bao đồng. Chu Tử Thư nghĩ, đại khái chính là duyên phận nhỉ? Bằng

không làm sao mà Giang Nam một nơi lớn như vậy, lại để y gặp tên nhóc kia?

Y tản bộ trên đường cái, vô công rồi nghề dạo chơi phơi nắng, no mắt một phen phong cảnh Động Đình, mãi khi mặt trời ngả về tây mới vừa lòng thỏa ý đi lên một lầu lầu, kêu một bầu rượu, mấy món ăn, thăm nghĩ thật đúng là tháng ngày tốt đẹp, dường như cả đời y chưa từng có ngày nào tốt như vậy – không phải bản thân mệt mỏi thì là tính kế làm người khác mệt mỏi.

Bên cạnh có tiểu cô nương kéo cầm hát, người đẹp âm thanh đẹp, nhìn thế nào cũng đẹp, một khúc xong, lầu trên lầu dưới mọi người đều luôn miệng khen hay, Chu Tử Thư nhìn cô liền cảm thấy vui tai vui mắt, bèn hào phóng lấy một thỏi bạc đặt lên đĩa, tiểu cô nương kia thoát tiên sững sốt, lập tức cúi đầu mím môi cười với y, cúi chào rồi nhẹ giọng cảm ơn, tâm tình Chu Tử Thư càng tốt hơn.

Bỗng nhiên một người ngồi ngay vị trí đối diện, người tới nhặt nhèo nói một cách đương nhiên: “Ta đến cho người mời ta uống rượu.”

Lòng Chu Tử Thư chợt căng thẳng – chủ nợ đến rồi.

Diệp Bạch Y không mấy may khách khí. Trong mắt y, loại tục vụ như ăn cơm uống rượu là cần y hạ cố, đã là y hạ cố thì nên là đối phương nơm nớp lo sợ, bản thân tự nhiên chẳng cần khách khí, cũng không quản Chu Tử Thư, tự gọi tiểu nhị, ào ào kêu một đồng món, bình tĩnh nói với Chu Tử Thư: “Muốn ăn cái gì thì người cứ tự tiện, không cần câu nệ.”

Chu Tử Thư nhìn y với ánh mắt quỷ dị, lòng nói con mắt nào của người nhìn ra ta câu nệ?

Chu Tử Thư hơi hoài nghi vị hậu nhân Cổ tăng này là cố ý đến lừa lọc mình, bằng mấy thứ y vừa gọi kia, đừng nói hai người, chỉ sợ ngay cả hai con heo cũng ăn đủ.

Diệp Bạch Y thấy y không có vẻ như muốn thêm đồ ăn, vì thế tỉnh ngộ nói: “A, đúng rồi, người bị thương, khẩu vị ắt hẳn sẽ không tốt lắm. Có điều ta khuyên người lúc có thể ăn nên ăn nhiều một chút đi, thời gian còn lại cũng chẳng được bao nữa.”

Ánh mắt Chu Tử Thư càng quỷ dị, thăm nghĩ thứ này nếu không phải hậu nhân Cổ tăng, quả thật từ sáng đến tối bị người ta dùng làm bao cát để đánh cũng không quá.

Chính lúc này, lại có một người nghênh ngang đi đến bên cạnh họ, cũng không mời tự đến kéo ghế ngồi xuống, như cười mà không đánh giá Diệp Bạch Y, nói: “A Như, ta nói sao người hôm nay chẳng chào một tiếng đã mất tích cả một buổi chiều, té ra... là có người khác rồi?”

Tâm tình tốt đẹp của Chu Tử Thư do nụ cười của tiểu cô nương kia thấp sáng lập tức chẳng còn sót gì, lòng nghĩ phải chăng mình nên trực tiếp đứng dậy, bỏ lại một câu “Ta đi đây hai vị tự tiện” rồi chạy lấy người. Ôn Khách Hành quay đầu, không biết vì sao lại giống như thật sự có chút nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Y là ai vậy?”

“Y là...” Chu Tử Thư mới muốn nói chỉ là một vị bằng hữu ngẫu ngộ, lời ra đến miệng bỗng nhiên cảm thấy vụn vặt không rõ nguyên do, trong lòng không hiểu mình cần gì phải giải thích chuyện này với y, sắc mặt cổ quái dừng lại.

Diệp Bạch Y trái lại thoải mái gật đầu với Ôn Khách Hành, nói: “Ta tên Diệp Bạch Y.”

Ôn Khách Hành ngoài cười trong không cười quay đầu đi, mới định mở miệng thì đã nghe Diệp Bạch Y lại bình thản nói: “Ta biết ngươi, ngươi là người ngày ấy đốt phòng tiểu hài Trương gia.”

Tay Chu Tử Thư đang bưng ly rượu bỗng ngừng giữa không trung, nụ cười trên mặt Ôn Khách Hành trong khoảnh khắc đã biến mất tăm. Đôi mắt y nhìn chằm chằm Diệp Bạch Y như nhìn một vật chết, trên người chậm rãi ngưng tụ... sát ý thâm trầm mà lạnh lẽo không nói nên lời.

Chu Tử Thư chợt nghiêm nghị, nhíu mày.

Vừa vặn tiểu nhị bưng thức ăn lên, bị sát ý của y kích thích, sợ quá run tay, chén đĩa muốn rơi xuống, trong tích tắc tiểu nhị chỉ cảm thấy trước mắt giống như có bóng trắng lướt qua, đồ ăn suýt nữa rơi xuống không biết sao mà văng văng rơi lên tay vị công tử áo trắng nọ, ngay cả một giọt canh cũng chưa văng ra.

Với nhãn lực của Chu Tử Thư vậy mà cũng không thể hoàn toàn thấy rõ động tác của y.

Diệp Bạch Y lại là cao thủ như vậy? Nếu y là hậu nhân Cổ tăng, vậy vị Trường Minh sơn Cổ tăng trong truyền thuyết kia...

Chu Tử Thư vờ một chút mồ hôi lạnh sau lưng, phát giác đánh giá của Thiên Song về vị Cổ tăng thần bí cực kỳ kia hóa ra không hề chuẩn xác.

Đồng tử Ôn Khách Hành phút chốc co lại, trên mặt tuy rằng không gọn sóng, lại không biến sắc thu sát khí kia về, đánh giá người trẻ tuổi áo trắng này – Y độ... hai lăm hai sáu? Không, sợ rằng chỉ là bề ngoài non nớt, tuổi tác chân thật tuyệt không chỉ như thế, hoặc là trên dưới ba mươi? Cũng không giống...

Cảm giác người này mang đến quả thực tựa như cái tên vậy, trống rỗng, lúc ngồi ở đó, không nói năng động đậy, giống như là người giả, khiến người ta không cảm giác được dao động cảm xúc của y, cũng rất khó dùng cảm xúc của mình để ảnh hưởng đến y, như là ngồi ngay bên cạnh, lại sống ở hai thế giới khác biệt.

Diệp Bạch Y giống như chẳng mấy may chú ý tới phản ứng kịch liệt của hai người khác bởi vì một câu của mình, tự vùi đầu vào ăn. Theo từng món đồ ăn mang lên, biểu cảm của Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành hai người lại xuất hiện sự vụn vặt trên mức độ nhất định-

Vị hậu nhân Cổ tăng này, quả thực là một thùng cơm tuyệt thế!

Y cực kỳ nhanh chóng nhét đồ vào miệng, tuy rằng không hề thô lỗ, tư thế gió cuốn mây tan kia tuyệt đối giống tám đời chưa ăn gì, hạ đĩa như bay, chỗ đĩa qua như châu chấu qua, không cho địch nhân sót lại một hạt lương thực, Chu Tử Thư vốn không đói, cùng Ôn Khách Hành rõ ràng chẳng có tâm tình ăn cơm, ngay dưới sự lôi kéo của y, không cầm được lòng nhắc đĩa muốn ném thử tửu lâu này làm là sơn hào hải vị gì.

Mãi đến khi trên bàn chén đĩa hỗn độn, tình hình chiến đấu thảm không nỡ nhìn, đĩa bát đều trống không, Diệp Bạch Y mới thoáng hạ đĩa, vừa lòng thỏa ý lau miệng, khoe môi cong lên một độ cong không rõ lắm, coi như là cười, nói với Chu Tử Thư: “Đa tạ khoản đãi.”

Nói xong cũng chẳng tỏ vẻ gì khác, trực tiếp đứng lên đi lấy người.

Chu Tử Thư bỗng nhiên cảm thấy, chỉ riêng có thể nuôi được cái thùng cơm như vậy, Trường Minh sơn Cổ tăng đã là một nhân vật!

Ôn Khách Hành bỗng nhiên mở miệng: “Chuyện vừa rồi y nói... ta không hề muốn...”

Y dừng lại, giống như hơi ngỡ ngàng, không biết vì sao mình bỗng nhiên phải nói việc này, ngược như hơi ngạt, nhanh chóng đưa mắt nhìn Chu Tử Thư một cái, lại cúi tầm mắt, cười cười như tự giễu, lắc đầu khôi phục bộ dáng nhất quán: “Đây là hậu nhân Cổ tăng? Ta thấy y trái lại giống con cháu da trắng hơn.”

Chu Tử Thư bưng bầu rượu lên, đem một chút rượu dưới đáy rót cho mình, cũng không hề dây dưa trên đề tài phóng hỏa kia.

Chu Tử Thư đương nhiên biết, Ôn Khách Hành nếu tồn tâm muốn giết Trương Thành Linh thì chẳng khác gì nghiền chết một con kiến, tất nhiên sẽ không giống trống khua chiêng đi phóng hỏa, còn đặc biệt chọn lúc người ta vắng mặt, cho nên cùng với nói y có ác ý, chẳng bằng nói y biết điều gì đó nên đi cảnh cáo trước.

Vấn đề là, làm sao Diệp Bạch Y biết được?

Có điều y chợt nhớ tới chút chuyện khác... Chu Tử Thư thò tay vào lòng, biểu cảm bỗng nhiên rất đặc sắc, ngẩng đầu hỏi: “Việc đó... ngươi mang đủ bạc chứ?”

Ôn Khách Hành và y bốn mắt nhìn nhau

26. Chương 26: Thất Gia

Cây xanh bóng cả bốn mùa không khô, sáng sủa phồn thịnh, chim tước ghé qua. Quần sơn liên miên như lưng mỹ nhân, nhấp nhô không dứt, vô cùng vô tận.

Nơi này là Nam Cương.

Dưới một gốc cổ thụ ít nhất phải mấy trăm năm, kê một chiếc bàn nhỏ, một thiếu niên Nam Cương chừng hơn mười tuổi ngồi nghiêm chỉnh ở đó làm bài tập, tuổi tác không lớn, lại đầy đủ định lực, hơn một canh giờ chưa ngẩng đầu, giống như không gì có thể quấy rầy.

Bên cạnh bàn kê ngang một cái ghế dựa, một nam nhân ở bên trên nhắm mắt nghỉ ngơi, lại là cách ăn mặc của người Trung Nguyên, nghiêm tុ trường bào, trên đùi để mở một quyển sách cũ.

Dưới chân nam nhân có một con chồn nhỏ, không ai để ý tới nó, nó liền hết sức buồn chán đuổi theo đuôi mình.

Lúc này, một võ sĩ Nam Cương tay cầm một phong thư rảo bước đến, thấy tình cảnh này không khỏi nhẹ bước chân, yên lặng chờ ở bên cạnh.

Nam nhân trên ghế nghe tiếng mở mắt, người này khoảng hai lăm hai sáu, đôi mắt hoa đào luôn hàm chứa một chút ý cười, lúc nhìn bên nọ ngó bên kia, lại là một nhân vật đẹp đẽ tuyệt thế, chồn con khéo léo nhảy vào lòng, trèo lên vai, dùng đuôi quét cảm ỷ.

Võ sĩ nọ cung kính trình thư lên nói: “Thất gia, là thư của Tổng đại quân gia.”

Thất gia đáp một tiếng, uể oải nhận lấy, hơi thiếu hứng thú mà mở ra, song mới xem một nửa, cả người liền thẳng dậy, ánh mắt cũng tỉnh táo lại, nói: “Là y?”

Chồn con chỉ cảm thấy tờ thư kia thoát ẩn thoát hiện trước mắt, liền không đành lòng thò móng vuốt bắt lấy, bị Thất gia xách cổ, nhẹ nhàng ném lên bàn thiếu niên đang học bên cạnh.

Thiếu niên lúc này mới ngẩng đầu lên: “Cha, là ai vậy?”

Thất gia không trực tiếp trả lời, đứng dậy đi tại chỗ hai bước, vừa chậm rãi gấp lá thư vừa lặc đề nói: “Lộ Thập, đạo lý thiên hạ đại thể phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân lần trước ta từng nói, con còn nhớ không?”

Thiếu niên Lộ Thập dường như rất quen tậ xấu trước khi nói trọng điểm tất phải kéo đông kéo tây này của cha, liền phối hợp nói tiếp: “Cha nói cái này giống như người đứng lâu phải ngồi xuống, ngồi lâu mong phải mọc đĩnh, không có đạo lý gì, chỉ là người sống, nhất định phải già y vò.”

Thất gia lộ ra nụ cười vừa lòng, nói với võ sĩ Nam Cương như lọt vào sương mù bên cạnh, “A Tầm Lai, thay ta đi tìm Đại vu nhà ngươi, hỏi thử có phải y cảm thấy câu này thập phần có đạo lý?”

Võ sĩ A Tầm Lai khuôn mặt đại ra nhìn y hỏi: “Hả?”

Thất gia mới định mở miệng, chỉ nghe một người cười khẽ một tiếng, chậm rãi nói: “Người lại rồi rồi quá, muốn giày vò ra chút chuyện?”

Người tới vận hắc y, tay cầm một cây quyền trượng, quyền trượng kia cũng đen sì không đục lỗ, A Tầm Lai trông thấy lại vội vàng cúi đầu nói: “Đại vu.”

Đại vu “ừm” một tiếng, khoát tay bảo: “Người đi làm việc của mình đi – Bắc Uyên, đừng bắt nạt người hiền lành mãi.”

Thất gia đưa lá thư đã gấp cho y, cười nói: “Người đoán xem là ai quang lâm cửa hiệu nhà ta, đây chính là vị khách hiếm đấy.”

Đại vu không hề cảm thấy hứng thú lắm, nhưng cũng nhận lấy, chỉ hừ một tiếng nói: “Không phải Hoàng đế Đại Khánh là được... Hừm? Là Chu trang chủ?”

Trên mặt Thất gia lộ ra nụ cười không có hảo ý: “Tiểu độc vật, chúng ta đi Trung Nguyên một chuyến đi? Lão bằng hữu có việc, tự nhiên nên giúp đỡ không tiếc cả mạng sống phải không?”

Đại vu nhìn dáng vẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn kia, ngoài miệng không nói, trong lòng lại lặng lẽ cảm thấy, người này rõ ràng là muốn đi xem náo nhiệt, thuận tiện thọc bằng hữu hai đao thì có.

Chu Tử Thư lúc này còn chưa biết kết cục của việc kết bạn không cẩn thận, y đang phiền não một chuyện khá hiện thực – tỷ như thùng cơm Diệp Bạch Y này bỗng nhiên giá lâm, dẫn đến y không mang đủ tiền cơm.

Sau khi cùng Ôn Khách Hành trừng nhau giây lát, Chu Tử Thư liền minh bạch một đạo lý – Ôn Khách Hành mà đáng tin thì heo nái cũng có thể leo cây. Y chỉ cảm thấy mình quả thật không giỏi nhìn người, đụng phải hai thứ này, một thùng cơm tuyệt thế, một thùng ké cơm tuyệt thế, quả thực là một đôi thần vật.

Ôn Khách Hành phát giác ánh mắt Chu Tử Thư không tốt, không cầm được lòng kéo chặt vạt áo, nhỏ giọng nói: “Ta bán tiếng cười không bán thân, ngươi nhất thiết không thể gần ta ở đây.”

Chu Tử Thư hỏi: “Vậy người nói phải làm sao?”

Ôn Khách Hành nói: “Đã là người mời khách, ta đề nghị người có thể bán thân trả nợ.”

Chu Tử Thư gằn ra một câu: “Mẹ kiếp lão tử lại cóc phải đại cô nương, bán thân người mua hả?”

Ôn Khách Hành lập tức sáng rực mắt: “Mua, ta đập nồi bán sắt táng gia bại sản đi cầm đồ cũng phải mua!”

Chu Tử Thư hạ giọng: “Người hiện tại có thể đập nồi bán sắt táng gia bại sản đi cầm đồ, trả tiền cơm trước không?”

Ôn Khách Hành im lặng hồi lâu, rồi cuộc nói: “A Nhứ, ta thấy chúng ta nên chạy đi?”

Chu Tử Thư yên lặng quay mặt sang bên, tuy rằng y vẫn dựa vào hoạt động cướp phú tế bần để làm giàu, nhưng vẫn còn một chút lương tâm, thật sự cảm thấy chuyện ăn cơm bá vương tổn đức hạnh, lại thêm... Y nhìn diện mạo vô sỉ của Ôn Khách Hành trước mắt, tuyệt đối có phần không mất mặt nổi.

Vừa quay mặt, bỗng nhiên thấy một người tiến vào đại môn tửu lâu, Chu Tử Thư lập tức có tinh thần, gọi: “Cố cô nương, thật là khéo quá!”

Cố Tương đang đi vào trong, nghe tiếng mới thấy hai người họ, lập tức sợ biến sắc, quay người muốn rời khỏi, song nàng không nhanh như Ôn Khách Hành, vừa quay người Ôn Khách Hành đã ở trước mặt, dịu dàng hỏi: “A Tương, người chạy cái gì?”

Cố Tương sắc mặt xanh mét nén hồi lâu mới phun ra một câu: “Chủ... chủ nhân, nô tỳ... chỉ là đi nhầm cửa.”

Ôn Khách Hành vỗ vai nàng, kéo vào an ủi: “Không sao, người đến rồi thì thôi.”

Cố Tương toàn thân nổi da gà, chỉ cảm thấy chủ nhân nhà mình quả thực không gian thì đạo, nàng không đào thoát được, đành phải từng bước một đi theo y, bộ dáng nơm nớp lo sợ hết như phải lên đoạn đầu đài. Ôn Khách Hành dẫn nàng đến bàn hai người, hỏi: “Người có tiền chứ?”

Cố Tương lập tức lấy ra toàn bộ tiền đồng bạc vụn nguyên bảo vàng lá ngân phiếu, Ôn Khách Hành lúc này mới vừa lòng gật đầu, tài đại khí thô kêu: “Tiểu nhị, tính tiền!”

Cố Tương trong lòng lo lắng, thầm nghĩ chẳng trách thầy tướng số kia bảo nàng phải phá tài miễn tai, A di đà Phật.

Đại khái là bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm, vì thế Ôn Khách Hành lại dẫn theo cái đuôi Cố Tương này, không xua đuổi nữa. Chu Tử Thư đi phía trước, cân nhắc một hồi, bỗng nhiên quay đầu trực tiếp hỏi: “Ôn huynh, người đem đó đốt phòng tiểu quý Trương gia, lại là có ý tứ gì đây?”

Cố Tương sợ tái mặt: “Chủ nhân, ngài dám giết người phóng hỏa?!”

Ôn Khách Hành nghiêm trang nói: “Ban đêm ta xem thiên tượng, phát hiện tiểu quý kia sắp có tai ương huyết quang, nhất định phải lấy hỏa công mới có thể vượt qua, bèn hành thiện ngay.”

Mới dứt lời thấy Chu Tử Thư và Cố Tương đều nhìn y với vẻ mặt khinh bỉ, lại bổ sung: “Ta làm việc tốt

chưa bao giờ lưu tên họ, các người không cần xưng bái như vậy.”

Cố Tương nói: “Chủ nhân, ngài có thể xem chút thiên tượng cho ta không?”

Ôn Khách Hành nói: “Người sẽ có tai ương huyết quang, trừ phi cầm miệng một ngày.”

Cố Tương quả nhiên không dám nói tiếp nữa.

Họ trở lại nơi ban ngày xử trí ác quỷ, mọi người đã tan gần hết, ác quỷ kia cũng không biết đi đâu, nghe nói là bị phế võ công, đâm xuyên xương tỳ bà mà xích lại rồi. Vừa vặn Tào Úy Ninh đang dẫn Trương Thành Linh đi tìm họ, liền đến đón hỏi: “Chu huynh, Trương tiểu huynh đệ này nói người là sư phụ y...” Y đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm Cố Tương phía sau Ôn Khách Hành, há hốc miệng không thốt nên lời.

Cố Tương chớp chớp mắt không rõ nguyên do, Tào Úy Ninh lại chỉ sững sờ nhìn nàng chằm chằm.

Chu Tử Thư ở bên chỉ đành ho một tiếng, Tào Úy Ninh lúc này mới như vừa tỉnh mộng, mặt đỏ như tôm luộc, ấp úng nói: “Cô, cô nương... xin lỗi, tại hạ không phải cố ý đường đột, thật, thật sự là...”

Cố Tương ù ù cạc cạc, cảm thấy chắc là tiểu tử này đầu óc không bình thường lắm. Chỉ thấy Tào Úy Ninh bỗng nhiên lui lại một bước, nói như muỗi: “Tiểu sinh họ, họ Tào, tiểu tự Úy Ninh, Thái, Thái Hành nhân sĩ, Thanh Phong kiếm phái hàng chữ “Úy”, Thanh Phong kiếm phái trường môn Mạc Hoài Dương chính là sư, sư phụ ta...”

Cố Tương đánh giá y trên dưới một phen, hỏi Ôn Khách Hành: “Chủ nhân, y bệnh gì vậy?”

Tào Úy Ninh còn chưa kịp lấp bấp báo xong gia phả, một bầu tình hoài thiếu niên thuần khiết vô cùng liền nát bét dấy dưới đất.

Chu Tử Thư nhìn Trương Thành Linh một cái, như nghĩ đến điều gì, nói: “Tiểu quý, người qua đây với ta.” Trương Thành Linh thấy y không hề vừa gặp là xua đuổi mình, vì thế vui mừng khôn kể, hớn hở đi theo, Ôn Khách Hành vỗ vai Tào Úy Ninh, cũng dẫn Cố Tương về phòng.

Tào Úy Ninh chỉ cảm thấy lúc Cố Tương đi ngang bên cạnh mình, lại có làn gió thơm lướt qua người, đầu óc quả thực hỗn loạn, không biết trời trăng, mãi khi họ đều đã đi rất xa, y mới như hồi phục tinh thần, ngẩn ngơ thì thầm: “Quan quan thư cư, tại thủy nhất phương, bắc phương hữu giai nhân... quân tử hảo cầu... trên đời lại có nữ hài tử đẹp như vậy, lại có...”

Y si si ngốc ngốc một bước ba thán mà đi, toàn thần tập trung trở về mắc bệnh tương tư.

Đi rất xa, Cố Tương lúc này mới nói khê với Ôn Khách Hành: “Chủ nhân, Lão Mạnh cũng đến, bảo ta thông báo với chủ nhân một tiếng, chuyện phía dưới...”

Ôn Khách Hành không dừng bước, chẳng hề quay đầu, khoe miệng cong lên, khoe mắt lại không có nét cười, nhẹ nhàng nói: “Lão Mạnh còn cần ta bảo cho hắn biết nên làm thế nào sao?”

“... Vâng.”

Chu Tử Thư trầm mặc dẫn Trương Thành Linh về phòng mình, thoáng gạt đầu nhanh chóng rồi nói: “Người ngồi xuống đi, ta có chút chuyện hỏi người.”

Trương Thành Linh quy củ ngồi bên cạnh: “Sư phụ hỏi gì ạ?”

Chu Tử Thư ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: “Ngày ấy có phải nam nhân trên mặt có bàn tay tiểu quý kia hỏi người, có gặp một nam nhân mất một ngón tay?”

Trương Thành Linh gạt đầu. Chu Tử Thư lại hỏi: “Người có gặp chứ?”

Trương Thành Linh lắc đầu hỏi: “Sư phụ, hắn nói đến ai vậy?”

Chu Tử Thư bắt chéo chân, ngón trở nhẹ nhàng gõ đầu gối, không trả lời câu hỏi này – mất một ngón tay, đồn rằng Điều Tử Quý Tiết Phương là nam nhân mất một ngón tay, cũng bởi vì vậy y mới xác định hắc y nhân ngày ấy bị Cố Tương đánh chết trong ngôi miếu đồ tuyệt không phải Điều Tử Quý.

Nhưng Hỉ Tang Quý hồng y kia có ý gì?

Giây lát, y mới nói chậm lại, nghiêm túc dị thường hỏi: “Tiểu quý, người nghĩ kỹ lại xem, đêm hôm đó, người có thấy chuyện gì không tầm thường?”

“Đêm hôm đó” mà y nói, tự nhiên là đêm Trương gia diệt môn. Hô hấp của Trương Thành Linh trở nên dồn dập, Chu Tử Thư hạ giọng càng hòa hoãn: “Đừng nóng vội, cẩn thận ngẫm lại xem, chỉ sợ rất quan trọng đấy.”

Trương Thành Linh sắc mặt trắng bệch, hồi lâu mới lắc đầu, ghen ngào nói: “Sư phụ, người hỏi con chỗ không tầm thường đêm đó, nhưng hôm đó có chỗ tầm thường sao?”

Chu Tử Thư nhú mày, không ép hỏi nữa, chỉ trầm mặc một lát rồi nói: “Ta dạy cho người một khẩu quyết, người trở về tự mình giác ngộ, tự tu luyện, có chỗ nào không hiểu thì có thể tới hỏi ta.”

Trương Thành Linh sửng sốt.

Chu Tử Thư lại nói: “Gần đây tốt nhất đừng rời xa Triệu đại hiệp, đừng hành động đơn độc, đừng rời khỏi Cao gia trang, có nghe không?”

Trương Thành Linh mở to mắt: “Sư phụ... Đa tạ sư phụ!”

Chu Tử Thư không được tự tại ho nhẹ một tiếng, quở: “Bớt nói nhảm đi, nhớ cho rõ, ta chỉ nói một lần, nếu người không nhớ được thì thôi, ta không nói lần thứ hai đâu.”

27. Chương 27: Đồ Sát

Y biết mình đang nằm mộng, nhưng cảnh mộng kia lại chân thật như vậy, gió bắc thổi qua mặt nạ, không cảm thấy lạnh, y đã đợi ở đó lâu lắm rồi, rất bình tĩnh, mạch đập thậm chí còn chậm hơn bình thường một chút, thái dương dần dần đi qua nhân gian, bóng đêm buông xuống.

Chu Tử Thư nhìn hết thấy, sớm thành thói quen tách ra khỏi đó, y biết làm sao để không coi mình thành một con người – một con người có lương tâm, có tình cảm, đây là một loại tự bảo hộ xuất phát từ bản năng, chỉ làm việc, không suy nghĩ, mới có thể không bức điên bản thân.

Y chỉ là bàn tay dính đầy máu nâng Đại Khánh trung hưng giang sơn. Thịnh thế này giống như một tay áo hoa mỹ rộng lớn, bàn tay y đầy thời thời khắc khắc giấu trong tay áo, không dễ dàng cho người ta thấy, đợi đến khi chiến loạn hủ bại thời đại này đều qua đi hết, mọi người an cư lạc nghiệp, sử sách lật sang một trang mới...

Chu Tử Thư cúi đầu, người trong mộng gương mặt mơ hồ, nhưng y dường như thấy khuôn mặt tiểu nữ hài kia – được nhũ mẫu bế, nữ nhân giống như một con cừu non nhu nhược vô trợ, vẫn tận trung cương vị che chở cho tiểu hài tử nọ, khuôn mặt lại đầy tuyệt vọng.

Nữ hài ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: “Cha ta là người tốt, đại ca ca ta là người tốt, ta cũng là người tốt, chúng ta đều là người tốt, không được giết chúng ta.”

Y đã nhớ ra, đây là khi tiên đế tại thế, vì cho đảng nhị hoàng tử một kích cuối cùng, Thiên Song phụng mệnh ám sát Tướng Trưng Tướng đại nhân một nhà bãi quan ra kinh, tiểu nữ nhi Tướng Tuyết của Tướng đại nhân mới bốn tuổi, thông minh lanh lợi dị thường. Cô nếu có cơ hội lớn lên, lại sẽ biến thành thế nào đây?

Chu Tử Thư cảm thấy tay mình đưa ra, tiếng kêu thảm thiết chói tai của nữ nhân cắt qua bầu trời đêm, trường kiếm đâm thủng ngực nàng ta, sau đó xuyên qua thân thể tiểu nữ hài kia. Y không hề cảm thấy ghê tởm hay khó chịu, bởi vì ở trên vị trí này, sớm đã tập mãi thành quen.

Các người là người tốt, là trung lương, vậy thì thế nào? Ai quy định người tốt thì không thể đột tử đầu đường, đoạn tử tuyệt tôn?

Song trong không khí truyền đến một tiếng thở than dài lâu, có ai đó nói giết người đền mạng...

Ngực Chu Tử Thư bỗng đau nhói, chợt mở mắt ngồi bật dậy.

Một khắc sau, y chậm chậm khom lưng ôm ngực, cắn chặt răng, không cho mình phát ra một tiếng kêu đau, ngón tay trắng bệch nắm lấy một góc chăn, tóc tai tán loạn, hình dáng chật vật, trong từng đợt đau đớn tê tâm liệt phế chợt đến, mù mờ thăm nghĩ, tên khốn kiếp khốn khiếp Chu Tử Thư, người cũng sắp chết rồi.

Đêm này, Chu Tử Thư không ngủ ngon, Ôn Khách Hành không ngủ ngon, ngay cả Diệp Bạch Y cũng không ngủ ngon.

Ôn Khách Hành không ra khỏi cửa phòng, chỉ lẳng lặng ngồi đối cửa sổ, Cố Tương đứng bên, trên mặt nữ hài tử chữ đại không biết, viết một cái mộ bia cũng phải làm trò cười này đây về tước mục, nàng nhìn bầu trời đêm xám xịt chẳng có gì bất đồng với ngày xưa, trầm mặc như một ngọn đèn mỹ nhân quỳnh quyệt.

Cửa sổ không đóng, gió lạnh lùa vào, thổi bay chéo áo và mái tóc dài của Cố Tương, lật một quyển xuân cung đồ trên chiếc bàn nhỏ vang sột soạt, Ôn Khách Hành bỗng nhiên cười cực chậm, nhẹ nhàng nói: “Ta đã đợi hai mươi năm rồi.”

Cố Tương im lặng nhìn y, chỉ thấy trên mặt nam nhân này có nụ cười thoải mái không nói nên lời, thậm chí có vài phần điên cuồng, ở nơi không ánh sáng có chút không giống người, liền kính sợ hẳn.

Ôn Khách Hành đưa tay quơ hư không một phen, như muốn bắt lấy cơn gió lùa vào cửa sổ: “Ta muốn trên cõi đời, không còn thứ gì có thể ngăn cản ta, quản chi y là người hay quỷ, là tiên hay quái... Ta muốn tất cả những yêu ma quỷ quái này, những thứ không nên ở nhân gian này, cút hết về mười tám tầng địa ngục của chúng.”

Tay kia của y cầm một tờ giấy, ánh mắt Cố Tương dừng trên tờ giấy ó vàng ấy, bên trên phác họa một cái mặt quỷ, bút pháp không non nớt lắm, như là một hài tử vẽ nguệch ngoạc. Ôn Khách Hành đứng dậy đốt nến, thả tờ giấy kia lên, từng chút một đốt thành tro bụi.

Biểu cảm thành kính như tế thần.

Diệp Bạch Y ngủ mãi đến nửa đêm, chẳng biết là vì sao mà bỗng nhiên từ trong mộng giật mình thức giấc, trong đôi mắt nhỏ kia không có vẻ mù mờ của người vừa tỉnh ngủ, vẫn nằm ngửa trên giường, chậm rãi gơ tay, móc một sợi dây chuyền nhỏ đeo trên cổ ra ngắm nghía. Nếu nhìn kỹ mới thấy mặt dây kia làm hết sức tinh xảo, lại là Sơn Hà lệnh bản thu nhỏ.

Diệp Bạch Y nhắm mắt lẩm bẩm: “Trường Thanh à, ta luôn có dự cảm xấu, người nói sao người lại không còn nữa chứ...”

Y nghĩ, trên đời này nếu không có Sơn Hà lệnh, không có Quỷ cốc, không có Lưu Ly giáp, không có Thiên Song, liệu có phải sẽ thái bình hơn rất nhiều?

Sáng sớm hôm sau ngênh đón mọi người trừ nắng sớm thì còn có thi thể.

Chín thi thể, ném ngay nơi không xa Cao gia trang, làm thành một vòng, chính giữa lấy máu viết một chữ “quỷ” trên mặt đất, dài rộng chừng hai ba trượng, chặn cả một con phố, truyền rằng chính là nơi ban ngày xử quyết ác quỷ kia.

Lúc Chu Tử Thư chạy đến, thân phận thi thể đã phân biệt được bảy tám. Ác Quỷ chúng cực kỳ công bằng, tận lực để các đại môn phái mưa móc cùng hưởng, tám đại môn phái thêm một Cao gia, tổng cộng chín thi thể, hòa thượng đạo sĩ ni cô, nam nữ già trẻ đầy đủ cả.

Một đồ đệ của Cao Sùng cũng ở trong đó, ấn tượng của Chu Tử Thư với hắn không sâu, chỉ nhớ người này không vĩ đại chói mắt bằng Đặng Khoan, ngược lại rất là trầm mặc kiệm lời, chỉ giúp đỡ chiêu đãi một số tân khách, chẳng nhiều lời với ai. Cao Tiểu Liên đã khóc đến ngất đi, Cao Sùng trước mắt cũng chẳng để ý được minh châu này, chỉ để Đặng Khoan ở bên bầu bạn, bản thân theo Từ Mục đại sư lần lượt kiểm tra thi thể.

Có kẻ một sợi tơ treo cổ, có kẻ Huyết sát chưởng đánh chết, có kẻ bị hút khô máu mà chết, có kẻ thi thể tách rời... Cách chết của mỗi người lại còn đều bất đồng.

Chu Tử Thư nghe bên cạnh một người khề thở dài nói: “Thanh Trúc linh Quỷ cốc đã dốc tử mà ra.”

Y nghiêng đầu, thấy người nói chuyện chính là Diệp Bạch Y, Chu Tử Thư kinh ngạc phát hiện, trên mặt thùng cơm này lại ẩn ẩn vẻ thương xót không nói rõ được, làm cả người thoát nhìn như một pho tượng Quan Âm bằng gốm.

Chu Tử Thư vô thức hỏi một câu: “Cái gì?”

Diệp Bạch Y liếc nhìn y, mặt không biểu cảm nói: “Người điếc hả?”

Chu Tử Thư lập tức quay đi không tự rước nhục nữa, Diệp Bạch Y lại vỗ vai y, chẳng mấy may xa lạ nói: “Buổi tối người ra ngoài một chuyến, cùng ta đến một nơi.” Giọng điệu lại khá tương tự với tối hôm trước Chu Tử Thư gọi Trương Thành Linh.

Chu Tử Thư quyết định trước khi tiểu tử họ Diệp này học được tiếng người thì không thềm để ý đến y, nhưng lại không cầm được lòng mà gật đầu.

Sau khi gật xong thấy hối hận cực kỳ, quả thực hận không thể vặn cái đầu gây chuyện này xuống, trong lòng tính toán nếu bây giờ giết kẻ gọi là hậu nhân Cổ tăng này diệt khẩu, liệu có dễ chịu hơn không.

Bỗng nhiên trong đám đông không biết là ai nói một câu: “Sao ngộ hại chỉ có những người này? Lẽ ra tụ tập ở đây đều lên án công khai Quỷ cốc, đám ác quỷ hôm qua thần không biết quỷ không hay ẩn vào, mọi người đều không có phòng bị, nhưng sao chỉ chọn người của mấy môn phái này để giết? Cho một cách nói

thì đây là Quỷ cốc muốn đối địch với cả giang hồ sao? Chúng không thể ngu như vậy chứ, chúng cầu cái gì đây? Hay là chư vị có chuyện gì giấu giếm?”

Cao Sùng nghe vậy đứng dậy, cả người tiêu tụy trông thấy, thoát nhìn không hề có tinh thần, bước chân hơi lảo đảo, Đặng Khoan vội ở bên đỡ ông ta một phen, Cao Sùng khoát tay đẩy y ra, chậm rãi quét ánh mắt qua khuôn mặt bi phần của tám đại môn phái, lại nhìn về phía những người đều ôm sự do dự khe khẽ thì thầm kia.

Ánh mắt như có trọng lượng, ép hết âm thanh của người khác xuống.

Họ nhìn nam nhân như truyền kỳ trong võ lâm gần hai mươi năm qua – tóc hoa râm, biểu cảm tức mục, chậm rãi mở miệng thì thào: “Đây là nợ máu.”

Sau đó Cao Sùng cúi đầu, nhìn chằm chằm chín thi thể kia hồi lâu, âm thanh bỗng cất cao: “Nợ máu... nợ máu của Cao gia trang, nợ máu của tất cả danh môn chính phái, nợ máu... nợ máu của tất cả những người có lương tâm trong thiên hạ!”

Hơi thở của ông ta dường như có chút bất ổn, Từ Mục đại sư tay nắm tràng hạt mà “A di đà Phật” một tiếng, nhắm mắt lẩm nhẩm, đại khái là đang siêu độ cho những người uống mạng này. Đặng Khoan sầu lo nhìn sư phụ tuổi già, dường như lại muốn đỡ một phen, nhưng cảm thấy không tôn trọng lắm, đành nhìn xuống.

Cao Sùng cúi mắt một hồi lâu, khi ngẩng lên lệ đã tuôn rơi, ông ta chỉ người trẻ tuổi bị chết của Cao gia trang nói: “Đồ đệ này của ta từ nhỏ không cha không mẹ, đầu nhập môn hạ, liền theo họ ta, họ Cao, tên là Cao Huy, không thích nói chuyện, đám hài tử này bắt nạt người ta, còn cho nó cái ngoại hiệu, gọi là Lão Muộn...”

Ông ta dường như muốn cười nhưng không cười nổi, tiếng khóc của mấy nữ đệ tử Cao gia trang quả thực không ngừng được.

Cao Sùng dừng một chút rồi nói tiếp: “Tiểu Lão Muộn này của ta là một hài tử tốt, không ít người trong chư vị mấy ngày nay đều gặp nó, thật thà chất phác... nhưng thật sự là một hài tử tốt, nhẫn nhịn chịu khó, chưa bao giờ nổi giận với ai. Trong nhà còn có một người bà, không phải ruột thịt, hồi nhỏ nhất nó về nuôi nấng, hiện giờ đã ngoài tám mươi tuổi. Lão nhân gia mù rồi, cũng nghễnh ngãng rồi, không nhận được ai, chỉ mỗi trông thấy hài tử Cao Huy này là còn có thể có chút phản ứng... Chư vị, bảo ta làm sao ăn nói với bà ấy đây? Chư vị anh hùng hảo hán, xin các vị thương xót, dạy ta vài câu, để ta ăn nói với lão nhân gia đi!”

Động Đình gió thu điều hiu, sóng lớn dâng lên, bốn phía yên tĩnh như thể không có một người sống, Cao Sùng một lão gia tử lớn như vậy, đứng ở chính giữa, chấp tay chất vấn mọi người – ta nên ăn nói với lão thái thái kia như thế nào?

Ngay cả khốn nạn như Phong Hiểu Phong cũng ngậm miệng chẳng nói được gì. Đến mức này rồi, nếu ai nói thêm một câu không cần nữa, đâu chỉ không phải người, quả thực chẳng bằng súc sinh.

Hoa Thanh Tùng tân nhiệm chương môn phái Thái Sơn kêu ra đầu tiên: “Đám quỷ này một ngày chưa chết, võ lâm một ngày không được yên ổn, phái Thái Sơn ta về sau nghe theo Cao đại hiệp sai phái, tuyệt không có ý kiến khác! Dù trăm chết cũng phải báo thù cho chương môn, báo thù cho các đồng đạo bị uống mạng!”

Thái Sơn chương môn đột tử, trước mắt quần long không đầu, Hoa Thanh Tùng chẳng qua là một người trẻ tuổi ngoài hai mươi, hết sức kích động, y lại không biết mình vừa mở miệng thì những người khác cũng không thể bảo trì trầm mặc nữa, mấy đại môn phái nhao nhao đứng ra biểu đạt lập trường.

Buổi chiều cùng ngày, dưới sự chủ trì của Cao Sùng, làm một trường tang sự long trọng vô cùng cho mấy người đã chết, cả vùng trời Động Đình lớn vồn tử khí âm trầm, ngựa xe như nước phồn thịnh mấy ngày trước chợt bị kìm nén, hết như lâm đại địch.

Cao Sùng là một người có bản lĩnh, mọi người vốn mạnh ai nấy làm đường như bỗng nhiên trở nên nhất trí.

Đêm hôm ấy, Chu Tử Thư tiễn Trương Thành Linh lại lên chạy đến, nghênh đón một vị khách không mời – Diệp Bạch Y. Người này nửa đêm thậm chí chẳng thèm mặc y phục dạ hành, tài cao mật lớn ở bên ngoài gõ cửa sổ, đỉnh đạc nói: “Người, đi theo ta.”

Chu Tử Thư ban ngày chưa kịp thực hiện ý tưởng giết người diệt khẩu, lúc này hối hận đã muộn, đành phải theo y ra ngoài.

Phòng Ôn Khách Hành ở ngay cách vách, sớm nghe thấy động tĩnh bên kia, nhú mày khoanh tay, sắc mặt hết sức khó coi.

Cổ Tương treo ngược trên xà nhà, vốn đang nhắm mắt, lúc này bị y đánh thức, vì thế ngáp một cái mà hàm hồ hỏi: “Chủ nhân, ngài hồi đầu nói Chu Như người này lai lịch thần bí, nông sâu khó dò, sợ y phá chuyện của ngài, bấy giờ mới đi theo mấy ngày, sao hiện tại chẳng những không sợ y phá hoại mà còn theo dõi y hoài?”

28. Chương 28: Cổ Tăng

Ôn Khách Hành nhìn nàng một cái lạnh băng, hung ác nói: “Khi nào thì đến phiên ngươi quản chuyện của ta?”

Giọng điệu của y lại hết sức ác liệt một cách hiếm thấy, Cổ Tương hơi sửng sốt, mắt mở to, lắc mình nhảy xuống xà nhà. Nàng từ nhỏ đi theo Ôn Khách Hành, biết người này cho dù trên đại sự không nói hai lời nhưng không phải là không dung được nói đùa, ngày thường Cổ Tương quen đùa giỡn chẳng biết lớn nhỏ, chưa từng thấy y trở mặt, chẳng hiểu đây là thế nào.

Cổ Tương dè dặt đánh giá y, nhẹ giọng nói: “Chủ nhân đây là...”

Ôn Khách Hành ngậm miệng, hồi lâu mới hít vào một hơi thật sâu, nhưng vẫn cảm thấy lòng rất phiền muộn, liền nhẹ nhàng dựa cửa sổ hóng gió lạnh, chẳng nhìn Cố Tương, giọng điệu nhạt nhẽo nói: “Theo ý người, thiên hạ nữ nhân ta không có hứng thú, nam nhân trong mắt ta, nên chỉ có ngoại hình đẹp có thể lên giường, cùng diện mạo không đẹp đáng giết? Ta không thể có một hai bằng hữu để nói chuyện?”

Y bản ý không hề muốn đe dọa Cố Tương, nhưng Cố Tương nhất thời không rõ trong lòng y đang nghĩ gì, ngược lại càng kinh hồn bạt vía, chỉ đành ấp úng nói: “Vâng, nô tỳ đã nói sai.”

Ôn Khách Hành mới định nói, nhìn thoáng qua dáng vẻ hồ đồ của Cố Tương liền nuốt xuống, chỉ cảm thấy nói chuyện với nàng cũng là ông gà bà vịt, quá mất mặt. Khoảnh khắc ấy Ôn Khách Hành lại cảm thấy có vài phần ủy khuất đến muộn, những năm qua bọn họ gặp y không phải sợ thì là thấy y điên điên khùng khùng không thể nói lý, mấy ai có thể trong bóng đêm, ngồi bên đống lửa nghe y hát khúc ca sai nhịp, nói vài câu chuyện xưa chỉ có bản thân hiểu được?

Y đột nhiên hỏi: “A Tương, người thấy ta điên chứ?”

Cố Tương ngẩn ra, chần chừ nhìn y một cái, thấy mặt y thản nhiên, không hề có vẻ giận dữ, mới do dự gật đầu, Ôn Khách Hành quay đầu đi, cười nhạt một tiếng.

Cố Tương ngẫm nghĩ một chút rồi lại bổ sung: “Ngài điên ta cũng đi theo ngài.”

“Người đi theo một kẻ điên làm gì?”

Cố Tương lục tung bụng suy nghĩ hồi lâu, nàng từ nhỏ không muốn đọc sách, cũng chẳng có ai ép nàng học mấy thứ bỏ đi này, liền mừng vì được tự do, hiện giờ chỉ miễn cưỡng biết vài chữ, lúc này mới phát hiện trong bụng người ta có chút mực thì tốt hơn, tỷ như nàng dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nhưng chẳng biết nên nói từ đâu.

Rốt cuộc chỉ còn lại một câu, buột miệng nói ngay: “Điên thì điên, ta cứ cảm thấy, đi theo ngài còn tốt hơn người khác.”

Ôn Khách Hành nhìn nàng hồi lâu, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Cố Tương bị nụ cười thoáng tịch mịch của y kích thích, lại không nghĩ ngợi gì nói thêm một câu: “Chủ nhân, ta cảm thấy kỳ thật... kỳ thật ngài là một người tốt.”

Ôn Khách Hành liền cười ra tiếng, gật đầu nói: “Được, hôm nay người đánh rắm cả một tối, cuối cùng cũng nói ra được một câu tiếng người.” Nói xong đẩy cửa sổ muốn nhảy ra.

Cố Tương vội hỏi: “Chủ nhân đi đâu vậy?”

Ôn Khách Hành khoát tay nói: “Ta thấy Diệp Bạch Y kia là một tay mặt trắng, mặt trắng bình thường không phải người tốt, sợ tiểu tử ngốc họ Chu bị thiệt, phải đi theo xem thử.”

Cố Tương còn chưa kịp trả lời thì đã chẳng thấy tung tích y đâu. Cố Tương một lúc lâu mới hồi vị, hiểu được “tiểu tử ngốc họ Chu” là chỉ ai, sắc mặt lập tức khá phấn khích, lẩm bẩm: “Ta hôm nay mới biết nói dối không chớp mắt là gì, tiểu tử ngốc... tiểu tử ngốc... Ha, thế ta nhất định là nha đầu ngốc đệ nhất.”

Đáng tiếc chẳng ai nghe thấy, bằng không nhất định sẽ có người nhắc nhở nàng – mặc dù Cố Tương cho rằng đây chỉ là tự giễu nhưng kỳ thật vẫn rất có đạo lý.

Diệp Bạch Y nửa đêm canh ba gọi Chu Tử Thư ra, cũng chẳng nói đi làm gì, chỉ nhanh chóng xuyên hành trong bóng đêm, khinh công quả thực đã đến mức gió táp chớp giạt, Chu Tử Thư kinh sợ phát hiện, nếu không phải người này cố ý chờ thì y lúc này đã bị bỏ rơi rồi.

Hai người một trước một sau chạy đi như vậy không biết bao xa, Diệp Bạch Y dừng chân, chấp tay sau lưng, nghiêng mặt đối với Chu Tử Thư. Chu Tử Thư không biết vì sao y bỗng nhiên dẫn mình đến lộ khẩu vắng người như vậy, nhưng lúc này trong lòng chợt sinh một phỏng đoán, liền đứng không xa không gần ở nơi cách y chừng hai bước, kinh nghi bất định đánh giá y.

Diệp Bạch Y cũng không nói rõ mục đích, mặc y đánh giá – người này thân hình rắn rỏi, lẽ ra người mặc áo trắng, hoặc là có vẻ xuất trần phiêu dật, tuấn mỹ vô trù, hoặc là có vẻ ngả ngớn phóng đảng, làm bộ làm tịch, đây là một loại màu thoát nhìn nhẹ tênh, dù mặc trên người ai cũng luôn có vẻ thiếu một phần nặng nề, lại bị Diệp Bạch Y “đề” xuống.

Trong bóng đêm, y giống như một pho tượng Phật cổ – Chu Tử Thư bỗng nhiên vô cớ cảm thấy, bình khí của người này hẳn là một thanh trọng kiếm, dù Thái Sơn đổ trước mắt y cũng có thể sừng sững bất động.

Hồi lâu, Diệp Bạch Y mới hỏi: “Người nhìn ra cái gì rồi?”

Chu Tử Thư ngẩn ra, đã minh bạch cảm giác xa cách trên người y đến từ đâu, không nhịn được hơi cúi đầu: “Thứ cho vân bối mất vụng về, mấy ngày nay bất kính nhiều, thỉnh tiên bối tha lỗi.”

Diệp Bạch Y trầm mặc một hồi, bỗng nhiên không nói hai lời ra tay như điện, một chưởng chụp thẳng đến vai trái của Chu Tử Thư, chưởng phong kia sắc bén phi thường, nói động thủ là động thủ ngay, chẳng mấy may lưu tình.

Chu Tử Thư giật mình, từ đất bật lên hơn hai trượng mà lướt tránh, Diệp Bạch Y lập tức đuổi theo, lật trường tụ phong gắt gao đại huyết quanh thân y.

Chu Tử Thư chỉ nói lộ sơ hở của y nên là loại cứng rắn, bản thân nội công bị tổn một nửa, không thể cứng đối cứng với y, vừa định dựa vào khinh công trác tuyệt vòng quanh né tránh, mới phát hiện mình đã phạm một sai lầm, đối phương một đôi thủ chưởng lấp trời đất, giống như không đâu không có mặt, mình ở lưng chừng trời chẳng có nơi nào để mượn lực, dưới tình thế cấp bách đành giơ chân đá hướng cổ tay Diệp

Bạch Y.

Diệp Bạch Y không mảy may để ý, lật giường đi bắt cẳng chân y, Chu Tử Thư xoay người, chỉ mượn chút giường phong này, cả người trượt sang bên hai thước như hoa bay lá rụng, khi hạ đất đã biến sắc, chậm chạp mà trầm giọng nói: “Tiền bối có ý gì đây?”

Diệp Bạch Y thu tay, điềm nhiên như không đánh giá y hồi lâu, lúc này mới hỏi: “‘Mị Âm Tần Tùng’ kia là truyền nhân của lão đầu tử không ra gì năm đó, do tiểu tử ẻo lả này càng không ra gì, cũng chẳng hữu dụng, cho nên bị trục xuất khỏi sư môn, nghe nói hẳn cái khác không được nhưng thổi khúc cũng phải có vài phần chân truyền, vậy mà lại bị người một âm thổi phá tu hành mấy chục năm, ta còn nói hiện giờ trên giang hồ ở đâu lại ra một hậu sinh ghê gớm, hóa ra là... Tiểu tử, ta hỏi người, binh khí của người là một thanh nhuyễn kiếm đúng không?”

Chu Tử Thư mở to mắt, nhẹ nhàng dịch sang bên cạnh nửa bước, tay đã theo bản năng rút vào tay áo, trong lòng nổi lên sát ý rất lâu không có – y vẫn là lần đầu gặp tình huống kiểu này, bản thân không biết đối phương nông sâu, nhưng đối phương tựa hồ rõ mình như lòng bàn tay.

Diệp Bạch Y nhìn thấy thế, khoe miệng cong lên, lộ ra nụ cười cứng đờ lại châm chọc, giễu cợt: “Nếu ta muốn làm gì, người trước mắt còn có thể đứng nói chuyện sao? Thủ khinh công người vừa mới lộ kia, toàn thiên hạ độc một nhà này, tên là ‘Vô tể vô ngân’. Tần Hoài Chương Tứ Quý trang năm đó là sư phụ người đúng không? Hừ, hai thầy trò các người điểm này trái lại giống hệt nhau, chẳng cần biết gặp ai đều lấy lòng tiểu nhân đo trước.”

Chu Tử Thư lạnh lùng nói: “Cổ tăng tiền bối cố nhiên là vô lâm danh túc, nhưng gia sư sớm đã quy tiên, văn bối cho dù bất hiếu cũng không dung được kẻ khác làm nhục người như vậy.”

Diệp Bạch Y ngẩn ra, thất thanh nói: “Sao cơ, Tần Hoài Chương đã chết rồi?”

Chu Tử Thư còn chưa kịp nói gì, ánh mắt Diệp Bạch Y bỗng nhiên tối đi, trên mặt lại thoáng lộ vẻ ngỡ ngàng, khẽ nói: “Đúng rồi, cũng không biết đã bao nhiêu năm, đời Hán còn chẳng biết, nói gì đến Ngụy Tấn, nói gì đến Ngụy Tấn... Trong núi không nhật nguyệt, hóa ra trên đời đã ngàn năm, ngay cả Tần Hoài Chương cũng chẳng còn nữa.”

Chu Tử Thư cau mày đánh giá y một hồi, phát hiện y không hề có ác ý, chỉ là vẫn không biết nói tiếng người mà thôi, liền hơi thả lỏng.

Trong lòng y đã nhận định người này là Trường Minh sơn Cổ tăng trong truyền thuyết, tuy rằng không biết ông ta vì sao đã qua ngàn ấy năm mà vẫn bảo trì dáng dấp thanh niên như trường sinh bất lão, chẳng lẽ thật như người đời nói, đã mọc cánh thành tiên rồi?

Diệp Bạch Y chìa tay nói: “Đưa kiếm của người cho ta xem thử.”

Thấy Chu Tử Thư bất động, Diệp Bạch Y liền sốt ruột nói: “Cho là ta chưa thấy sao, còn là năm ấy ta cho

sư phụ người cơ mà, nào có ai thêm giành đồ của người, xem cũng không được hả? Đồ đệ của Tần Hoài Chương sao mà không nên thân như vậy!”

Chu Tử Thư lúc này mới nhớ, trên thanh kiếm kia có khắc hai chữ “Bạch Y”, ban đầu còn cho là kiếm mình cổ quái gì, ai ngờ lại là tên của kẻ này, nhất thời sắc mặt khó coi, trong lòng hết sức buồn nôn, vì thế không tình nguyện thò tay đến bên hông, mân mê một hồi trên đai lưng, trong tay liền thêm một thanh nhuyễn kiếm cực rõ ràng, đưa cho Diệp Bạch Y.

Diệp Bạch Y nhìn lướt qua bàn tay vàng vọt gầy đét kia, vừa cau mày nhận còn vừa xoi mói: “Yên lành một người, nhất định phải đắp thêm một lớp da, người không ra người quỷ không ra quỷ, ta chướng mắt nhất là bộ dáng giấu đầu lòi đuôi này của hai thầy trò các người.”

Chu Tử Thư vừa làm hảo hán không chịu thiệt trước mắt im lặng không đáp, vừa thầm nghĩ – lão bất tử này.

Diệp Bạch Y cầm thanh nhuyễn kiếm nọ trong tay, thân kiếm tràn đầy nội lực của y liền cứng lên, hơi run run như có cộng hưởng, phát ra tiếng vù vù, trong mắt mi dài nhỏ của Diệp Bạch Y bỗng dưng lướt qua một chút hoài niệm buồn bã. Y nhìn thanh kiếm tên “Bạch Y” nọ, thầm nghĩ thì ra cổ nhân đều đã mất, mấy thứ này ngược lại trường mệnh, cũng vào tay tiểu bối rồi.

Một hồi lâu, mới trả lại cho Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư ngoài cười trong không cười nói: “Không biết tiền bối đêm khuya gọi vân bối ra, trừ thử thân thủ và sư môn của vân bối, còn có điều gì...”

Câu này chưa nói xong, Diệp Bạch Y bỗng nhiên đưa tay áp lên ngực y, động tác ấy nhanh đến mức khiến y không kịp phản ứng, nếu người nọ thừa cơ xuống tay, y quả thực không có đường trốn tránh, Chu Tử Thư cứng đờ, lập tức dừng lại.

Diệp Bạch Y lại không có động tác khác, chỉ hơi nhú mày, Chu Tử Thư liền thấy một luồng nội lực nhẹ nhàng từ bàn tay đối phương truyền qua, như là đang tra xét gì trên người y. Thất khiếu tam thu đỉnh bị kích thích từ bên trong lập tức phát tác, Chu Tử Thư hơi vã mồ hôi lạnh, song vẫn gắng gượng không hề biểu lộ.

Ai ngờ lúc này Diệp Bạch Y bỗng nhiên phát lực, nội lực dán trên ngực Chu Tử Thư lại thoáng như dòng suối nhỏ hóa thành sông lớn, ủa vào gân mạch đã chết khô non nớt, Chu Tử Thư chỉ cảm thấy đỉnh ghim trước ngực như là bị nội lực của đối phương khuấy động, mắt lập tức tối sầm, cả người lão đảo lùi ra sau.

Phía sau lại bỗng nhiên có một bóng người lướt ra, vừa khê quát một tiếng “Người làm gì thế?!” vừa đỡ Chu Tử Thư, lập tức vung tay áo muốn đánh văng tay Diệp Bạch Y, Diệp Bạch Y “ồ” một tiếng, không né không tránh, hai người đâm vào nhau. Diệp Bạch Y chỉ cảm thấy đánh trúng một luồng nội lực quỷ dị hùng hậu, lòng hơi chấn động, ngực lại dâng lên vài phần cảm giác ngọt ngào.

Ôn Khách Hành càng kinh hãi hơn, y hất ra cơ hồ dùng tám phần nội lực, lại bị ngăn trở về như đánh trúng một bức tường không nhìn thấy, y kẹp chặt hông Chu Tử Thư, lui ra sau nửa bước, nghiêng người che chở Chu Tử Thư, cũng mượn đây để ổn định bước chân.

Bấy giờ mới đánh giá Diệp Bạch Y, đôi mắt hơi nheo không còn ý cười, ánh mắt y lúc này lại khiến Diệp Bạch Y nhớ tới độc xà – âm lãnh phi thường, bám trên thân người, như giòi trong xương.

29. Chương 29: Hận Muộn

Diệp Bạch Y hơi nhíu mày, khuôn mặt ấy còn giống giả hơn Chu Tử Thư, như thể đã cứng đờ rất lâu rồi, vô luận làm ra biểu cảm nhỏ nhất cỡ nào đều có vẻ vừa phí sức vừa cổ quái, y mở miệng hỏi: “Là người? Người lại là ai?”

Ôn Khách Hành cười lạnh hỏi ngược: “Người không tự báo gia môn trước, lại đi hỏi ta là ai? Cổ tăng dạy đệ tử như vậy sao?”

Chu Tử Thư mượn sức Ôn Khách Hành, chẳng dễ dàng gì đứng vững, ho khan vài tiếng, chỉ cảm thấy cổ họng rất bỏng, quay mặt phun ra một búng máu.

Ôn Khách Hành liếc thấy, sắc mặt hơi xấu đi, trầm giọng mắng: “Chu Như, người cũng là đồ ngốc hả, chẳng biết hắn là ai đã đứng đơ ra như cánh cửa để hắn tùy tiện sờ mó?”

Ta còn chưa sờ đâu – y nhìn quét Diệp Bạch Y đứng bên một cái, lại nuốt câu này xuống.

Chu Tử Thư bị Diệp Bạch Y khuấy tán loạn nội tức toàn thân một hồi, vội vàng áp chế chân khí, nào có thời gian nghe Ôn Khách Hành nói nhảm, trong lúc bận trăm điều, dờ chết dờ sống liếc y một cái.

Diệp Bạch Y lại hỏi: “Người công phu rất không kém, là đệ tử của ai? Có quan hệ gì với tiểu tử này?”

Ôn Khách Hành lúc này mới cảm giác được chỗ kỳ quái trong giọng nói của y, Diệp Bạch Y nói từng chữ chậm rì rì như một lão đầu tử, nhưng phối với khuôn mặt và biểu cảm kia, khiến người ta vừa tích hỏa, đồng thời lại cảm thấy có chút quỷ dị.

Ôn Khách Hành vốn không phải người không biết nông sâu, vừa nãy chẳng qua nhất thời xúc động, lúc này trong lòng trái lại có chút nghi ngờ.

Còn chưa đợi y trả lời, Chu Tử Thư đã giơ tay áo lau sạch máu trên khóe miệng, nhẹ giọng hỏi: “Cổ tăng tiền bối có ý tứ gì đây?”

Diệp Bạch Y thản nhiên nói: “Xem thương thể của ngươi còn cứu được hay không.” Y dừng một chút rồi lại nói, “Ta đã bao giờ nói ta là Cổ tăng? Ngươi đừng tự cho là thông minh.”

Ôn Khách Hành sớm biết Chu Tử Thư bị nội thương, vì thế cũng không kinh ngạc, chỉ là sau khi nghe được nửa câu liền sững sốt một chút – Chu Tử Thư đoán y là Cổ tăng, Diệp Bạch Y mặc dù phủ nhận nhưng nhắc tới hai chữ “Cổ tăng” không có chút kính ý nào, cứ như là người đồng lứa vậy.

Ôn Khách Hành không nhịn được lại quét khuôn mặt Diệp Bạch Y chẳng có mấy may nếp nhăn một vòng từ trên xuống dưới, trong lòng thầm nghĩ, lão này là quái thai gì đây?

Diệp Bạch Y nói với Chu Tử Thư: “Thượng bất chính hạ tất loạn, ta biết họ Tần cũng chẳng dạy ra được hạng người tốt lành gì làm đồ đệ, nhưng nếu ngươi không biết căn nguyên của người này, ta khuyên ngươi bớt qua lại với hắn đi, hắn còn không ra gì hơn cả ngươi.”

Ôn Khách Hành cảm thấy thùng cơm này quả thực sinh ra đã xung khắc với mình, thấy y là cảm thấy ngực ngột ngạt, liền buột miệng nói: “Không biết căn nguyên? Lão quỷ, ngươi chưa nghe nói cái gì gọi là bạch thủ như tân, khuyển cái như cổ hủ? Cây già lên mặt thì thôi, ngươi quản trời quản đất, còn muốn quản cả tiểu tiện đánh rắm hay sao?”

Diệp Bạch Y lại chẳng phải kẻ tốt tính, khề quả một tiếng “Tiểu tử muốn chết.” rồi lập tức bỏ đến một chưởng.

Chu Tử Thư cảm thấy trước mắt nội tức hỗn loạn, không thích hợp chen vào cuộc ẩu đả đầu đường của hai kẻ không tôn già không yêu trẻ này, vì thế thập phần thức thời lui lại vài bước, phi thân lên đầu tường ngồi xếp bằng, vừa điều tức vừa xem hai tên này đánh nhau.

Thời điểm tất cả đều vì Quỷ cốc và Lưu Ly giáp mà lòng người hoảng sợ đêm không thể ngủ, không một ai biết trong ngõ nhỏ vắng vẻ này đã trình diễn sự kiện hai đại cao thủ ẩu đả trăm năm khó gặp. Diệp Bạch Y phủ nhận mình là Cổ tăng, Chu Tử Thư cũng không rõ lắm với việc y rốt cuộc là người thế nào, chỉ cảm thấy người này võ công cao quả thực bình sinh hiếm thấy, dù thật là bản thân Cổ tăng cũng khó tin.

Mà Ôn Khách Hành lại vẫn có thể không lộ dấu hiệu bị thua, Chu Tử Thư nhìn kỹ, phát hiện võ công chiêu số của y không hề tương đồng với Thánh Thủ Ôn Như Ngọc – không, phải nói là cho dù Ôn Như Ngọc cũng từng là giang hồ danh túc nhưng vẫn tuyệt không thể so sánh với người con này.

Ba chiều hôm ấy Ôn Khách Hành dạy cho tiểu thiếu niên Trương Thành Linh đều biến hóa từ kiếm pháp của Ôn Như Ngọc, cảm giác bình hòa trung chính, lộ ra sự thẳng thắn vô tư.

Nhưng trước mắt, Chu Tử Thư chỉ cảm thấy người này một chiêu một thức đều tàn nhẫn phi thường, y lại không nhìn ra được là công phu của môn nào phái nào, thật sự là mới nghe lần đầu, mới thấy lần đầu, chỗ quý quyết có vài phần giống Cổ Tương song còn cao minh hơn Cổ Tương nhiều lắm. Dù sao tuyệt không phải tập thừa tự bất cứ người nào trong phụ mẫu hiệp lữ... Chu Tử Thư hơi nheo mắt, trong lòng bắt đầu có phỏng đoán ẩn ẩn.

Đồng thời, y lại hơi dở khóc dở cười, trong giang hồ y không thể nói ra lai lịch, tổng cộng chẳng được mấy, thế nhưng tất cả đã tề tựu vào buổi tối hôm nay.

Lúc này, Chu Tử Thư bất chợt cảm thấy có giọt nước từ trên trời rơi xuống, gió giống như càng lạnh hơn, sau khi mấy giọt mưa rơi xuống, mưa bụi bỗng nhiên dày đặc, một cơn mưa đêm cứ thế lặng lẽ mà đến.

Chu Tử Thư hơi kéo chặt ngoại bào, hai chân duỗi thẳng, từ đầu tường lững lảng xuống, cao giọng nói với hai người đang đánh nhau: “Ta nói Diệp tiên bối, Ôn huynh, trời cũng mưa rồi, lạnh quá, chúng ta nên tan rồi chứ?”

– Giọng điệu ấy quả thực hết như đang xem xiếc khỉ chứ chẳng giống đang xem hai đại cao thủ tuyệt đỉnh so chiêu.

Diệp Bạch Y hừ một tiếng, thân thể phút chốc bật lui ba trượng, khi hạ đất thoáng chỉnh lại vạt áo hơi rối, tay áo phiêu di xuất trần kia bị Ôn Khách Hành xé một góc – Chu Tử Thư cảm thấy Ôn Khách Hành bởi vì sở thích không đáng nói với người ngoài của bản thân mà mắc tật xấu đặc biệt thích xé tay áo người khác, chừng như hận không thể khiến toàn thiên hạ đều đoạn tụ.

Ôn Khách Hành chật vật hơn một chút, y ôm ngực lui về một bước, chỉ cảm thấy ngũ tạng dường như đều bị chấn động một phen, phun ra một búng máu, vừa rồi bị chưởng phong của đối phương quét đến, xương sườn ắn ắn đau, cũng chẳng biết xương sườn huynh có còn kiện toàn.

Diệp Bạch Y lặng lẽ nhìn quét Ôn Khách Hành, nói: “Người đã là nỗ mạnh hết đà, vừa rồi nếu không ngừng, trong vòng mười chiêu, ta chắc chắn có thể lấy mạng người.”

Ôn Khách Hành hơi còng vai, đứng đó lạnh lùng nhìn Diệp Bạch Y.

Chu Tử Thư đành thở dài nói: “Diệp tiên bối, ông thân là tiên bối cao nhân, hà tất đuổi tận giết tuyệt tiểu bối?” – mau mau quay về núi thẳm rừng già kia mà trồng hoa nuôi chim đi, tội gì luẩn quẩn trong lòng rồi chạy tít đến Động Đình kiếm chuyện phá người?

Ai ngờ câu này giống như đã nhắc tỉnh Ôn Khách Hành, người này nhớ ăn không nhớ đòn tiếp tục lải nhải: “Lão già ngươi đã là hoa vàng ngày mai, nếu ngươi có thể sống đến lúc đó, trong vòng mười năm, ta chắc chắn có thể lấy mạng ngươi.”

Diệp Bạch Y như là nghe được trò gì buồn cười lắm, thoáng sững sốt, lập tức lại cười rộ lên, khuôn mặt như Bồ Tát đá kia mỉm cười còn kinh tâm động phách, lần này cười to, Chu Tử Thư quả thực lo lắng ngũ quan cứng đờ ấy sẽ bị biểu cảm quá kịch liệt này bể ra.

Chỉ nghe Diệp Bạch Y nói: “Lấy mạng ta? Hay, hay lắm – năm mươi năm rồi, còn chưa từng có ai dám nói thế này với ta, ta sẽ chờ ngươi đến lấy mạng.”

Y nói xong chực đi, rồi lại giống như sức nhớ ra điều gì, quay đầu hơi suy tư nhìn Chu Tử Thư, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Thương của người, ta không có biện pháp.”

Chu Tử Thư thần sắc bất động, trong lòng hơi buồn cười, cảm thấy giọng điệu nói chuyện của Diệp Bạch Y, thật sự quá coi trọng mình, liền nói: “Tiền bối cũng vì tất không gì không làm được, không ai trông chờ ông có biện pháp.”

Diệp Bạch Y lắc đầu nói: “Kinh mạch của người đã chết khô, tựa như một gốc cây già nát rế, dù trừ đi độc vật trên người cũng chẳng ăn thua gì, ngược lại bởi vì không có lực cản, nội lực sẽ làm đứt kinh mạch đã héo khô, thật sự phải đi gặp Diêm vương.”

Ôn Khách Hành cả người chấn động, khó lòng tin tưởng quay đầu nhìn Chu Tử Thư – người nọ vẫn lững lảng chân ngồi trên đầu tường, hết sức khoan thai tự đắc, mưa lơ thơ rơi lên người, mái tóc đen ướt đẫm, như là phiếm ánh sáng ảm đạm, nếu không phải ngày ấy trong địa huyết từng thấy y ra tay, quả thực chẳng nhìn ra đó là một người bị thương.

Chu Tử Thư cười vang nói: “Thế ta chẳng phải là tất chết không nghi?”

Diệp Bạch Y thẳng thắn gật đầu.

Chu Tử Thư nhìn y, bỗng nhiên cảm thấy Diệp Bạch Y này đại khái thật sự ở trong núi quá lâu, trừ thùng cơm thì còn hơi thiếu đầu óc, liền thở dài nói: “Tiền bối, ông tội gì mắng lừa ngốc ngay trước mặt hòa thượng? Ta đâu từng đắc tội với ông, thôi đừng bảo ta lặp đi lặp lại việc này nữa, nào phải tin tức gì tốt.”

Diệp Bạch Y yên lặng nhìn y một hồi, bỗng nhiên không nói câu nào, quay người đi mất.

Chu Tử Thư vốn hoài nghi y gọi mình ra có việc khác, nhưng xem chừng quá nửa là lão hồ đồ này sau khi đánh một trận đã quên sạch sẽ chính sự. Y cũng chẳng đi nhắc nhở, từ trên đầu tường nhảy xuống.

Lại thấy Ôn Khách Hành vẫn dùng ánh mắt không thể nói rõ nhìn y, liền gọi: “Người còn đứng ngây ra đó làm gì? Bị thương hay là...”

Lời còn lại mất âm, bởi vì Ôn Khách Hành bỗng nhiên đến gần, dùng bàn tay lạnh băng xoa nhẹ mặt y.

Nước mưa từ trên mặt Ôn Khách Hành chảy xuống, bốn phía tĩnh lặng chỉ còn tiếng nước tí tách. Mặt y không biểu cảm, mái tóc bù xù bết trên khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt đen sẫm ấy khiến Chu Tử Thư nhớ tới dáng vẻ của y khi từ trên lầu lầu hờ hững nhìn quét qua trong lần gặp gỡ đầu tiên.

Chỉ nghe Ôn Khách Hành nói: “Lúc ta còn nhỏ, mẹ bắt ta đọc sách, cha bắt ta tập võ, trong cái thôn chúng ta ở, tất cả hài tử đều ở bên ngoài trộm gà bắt chó leo cây vào nhà, chỉ có mình ta ở trong viện đọc sách luyện kiếm, nhất định phải đợi đến khi trời sắp tối, mới có thể ra ngoài thả lỏng một hồi, mỗi lần ta vừa cao hứng bùng bùng gia nhập trò chơi thì cha mẹ lũ trẻ khác đã gọi chúng về ăn cơm.”

Chu Tử Thư cảm thấy động tác này rất kỳ quặc, liền muốn nghiêng đầu né tránh, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt hơi mờ mờ ảm đạm của Ôn Khách Hành, nước mưa dồn trên lông mi, y nhanh chóng chớp mắt, nước mưa kia liền xuôi theo hai má chảy xuống cằm, cho người ta một ảo giác rằng y đang rơi nước mắt.

“Ta khi đó đặc biệt hận cha mẹ, liền giận đối họ, cha nói với ta, ‘trẻ trung không cố gắng, về già chỉ bị thương’, chờ trưởng thành lại muốn dụng công thì đã muộn. Ta nghĩ, chờ trưởng thành lại muốn trộm trứng bán bị thì cũng muộn rồi.”

Ôn Khách Hành dừng lại, ngậm hai chữ “muộn rồi” trong miệng, lặp lại một lần, như là khắc ý nhấm nháp loại đắng chát ấy, sau đó ôm cổ Chu Tử Thư, như một đại hài tử thân thể phát dục quá mức mà lòng vẫn ấu trĩ, đầy ủy khuất ôm lấy y.

Chu Tử Thư thở dài, nỗi khổ của hai chữ “muộn rồi”, trong cuộc đời y đâu phải chưa từng ném trải quá nhiều lần?

Sau đó Ôn Khách Hành buông y ra, hỏi: “Thương của người không chữa được?”

Chu Tử Thư cười cười tự giễu, lắc đầu.

Ôn Khách Hành trầm mặc một lát, lại hỏi: “Còn... Còn mấy năm?”

Chu Tử Thư tính thử, nói: “Chỉ hai ba năm này.”

Ôn Khách Hành cười rộ, Chu Tử Thư cảm thấy y cười đáng vẻ có chút bất thường, liền không nhịn được phải hỏi: “Người làm sao vậy?”

Ôn Khách Hành lắc đầu, lui một bước, kế đó lại lui một bước nữa, nói: “Ta cả đời này, lúc muốn khoái khoái hoạt hoạt mà chơi thì không thể khoái hoạt, chờ lớn lên một chút muốn theo cha mẹ tập văn học võ lại không còn ai dạy, người nói... chẳng phải là quá sức không hợp thời? May là...”

Y thôi cười, quay người bỏ đi, để lại Chu Tử Thư mù tịt không hiểu nguyên do.

May là, ta còn chưa đặc biệt thích người...

Mưa lạnh biết thu, ngô đồng chết già, một đêm khổ hàn khi chán mòng, mấy phiên thể đạo phí hoài... cũng chẳng qua một tiếng “hận gặp muộn”.

30. Chương 30: Đêm Mưa

Cố Tương xòe chiếc ô trên tay, trong lòng còn ôm một chiếc, xuyên qua mưa đêm. Đôi hài thêu nho nhỏ giẫm trên đá phiến, bắn bọt nước làm ướt ống quần, một cơn gió lạnh thổi tới, nàng rung mình, cảm thấy bản thân thật sự quá tận trung cương vị.

Sau đó ngẩng đầu trông thấy nam nhân một mình cúi đầu đi trong mưa kia.

Toàn thân Ôn Khách Hành đều đã ướt đầm, quần áo dán lên người, vạt áo tán loạn, đáng vẻ hơi chật vật, y lại dường như không mấy may để ý.

Cố Tương đuổi đến kêu: “Chủ nhân!”

Ôn Khách Hành không hề quay đầu nhìn nàng, nhưng hiển nhiên nghe thấy, dừng chân đợi nàng một lát. Cố Tương vội chạy đến trước mặt đưa ô cho y, trong lòng cảm thấy mình gió thấm mưa sào ra đây một chuyến hết sức không đáng – căn cứ phẩm đức của chủ nhân nhà mình, nhìn dáng vẻ này, Cố Tương cho rằng y đã đến chỗ không về vang lấm để khoái hoạt.

Vì thế bĩu môi, hơi không cho là đúng mà hỏi: “Chủ nhân lại đi đâu phong lưu thế?”

Ôn Khách Hành xòe ô, đi mấy bước mới khẽ nói: “Đánh một trận với người ta.”

Cố Tương thuận miệng hỏi: “Đánh nhau trên giường à?”

Ôn Khách Hành quay đầu nhìn nàng một cái, Cố Tương lập tức biết nghe lời phải khẽ tát mình một cái, nghiêm trang nói: “Ôi phi, cái miệng chết tiệt này, nói bậy bạ gì thế? Lời thật là có thể tùy tiện nói sao? Sự thật mặt trời mọc hướng đông có thể tùy tiện nói sao...”

“A Tương.” Ôn Khách Hành lại không đùa, ngắt lời nàng.

Cố Tương chớp chớp mắt, trời mưa lớn hơn, hơi nước tạo ra một lớp sương trắng mịn mù, khiến nàng có phần không nhìn rõ vẻ mặt Ôn Khách Hành, chỉ thấy y trầm mặc rất lâu, mới cúi mắt nói khẽ: “Y nói... y sắp chết rồi.”

Cố Tương “hả” một tiếng, không phản ứng được, hỏi: “Ai sắp chết?”

“Chu Như.”

Ôn Khách Hành tạm dừng một chút, không biết là để chuyển dời cảm xúc hay là để Cố Tương hiểu được, vừa tiếp tục đi vừa ép giọng điệu cho bình bình đạm đạm mà giải thích: “Trên người y có nội thương, lúc đầu ta thấy y đi được nhảy được như vậy, cho là không việc gì, hôm nay mới biết là không chữa được, chỉ

còn thọ số hai ba năm thôi. Ta vừa nghe liền biết ngay y là ai... Ha, sớm biết như thế thì ta đi theo y làm gì?”

Cố Tương mở to mắt, nàng dường như hơi khó lòng tiêu hóa hiện thực này, hồi lâu mới áp ứng hỏi một câu: “Chu Như?”

“Ừ.” Ôn Khách Hành khẽ đáp một tiếng: “Ta ban đầu cảm thấy y không thể là người của ‘Thiên Song’, nơi có vào không ra ấy, phàm là kẻ ý đồ đào thoát, đều phải chịu bảy cây ‘Thất khiêu tam thu đỉnh’, sau đó sẽ mất hết võ công, mất đi lục cảm, biến thành một phế nhân ngốc tử có thể giữ bí mật hơn cả người chết. Ta vốn cảm thấy, người chịu Thất khiêu tam thu đỉnh không có khả năng như y... Hôm nay nghe một người khác nói mới hiểu được, y quá nửa là có biện pháp đặc thù gì, giảm bớt chỗ hại của mấy cây đỉnh quý kiến sâu kia, nhưng vẫn không sống hơn ba năm.”

Cố Tương lần đầu tiên nghe nói, lắng nghe không dám thở mạnh, đến đây mới hỏi một câu: “Chủ nhân... làm sao ngài biết được?”

“Ta?” Ôn Khách Hành nghe vậy cười cổ quái, “Nếu ta không biết nhiều một chút, có thể sống đến bây giờ sao?”

Cố Tương im lặng giây lát, lại truy hỏi: “Thế... Chu Như kia, y...”

“Ta trước kia từng gặp một người từ Thiên Song trốn ra.” Ôn Khách Hành dừng giây lát, mới tiếp tục, “Chưa từng có người nào có thể tránh được hình phạt hoạt tử nhân kia, y lại tránh được, ta đoán y chỉ ít là cấp bậc đại quân gia trở lên, thậm chí... có khả năng là thủ lĩnh tiền nhiệm.”

Cố Tương ngạc nhiên nói: “Nếu y là thủ lĩnh thì làm sao lại muốn chạy trốn...” Sau đó thành linh ngừng bật, giống như ý thức được điều gì, ngậm miệng không nói nữa.

Ôn Khách Hành bước đi cực nhanh, như muốn vứt cái gì xa tít đằng sau, Cố Tương thấp bé chân ngắn, phải chạy chậm chậm mới theo kịp, hai người một trước một sau trầm mặc hồi lâu, thấy Ôn Khách Hành càng lúc càng chạy nhanh, Cố Tương bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Chủ nhân, ngài đang đau lòng ư?”

Ôn Khách Hành chẳng hề quay đầu hỏi một cách nhẹ nhàng: “Sao ta phải đau lòng?”

Cố Tương ngẫm thử thấy cũng phải, nàng thật sự không rõ Ôn Khách Hành đau lòng vì điều gì. Chỉ nghe y cười khẽ một tiếng, chân lướt trên mặt đất gần như đang bay, vừa nói: “Y dịch dung khuôn mặt, cũng chẳng biết có phải thật sự là một mỹ nhân hay không... Hơn nữa, ta thích loại thơm phức, mềm mại, da mịn thịt mềm, cho dù y có khuôn mặt mỹ nhân thật cũng chẳng hợp khẩu vị của ta.”

Cố Tương dù dùng tới khinh công cũng không đuổi kịp, buột miệng nói: “Không phải chủ nhân rõ ràng từng nói, thích eo nhỏ cao ráo, có một đôi xương hồ điệp đẹp mắt...”

“Người nhớ lắm rồi.” Ôn Khách Hành ngắt lời nàng, giấy lát lại bỏ sung, chẳng biết đang giải thích cho ai: “Ta chỉ là... cảm thấy đồng bệnh tương liên thôi – A Tương, đừng đi theo ta.”

Cố Tương “a” một tiếng, Ôn Khách Hành thoáng cái đã cách nàng mấy trượng, Cố Tương rất ủy khuất, lớn tiếng hỏi: “Chủ nhân, tại sao? Ta lại chọc giận gì ngài?”

Ôn Khách Hành đã biến mất giữa màn mưa, chỉ có một câu xa xa bay vào tai nàng: “Người nói nhiều quá.”

Cố Tương một mình lẻ loi đáng thương ở tại chỗ, nàng phần nộ giận chân, thấp giọng mắng: “Có lòng tốt mà không được báo đáp!”

Sau đó nàng ngẩng đầu, nhìn phương hướng Ôn Khách Hành biến mất, bỗng nhiên nhớ đến tấm lưng y bị mưa dầm ướt, bả vai rộng lớn mà đoan chính, một mình vững vàng rào bước dưới mưa, không chịu chờ nàng một bước. Bên cạnh y trống rỗng, nhưng y không thèm nhìn nghiêng, như là đã lẻ loi độc hành một đoạn đường chẳng biết bao xa.

Cũng hơi cảm thấy y đáng thương.

Chỉ là cảm thấy đồng bệnh tương liên hay thế nào cũng vậy... Nhưng người nọ chỉ là khách qua đường như hoa quỳnh nở trong giấy lát, hai ba năm chẳng phải phút chốc là mất sao?

Dưới Tây Lăng kia, gió lạnh thổi mưa, trong phòng pháo hoa sáng tối đến đường cùng, lại đã không thể cất nổi. Thiên hạ ai có thể được thì hát vang mất thì thôi, sáng nay có rượu sáng nay say?

Người có thể không?

Đêm nay, chẳng ai biết Ôn Khách Hành đã đi nơi nào.

Sáng sớm hôm nay, mặt trời mới vừa lộ dạng, cửa phòng Chu Tử Thư liền bị đập ầm ầm, y mở cửa, Tào Úy Ninh suýt nữa lao thẳng vào, một phen kéo y lao ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Người ở trong phòng vững vàng thật đấy, mạng nhỏ của đồ đệ kia cũng sắp mất rồi kia!”

“Ai?” Chu Tử Thư trải qua một đêm cực đoan hỗn loạn, chỉ cảm thấy đầu óc rối tung chưa gỡ, giấy lát mới phản ứng được, nhú mày, “Người nói Trương Thành Linh? Lại xảy ra chuyện khỉ gù nữa, sao luôn là gã?”

Tào Úy Ninh thở dài: “Ta cảm thấy y năm nay ắt là gặp phải kiếp số, hết lần này đến lần khác, cũng chẳng biết thế nào nữa, gần đây người không muốn cho y yên ổn – đêm qua bỗng nhiên có kẻ đánh lén, muốn giết hài tử kia, may mà kinh động Triệu đại hiệp cách vách, mới bắt được tặc nhân, kết quả tên đó lại là tử sĩ, bị bắt liền uống thuốc độc tự sát. Người nói...”

Tào Úy Ninh dừng một thoáng, dường như có chút nghi ngờ, y nhớ đến lời sáng sớm hôm nay sư thúc Mạc

Hoài Không nói – ngần ấy đại nhân vật tề tựu Động Đình, rốt cuộc là ai khúc mắc với một tiểu hài tử không nhiều tiền đồ lắm như vậy? Xem ra, cùng với nói đối phương muốn nhỏ cở tận gốc, chẳng bằng nói là giết người diệt khẩu.

Tào Úy Ninh tư tưởng mặc dù khá đơn giản song cũng ẩn ẩn cảm thấy bất thường. Đó là một loại không khí bất thường – tuy rằng trước mắt bị đám Cao Sùng đè xuống, nhưng sự nghi ngờ và các loại phỏng đoán giữa mọi người vẫn như ôn dịch lan truyền không tiếng không hình.

Lưu Ly giáp kia rốt cuộc là thứ gì?

Lúc bọn Chu Tử Thư chạy đến, phòng Trương Thành Linh và Triệu Kính đã bị bao vây kín bưng, Triệu Kính trần thân trên, vai như là đổ máu, ngồi trên chiếc ghế dài bên cạnh, có người đang băng bó giúp, lão gia tử sắc mặt rất khó coi, lưng đeo đao, máu trên lưỡi đao còn chưa lau sạch.

Trên mặt đất có hai người chết, sắc mặt đều xanh tím, xem ra là uống thuốc độc mất mạng, một cây câu rơi bên cạnh một thi thể, Chu Tử Thư vừa nhìn đã thấy – đó là móc câu của Độc Hạt.

Độc Hạt kỳ thật cũng chia ba bảy loại, xem người mua ra bao nhiêu tiền, giá hời một chút, như đám ngày ấy giúp đỡ Hỉ Tang Quỷ dẫn Trương Thành Linh ra, chỉ làm việc không bán mạng, nếu người mua ra giá cao, cũng có thể mua được tử sĩ trong Độc Hạt.

Một khi bị đám bọ cạp không cần mạng này để mắt thì rất phiền toái. Cũng chẳng biết đối phương có bao nhiêu người, một tốp thất bại lại đến một tốp, hơn nữa đều là hạng liều mạng không sợ chết, nhiệm vụ hoàn thành, trở về ăn ngon uống cay, không hoàn thành thì bỏ mạng lại.

Cho nên tương ứng, giá cả tuyệt đối cũng không rẻ.

Là ai vùng nhiều tiền như vậy để giết Trương Thành Linh? Họ cảm thấy tên nhóc chỉ biết khóc này có thể thông thiên triệt địa, hay tương lai có thể mọc ba đầu sáu tay?

Trong đầu Chu Tử Thư bỗng nhiên sinh ra một ý niệm đầy quỷ dị, lòng nói lão tử lăn lộn ngần ấy năm, những kẻ muốn ta chết đếm cũng không xuể, nhưng đến bây giờ vẫn chưa từng có đái ngộ truy sát cấp cao nhất này.

Nhất thời ánh mắt ném đến Trương Thành Linh liền có chút tình cảm vi diệu.

Nhưng mà thiếu niên nọ đứng trong một góc nhỏ, ra ngoài dự kiến của Chu Tử Thư, gã không hề có vẻ bất ngờ lắm, cũng không thấy sợ hãi, chỉ cúi đầu, giống như đang nhìn hai thi thể kia, lại giống như nghĩ đến chuyện gì khác, lộ ra cái xoáy trên đỉnh đầu, trầm mặc cực kỳ, người khác hỏi gì gã cũng chỉ gật đầu hoặc lắc đầu, chẳng nói nhiều.

Cao Sùng hơi khom lưng, vẻ mặt ôn hòa hỏi Trương Thành Linh: “Thành Linh, con biết mấy người này

chứ?”

Trương Thành Linh liếc nhìn ông ta, lại cúi xuống mà lắc đầu.

Cao Sùng vì thế càng dịu giọng hơn, đưa tay sờ đầu gã nói: “Hài tử, đừng sợ, nhiều thúc thúc bá bá gia gia như vậy, đều làm chủ cho con. Con nói cho ta biết, đêm qua hai ác nhân này đã nói gì với con?”

Trương Thành Linh không hề nhìn thẳng ánh mắt ông ta, nghe cũng chỉ lại lắc đầu. Cao Sùng dường như cũng hơi nghi hoặc, lúc này bên cạnh có kẻ bỗng nhiên âm dương quái khí nói chen: “Cao đại hiệp, người hỏi như vậy có ích lợi gì, chúng ta những người có tuổi đều biết, hai người này là tử sĩ của Độc Hại, tử sĩ chỉ là đao giết người, hung khí biết nói sao? Trò cười! Còn không bằng người hỏi thử hài tử này, có phải đã biết chuyện gì người khác không biết.”

Kẻ nói chuyện chính là Phong Hiểu Phong, hắn lúc này đứng dưới đất chứ không ngồi trên vai Cao Sơn Nô, bởi vì vấn đề chiều cao mà đành ngẩng đầu, trưng ra tư thế dùng mũi hứng mưa, hết sức bổ sung cùng giọng điệu thiếu đòn của hắn, hai tay khoanh trước ngực, khiến người ta quả thật không nhìn được muốn đập hắn bẹp thêm chút nữa.

Cao Sơn Nô kia không nói không rằng cúi đầu đứng phía sau hắn, khuôn mặt thô lỗ dữ tợn, quả thực giống như là La sát quỷ trong thoại bản.

Ngay cả Cao Sùng nghe vậy cũng nhú mày, Triệu Kính đã bất chấp, đứng dậy chỉ mũi Phong Hiểu Phong nổi giận mắng: “Tên lùn thói tha, lời thế này mà người cũng nói được, lương tâm chó ăn rồi sao?”

Phong Hiểu Phong cười lạnh nói: “Triệu đại hiệp, người sau khi tiếp nhận trẻ mồ côi Trương gia, liền không rời khỏi nó nửa bước, cứ đeo bên người suốt như bánh thơm, rốt cuộc là vì sao? Bản thân người trong lòng hiểu rõ, đừng cho người khác là đồ ngốc!”

Phong Hiểu Phong ánh mắt sáng trưng nhìn hướng Trương Thành Linh không ngẩng đầu kia, xé giọng nói: “Tiểu hài, người nói thật xem, Lưu Ly giáp Trương gia, người có biết ở đâu không? Có phải ở trên người người? Có phải sau đó lại bị vị Triệu... Ha, Triệu đại hiệp nuốt làm của riêng?”

Triệu Kính cả giận nói: “Phong lùn, [bad word] mẹ mười tám đời tổ tông người!”

Cao Sơn Nô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Triệu Kính hằm hằm, Phong Hiểu Phong khoát tay chặn, Cao Sơn Nô lại an an phận phận đứng về phía sau hắn, Phong Hiểu Phong nói tiếp: “Triệu đại hiệp, người thẹn quá hóa giận, chẳng phải rơi xuống thấp kém?”

Triệu Kính thật sự muốn bỏ đến giáo huấn hắn một trận.

Cao Sùng vội ngăn lại, trầm giọng nói: “Phong huynh đệ, lời không cần cứ chúng ta tốt nhất bớt nói để tránh ảnh hưởng tình cảm, vài người đến thu dọn thi thể này xuống trước, chuyện còn lại ta sẽ theo kế lâu

dài...”

Song lúc này lại có người nói: “Cao đại hiệp, ông luôn đóng cửa nói chuyện như vậy là cho ai nghe không cho ai nghe? Nhân lúc này mọi người đều có mặt, tìm hài tử kia hỏi rõ ràng một chút, không phải cũng vì tốt cho nó, không phải cũng bớt cho suốt ngày có người nhớ cái mạng nhỏ của nó?”

Trương Thành Linh lúc này ngẩng đầu lên, mặt tái nhợt, đôi mắt mất thần thái, gã chỉ cảm thấy mọi người đều đang nhìn gã, mọi người đều đang chỉ chỉ trỏ trỏ gã, mọi người đều đang bức gã – cho họ một cách nói – nhưng gã thật sự không biết gì cả.

Chu Tử Thư trước nay quen ẩn nấp trong đám đông, vĩnh viễn chẳng có bao nhiêu người lưu ý đến y, cứ thế lấp giữa một đám người, nhìn dáng vẻ ngơ ngàng vô thức của Trương Thành Linh, bỗng nhiên trong lòng trào dâng tức giận.

Y muốn đẩy mọi người ra, lôi thiếu niên kia, dẫn gã rời khỏi nơi bắn thủ này. Nhưng làm như vậy còn là Chu Tử Thư sao? Nghĩ trước động sau, nghĩ kỹ mới làm, đây đều là thứ khắc trong xương cốt y, việc lớn việc nhỏ đều ôm trăm phần cẩn thận, ở sâu sau màn, tuyệt không xuất đầu lộ diện.

Những năm ấy, ngay cả Hoàng thượng cũng nói y xử sự càng thêm trầm ổn, không mấy may lộ ra sơ hở... Nhưng lão già Diệp Bạch Y kia lại nói y giấu đầu lòi đuôi.

31. Chương 31: Thoát Xác

Chu Tử Thư bỗng cảm thấy có một ánh mắt bắn lên người, dường như có kẻ chuyên môn theo dõi y, liền quay đầu, vừa vận dụng phải tầm mắt Diệp Bạch Y. Diệp Bạch Y cũng đứng trong đám đông, cách y không xa không gần, chẳng tỏ vẻ gì, thậm chí không gật đầu chào, vẫn nhìn y không chớp mắt, vẻ mặt bình tĩnh hệt như lúc nói với Chu Tử Thư “Người sắp chết rồi”.

Người sắp chết rồi, người cũng làm rùa đen rút đầu đeo mai cả đời rồi – Chu Tử Thư ở trong lòng yên lặng thì thầm, y nghĩ, có gì ghê gớm đâu, đều đến tình cảnh này rồi còn nhìn trước ngó sau trải đường gì, lại mưu đồ gì đây? Nếu một người cả đời cũng chưa từng tùy tính xúc động, chẳng phải quá áp lực, quá đáng buồn?

Y bỗng nhiên phát hiện, kỳ thật nguyện vọng của mình hóa ra chỉ là làm một con rùa không mai không rút đầu mà thôi.

Mọi người đang ăm ỉ không ngớt thỉnh thoảng nghe thấy một tiếng cười khẽ, tiếng cười kia lẽ ra không nên bật lên giữa đám đông ồn ào, nhưng chẳng biết người nọ dùng phương pháp gì mà đè thanh âm của mọi người xuống, sau đó một nam nhân xanh xao vàng vọt diện mạo xấu xí đi ra, nhẹ nhàng nói: “Chư vị, giữa nơi đông người, làm khó một đứa trẻ, đây là đạo lý gì?”

Trương Thành Linh mắt sáng rõ, mở miệng im ắng kêu một tiếng “Sư phụ”.

Tào Úy Ninh từng dẫn tiến Chu Tử Thư cho Cao Sùng, thế nên Cao Sùng dừng một chút, liền gọi ra thân phận của y: “Chu huynh đệ.”

Cao Sùng chỉ cảm thấy hết sức kỳ quái, hiện giờ trên thân nam nhân này có một loại khí thế của riêng cao thủ, theo lý thuyết mình tuyệt đối nên gặp qua là không quên, thế nhưng ngày ấy khi Tào Úy Ninh dẫn họ đến Cao gia trang, ông ta lại chưa từng lưu ý đến người này, thậm chí mãi đến bây giờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhớ y họ Chu mà không nhớ được tên. Trong lòng Cao Sùng liền hơi sợ.

Chỉ thấy Chu Tử Thư vẫy tay gọi Trương Thành Linh: “Tiểu quỷ, người lại đây.”

Trương Thành Linh lập tức không nói hai lời lao vào lòng y, quả thật còn thân hơn cha ruột.

Phong Hiểu Phong nói the thé: “Người lại là ai?”

Chu Tử Thư ôm vai Trương Thành Linh, quay đầu nhìn Phong Hiểu Phong một cái, thấy hắn như vậy liền có cảm giác hết sức khó chịu, vì thế thông thả ung dung khiêu khích: “Tên lùn, ngay cả lão tử cũng không nhận được sao?”

Phong Hiểu Phong nổi giận, lúc này còn chưa đợi hắn lên tiếng, Cao Sơn Nô đã gầm khê một tiếng lao đến Chu Tử Thư, thân hình kia thập phần to lớn, mỗi một bước giẫm xuống đất đều giống như làm mặt đất chấn ba cái theo, bỏ qua như non hô biển gầm, trong tay còn xoay một cái chùy lưu tinh cỡ bằng đầu người, muốn nện Chu Tử Thư nát như tương.

Dường như hắn coi mỗi một người cả gan khi nhục Phong Hiểu Phong thành kẻ thù giết cha, quan hệ của hai người này thật sự quá cổ quái quỷ dị.

Chu Tử Thư thoáng chốc không còn tại chỗ, thuận tiện xách Trương Thành Linh đi, chùy lưu tinh nện xuống đất, lại đập đá phiến ra một cái hố to.

Cao Sùng lãnh nhàn bàng quan, lại cảm thấy khinh công của người này giống như đã đến bước xuất thần nhập hóa, xách theo một người mà vẫn có thể có tốc độ như vậy.

Cao Sơn Nô một kích không trúng, vung tay lại quét ngang một chùy, “vù” một tiếng. Chu Tử Thư nhìn chuẩn thời cơ, mũi chân nhẹ nhàng điểm trên sợi xích, lại phóng lên hai thước, sau đó nương phượng hướng chùy lưu tinh quét qua, thêm một cước trên đầu chùy, cũng chẳng biết một cước này của y có bao nhiêu sức lực, dù sao thời điểm mọi người phản ứng được, chùy lưu tinh kia đã xoay một vòng lao thẳng đến chủ nhân.

Thân hình Cao Sơn Nô lại không linh hoạt lắm, thật sự là tránh cũng không thể, dưới tình thế cấp bách, hắn đành phải ôm chặt thân thể, rụt đầu miễn cưỡng nghiêng qua, quất to một tiếng, dùng bả vai cố chịu

phát này, cả người bị chùy kia đánh bay ra ngoài, ngã nhào dưới đất.

Phong Hiểu Phong hét lên một tiếng, như thể chùy lưu tinh kia đánh lên người hắn, lúc này cũng chẳng chú ý được người khác, bổ lên nhìn Cao Sơn Nô của hắn. Cao Sơn Nô bị đánh nát một bên vai, nhưng dù sao da dày thịt béo hơn người khác một chút, ý thức cũng tỉnh táo, cuộn mình thành một đồng to đùng dưới đất, không ra tiếng, đôi mắt thống khổ nhìn Phong Hiểu Phong.

Phong Hiểu Phong lúc này mới ngẩng đầu, hung tợn ném ánh mắt đến Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư mặt trầm như nước nói: “Hắn muốn mạng của ta, ta lại không hề muốn mạng của hắn.” Sau đó kéo Trương Thành Linh nói, “Chúng ta đi.”

“Đứng lại!” Lần này là chương môn Hoa Sơn Vu Khâu Phong, y vừa đứng lên, mấy đại môn phái phía sau phái Hoa Sơn đều đứng dậy theo, Vu Khâu Phong nhìn Chu Tử Thư với sắc mặt hết sức không tốt, kế đó chấp tay lẩy lẹ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vị hiệp sĩ này, người cứ thể dẫn hài tử này đi trước mặt anh hùng thiên hạ, quá coi thường mọi người rồi?”

Chu Tử Thư liếc y một cái, thản nhiên hỏi: “Vậy Vu chương môn nói phải thế nào đây?”

Vu Khâu Phong nói: “Muốn đi cũng được, nhưng trước tiên phải để gã nói ra vì sao năm lần bảy lượt có người truy sát gã, Trương gia rốt cuộc có liên quan đến Lưu Ly giáp hay không, Lưu Ly giáp kia hiện giờ lại ở trên tay ai?!”

Chu Tử Thư ngoài cười trong không cười nhìn thoáng qua chương môn Hoa Sơn khổ đại cừu thâm này, cúi đầu hỏi Trương Thành Linh: “Người biết y đang nói gì chứ?”

Trương Thành Linh mím chặt môi, lắc đầu.

Chu Tử Thư lại hỏi: “Chuyện y hỏi người, người muốn nói chứ?”

Trương Thành Linh thò tay, cẩn thận kéo áo y, không nói gì. Chu Tử Thư liền gật đầu, quay đầu nói với Vu Khâu Phong: “Vu chương môn, người có hỏi, nó cũng có thể không đáp, chúng ta nên từ biệt ở đây, không hẹn gặp lại thì hơn.”

Nói xong kéo Trương Thành Linh cất bước đi ngay, chương môn Thương Sơn Hoàng đạo nhân phía sau Vu Khâu Phong cười lạnh một tiếng: “Tiểu tử không coi ai ra gì!” Lập tức dẫn đầu khó dễ. Hoàng đạo nhân này diện mạo hết sức xấu xí, mặt như trái trứng, cực kỳ méo mó, cứ thích theo đuôi Vu Khâu Phong quanh năm cầm cây quạt giấy làm bộ phong độ, cũng chẳng biết hắn nghĩ thế nào nữa.

Lúc này ra tay lại bất mãn, bắn đến như một củ khoai tây to đùng.

Chu Tử Thư cười thầm một tiếng, nói y không coi ai ra gì cũng xem như đúng, dù sao cái đám như gà mái chỉ biết kêu quang quác ở đây y không nhìn nổi một kẻ, thấy Hoàng đạo nhân đánh đến một chiêu, Chu Tử Thư thậm chí không buông tay Trương Thành Linh, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, hai người trong tích tắc chẳng biết đã đi bao nhiêu chiêu, ngay lập tức Hoàng đạo nhân kêu một tiếng, lui liền ba bước, phun ra một búng máu, sau đó ngồi phịch xuống đất.

Biến thành một củ khoai tây khô.

Nơi đây lập tức “Sur phụ!” “Chương môn!” kinh hô ầm ỹ.

Vu Khâu Phong tức giận, chỉ Chu Tử Thư nói: “Tà ma ngoại đạo từ đâu đến, chẳng lẽ là một bọn với đám ác quỷ kia? Đừng để cho hấn chạy!”

Đánh không lại liền chụp mũ người ta, Chu Tử Thư nhếch môi, kéo Trương Thành Linh, không có ý dây dưa với họ, nháy mắt đã ở ngoài mấy trượng. Cục diện hỗn loạn, có Tào Úy Ninh càn lăm bảo vệ y, có Cao Sùng Triệu Kính ý tứ không rõ không biến sắc, còn có một đám thùng cơm lấy Vu Khâu Phong làm đầu bị kích động, không rõ nguyên nhân gây sự theo.

Kêu la chẳng khác chi chợ chó.

Chu Tử Thư thân như quỷ mị xuyên qua đám đông, thỉnh thoảng ra tay tổng cổ mấy kẻ đánh đến. Trương Thành Linh trong lòng y bối vì Lưu Ly giáp mà biến thành một khúc xương ai cũng muốn gặm một miếng, Vu Khâu Phong như thể bỗng nhiên hóa thân chó điên, bám đuôi không bỏ. Chu Tử Thư chỉ cảm thấy chương môn Hoa Sơn này hết như đàn bà, có thôi đi không!

Trong lòng liền bốc hỏa, y dừng bước quay người, định đánh nhau với hấn một chút.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một cây roi xé gió mà đến, vừa vặn chặn đường Vu Khâu Phong, sau đó mùi rượu hắt vào mặt, Chu Tử Thư nhìn kỹ thấy người quần áo lộn xộn mùi rượu nồng nặc kia lại là Ôn Khách Hành đêm qua chẳng chào một tiếng đã đi mất.

Chỉ thấy Ôn Khách Hành đôi mắt đỏ lừ, bước chân có sự lộn xộn của riêng kẻ say, hết sức tồ tẹt cười với Chu Tử Thư, định bày một tư thế hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, nhưng bị cái ợ hơi đầy mùi rượu phá bình – y nói: “A Nhứ, người... người đi trước đi, ta giúp người chặn bọn... bọn họ.”

Y còn chưa nói xong thì đã lão đảo, bộ dáng ấy quả thực giống một con lật đật trong gió, lắc đầu lắc đuôi, khiến người ta kinh hồn bạt vía, vậy mà cứ né được mấy phát chào hỏi của Vu Khâu Phong nhắm lên người.

Y lắc lắc lư lư, tiên trong tay vung vờ không hề có kết cấu, cũng chẳng biết làm sao mà “vừa vặn” cuốn lấy cẳng chân Vu Khâu Phong, trước mắt bao người làm chương môn nhân Hoa Sơn ngã ụp mặt.

Ôn Khách Hành còn ra sức dụi mắt, vừa chân mềm như bún giãm bước ương ca, vừa nghiêng đầu nhìn Vu

Khâu Phong xấu hổ giận dữ muốn chết, tay quơ quơ trước mắt, nói rõ to: “Ê, cái kia... hai, hai cái đầu, người... người cũng say rồi à? Làm cái gì mà bò dưới đất vậy?”

Chu Tử Thư thoáng nhìn, thâm lắng đầu, cảm thấy lần này phái Hoa Sơn phải bất cộng đái thiên với Ôn Khách Hành rồi.

Y nhận sự giúp đỡ của Ôn Khách Hành, cũng chẳng lần lữa thêm, xách Trương Thành Linh thừa cơ chuồn mất, lại không biết tiện tay dắt dê từ đâu ra hai con ngựa, ném Trương Thành Linh lên lưng ngựa, dẫn gã rẽ bụi mà đi.

Trương Thành Linh cưỡi ngựa không được – gã quả thực cái gì cũng tệ, mới đi chưa bao xa đã không đuổi kịp Chu Tử Thư, ở trên lưng ngựa lắc lư trái phải.

Chu Tử Thư thầm than một tiếng trong lòng, biết gã là khúc gỗ mục, cũng không yêu cầu gã làm cột nhà, chạy một lúc bỏ ngựa dẫn Trương Thành Linh vào một khu viện hoang phế rất lâu không có người ở, bảo thiếu niên lo lắng hải hùng hơn nửa ngày này nghỉ chân một chút.

Không bao lâu sau, cửa khu viện hoang này bỗng bị đẩy mở từ bên ngoài, Trương Thành Linh lập tức thần hồn nát thần tính nhảy dựng lên, lại thấy là Ôn Khách Hành lão đảo đi đến.

Trương Thành Linh lúc đầu còn tưởng y giả say, ai ngờ lúc này nhìn thấy mới phát hiện y quả thực đông tây nam bắc chẳng phân biệt được, như ruồi không đầu đi vài bước, “phịch” một tiếng quỳ một gối trước mặt Chu Tử Thư, sau đó người bổ nhào về trước, lập tức ngã xuống.

Chu Tử Thư vội lật mặt y lên xem, thấy Ôn Khách Hành sắc mặt hồng hào, hoàn toàn không có dấu hiệu gì là bị thương, còn biết cười ngu với mình, hai tay ôm chặt chân Chu Tử Thư, lăn sang bên cạnh nằm dài dưới đất, cũng chẳng biết coi đôi chân kia là gối hay chân.

Chu Tử Thư không nhịn được hỏi: “Người rót vào vò rượu à?”

Ôn Khách Hành lớn tiếng nói: “Ta hôm qua, tìm được một hầm, một hầm rượu... Ừm, ngâm trong đó một đêm, uống hơn mười vò... thống khoái, thống khoái!”

Y thật sự đã say, vừa cười là không dừng được, ôm chặt chân Chu Tử Thư, vùi mặt lên đó, miệng còn hàm hồ nói mãi “thống khoái”.

Chu Tử Thư không thể nói gì nhìn y vẹo đầu qua một bên, ban ngày ban mặt ngủ khò khò, vì thế kết luận tên này ăn no rửng mỡ.

32. Chương 32: Dung Huyền

Lại nói cả ba cứ thế ngông nghênh võ mông chạy lấy người, lúc này Cao gia trang hỗn loạn cả lên, Tào Úy Ninh còn đang cùng người bên cạnh lòng đầy nghĩa phần nói việc này rõ ràng là phái Hoa Sơn không hậu đạo, Mạc Hoài Không liền kéo y một phen, ngăn gọn mệnh lệnh: “Người câm miệng cho ta.”

Tào Úy Ninh quay đầu nhìn sư thúc, vừa định nói sư thúc sao có thể cúi đầu trước thế lực ác? Liền thấy Mạc Hoài Không chỉ Vu Khâu Phong nói: “Không thấy y cũng muốn tìm chết rồi sao? Người câm miệng đi, liên quan người cái rắm, thành thật nhìn đi!”

Tào Úy Ninh liền thành thành thật thật câm miệng.

Y nhìn đông ngó tây một hồi, lại hạ giọng hỏi Mạc Hoài Không: “Sư thúc, người nói Triệu đại hiệp và Cao đại hiệp kia, sao lại dễ dàng để Chu huynh đưa tiểu hài Trương gia đi như vậy?”

Mạc Hoài Không đôi mắt như chim ưng nhìn chăm chăm phía trước, nghe vậy lạnh lùng quét Tào Úy Ninh một cái, gằn ra một câu: “Đầu óc người bị chó ăn rồi sao?”

Tào Úy Ninh sớm bị ông ta mắng đến da dày thịt béo, chẳng thấy mảy may đỏ mặt, vẫn đang cực kỳ thành khẩn chờ sư thúc giải thích nghi hoặc, ai ngờ Mạc Hoài Không quay mặt đi, chẳng thèm để ý tới y, Tào Úy Ninh một lát sau mới nghĩ rõ, phát hiện mình thật là đầu óc bị chó ăn, ngay cả điều này cũng không nhìn ra – rõ ràng là sư thúc cũng không biết mà!

Từ Mục đại sư vội vàng chạy đến, đằng sau còn có một nam tử trung niên, nam nhân này thân hình gầy gò, một thân huyền y, khéo miệng phẩy xuống, còn có hai đường vân pháp lệnh không cạn, mày kiếm vào tận tóc mai, hai mắt cực sáng, vừa nhìn biết ngay là một người không dễ chọc. Từ Mục đại sư thấy tình cảnh như trò hề này, đành dừng đến công phu Sư tử hồng của Thiếu Lâm quát to một tiếng, không ít người võ công thấp kém bị ông ta rống như vậy khiến cho trước mắt đen thui, đám đông lúc này mới yên tĩnh.

Cao Sùng và Triệu Kính thấy nam nhân phía sau Từ Mục đại sư lại đều đứng lên, Triệu Kính dẫn đầu vạch trần thân phận của nam nhân này, kêu: “Thẩm thế huynh!”

Tào Úy Ninh chỉ nghe Mạc Hoài Không “ồ” một tiếng, vội tận dụng triệt để hỏi: “Sư thúc, đây là ai vậy?”

Mạc Hoài Không nhíu mày nói: “Đây là gia chủ Thục trung Thẩm gia Thẩm Thận, bình nhật như một đại cô nương, trước nay đại môn không ra nhị môn không bước, ru rú trong nhà dưỡng da, chỉ sợ bị đen, sao hôm nay lại bỏ được một thân da mỏng thịt mềm, chạy tít đến Động Đình để gặp mặt trời? Thật là kỳ lạ.”

Tào Úy Ninh chưa từng nghe nói đến người này, ngơ ngác “hả” một tiếng, Mạc Hoài Không ngứa mắt với dáng vẻ ngu xuẩn đó nhất, liền trừng y một cái, rốt cuộc vẫn giải thích: “Các người tuổi này quá nửa không biết, nhớ hồi đó trên giang hồ năm đại gia tộc nổi danh nhất, chính là Giang Nam Trương gia, Thái Hồ Triệu gia, Động Đình Cao gia, Thục trung Thẩm gia, còn có Thái Hành Lục gia. Nhưng hiện giờ trừ Cao Sùng Triệu Kính, Trương gia chỉ còn một người, Thẩm gia đã sớm chầu vàng rửa tay không hỏi chuyện giang hồ, Lục gia cũng chẳng còn ai, năm đại gia tộc sớm hữu danh vô thực, nhiều người trẻ tuổi đã chẳng

còn nhớ được họ.”

Tào Ủy Ninh bấm ngón tay tính thử, hỏi: “Không đúng sư thúc, tính cả hậu nhân Trương gia thì bây giờ mới đến bốn họ, năm nhà ở đâu ra?”

Mạc Hoài Không bực mình nói: “Đó là bởi vì gia chủ Lục gia mười năm trước đã bệnh mất, y đời trước không tích đức, đời này đoạn tử tuyệt tôn, đến nỗi không một người con, do có chút giao tình với Thái Sơn chưởng môn Hoa Phòng Linh biến thành quý gia, liền đem gia sản và mấy tiểu đồ đệ giao cho phái Thái Sơn, hiện giờ Hoa Thanh Tùng cũng ở đây, không tính là Lục gia à? Sao người chẳng hiểu chó má gì vậy? Đâu ra lắm vấn đề như thế? Đừng nói với người khác ta là sư thúc người, mất mặt quá!”

Chỉ thấy Thẩm Thận khẽ nói gì đó với Từ Mục đại sư, Từ Mục đại sư liền thở dài, tụng một tiếng Phật hiệu mà gật đầu. Sau đó Thẩm Thận đứng ra, quay đầu nhận cái hộp đệ tử Thẩm gia nâng trên tay, mở hộp ra, trong đó có một cái bọc nhỏ dùng tơ lụa bao kín, Thẩm Thận mở bọc, chỉ nghe có người hít sâu một hơi, thất thanh kêu lên: “Là Lưu Ly giáp!”

Tào Ủy Ninh cũng thò đầu nhìn, thấy thứ trong hộp kia hoàn toàn lộ ra, lại là một mảnh lưu ly cực tinh mỹ, chẳng qua bằng bàn tay, dưới mặt trời lóe ánh sáng nhỏ nhoi. Nếu không nói ai có thể biết chính là món be bé này dấy lên gió tanh mưa máu lớn như vậy?

Vu Khâu Phong yết hầu hơi động, hắng giọng trầm trầm: “Đây thật sự là một trong năm mảnh Lưu Ly giáp kia sao?”

Thẩm Thận nói: “Ngàn chính vạn xác.” Nói xong câu đó ông ta lại chuyển hướng ánh mắt sang Cao Sùng.

Cao Sùng nét mặt không rõ, trầm mặc hồi lâu mới nói với Đặng Khoan ở bên: “Thư phòng ta vào cửa trên cái kệ bên trái, sau bản “Lễ ký” ô thứ ba có một ô ngăn, con mở nó ra, lấy thứ bên trong đến cho ta.”

Đặng Khoan không rõ nguyên do, linh mệnh đi, một lát sau trở về, trong tay cũng có một cái hộp nhỏ, Cao Sùng nhận lấy, thở dài mở ra trước mặt mọi người, đặt song song với cái hộp nhỏ của Thẩm Thận, hai mảnh Lưu Ly giáp trong truyền thuyết cứ thế phát sáng trước mặt mọi người.

Chỉ nghe Cao Sùng nói: “Chuyện đến hôm nay, lão hủ phải cho chư vị một lời ăn nói. Lưu Ly giáp, đích xác là tổng cộng có năm mảnh, mấy năm nay kỳ thật chính là năm chúng ta mỗi người giữ một mảnh, mấy năm trước Lục huynh sớm mất, liền đem mảnh của mình phó thác cho Thái Sơn chưởng môn Hoa đại hiệp, lại không ngờ... đã dẫn đến họa sát thân cho ông ấy.”

Từ Mục đại sư tiếp câu chuyện: “A di đà Phật, sự tình trong đây, lão nạp cũng biết một ít.”

Mọi người đều chuyển hướng ánh mắt sang vị cao tăng Thiếu Lâm mặt mũi hiền lành râu tóc bạc trắng này, chỉ nghe ông nói: “Không biết chư vị ở đây có ai còn nhớ trường võ lâm hạo kiếp ba mươi năm trước?”

Ông ta vừa nói ra, một số người lớn tuổi lập tức biến sắc, ngay cả Diệp Bạch Y vẫn như ở bên xem náo nhiệt cũng hơi ngẩng đầu lên.

Mà lúc này, Chu Tử Thư cũng đang dựa theo ký ức, kể chuyện Trương gia cho Trương Thành Linh hoàn toàn mù tịt. Ôn Khách Hành ở bên ngủ không biết trời trăng, bị Chu Tử Thư đá văng, còn ôm chặt tay áo y không buông, nằm chống vó ở đó chẳng ra làm sao.

Chu Tử Thư sáng sớm bị Tào Úy Ninh lôi ra, mới đang chuẩn bị ăn chứ chưa kịp ăn gì, đành phải cắt đi trước, lúc này liền lấy ra cho Trương Thành Linh, thấy thiếu niên này ăn ngấu nghiến như hổ đói.

“Chuyện ba mươi năm trước, ta chỉ biết đại khái, đó ước chừng cũng là thời điểm phụ thân ngươi còn trẻ, trong giang hồ xuất hiện một kỳ tài võ học tên là Dung Huyền, y với một thanh trường kiếm, trong tứ hải hiếm gặp địch thủ, lại thích vân du kết giao hào kiệt các phương, nghe nói lui tới rất thân với một thế hệ trẻ tuổi của năm đại gia tộc khi ấy. Hiện giờ năm đại gia tộc đã không còn nhắc, nhưng ngươi làm hậu nhân Trương gia, dù sao cũng phải biết chứ?”

Trương Thành Linh gật đầu, mép còn dính vụn bánh, lại nói: “Nhưng cha con chưa từng nhắc đến ông ta.”

“Không riêng cha ngươi chưa từng đề cập, ba mươi năm qua tên của y cũng là một cấm ngữ.” Chu Tử Thư thở dài nói tiếp, “Sau đó Dung Huyền kết hôn, nghe nói thê tử cũng là một cô nương nổi tiếng, thập phần mỹ mạo, chính là xuất thân Thần Y cốc...”

Y nói đến đây chợt dừng lại, cúi đầu nhìn Ôn Khách Hành bên cạnh một cái, trầm nghĩ cùng xuất thân Thần Y cốc, lẽ nào đây cũng là trùng hợp?

Ngẩng đầu thấy Trương Thành Linh đang không chớp mắt mong ngóng y nói tiếp, Chu Tử Thư trong lòng có chút nghi vấn, lại không biểu lộ trước mặt gã, tiếp tục nói: “Hai người phu thê tình thâm, vốn là thần tiên quyến lữ, nhưng mà ai ngờ một ngày kia thê tử của Dung Huyền lại bị người ta hại chết.”

Trương Thành Linh ngẩn ra, hỏi một vấn đề ngớ ngẩn: “Vì sao?”

Chu Tử Thư cười, hại chết một người, cần lý do gì sao?

Y vẫn ngẫm nghĩ một chút rồi giải thích: “Quá nửa là... thất phu vô tội, mang ngọc có tội thôi. Kiếm pháp của Dung Huyền ta chưa từng thấy, chỉ nghe nói là chân chính dùng được bốn chữ ‘không tiền tuyệt hậu’, y chưa đến tuổi nhi lập mà đã tự thành một phái, sáng chế ‘Phong Sơn kiếm’ trong truyền thuyết, đời này chưa từng thấy Phong Sơn kiếm pháp nằm đó xẽ núi rẽ biển, cũng là một tiếc nuối lớn. Phong Sơn kiếm kia của y phân thượng hạ hai sách, thượng sách là võ công tâm pháp, hạ sách là kiếm chiêu, hạ sách chính là y tự nghĩ ra, thượng sách nghe nói là y ngẫu nhiên được một quyển bí kíp thượng cổ truyền lại, lòng có sở cảm mà biên. Ngươi có biết... chỉ riêng bốn chữ ‘tuyệt thế cao thủ’ này, là có thể khiến người ta điên cuồng.”

Trương Thành Linh hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Sau đó Dung Huyền buồn thương, lại tẩu hỏa nhập ma, tính tình đại biến, bắt đầu lạm sát kẻ vô tội, bắt đả dĩ, năm đại gia tộc khi ấy dần dần, thậm chí mời Sơn Hà lệnh muốn liên thủ truy sát y – tính ra từ lần đó Sơn Hà lệnh hiện thế đến bây giờ đã là hơn ba mươi năm. Sau đó Dung Huyền trốn vào Phong Nhai sơn Thanh Trúc lĩnh, từng có một trường ác chiến với những người truy sát y lấy năm đại gia tộc làm đầu, cũng chẳng biết đã chết bao nhiêu người, nghe nói hiện giờ vẫn có thể nghe thấy người chết khóc đêm. Ai có thể nghĩ đến, những người ngày xưa tốt đến mức phải mặc chung một khổ, lại đến nỗi đao binh nhắm vào nhau, không chết không ngừng đây?”

Cái gọi là tình ý thế gian này, lẽ nào đều vô thường như vậy?

Y dừng một lát, gật đầu nói: “Không sai, Phong Nhai sơn Thanh Trúc lĩnh, chính là Quỷ cốc, đến nay vẫn không ai hiểu được, đả ác quỷ năm đó vì sao đứng bên Dung Huyền. Trận chiến ấy đánh không biết bao nhiêu ngày đêm, cuối cùng Dung Huyền tự sát, thiên hạ anh hùng tổn thất quá nửa, năm đại gia tộc từ đây không gượng dậy được. Cũng chính là bởi vì lần ấy song phương đều chân chính đại thương nguyên khí, mới có quy củ Quỷ cốc có vào không ra về sau, mua được ba mươi năm thái bình.”

Chu Tử Thư nói tới đây cũng nhú mày, chuyện này y chẳng qua là nghe nói, không hề có thêm phỏng đoán của bản thân, nói ra như vậy kỳ thật rất nhiều chỗ không minh bạch, tỷ như năm đó rốt cuộc ở Phong Nhai sơn đã xảy ra chuyện gì, thế tử Dung Huyền làm sao mà chết, kỳ tài vốn nên trở thành tông sư một thời như vậy vì sao lưu lạc đến Quỷ cốc, làm bạn với những người đó? May là Trương Thành Linh không phải một hài tử khôn khéo, chỉ mộng mộng đồng đồng mà nghe, không hề hiểu lắm.

Chuyện trong đây, bị vùi lấp nhiều năm như vậy, lại có bao nhiêu là có thể vạch trần đây?

Người từng tham dự hoặc là đã chết hoặc là ngậm miệng không nói, cả Thiên Song cũng chưa thể thu thập được chân tướng năm đó. Chu Tử Thư hoài nghi... Lưu Ly giáp kia, chính là vật còn sót lại của trận chiến Phong Nhai sơn ngày ấy.

Chạng vạng, Chu Tử Thư rốt cuộc vịn được bàn tay Ôn Khách Hành đang túm chết y phục của mình ra, kiếm chút dã vật nướng lên ăn, y đang cân nhắc, mình muốn đi đâu cũng không hề gì, nhưng dẫn theo tên nhóc như vậy là một gánh nặng.

Nhưng cũng không muốn bức gã, chỉ để Trương Thành Linh tự mình suy nghĩ phải đi đường nào.

Ôn Khách Hành say không nhẹ, đến tối vẫn nằm sõng soài ra đó như một vũng bùn, Chu Tử Thư lại dạy Trương Thành Linh vài câu khẩu quyết, bảo gã tự đi lĩnh hội, liền dựa lên một bên nhắm mắt dưỡng thần, chẳng biết qua bao lâu, hơi mơ mơ màng màng sắp ngủ, bỗng nhiên cảm giác được một bàn tay sờ soạng người mình, lại hết sức không đành lòng cởi nút áo y.

Chu Tử Thư nắm mạch môn người nọ, mở mắt ra.

Ôn Khách Hành lúc này đầu còn nửa phần men say, thấy bị túm cũng chẳng hoảng hốt, trong bóng đêm cười cười với y, còn nói đầy chính đáng: “Ta chỉ muốn xem Thất khiêu tam thu đỉnh trong truyền thuyết đáng đắp ra sao, không hề muốn làm gì người, cũng không phải là cố ý giở trò lưu manh đâu.”

“Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là khởi đầu của sai trái” là gì, đã được nam nhân đáng khinh họ Ôn trình bày cụ thể.

Một cổ tay y bị Chu Tử Thư túm, tay kia thì chống dưới đất, cơ hồ nửa nằm trên người Chu Tử Thư, Trương Thành Linh lúc này đã ngủ, hai người hô hấp và nói chuyện đều hạ cực nhẹ, trong bóng đêm lại có sự mờ ám không thể diễn tả.

Ôn Khách Hành bỗng nhiên kề sát đến, cời ngoại bào quần trên người y, vén mấy sợi tóc mai của y lên, thấp giọng hỏi: “A Nhứ, ‘Chu Nhứ’ là tên thật của người sao?”

Chu Tử Thư hất tay y, đẩy y ra, đúng lý hợp tình nói: “Ôn huynh nói trò cười gì thế? Cứ như thế ‘Ôn Khách Hành’ là tên thật của người vậy.”

Ôn Khách Hành nghe vậy nhướng mày, càng thêm nhẹ nhàng hỏi ngược: “Thế theo ý kiến của người thì ta nên tên là gì đây?”

Chu Tử Thư trầm mặc một lát mới thấp giọng hỏi: “Ôn huynh, người thật sự họ Ôn sao? Ta lại cảm thấy, người nên họ Dung mới phải.”

33. Chương 33: Quỷ Chủ

Ôn Khách Hành chậm rãi ngồi thẳng dậy, trầm mặc nhìn y. Hai chân cong lên, ngón tay gõ đầu gối, hồi lâu mới nói khẽ: “Ta không họ Dung, chỉ hận ta đời này kiếp này chưa từng gặp họ Dung kia, bằng không thấy hấn một lần là giết một lần.”

Trên mặt Chu Tử Thư không thấy có vẻ gì là kinh ngạc, nghe vậy dừng một chút, mới chậm tốc độ nói: “Ồ? Xem ra là ta đoán sai, ta còn cho rằng... ta còn cho rằng Quỷ chủ hiện giờ, là hậu nhân Dung gia chứ.”

Trong bóng đêm chỉ có thể nghe được tiếng ngáy khe khẽ của Trương Thành Linh, hai người cách nhau không xa, lại đều trầm tịch như chết, không biết qua bao lâu, Ôn Khách Hành mới chậm rãi lộ ra nụ cười. Vẻ tươi cười này không hề giống với biểu cảm ngốc nghếch thấy rằng không thấy mặt thường ngày, khoe mắt cũng chẳng có nét cười, đôi mắt đen như mực vẫn lạnh băng, phản xạ ánh sáng mỏng manh, sắc bén nhìn qua, đôi mày dài nhướng lên, lộ ra dáng điệu ngoài cười trong không cười: “Ồ?”

Giọng Chu Tử Thư nhẹ đến mức dường như ngay cả môi cũng không hoạt động, tốc độ nói lại cực nhanh: “Hi Tang Quỷ tiêu tiền thuê Độc Hạt bám theo tiểu quỷ kia, kỳ thật không hề muốn giết, mà là cực kỳ muốn biết trong thảm án Trương gia trang gã có nhìn thấy một người mất một ngón tay hay không, theo ta được biết thì Điều Tử Quỷ Tiết Phương mất một ngón tay. Nhưng bắt đầu từ ngày ấy trong ngôi miếu đồ gặp đám người kia thì ta đã biết, án diệt môn Trương gia không hề là do người của Quỷ cốc làm.”

Ôn Khách Hành dường như rất hứng thú truy hỏi: “Làm sao mà người biết được?”

Chu Tử Thư nhẹ nhàng cười nói: “Từ trong tay mười vạn Ác Quỷ chúng lông tóc vô thương, toàn tay toàn chân hộ tống tiểu quỷ kia đến Thái Hồ, nếu ta có bản lĩnh lớn như vậy thật thì đã sớm xưng bá vô lâm rồi, còn lăn lộn ở đây làm gì?”

Ôn Khách Hành dùng ánh mắt nóng rực nhìn y nói: “... Người cũng không cần khiêm tốn như vậy đâu.”

Chu Tử Thư tiếp tục nói: “Nhưng vì sao Hỉ Tang Quỷ phải đuổi theo tiểu quỷ này không buông? Ta nghĩ, có lẽ chỉ có một giải thích, vô luận vụ án Trương gia trang là ai làm, trong đây chắc chắn có ác quỷ Thanh Trúc linh tự mình xuất cốc tham dự, Hỉ Tang Quỷ hoài nghi... hoặc giả muốn cho người khác hoài nghi, người nọ là Điều Tử Quỷ. Lại thêm hắc y nhân ngày ấy Cố Tương giết trong ngôi miếu đồ lúc sắp chết đã nói một chữ ‘tử’. Tử gì đây? Ta nghĩ... không phải là Tử Sát chứ?”

Ôn Khách Hành gật đầu nói: “Không sai, hai người bọn ta từ Giang Nam theo một mạch tới Thái Hồ, lại theo tới Động Đình, đến trùng hợp, xuất hiện cũng khả nghi, ta còn giết tiểu quỷ trong địa huyết kia, cũng là sợ hấn lộ ra thân phận của ta, đúng không?”

Chu Tử Thư nói: “Điều này không hề khó đoán, Ôn huynh, đôi mắt ra cả giang hồ, người khiến ta đoán không ra lai lịch thật sự quá ít, Nam Cương Bắc Mạc không tính, Trung Nguyên vô lâm tối đa một bàn tay là có thể đếm đủ, ở bên người nhiều ngày như vậy, nếu còn không minh bạch, chẳng phải là quá ngu ngốc?”

Ôn Khách Hành trầm mặc một hồi, chẳng nói phải cũng chẳng nói không phải, cười “phì” một tiếng, gật đầu bảo: “Chuyện người biết thật là quá nhiều, Chu... trang chủ? Chu đại nhân?”

Chu Tử Thư cười nói: “Hiện giờ chẳng qua là một thảo dân, Quỷ chủ thật sự quá khách khí.” Thời điểm Ôn Khách Hành mới trực tiếp chỉ đích danh “Thất khiêu tam thu đỉnh”, Chu Tử Thư liền biết, lai lịch của mình chỉ sợ đã bị y đoán được.

Hai người chẳng nói gì nữa, khoảnh khắc ấy Ôn Khách Hành không còn là tên du côn miệng lưỡi trơn tru chuyên hảo nam sắc, Chu Tử Thư cũng không còn là kẻ lang thang hoang xoang đã điệu thất vọng chán chường – chủ nhân Phong Nhai sơn quỷ bí và tiền thủ lĩnh Thiên Song khó lường ở trong một ngôi nhà hoang phế im lặng nhìn nhau, càng như một cuộc dạo sức không tiếng.

Nhân chứng duy nhất lại còn ở một bên ngủ không biết trời trăng.

Chu Tử Thư nhìn thoáng qua phương hướng Trương Thành Linh, thấp giọng hơn: “Quỷ chủ đi theo hài tử này mãi, chẳng lẽ không phải bởi vì cảm thấy gã biết gì, tỷ như... kẻ phạm kỵ rời khỏi Quỷ cốc, sau đó lại vẫn truy sát gã rốt cuộc là ai?”

Ôn Khách Hành cười tít mắt hỏi ngược: “Sao người biết ta đi theo gã?”

Chu Tử Thư bật cười: “Người không phải đi theo gã, chẳng lẽ là theo ta hay sao?”

Nhưng Ôn Khách Hành chỉ cười, như vậy lại cực kỳ dễ khiến người ta hiểu lầm thành y đang thâm tình nhìn một tình nhân, cười đến mức Chu Tử Thư cảm thấy hơi sợ, hồi lâu Ôn Khách Hành mới nhẹ nhàng hỏi: “A Nhứ, ngươi không cảm thấy hai ta càng ngày càng xứng đôi sao?”

Chu Tử Thư nói như đinh đóng cột: “Hoàn toàn không cảm thấy.”

Ôn Khách Hành nhìn y, vẫn chỉ là vẻ mặt ôn nhu làm người ta dựng hết lông tơ, Chu Tử Thư và người nọ nhìn nhau hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Ngươi uống nhầm thuốc hay là di chứng luyện công tẩu hỏa nhập ma vậy?”

Ôn Khách Hành lại bỗng nhiên nhẹ nhàng cầm ngón tay y, sờ soạng nắm chặt lòng bàn tay, nâng lên, cúi đầu khẽ hôn mu bàn tay một cái, hỏi ngược: “Ngươi nói sao?”

Chu Tử Thư lập tức nổi hết da gà, ra sức rút tay về, chỉ cảm thấy xúc cảm ấm nhuần của đôi môi kia cùng ánh mắt đầy dục vọng của người nọ như quán vào một chỗ, càng cảm thấy y điên điên khùng khùng, bệnh không nhẹ, cười gượng nói: “Khẩu vị của Ôn huynh thật sự là quá tốt.”

Ôn Khách Hành vô liêm sỉ nói: “Đâu có, chỉ là ta vừa thấy ngươi thì khẩu vị liền mở rộng, ngươi nói phải làm thế nào đây?”

Ngay sau đó không đợi Chu Tử Thư tiếp lời, Ôn Khách Hành tiếp tục tràng giang đại hải: “Vẫn là rất nhiều năm trước, ta trông thấy một tử thi ở ven đường, tóc cũng chết khô, tán loạn bết bết, quần áo chẳng còn nhận ra màu sắc ban đầu, khuôn mặt máu thịt lẫn lộn, mũi bị xỏ, ngay cả hình dáng ngũ quan cũng chẳng nhìn ra, trên người bị một cây thương xuyên từ trước ngực đến sau lưng, từ chỗ xương hỏ đập, ta nhìn nhiều vài lần, vừa thấy đôi xương kia, liền biết người này sinh tiền ắt là một tuyệt thế mỹ nhân, sau đó ngươi đoán thế nào?”

Chu Tử Thư hít một hơi thật sâu, song Ôn Khách Hành lại tranh mở miệng trước: “Ta cả đời này nhìn xương người còn chưa bao giờ nhìn nhầm đâu, cho nên A Nhứ à, ngươi cứ tẩy dịch dung, để ta hôn hôn ôm ôm cho đã nghiền. Thế gian mỹ nhân hiếm có, nhưng cũng không tính là đặc biệt khó được, ta ôm trong lòng chí lớn duyệt hết mỹ nhân thiên hạ, trước nay tuyệt không dây dưa, không chừng thấy diện mạo thật của ngươi rồi, thiên lôi câu địa hỏa, ngũ với ngươi một đêm, thì sẽ không nhớ nhung nữa. Ngươi như vậy... ta lại muốn theo ngươi cả một đời.”

Chu Tử Thư vốn định nói gì đó, lời đã ra tới miệng, vừa nghe đến đây lập tức quên từ, trở mắt nhìn y.

Ôn Khách Hành cười ngặt nghẽo, chỉ Chu Tử Thư nói: “Hừ chết ngươi.”

“Mẹ kiếp ngươi.” Chu Tử Thư ngắn gọn bình luận, song sau khi dừng một chút, lại nhớ đến điều gì đó, bỗng nhiên vỗ vai y nói, “Thôi đi, ngươi cũng nên bi thương đi.”

Ôn Khách Hành sững sốt, lúng túng hỏi: “Cái gì?”

Chu Tử Thư lại không nói chuyện với y nữa, chỉ dựa lên một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Tại sao bao nhiêu năm sau, vẫn nhớ bộ dáng đặc trưng của một người chết rõ ràng như vậy, ngay cả mặc cái gì, tóc kiểu gì cũng thuật lại tỉ mỉ từng li? Tất nhiên đã hồi ức vô số lần, đã khắc vào trong lòng, hết lần này đến lần khác làm bộ điềm nhiên như không kéo đông kéo tây nói ra, chỉ sợ mình quên lãng dáng dấp người kia.

Chu Tử Thư cứ tự dưng mình bạch loại cảm thụ ấy – có lẽ họ ngẫu nhiên tương phùng giữa biển người mệnh mông, không biết căn nguyên của nhau, lại không trở ngại việc sinh ra đã là tri kỷ.

Hôm sau Chu Tử Thư cùng Trương Thành Linh rời khỏi viện hoang – đương nhiên, còn dẫn theo một cái đuôi họ Ôn không mời tự đến. Chu Tử Thư tính toán lại đi Bình An ngân trang một chuyến, xem chuyện lần trước giao phó họ tra thế nào rồi, cũng tiện hiểu biết một số việc, hòng nhét vài thứ vào cái sọ não trống trơn của Trương Thành Linh, tránh cho gã mộng mộng đồng đồng chỉ biết luyện công phu.

Trương Thành Linh nhanh chóng phát hiện, đi theo sư phụ của hời này học một chút, quả thật hết sức thống khổ, y cứ tự mình đọc một chuỗi dài khẩu quyết vừa khó đọc vừa khó hiểu, chẳng thèm quan tâm người khác hiểu được hay không, nhớ được hay không cũng xem như đã dạy cho người, mỹ danh là “sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở cá nhân”.

Trương Thành Linh chỉ cảm thấy bậc cửa Chu sư phụ dẫn dắt thật sự quá cao, quả thực còn cao hơn lưng chừng núi của người khác, như lọt vào sương mù, đầu óc hỗn độn, hai mắt trắng dã đọc lặp ba lặp bảy. Bộ dáng ngốc nghếch ấy khiến Chu Tử Thư nhìn mà cực kỳ sốt ruột, liền đập đầu gã một phát, mắng: “Người đang đọc khẩu quyết hay đang treo cổ đấy?”

Trương Thành Linh biết mình ngốc, không dám cãi lại, ủy ủy khuất khuất nhìn y, Chu Tử Thư liền nói: “Làm sao?”

Trương Thành Linh nói: “Sư phụ, con không hiểu.”

Chu Tử Thư hít sâu một hơi, thấy mình nhận một tiếng sư phụ của gã thì nên có chút nhẫn nại, liền miễn cưỡng kiềm chế, chậm lại tốc độ, tự thấy rất kiên nhẫn hỏi: “Là chỗ nào không rõ?”

Trương Thành Linh nhìn y một cái, lặng lẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Chỗ nào cũng không hiểu...”

Chu Tử Thư im lặng dời ánh mắt nhìn sang nơi khác, nhin hồi lâu rốt cuộc hết nhin nói: “Tiểu quỷ, món trên cổ ngươi rốt cuộc là đầu hay bô vậy?!”

Ôn Khách Hành theo đuôi mót vui, thấy thế liền tiến lên kéo hai người ra, tự động tưởng tượng mình thành từ phụ đi theo bên cạnh nghiêm mẫu, vừa tự đắc vừa làm dáng, khoái trá nói với Chu Tử Thư: “Được rồi, ngươi có biết dạy đồ đệ không? Thông minh cỡ nào cũng bị ngươi mắng đần.”

Chu Tử Thư nói: “Sao không biết, sư đệ ta chính là ta một tay dạy dỗ mà.”

Ôn Khách Hành tròn mắt, ngạc nhiên nói: “Vậy khi sư đệ người không đọc được khẩu quyết, không biết luyện chiêu thức, người làm thế nào?”

Năm tháng đã hơi xa xưa, Chu Tử Thư cau mày suy nghĩ một hồi mới nói: “Ta cho y sao ba trăm lần khẩu quyết luyện khí nhập môn bản môn, không biết luyện thì chậm rãi luyện, vẫn không biết thì không cho ăn cơm, còn không biết nữa... thì khỏi cần ngủ, nửa đêm bảo người khóa phòng ngủ của y, cho y đi tuyết địa tự mình lĩnh ngộ.”

Trương Thành Linh nghe vậy trộm rùng mình. Ôn Khách Hành sững sốt hồi lâu mới thở dài nói: “Lệnh sư đệ... thật là lớn mạng.”

Chu Tử Thư dừng bước, bỗng nhiên nói: “Y không lớn mạng, đã chết rồi.” Trương Thành Linh và Ôn Khách Hành đều nhìn y, gương mặt vàng vọt kia không thấy một chút manh mối, Chu Tử Thư vỗ đầu Trương Thành Linh không ôn nhu lắm, đơn giản nói: “Học hành đằng hoàng đi, người muốn sống lâu mấy ngày thì phải có bản lĩnh.”

Sau đó ném Trương Thành Linh cho Ôn Khách Hành, để lại một câu: “Ta đi gặp một bằng hữu, người thay ta trông gã một lúc.” Liền vận khinh công, chẳng buồn ngoái đầu mà đi mất, chỉ để lại Trương Thành Linh và Ôn Khách Hành hai người bốn mắt nhìn nhau.

Hồi lâu, Ôn Khách Hành mới rất có cảm xúc bảo: “Sư phụ người nói rất có đạo lý, phải có bản lĩnh – thôi, y cũng không có mặt, chúng ta giải lao đầu óc, để ta kể tiếp đoạn sau của câu chuyện Hồng Hải Nhi lần trước cho người.”

Trương Thành Linh là kẻ không tiền đồ, lập tức lại có tinh thần, hai người vừa đi đến một tửu lâu gần nhất vừa nghe Ôn Khách Hành nói: “Đám yêu ma quỷ quái ấy phải làm thế nào đây? Hồng Hải Nhi suy nghĩ rất lâu, thử vô số biện pháp, rốt cuộc nghĩ ra một chủ ý, chỉ cần một pháp bảo...”

Hai người họ một kẻ thuận miệng bịa chuyện, một kẻ ra sức cổ động, dọc đường rất khoái trá, đang muốn đi vào tửu lâu thì bỗng nhiên nghe một nữ hài gọi phía sau: “Chủ nhân! Chủ nhân, tìm thấy ngài rồi!”

Ôn Khách Hành và Trương Thành Linh quay đầu, thấy Cố Tương nhảy nhót chạy đến, kỳ lạ là phía sau nàng lại còn có Tào Úy Ninh theo đuôi. Ôn Khách Hành không nghĩ ra hai tên này sao lại đi chung, còn chưa mở miệng hỏi đã nghe Cố Tương như đảo đầu rào rào nói: “Hôm qua không thấy ngài, ta bèn đi tìm, kết quả nghe vị Tào đại ca này nói ngài và Chu Như dẫn tiểu tử Trương gia kia đi, y liền xung phong dẫn ta ra tìm mọi người!”

Tào Úy Ninh cười ngây ngô, luôn miệng nói: “Tự nhiên phụng bồi, tự nhiên phụng bồi.”

Cố Tương tiếp tục nói: “Chủ nhân, Tào đại ca chẳng những trọng nghĩa, còn cực kỳ có học vấn đấy, ta nói với ngài...”

Ôn Khách Hành quả thực muốn giả bộ không biết hai người họ, kéo Trương Thành Linh đi về hướng tử lâu.

34. Chương 34: Yêu Cơ

Lúc Chu Tử Thư lại đến ngân trang, ra đón không phải mỗi mình chưởng quầy.

Một nam tử dáng người hơi béo, mặt mày phúc tướng nghe nói y đến rảo bước ra đón, người này mi mảnh mắt nhỏ mũi to, khuôn mặt hết như chiếc màn thầu to trắng bóng ra từ lồng hấp, trông rất được ưa thích. Chưởng quầy ngân trang hơi khom lưng, đi theo đằng sau người này hai bước, thái độ rất cung kính.

Y vừa thấy Chu Tử Thư, đầu tiên sững sốt một lát, sau đó mới hỏi như thử: “Ngài là... Chu công tử sao?”

Chu Tử Thư cười nói: “Thế nào, Bình An không nhận ra?”

Thì ra nam nhân đến đón là Tổng đại đương gia Tổng Bình An của “Bình An ngân trang”, truyền rằng người này ban đầu là quản gia phủ Nam Ninh vương gia, chủ nhân mất liền tự mình ra đây dựa vào một chút tiền để dành kinh thương mua bán, chẳng mấy năm đã gia đại nghiệp đại.

Toàn quốc đều có sản nghiệp của y, một năm bốn ba tứ xứ, chẳng ai biết y ở chỗ nào. Không ít khách thương đều biết vị Tổng đại đương gia này làm ăn hết sức khôn khéo, lại khó được không gian dối, đúng là một người phúc hậu nhân nghĩa, tới lui với nhau, danh tiếng rất tốt, liên đới đường đi rộng theo, Tổng gia cũng ngày càng thịnh vượng phát đạt.

Tổng Bình An hết sức kích động, phân phó chưởng quầy đóng cửa, lại sai người làm đi, dọn dẹp sạch sẽ, mời Chu Tử Thư ngồi xuống nói: “Nô tài vốn ở lân cận Dương Châu, nghe thấy tin tức lập tức chạy đến, người dưới có từng chậm trễ công tử? Chủ tử nhà ta nhắc ngài bao nhiêu năm!”

Sau đó Bình An đề thấp thanh âm: “Năm đó đa tạ Chu công tử đã giấu giếm tin tức chủ tử nhà ta rời kinh, mới có mấy năm thái bình này.”

Chu Tử Thư hớp một ngụm trà, cười nói: “Nhắc tay mà thôi, Thất gia y gần đây có khỏe không?”

Trong lòng lại nghĩ, chủ tử nhà người cút đi sớm một chút mới là yên tĩnh, mọi người đều có thể sống những ngày thái bình.

Bình An cười nói: “Rất khỏe, rất khỏe, làm phiền công tử lo nghĩ, tiểu nhân nhận được tin tức liền truyền tin về, hôm qua mới thu được hồi âm của chủ tử, nói đang cùng Đại vu đến đây, chắc tầm mười ngày nửa tháng là có thể đến...”

Chu Tử Thư nghe vậy, khuôn mặt bình tĩnh lập tức hơi co giật, lòng nói võ lâm Trung Nguyên này đã đủ hỗn loạn, tai họa kia lại còn muốn đến chen một chân, thật là thời gian bất lợi, thiên tai nhân họa đầy đủ hết, ngoài miệng vẫn khách khí: “Sao dám làm phiền Thất gia và Đại vu?”

Bình An nói: “Có gì đâu, chủ tử nhà ta ở Nam Cương lâu, cũng chẳng có việc gì làm, vừa vặn ra hoạt động xương cốt, chủ tử nói, năm đó còn từng giao hẹn với công tử, tương lai nhất định phải giúp công tử mai mối một muội tử Nam Cương eo nhỏ xinh đẹp làm tức phụ mà.”

Chu Tử Thư đỏ mặt cười, vội nói: “Nói đùa, nói đùa thôi...”

Trong lòng y lại tự dưng nhớ tới một ngày trước trong khu viện hoang kia, Ôn Khách Hành bộ dáng nghiêm trang nói “Ta lại muốn bên người cả đời”, liền cảm thấy cái ghế dưới móng như mọc đinh, chẳng làm sao thoải mái nổi, cả người khó chịu.

Bình An hàn huyên với y vài câu, liền nói chính đề: “Chuyện Lưu Ly giáp công tử từng đến hỏi, nô tài đã bảo đầy tớ lưu tâm, mấy ngày nay biết được một chút – công tử có biết chuyện hôm qua một vị nam tử tên Thẩm Thận theo phương trượng Thiếu Lâm xuất hiện ở Động Đình, còn mang đến một mảnh Lưu Ly giáp?”

Chu Tử Thư ngắt ra: “Gia chủ Thực trung Thẩm gia Thẩm Thận?”

Bình An gật đầu nói: “Phải, người này không hỏi thế sự đã lâu, lần này lại bỗng xuất hiện, hiển nhiên là nghe được tin tức Trương gia ngộ hại, cũng không chờ được nữa.”

Chu Tử Thư suy nghĩ nhanh chóng, tức khắc phản ứng được, nói: “Đúng rồi, lúc trước Thái Hành Lục gia vẫn chưa từng lưu lại con nối dõi, chỉ có mấy tiểu đồ đệ không nên thân, đều giao cho Thái Sơn chưởng môn Hoa Phòng Linh, tính thêm Trương gia... Chẳng lẽ năm mảnh Lưu Ly giáp trong truyền thuyết lại nằm trên tay năm đại gia tộc khi ấy?”

Bình An nói: “Chu công tử quả nhiên nghe một hiểu mười, Thẩm Thận kia vừa hiện thân, Cao Sùng liền thừa nhận ở Cao gia trang cũng có một mảnh Lưu Ly giáp, rồi cuộc nói ra chân tướng vật ấy, ngài có từng nghe nói ‘Âm Dương sách’, ‘Phong Sơn kiếm’ và ‘Lục Hợp thần công’?”

Chu Tử Thư hơi nhíu mày, gật đầu nói: “Âm Dương sách ta chỉ nghe nói một chút, không biết thật giả, nghe đâu là thánh vật của Thần Y cốc, có thể làm người chết sống lại, hiệu xưng không bệnh gì không thể chữa – Phong Sơn kiếm thì do tuyệt thế cao thủ Dung Huyền ba mươi năm trước rơi vào ma đạo tự nghĩ ra, nửa bộ sau là kiếm chiêu, mà nửa bộ trước tâm pháp là y lĩnh ngộ từ trong ‘Lục Hợp thần công’, ‘Lục Hợp thần công’ kia từ thượng cổ truyền xuống, khuyết tổn không ít, thập phần tối nghĩa khó hiểu, cực dễ tẩu hỏa nhập ma, nhưng mà uy lực cũng cực lớn, thiên hạ không ai có thể tranh cùng... Ý tứ của Cao Sùng lẽ nào là, bí mật trong Lưu Ly giáp, chính là hai bộ võ học kinh điển Dung Huyền lưu lại?”

Bình An gật đầu nói: “Đúng thế, theo Cao đại hiệp nói, Dung Huyền năm đó tẩu hỏa nhập ma, một mặt là nỗi đau tang vợ, nhưng mà sau đó ma tính đại phát, cũng bởi vì luyện công không thích đáng. Sau khi Dung Huyền mất, mấy người bọn họ tìm được Lưu Ly giáp, thấy hai đại kỳ công và thánh vật Thần Y cốc

‘Âm Dương sách’ kia đều ẩn chứa trong đó, phàm là luyện công, không thể không khuyên đảo vì đây. Họ lúc ấy chỉ cảm thấy thứ này quá nguy hiểm, liền đập nát Lưu Ly giáp, ước định năm đại gia tộc tự bảo tồn một mảnh, không để ma công hiện thân giang hồ nữa.”

Chu Tử Thư nghe xong nhú mày hồi lâu, mới cực thong thả gật đầu nói: “Cao Sùng là nói như vậy...”

Bình An vẻ mặt xấu hổ nói: “Nô tài thật sự năng lực có hạn.”

Chu Tử Thư cười lắc đầu, nói: “Thiên Song và Tứ Quý trang còn không thể biết rõ lắm về nội tình thâm án ba mươi năm trước, huống chi một người làm ăn như ngươi? Đã giúp đại ân rồi – nhưng nói trở lại, năm đại gia tộc tự cầm một mảnh Lưu Ly giáp, thế của Triệu gia đâu? Triệu Kính không cho một cách nói?”

Bình An gật đầu: “Gia chủ Triệu gia tuyên bố Lưu Ly giáp của Triệu gia đã bị trộm, không biết tung tích, vừa nói ra lập tức mọi người cơ hồ phải âm lên, chưởng môn Hoa Sơn như là có chứng cứ chính xác, nói như thể chính là Triệu Kính kia nuốt Lưu Ly giáp của Trương gia, người hôm qua nô tài phải đi nói, chưởng môn Hoa Sơn suýt nữa động thủ với Triệu đại hiệp.”

Chu Tử Thư liền nhớ tới mảnh Lưu Ly giáp thấy trong địa huyết ngày ấy, quá nửa là Triệu gia làm mất, kẻ trộm đồ nhất định là Vu Thiên Kiệt hoặc Mục Văn Ca đêm đó đã chết, đáng tiếc bộ ngựa bắt ve chim sẻ đứng sau, lại bị một tiểu quỷ của Quỷ cốc được lợi, sau đó mảnh Lưu Ly giáp kia ma xui quỷ khiến rơi vào tay Ôn Khách Hành, bị Phương Bất Tri đánh cắp, nhưng hôm nay Phương Bất Tri cũng đã chết, hơn nữa dường như chết dưới tay Hỉ Tang Quỷ...

Chu Tử Thư chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu như chấn một tảng đá lớn, nước đắng văng lên, thậm chí chuyện này còn có thể phức tạp hơn chút nữa không?

Y tâm sự ngổn ngang chào Bình An, quay về tìm Trương Thành Linh, chuyện Cao Sùng nói Chu Tử Thư không hề tin hết – y trước kia phải xử lý hàng loạt tin tức thật giả rồi báo cho Hoàng thượng, tất phải bỏ nguy giữ thật, muốn điều tra rõ một sự kiện, thường tiền căn hậu quả phải kiểm chứng rất nhiều, tất cả đều không có sơ hở mới dám trình lên, cho nên vô luận nghe thấy điều gì đều quen bán tín bán nghi, tùy thời chuẩn bị phủ định điều trước kia biết.

Vào tửu lâu, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Ôn Khách Hành Trương Thành Linh thêm Tào Ủy Ninh và Cố Tương bốn người, Chu Tử Thư còn thậm chí, sao bốn người này lại đi chung. Sau đó y phát hiện Trương Thành Linh và Ôn Khách Hành hai người đều tự chiếm một góc bàn, biểu cảm hết sức ngưng trọng, có phần không rõ nguyên do, cất bước lên lầu, mới định chào thì nghe thấy Tào Ủy Ninh đang ở đó đại phát cảm khái.

“... Kỳ thật ta lo lắng nhất, vẫn là hậu viện người trong chính phái bốc cháy, mọi người vì Lưu Ly giáp này mà tổn thương hòa khí, chẳng phải chuyện hai quả ‘mận’ giết tam sĩ sao? Chỉ sợ một trường võ lâm hạo kiếp bởi vậy mà lên, đến lúc đó sẽ là tình cảnh ‘thệ giả như tư phù’...”

Cố Tương rất ngốc rất ngây thơ hỏi: “Thệ giả gì?”

Tào Ủy Ninh kiên nhẫn nói: “‘Tử viết bên bờ sông, thệ giả như tư phù’, chính là nói Lão Tử lão nhân gia, một ngày trong giấc mơ đi vào cõi tiên, lại như đến bờ sông, nhìn xuống thấy người chết và nước chảy cùng nhau xuôi dòng, thập phần bi thương, xúc động mà phát...”

Cổ Tương tròn mắt nói: “Chủ nhân, Tào đại ca biết nhiều thật, còn biết khoe chữ chứ!”

Chu Tử Thư liền biết vì sao Trương Thành Linh và Ôn Khách Hành biểu cảm ngưng trọng như vậy, lập tức ngoài mặt điềm nhiên như không, lòng bàn chân xoay tròn, quay người đi ngay ra ngoài.

Ai ngờ lại bị Ôn Khách Hành mắt tinh miêng tiện nhìn thấy, người này là điển hình chết cũng phải kéo cái đệm lưng, lập tức kích động kêu lên: “A Nhứ, sao lại đi ra ngoài? Chờ người cả nửa ngày rồi, mau qua đây!”

... Chu Tử Thư mắng thầm, cốc chủ Quỷ cốc ôn dịch này mẹ kiếp thật thiếu đại đức tám đời.

Ôn Khách Hành vui rạo rức kéo ghế bảo Chu Tử Thư ngồi xuống, lại tự mình rót rượu cho y, vô cùng ân cần nói: “Nào, mau nếm thử hảo tửu của tiệm này, mùi vị quả thật không tồi đâu.”

Chu Tử Thư mặt không biểu cảm ý đồ dùng ánh mắt biểu đạt sự lên án, Ôn Khách Hành cùng y nhìn nhau hồi lâu, bỗng nhiên nhăn nhó nhỏ giọng nói: “Giờ còn là ban ngày ban mặt mà...”

Cổ Tương trông thấy, vừa dùng tay che mắt Trương Thành Linh vừa nói với vẻ mặt đau khổ: “Mù mắt chó rồi.”

Tào Ủy Ninh đỏ mặt, lắp bắp nói: “Cố, Cố, Cố cô nương, kỳ, kỳ thật không cần hâm mộ Chu huynh và Ôn huynh tình thâm như thế, cô nương như hoa mỹ quyến, chắc chắn cũng sẽ... cũng sẽ có lương nhân âm thầm ngưỡng mộ không thôi...”

Cổ Tương chớp đôi mắt to vô tri nhìn về phía y, hỏi: “Hả? Thật không? Ở đâu cơ?”

Tào Ủy Ninh liền ngơ ngác nhìn nàng, hồi lâu mới đáp một nẻo: “Cố cô nương, ta, ta, ta cũng có thể gọi cô là A Tương chứ?”

Chu Tử Thư hết sức chuyên chú cúi đầu uống rượu, cảnh cáo mình phi lễ chớ nhìn phi lễ chớ nghe, quả thực như ngồi trên chông, chỉ cảm thấy buồn nôn đến mức tê rần đầu lưỡi, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên không uống ra mùi vị vật trong chén.

Song chính lúc này, bỗng có một người vào cửa, vừa thấy người này, tửu lâu huyền não nháy mắt chợt yên tĩnh – đó là một nữ nhân, mắt không nhìn nghiêng mà tiến vào, thấy tiểu nhị bưng chén đĩa nhìn mình ngây ra như phỗng, liền cười nhẹ nhàng, chén đĩa trong tay tiểu nhị đã hóa thân thành ngỗng lập tức rơi xuống đất vỡ nát.

Nàng thật sự quá đẹp, đại đa số những người nhìn thấy nàng khoảnh khắc ấy đều không hẹn mà cùng cảm thấy đây là nữ nhân đẹp nhất cuộc đời mà họ từng gặp, ngay cả Cố Tương cũng ngây ra một lát, kéo tay áo Tào Ưy Ninh nói nhỏ: “Huynh nhìn nàng ta, không phải là tiên chứ?”

Ai ngờ Tào Ưy Ninh chỉ liếc một cái theo ánh mắt Cố Tương, lại thu lực chú ý về, nhỏ giọng nói: “Nữ tử này ánh mắt dao động phiêu tán, trên sách tướng nói là mắt hoa đào, rắp tâm ắt hẳn bất chính, không bằng... không bằng...”

Mấy chữ sau y đề cực thấp, thế cho nên Cố Tương đang nhìn chằm chằm mỹ nhân không chú ý tới.

Trái lại Ôn Khách Hành cười “phì” một tiếng, lòng nói té ra Tào Ưy Ninh này bản thân không thông minh, cho nên không nhìn quen người khác ánh mắt linh động, nhìn hợp mắt cũng là mày thẳng mắt lẳng như Cố Tương.

Mỹ nhân nọ nhìn quét một vòng, sau đó lại lên thẳng lầu, đi về hướng họ, đôi mắt ấy không nhìn ai hết, chỉ dõi chặt Chu Tử Thư, đôi mắt ẩn tình tưởng như chỉ có thể chứa được một mình Chu Tử Thư, chân thành mà đến, đứng lại bên cạnh, khom lưng hơi thở như lan nói với y: “Ta bảo ngươi mời ta uống rượu, được không?”

Đây quả thực là một đoá hoa đào to từ trên trời rơi xuống, bất cứ ai cũng có thể bị đập văng đầu, song còn chưa đợi Chu Tử Thư đáp, chỉ thấy bên cạnh bỗng nhiên vươn ra một cánh tay phá đám ngăn giữa hai người, Ôn Khách Hành không chút khách khí thò tay vào ngực Chu Tử Thư, nhanh như chớp móc túi tiền của y, quang minh chính đại nhét vào ngực mình, sau đó trấn định nói: “Cô nương, ta thấy không được đâu.”

35. Chương 35: Lục Yêu

Chu Tử Thư ngẩng đầu nhìn kỹ mỹ nhân này, nét mặt tương đối nhu hòa, nhẹ nhàng hỏi: “Cô nương, tại hạ biết cô sao?”

Mỹ nhân kia cười nói: “Chẳng lẽ ngươi không biết ta thì không muốn mời ta uống rượu sao?”

Chu Tử Thư cười cười nói: “Sao lại không muốn, đừng nói một bầu rượu, với nhân phẩm như cô nương, cho dù muốn ăn thịt uống máu ta, tại hạ cũng tuyệt không chớp mắt – tiểu nhị, cho một bầu rượu ngon.”

Sau đó dừng một chút, nhìn lướt qua Ôn Khách Hành sắc mặt không tốt, lại chỉ y nói với điểm tiểu nhị: “Tính vào của y.”

Cố Tương vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chủ nhân nhà mình có vẻ mặt muôn hồng nghìn tía như vậy, nhất thời cảm thấy bữa cơm này quả thực đáng giá chết được.

Mỹ nhân kia cười run rẩy hết cả người, âm thanh như ngân châu lạc ngọc, khúc của Mị Âm Tần Tùng so với nàng quả thực chẳng tính là gì. Rượu nhanh chóng được đưa lên, Chu Tử Thư nói: “Mời cô nương ngồi.”

Mỹ nhân dùng bàn tay xinh vịn vai y, ôn nhu nói: “Không ngồi, ta uống xong đi ngay.”

Chu Tử Thư “a” một tiếng, hơi lộ vẻ thất vọng, Ôn Khách Hành lại hừ lạnh một tiếng nói: “Đúng vậy, bàn này hơi chật.”

Mỹ nhân kia nhìn quét Ôn Khách Hành một cái, bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch, ngay cả dáng vẻ uống rượu cũng đẹp hơn người khác nhiều, gờ tay nhắc chân quả thực không đâu không đẹp, ánh mắt Chu Tử Thư giống như không nở rời mặt nàng giây lát. Chỉ thấy mỹ nhân nọ buông ly rượu sạch trơn, chìa ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt Chu Tử Thư, hỏi: “Ta phải đi đây, người có đi theo không?”

Chu Tử Thư không nói hai lời đứng lên đi theo, thậm chí không quay đầu. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, đũa trong tay Ôn Khách Hành gãy làm đôi, Cố Tương và Trương Thành Linh lập tức cúi đầu vờ như không thấy gì hết. Tào Úy Ninh vẻ mặt nghĩa phần chỉ phương hướng đôi câu nam nữ đi xa bất bình nói: “Uống cho Ôn huynh người tình sâu thắm thiết với y, y làm sao có thể thấy sắc... thấy sắc...”

Thấy sắc quên nghĩa? Hình như cũng không đúng, Tào Úy Ninh cắn lưỡi.

Ôn Khách Hành quay đầu nhìn y, lần đầu tiên cảm thấy tiểu tử gốc họ Tào này thuận mắt như thế, vẻ mặt rưng rưng khóc tìm kiếm an ủi – vì thế lần này đổi thành Cố Tương cắn lưỡi.

Song Tào Úy Ninh cân nhắc một lát, lại nghiêm mặt nói với Ôn Khách Hành: “Việc này... ta cứ cảm thấy không đơn giản như vậy, ôi, Ôn huynh, vừa rồi là ta lấu tấu, người nhất thiết đừng để bụng, Chu huynh không phải người như thế, nhất định là có nỗi khổ gì bất đắc dĩ mới ra hạ sách này, người đừng hiểu lầm y.”

Cố Tương lập tức phụ họa: “Đúng vậy chủ nhân, ngài đừng hiểu lầm, ngài coi Chu Như kia gót chân cũng hướng về phía ngài, đủ thấy y đi miễn cưỡng biết mấy.”

Lúc này cho dù là Tào Úy Ninh cũng thấy Cố Tương nói chuyện kỳ cục, chỉ có thể vừa bất đắc dĩ vừa ngượng ngùng nhìn nàng.

Trương Thành Linh nói: “Cố Tương tỷ tỷ, tỷ đừng nói nữa.”

Ôn Khách Hành bỗng nhiên không nói không rằng đứng dậy, lập tức quay lưng đuổi theo Chu Tử Thư, để lại ba người đưa mắt nhìn nhau. Cố Tương nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân nhà ta sốt ruột rồi.”

Tào Úy Ninh lắc đầu than thở: “Thật là đêm nghe tiếng mưa gió, nước mắt chảy bao nhiêu... Tự cổ một chữ tình, tổn thương người sâu nhất, có biện pháp gì đâu?”

Trương Thành Linh trầm nghĩ, ta còn có thể nói gì đây? Vì thế im lặng cúi đầu ăn cơm.

Mỹ nhân nọ đưa Chu Tử Thư đến tận một ngõ nhỏ, rẽ phải rẽ trái, vào một tiểu viện, trong viện trồng mấy gốc mai, còn chưa tới mùa nở hoa, mỹ nhân đẩy một cánh cửa, kể đó mùi hoa mai thoang thoảng xông vào mũi, mỹ nhân kéo rèm che, dựa cạnh cửa, tươi cười xinh đẹp nói: “Thế nào, người không vào sao?”

Chu Tử Thư theo ánh mắt nàng nhìn lướt bên trong, từ cánh cửa nhỏ mở ra kia, có thể nhìn thấy bình phong sập hương mờ mờ bên trong, đài trang điểm lệch qua một góc, bên gương đồng treo một chiếc váy dài của nữ tử, hộp son phấn chưa hề đầy, gương lược bữa bện – hương ôn nhu trong truyền thuyết cũng chẳng qua như thế.

Chu Tử Thư cười lắc đầu: “Khuê phòng cô nương, tại hạ một xú nam nhân, sao có thể tùy tiện vào?”

Mỹ nhân cười nói: “Người lúc này còn quân tử, ta mời người vào, người cũng không vào sao?”

Chu Tử Thư lại cười, cúi đầu nhìn mũi giày nói: “Cô nương tha tội, tại hạ cho dù thêm một lá gan cũng chẳng dám chui vào gian phòng đốt ‘Yên chi chủng’ này, phải vào đứng ra ngang mắt thôi.”

Nụ cười bên khóe miệng mỹ nhân hơi cứng lại, rồi lập tức cười nói: “Nam nhân các người, không phải nói chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu à? Sao người đã theo ta đến đây rồi mà lúc này lại không dùng được nữa?”

Chu Tử Thư nói: “Nói thì như vậy, nhưng có thể sống thì sống vẫn hơn, thời gian dài một chút, cũng có thể qua dưới hoa mẫu đơn thêm vài lần, cô nói có phải không? Hơn nữa, ta đâu có sức quyến rũ trong ngàn vạn người, khiến cô vừa nhìn là nhất định muốn gả cho, điểm tự mình hiểu lấy ấy tại hạ vẫn có, cô nương thật sự quá đề cao rồi, chỉ bằng chúng ta thông khoái một chút, nói thẳng cô mưu đồ cái gì, nói ra không chừng... cũng dễ thương lượng.”

Mỹ nhân dò xét y, thở dài xa xăm nói: “Không dẫn người đi thì còn có thể dẫn ai đây? Đám các người không phải nữ nhân thì là tiểu hài tử không hiểu chuyện, còn có một tiểu tử ngốc, chỉ một lòng quan tâm cô nương ngốc kia, người còn lại...”

Nàng hơi dừng một chút: “Người còn lại càng kỳ quái, từ sau khi ta vào thì chẳng nhìn ta cái nào, chỉ nhìn chăm chăm một ‘xú nam nhân’ người, người nói có quái không? Ôi, nhìn tới nhìn lui lại chỉ có một nam nhân bình thường là người, ta không dẫn người đi thì còn có thể dẫn ai đi đây?”

Chu Tử Thư ho một tiếng, lập tức hối hận vì đã hỏi vấn đề này, thế là trực tiếp nói: “Cô nương nếu là vì Lưu Ly giáp thì có thể về rồi, trên tay ta không hề có Lưu Ly giáp của Trương gia, trái lại nghe nói hôm qua Cao đại hiệp và Thấm đại hiệp đều tự lấy ra một mảnh, nếu cô có tâm, chỉ bằng đi hỏi thử họ.”

Mỹ nhân hơi nheo mắt, buông bàn tay đang vén rèm, nhẹ nhàng nói: “Lưu Ly giáp, ta chung quy sẽ lấy toàn bộ, không cần biết là trong tay ai, người nói không có, ta lại dựa vào cái gì để tin người? Nam nhân các người không phải thích nhất là gạt người sao?”

Chu Tử Thư chỉ dựa gốc mai, vừa không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, biểu cảm bình tĩnh nhìn chăm chăm mặt mỹ nhân một hồi, bỗng nhiên cảm khái: “Cô nương hình dáng cử chỉ, trong rất nhiều nữ tử ta từng gặp, cũng coi như nổi bật.”

Đây vốn là một câu khen ngợi, nhưng không biết vì sao, mỹ nhân kia nghe thấy thế, nụ cười trên mặt lập tức không bảo trì được, lại hơi luống cuống the thé giọng hỏi: “Người nói cái gì?”

Chu Tử Thư lắc đầu, nhẹ giọng bảo: “Ta chỉ nói, cô nương đã rất đẹp, cho dù ngũ quan bình bình, cũng coi như một loại lệ chất khó che khác, hà tất chấp mê bề ngoài, ngược lại rơi xuống tầm thường? Ta có một vị bằng hữu từng nói, tướng mạo tự nhiên, nên là thế nào thì chính là thế ấy, hơi có cải biến là có thể khiến người ta nhìn ra manh mối, ta thấy cô nương cũng coi như tay nghề tinh xảo, sao lại không hiểu đạo lý này?”

Mỹ nhân sắc mặt lạnh hẳn: “Vậy người còn đi theo, lẽ nào là vì làm nhục ta?”

Chu Tử Thư chỉ lắc đầu, nhu hòa nói: “Tại hạ không hề có ý này.” – thuật dịch dung, người ngoài nghề không nhìn ra cuối cùng, người trong nghề môn đạo liền nhiều, Chu Tử Thư quen nhìn người, vừa nhìn là biết nữ nhân này tuy rằng phong tư yếu điệu nhưng khẳng định không nhỏ tuổi, song màu da mặt cổ thậm chí trên tay đều hết sức tự nhiên, tự nhiên đến mức tưởng như là thật, chẳng mấy may sơ hở, thiên hạ có thể làm đến loại trình độ này... Chỉ có tuyệt kỹ Tứ Quý trang năm đó truyền xuống – tuy rằng không biết nàng học được từ đâu.

Chỉ thấy mỹ nhân này bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Được, thế thì cho người biết.”

Nàng rút từ trong lòng ra một chiếc khăn gấm cùng một lọ thuốc nhỏ, đổ thuốc lên khăn, sau đó bắt đầu lau mặt, khuôn mặt xinh đẹp như họa theo động tác của nàng bong ra từng chút, da dễ mất màu, ngũ quan thay đổi hình dạng, sau đó từ nửa bên mặt trái lộ xuống một mảnh mặt nạ da người như cánh ve, quả thực như là họa bì trong truyền thuyết.

Chu Tử Thư ngừng thở, bản thân nữ tử này không hề xấu, tuy không kinh thể hải tặc bằng nàng vẽ nhưng cũng tuyệt đối tính là một mỹ nhân – nếu không phải nửa mặt bên trái có vết sẹo bỏng lồi lõm quỷ dị đáng sợ kia.

Một khắc sau y liền biết nữ nhân này là ai, vì thế buột miệng hỏi: “Người là... Lục Yêu Liễu Thiên Xảo?”

Lục Yêu Liễu Thiên Xảo, tuyệt đối không tốt lành gì, nghe nói thân mang ngàn tấm họa bì, tinh thông thuật mị hoặc, yêu nhất là hóa thành mỹ nhân dụ dỗ nam tử tuổi trẻ, hút tinh khí đến chết. Trên tay chẳng biết đã gây bao nhiêu án, nhưng nàng thật sự biến hóa đa đoan, không ai có thể bắt được.

Liễu Thiên Xảo cười lạnh nói: “Giờ thì người đã hiểu vì sao ta nhất định phải lấy được Lưu Ly giáp rồi chứ?”

Chu Tử Thư im lặng một lát: “Người không phải vì Phong Sơn kiếm, mà là vì Âm Dương sách.”

Nàng biến hóa đa đoan, nhưng khuôn mặt kia của bản thân cả đời cũng không thể lộ ra giữa ban ngày, nữ tử thích đẹp là đạo lý hiển nhiên, một nữ nhân bình thường vì bề ngoài đẹp còn có thể làm không ít chuyện khiến người ta giật mình, huống chi là nàng.

Người tinh thuật dịch dung, nếu không giữ được trái tim kia mà chấp nhất bề ngoài, ngàn vạn tấm mặt nạ đối tới đối lui, bản thân cũng thường xuyên không làm rõ được mình họ chi tên gì, là đẹp hay xấu, thế chẳng phải cách điên không xa sao?

Chu Tử Thư lắc đầu nói: “Lưu Ly giáp của Trương gia, thật sự không có trên người bất cứ ai trong chúng ta.”

Liễu Thiên Xảo cười khẩy, trong tay lóe sáng một thanh đoản kiếm, không nói tiếng nào đâm ngay đến Chu Tử Thư, Chu Tử Thư xoay người nghiêng tránh, gập ngón tay bóp cổ tay nàng, không ngờ trên cổ tay nàng bỗng nhiên bắn ra một vòng châm như nhím, đều phiếm lam quang, sau đó một cụm sương mù bốc ra từ tay áo, Chu Tử Thư vội vàng rút tay, nín thở lui liền ba bước, Liễu Thiên Xảo thoáng chốc đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Chỉ để lại một câu: “Người cứ chờ đấy!”

Chu Tử Thư thở dài, đột nhiên sầu lo về con đường phía trước, hôm nay có Lục Yêu, ngày mai sẽ đến ai đây? Trương Thành Linh này quả là phiền toái lớn nhất trên đời, chẳng trách hai lão cáo già Cao Sùng Triệu Kính kia ngày ấy mặc mình dẫn mối họa này đi như vậy.

Y quay người đi ra ngoài, mới đẩy cửa viện thì bỗng nhiên bên cạnh vươn ra một bàn tay chụp bả vai y bằng động tác nhanh như điện, Chu Tử Thư theo phản xạ thấp vai co khuỷu, thụi hụt lập tức biến chiêu, nghiêng chướng bỏ qua, người nọ bị một cú khê kêu lên một tiếng, không thuận không tha nhào lên người y, miệng kêu la: “Mưu sát chồng...”

Chu Tử Thư đá văng y, khoanh tay trước ngực nhú mày nói: “Ôn cốc chủ, người hôm nay lại quên uống thuốc à?”

Ôn Khách Hành méo mặt ôm xương sườn, dáng vẻ như phải gãy, ngoài miệng lại không buông tha: “Người lại bỏ đi với nữ nhân ngay trước mặt ta! Người lại đi theo ả đến nơi thế này hẹn hò, ban ngày ban mặt cô nam quả nữ...”

Chu Tử Thư buột miệng nói ngay một câu: “Không phải người cả ngày đi Câu Lan viện lêu lổng sao?”

Chu Tử Thư vừa thốt ra thì ngay lập tức hối hận đến mức suýt nữa nuốt cả lưỡi, thầm nghĩ mình nhất định là bị chọc tức hồ đồ rồi, lời kiểu này mà cũng nói được.

Ôn Khách Hành đầu tiên giật mình, sau đó cười hì hì mặt dày mày dạn bám đến: “Từ sau khi quyết định quần người, ta chưa từng chạm vào người khác đâu.”

Chu Tử Thư ngoài cười trong không cười nói: “Đa tạ cốc chủ hậu ái, thật sự không phải, ta lại chẳng quyết định quần ‘cốc chủ’ người.”

Ôn Khách Hành ngẫm nghĩ, dường như cảm thấy cũng có đạo lý, vì thế gật đầu nói: “Thế cũng phải – chẳng qua người có thể tùy tiện hẹn hò thì ta cũng có thể tùy thời nghe lỏm.”

Chu Tử Thư hỏi: “Ôn cốc chủ, người biết hai chữ ‘vô sỉ’ viết như thế nào chứ?”

Ôn Khách Hành đồng dạng nói: “Khi nên vô sỉ, phải vô sỉ.”

Chu Tử Thư cúi đầu, hao hết sức của chín trâu hai hổ mới vuốt bằng được những ngón tay đang nắm thành nắm, ai ngờ năm ngón tay kia cứ liều mạng kè vào nhau như mắc bệnh tương tư, hơn nữa cực kỳ rục rịch muốn làm một cú trên mặt người trước mắt.

Vì thế y bắt buộc mình không nhìn mặt Ôn Khách Hành, thất khiếu bốc khói quay người bỏ đi – lại quên khuấy cả việc đòi túi tiền.

36. Chương 36: Không Hỏi

Trong góc có một lão tẩu, tiểu nhị hảo tâm không hề đuổi đi, thân thể lão nhân như là khô nước, mặt đầy nếp nhăn, mặc áo bông cũ nát, râu tóc thưa thớt bù xù, hai tay chấp thành chữ thập, quỳ dưới đất không ngừng vái người qua lại, bên cạnh để một cái bát vỡ.

Trương Thành Linh mắt nhìn ông già, tai toàn là cao đàm khoát luận của Tào Úy Ninh: “... Có câu cúc hoa hương tự khổ hàn lai...”

“Không đúng Tào đại ca, hoa cúc nở mùa thu, mùa thu lạnh như vậy sao?”

“Khụ, người ngâm thơ quá nửa là không ồm mà rên, không việc đồng áng, đều là một đám rảnh rỗi vô sự ở trong thư phòng ngâm gió ngời trăng, chẳng phân rõ được hoa cúc nở mùa nào, cũng là bình thường thôi!”

“Ồ, quả nhiên là một đám một sách rảnh muốn đánh rắm, không hiểu gì hết, a ha ha ha...”

Tào Úy Ninh và Cố Tương hai kẻ thảo luận đến phong hoa tuyết nguyệt và thơ từ ca phú, thật sự có thể bức điên người ta, Trương Thành Linh nhẫn nại mãi, rốt cuộc không nghe nổi nữa, liền lấy mấy đồng tiền, xuống lầu cúi người bỏ vào bát lão nhân ăn xin kia.

Lão tẩu lải nhải: “Thiện nhân, cảm ơn thiện nhân, đại từ đại bi Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ ngài...”

Trương Thành Linh mím môi, hết sức miễn cưỡng cười cười một chút, gã nghĩ cha gã mới là thiện nhân chân chính, ông trời đã phù hộ cả đời, chỉ một đêm ấy thần tiên uống say không nhìn thấy, thế là cha gã chết.

Người tốt cần nhờ ông trời phù hộ, kẻ xấu lại có thể hung ác sống sót, chẳng phải là quá buồn cười sao?

Gã ngồi trên bậc thang, tự nhiên mà lẩm nhẩm thứ Chu Tử Thư dạy, vẫn đang nghĩ hoài không hiểu, lẩm bẩm như tiểu hòa thượng đọc kinh, rồi bỗng thất thần, ánh mắt bay tới nơi rất xa, thầm nghĩ sao sư phụ còn chưa về? Sư phụ trở về chuyện đầu tiên khẳng định lại là chửi mắng, ai bảo mình ngốc như vậy chứ?

Hài tử choai choai, xương thịt đang sinh trưởng điên cuồng, quần áo mấy tháng trước vừa đến Triệu gia trang Triệu Kính mới bảo người may cho, lúc này mặc đã hơi chật, quần ngắn một khúc, lắc lư trên mắt cá chân một cách buồn cười.

Trương Thành Linh liền cúi đầu, chìa ngón tay túm ống quần, xắn lên lại buông xuống – trong lòng thầm nghĩ, đầu phải ta cố ý ngốc như vậy, ai mà không muốn thông minh, học được bốn sự sớm một chút, sớm ngày báo thù cho người nhà?

Gã nhớ lúc nhỏ, sư phụ dạy võ công mách với cha, cha chỉ xoa đầu gã, tươi cười nói với sư phụ kia: “Ngài tha thứ đi, năm ngón tay xò ra còn không giống nhau, hài tử này hồi nhỏ từng sốt một trận cho nên hơi chậm hơn người khác, nhưng cũng là hài tử ngoan, tương lai không trông chờ có bao nhiêu tiền đồ, có thể tự chăm sóc mình là được rồi.”

Trên đời này có đế vương tướng thì cũng phải có dân thường chứ, bằng không làm sao mà được?

Trương Thành Linh thầm nghĩ, đại khái mình từ nhỏ chính là có khiếu làm một “dân thường”, nhưng ông trời không cho gã sống yên, cứ phải bức gã trưởng thành như sư phụ, như Triệu bá bá, chẳng phải muốn đoạn đường sống của gã sao?

Trong đầu thiếu niên nho nhỏ có đủ thứ không nghĩ thông, không nghĩ thông tâm pháp sư phụ dạy, không nghĩ thông kiếm thuật Ôn tiên bối dạy, không nghĩ thông vận mệnh, cũng không nghĩ thông mình nên đi nơi nào, trong lòng bỗng có một ý nghĩ lướt qua – nếu không sống được thì chết đi.

Tâm tư cầu chết này thật sự thống khổ quá mức, gã chợt thấy cay mắt, lại không nhịn được phải rơi lệ, không cầm được lòng nhớ đến khuôn mặt đanh lại của sư phụ, nhớ y nói “Người còn là nam nhân không, hử chút là khóc lóc”, thế là lại kìm nén.

Trương Thành Linh bên này đầu óc mâu thuẫn, không chú ý tới nghệ nhân che hắc sa đàn hát trong tửu lâu kia đang khảy đàn, chậm rãi lại gần gã...

Lại nói Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành, hai người một trước một sau định rời khỏi ngõ nhỏ trong bầu không khí quỷ dị, bỗng nhiên nghe thấy gần đó truyền đến tiếng la hoảng của nữ tử, Chu Tử Thư liền dừng bước.

Sau đó hai người chỉ thấy bóng trắng lóe qua trước mắt, “phịch” một tiếng, Lục Yêu Liễu Thiên Xảo kia bị ném xuống đất như một cái bao tải to, lăn sang bên cạnh nửa vòng, muốn đứng lên nhưng đại khái đã bị phong huyết đạo gì nên lại ngã sấp xuống.

Kẻ không biết thương hương tiếc ngọc tùy tay ném người chính là lão thùng cơm Diệp Bạch Y kia.

Diệp Bạch Y chỉ Liễu Thiên Xảo hỏi Chu Tử Thư: “Tên sừ bát quái giống chó điên này làm cái gì thế?”

Câu này dứt khoát đâm trúng tử huyết của Liễu Thiên Xảo, ánh mắt nữ nhân kia nhìn Diệp Bạch Y hệt như muốn thiên đao vạn quả y, Chu Tử Thư lập tức biết – họ Diệp này quái thai như thế, quá nửa là bởi vì ế chồng cả đời, loại như y nếu có nữ nhân bằng lòng ở bên thì heo mẹ dứt khoát khỏi cần treo cây nữa, nhất định phải lên trời luôn!

Ôn Khách Hành chạy đến túm cổ tay Chu Tử Thư, bước ra trước một bước tròng Diệp Bạch Y – không biết vì sao mà vị Ôn cốc chủ này rất có địch ý với Diệp lão tiên bối, đương nhiên, nguyên nhân cũng có thể na ná bản năng bảo vệ thức ăn của chó săn – chỉ nghe Ôn Khách Hành hết sức không vui hỏi: “Sao lại là người âm hồn không tan?”

Diệp Bạch Y nhìn quét y một cái chẳng buồn đếm xỉa, giống như từ sau khi Ôn Khách Hành nói ra hào ngôn tráng ngữ “trong mười năm nhất định lấy mạng người” thì độ dung nhan của Diệp Bạch Y với y đã tăng lên rất nhiều, chỉ Liễu Thiên Xảo nhân nhật nói: “Ta là đuổi theo một tiểu tặc mà đến, sắp bắt được rồi thì nữ nhân này đột nhiên nhảy ra, không nói một chữ đã cản đường ta, để tiểu tặc kia chạy mất.”

Chu Tử Thư cau mày nhìn Liễu Thiên Xảo một cái, lại hỏi Diệp Bạch Y: “Tặc? Tiên bối không ăn khối lửa nhân gian như thế, lại làm bộ khoái bắt tặc? Tặc gì mà thần thông quảng đại như vậy, hắn đã trộm thứ gì?”

Diệp Bạch Y nói: “Đêm thứ hai sau khi các người đi, Cao gia trang liền mất trộm, người nói, còn có thể bị trộm thứ gì?”

Ôn Khách Hành và Chu Tử Thư liếc nhìn nhau, trong lòng đều chấn động – đó là ai mà có thể trộm đồ trong Cao gia trang trước mắt đề phòng nghiêm ngặt?

Diệp Bạch Y liếc Chu Tử Thư một cái nói: “Tiểu tử, tốt nhất là người cẩn thận một chút, Thẩm Thận đã chết rồi.”

Phản ứng mau lẹ như Chu Tử Thư cũng không khỏi ngớ ra, thầm nghĩ Thẩm Thận chết thì liên quan gì đến y, làm gì phải bảo y cẩn thận, còn chưa kịp mở miệng thì Ôn Khách Hành đã hỏi thay: “Vậy thì thế nào?”

Diệp Bạch Y không nói gì, ngẩng đầu nhìn phía sau hai người, kẻ đó chân mày hiện ra nếp nhăn cực kỳ nông – Phật đá này lại nhú mày.

Một tiếng hừ lạnh từ đằng sau hai người vang lên, một kẻ nói: “Đương nhiên liên quan đến ngươi, hôm ấy Cao đại hiệp nhận được một tờ giấy, trên viết ‘muốn mạng Trương Thành Linh thì lấy Lưu Ly giáp đến đổi’, Thảm đại hiệp quá nửa là lo cho con trai cố nhân nên lập tức đuổi theo, lúc chúng ta tìm được thì ông ta đã là một thi thể, trên tay còn nắm một tờ giấy giống của Cao đại hiệp, đêm đó Cao gia trang liền mất trộm, ngươi nói xem liên quan gì với ngươi?”

Chu Tử Thư nghe tiếng bước chân lộn xộn, liền biết có một đám người đến, trong lòng chợt sinh nghi ngờ, quay người qua thấy kẻ mới nói chuyện chính là chưởng môn Thương Sơn Hoàng đạo nhân ngày ấy bị y đánh văng, Hoàng đạo nhân lúc nói lời này đặc ý cực kỳ, phối với diện mạo đầu trâu mặt ngựa kia quả thật như một con chuột cống vênh đuôi lên trời.

Không biết vì sao mà Chu Tử Thư bỗng nhiên ngứa ngáy tay chân, lại muốn đập bay người này.

Vu Khâu Phong bình tĩnh đứng ở nơi không xa phía sau Hoàng đạo nhân, mặt trầm như nước hỏi: “Vị Chu công tử này, liệu có thể giải thích một chút, hài tử Trương gia ngày đó người dẫn đi từ trước mắt bao người, hiện giờ lại chạy đến đâu rồi?”

Vẫn nói một cơn mưa thu một cơn lạnh, Động Đình sau mưa thu đêm đó, thời tiết đã gần kề túc sát, Hoa Sơn chưởng môn lúc này vẫn có thể tay cầm quạt giấy, đánh văng rõ ràng đứng ở đầu đường chất vấn Chu Tử Thư, thật sự khá có dáng điệu di thể độc lập – đại khái mấy người xung quanh thật sự không chịu nổi gió mát như thế, đều bị chiếc quạt này của ông ta quạt chạy mất.

Chu Tử Thư dừng một chút, cúi đầu, bỗng nhiên cười hỏi: “Thế nào, chư vị là cảm thấy... ta dẫn Trương Thành Linh đi, được Lưu Ly giáp của Trương gia thì thôi, còn lấy gã làm con tin, uy hiếp Cao gia trang hai mảnh khác?”

Hoàng đạo nhân nói: “Chẳng lẽ không đúng?”

Chu Tử Thư ngẩng đầu nhìn trời, bỗng nhiên thở dài khe khẽ, lắc đầu nói: “Ta sai rồi, sao ta lại cảm thấy náo heo có thể nghĩ ra được chủ ý của con người...”

Ôn Khách Hành chỉ sợ thiên hạ không loạn bổ sung: “Biết sai có thể sửa, thiện lớn lao lắm.”

“Ngươi...” Hoàng đạo nhân mới định xông lên, chỉ thấy Vu Khâu Phong gấp quạt cái “soạt”, một tay ngăn trước mặt lão, nói với Chu Tử Thư: “Chu công tử, vậy thì xin hỏi, chúng ta và Diệt thiếu hiệp đuổi theo tặc nhân vụng trộm trong Cao gia trang đến đây, vì sao tặc nhân không thấy mà ngược lại nhìn thấy hai vị, cùng...”

Ánh mắt ông ta quét xuống, vừa vắn giao với tầm mắt Liễu Thiên Xảo. Liễu Thiên Xảo khẽ rung mình như bị giọt nước lạnh, Vu Khâu Phong lại cười, kéo dài giọng bảo: “Ồ? Vị phu nhân này, chẳng lẽ là Lục Yêu Liễu Thiên Xảo trong truyền thuyết? Thiên biến vạn hóa quỷ thần khó lường, Vu mỗ đức gì năng gì, hôm nay có thể nhìn thấy... chân dung, thật là tam sinh hữu hạnh.”

Mấy chữ “Lục Yêu Liễu Thiên Xảo” vừa ra khỏi miệng, trên mặt đám người phía sau Vu Khâu Phong đều dần hiện ra vẻ ngạc nhiên, chán ghét hoặc khinh bỉ, xem ra danh tiếng của nữ nhân này đã tệ đến mức độ nhất định. Nàng bị Diệp Bạch Y phong huyết đạo, dùng hết toàn lực cũng không thoát được, nằm dưới đất như vậy, vết sẹo trên gò má trái giống như một lần nữa sôi trào, càng thêm ghê tởm đáng sợ.

Chu Tử Thư tự dừng nghĩ đến khoảnh khắc nàng vào tửu lâu, giơ tay nhấc chân thông dong, ưu nhã như tiên tử, nháy mắt đã thu hút ánh mắt tán thưởng của mọi người, sau đó chẳng hề nhìn nghiêng mà đi qua như vậy, tuy rằng biết nàng không đáng để cảm thông nhưng vẫn thấp thoáng thấy đáng thương.

Một khuôn mặt, kỳ thật có quan trọng như vậy không?

Liễu Thiên Xảo nhìn Vu Khâu Phong, mở miệng dường như muốn nói gì, môi hơi run run, lại nuốt xuống.

Diệp Bạch Y bỗng nhiên mở miệng: “Không phải y.”

Vu Khâu Phong cười cười, nói: “Diệp thiếu hiệp còn trẻ, hơn nữa lại ở lâu trên Trường Minh sơn, vẫn chưa hiểu thế nhân tâm tư hiểm ác – Chu công tử nếu nói hoàn toàn không liên quan đến việc này, liệu có dám cởi áo để chúng ta xem sau lưng người phải chăng có mặt quỷ kia?”

Ôn Khách Hành lập tức la lên: “Cái gì? Không thể cho người cởi, người là cái thá gì?”

Vu Khâu Phong không hề để ý đến y, chỉ tập trung lực chú ý lên một mình Chu Tử Thư, hỏi: “Chu công tử không chịu, chẳng lẽ trên người có thứ gì không thể để người khác thấy?”

Không thể để người khác thấy? Trong lòng Chu Tử Thư bỗng dâng lên cảm giác dở khóc dở cười, cảm thấy hết thảy những điều này đều quá vô vẩn – sau lưng y không có gì hết, trước ngực lại có bảy cây đinh, nhưng chẳng phải giống mặt quỷ kia, cũng là thứ không thể để người khác thấy ư?

Y bỗng cười, lòng thầm nghĩ: Ta có cái gì không thể để người khác thấy? Năm đó khi tiên đế còn, người lập kế sách liên hoàn, quét sạch bè đảng nhịhoàng tử, bắt được một chuỗi sáu mươi triều đình là ta, năm đó man tộc phương bắc xâm lấn Trung Nguyên, làm loạn đến tận kinh thành, tử thủ Trình Võ môn không lùi một bước cũng là ta. Giang sơn Đại Khán này hiện giờ từ trong bấp bênh đổ nát chậm rãi khôi phục, lộ ra một chút sức sống như vậy, để các người đều có thể an cư lạc nghiệp, đến nỗi mà ăn no rừng mỡ vô công rồi nghề chó cắn chó – những chuyện không thể lộ ra sáng đằng sau thể đạo phồn hoa này, đều là ta một tay lo liệu – ta năm đó thủ đoạn độc ác, cũng từng hại người, nhưng hôm nay cũng có thể ôm xác tàn mạng tiện tích đức hành thiện, từ đầu chí cuối ta hỏi lòng không thẹn, có gì không thể để người khác thấy?!

Chu Tử Thư lia ánh mắt về hướng Vu Khâu Phong, im lặng giây lát rồi nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, người là cái thá gì?”

37. Chương 37: Trò Hề

Trong mười mấy năm đỡ người đỡ quỷ ấy, y lòng như sắt đá, chưa từng bàng hoàng, cũng chưa từng luống cuống. Mười lăm tuổi lấy thân trĩ tử chèo chống Tứ Quý sơn trang, mười tám tuổi gặp Thái tử Hách Liên Dực bị kích khỏi một bầu hào khí thiếu niên, hai mươi ba tuổi một tay xây dựng “Thiên Song”, nên làm đều đã làm rồi.

Cho dù sử sách không thể lưu lại tên y nhưng vạn dặm non sông này sẽ ghi khắc công nghiệp của y.

Lúc nói lời này, khoe miệng Chu Tử Thư hơi cong lên, lại càng như cười khở, song ánh mắt y đảo qua giống như có sự lạnh lẽo không tên, nháy mắt ấy Hoàng đạo nhân hơi chùn chân, trong lòng bỗng nhiên sinh ra dự vọng muốn lui bước. Nhưng lão liếc thấy Vu Khâu Phong, lại cố gắng ổn định.

Hoàng đạo nhân vẫn cảm thấy Vu Khâu Phong và đứa con đã chết đều là đồ mặt trắng, làm gì cũng không được, chỉ trông vào môn phái ngày một suy bại phía sau giữ thể diện cho, còn có thể miễn cưỡng chen thân trong mấy đại môn phái. Thương Sơn phái trước nay quan hệ không tồi với Hoa Sơn, Hoàng đạo nhân cảm thấy mình là nể giao tình nhiều đời, nơi nơi giúp đỡ tên mặt trắng này, một mặt tự xưng bản thân thật sự nghĩa khí, một mặt lại thấy Vu Khâu Phong đáng thương.

Trước mặt một nam nhân đáng thương lại hèn nhất như vậy, Hoàng đạo nhân làm sao có thể lui được?

Lão thầm đánh giá cả đám người đằng sau một chút, tức khắc vững dạ, lòng nghĩ chúng ta đông như vậy, cho dù mỗi người giẫm một phát cũng đủ giẫm người thành sợi mì. Vì thế hùng hổ kêu: “Có gì đáng nói với hần, bắt về thăm là biết!”

Tiếng lão vừa vắn vang lên dưới tai Vu Khâu Phong, Vu Khâu Phong hơi chau mày, bắt giác đập cái quạt vẽ sơn thủy kia, đầu nhẹ nhàng nghiêng qua bên, trong lòng rất phiền vì phải làm bạn với loại như Hoàng đạo nhân, chỉ cảm thấy người này tướng mạo xấu xí thì thôi, hành vi cử chỉ lại như thôn phu sơn dã, đồ tể giết heo trên chợ cũng vắn nhả hơn không ít, đầu óc đơn giản, còn thích nhảy nhót tứ xứ, mở miệng mười dặm tám thôn đều nghe thấy, chỉ sợ người khác không biết sự tồn tại của mình.

Vu Khâu Phong cười lạnh nhìn Chu Tử Thư, không tiếp lời Hoàng đạo nhân, thầm nghĩ nếu không phải mấy năm nay phái Hoa Sơn yếu thế, lo lắng một bàn tay khó vỗ nên tiếng, ai thèm xưng huynh gọi đệ với cái thứ này? Kể lỗ mãng này nếu nguyên ý xông trận đầu thì cứ để lão đi là được, vừa vắn hai người này không biết lai lịch, chưa rõ nông sâu, hậu nhân Cổ tăng kia lại chưa biết là thái độ gì, cứ lấy lão đi thử.

Thế là xảy ra chuyện xấu hổ – Hoàng đạo nhân bản ý là hô xong câu này, bảo Vu Khâu Phong tiếp, kế đó một đám người phía sau ủa lên, bản thân chẳng cần phí sức lực gì, còn đang đắc ý dương dương chờ ở đó, ai ngờ Vu Khâu Phong không lên tiếng, chỉ đợi lão xông pha chiến đấu, đám người đằng sau không rõ nguyên nhân cũng đều chỉ nhìn lão, chưa nhúc nhích một bước.

Mấy chục người vây kín cái ngõ con con này, khoảnh khắc ấy lại không một ai nói chuyện, giống như ngay cả tiếng chân rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Ôn Khách Hành sống nửa đời rồi mà vẫn chưa từng thấy kỳ quan như vậy, y trước nay muốn cười là cười muốn khóc là khóc, muốn giở trò lưu manh là giở trò lưu manh, lập tức chẳng thêm nể mặt các đại hiệp này chút nào, tự cười ngặt nghẽo, chỉ Hoàng đạo nhân khen ngược: “Ta nói mấy vị, các người hẳn là không tập luyện đàng hoàng cho nên quên lời nhĩ? Thôi xuống đi, sân khấu cũng chưa giẫm quen đã dám lên hát tuồng? Không có tiền thưởng đâu.”

Diệp Bạch Y ở bên nhìn hồi lâu nói “Vớ va vớ vẩn gì đây.” Rồi lập tức quay người bỏ đi, cũng chẳng thêm để ý Liễu Thiên Xảo, bóng trắng thoáng cái mất tung tích.

Chu Tử Thư cảm thấy đây quả là một trò hề, vì thế không muốn để ý đám người này nữa, cũng muốn rời khỏi, Hoàng đạo nhân kêu lên quái dị: “Tiểu tử dừng đi!” Lập tức nhún người bỏ đến, Chu Tử Thư bỗng nhiên phóng lên, chẳng hề ngoái đầu, miệng quát: “Lăn!” Y thoáng cuộn tay áo, lại là hai luồng kinh lực không nghiêng lệch một đánh lên vai Hoàng đạo nhân một đánh lên đầu gối lão, Hoàng đạo nhân kia lập tức ngoan như hiếu tử hiền tôn, theo lời lăn đi.

Ôn Khách Hành quả thực vui đến mức vịn tường không thẳng nổi lưng, lần đầu tiên phát hiện Chu Như này chẳng những đáng yêu, còn có tinh thần vui đùa mà bản thân cũng không biết, thật sự quá thú vị.

Nhưng y còn chưa cười xong đã vui quá hóa buồn, Vu Khâu Phong nhân ánh mắt mọi người đều tập trung vào Chu Tử Thư, bỗng nhiên khó dễ, trường kiếm ra khỏi vỏ, không nói tiếng nào đâm thẳng đến cổ Ôn Khách Hành.

Tuy rằng vừa rồi câu nào cũng nhằm vào Chu Tử Thư, giống như hoàn toàn không nhìn thấy có nhân vật Ôn Khách Hành này, kỳ thật một mực âm thầm lưu ý người này – dù Ôn Khách Hành hóa thành tro, chưởng môn Hoa Sơn phong độ nhẹ nhàng cũng sẽ nhớ rõ, chính là y khiến mình trước mặt ngàn ấy người ngã một cú chó gặm bùn, thù này không báo, Vu Khâu Phong cảm thấy mình quả thực uống làm đàn ông – đương nhiên, Vu chưởng môn hoàn toàn nghĩ nhiều rồi, bởi vì cho dù thù này báo được, trên đời chỉ sợ cũng chẳng có mấy kẻ ngốc coi ông ta là đàn ông.

Ôn Khách Hành vỗ vách tường nằm dài ra sau tránh được, Vu Khâu Phong không buông tha “vút vút vút” mấy kiếm lại đến, chiêu sau ác độc hơn chiêu trước – trong lòng Ôn Khách Hành rất buồn bực, ngày ấy y uống không ít rượu, thật sự say chẳng biết trời trăng, sớm không nhớ nổi có chút “khúc mắc nhỏ” lông gà vỏ tỏi với Vu chưởng môn này, cho dù y nhớ được thì chắc cũng chẳng cho là gì – đâu phải đại cô nương nũng nịu cần mặt mũi cần xinh đẹp, ngã một phát thì thôi, có gì ghê gớm đâu?

Cho nên lúc này hoàn toàn không biết người qua đường “vô tội” mình đây, làm sao đắc tội vị Vu chưởng môn này, nhìn đáng đáp đối phương, cứ như thể bị mình đoạt vợ vậy – Ôn Khách Hành hết sức ủy khuất, bởi vì đại đa số trên đời này không có vợ là đàn ông.

Y không hề ra tay, liên tục lui lại, miệng nói: “Ta nói, người có ý tứ gì đây?”

Vu Khâu Phong cười gằn nói: “Tà ma ngoại đạo, người thiên hạ tru còn không kịp, vốn là hạng người người đuổi đánh, nhiều lời vô ích, chịu chết đi!”

Ôn Khách Hành nghiêng mặt né một kiếm, chuẩn xác chìa hai đầu ngón tay kẹp kiếm của Vu Khâu Phong, cười lạnh nói: “Người người đuổi đánh? Xin lỗi, ta lại chẳng phải chuột, cũng cầu ngài thương xót, đừng khổ đại thù thâm như thể bản thân là thuốc chuột!”

Y khẽ quát một tiếng, kiếm của Vu Khâu Phong liền gãy trong tay y.

Bề bình khí, trong võ lâm là vũ nhục lớn lao với người ta, đoán có thể xếp ngay sau giết cha cướp vợ.

Vu Khâu Phong mắt đỏ lừ, một chưởng bổ đến ngực Ôn Khách Hành, đồng thời bay lên một cước nhắm ngay thân dưới của y, tốc độ mau lẹ, tưởng như là một chiêu thiên chùy bách luyện, may mà sau khi Hoàng đạo nhân “lăn” ra, đám mờ nhạt xem náo nhiệt đằng sau rút cuộc phản ứng lại được mình nên trăm yêu trừ ma, đều đi quần lấy Chu Tử Thư, không ai nhìn thấy ở cái góc con con này, Hoa Sơn chưởng môn đang trình diễn “Liêu âm cước” ngay trước đám đông.

Ô, việc lạ mỗi năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều!

Ôn Khách Hành nghiêng người, đưa đầu gối vừa vặn đập lên đùi Vu Khâu Phong, lập tức nghe thấy xương gãy “rắc” một tiếng.

Đồng thời một chưởng đối nhau, Vu Khâu Phong chỉ cảm thấy một luồng nội lực mãnh liệt như biển tập kích từ thủ chưởng, kinh hãi muốn triệt chưởng thì đã không còn kịp, thủ chưởng như bị hút lấy, luồng nội lực núi hô biển gầm kia theo kinh mạch tuôn lên, cơ hồ nổ tung người.

Tích tắc ấy Vu Khâu Phong hoảng loạn giương mắt nhìn thấy biểu cảm của nam nhân cười hì hì không đứng đắn trước mắt – lạnh lùng âm trầm, không thềm để ý, giống như là một ma vật chân chính, giết người như ma, chẳng chút động dung.

Lập tức chỉ nghe một nữ nhân hét lên một tiếng, một luồng tiểu phong sắc bén quét qua, mấy cây châm mảnh như lông trâu bắn đến Ôn Khách Hành, y cơ hồ theo bản năng ném Vu Khâu Phong ra, cách không đánh một chưởng, châm kia bị y đánh nát, chưởng lực lại chưa tan, nữ nhân theo sau mà đến không kịp trốn tránh bị một chưởng này đánh trúng ngực bay ra, đâm sầm lên tường.

Ôn Khách Hành lúc này mới thấy rõ người đánh lén mình chính là Liễu Thiên Xảo không biết từ khi nào đã giải huyết đạo, y thoát tiên ngẩn ra, sau đó như là hiểu được điều gì, lớn tiếng kêu lên: “A Nhứ mau tới đây, ta nhìn thấy gian tình rồi!”

Chu Tử Thư quả thực không biết nên nói gì y cho được, quay người đá văng một kẻ bám riết không buông tự tìm chết, cúi xuống xách Liễu Thiên Xảo lên, nói ngắn gọn: “Bớt nói nhảm, đi!”

Ôn Khách Hành lập tức đáp một tiếng, hớn hở chạy theo.

Hai người vận khinh công như bay, không biết chạy bao xa, sớm bỏ rơi đám hề kia, Chu Tử Thư lúc này

mới dừng bước, ném Liễu Thiên Xảo thoi thóp dưới một gốc cây, ra tay phong mấy đại huyết của nàng.

Ôn Khách Hành khoanh tay trước ngực cười nói: “Được lắm, ngươi lòi cả ả đi, danh tiếng tà ma ngoại đạo càng vững chắc.” Y ngẫm nghĩ một chút lại khá đắc ý cảm khái, “Được thôi, dù sao ta cũng chẳng có tiếng tăm gì hay, ngươi là người của ta, đây cũng coi như đồng cam cộng khổ rồi.”

Chu Tử Thư chẳng thèm nhìn y, cúi xuống xem xét thương thế của Liễu Thiên Xảo, lấy từ trong lòng ra một lọ thuốc nhỏ, không quản gì hết, ngựa chết chữa như ngựa sống, nhét cho nàng một viên trước, nói: “Lão Ôn, miệng là dùng để nói chuyện ăn cơm, không phải dùng để đánh rắm – thêm một chút sức nữa, nàng ta đã bị ngươi đánh chết đường trường.”

Ôn Khách Hành nghe một tiếng ấy hơi mất kiên nhẫn, nhưng “Lão Ôn” thân thuộc không nói nên lời, tức thì mở cờ trong bụng, về phần câu sau, y tự động cho rằng “đánh là thương mắng là yêu”.

Liễu Thiên Xảo ho khan một tiếng, vừa khê động dậy thì suýt nữa khiến cả người rã ra, đôi mắt nhìn Chu Tử Thư hằm hằm, miễn cưỡng nói: “Ngươi... vờ hảo tâm làm quái gì?”

Chu Tử Thư lại không thèm để ý, chỉ ngồi xổm xuống hỏi: “Ta hỏi ngươi, thủ đoạn dịch dung của ngươi là học được từ đâu?”

Liễu Thiên Xảo không ngờ y vừa mở miệng là hỏi ngay vấn đề này, hơi ngẩn ra, kể đó “xì” một tiếng, sắp chết còn cực kỳ dữ dằn nói: “Liên quan gì đến ngươi?”

Ôn Khách Hành nghe thế bảo: “Liễu cô nương, lẽ nào ngươi thay đổi dung mạo cũng vậy, đoạt Lưu Ly giáp cũng vậy, đều là vì Vu Khâu Phong? Thế ta khuyên ngươi một câu, nữ nhân xấu không sợ, ngốc cũng không sợ, sợ nhất chính là không có mắt. Cái loại đó, may được ngươi để ý. Ngươi nói Vu Khâu Phong làm sao tìm được chúng ta? Diệp Bạch Y làm sao đuổi theo một hắc y nhân đến cái ngõ đấy? Ai cố ý dẫn dắt sai, khiến ngươi tưởng hắc y nhân đã chạy kia là Vu Khâu Phong, đến mức ra tay với Diệp Bạch Y? Ai ở trước mặt mọi người chỉ ra thân phận của ngươi? Đồ ngốc, hắn đang dùng ngươi làm tấm mộc đấy.”

Y một lời đâm thủng tâm sự “thiếu nữ” của nữ nhân không còn đôi tám này, nhất thời còn chết người hơn một câu “sửu bát quái” ngay trước mặt của Diệp Bạch Y, Liễu Thiên Xảo nếu còn một chút sức lực có thể động dậy chắc cũng phải bò lên cắn chết y.

Chu Tử Thư nói: “Ngươi ngậm miệng.”

Ôn Khách Hành tuân lệnh, lập tức ngậm chặt miệng, chừng như hận mình không thể chỉ có một môi.

Chu Tử Thư thâm đánh giá tuổi tác của Liễu Thiên Xảo này, đôi mắt nhìn chăm chăm mặt nàng, đột nhiên hỏi: “Ngươi... lúc nhỏ, có phải từng gặp một quái nhân không có lông mày, đôi gần chết lại bị thương? Ngươi còn cho ông ta ăn cơm?”

Sư phụ y Tần Hoài Chương lúc trẻ từng có một lần bị cừu gia truy sát thân bị trọng thương, rơi vào một hộ nông trang, trong người không có một xu, nghe nói may nhờ một bé gái trên mặt có sẹo lén bưng cơm cho, giúp ông sống qua thời điểm khó khăn nhất, Tần Hoài Chương chẳng có gì để báo đáp, thấy dung mạo cô bé đã hủy, hết sức đáng tiếc, liền dạy cô mấy thủ công phụ dịch dung, không ngờ ngày sau sẽ hại cô.

Liễu Thiên Xảo ngoài miệng không nói, nghe vậy trên mặt lại thoáng qua vẻ kinh ngạc. Chu Tử Thư liền minh bạch, cúi đầu ngẫm nghĩ, lấy lọ thuốc trị thương kia từ trong lòng, đặt trước mặt Liễu Thiên Xảo, nói: “Người sau này tự giải quyết cho tốt đi.”

Rồi đứng dậy bỏ đi.

Ôn Khách Hành kích động xông đến Chu Tử Thư, miệng còn nói: “Á ám toán người mà người vẫn tốt với ả như vậy, thật đúng là...”

Song y đột nhiên ngừng bật, bởi vì thấy Chu Tử Thư vừa đi vừa lấy từ trong lòng ra một lọ nước thuốc khác lau trên mặt, ban đầu không rõ lắm, lau thêm vài cái liền dần dần để lộ màu da bất đồng.

Ôn Khách Hành không hề chớp mắt, càng lúc càng trừng to...

38. Chương 38: Cướp Giết

Màu da vàng vọt chậm rãi bị tẩy đi, cảm y tựa như bị lột bỏ một lớp da, lấy xuống một thứ Ôn Khách Hành chưa từng thấy, đường nét xương cốt như đao khắc liền hiển lộ ra.

Ôn Khách Hành bất giác ngừng thở, nhìn y mười ngón như bay tháo bỏ dịch dung trên mặt...

Không giống tiểu công tử lúm đồng tiền như hoa trong thành Lạc Dương, cũng không như thanh quan hồng nhân mặt hoa da phấn trên lầu Động Đình, đây là một khuôn mặt nam nhân, không thể nói đến nhan sắc, chỉ có trắng đen – gương mặt tái nhợt mà gầy gò, môi mỏng như một đường, cũng phẳng phất không có huyết sắc, mặt mày đường nét rất sâu, lông mi dày, che khuất một nửa đôi mắt đậm màu kia.

Đúng vậy, nháy mắt ấy Ôn Khách Hành chỉ có thể nghĩ đến một từ như thế – đậm màu, trong đôi mắt kia tưởng như kết tủa màu đen không tan được, chỉ vào thời điểm góc độ biến hóa mới lướt qua một tầng quang hoa nội liễm như có như không.

Y bỗng nhiên phát hiện, kỳ thật đối phương suốt đời không tháo bỏ dịch dung kia, trong lòng mình trước nay cũng nên là diện mạo như thế, hiện giờ nhìn thấy người nọ lại giống hệt cảm giác trong tưởng tượng của mình, ngỡ như là... đã quen biết rất lâu rồi.

Ôn Khách Hành vô ý thức nuốt nước bọt, mở miệng nói: “A Như...”

Chu Tử Thư không để ý “ừ” một tiếng, lau sạch chút dịch dung cuối cùng trên mặt, mang theo thứ này suốt một thời gian dài, y cũng sắp cho rằng đó chính là mặt mình, đột nhiên lau hết lại còn có chút không thích ứng. Vốn định mang khuôn mặt này cứ thế cho qua, ai biết thứ phiền toái này quả thực như bóng với hình, về sau chẳng lẽ phải thay mặt nạ suốt ngày.

Nhất thời tâm tình y lại không tốt.

Ôn Khách Hành làm tròn môi, thấp giọng nói: “Ta... có từng nói, kỳ thật ta thích nam nhân?”

Chu Tử Thư dùng biểu cảm “thừa lời, chẳng lẽ ta không biết” nhìn y một cái, giống như nhớ đến điều gì, lấy một chiếc mặt nạ da người từ trong lòng ném cho Ôn Khách Hành, phân phó: “Không muốn tiếp tục phiền toái thì đeo đi.”

Mặt nạ nọ làm rất hoàn mỹ, nếu là bình thường Ôn Khách Hành còn có thể rất hứng thú nghiên cứu một phen, song lúc này y thậm chí chẳng buồn liếc một thoáng, chỉ nhìn chăm chăm Chu Tử Thư không ngai, hỏi bằng giọng điệu cực nghiêm túc đứng đắn: “Cho nên người đang định sắc dụ ta sao?”

Chu Tử Thư sống đến từng này tuổi, tự thấy từ đầu đến chân đều là thuần nam, thật sự chưa từng bị một nam nhân dùng ánh mắt đáng khinh và giọng điệu trịnh trọng như vậy chòng ghẹo, y vẫn cảm thấy Ôn Khách Hành không phải mất có bệnh thì là đầu óc có chút vấn đề – hoặc là tim thiếu hai lỗ, hoặc là mở rộng quá, bằng không sao mà cô nương tiểu tử xinh đẹp đầy đường không dây dưa, phải chuyên môn quán lấy người buồn nôn như mình mà trêu?

Vì thế không thèm đếm xỉa đến y, vừa đi vừa lấy một chiếc mặt nạ khác ụp lên.

Trước mắt Ôn Khách Hành liền trình diễn một màn càn khôn đảo ngược từ mỹ nam tử đến một người trung niên mất lé dung tục, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ muốn lộn tùng phèo theo, hận không thể nhúng mắt xuống nước mà rửa, trước mắt trông thấy quả thực cực kỳ bi thảm, liền kêu la: “Hại mắt quá, người đổi cái khác cho ta!”

Vừa nói vừa đưa tay muốn giúp y bóc xuống.

Chu Tử Thư cảm thấy y cố tình gây sự, liền nghiêng mặt tránh, ai ngờ Ôn Khách Hành chấp nhất cực kỳ, đuối theo không tha – vì thế hai người vừa mới nhất trí với bên ngoài, dưới tình huống ngoại hoạn tạm thời đã qua, một lần nữa khôi phục trạng thái nội đấu, người một chiều ta một thức lao vào đánh nhau ngay tại chỗ.

Chu Tử Thư đâm xương quai xanh của Ôn Khách Hành một phát, Ôn Khách Hành lại chẳng hề né tránh, Chu Tử Thư không định thật sự đánh người nọ tàn phế, trong tích tắc dời nắm đấm lên trên hai tắc sượt qua vai, Ôn Khách Hành lại nhân cơ hội này túm được tay y, mặt mày hớn hớn nói: “Ôi, thương lượng một việc nhé, ta thấy người cũng đang ế, hai ta cứ quay quần đi?”

Lúc y nói chuyện luôn là đáng vẻ cười hì hì như vậy, mi mắt cong cong, như cố ý không cho người ta nhìn

ra biểu cảm ánh mắt, cố ý không để người ta biết y là chân tình hay giả ý, Chu Tử Thư bực bội hỏi: “Ta cần người làm gì?”

Ôn Khách Hành kẻ sát đến, giơ tay y lên cao tầm cầm mình, khe khẽ dùng cầm cọ cọ, sau đó thừa lúc Chu Tử Thư nổi hết da gà cố sức rút tay, bỗng nhiên ra tay gỡ mặt nạ trên mặt y ném qua bên, hạ giọng hỏi: “Người nói dùng làm gì?”

Chu Tử Thư liếc xéo, mặt không biểu cảm nhìn Ôn Khách Hành một lát, bỗng nhiên cười rộ, khuôn mặt y nơi nhợt nhạt thì nhợt nhạt quá mức, nơi nồng đậm thì thâm thúy quá mức, luôn khiến người ta cảm thấy có dáng vẻ bạc tình quả nghĩa, chỉ khi cười rộ giãn ra, khóe miệng như lưu lại một chút vết khắc, đôi môi nhợt nhạt cơ hồ không nhìn ra màu sắc, chẳng biết vì sao lại có vẻ hơi đáng yêu. Nam nhân đáng yêu này cũng hạ giọng, ngắt từng chữ hỏi ngược: “Nuôi người, đợi đến lúc mất mùa làm thịt ăn à?”

Thời điểm thanh âm trầm trầm thấp thấp như thì thầm của y vang lên, Ôn Khách Hành cơ hồ ngứa ran da đầu, còn chưa kịp hiểu rõ y nói gì thì đã trúng một cước thật mạnh, đầu gối mềm nhũn, suýt nữa trực tiếp cắm đầu xuống đất, Chu Tử Thư ném y rảo bước rời khỏi, lại lấy một chiếc mặt nạ đeo lên – quả thực so với cái vừa rồi còn xấu đến mức thiên hạ cảm ghét.

Nghênh ngang đắc ý bỏ đi.

Lại nói hai vị đại gia này nhàn nhã rời đi như liếc mắt đưa tình, Trương Thành Linh đang ngồi một mình trên cầu thang suy tư nhân sinh, gã cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chờ phản ứng được thì đã bị Cổ Tương xách cổ ném qua bên, sau đó máu ảm rơi lên mặt gã, tứ phía vang lên tiếng thét, trên khuôn mặt tươi cười của Cổ Tương đầy vẻ tức sát, chủy thủ trong tay đang nhỏ máu, dưới chân là một bàn tay của cầm sư hắc y vừa kéo đàn đi tứ xứ kia... Còn có một con tiểu hoa độc xà bị đứt làm đôi.

Cầm sư trắng bệch mặt nhảy cửa sổ đào tẩu, Cổ Tương lòng biết nơi đây không nên ở lâu, liền kéo Trương Thành Linh, nói với Tào Ủy Ninh: “Đi, rời khỏi nơi này!”

Nàng mới dứt lời thì thấy không biết từ đâu chui ra hơn mười hắc y nhân, mỗi người đều cầm một cái móc trên tay – đây là nhóm Độc Hạt tử sĩ thứ hai!

Trong tữu lâu kể cả tiểu nhị, mọi người đều triệt lui trước khi sự tình biến thành càng thêm xấu, thậm chí không kịp lấy tiền cơm. Tào Ủy Ninh luôn miệng hỏi: “Chuyện gì thế này? Những người này sao lại bỗng nhiên chui ra? Họ muốn làm gì?”

Cổ Tương nắm chủy thủ, đôi mắt chậm rãi đảo qua Độc Hạt, cảm thấy lòng bàn tay có chút mồ hôi, liền quay nhẹ chủy thủ trên tay, trong lòng âm thầm kêu khổ. Họ lại đụng phải Độc Hạt tử sĩ vào lúc này, xung sát ra ngoài thì dễ, nhưng vạn nhất lúc nàng trông nom để tiểu quỷ này có gì bất trắc, nhìn phong cách của chủ nhân nhà nàng, còn không bóp nàng chết tươi?

Đám Độc Hạt dường như cũng khá kiêng kỵ Cổ Tương, chậm rãi áp sát từ bốn phương tám hướng, Cổ Tương liếc đến Tào Ủy Ninh vẻ mặt mù tịt và Trương Thành Linh rõ ràng không hề có sức chiến đấu, cảm thấy phong tiêu tiêu hề “Nhị thủy hàn”*, đây là thời khắc xui xẻo nhất trong đời nàng.

Liên ngăn gọn nói với Tào Úy Ninh: “Huynh quên rồi sao? Tử sĩ Độc Hạt muốn giết tiểu quỷ kia.”

Tào Úy Ninh “a” một tiếng đã nhớ ra, mấy người chết ở Cao gia trang chính là tạo hình này, vì thế lập tức đề phòng, vung trường kiếm phân phó Trương Thành Linh bên cạnh: “Đừng rời khỏi ta.”

Cố Tương nhúu đôi mày thanh tú, quyết định đánh phủ đầu, tay cầm một mớ ám khí, miễn phí bắn ra, sau đó hỗn chiến bắt đầu...

Chu Tử Thư hoài nghi Cố Tương là Quỷ cốc “Tử Sát”, tiểu cô nương này tuổi chưa lớn, thủ đoạn lại không thiếu, võ công cũng tuyệt đối không kém, Tào Úy Ninh tuy bản lĩnh trên thi từ ca phú làm người ta hơi đau trứng, dù sao cũng là cao đồ khá nhất trong Thanh Phong kiếm phái một thế hệ này, hơn nữa chưa bao giờ bởi vì hoạt động đọc sách không đàng hoàng mà lỡ việc luyện công phu, hai người liên thủ, thực lực đích xác không tầm thường, cho dù đối phương là tử sĩ của Độc Hạt cũng có thể mạnh tay một trận.

Nhưng hủy là hủy ở chỗ, còn phải che chở gánh nặng nhỏ Trương Thành Linh.

Cố Tương đời này giết người phóng hỏa chưa từng bó tay bó chân như vậy – chỉ thấy Tào Úy Ninh bị một tử sĩ cuốn lấy, không đề phòng để một kẻ vòng qua bỏ đến Trương Thành Linh, dưới tình thế cấp bách, Tào Úy Ninh xách Trương Thành Linh ném cho Cố Tương, Cố Tương “ôi” một tiếng, đành phải đón lấy, nhưng đây dù sao cũng là một người trên dưới trăm cân, đựng nặng lui ba bốn bước sang bên, khó khăn ổn định lại, giết chết một Độc Hạt suýt nữa móc trún tóc nàng, ám khí từ mũi giày bắn lên bụng một Độc Hạt khác, người còn chưa chết hẳn vẫn không buông tha lại bị nàng bổ thêm phát nữa, bấy giờ mới đi gặp Diêm vương.

Đao quang kiếm ảnh sượt qua đầu Trương Thành Linh, một lúc sau gã liên nghi thần nghi quỷ phải chăng mình đã bị cắt rớt chỗ nào, cần đưa tay sờ thử, sau đó chịu đựng Cố Tương và Tào Úy Ninh ném đến ném đi như bao tải, bay múa nhẹ nhàng trên không trung, quả thực đầu vầng mắt hoa.

Chờ thời điểm cuộc hỗn chiến tạm thời cáo kết một đoạn, ống quần Cố Tương đã bị máu của đối phương nhuộm đỏ, lưng còn trún một móc, may mà né nhanh, bằng không tiểu mỹ nhân sẽ biến thành hai nửa tiểu mỹ nhân, khuôn mặt cười mất huyết sắc, Tào Úy Ninh cũng chẳng tốt đi đâu so với nàng, trông thảm hại cực kỳ.

Nơi này gần như chỉ còn lại ba vật sống là họ.

Cố Tương quyết đoán kịp thời nói: “Lập tức đi, bằng không phiền toái càng nhiều, mau!”

Tào Úy Ninh và Trương Thành Linh liếc nhìn nhau, đều nghĩ lại mà sợ, mới định theo nàng rời khỏi thì nghe góc tường có người rên rỉ một tiếng, Trương Thành Linh quay đầu thấy lão hành khất kia đang bò khỏi đồng người chết, đã sợ đến mức sắp tè ra quần, cái bát vỡ đựng tiền bị đổ, tiền đồng văng khắp nơi, đều bị máu ngấm, lão ăn mày đứng không nổi, giọng đã đổi điệu, run rẩy nói: “Giết, giết người rồi!”

Tào Úy Ninh dù sao cũng xuất thân danh môn chính phái, từ nhỏ nhận giáo dục nhân nghĩa lễ trí, lập tức

chau mày, thâm nghĩ không hay rồi, vừa nãy không để ý lại liên lụy ông lão này, liền tiến lên hỏi: “Lão nhân gia, ông có bị thương không?”

Lão ăn mày kia hai mắt vô thần ngẩng đầu nhìn y hồi lâu mới mở miệng nói: “A...” như là đã sợ đến mức không thốt nên lời.

Trương Thành Linh cũng theo đến, nhẹ giọng nói: “Lão gia gia, ông mau chạy đi, kẻ xấu sắp đến rồi.”

Ban nãy gã đã cho lão ăn mày một đồng tiền, đối phương lúc này còn nhận được gã, vừa nói “Ôi, ôi, chết người rồi!” vừa túm tay Trương Thành Linh. Cố Tương lãnh nhãn bàng quan, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại, như tia chớp từ bên cạnh phóng qua, giơ tay hạ đao chém ngay cánh tay lão ăn mày nọ.

Tào Úy Ninh cả kinh kêu lên: “A Tương không được!”

Nhưng đã chậm, đoạn chủy thủ trong tay Cố Tương hùng hổ tập kích lão nhân kia, lão nhân dường như giật mình, rút tay về lại rất nhanh, nhưng Cố Tương không cho ông ta cơ hội này, bỗng nhiên biến chiêu, trở tay đẩy chủy thủ lên đâm ngay vào cổ, chọc thủng động mạch chủ, máu phun cao hai thước.

Tào Úy Ninh và Trương Thành Linh trợn mắt há hốc mồm nhìn nữ hài tử toàn thân đầm máu như Tu La nhân gian, đều choáng váng.

Cố Tương mặt không biểu cảm rút chủy thủ khỏi thi thể lão nhân nọ, tiện tay giơ tay áo lau máu, đưa mắt thấy nét mặt hai người kia hơi sợ hãi, hoảng hốt thậm chí không thể nói ra ý nghĩa, liền hỏi: “Làm gì thế?”

Tào Úy Ninh líu lười chỉ thi thể lão nhân: “Ông... ông ấy chỉ là... chỉ là lão đầu tử ăn xin, muối... muối giết ông ấy...”

Hừ, danh môn chính phái – Cố Tương ánh mắt lạnh lùng, chẳng thèm giải thích, quay người cất chủy thủ vào vỏ, không phân trần xách Trương Thành Linh đi thẳng.

Ai ngờ Tào Úy Ninh lại dè dặt đuổi theo, hồi lâu mới nhỏ giọng nói một cách lộn xộn: “Ta không có ý đó... A Tương, ta không nói muối làm không đúng, không phải... cũng không phải cảm thấy muối tùy tiện giết người, nhưng vạn nhất muối sai, vạn nhất ông ta là một lão ăn mày bình thường, vạn nhất... tương lai muối biết rồi, ta sợ lòng muối chắc chắn sẽ khó chịu.”

Cố Tương thoáng dừng bước gần như không thể thấy, nàng trầm mặc một lúc mới cả tiếng nói: “Chó má, ta có gì phải khó chịu?”

Tào Úy Ninh khẽ thở dài nói: “Đều sẽ khó chịu, chỉ là bản thân không biết thôi... Ôi, chúng ta mau đi thôi, Chu huynh Ôn huynh hai người kia chẳng biết đã chạy đi đâu rồi, một đám bọ cạp, chỉ sợ phải khiến người khác buồn vì chúng ta!”

Cố Tương bấu môi không nói gì, lòng nghĩ Tào Úy Ninh này... mặc dù hơi thiếu đầu óc, kỳ thật cũng không tệ lắm.

*Nguyên gốc câu này là “Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn”.

39. Chương 39: Chạy Nạn

Lúc Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành chạy về, đám Cố Tương đã không thấy đâu, chỉ còn lại thi thể ngổn ngang, người của Cao gia trang đang xử lý, bên ngoài vây một vòng lớn xem náo nhiệt.

Ôn Khách Hành còn hết sức không quen với cảm giác có một thứ lông trên mặt, luôn cảm thấy chiếc mặt nạ mỏng như cánh ve kia phải rơi xuống, sau đó liền thấy Chu Tử Thư mới còn bị truy sát điềm nhiên như không ngông nghênh đi qua... Cứ như thể y không phải là bản thân y vậy.

Ôn Khách Hành lần đầu biết có người lòng ôm mưu mô mà cũng có thể đúng lý hợp tình như vậy, quả nhiên dân một lớp là thành hai lớp da, vì thế tấm tắc lấy làm kỳ mà đi theo.

Có mấy người đang tra xét thi thể dưới đất, Mạc Hoài Không của Thanh Phong kiếm phái cũng ở trong đó, vẻ mặt ngưng trọng, hiển nhiên nhận ra thủ bút của Tào Úy Ninh. Ôn Khách Hành đánh giá ông ta một hồi, kể tại Chu Tử Thư nói: “Coi biểu cảm của lão đầu họ Mạc kia, tiểu tử Tào Úy Ninh không phải bỏ trốn theo Cố Tương chứ?”

Chu Tử Thư nói: “Người xấu xa quá.”

Y lập tức nhìn hướng thi thể dưới đất, chân mày nhíu lại, cảm thấy hơi không ổn, Độc Hạt tử sĩ là người thế nào? Chỉ là hai kẻ không ra gì dẫn theo một hài tử choai choai, ứng phó được sao? Hiện giờ sống hay chết? Lại chạy đến nơi nào rồi?

Ôn Khách Hành ngẫm nghĩ một chút mới nói: “Hiện giờ Lưu Ly giáp Độc Hạt gì đó gây mưa gió khắp thành, nếu là nha đầu ngốc Cố Tương kia, hẳn sẽ chạy đến nơi không người.”

Chu Tử Thư nhìn quét y một cái, nhanh chóng lui ra khỏi đoàn người, nói: “Vậy người còn chờ gì nữa, mau đuổi theo!”

Hai người họ đến nhanh đi cũng nhanh, cơ hồ không một ai chú ý tới, Ôn Khách Hành an ủi: “Không sao đâu, nha đầu Cố Tương kia không vô dụng như người tưởng tượng đâu, thêm nữa còn có Tào Úy Ninh mà.”

Chu Tử Thư cau mày nhìn y một cái, đột nhiên hỏi: “Ôn cốc chủ làm gì phải lo lắng cho sự sống chết của tiểu quỷ kia như vậy?”

Ôn Khách Hành cười cười, y cảm thấy nhếch miệng như vậy mặt nạ trên mặt hơi nhăn, sắp phải rơi, vội vàng đưa tay ấn, dấn dấp hơi quái dị, miệng hỏi ngược: “Thế Chu đại nhân làm gì phải lo lắng cho sự sống chết của tiểu quỷ kia như vậy?”

Chu Tử Thư nói: “Đó là đồ đệ ta.”

Ôn Khách Hành liền nói tiếp: “Đồ đệ người chính là đồ đệ ta, hai ta ai với ai?”

Chu Tử Thư nói: “... Hai ta người và ta – đừng nói nhảm nữa, có phải người muốn biết được chút gì đó từ tiểu quỷ kia?”

“Hôn ta một cái ta sẽ cho người biết.” Ôn Khách Hành liền ném mị nhãn cho y, đáng tiếc chiếc mặt nạ dán trên mặt quá không giống người, một ánh mắt tự cho là phong lưu phóng khoáng như vậy đảo qua, hiệu quả thật là kinh khủng.

Chu Tử Thư lập tức im lặng quay đầu, buồn nôn hết sức, chỉ cảm thấy tự làm vậy không thể sống, liền nói: “Người không sợ bị lừa sao?”

Ôn Khách Hành dày mặt trả lời: “Lỡ loét chết ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Thế là Chu Tử Thư một lần nữa nhăng qua y, ngẫm nghĩ một chút liền nói: “Nhìn từ uyên nguyên của Dung Huyền và Quỷ cốc năm đó, chỉ sợ nơi năm đại gia tộc được Lưu Ly giáp nên là ở Quỷ cốc, lúc này tin tức Lưu Ly giáp tiết lộ, người trong giang hồ không ai không đổ xô như vịt, chẳng lẽ là ác quỷ nào động phạm tâm, một mình xuất cốc? Chẳng lẽ y còn vừa hay có liên hệ với vụ án Trương gia diệt môn... Lẽ nào người cũng giống Hỉ Tang Quỷ nọ, cảm thấy Trương Thành Linh đêm đó ‘vừa hay’ trông thấy vị ác quỷ to gan lớn mật kia?”

Ôn Khách Hành dừng một chút mới hỏi: “Bằng không người nói xem, nếu gã cũng không biết thì ta còn có thể hỏi ai đây?”

Chu Tử Thư bỗng nhiên quay đầu nhìn y một cái mà hỏi: “Chẳng lẽ còn nội tình can hệ trọng đại khác, ngay cả cốc chủ Quỷ cốc luôn ru rú trong nhà cũng bị kinh động?”

Ôn Khách Hành không nói gì, chỉ cười tít mắt chìa một ngón tay chỉ môi mình, hết sức chờ mong nhìn Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư làm bộ không thấy gì hết, cân nhắc một hồi lại hỏi: “Nếu để cho người tìm được người này thì nên làm thế nào đây?”

Ôn Khách Hành nói nhẹ nhàng, thậm chí còn thoáng có ý cười: “Lột da rút gân, thiên đao vạn quả.” Thấy Chu Tử Thư nhìn mình với biểu cảm phức tạp, Ôn Khách Hành lại cười, cực kỳ muốn đòn bảo, “... Là hù người thôi.”

Chu Tử Thư cười khan một tiếng: “Ôi, ta sợ hãi quá.”

Ôn Khách Hành trầm nghĩ, lão hồ ly trơn tuột này.

Chu Tử Thư trầm nghĩ, khôn khiếp làm bộ làm tịch này.

Hai người hết sức trái lòng nhìn nhau cười, sau đó tiếp tục vội vã lên đường, phải vội nhặt họ về khi cả ba vẫn còn biết thở.

Kỳ thật ban đầu đám Cổ Tương không hề chạy đến nơi vắng vẻ như Ôn Khách Hành đoán, dù sao nơi vết chân thừa thốt giết người phóng hỏa càng dễ dàng, một tốp ba người lau qua loa vết máu, chạy đến phương hướng phố xá sầm uất, nhưng ba người mục tiêu thật sự quá rõ, chưa đến một nén nhang Cổ Tương đã hối hận vì quyết định này.

Họ bị vài người chặn lại, đầu lĩnh chính là Phong Hiểu Phong và Cao Sơn Nô, theo sau còn có một ông già và một bà già, một người tay trái cầm gậy, một người tay phải cầm gậy, lão đầu tử một thân xanh chuối, lão thái bà một thân hồng đào, lão đầu tử mặc toàn vàng bạc, đeo phải hơn chục thứ trang sức vàng, lão thái bà tô son trát phấn, khuôn mặt đỏ chót như mông khi.

Lòng bàn tay Tào Ủy Ninh lập tức đỏ mề hôi – đôi lão hóa này còn khó chơi hơn Phong Hiểu Phong, chính là “Đào Hồng bà” và “Lục Liễu ông” trong truyền thuyết, là một đôi già mất nét, tuy đã nhiều tuổi nhưng chuyện không biết xấu hổ gì cũng làm được.

Chỉ nghe Phong Hiểu Phong giọng the thé cười nói: “Trương Thành Linh, người tốt xấu cũng là danh môn chính phái, thiên hạ anh hùng trước mắt đều mưu tính lấy lại công bằng cho Trương gia người, người thì hay, lại chạy theo hai kẻ tà ma ngoại đạo không biết đến từ nơi nào, muốn làm ông già đã thành quỷ cũng phải tức sống lại sao?”

Trương Thành Linh lập tức biến sắc, gã không giỏi tranh cãi, trước nay ăn nói vụng về, chỉ la lên: “Người... Người nói vậy, sư phụ ta và Ôn tiên bối đều là người tốt.”

Cổ Tương bị móc của Độc Hạt cửa một lỗ ở hông, còn đang chảy máu, tuy đã uống thuốc giải độc nhưng vẫn đau và mề hôi lạnh, nàng sớm chẳng còn kiên nhẫn, buột miệng nói ngay: “Lắm nhảm gì thế? Phong Hiểu Phong nhường đường cho cô nãi nãi, đừng tưởng người lùn thì ta không gọt được người!”

Phong Hiểu Phong hét lên một tiếng: “Nha đầu thôi không biết sống chết ở đâu đến!”

Liền rút thanh đại khảm đao sau lưng bỏ đến Cổ Tương, Tào Ủy Ninh vội rút trường kiếm chặn lưỡi đao,

còn định nói đạo lý: “Phong tiền bối, A Tương là hậu bối, ông chấp nhận với nàng, nói ra chẳng phải mất uy danh?”

Vốn Phong Hiểu Phong tập trung hết lực chú ý vào Trương Thành Linh, lúc này mới thấy y, cũng hơi sửng sốt, ngạc nhiên nói: “Tiểu tử của Thanh Phong kiếm phái sao cũng chung đụng với chúng?”

Tào Úy Ninh cười xòa nói: “Tiền bối, ta thấy trong đây sợ là có hiểu lầm gì...”

Phong Hiểu Phong “hừ” một tiếng, tay cầm đại đao, chỉ nghe Đào Hồng bà đằng sau nói chen: “Đã như vậy, Lão Phong, người khoan nóng – tiểu tử Thanh Phong kiếm phái, người tìm tiểu quỷ này trở về, tốt lắm, coi như đã làm một việc tốt, lão bà tử cảm thấy người ngày sau sẽ có tiền đồ.”

Tào Úy Ninh vừa âm thầm đề phòng vừa phải giữ Cố Tương không cho gây chuyện, mồ hôi lạnh trên thái dương sắp nhỏ giọt, đành nói: “Vâng, đa tạ lão tiền bối...”

Đào Hồng bà kia vì thế khinh mạn vung tay, vênh mặt hất hàm nói: “Trương Thành Linh, đi theo chúng ta.”

Trương Thành Linh theo lời lập tức lui hai bước, trừng mắt cảnh giác nhìn mụ. Tào Úy Ninh dịch sang bên cạnh nửa bước ngăn Trương Thành Linh, thăm dò: “Tiền bối là thay Triệu đại hiệp hay Cao đại hiệp đi tìm Thành Linh? Chuyện này nên nói rõ thì tốt.”

Đào Hồng bà cười khẩy, trừng mắt chất vấn: “Tiểu tử, người dựa vào cái gì mà hỏi chúng ta?”

Tào Úy Ninh ngăn Trương Thành Linh, lui hai bước, vẫn cẩn thận nói: “Các tiền bối thứ lỗi, văn bối chỉ thay thế chiếu cố y, không dám tùy ý giao tiểu huynh đệ này cho người khác, dù phải giao, cũng cần Cao đại hiệp hoặc là Triệu đại hiệp ra mặt...”

Liễu Lục ông ra sức đập gậy xuống đất một phát, hừ lạnh nói: “Người cho mình là một nhân vật sao? Hôm nay người này, người buông cũng phải buông, không buông cũng phải buông!”

Mới dứt lời đã cùng Đào Hồng bà hai người đồng thời giáp công, vung cây gậy to tướng lập tức đập xuống đầu.

Tào Úy Ninh không dám sơ ý, dịch ra sau một bước gắt gao chống đỡ, quay đầu hô lên với Cố Tương: “Muội dẫn y đi trước, mau!”

Cố Tương suy nghĩ nhanh chóng, nàng biết Tào Úy Ninh chính là người của Thanh Phong kiếm phái, vô luận thế nào, mấy lão quái vật này kiêng kỵ Mạc Hoài Không và Mạc Hoài Dương, đều phải thủ hạ lưu tình ba phần, chung quy không đến mức đòi mạng y, vì thế cũng không chần chừ nói: “Huynh bảo trọng.”

Túm Trương Thành Linh chạy đi một phương hướng khác.

Phong Hiểu Phong đâu chịu, muốn đuổi theo, Cổ Tương ánh mắt chăm chú, đôi tay bỗng nhiên rụt vào tay áo, ra sức đẩy Trương Thành Linh, tránh thoát Phong Hiểu Phong, cũng mượn lực đẩy này bổ đến Cao Sơn Nô, chùy lưu tinh của Cao Sơn Nô lập tức đập qua, Cổ Tương linh hoạt né tránh, bỗng nhiên khoát tay tung một vốc phấn trắng, Cao Sơn Nô không trốn tránh kịp trúng ngay mặt, lập tức kêu rên, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng không mở nổi, hấn dùng tay dụi còn ra máu, Cổ Tương hạ thủ độc ác, lại sử một chiêu âm độc phé đi đôi mắt hấn.

Phong Hiểu Phong vội chuyển hướng sang Cao Sơn Nô, kinh sợ nói: “A Sơn, ngươi... ngươi làm sao vậy?”

Cao Sơn Nô chỉ đau đớn kêu lên như dã thú, ra sức gãi mắt, Phong Hiểu Phong vội bổ đến ôm cánh tay hấn, hai người lăn tròn, mất sức của chín trâu hai hổ mới phong được huyết vị của Cao Sơn Nô, Phong Hiểu Phong vừa thấy mắt hấn, quả thực nứt hết gan mật, giận dữ hét: “Tiểu tiện nhân thôi đi!”

Nhưng đâu còn bóng dáng Cổ Tương và Trương Thành Linh?

Cổ Tương liên kết luận nơi nhiều người là không đi được, dẫn Trương Thành Linh chạy vào rừng núi hoang vắng, trong lòng gấp muốn bốc khói, ba hồi nói chủ nhân và Chu Như hai kẻ dỏ hơi này ít nhất phải có một kẻ tìm đến chứ? Ba hồi lại lo lắng, vừa rồi bất đắc dĩ phải ra một chiêu như vậy, Phong Hiểu Phong nọ liệu có thẹn quá hóa giận trút lên Tào Úy Ninh? Đừng có hại chết tiểu tử ngốc kia nha?

Song thời gian để nàng lo lắng cho Tào Úy Ninh không hề nhiều, bởi vì nhóm tử sĩ Độc Hạt thứ ba đang ôm cây đợi thỏ ngay trong khu rừng tắt qua ở ngoại thành.

Trong lòng Cổ Tương âm thầm kêu khổ, bản thân nàng đang bị thương, chẳng biết còn có thể cầm cự bao lâu, bên cạnh chẳng có lấy một người để cầu trợ, nhét một thanh đoản kiếm cho Trương Thành Linh, liều mạng đẩy gã ra bên ngoài kêu: “Chạy mau!” Sau đó thân như phi yến vọt lên, bất chấp khó khăn nghênh đón Độc Hạt tử sĩ.

Trương Thành Linh hoảng hốt chạy bừa, sắp ngã lao vào rừng, vừa chạy vừa rơi nước mắt, gã nghĩ mình sao mà vô dụng như vậy, sao luôn liên lụy người khác? Đầu tiên là sư phụ, sau đó lại là Tào đại ca và Cổ Tương tỷ tỷ...

Song hiện thực không hề cho gã thời gian thương xuân bi thu, vài tiếng rít vang bên tai, ba bốn hắc y nhân từ những phương hướng bất đồng chui ra chặn tất cả đường đi. Trương Thành Linh đứng đó, trong tay chỉ có một thanh đoản kiếm Cổ Tương vừa mới nhét cho, gã cầm hệt như một đứa trẻ cầm đồ chơi.

Đám thích khách hắc y tay cầm móc câu lóe hàn quang bức sát. Trương Thành Linh nháy mắt ấy bỗng nhiên bị kích lên huyết tính. Gã nghĩ, vì sao các người đều muốn ta chết? Ta đã làm sai chuyện gì? Vì sao người khác đều có thể sống, riêng ta thì không thể?!

Một hắc y nhân gia tốc, móc kia quét qua ngực gã, như một con bọ cạp to, Trương Thành Linh chân trái

tiến lên, không biết làm sao mà trong đầu hồi tưởng lời đêm đó Ôn Khách Hành nói – như mãnh ưng bắt thỏ, như bắn cung không hối, đỉnh mà thể nhược, áp mà vạn quân – gã thành linh quay người nhảy lên, giẫm thân cây mượn lực phóng lên cao, bỏ đến luồng hàn quang nọ, nháy mắt ấy trong lòng trống rỗng, chỉ có hai chữ: liều mạng.

Đoản kiếm tiếp xúc với móc của bộ cạp, tiếng kim loại vang lên, âm thanh của Ôn Khách Hành lại ở bên tai: chưa cùng mà biến, thì kiếm thể như phù hoa lãng nhụy, bất ổn mà bay, cùng cực mà biến, thì ngàn vạn loại, đều ở trong đó. Lưỡi đao bị móc kẹp, Trương Thành Linh liền bị móc đứt một tay, xoay người thò tay ra, liều mạng đâm đoản kiếm vào ngực hắc y nhân.

Độc Hạt kia chết không rên được tiếng nào, Trương Thành Linh còn có phần khó mà tin tưởng, nháy mắt trong lòng tuôn lên một mạch vui sướng, sợ hãi, ngỡ ngàng rất nhiều cảm xúc, còn chưa kịp hiểu rõ thì Độc Hạt khác đã đến trước mặt, Trương Thành Linh giơ tay chặn, lại hoảng sợ phát hiện nơi bàn tay bị móc cắt bắt đầu tuôn lên hắc khí, sau đó toàn thân vô lực, gã lão đảo, không đứng được nữa, lập tức quỳ gối xuống.

Trương Thành Linh tuyệt vọng nhắm mắt, thầm nghĩ – sắp chết rồi sao?

Song một kích trí mạng không hề hạ xuống, Trương Thành Linh đợi rất lâu mới lén nhìn, chỉ thấy Độc Hạt kia ngực trúng một mũi tên, mắt trợn trừng, kẻ tiếp ngã rầm xuống, sau đó có tiếng một nam nhân vang lên phía sau gã: “Ban ngày ban mặt các người đã giết người phóng hỏa, sao ta không nhớ, dân phong Động Đình lại ngày càng xuống cấp như thế?”

40. Chương 40: Thất Gia

Trương Thành Linh cảm thấy xây xẩm, đại khái là độc của bộ cạp kia đã bắt đầu phát tác, bên tai như có sấm rền, âm thanh xung quanh đều như cách một lớp sa, nghe thấy lại hơi không giống thật.

Gã quay sang phương hướng tên bắn đến, liền trông thấy hai nam nhân.

Nam nhân tay cầm tiểu nữ kia một tập trường bào xanh đen, tay áo dài nhanh nhẹn, đai lưng to bằng bàn tay buộc bên hông, bên cạnh giắt cây tiêu bạch ngọc. Như vậy vừa không giống người giang hồ cũng không giống người đọc sách, mà như một sĩ tộc công khanh sống trong nhung lụa. Đôi mắt y giống như hoa đào, thoạt nhìn hơi hàm chứa ý tứ tựa cười mà không, song cẩn thận nhìn thì thấy ánh mắt hướng đến Độc Hạt cuối cùng lại hơi lạnh lẽo.

Trương Thành Linh mơ mơ hồ hồ nghĩ, người này... thật là người đẹp nhất gã từng gặp.

Bên cạnh y còn có một nam nhân khác vận hắc y, một con chồn nhỏ ngồi xỏm trên vai, gương mặt thoạt nhìn lạnh như băng.

Tử sĩ Độc Hạt kia như là hơi do dự, sau đó bỏ đến người cầm cung nỏ như tên rời cung, Trương Thành Linh chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh lệ lướt qua tai, còn chưa hiểu được xảy ra chuyện gì thì Độc Hạt nọ đã thành một con bọ cạp chết.

Nam nhân hắc y vừa rồi còn thấy cách một khoảng chớp mắt đã đến bên cạnh, khom lưng cầm bàn tay đang chảy máu của gã, đưa tay điểm mấy huyết đạo, sau đó nhét một viên thuốc vào miệng gã bảo: “Nuốt xuống đi, là độc bọ cạp.”

Trương Thành Linh không lo được gì khác, chỉ cố sức kéo áo y nói: “Cố... Tương... tỷ... cầu ngài cứu...”

Âm thanh gã phí hết toàn lực nói ra, đến bên miệng đều biến thành mơ hồ, làm khó cho nam nhân mặc trường bào bên cạnh kia ngậy ra một thoáng, lại vẫn hiểu được, liền ôn nhu hỏi: “Ngươi bảo chúng ta giúp người đi cứu người? Ở đâu?”

Trương Thành Linh vươn một ngón tay chỉ phương hướng đã đến, miệng vẫn nói: “Cố... tỷ tỷ... các ngài cứu... tỷ, cứu... cứu...”

Hắc y nhân ngẩng đầu nhìn đồng bạn một cái, chỉ nghe nam nhân trường bào kia bảo: “Còn không mau đi.”

Hắc y nhân xách chú chồn nhỏ trên vai xuống ném vào lòng y nói: “Ngươi cẩn thận, ta sẽ trở về ngay lập tức.”

Sau đó quay người thoáng cái đã không thấy đâu. Trương Thành Linh nhìn chăm chăm phương hướng bóng dáng y biến mất, quả thực trông mòn con mắt, nam nhân trường bào kia đỡ gã ngồi thẳng dậy, phân phó: “Nhắm mắt, ngưng thần, đừng nghĩ ngợi lung tung, giữ được cái mạng nhỏ trước rồi hẵng cân nhắc chuyện khác.”

Trương Thành Linh biết mình lo lắng nữa cũng vô ích, liền theo lời nhắm mắt, tiểu điều kia từ trong lòng nam nhân chui ra, co tròn lại, nghe nghe ngửi ngửi khắp người gã, trong không khí thoảng mùi máu tươi nhàn nhạt, còn có một chút mùi hương xông trên quần áo cực nhẹ, Trương Thành Linh ngay trong mùi hương như vậy, dần dần mất đi ý thức.

Chờ gã tỉnh lại thì trời đã hoàn toàn tối đen, cảm giác tê lạnh trên người Trương Thành Linh đã cùng độc bọ cạp đồng thời rút đi, gã lúc này mới chậm chạp bò dậy, nhất thời hơi ngỡ ngàng, không nhớ nổi mình là thể nào, chỉ nghe thiếu nữ bên cạnh kêu lên: “A, người tỉnh rồi!”

Trương Thành Linh vui mừng khôn xiết quay đầu lại, thấy Cố Tương tuy rằng trông hơi thảm hại nhưng tốt xấu vẫn râu đuôi đầy đủ, vết thương trên người cũng xử lý tốt, đang ngồi sưởi ấm bên cạnh một đồng lửa. Lúc này một bàn tay đầy nốt chai vươn qua, ngón tay để lên mạch môn của Trương Thành Linh, bắt một hồi mới buông ra nói: “Độc giải rồi.”

Bắt mạch cho gã chính là nam nhân hắc y kia, thấy Trương Thành Linh dùng ánh mắt tò mò nhìn qua

cũng không để ý, chỉ gật đầu rồi dựa một gốc cây ngồi thẳng như bút, khuôn mặt ngũ quan thâm thúy trông từ bên cạnh lại tựa như khắc bằng đá. Trương Thành Linh phát hiện ánh mắt Cố Tương nhìn về phía nam nhân này lại đầy sự kính sợ, giống như ngay cả phương thức nói chuyện hô to gọi nhỏ từ khi sinh ra cũng khắc chế đôi chút.

Liên vung về nói: “Đa tạ... Đa tạ ân cứu mạng của hai vị đại hiệp.”

Hắc y nhân kia nghe thế chỉ gật đầu với biên độ nhỏ nhất, miệng nói: “Không cần.” Rồi chẳng nhìn gã nữa, quay đầu trông một phương hướng khác.

Trương Thành Linh nhìn theo ánh mắt y, thấy nam nhân trường bào ban ngày cầm cung nỏ kia đang ôm một bó củi đi tới, hắc y nhân mới định đứng dậy, Cố Tương đã hớn hỏ chạy trước đón bó củi, miệng nói: “Thất gia ngài ngồi đi, những việc này để ta làm là được, ngài cần gì phải tự mình lao động? Vốn ta cũng là làm nha đầu cho người ta...”

“Thất gia” trong miệng nàng nghe vậy cười cong cong đôi mắt hoa đào, mặc Cố Tương đón lấy bó củi, bản thân ngồi xuống bên cạnh nam nhân hắc y kia, hắc y nhân kia không biết lấy từ đâu ra một cái lò sưởi tay hết sức khéo léo, thông thạo nhét vào tay y, lại nhẹ nhàng gỡ chiếc lá khô dính trên ống tay áo y, chẳng biết có phải là ảo giác của Trương Thành Linh hay không mà gã chỉ cảm thấy hắc y nhân nọ dường như trong khoảnh khắc đã từ một tảng đá tử khí nặng nề biến thành một người có máu có thịt, ngay cả ánh mắt cũng ấm áp.

Hai người này trò chuyện không nhiều, nhưng trong lúc giơ tay nhắc chân đều thấp thoáng có sự thân mật ăn ý không thể nói ra.

Thất gia nhìn Trương Thành Linh hỏi: “Người khá hơn chưa?”

Âm thanh nói chuyện không cao nhưng cực dễ nghe, chẳng biết vì sao mà Trương Thành Linh bỗng nhiên đỏ mặt cúi đầu, yên lặng gật đầu, lại không nhìn được lên ngược mắt, muốn nhìn y thêm một hồi – nữ nhân ngày ấy nhìn thấy trong tửu lâu cũng cực đẹp, nhưng Trương Thành Linh thành linh cảm thấy, so với người này, mặt nữ nhân kia tưởng như là họa bì vẽ trên giấy, có vẻ vừa giả tạo vừa yếu ớt.

Thất gia lại hỏi: “Người họ gì? Những người đó...”

Chưa đợi Trương Thành Linh phản ứng lại, Cố Tương bên kia đang thêm củi vào đồng lửa liền nói ngay: “Gã là huynh đệ ta, tự nhiên cũng họ Cố rồi, hai ta vốn là làm việc vặt trong nhà cho chủ nhân, ta làm nha đầu gã làm tiểu tư, ai biết nhà chủ nhân gặp nạn, cũng chẳng biết là người nơi nào, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt cả đám làm hạ nhân chúng ta, thật là thất đức, tương lai sinh con nhất định không có *, may nhờ hai vị...”

Hắc y nam nhân ngẩng đầu nhìn quét nàng một cái, Cố Tương liền không nói được nữa, chỉ mở đôi mắt to dáo dác nhìn đông ngó tây.

Nàng nói hươu nói vượn, Thất gia cũng không hề chấp nhặt, vẫn vui vẻ hòa nhã nói tiếp: “Các người đều bị thương, vốn nên dẫn đi khách điểm, chỉ là tiểu cô nương này nói trong thành có người truy sát, không an toàn, đành ủy khuất ở đây một đêm, sáng sớm ngày mai lại tính toán, hai người có nơi khác để đi không?”

Giọng nói ấy nhẹ nhàng ôn nhu, không nhanh không chậm, như là dụ hai hài tử rất nhỏ, Trương Thành Linh nghe thế, bỗng nhiên ủy khuất, thầm nghĩ còn nơi nào để đi đây? Cha đã sớm chết, cả nhà cũng đều chết hết rồi, trước mắt bất kể người tốt hay là người xấu đều muốn bắt gã, gã tựa như chim sợ cành cong, bay đến mức sắp gãy cánh, nhưng thế giới rộng lớn, lại chẳng tìm được một nơi dừng chân, vành mắt liền đỏ hoe, buồn bã không nói gì.

Cố Tương lại ngẫm nghĩ một chút mới nói: “Chủ nhân nhà ta và sư phụ tiểu tử này vốn phải hội hợp với chúng ta, không ngờ bỗng nhiên chui ra một đồng người truy sát, lần này sợ quá chạy bừa, cũng chẳng biết họ có tìm được chúng ta không...”

Trương Thành Linh nhớ tới Tào Ủy Ninh, liền tự cho là thông minh bổ sung: “Còn có Tào đại ca, bị mấy quái nhân bắt đi rồi.”

Cố Tương lập tức lấy mắt làm đao ném qua, cảnh cáo tên ngốc Trương Thành Linh đừng nói lung tung, ai ngờ Trương Thành Linh ở đó vừa mù tịt vừa đau buồn, không thể tiếp thu được, liền nghe Thất gia truy hỏi: “Quái nhân như thế nào?”

Trương Thành Linh thành thật nói: “Một tên lùn và một kẻ khổng lồ, còn có một đôi lão công công và lão bà bà ăn mặc lòe loẹt.”

Cố Tương trợn mắt, quả thực hận không thể một lần nữa đánh ngất Trương Thành Linh.

Thất gia lại dường như không hề quen thuộc với người trong võ lâm, chỉ sững sốt hỏi: “Đó là ai?”

Chỉ nghe nam nhân hắc y bên cạnh nói: “Địa Công Phong Hiểu Phong cùng Cao Sơn Nô, lòe loẹt... đại khái là đụng phải Đào Hồng bà và Liễu Lục công.”

Ánh mắt y như điện bắn về phía Trương Thành Linh, lạnh giọng nói: “Tuy đều không tốt lành gì, nhưng cũng tự phụ thân phận, sẽ tuyệt không chung chạ với Độc Hạt, tại sao phải truy sát các người?”

Trương Thành Linh bị ánh mắt y quét qua, quả thực cảm thấy như một tảng đá lạnh băng đè ngay ngực, lập tức nghẹn lại.

Thất gia lại cười nói: “Tiểu độc vật, đừng hù dọa tiểu hài tử.” Hắc y nhân nọ nghe vậy, thực sự hiền lành cúi mắt, như lão tăng ngồi thiền, không để ý tới bọn Trương Thành Linh nữa.

Ánh mắt Thất gia dừng một chút trên Cố Tương đang lo sợ bất an, sau đó chuyển sang Trương Thành Linh, đột nhiên hỏi: “Tiểu hài tử, ta hỏi người, sư phụ người có phải họ Chu không?”

Cố Tương sợ Trương Thành Linh lại nói ra điều gì, vội nhanh mồm nhanh miệng nói tranh: “Sai rồi, sư phụ gã không họ ‘Chúc’, họ ‘Thang’, là một lão đầu tử vừa đáng khinh vừa háo sắc!”

Ai ngờ chiến hữu Trương Thành Linh như heo kia cau mày nhìn qua, nghiêm nghị nói với nàng: “Sư phụ ta không phải lão đầu tử vừa đáng khinh vừa háo sắc, tỷ nói bậy!”

Cố Tương mười ngón rục rịch, muốn bóp chết gã cho rồi.

Thất gia lại lắc đầu cười thành tiếng: “Đâu ra một tiểu cô nương cổ linh tinh quái như vậy? Được rồi, chúng ta không phải người xấu đâu, tính ra thì Chu sư phụ nhà ngươi còn là một hảo bằng hữu của ta trong quá khứ đấy.”

Cố Tương nhân châu xoay tròn hỏi: “Vậy ngài nói xem, sư phụ gã tên gì, đáng vẽ ra sao?”

Thất gia nói: “Sư phụ gã họ Chu, tên...”

Y bỗng dừng một chút, đôi mắt hoa đào nheo lại, cân nhắc giây lát, trong lòng thầm nghĩ, Chu Tử Thư người nọ quen giấu đầu lòi đuôi, tất nhiên sẽ không dùng tên thật, thế sẽ hóa thành cái gì đây?

Đưa mắt thấy Cố Tương đang mở đôi mắt to nhìn y không chớp, lòng thầm buồn cười, chẳng ngờ bị một tiểu cô nương hỏi không đáp được, song trong đầu chợt lóe linh quang, buột miệng nói ngay: “Tên là Chu Như, đúng không? Như trong ‘thân tự phù vân, tâm như phi như’, còn có một huynh đệ tên là Chu Vân. Ngoại hình thế nào... Ta cũng không biết y hiện giờ là bộ dáng gì nữa, y quen dịch dung, nhưng thủy chung không có tiến bộ gì, cũng chẳng qua là một hán tử sắc mặt vàng vọt hình dáng đáng khinh nhỉ?”

Y không rõ Chu Tử Thư sẽ dùng tên giả là “Chu Vân” hay “Chu Như”, thầm nghĩ với tính tình người nọ, chẳng qua chỉ mấy cái tên như vậy, liền nửa thật nửa giả thuận miệng bịa chuyện một phen.

Cố Tương thật sự bị y dọa, bán tín bán nghi nói: “Ồ? Chu Như còn có huynh đệ sao?”

Nàng biết Chu Tử Thư thời gian dài như vậy, cho dù từng nghe Ôn Khách Hành nói y khả năng là nhân vật cao cấp trong Thiên Song, cũng cảm thấy y thần thần bí bí. Từ nơi nào mà đến, lại từ nơi nào mà đi, xuất thân môn phái này kia nhất loạt không biết, lại chưa từng nghe nói y còn có một huynh đệ.

Suy nghĩ lại đổi hướng, hai người trước mắt này, người lam y nọ khó mà nói, nhưng nam nhân hắc y kia thật sự là cao thủ bình sinh hiếm thấy, dù chủ nhân ở đây cũng chẳng qua sà sà nhau, muốn hại nàng và Trương Thành Linh quả thực dễ dàng như bóp chết hai con sâu, thật sự không cần thiết lừa gạt, trong lòng liền tin thật.

Thất gia thấy đã hù được hai tiểu quỷ này, liền cúi mắt nhìn đồng lửa bập bùng, cười im tiếng.

Vì thế ngày hôm sau Cố Tương dẫn Trương Thành Linh đi theo hai nam nhân này, cẩn thận né tránh tai mắt người khác, Thất gia đưa họ đến một ngân trang, chường quầy kia cùng một đương gia mặt như cục bột mì phía sau lập tức ra đón, tất cung tất kính xưng hô “chủ tử” và “Đại vu”.

Thất gia thu xếp cho họ, lại cầm bánh ăn chung với hai người, ngồi ngay bên cạnh, khá hưng trí đánh cờ với hắc y nam tử nọ, cứ thế tiêu phí thời gian, đến buổi trưa, đại đương gia của ngân trang kia bỗng nhiên tiến vào nói với Thất gia: “Đã tìm được Chu công tử, y đến đây rồi.”

Thất gia liền ném quân cờ đứng dậy, cười tủm tỉm thu đôi tay trắng ngần về trong tay áo, phân phó: “Nhân sinh một trong tứ đại hạnh sự là tha hương gặp cố tri, Bình An, còn không mau mời y vào.”

41. Chương 41: Tuyệt Vọng

Chu Tử Thư trước kia đến Bình An ngân trang, luôn nhắc chân là vào, ai ngờ hôm nay chường quầy sau khi mời y vào đại đường, trước là rót cho y và Ôn Khách Hành về mặt hết như nông dân vào thành quan sát tứ xứ mỗi người một chén trà, liền tươi cười đứng bên, miệng nói: “Chu gia chờ một chút, hôm nay Thất gia tới rồi, đại đương gia đã vào thông báo.”

Chu Tử Thư thót tim, nhất thời “cận hương tình khiếp”.

Ôn Khách Hành lại vô tâm vô phế hỏi: “Ôi, chẳng phải nói Cố Tương và Trương Thành Linh ở đây à, trực tiếp dẫn hai tên nhóc đó ra là được rồi, còn thông báo gì nữa, cứ như vào vương phủ vậy.”

Chu Tử Thư chỉ lặng thinh, thầm nghĩ Ôn Khách Hành thật là thần nhân, đoán phát chuẩn luôn.

Giây lát, Bình An rảo bước đến nói: “Chu công tử, chủ tử và Đại vu đang chờ ngài ở bên trong.”

Ôn Khách Hành lúc nghe hai chữ “Đại vu” lại hơi chấn động, thầm nghĩ “Đại vu” nào, chẳng lẽ thật sự là vị Đại vu sư Nam Cương thần bí cực kỳ kia đến đây hay sao?

– Võ lâm Trung Nguyên này thật là càng ngày càng loạn.

Ôn Khách Hành không kịp ngẫm nghĩ, theo Chu Tử Thư đi vào nội đường, đẩy một cánh cửa gỗ có vẻ lâu năm, bên trong là một khu viện nhỏ trồng hàng loạt hoa quế, đi vào liền ngửi thấy một thứ mùi thơm, Bình An dẫn hai người vào một gian phòng, vừa vén rèm cửa thì hơi ẩm bên trong lập tức hắt vào mặt, Ôn Khách Hành đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong phòng này trừ Cố Tương và Trương Thành Linh thì còn có hai nam nhân.

Ánh mắt y không tự chủ được đối lại nam nhân hắc y kia, nhưng chỉ một chớp mắt, ngay sau đó hai người không hẹn mà cùng đồng thời gạt đầu với đối phương, dời tầm mắt để tỏ thoái nhượng.

Ôn Khách Hành lập tức quan sát người còn lại, nghĩ đây đại khái chính là “Thất gia” chương quỳ kia nói. Vừa nhìn thấy trong lòng liền không nhận được âm thầm kinh thán, thầm nghĩ nhân vật dễ nhìn thế gian này y gặp cũng không tính là ít, nhưng không một ai có thể so với người này – dung mạo đẹp đến mức lại có chút ngả ngớn, bị một thân quý khí áp mất, chỉ lộ ra một chút khí phong lưu không nói nên lời, bốn chữ “chi lan ngọc thụ” tưởng như chính là vì y mà đặt vậy.

Ngay sau đó, y nghe Chu Tử Thư ở bên cung kính gọi một tiếng: “Thất gia, Đại vu.”

Thất gia cười tủm tỉm đỡ hờ một phen, lại đánh giá khuôn mặt y, cảm khái: “Nhiều năm không gặp, Tử Thư, khẩu vị của ngươi... thật là càng ngày càng không dám bảo người gặt bừa.”

Chu Tử Thư cả cười, đưa tay lau nhẹ, lấy tấm mặt nạ trên mặt cất vào ngực, cười khỏ nói: “Nhiều năm như vậy, dám gánh một khuôn mặt mỹ nhân ‘giấu đầu lòi đuôi’, trừ tiểu cô nương thì ta cũng chỉ biết một mình tiểu tử gốc Cửu Tiêu kia.”

Sư đệ Lương Cửu Tiêu năm đó chết trong trận chiến kinh thành, là mối hận cả đời y, Chu Tử Thư vẫn không dám nhắc tới, giống như qua lâu như vậy mà cảnh ấy vẫn như một giấc mộng, nhưng lúc này đối mặt với cố nhân, lại phảng phất về đến kinh thành bên Vọng Nguyệt hà ba mươi dặm, những người xưa chuyện cũ ấy hết đợt này đến đợt khác lướt qua trước mắt, lại buột miệng nói ra tên người nọ.

Nói ra kỳ thật cũng chẳng có gì, chỉ là ngực giống như có thứ gì đó bị thở ra, thiếu một khoảng, trống rỗng.

Nụ cười của Thất gia khựng lại. Y thở dài, lại đánh giá Chu Tử Thư một phen, mới nhú mào: “Sao ngươi lại gầy gò thành thế này?”

Chu Tử Thư lắc đầu, cúi mắt cười: “Một lời khó nói hết, đại khái là... già rồi.”

Ôn Khách Hành vốn là kẻ hảo nam sắc, vừa vào liền tán thán một phen, chỉ cảm thấy vị “Thất gia” này thật là tuyệt, giờ đây tự dừng lại bất mãn. Y nghĩ, mình vừa không nhẽo vừa cứng rắn thời gian dài như vậy, nếu không phải đám Vu Khâu Phong càn quấy, chỉ sợ đến bây giờ cũng chẳng có cơ hội trông thấy dung mạo thật của người nọ, nam nhân này thì hay, đôi ba câu đã bảo y tự mình lau đi mặt nạ, còn biết tên thật của y...

Ôn Khách Hành tức giận bất bình.

Bình An mời hai người họ ngồi xuống, lại dâng trà, chỉ nghe Thất gia hỏi tiếp: “Trong kinh... gần đây có ổn không?”

Chu Tử Thư dựa ghế, lúc này giống như toàn thân đều đã thả lỏng, chậm rãi nói: “Có xuất tướng, có nhập tướng, Tĩnh An công chúa gả cho tiểu Hầu gia Hạ Duẩn Hành, phu thê hai người đi tít tây bắc, xem như cầm rì ở đó luôn rồi, Hoàng thượng... cũng rất tốt, năm ngoái năm nay mới được một tiểu hoàng tử, chỉ là ta đi trước một bước, không kịp uống rượu đầy thán của tam hoàng tử rồi.”

Hai người họ một đối một đáp, đều không nhanh không chậm, Đại vu chẳng hề nói chen, chỉ ở bên im lặng lắng nghe, lư hương khói lớn vờn, tưởng như thời gian trôi qua cũng chậm lại.

Ôn Khách Hành cảm thấy giữa hai người này dường như có bầu không khí kỳ dị, y chưa bao giờ thấy Chu Tử Thư mặt mày bình yên an tĩnh ngồi đó uống trà tán gẫu như vậy, cảm thấy họ như là tri kỷ cố hữu rất nhiều năm không gặp, đột nhiên gặp lại cũng chẳng thấy vui mừng, ngoài miệng nói những chuyện nhạt như nước có thể có hoặc không, lại tựa tâm ý tương thông.

Y liền thấy “Thất gia” này không vừa mắt, thâm nghĩ tên mặt trắng này ở đâu chui ra đây? “Thất gia” “Thất gia”, ngay cả tên họ cũng chẳng dám lộ, khẳng định không tốt đẹp gì.

Ôn Khách Hành vì thế hết sức không vui xé lớp mặt nạ trên mặt xuống, vẫy tay gọi Cố Tương và Trương Thành Linh đã nhìn đến ngây người: “Hai tiểu quý các người, lại đây.”

Ba người khác nhất thời đều chuyển ánh mắt sang y, một chút cảm xúc hoài niệm nhàn nhạt trên mặt Thất gia còn chưa mất đi, thuận miệng hỏi: “Vị này là?”

Chu Tử Thư thoáng chần chừ mới nói: “Một giang hồ... bằng hữu...”

Nhưng y còn chưa nói xong câu này, Ôn Khách Hành bỗng nhiên tay mắt lạnh lẽo nắm bàn tay Chu Tử Thư đang khoát trên bàn dán lên ngực mình, nghiêng mắt dò xét Chu Tử Thư nói: “Giang hồ bằng hữu? Người lúc trước không hề nói như vậy với ta. Thế nào? A Nhữ người còn muốn bội tình bạc nghĩa hay sao?”

Nháy mắt ấy biểu cảm trên mặt Thất gia quả thực có thể nói là “kinh thán”, ngay cả Đại vu vẫn im lặng bên cạnh cũng dừng một chút, đồng tử đen sẫm quét tới quét lui giữa hai người, cuối cùng ánh mắt quỷ dị ngừng trên cái tay Ôn Khách Hành đang kéo kia.

Chu Tử Thư lấy ra một tay khác, nhẹ nhàng búng gân tê trên khuỷu tay Ôn Khách Hành một phát, bắt buộc y buông tay, mới tiếp tục bình tĩnh bưng bát trà, điềm nhiên nói: “Tên là Ôn Khách Hành, người điên điên khùng khùng, thường nói bậy bạ, Thất gia đừng chê cười.”

Thất gia nén hồi lâu, rốt cuộc không nhìn được nữa nói: “Bình An, người có mắt để làm gì, còn không thêm nước cho Chu công tử?”

Chu Tử Thư như mộng mới tỉnh buông bát trà không xuống, đành hung ác trừng Ôn Khách Hành một cái, Ôn Khách Hành vui vẻ chịu đựng, lộ ra nụ cười ngây ngô làm người ta hận ngứa răng.

Thất gia tiếp tục chỉ sự thiên hạ không loạn thở than: “Nhớ năm đó kim bôi thúy kiều, đến bây giờ đều đã là cảnh còn người mất, Vọng Nguyệt hà sơn phấn chất thành cùng những điều lan ngọc thế ấy chẳng biết hiện giờ đã biến thành dáng dấp thế nào, năm ấy kinh thành nguy cấp hai ta từng ở trên lầu cao ước định, nếu tương lai còn dài, nhất định không say không ngủ, chỉ là ta ở Nam Cương chờ lạnh cả rượu, nhưng cố nhân chẳng hề có ý muốn tới.”

Y lập tức đổi giọng, trong đôi mắt hoa đào chợt lóe qua vẻ trêu ghẹo, lại cố ý nhắc: “Tử Thư, người thất ước, ta lại chưa từng, đến bây giờ còn nhớ người bảo ta thay người lựa chọn một muội tử Nam Cương eo nhỏ, ta đã lưu ý không ít, không biết...”

Đại vu ho nhẹ một tiếng, trên khuôn mặt lạnh băng cũng lộ ra một chút ý cười, Chu Tử Thư thấy mình quả thực không chờ nổi nữa, liền đứng lên qua quýt chấp tay, hốt hoảng nói: “A... cái đó, Thất gia mới đến Động Đình, đường xa mệt mỏi, chúng ta không quấy rầy nữa...”

Thất gia nói: “Kỳ thật chúng ta không mệt chút nào.”

Ôn Khách Hành cơ hồ đồng thời kêu lên: “Cái gì? A Như người còn từng nói như vậy?”

Cả phòng lập tức lặng ngắt, mấy người mắt to trừng mắt nhỏ, cho đến khi Cố Tương thần kinh thô bồng nhiên đập đầu Trương Thành Linh hoàn toàn không nằm trong trạng thái cảm khái: “Đây chính là ‘tương tư nhất dạ tri đa thiếu, xuân miên thụ tử bất giác hiểu’, Tiểu Thành Linh, ta thấy vẫn là hai ta đi cứu Tào đại ca đi, đám người này mỗi kẻ chỉ lo ghen tuông, hoàn toàn chẳng ra làm sao.”

Thất gia cười nói: “Tiểu cô nương không cần sốt ruột, người nói Tào đại ca kia là người của Thanh Phong kiếm phái, những quái nhân ấy không dám làm gì y, trái lại các người nếu chuẩn bị không đủ, đi vội vội vàng vàng, mới là chứng thực tội danh của y, thêm phiền toái cho y thôi – Tử Thư, mới được một lúc mà người đã muốn đi rồi? Ngồi lúc nữa đi, cổ nhân thường than cảm sắt niên hoa không người cùng độ, hiện giờ hai ta chẳng dễ dàng gì gặp lại một hồi, chuyện mấy năm qua còn chưa kịp chứa đầy một chén, sao đã vội đi rồi?”

Ôn Khách Hành chỉ cảm thấy người này nói chuyện vừa kéo đông kéo tây vừa bày đặt văn vẻ, chẳng ra làm sao, thật sự càng nhìn càng ngứa mắt, thầm nghĩ quả nhiên là “nhã tích đại ngụy, tục tích hậu đức”, kẻ lắm lời thừa quả thật khiến người ta chán ghét, mỹ nhân cũng không được, tuyệt thế mỹ nhân cũng không được, liền kéo Chu Tử Thư nói: “Phải phải phải, không quấy rầy hai vị nghỉ ngơi nữa, chúng ta còn có việc...”

Đại vu lại vừa cười lắc đầu, vừa buông quân cờ cầm chơi trong tay, vừa đứng lên nói: “Chu trang chủ, ta thấy người khí sắc không tốt, hình dáng có chút ngưng trệ, có thể thăm mạch thử không?”

Chu Tử Thư dừng lại, tay Ôn Khách Hành đang nắm y bỗng siết chặt.

Vẻ vui đùa bốn cột trên mặt Thất gia biến mất, y cau mày hỏi: “Sao vậy?”

Đại vu nói: “Điều này ta phải xem mới có thể nói chuẩn được, có điều thứ cho ta nói thẳng, Chu trang chủ, ta nhìn dáng vẻ người, như là đã hiện ý đèn cạn dầu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ôn Khách Hành nghe vậy chậm rãi buông Chu Tử Thư ra, sắc mặt không đứng đắn trở nên ngưng trọng.

Thất gia bỗng nhiên nói: “Thế nào? Hách Liên Dục ngay cả người cũng không chịu bỏ qua sao?”

“Hách Liên Dực” chính là tục danh của đương kim Hoàng thượng, y lại thốt ra không chút để ý, nhưng trước mắt chẳng ai chú ý tới việc nhỏ nhặt này, tất cả những người biết chuyện và không biết chuyện đều đang nhìn Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư đành cười khẽ, đặt cổ tay vào tay Đại vu, cười nói: “Thất gia, đó là nơi nào, y... lại là người thế nào, ngài chẳng lẽ không rõ hơn ta?”

Đại vu đặt ba ngón tay lên mạch của Chu Tử Thư, chân mày càng lúc càng nhíu chặt, rất lâu mới buông y ra, thở dài khe khẽ hỏi: “Ta từng nghe nói, Thiên Song có một loại Thất khiếu tam thu đỉnh...”

“Không sai.”

“Người là mỗi ba tháng đóng một cây, để nó sinh vào trong thân thể, kinh mạch chết héo từng chút, liền không đến mức thần trí điên đảo, còn có thể bảo tồn vài phần nội lực, phải chứ?”

Thất gia nheo mắt, Chu Tử Thư vẫn cười nói: “Đại vu hảo nhân lực.”

Đại vu lại không để ý đến y, chỉ chấp tay sau lưng, chậm rãi bước đi trong phòng, Ôn Khách Hành bỗng nhiên cảm thấy hơi hoảng sợ, mở miệng nhưng không phát ra âm thanh, ngược lại là Thất gia thay y hỏi: “Ồ Khê, ngươi có biện pháp không?”

Đại vu rất lâu không nói gì, nghe vậy lại cân nhắc một lúc lâu, mới chậm rãi lắc đầu: “Nếu người là một lần đóng bảy cây đỉnh, tuy rằng thần chí không rõ nhưng có lẽ ta còn có thể nghĩ cách rút ra, sau đó nếu dốc lòng điều dưỡng, trái lại cũng có thể khôi phục vài phần, song mớ đỉnh trên người người một khi rút ra, một thân nội lực kia chắc chắn sẽ làm đứt toàn bộ kinh mạch sắp chết héo, đến lúc đó thần tiên cũng chẳng có biện pháp...”

Chuyện này Diệp Bạch Y đã nói một lần, Chu Tử Thư khoát tay tỏ vẻ không muốn nghe lần thứ hai nữa, vừa nãy lúc Đại vu mở lời, ngoài miệng không nói, trong lòng dù sao vẫn ôm vài phần hy vọng, bằng không cũng sẽ chẳng đưa cổ tay lên.

Y cũng không biết bắt đầu từ khi nào – có lẽ là mấy người bên cạnh cãi nhau, có lẽ là chen vào rất nhiều những chuyện phân phân nhiễu nhiễu kia, lại có chút quyến luyến trần thế.

Lúc này nghe Đại vu nói, trong lòng ngược lại dâng lên vài phần buồn khổ, miễn cưỡng cười nói: “Chuyện này nên sớm nói cho ta biết, nếu ta sớm biết Đại vu lại thần thông quảng đại đến mức Thất khiếu tam thu đỉnh cũng có thể rút ra, chắc chắn bảo Thiên Song đổi một biện pháp an toàn hơn, không để một con cá lọt lưới.”

Đại vu nhìn y, vẫn cẩn thận nghĩ đối sách, không trả lời, Chu Tử Thư liền gật đầu chào Thất gia: “Chúng ta cáo từ trước, ngày khác lại đến bái kiến.”

Bọn họ mới đi tới cửa, bỗng nhiên nghe Đại vu nói: “Từ từ, hoặc giả...”

Chu Tử Thư còn chưa thể nào, Ôn Khách Hành đã túm y, bàn tay kia như thể làm bằng sắt nắm chặt cổ tay Chu Tử Thư, ghim y tại chỗ, quay đầu lại khó được nghiêng chính khách khí hỏi: “Đại vu đã nghĩ được gì?”

Đại vu chần chờ một chút mới nói: “Chu trang chủ, nếu như... nếu như người đem một thân công lực phế bỏ, có lẽ ta có thể nắm chắc hai phần, giữ được cho người một...”

Nhưng Chu Tử Thư lúc nghe mấy chữ “một thân công lực phế bỏ” kia, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên nụ cười không thể nói ra ý nghĩa, đưa tay ngắt lời y, nhẹ nhàng hỏi ngược: “Phế đi thân công phu này thì ta còn gì đây? Ta còn là ta sao? Nếu không phải, thế ta còn hà tất sống tiếp?”

Sau đó giây khỏi Ôn Khách Hành, quay người bỏ đi, lời đến bên miệng Đại vu rốt cuộc vẫn không nói ra, chỉ hóa thành một tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy...

42. Chương 42: Đại Náo

Trương Thành Linh mù mờ đi theo sau hai nam nhân, gã cảm thấy sư phụ này sau khi thay đổi hình dạng thì dường như cả người đều hơi khác, bầu không khí áp lực cực kỳ, ngay cả Cố Tương ở bên cũng không dám ồn ào, không dám thở mạnh mà đi theo.

Hai người bình thường chỉ cần tụ lại thì tất phải mỗi người một câu choảng nhau không ngừng hòng phóng thích năng lượng dư thừa chẳng ai ra tiếng, chỉ tự đi việc mình, Chu Tử Thư thậm chí không đeo mặt nạ nữa – dù sao trước mắt bên này cũng chẳng có ai nhận được y.

Y cảm thấy ngực khó chịu như ngạt thở, lời Đại vu nói như giáng một đòn nghiêm trọng ngay ngực y – phải phế đi một thân võ công mới có hai thành hy vọng, thế y thà rằng không cần hy vọng này, cứ thế tâm tình bình tĩnh chậm rãi chết đi.

Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu người trong võ lâm vì một phong bí tịch mà tranh đến sứt đầu mẻ trán, thân công phu kia, là mấy chục năm như một ngày đông tam cửu hạ tam phục mà luyện ra, là mấy chục năm như một ngày tất lộ lam lũ tận lực cầu tìm mới ngộ ra.

Đây không chỉ là vật ngoài thân, không chỉ là nhất nghệ tinh, đây là tinh phách một người sở tại.

Phế đi võ công là ý gì đây? Cứ như một người không còn hồn, thế còn chẳng bằng lúc trước cứ biến thành kẻ ngốc, si si ngốc ngốc còn dễ chịu hơn.

Đại vu tự nhiên cũng hiểu được điểm này, cho nên cuối cùng chỉ thở dài, không hề khuyên bảo.

Nếu hồn mất sáu phách, nếu không có chút tôn nghiêm cuối cùng này, chẳng phải chính là phù sinh chỉ thiếu một cái chết sao? Y đích xác muốn sống, nhưng không hề muốn kéo dài hơi tàn.

Chu Tử Thư bỗng nhiên không nhận được cao giọng hát dài: “Cốt dư nhược tương bất cập hề, khủng niên niên tuế chi bất ngô dữ; triêu khiên tì chi mộc lan hề, lã châu chi túc mụ, nhật nguyệt hốt kỳ bất yêm hề, xuân dữ thu kỳ đại tự; duy thảo mộc chi linh lạc hề, khủng mỹ nhân chi trì mộ...”*

Âm thanh ấy hơi khàn khàn, từng chữ từng câu, ảm đi bi hoảng phần uất, ngược lại chỉ còn lệ khí và kiêu cuồng không nói nên lời, sự kiêu cuồng sinh ra đã có này đi đến cuối, rong chơi giữa vụn dăm non sông tam sơn lục thủy, nấn ná quá lâu trong lồng ngực, rốt cuộc đã xông ra khỏi họng.

Không trung âm u, trĩu nặng đè xuống, tứ dã mệnh mang, đôi mắt trông ra xa, chỉ có một con đường nhỏ cằn khô kín lối, cơn gió không biết dừng, xào xạc đều hiu mà đến, xuyên qua khe đá trong rừng, như nước mắt quỷ núi, ngàn năm như một ngày, vạn năm cũng như một ngày.

Gió cuốn vạt áo và tay áo rộng thùng thình của Chu Tử Thư, như muốn y trở về theo gió. Ôn Khách Hành ngẩng đầu, nhìn chăm chú bóng lưng gầy gơ xương kia, tóc mai bị gió cuốn như roi, quất lên mặt, y nhắm mắt, khép lại đầy rẫy những quang ảnh si triền, hết sức chăm chú cảm nhận đau đớn bỏng rát ấy.

Gió lạnh xộc vào cổ làm Chu Tử Thư sặc, điệu hát không biết đã chạy đến phương nào kia đột nhiên bỏ dở, y khom lưng ho sù sụ, trên đôi môi gần như trong suốt chỉ có một đường huyết sắc cực mỏng manh giữa hai cánh môi có thể nhìn ra được, lại giống như thoáng có ý cười, đỏ sẫm.

Ôn Khách Hành bỗng ngẩng đầu nhìn trời cao như sắp rơi xuống kia, sau đó một thứ li ti hơi lạnh rơi lên mặt – Động Đình đã đổ trận tuyết đầu.

Tại sao anh hùng chung quy mất lộ? Tại sao hồng nhan cuối cùng già nua?

Ôn Khách Hành bỗng cảm thấy trong lồng ngực dâng lên một loại buồn giận khó mà nói rõ, phảng phất là vì bản thân, lại phảng phất là vì người khác, cơ hồ tràn đầy, y không phục, ngón tay run rẩy, chỉ cảm thấy có một loại dục vọng dường như muốn xé toang thiên địa nhân gian, bát hoang lục hợp này, y muốn chất vắn trời xanh... Tạo hóa là gì? Dựa vào cái gì mà sinh làm người thì phải chịu tạo hóa bài bố?

Cố Tương kinh hoàng khiếp sợ nhìn chủ tử quay đầu cười hỏi nàng: “A Tương, ngươi thích tiểu tử ngốc Tào Ủy Ninh kia chứ?”

Cố Tương ngó ra một hồi, nhìn y với vẻ mù tịt: “Chủ nhân...”

Ôn Khách Hành lại hỏi: “Ngươi cảm thấy y được chứ?”

Cố Tương chỉ cảm thấy đôi mắt ấy như phải nhìn vào lòng nàng, trong lòng bỗng dâng lên một loại cảm xúc khác thường, thăm nghĩ, Tào Ủy Ninh được chứ? Nàng nhớ người nọ nói với mình bằng vẻ mặt nghiêm

túc “Vạn nhất muội sai rồi, vạn nhất tương lai muội biết, ta sợ lòng muội chắc chắn sẽ khó chịu”, nhớ y gian nan chống trường kiếm, liều mạng đối đầu với đôi lão yêu tinh kia, hốt hoảng quay lại nói một câu “Muội dẫn y đi trước, mau!”.

Cố Tương bỗng nhiên nhớ, còn chưa từng có ai nói với nàng, bảo nàng đi trước như vậy, không biết vì sao đôi mắt chợt đỏ hoe, sau đó rầu rĩ gật đầu, ngoài miệng lại chỉ nói: “Tào đại ca rất tốt, biết nói chuyện, cũng có học vấn...”

Ôn Khách Hành cười im tiếng: “Đúng thế, ‘giác xuân ngủ chết không biết trời sáng’ lời như thế cũng chỉ mình y có thể nói ra được.”

Cố Tương nghe ra dường như y châm chọc, vì thế nghiêm túc phản bác: “Xuân mệt thu mỗi hạ ngủ gật, con người ta mùa xuân đều uể oải, chẳng phải ngủ chết cũng không dậy sao? Ta thấy Tào đại ca nói có đạo lý, vẫn tốt hơn chán cái đám mọt sách mở miệng ngậm miệng ‘cúc hoa hương tự khổ hàn’.”

Ôn Khách Hành trêu ghẹo nhìn thiếu nữ hai má ửng đỏ này, bỗng gật đầu nói: “Được, thế chúng ta đi cứu y.”

Cố Tương sững sốt: “O, vừa rồi Thất gia kia không phải...”

Ôn Khách Hành bỗng nhiên mở miệng ngắt lời, cất cao giọng nói: “Muốn cứu người thì cứu người, muốn giết người thì giết người, thích thế nào thì làm thế ấy, xem thiên hạ ai dám đến cản đường lão tử, nghĩ ngợi nhiều như vậy làm chi? Một tên thư sinh mặt trắng hủ lậu như y thì biết cái gì! A Nhứ, người có đi không?”

Chu Tử Thư liền cười nói: “Dám không phụ hợp bồi.”

Ôn Khách Hành hơi nhếch khóe miệng, chân mày lại nhíu vào, lộ ra khí tức sát không nói nên lời, khiến khuôn mặt dán mặt nạ kia thoát nhìn hơi đáng sợ, nói: “Được, A Tương, người muốn cứu ai thì cứ cứu, ta cùng người đại náo một hồi.”

Tào Úy Ninh trước mắt rất thảm hại, toàn thân trên dưới như con khỉ đất, quần áo rách bươm bết vào người, một con mắt sưng húp không mở nổi, hai tay bị trói ra sau lưng, trường kiếm rời thân, dọc đường bị đẩy đi lảo đảo, bên tai còn thường truyền đến tiếng Phong Hiểu Phong rít gào chửi bới, nhưng không biết vì sao trong lòng rất an tĩnh.

Y nghĩ mình thật chẳng có tiền đồ, tổ huấn của Thanh Phong kiếm phái chính là “kiếm còn người còn, kiếm gãy người mất, giúp đỡ đại nghĩa, trăm yêu trừ ma”, hiện giờ trường kiếm đã gãy, bản thân y chỉ sợ đã bị coi thành một giuộc với tà ma ngoại đạo, điều đó thì cũng không hề gì, Tào Úy Ninh trước nay cảm thấy mình chẳng tính là đại nhân vật kinh thiên vĩ địa, giậm chân một cái võ lâm chấn ba cái, mọi việc xứng đáng với lương tâm, không thẹn với lòng là được.

Y chỉ nhìn thấy Chu huynh tích đức hành thiện, thấy Cố Tương một cô nương nhu nhược nhỏ gầy như vậy

còn liều mạng bảo hộ hài tử Trương gia, ngược lại là những danh túc chính đạo này cố hết sức mà bức ép.

Chính là gì, tà lại là gì đây? Ưu điểm lớn nhất của Tào Úy Ninh xưa nay chính là nghĩ thoáng.

Thanh Phong kiếm phái dạy y đạo thiện ác, không hề dạy y đạo danh lợi. Thế nếu người khác đều nói y không tốt, đều nói y lầm đường lạc lối tự cam đoạ lạc thì phải làm sao? Tào Úy Ninh ngẫm nghĩ, cảm thấy trong lòng cũng rất khó chịu, nhưng khó chịu thì khó chịu, y không cảm thấy mình có gì sai, đành phải dần dần độn độn nghĩ, không nói ta tốt thì thôi, dù sao mỗi người sống cuộc sống của riêng mình, chẳng ai trở ngại ai, chỉ là... hình như hơi có lỗi với sư phụ và sư thúc.

Tào Úy Ninh giống như bị Lục Liễu công đánh gãy một xương sườn, trong lúc hô hấp cũng cảm thấy ngực bồng rắt, thần chí còn hơi không rõ, họ ném y đến một nơi tối om, y không nhìn thấy gì hết, liền nhắm mắt điều tức trước, định là dưỡng đủ tinh thần rồi chạy sau – y vẫn tính toán bỏ chạy, người khác thế nào không sao, Cố Tương một mình dẫn theo Trương Thành Linh, vạn nhất không tìm thấy Chu huynh và Ôn huynh, lại đụng phải Độc Hạt, chẳng phải là rất phiền toái?

Chẳng biết qua bao lâu, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng xôn xao, chỉ nghe một âm thanh cực quen thuộc lớn tiếng gào thét: “Cái rắm! Thanh Phong kiếm phái chúng ta đã bao giờ có tà ma ngoại đạo? Ta trái lại thấy Đào Hồng Lục Liễu hai lão yêu quái các người mới không tốt đẹp gì!”

Sau đó trước mắt Tào Úy Ninh bỗng sáng ngời, cửa gian phòng nhỏ nhất y bị mở ra, một đám người đi vào, y nheo mắt, dáng vẻ hùng hổ xep lại, cẩn thận nhìn qua, phát hiện lửa giận ngút trời trong đoàn người chính là sư thúc Mạc Hoài Không, Tào Úy Ninh thầm nghĩ, toi rồi, sư thúc khùng lên rồi.

Mạc Hoài Không đã khùng lên – khoảnh khắc trông thấy Tào Úy Ninh liền nổi trận lôi đình gầm một tiếng, vung tay áo đẩy Liễu Lục công ngã chống mộng, chẳng tôn trọng người già chút nào, Đào Hồng bà nổi giận, nói the thé: “Đồ điên Mạc Hoài Không người làm gì đây?!”

Mạc Hoài Không cũng không hàm hồ, trước mặt mọi người rống át: “Đó là sư diệt ta, nó làm chuyện xấu gì tự nhiên có chuồng môn sư huynh thanh lý môn hộ, cần đôi lão yêu quái các người chó liếm rềm cửa lộ mỏ nhọn chỉ tay năm ngón hả?!”

Tào Úy Ninh không nhận được phải thăm kêu hay, lòng bảo sư thúc tuy tính tình khó ưa, rốt cuộc vẫn bệnh y, ai ngờ Mạc Hoài Không câu tiếp theo lại nói: “Đánh chó còn phải ngó mặt chủ!”

Trong lòng Tào Úy Ninh lập tức rơi lệ lã chã.

Phong Hiểu Phong bỗng nhiên rít lên, một phen kéo Cao Sơn Nô mắt đã quẩn băng qua, chỉ Mạc Hoài Không nói: “Hay cho Thanh Phong kiếm phái người, hỏi xem hảo sư diệt của người đã làm được chuyện gì tốt? Chính là tiểu yêu nữ đi chung với hắc độc mù mắt A Sơn, không bắt được tiểu yêu nữ kia thì ta phải móc mắt tiểu tử họ Tào này!”

Mạc Hoài Không vừa định mở miệng thì nghe bên cạnh không biết là ai hừ lạnh một tiếng nói: “Nữ hài tử

tuổi còn nhỏ mà ra tay độc ác như thế, đủ thấy cũng là một tiểu ma nữ, Tào thiếu hiệp vì sao lại chung đụng với hạng nữ nhân không đàng hoàng này, trái lại phải thỉnh giáo.”

Liên chặn họng Mạc Hoài Không, Mạc Hoài Không dùng ánh mắt âm chí nhìn hướng Tào Úy Ninh, y mở miệng, ủy khuất kêu một tiếng: “Sư thúc.”

Mạc Hoài Không cả giận nói: “Ai là sư thúc ngươi?” Ông ta tiến lên một bước, túm áo Tào Úy Ninh, lạnh giọng nói, “Người đi chung với ngươi mà họ nói rất cuộc là ai? Nói!”

Tào Úy Ninh mở miệng nói nhỏ: “Đó là... A... Tương, A Tương không phải người xấu, sư thúc, A Tương... A Tương...”

Đào Hồng bà cười khẩy: “A Tương? Kêu thân thiết thật.”

Vu Khâu Phong vừa từ một phương hướng khác chạy về cũng ra vẻ đạo mạo xen mồm: “Người trẻ tuổi bị sắc đẹp mê hoặc chẳng có gì đáng trách cả, chỉ cần ngươi biết sửa sai, chứ vị cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi không thông tình lý...”

Còn chưa nói xong, Phong Hiểu Phong đã phẫn nộ nói: “Ta phải móc mắt ả!”

Cũng chẳng biết là có ý hay vô ý, thành công làm Vu chương môn mất mặt. Vu Khâu Phong nghiêng răng nghiêng lợi, quả thực hận không thể giẫm chết tên lùn này.

Trước mắt Cao Sùng Triệu Kính và Từ Mục đại sư đang bận lo liệu tang sự của Thẩm Thận, đều không có ở đây, đám ô hợp rần rần đầu này càng thêm không kiêng nể gì mà đua nhau nói, Mạc Hoài Không chỉ cảm thấy mí mắt giật giật, xách Tào Úy Ninh từ dưới đất lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nghịch chương, ngươi nói thật đi, tiểu yêu nữ cướp tiểu hài tử Trương gia kia đi đâu rồi?”

Tào Úy Ninh cố sức mở miệng nói: “A Tương không có...”

Mạc Hoài Không giận đến mức cho khuôn mặt như đầu heo của y một cái tát, chính lúc này, chỉ nghe một thanh âm lạnh lạnh nói: “Tiểu yêu nữ ở đây, xem đám già các ngươi không biết xấu hổ, có bản lĩnh thì bắt ta đi!”

Trong đầu Tào Úy Ninh nổ mạnh – A Tương!

—

*Đây là bài Ly tao của Khuất Nguyên.

43. Chương 43: Cứu Người

Cố Tương cứ thế ngông nghênh xuất hiện ngay cửa, dáng vẻ có chỗ dựa không sợ gì, sau đó nhìn thấy thảm trạng của Tào Ủy Ninh, trong lòng lập tức bốc lên một ngọn lửa vô danh, cười lạnh nói: “Ta còn nói đám gọi là danh môn chính phái các ngươi đều là đánh không lại người khác mới quần khởi mà công chứ, té ra là có truyền thống này! Trương Thành Linh, ngươi ra đây cho ta, ngươi hãy cho họ biết, ta đã bắt cóc người đến đâu?”

Mọi người lúc này mới nhìn thấy một tiểu thiếu niên rụt rụt rè rè theo sau nàng, dường như bảo gã nói chuyện ở nơi nhiều người khiến gã hơi xấu hổ, thêm bộ dáng hung thần ác sát của đám Phong Hiểu Phong lúc trước, khiến gã không cầm được lòng phải hơi co rúm lại. Trương Thành Linh như thể đại cô nương tiểu tức phụ từng bước nhích đến bên cạnh Cố Tương, nhỏ nhẹ nói: “Cố Tương tỷ tỷ chưa từng bắt cóc ta, là ta đi theo họ.”

Liễu Lục công cả giận nói: “Nói hươu nói vượn, Trương gia tiểu tử, ngươi mới bằng ấy tuổi cũng học người ta sa vào sắc đẹp, bị những yêu nhân này làm mờ mắt hay sao?”

Phong Hiểu Phong vừa thấy Cố Tương là đỏ cả mắt, rút đại đao chém ngay đến: “Nha đầu chết tiệt, ngươi để mắt lại!”

Cố Tương nghiêng người lui liền ba bước, tránh thoát lưỡi đao mỗi nhát nhanh như mỗi nhát, phi thân lên xà nhà, từ trên cao nhìn xuống nói: “Phong lùn, tên gốc kia đi theo ngươi cũng coi như xúi quẩy tám đời, ta nhân từ nương tay, chẳng qua cho hắn mù một đôi mắt bằng hiệu, nếu gặp phải người khác có khi còn đòi mạng hắn kia, không nói chính ngươi vô sự tìm việc liên lụy Cao Sơn Nô kia, hừ...”

Tiếng hừ cuối cùng có phần không đủ hơi, thân thể thiếu nữ vọt như kinh hồng quay trên xà nhà, vừa tránh né một đám người la hét vây công, vừa âm thầm sốt ruột đến gần chỗ Tào Ủy Ninh.

Hoàng đạo nhân cũng phi thân lên xà nhà chặn Cố Tương, không hô một tiếng đã công đến, nhưng Cố Tương hảo hán không chịu thiệt trước mắt, thấp người nhảy lên đòn dông khác, đưa tay vắt ngang cây như khi, thân giữa không trung quay tròn đẹp đẽ, trong tay hình như tung ra cái gì đó, miệng quát: “Này!”

Hoàng đạo nhân nghe nàng kêu mà giật thót, ai biết trong tay tiểu yêu nữ lại lịch không rõ này có ám khí ác độc gì, lập tức găm khê một tiếng lui một bước dài, song không thấy gì hết, lại nhìn qua thấy Cố Tương đã bỏ rơi lão, chẳng hề ngoái đầu cười duyên nói: “Sửu bát quái, hừ chết ngươi!”

Mạc Hoài Không sớm buông Tào Ủy Ninh kinh hồn táng đảm xuống, lãnh nhãn bàng quan, lòng nói sự diệt ngu ngốc của mình gặp tai họa rồi, tiểu cô nương này rõ ràng đã thoát thân, lại trở về cứu y, đủ thấy cũng là người có tình có nghĩa, cho dù hơi khó chơi.

Ông ta liếc nhìn Tào Ủy Ninh bộ dáng ngu xuẩn lão đảo trái phải hận không thể qua kéo Cố Tương một phen, bĩu môi, thâm nghĩ khó chơi thì khó chơi đi, dù sao có người vui lòng, tương lai cho dù cưới sư tử Hà

Đông cũng là một kẻ nguyện đánh một kẻ nguyện chịu.

Chính lúc này Đào Hồng Liễu Lục lại một trái một phải lao lên kẹp Cổ Tương vào giữa, Cổ Tương cũng không hàm hồ, nhấc chân lên, tiểu chủ thủ bắn ra nhắm ngay ót Liễu Lục công, Liễu Lục công kia vẫn có chút bản lĩnh, không né không tránh, hất ngang gậy, Cổ Tương chỉ cảm thấy một luồng kinh phong kéo đến, tự biết không địch lại, nhanh chóng lui chân, lui không đủ nhanh, chủ thủ trên mũi giày bị đụng gậy.

Cổ Tương lập tức quay đầu, lại muốn giở trò cũ, ai ngờ Đào Hồng bà đã từ sau lưng mò lên.

Cổ Tương vội kêu: “Ta sắp chết rồi mà các người còn xem nào nhiệt!”

Chỉ nghe một tiếng cười khê, sau đó Đào Hồng bà liền thấy một luồng kinh phong kéo đến đập ngay hậu tâm, mụ muốn trốn nữa nhưng không còn kịp, chỉ có thể tận lực bổ nhào ra trước, cả người như một con thằn lằn bám lên xà nhà, Cổ Tương nhân cơ hội này từ trên xà nhà nhảy xuống, mọi người bấy giờ mới phát giác thứ suýt nữa dọa Đào Hồng bà mất mạng kỳ thật là một miếng vỏ hạch đào... còn là một nữa.

Sau đó ngoài cửa truyền đến tiếng “rắc” nghiền hạch đào, chỉ thấy một nam nhân xấu xí cầm một bọc hạch đào nhỏ, hai ngón tay y bóp một cái, vỏ hạch đào liền bể tung, sau đó ném nhân vào miệng ăn ngon lành, bên cạnh y còn có một người diện mạo càng khủng khiếp, hai người này quả thực như cùng một mẹ sinh ra, mặt mày vàng vọt mắt sưng phù.

Người cầm hạch đào còn đang khách khách khí khí mời người bên cạnh: “Người không ăn à?”

Người bên cạnh ngửa ra sau như trốn tránh nước lũ thú dữ, vẻ mặt chán ghét nói: “Người cầm thứ này ra xa ta một chút.”

Người cầm hạch đào cười nói: “Ô, đường đường... lại sợ ăn hạch đào? Đồ ngốc, đây là thứ tốt, ăn nhiều một chút thông minh, bổ não.”

Người bên cạnh tiến lên hai bước, đưa tay ôm vai Trương Thành Linh, miệng nói: “Nào heo có bổ nữa cũng thể thôi.”

Vu Khâu Phong nhướn mày quát hỏi: “Các người là ai?”

Chỉ thấy người đang ôm Trương Thành Linh đẩy thiếu niên ra trước, ghé tai gã nhỏ giọng nói: “Ta thấy hấn không vừa mắt, người đánh hấn cho ta.”

Trương Thành Linh há hốc miệng, ngốc nghếch nhìn y: “Sư... con...”

“Con cái gì mà con, họ bắt nạt Cổ Tương tỷ tỷ của ngươi, ngươi ở ngay bên cạnh mà nhìn? Có phải nam nhân không?”

Trương Thành Linh giơ một ngón tay chỉ Vu Khâu Phong, lại ngơ ngàng luống cuống chỉ chỉ mình: “Đây... kia...”

Quái nhân nọ không quen nhìn gã lẻ mề, đập mông gã một phát, Trương Thành Linh liền lảo đảo hai bước, suýt nữa nhào vào lòng Vu Khâu Phong.

Vu Khâu Phong mừng rỡ, vội nhẹ giọng nói với Trương Thành Linh: “Trương gia hài tử, người đến bên ta.”

Trương Thành Linh vẫn đang mở to đôi mắt mù mờ luống cuống, hết như thỏ con không tìm ra nhà, người cầm hạch đào cười nhẹ nói: “Người cũng nhẩn tâm quá.”

Người bên cạnh tỉnh bơ nói: “Thời điểm tiểu ưng trưởng thành, sẽ bị lão ưng đá khỏi ổ, ta cũng chỉ muốn tốt cho nó thôi.”

Trương Thành Linh bị xem thành tiểu ưng rụt rè lui một bước, quả thực như coi Vu Khâu Phong thành lão sắc lang chuyên môn bắt tiểu hài. Phong Hiểu Phong lại không khách khí như chương môn Hoa Sơn, trong lòng suy nghĩ, xem ra tên nhóc họ Trương này là theo đám bọn họ, bắt gã cũng tốt, không sợ không giữ được mấy người này, quản chi gã là ai, không bóp chết là được.

Liền nhảy ra thò tay muốn bắt Trương Thành Linh.

Trương Thành Linh không tiền đồ quay người bỏ chạy, miệng còn kêu la: “Mẹ ơi, sư phụ lão muốn bắt con!”

Người cầm hạch đào cười “phì” ra tiếng, dùng mũi chân huých người bên cạnh một cái: “Ta nói, tiểu ưng của người xù lông rồi.”

“Bùn loãng không thể trát tường.” Người nọ chửi nhỏ một tiếng, bỗng nhiên cách không đánh ra một chưởng, Trương Thành Linh cảm thấy không trung tuôn đến một luồng đại lực, tưởng như có người dùng sức đẩy gã một phen, ngăn trở bước chân gã, sau đó chỉ cảm thấy mình giống như một con rối gỗ giật dây, vung tay bỏ ngay đến Phong Hiểu Phong, Trương Thành Linh sợ quá nhắm mắt, theo bản năng nắm tay lại, nắm đấm trúng ngay mũi Phong Hiểu Phong.

Đánh tên lùn kia hét thảm một tiếng kinh thiên động địa, Trương Thành Linh mở mắt, choáng váng nhìn nắm đấm, quả thực không dám tin. Chỉ nghe một người truyền âm nhập thất, tiếng sư phụ mắng vang lên bên tai: “Đồ ngu, ngăn ra làm gì, đá huyết thiên trung của hần!”

Trương Thành Linh vô ý thức làm theo, chỉ cảm thấy sức mạnh ấy vẫn chưa tan, lại như là trút vào tứ chi, đẩy gã lên đá bay Phong Hiểu Phong kia.

Vu Khâu Phong cao giọng nói: “Người là kẻ nào?”

Quái nhân nọ không hề nói chuyện, lại đánh ra một chưởng phía sau Trương Thành Linh, Trương Thành Linh liền kêu to một tiếng bỏ đến Vu Khâu Phong, Vu Khâu Phong ánh mắt chăm chú, lại rút một thanh trường kiếm không biết tìm được từ đâu nghênh đón, mắt thấy Trương Thành Linh sẽ phải đụng trúng mũi kiếm, khiến tiểu thiếu niên sợ tè ra quần, vừa không tự chủ được chạy về phía trước vừa gọi loạn: “Sư phụ cứu mạng!”

Thanh âm bên tai kia lại nói: “Mũi kiếm của hãn hoi rung, chắc chắn có hậu chiêu, triệt bước đạp cửu cung, nghiêng người cho hãn một phát.”

Trương Thành Linh nghe vậy cảm thấy rất có đạo lý, không cầm được lòng bước nghiêng ra phía trước một bước, xoay người tránh mũi kiếm của Vu Khâu Phong, Vu Khâu Phong lập tức rung trường kiếm bám đến như bóng với hình, Trương Thành Linh thế đi không biến, chân phải lại nhảy lên trước một bước, tư thế kỳ quặc, cổ quái nặng nề cực kỳ, nhưng không biết làm sao mà tránh được một kiếm này của Vu Khâu Phong, sau đó căn tuân chỉ lệnh của sư phụ, phải “cho hãn một phát”, liền nhắm mắt nghiêng rống nghiêng lợi đâm đầu lên.

Người găm hạch đào chính là Ôn Khách Hành, vừa thấy cảnh này quả thực vui quá sức, thì ra Chu Tử Thư dạy cho Trương Thành Linh chính là Lưu vân cửu cung bộ một trong những tuyệt học khinh công, chú trọng động như lưu vân phi như, sử ra hết như tiên bay, rất tiêu sái đẹp mắt, Ôn Khách Hành lần đầu tiên biết, lại có người có thể đem Lưu vân cửu cung này chạy hết như gấu chó nhảy múa.

Chu Tử Thư bên cạnh chân mày lại giãn ra, y phát hiện hải tử này tuy rằng động tác vụng về nhưng chân chưa từng giẫm sai một bước. Biết Trương Thành Linh đã nghiêm túc học khẩu quyết, trở về bước đồng dạng lại ngàn thiên vạn biến, thế cho nên căng thẳng như vậy mà lâm trận không loạn chân.

Vốn Vu Khâu Phong ngày ấy lúc đối chưởng với Ôn Khách Hành đã đại thương nguyên khí, lúc này lại chịu một cú húc đầu của Trương Thành Linh, binh khí mới thay lập tức rời tay, giận không thể át, cất cao giọng nói: “Đừng để chúng chạy!”

Mọi người nghe vậy lập tức xúm lại, giờ thì không phải mình Trương Thành Linh ứng phó được, Ôn Khách Hành đưa bọc hạch đào còn một nửa cho Chu Tử Thư nói: “Cầm cho ta, gia gia ta đi giáo huấn đám tôn tử này một chút!” Liền cười lớn nhảy vào đám đông.

Chu Tử Thư vẫn cảm thấy hạch đào cực kỳ buồn nôn, mùi cũng buồn nôn, trông còn hết như não người, liền chán ghét dùng hai ngón tay nhón lấy, đưa tay xách xa tít mình, vừa tiếp tục lấy “truyền âm nhập thất” chỉ đạo Trương Thành Linh vừa xem náo nhiệt.

Cố Tương nhân cơ hội chuồn đến bên cạnh Tào Úy Ninh, đá bay một kẻ ý đồ ngăn cản, sau đó hung hãn trừng Mạc Hoài Không, thầm nghĩ ta mặc xác ông là ai, dám cản đường là ta cho ông mất mặt như thường!

Ai ngờ nàng còn chưa đến trước mắt, bỗng thấy Mạc Hoài Không kia “ôi” một tiếng khom lưng, mặt còn giống như hết sức đau đớn, chỉ Cố Tương đang ù ù cạc cạc mà hỗn hển nói: “Tiểu... tiểu yêu nữ lợi... lợi hại quá, ta không địch lại ả!”

Sau đó lại tự mình ngồi “phịch” xuống đất, hai mắt nhắm nghiền bất động.

Cố Tương và Tào Úy Ninh đưa mắt nhìn nhau, hai người không ai phản ứng được.

Mạc Hoài Không đã nhắm mắt bỗng nhiên mở một mắt, quét sang bên họ, thấp giọng mắng: “Còn không mau chạy, dần rồi hả?”

Cố Tương lập tức rút chủy thủ, thuận thực cắt dây thừng trên người Tào Úy Ninh, Tào Úy Ninh nhảy lên, cũng đề thấp thanh âm nói nhỏ: “Đa tạ sư thúc.”

Cố Tương vội nói theo: “Lão gia tử, đại ân đại đức của ông chúng ta suốt đời khó quên, trở về ta nhất định lập đền thờ cho ông!”

“Mẹ kiếp người, người mới lập đền thờ, cả nhà các người đều lập đền thờ!” Mạc Hoài Không vừa làm bộ không thể chào chống tiếp mà nhắm chặt mắt, vừa thăm chửi bới không ngừng, phát hiện tiểu cô nương Cố Tương này nhân mô cầu dạng, lời nói ra thật sự không lọt tai.

Chu Tử Thư bên kia thấy Cố Tương và Tào Úy Ninh đã chạy, bỗng nhiên lướt qua xách cổ Trương Thành Linh, ném gã như chày gỗ, chân Trương Thành Linh bị y ném nện lên ngực Hoàng đạo nhân, đạp lão lui hơn mười bước, Chu Tử Thư thuận tay nhét bọc hạch đào kia vào ngực Trương Thành Linh, nói với Ôn Khách Hành: “Người vui đến quên cả trời đất rồi, còn không đi!”

Ôn Khách Hành cười “ha ha”, phi thân mà ra, miệng nói: “Non xanh còn đó, nước biếc chảy dài, xin lỗi không bồi được các vị!”

Sau đó liền cùng Chu Tử Thư đang xách Trương Thành Linh sóng vai mà đi, hai người khinh công trác tuyệt, dùng hết toàn lực, người khác đâu theo được, nháy mắt chẳng còn bóng dáng.

Ba người chạy rất xa mới ngừng lại, Chu Tử Thư thả Trương Thành Linh xuống, xé mặt nạ chỉnh vạt áo, vừa cúi đầu đã thấy Trương Thành Linh nhìn y bằng đôi mắt lấp lánh, giống như động vật nhỏ xin thưởng, lập tức dừng tay. Truyền thống của y trước kia là, sư đệ có chỗ không đúng phải phạt, tránh cho nhớ ăn không nhớ đòn, sư đệ có chỗ tốt không thể khen, tránh cho kiêu ngạo tự mãn, nhưng nhìn dáng vẻ chờ mong của tiểu hài này, không khỏi hơi mềm lòng, ngẫm nghĩ một chút, chỉ nói: “Khinh công còn được.”

Trương Thành Linh lập tức mừng nở hoa, ai ngờ Chu Tử Thư tức khắc trở mặt quát: “Đắc ý cái gì, gan bé tí tẹo, gặp chút chuyện chỉ biết kêu cha gọi mẹ, mất mặt quá.”

Trương Thành Linh lập tức lại cụp đuôi, bỗng nhiên một bàn tay ấm áp đặt lên gáy, chỉ thấy Ôn Khách Hành cười ha ha bảo: “Đừng nghe y, khuôn mặt nhỏ nhắn kia của y da mỏng như giấy, tháo mặt nạ rồi càng dễ xấu hổ...”

Y còn chưa nói xong đã thấy Chu Tử Thư tựa tiểu phi tiểu quay đầu thấp giọng nói: “Lão Ôn, người nói

cái gì?”

Ôn Khách Hành biết nghe lời phải chữa lại: “Ta nói người quả thực gặp biến không kinh sét đánh bất động, da mặt không mỏng chút nào, không xấu hổ không thẹn thùng dùi cũng chẳng chọc nổi.”

Chu Tử Thư bỗng chìa một tay nâng mặt y lên, Ôn Khách Hành sửng sốt, Chu Tử Thư cũng chẳng nói gì, chỉ kẻ cực gần, đôi mắt sâu thẳm nhìn y chăm chăm, không hề chớp.

Trương Thành Linh nhìn đây lại nhìn kia, hoàn toàn không biết hai người họ đang làm gì, đủ một nén nhang, Chu Tử Thư mới mỉm cười thả Ôn Khách Hành ra, đầu ngón tay búng vành tai y một cái, cười nói: “Coi như đỡ rồi.”

Ôn Khách Hành ngậy người bước một bước, cùng tay cùng chân.

Chu Tử Thư cười ằm lên.

Bỗng nhiên tiếng cười ngừng lại, Trương Thành Linh và Ôn Khách Hành cũng ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt y, chỉ thấy một bạch y nhân đứng ở nơi không xa mặt không biểu cảm nhìn qua bên này.

44. Chương 44: Thục Trung

Vừa thấy là Diệp Bạch Y, sắc mặt Ôn Khách Hành lập tức khó coi, thấy Diệp Bạch Y nhìn chăm chăm mặt Chu Tử Thư không chớp mắt, sắc mặt Ôn Khách Hành càng khó coi hơn.

Chu Tử Thư trái lại hơi giật mình, xa xa thì lễ nói: “Diệp tiên bối.”

Diệp Bạch Y lại nhìn y hồi lâu mới nói: “Là người? Người không phải rất có nhân dạng sao, làm gì mà cứ biến mình thành cái đức hạnh quý quái đó? Cổ nhân còn có câu ‘đi không thay tên, ngồi không đổi họ’, huống chi bộ dáng trời sinh cha mẹ nuôi, chẳng lẽ người không biết ‘quang minh lỗi lạc’ là gì sao?”

Chu Tử Thư ngẩng đầu nhìn không trung, dường như làm vậy là có thể áp chế dục vọng muốn đập bẹp Diệp Bạch Y trong lòng, hồi lâu mới cúi đầu, lộ ra ý cười khiêm tốn, lịch sự nói: “Tiền bối giáo huấn phải lắm.”

Diệp Bạch Y hờ hững gạt đầu, nói với họ: “Đi theo ta.”

Ôn Khách Hành cảm thấy lão đầu tử này quả thực bất chấp lý lẽ đến tột cùng, vì thế hừ lạnh nói: “Người là ai, ta biết người sao?”

Diệp Bạch Y quay đầu, trên mặt không nhìn ra có biểu cảm gì là đặc biệt vui vẻ hay không thoải mái, chỉ trầm mặc một lát rồi hỏi: “Ba mươi năm trước, chuyện Dung Huyền và lão bà Nhạc Phượng Nhi cùng với Lưu Ly giáp lộn xộn này rốt cuộc là tình huống gì, các người không muốn biết sao?”

Ôn Khách Hành đã quay lưng định đi chợt dừng bước, cúi xuống đất, khiến người ta không nhìn ra buồn vui.

Mấy người cứ thế giằng co hồi lâu, Ôn Khách Hành mới quay đầu, dùng giọng điệu hết sức kỳ dị hỏi: “Chúng ta vì sao... phải muốn biết chuyện Dung Huyền và vợ ông ta?”

Diệp Bạch Y bỗng thở dài nói: “Chờ người cũng sống đến tuổi ta thì sẽ hiểu, có lúc nhìn ra một người muốn gì, không khó như các người tưởng tượng đâu.”

Ôn Khách Hành lập tức lại không vừa mắt với giọng điệu cợt nhả lên mặt này.

Chu Tử Thư cùng y nhìn nhau một cái, liền hỏi: “Tiền bối đã biết cái gì hay sao?”

Diệp Bạch Y thoáng cười, khuôn mặt cứng đờ ấy luôn khiến người ta không nhìn ra y là thật lòng muốn cười hay nụ cười giả dối âm dương quái khí, sau đó chỉ nghe y nói: “Ta biết cái gì? Ta chẳng qua là một lão ngốc sống rất nhiều năm trên Trường Minh sơn không thấy mặt trời, có thể biết cái gì đây?”

Y quay người đưa lưng về phía họ, bước lên trước: “Chẳng qua ta biết, có một người có lẽ nắm rõ chuyện năm đó.”

Chu Tử Thư phân phó Trương Thành Linh một tiếng “Đi theo.” rồi đuổi theo, Ôn Khách Hành cũng thấy hơi kỳ lạ, thuận miệng hỏi: “Là ai thần thông quảng đại như vậy?”

Diệp Bạch Y chẳng hề ngoảnh lại, miệng liền bay ra vài chữ: “Khôi Lỗi trang Long Tước.”

Chu Tử Thư nhíu mày, không nhịn được nói: “Truyền thuyết đất Thục trung đích xác có một Khôi Lỗi trang như vậy, nhưng nó ẩn trong thâm sơn, trang chủ Khôi Lỗi trang Long Tước tinh thông các loại cơ quan cùng với thuật kỳ môn độn giáp, trang kia dường như là một nơi biết di động, ta từng nhiều lần cho người vẽ bản đồ, nhưng mỗi lần người tu chỉnh bản đồ đều thê thốt bày tỏ không có vấn đề, đi tìm kiếm nữa thì cái trang xuất quỷ nhập thần đó lại đều không biết tung tích...”

Diệp Bạch Y nói: “Người phé vật.”

– Miệng chó không thể phun ra ngà voi.

Chu Tử Thư nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, nắm tay mở ra lại nắm chặt, im lặng đánh giá đầu Diệp Bạch Y, càng nhìn càng cảm thấy hình dạng cái đầu kia cực kỳ thích hợp để bị đâm. Trương Thành Linh bên

cạnh kéo áo y, mở miệng muốn hỏi gì đó, bị Chu Tử Thư hung hãn trừng một cái, bực bội túm vạt áo lại mắng: “Tiểu tử mười mấy tuổi có chuyện cứ việc nói, làm gì mà sợ đầu sợ đuôi y như tiểu tức phụ vậy?”

Rõ ràng là y đang giận chó đánh mèo, Trương Thành Linh rụt cổ không dám hó hé.

Chu Tử Thư lại nhìn quét gã một cái nói: “Ngươi muốn nói cái gì, nói mau!”

“Sư, sư phụ, chúng ta phải đến mãi Thục trung sao?”

Chu Tử Thư liền ngắt ra, lòng nói đúng thế, một đoạn đường rất dài. Vì thế Trương Thành Linh tự làm bậy không thể sống, do lắm miệng hỏi một câu như vậy mà dọc đường bị sư phụ độc ác Chu Tử Thư này tra tấn đủ kiểu, khi thì bảo gã đảo hành chân khí, trồng chuối đi đường, khi thì bị y dùng một tay đè vai, để thiếu niên kia giống như lưng gánh một ngọn núi to toàn lực đi... Quả thực sống không bằng chết.

Ôn Khách Hành ở bên không nói không rằng, vẫn chớp chớp ăn hạch đào, vừa làm Chu Tử Thư ghê tởm, vừa dường như thoảng suy tư cân nhắc chuyện gì, thấy Chu Tử Thư không để ý tới lão đầu lừa sống Diệp Bạch Y này nữa, liền khó được bắt chuyện với Diệp Bạch Y, hỏi: “Ngươi và... Dung Huyền là quan hệ gì? Tại sao phải biết chuyện ba mươi năm trước?”

Diệp Bạch Y nhìn y một cái, trầm ngâm hồi lâu, ngay khi Ôn Khách Hành cho là y muốn nói gì đó, chỉ nghe y mở miệng chó nói: “Sao ngươi y như đàn bà lắm chuyện vậy? Cái gì cũng nghe ngóng? Liên quan gì đến ngươi?”

Ngón tay Ôn Khách Hành hơi dùng lực, vỏ hạch đào kia trực tiếp bị y bóp nát, văng ra một trượng, còn kèm theo một luồng kinh phong hết như ám khí, Trương Thành Linh lập tức trốn xa tít, để tránh cửa thành bốc cháy hại đến cá chậu.

Ôn Khách Hành mới định mở miệng khinh thêm vài câu nữa, ai ngờ trước mắt chợt lóe ánh sáng, y nhìn kỹ lại, rốt cuộc phát hiện tóc Diệp Bạch Y có một sợi bạc, liền ngạc nhiên nói: “O, họ Diệp, ngươi có tóc bạc rồi.”

Chẳng biết có phải là ảo giác hay không, nháy mắt ấy đôi mắt mờ dần của Diệp Bạch Y dường như nhanh chóng lướt qua chút hào quang, nhanh đến mức khiến người ta không phân biệt được, y không cầm được lòng đưa tay muốn sờ tóc mình, nhưng tay gơ lên một nửa lại buông xuống, miệng chỉ nói nhàn nhạt: “Ngay cả tóc bạc mà ngươi cũng chưa thấy sao? Thiếu kiến thức.”

Ôn Khách Hành ngẫm nghĩ, thấy cũng phải, lão quái vật này nhiều tuổi rồi, nếu đổi người khác thì cốt cũng phải lạnh ngắt rồi, có cọng tóc bạc thì tính là gì đâu?

Sau đó y không tìm được chuyện gì để nói nữa. Diệp Bạch Y cứ có bản lĩnh khiến người ta không đi trêu chọc y, từ Động Đình đến Thục trung, dọc đường như một người giả biết đi, chỉ có tư thế non hồ biển găm, quét ngang ngàn quân như cuốn chiếu kia lúc ăn cơm, có thể cho người khác biết y là vật sống.

Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành buồn chán gần chết, vì thế chỉ có thể đầu võ mồm, om sòm không ngừng, ban đầu Diệp Bạch Y còn mặt không biểu cảm bình tĩnh nghe, sau đó thật sự cảm thấy hai người họ chẳng ra làm sao, liền nói: “Hai người có bản lĩnh thì lăn lên giường mà đánh nhau, gỡ võ mồm làm gì, như hai con dế, là phía dưới không đứng được hay là đại cô nương nữ giả nam trang, làm bộ rụt rè cái gì? Thệt ngứa nên có thú, câm miệng hết!”

Trương Thành Linh đang ở một bên đi theo phương pháp trồng chuối Chu Tử Thư dạy, nghịch hành chân khí vốn rất khó chịu, vừa nghe lời này thoát tiên thoát sủng sốt, sau đó hài tử choai choai mông lung hiểu được điều gì, mặt đỏ bừng, nội tức liền loạn, ngã phịch xuống, ôm cổ đỏ mặt rên “ôi ôi” “ai ai”.

Nếu không phải Diệp Bạch Y tự xưng có thể tìm được “Khôi Lỗi trang”, Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành quả thực muốn liên thủ giáo huấn lão đầu chết toi này một trận, hai người hết sức ăn ý liếc nhau, nhưng chẳng biết có làm sao, Ôn Khách Hành thoáng nhìn khuôn mặt người nọ tuần tú mà miễn cưỡng kiềm chế cơn giận, ánh mắt liền không thể khống chế dời xuống dưới, xuyên qua vạt áo y phảng phất có thể nhìn thấy da thịt bên trong, tự tưởng tượng một chút, yết hầu hơi động đây, bỗng thấy Diệp Bạch Y nói cũng có chút đạo lý.

Hai người cuối cùng hết hạng mục giải trí, vì thế ăn ý hợp nhau giày vò Trương Thành Linh.

Chu Tử Thư bảo gã “chân khí liễm tụ, đi tứ chi trăm xương, như sông đổ ra bể, khai thông kinh mạch, thuận lai nghịch chuyển đều là tự do”, Ôn Khách Hành liền lén bảo gã “người nội tức bất ổn, công lực quá kém, nội tức nên tan không nên tụ, phải tuần tự tiến dần, cảm thụ chân khí trên người, thuận theo tự nhiên”.

Hai người nói nghe đều rất có đạo lý, tội nghiệp Trương Thành Linh không biết nên nghe ai, đầu to làm đôi, chân khí trên thân thể ba hồi tụ ba hồi tan, ba hồi chính hành ba hồi nghịch hành, thỉnh thoảng còn phải nhận phương thức huấn luyện đặc thù của Chu Tử Thư – cũng chẳng thấy y dùng sức như thế nào, bàn tay đè trên vai kia nặng hơn vạn quân.

Trong lòng Trương Thành Linh không nhận được sinh ra một chút lo lắng, thậm chí mình trường kỳ bị sự phụ đề như vậy, nhờ không cao nổi thì phải làm sao? Trong đầu hiện ra bộ dáng gương nanh múa vuốt của Phong Hiểu Phong, không nhận được phải rùng mình.

Chu Tử Thư không biết sầu lo trong lòng gã, cảm thấy hài tử này dụng công đúng là có dụng công, nhưng không thông minh, trước kia khi dạy Lương Cửu Tiêu đã luôn chê y quá ngốc, rất nhiều thời điểm đều miễn cưỡng kiềm chế, ai ngờ so với Trương Thành Linh, Lương Cửu Tiêu quả thực là kẻ thông minh tuyệt thế.

Nếu không phải mấy năm nay ở trong triều sớm sớm đã mài bằng tính khí, Chu Tử Thư cảm thấy mình phải có tâm tư một chương đập chết hài tử xui xẻo này.

Trương Thành Linh kỳ thật cũng ủy khuất, công phu của Ôn Khách Hành và Chu Tử Thư vốn không phải một lộ số, nếu là một người dạy còn có thể có chút tiến cảnh, nhưng hai người này chẳng ai biết dạy đồ đệ, người một ngôn ta một ngữ, chẳng thèm quan tâm người khác hiểu được hay không, có lúc đang nói, bản thân còn âm lên, âm ỉ đến không thể dần xếp thì ra đánh một trận, hùng hùng hổ hổ, nhưng cuối cùng tóm lại là hai kẻ mặt đỏ tía tai, còn có một Diệp Bạch Y ở bên giải thích như bọc bạch, nói họ “Đây chính là

lấy luận bàn làm danh, làm việc bậy bạ”, khiến Trương Thành Linh một mặt nghĩ ngợi miên man xấu hổ không thôi, một mặt vẫn chẳng hiểu gì hết.

Thời gian từng ngày qua đi, gã cảm thấy công lực của mình ngược lại có xu hướng thụt lùi, bàn tay sư phụ đè trên vai vẫn nặng như mọi ngày, quả thực đè gã không thở nổi.

Kỳ thật phương thức học công phu của Trương Thành Linh thập phần hung hiểm, nếu đổi người khác, không có bàn tay Chu Tử Thư vẫn đè trên vai vô hình trung thay gã điều tiết nội tức, bị hai người này giầy vò như vậy, đã sớm tẩu hỏa nhập ma rồi.

Họ đi cực nhanh, không bao lâu đã rời xa Động Đình thị phi mà đến Thục trung.

Ngày hôm đó Trương Thành Linh thật sự không đi được nữa, gã cắn răng, miễn cưỡng bản thân hơn mười dặm, chỉ cảm thấy huyết thái dương đập thành thạch, thở phì phò, tim trong ngực như muốn nhảy ra, cứ cất một bước đều phải dùng sức lực toàn thân.

Tiếng Chu Tử Thư lạnh lùng vang lên bên tai: “Sao? Giờ đã không được? Tiếp tục!”

Ôn Khách Hành nghiêng đầu nhìn một cái, nhượng mảy, dường như cũng thấy Trương Thành Linh đáng thương, không nịn được xen mồm: “A Nhữ à...”

“Ngươi câm miệng.” Chu Tử Thư mi mắt bất động, quả thực chẳng có lấy một chút nhân tính, mệnh lệnh, “Tiểu quỷ, ta bảo ngươi đi tiếp.”

Trương Thành Linh đã bắt đầu hoa mắt, gã muốn nói nhưng không nói được, vừa mở miệng nội tức liền muốn tiết ra, đến lúc đó cánh tay Chu Tử Thư thoát nhìn gầy như que củi có thể đè gã xuống đất như trồng củ cải.

Thục trung nhiều núi, tứ xứ liên miên nhấp nhô, như là không tuyệt không tận, trong lòng Trương Thành Linh đột nhiên dâng lên nỗi tuyệt vọng con đường này dường như vĩnh viễn không đi hết, hai chân run rẩy càng kịch liệt, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn mặt sư phụ, khuôn mặt nghiêng tuấn tú kia vẫn lạnh băng y nguyên, chẳng thèm nhìn gã, như một pho tượng đá vô tình vô dục.

“Hít thở kéo dài, đi nhâm đốc, như trăm sông đổ vào bể, vô tung vô tích...”

“Nội tức hữu hình, linh như du xà, không tuyệt không đoạn, lui tới tự do...”

Nháy mắt ấy, đối mặt với quần sơn Thục trung, Trương Thành Linh như bị bức vào tuyệt cảnh, trong tích tắc bỗng nhiên có một câu nhanh chóng xẹt qua đầu – hữu hình vô biên, tan mà không tuyệt!

Gã chỉ cảm thấy lồng ngực bỗng nhiên tràn đầy, tầm mắt càng mơ hồ, lại càng có thể cảm thụ biến hóa

trong thân thể, nội tức tán trong tứ chi xương cốt kỳ thật vẫn ở đó, chỉ là gã không điều động được, giờ này vừa nghĩ thông, thành linh thấy một luồng sức mạnh tuôn ra, rốt cuộc chấn vắng bàn tay Chu Tử Thư đang đè trên vai.

Gã nhìn thấy cuối cùng chính là biểu cảm ngạc nhiên của Chu Tử Thư, sau đó trước mắt tối sầm, đầu cảm xuống.

45. Chương 45: Kỳ Vọng

ngoãn luyện công đi, ta thấy là ta bức người còn chưa đủ, lại có thể cho người có tinh lực tiếp tục nghĩ ngợi vớ vẩn.”

Nói rồi nhặt từ dưới đất lên một vốc đá nhỏ, bất ngờ gấp tay bắn đến Trương Thành Linh, Trương Thành Linh trốn tránh không kịp, trúng ngay ót, “ôi” một tiếng, đá lại đến, gã bắt đắc dĩ chỉ có thể sắp giữa né tránh, chỉ nghe sư phụ ác ma kia cười giễu: “Trong công phu ta dạy người đâu có một chiêu ‘chó ăn cứt’ này.”

Trương Thành Linh lúc này chẳng kịp nghĩ gì, chỉ có thể toàn lực ứng phó mớ đá nhỏ như thiên la địa võng bao phủ, cho đến khi Chu Tử Thư ném hết vốc đá, gã mới thở phào, còn chưa kịp hoàn toàn thở ra đã nghe Chu Tử Thư nói: “Đó là Lưu vân cứu cung bộ? Nhện cũng bò đẹp hơn người! Mấy thức trước đi còn có chút bộ dáng, mấy thức sau là cái gì thế? Người ở ngay đây, đi một lần từ đầu tới cuối cho ta, còn sai nữa ta đánh gãy cái chân chó của người!”

Trương Thành Linh hết sức lo sợ, quả thực hết như trẻ con học bước, trước mỗi bước đều phải nghĩ sâu tính kỹ một phen, đi còn cẩn thận hơn cả lão thái thái què chân kia, như thể chỉ lo giẫm chết kiến dưới đất. Còn phải thường xuyên liếc trộm Chu Tử Thư, cứ lo lắng y bỗng nhiên khó dễ, thật sự đánh gãy chân chó của mình.

Chu Tử Thư liền ngồi xuống, thầm nghĩ quả nhiên tên nhóc này là kẻ không tiền đồ, ngực vẫn hơi ngộp, nhất thời không nhịn được quay đầu ho khan, khuôn mặt nghiêng tái nhợt hiện lên một chút huyết sắc bất thường, dưới ánh trăng lại có vẻ ghê người.

Lúc này y chỉ cảm thấy phía sau ảm áp, quay đầu thấy Ôn Khách Hành không biết đã đứng đằng sau từ khi nào, khoác một tấm áo choàng lên người y, cũng lặng lẽ ngồi bên cạnh, một lát sau Ôn Khách Hành không đầu không đuôi hỏi: “Có đau không?”

Chu Tử Thư mỉm cười nói: “Bằng không người cũng thử xem?”

Ôn Khách Hành bỗng nhiên thăm dò vươn tay ra, nhẹ nhàng vén vạt áo y, không biết vì sao Chu Tử Thư chỉ ngồi đó chẳng hề né tránh, tay lắc lư bầu rượu còn lại một nửa. Ôn Khách Hành liền nhìn thấy lồng ngực gầy gò xương như ngón tay y, và một cây đinh ghim trên cùng ấy, ánh mắt lóe lóe, bỗng nhiên hít sâu một hơi, một lần nữa khép lại vạt áo.

Hai người ngồi sòng vai, lúc này lại nhìn nhau không nói gì.

Hồi lâu Ôn Khách Hành mới hỏi: “Ta nói, gần đây năm qua, ta khó khăn lắm mới tìm được một người hợp ý vừa mắt như thế, người có thể đừng chết hay không?”

Chu Tử Thư hỏi ngược: “Ta nói quyết được sao?”

Ôn Khách Hành không nói nữa, bỗng thở dài dời tầm mắt, giống như chẳng muốn nhìn thấy Chu Tử Thư thêm, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm Trương Thành Linh lắc lư trái phải như trẻ con học đi trong viện, cũng thuận tay nhặt một đồng đá dưới đất, bắn một viên trúng ngay mõng Trương Thành Linh, sau đó nói: “Tiểu quý, cái gọi là công phu khinh thân, xét đến cùng ở một chữ ‘mau’, người ở đó lẽ mề như thêu hoa, là luyện khinh công sao? Bộ pháp gì đó đều là hư, tôm không chừng còn có bộ pháp, người thì một bước không sai, chậm rì rì như vậy, hữu dụng sao?”

Trương Thành Linh ủy khuất nhìn hai người họ, phát hiện hai người này chẳng những trên cách nói của luyện khí có bất đồng, ngay cả trên cách nói của luyện khinh công cũng có bất đồng, thời gian này dứt khoát không cách nào qua được.

Ôn Khách Hành vừa ở bên cạnh nhắc “phải nhanh”, vừa cầm đá đuổi đánh đằng sau, Chu Tử Thư tuy rằng không nói nhưng ánh mắt không rời chân Trương Thành Linh một bước, lom lom mắt hồ chờ xem gã phạm lỗi để có cớ đánh gãy chân...

Đêm này kinh tâm động phách cực kỳ.

Trương Thành Linh lặng lẽ thở dài trong lòng, bỗng nhiên nhớ tới nguyện vọng bao lâu nay, chẳng phải làm cao thủ tuyệt thế gì, nếu không phải thảm án Trương gia thành linh xảy ra, kỳ thật gã chỉ muốn tương lai mở một tiệm bánh sống qua ngày, hiếu kính cha chú, mỗi ngày hòa hợp êm thấm nghênh đến tiền đi.

Nguyện vọng này gã chưa bao giờ dám nói, hiện tại ngay cả nghĩ cũng sắp khiếp đảm.

Sáng sớm hôm kế tiếp, Diệp Bạch Y sau khi ăn tám lồng bánh bao, húp hai tô cháo liền, rót cuộc vào lúc đám Chu Tử Thư chuẩn bị đổi bàn, tuyên bố hôm nay phải dẫn họ lên núi – y đã nghĩ ra cách phá trận pháp bên ngoài Khôi Lỗi trang kia.

46. Chương 46: Xúi Quẩy

Mấy người theo Diệp Bạch Y lòng vòng trong quần sơn, vòng vèo một hồi liền đến một khu rừng, vừa tiến vào cánh rừng kia, không biết vì sao toàn thân Chu Tử Thư không tự chủ được phải căng thẳng – y không thể nói rõ cánh rừng này có huyền cơ gì, lại có một cảm giác nguy cơ đến từ bản năng.

Lại nhìn Ôn Khách Hành dọc đường đều rất ồn ào, lúc này cũng ngậm miệng, ngay cả Diệp Bạch Y về mặt cũng ngưng trọng, đi đi dừng dừng, cực kỳ cẩn thận.

Riêng mình Trương Thành Linh không rõ nguyên do, chỉ âm thầm thấy may mắn vì hôm nay hình như có thể nghỉ, cánh tay sư phụ vẫn kéo gã, ngón tay gầy dài mạnh mẽ, độ ấm trong lòng bàn tay giống như xuyên thấu qua lớp áo bông dày cộm cũng có thể cảm thấy được đặc biệt có cảm giác an toàn, Trương Thành Linh ngoan ngoãn để y kéo đi, âm thầm mở cở trong bụng.

Diệp Bạch Y miệng vẫn lẩm bẩm, ngẫu nhiên còn phải dừng lại cầm cành cây viết viết tính tính dưới đất, Ôn Khách Hành ban đầu còn rất hứng thú đứng bên cạnh nhìn một hồi, chỉ chốc lát đã cảm thấy đầu óc đặc sệt như hồ, rồi hết cả não, vì thế im lặng lui sang bên, sóng vai đứng với Chu Tử Thư, nhỏ giọng nói: “Người không đi xem thử y làm gì à?”

Chu Tử Thư cực kỳ tự mình biết mình nói: “Nhìn y làm gì, ta đâu có hiểu.”

Song lập tức y lại hơi nhú mào, cũng hạ giọng nói với Ôn Khách Hành: “Lẽ ra... người ta phải tới cũng có cao thủ cơ quan và người tinh thông kỳ môn độn giáp, sao lại không một ai có thể tìm được Khôi Lỗi trang kia?”

Ôn Khách Hành thuận miệng hỏi: “Không phải người nói từng có người vẽ bản đồ à?”

Chu Tử Thư nói: “Đúng vậy, lúc y cầm bản đồ bản thân vẽ một lần nữa dẫn người đi tìm thì không một ai còn trở về.”

Ôn Khách Hành tức mực thoáng nhìn bóng lưng Diệp Bạch Y đang ngồi xổm dưới đất, hạ giọng càng thấp: “Nếu cả... cũng đứt ở đây, người nói lão thùng cơm này có được không?”

Chu Tử Thư vừa định mở miệng, chưa ra được âm nào, chỉ thấy Diệp Bạch Y đứng dậy, quay đầu lạnh lùng nói với họ: “Đoạn đường còn lại hung hiểm, không muốn chết thì giẫm dấu chân của ta mà đi.”

Chu Tử Thư quệt mũi, chỉ thấy Diệp Bạch Y nhìn y một cái, cười khẩy nói: “Tinh thông kỳ môn độn giáp? Đầu lĩnh của họ cũng vô dụng như vậy, thuộc hạ có thể không là thùng cơm sao?”

Nói xong quay người đi ngay.

Đám Chu Tử Thư ba người sắc mặt đều rất cổ quái – bất cứ ai tận mắt thấy sức ăn của Diệp lão tiên bối, lại chính tai nghe thấy y nói người khác là thùng cơm thì sắc mặt đều phải hơi cổ quái.

Chẳng qua cổ quái quy về cổ quái, trừ Trương Thành Linh, hai người thành niên này không ai không biết nặng nhẹ, lập tức đi theo, Trương Thành Linh thoáng nhìn quanh thấy thì cọt các loại động vật ven đường càng lúc càng nhiều, liền thấy nơi này âm trầm, đi thêm một lúc lại còn thấy mấy bộ xương người, đều là thi thể rời rạc, hết sức đáng sợ, gã run run rẩy rẩy hỏi Chu Tử Thư: “Sư phụ, người chúng ta muốn tìm

kia, làm gì phải ở nơi như thế này?”

Chu Tử Thư nghiêng đầu nhìn gã một cái nói: “Làm sao ta biết? Rừng lớn, chim gì cũng có thôi.”

Trương Thành Linh cẩn thận bước qua một đoạn xương đùi, lại không nhịn được hỏi: “Y ở nơi hẻo lánh như thế, còn làm bao nhiêu cơ quan, bước nào cũng đáng sợ, vạn nhất bản thân ra ngoài cũng lạc đường thì phải làm thế nào? Không phải đặt bẫy chuột dưới giường mình sao?”

Chu Tử Thư ngạc nhiên: “Đặt bẫy chuột dưới giường mình?”

Trương Thành Linh nói: “Hồi nhỏ có một lần trong phòng con có chuột, không làm sao bắt được, liền bỏ hai cái bẫy chuột dưới giường rồi ngủ, kết quả sáng hôm sau quên mất, giẫm trúng làm bẫy chuột kẹp gãy chân.”

Ôn Khách Hành nghe thế cười hì hì, Chu Tử Thư thở dài, thấy gã chỉ lo nói chuyện suýt nữa giẫm sai một bước, liền xách lên quát: “Câm miệng, lo nhìn dưới chân đi, muốn chết sao?”

Trương Thành Linh le lưỡi, Chu Tử Thư lại lạnh lẽo nói: “Đừng suy bụng ta ra bụng người, trên đời có mấy người ngốc giống ngươi?”

Ôn Khách Hành liền tiếp đề tài, nhẹ nhàng nói với Trương Thành Linh: “Thế nhân sợ dĩ trốn đi, kỳ thật cũng chẳng qua mấy nguyên nhân như vậy. Hoặc là trong lòng người này cảm thấy có cừu gia muốn giết y, nhất định phải rứt vào một nơi không ai tìm thấy mới được...”

Chu Tử Thư ngắt lời: “Giống Quỷ cốc sao?”

Ôn Khách Hành nhìn y một cái nói: “Nếu ngươi muốn nói như vậy... cũng đúng.”

Chu Tử Thư liền nhân cơ hội hỏi: “Thế cốc chủ năm đó đã làm chuyện gì khiến thiên hạ căm ghét đến mức phải trốn vào Quỷ cốc?”

Ôn Khách Hành không hề để ý việc y tận dụng triệt để mà thử, chỉ đồng dạng nói: “Ta sao? Ta tự nhiên là khá đặc biệt, chưa từng làm gì đã hồ đồ tiến vào, đến bây giờ bản thân cũng chẳng nhớ rõ, một người tốt như ta, làm sao mà sống cùng một đám ác quỷ nhiều năm như vậy. Thật là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.”

Chu Tử Thư chỉ cười không nói, hoàn toàn coi là y đánh rắm.

Ôn Khách Hành liền thở dài nói: “A Nhứ, ngươi làm lòng ta tổn thương quá – tiểu quỷ, ngươi cảm thấy ta là người tốt chứ?”

Trương Thành Linh quả thực sùng bái sát đất tiền bối tính tình tốt võ công tốt còn biết kể chuyện này, thấy hỏi, lập tức không nói hai lời gật đầu lia lịa.

Ôn Khách Hành cảm động cực kỳ, sờ đầu gã cảm khái: “Vẫn là hài tử tốt, có lương tâm, biết tốt xấu, người khác tốt với nó, nó liền nhớ, không như ai đó... Ôi!”

Chu Tử Thư không nói gì – cùng là làm thống lĩnh, giống Cao Sùng, thống lĩnh một đám người chính đạo tự cho là đúng, hoặc là giống bản thân y, thống lĩnh một đám sát thủ và thám tử, không như cốc chủ Quỷ cốc. Cao Sùng chỉ cần dùng mấy chữ “thiên hạ đại nghĩa” là có thể bảo những người đó không được ra khỏi phạm vi quy định, mà người của Thiên Song, trên cơ bản tiến vào chính là bán mạng cho y, cho Hoàng thượng, sau lưng tổ chức kia là hoàng quyền nghiêm ngặt, hình thành đến bây giờ, trừ bản thân y ra thì còn chưa từng có ai dám khiêu chiến.

Nhưng Quỷ cốc lại khác, bởi vì trong Quỷ cốc là một đám liều mạng.

Họ giống như một đám độc trùng cùng hung cực ác, bị nhốt vào một cái vò chật chội nhỏ hẹp, tự giết lẫn nhau là đường sống sót duy nhất. Mười vạn âm u, không phải người chết thì là ta sống, không có đạo đức, không có công lý, chỉ có cường giả làm tôn, cuối cùng chỉ có con sâu đủ cường hãn ngoan độc thôn tính hết thấy trở thành cổ vương kia mới có thể lại thấy ánh mặt trời.

Ôn Khách Hành nguy trang rất tốt, rất nhiều thời điểm ngay cả Chu Tử Thư cũng lầm tưởng đây chỉ là một nam nhân bình thường lắm mồm.

Chỉ nghe Ôn Khách Hành bên cạnh tiếp tục nói với Trương Thành Linh: “Trừ sợ bị truy sát thì còn một loại nguyên nhân khiến một người trốn tránh người khác, đó là đau lòng. Người trong lòng y biết, muốn gặp nhất kia không còn được gặp nữa, thế là dứt khoát chôn mình ở chỗ này, thời gian dài, có thể an ủi mình, y không tìm đến chẳng qua là bởi vì y cũng không tìm được.”

Sau đó y thở dài khe khẽ, tiếp tục nói: “Nếu tương lai sự phụ người không còn, chưa biết chừng ta cũng phải tìm một nơi như vậy mà trốn đi, bằng không chạy ra thấy mỹ nhân đầy đường, thế nhưng không nhìn thấy người hợp tâm ý nhất kia, chẳng phải là rất khó chịu?”

Chu Tử Thư trêu đùa: “Ta còn tưởng ngươi phải nói định cùng ta đồng sinh cộng tử chứ.”

Ôn Khách Hành cũng cười nói: “Ta nói rồi ngươi lại không tin.”

Trương Thành Linh ở bên cạnh nói leo: “Cũng như... cũng như Du Bá Nha đập đàn sao?”

Biểu cảm trên mặt hai nam nhân đồng thời trống một chút, Trương Thành Linh nhìn người này lại nhìn người kia, không biết mình đã nói gì sai, hồi lâu mới nghe thấy Ôn Khách Hành nói khẽ: “Thiên hạ không còn người hiểu Cao sơn lưu thủy, cũng đúng... nhưng cũng không đúng.”

Y nhìn Chu Tử Thư một cái, Chu Tử Thư lại dời tầm mắt, Ôn Khách Hành không nói gì nữa, chỉ theo sát Diệp Bạch Y.

Diệp Bạch Y bỗng nhiên dừng lại, ngưng thần lắng nghe, giơ tay ngừng bước chân họ, quát khê: “Im lặng.”

Tay Chu Tử Thư đang túm Trương Thành Linh bỗng nhiên siết chặt, sau đó mấy người đồng thời cúi đầu, chỉ cảm thấy đại địa dưới chân dường như đang chấn động, một trận “vù vù” không biết là tiếng gì truyền đến, Ôn Khách Hành lập tức cho Chu Tử Thư biểu cảm bi thương “Ta đã bảo thùng cơm này không đáng tin mà ngươi không nghe”, Chu Tử Thư lại chẳng có thời gian để ý, bởi vì ngay sau đó, một luồng sức mạnh từ dưới đất vọt lên, đất rung núi chuyển chừng như phải nứt ra, mấy người đồng thời phi thân mà lên.

Chu Tử Thư túm Trương Thành Linh điểm nhẹ trên một chạc đại thụ, nhưng chạc cây kia lại như là giả, vừa bị y điểm lập tức gãy lìa rơi xuống, Chu Tử Thư giật mình, xoay tròn trên không trung, mũi chân móc thân cây, ai ngờ nháy mắt đại thụ kia cũng đổ rầm xuống.

Trương Thành Linh cảm mắt trong lòng y, bỗng nhiên nhớ đến một câu hỏi nhỏ tiên sinh dạy học từng dạy – dựa núi núi đổ, dựa cây cây ngã.

Lại là thật... Quả nhiên không nghe lời lão nhân, bị hại là đúng.

Cả đại địa đều lồm xồm, mặt đất như nứt ra một cái miệng to tướng bắt tường, muốn nuốt tất cả mọi người, Chu Tử Thư cuối cùng mượn lực của đại thụ đổ xuống lướt thẳng ra bốn năm trượng mới đứng vững, chưa kịp thở phào đã nhú mày, trong nháy mắt Ôn Khách Hành và Diệp Bạch Y đều không thấy đâu!

Sau đó, dưới chân y phút chốc trống không, cả người rơi xuống, Chu Tử Thư lập tức hiểu được vì sao bọn họ đều mất tầm, trong tích tắc, y chỉ kịp che chở Trương Thành Linh vào lòng, bốn phía tối đen, khoảng trống y giẫm lại lặng lẽ tự hợp vào như vật sống.

Động này không biết bao sâu, Chu Tử Thư thầm nghĩ chẳng phải sắp ngã chết sao? Chợt đề khí, một chưởng bổ nghiêng lên vách đá phía dưới, cũng chẳng biết lực đạo mạnh chừng nào, vách đá kia bị y đánh lồm một khối, đất đá vụn tung bay khắp nơi, tốc độ hai người rơi xuống lại chậm bớt không ít, Chu Tử Thư nhân cơ hội duỗi chân khê đá vách tường, thi triển tuyệt học khinh công như vô tể vô ngân.

Chỉ thấy thân hình y ngừng lại, hệt như dính trên tường, nhưng mà y rốt cuộc đã hơi sơ ý, quên mất công lực của mình hiện giờ sớm kém xa ngày xưa, xách thêm Trương Thành Linh một tiểu tử lớn như vậy, thoáng chốc nội tức hơi ngưng trệ, trong lòng Chu Tử Thư mới thầm nói không tốt, đã thấy vách tường bị y đánh lồm kia chấn động, còn chưa đợi y phản ứng thì trong khe hở đã vắt ngang một thanh lợi kiếm, suýt nữa xuyên hai người thành kẹo hồ lô.

Hai người giật thót, Chu Tử Thư bắt đắc dĩ đành giảm lực đạo trên chân, cả hai tiếp tục rơi xuống.

May mà giờ đã sắp đến đấy, Chu Tử Thư hai chân chạm đất, buông Trương Thành Linh ra, may mắn viên dạ minh châu nhỏ dùng để chiếu sáng lúc trước khi rơi trong địa huyết cùng Ôn Khách Hành còn trên

người, tuy chỉ có một chút ánh sáng le lói, vẫn đủ để y nhìn thấy, Chu Tử Thư cũng không biết tại sao mà mình có duyên với cồng ngằm như vậy, nghĩ lẽ nào đây là mệnh làm chuột chũi?

Lúc này Trương Thành Linh bỗng nhiên nói nhỏ: “Sư phụ...”

Chu Tử Thư “suyt” một tiếng, hạ giọng nói: “Đừng lên tiếng.”

Trương Thành Linh lại sợ tới mức thanh âm đổi điệu: “Không... sư phụ... người xem...”

Lúc này không cần gã chỉ, bản thân Chu Tử Thư cũng nhìn thấy – trong thạch thất chật hẹp này, nơi cách họ không xa, có hai con mắt biết phát sáng đang nhìn họ.

Chu Tử Thư giơ dạ minh châu, liền thấy rõ toàn cảnh của thứ kia – đó là một con đại mãng xà to như eo người, đang lè lưỡi lom lom mắt hổ nhìn họ.

Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, Chu Tử Thư liếm môi, lúc này sâu sắc cảm nhận được uống nước cũng nghẹn là gì.

Trương Thành Linh không biết làm sao mà sợ hãi tột cùng, ngược lại nói nhiều hăn, lải nhải bên tai y: “Sư... sư phụ, con... con nghe nói đại mãng xà này tốc độ di chuyển đặc biệt nhanh, phạm nhân căn bản không thể trốn được, nó... nó đại khái là rằng không tốt, trước khi ăn thịt người luôn bóp dẹp, một... một khi bị nó quăn, sẽ bị thít chết tươi, xương cốt toàn thân đều bị ép nát, nội tạng dồn đống, biến thành một cái bao bột chỉ có xác, sau đó nó cảm thấy đã tiêu hóa được, lại một hơi nuốt chửng người ta...”

Chu Tử Thư đưa tay dè nhẹ kiểm “Bạch Y” trên hông, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngậm, miệng!”

Sau đó đại mãng xà kia ngay trong tiếng gào khóc kêu cha gọi mẹ của Trương Thành Linh, ngẩng đầu thân tốc bổ về phía họ.

47. Chương 47: Khôi Lỗi

Đại mãng xà nhảy lên còn cao hơn Chu Tử Thư, mở miệng cắn thẳng đến yết hầu của y, Chu Tử Thư ném Trương Thành Linh vào góc, thấp người né qua, trở tay rút Bạch Y kiểm, vung kiếm chém lên gáy súc sinh này.

Lưỡi Bạch Y và da đại xà kia đụng vào nhau, lại giống như tóa ra tia lửa, đại mãng xà thậm chí chưa rách một miếng da cổ, vung cái đuôi dài hất qua bả vai Chu Tử Thư, nếu không phải y né nhanh thì lần này

gãy cổ như chơi, “bịch” một tiếng đuôi rần rơi xuống đất, đập cát đá bay mù mịt.

Chu Tử Thư lui liền ba bước, thăm rùng mình, biết nếu cầm trên tay không phải Bạch Y mà là thanh kiếm bình thường sợ đã sớm bị gãy rồi.

Y lập tức cảm thấy có điều gì đó không đúng, trong đầu bỗng nhiên lướt qua một ý niệm – lúc đại mãng xà kia mở miệng bỏ đến, y không hề ngửi thấy mùi tanh! Súc sinh này quanh năm ăn tươi nuốt sống, miệng làm sao có thể không có mùi tanh?

Trương Thành Linh rút mình rút đầu, nhìn kỹ hồi lâu bỗng nói: “Sư phụ, đây hình như là rắn giả!”

Gã vừa lên tiếng, đại xà kia lập tức ngẩng cao cổ, miệng kêu phì phì chuyển hướng sang gã. Trương Thành Linh lại như không hề sợ hãi, ngóc nghếch từ dưới đất nhảy vọt lên, còn không quên đưa tay phui quần, chỉ đại mãng xà lom lom mắt hồ chuẩn bị cho gã một nhát nói: “Sư phụ người xem, rắn này làm y như thật...”

Còn chưa nói xong, đại mãng xà đã bổ về phía gã.

Trương Thành Linh ban nãy còn sợ tè ra quần, lúc này vừa thấy là giả lại trở nên vô tâm vô phế, giống như cảm thấy rắn giả chẳng cần ăn thịt người, không nguy hiểm, Chu Tử Thư quả thực không biết phải nói gì cho được – bị rắn này quần thành một bao bột, hay sau khi bị quần thành bao bột lại bị nuốt, kỳ thật có khác biệt sao?

Nhưng thấy gã sắp làm mất cái mạng nhỏ, không thể nào mặc kệ, Chu Tử Thư từ đất bằng nhảy lên, như đại bàng giương cánh từ bên cạnh bổ lên đập đầu rắn lệch phương hướng, con rắn giả kia chẳng biết làm bằng vật liệu gì mà rắn chắc vô cùng.

Chu Tử Thư hạ đất chỉ cảm thấy cẳng chân ần ần đau.

Trương Thành Linh lúc này không dám nói tiếp nữa.

Trong nháy mắt hạ đất, Chu Tử Thư thoáng thấy phía sau đại xà có một thông đạo tối om, trong lòng liền có chủ ý trước, nói khẽ với Trương Thành Linh: “Lát nữa ta dụ nó đi, ngươi chạy tới sơn động đó, nhưng chờ ngay cửa chứ đừng vào, có nghe thấy không?”

Trương Thành Linh ngoan ngoãn gật đầu.

Đại xà lắc lư đầu, giống như lại về vị trí cũ, Chu Tử Thư đẩy Trương Thành Linh: “Đi!”

Trương Thành Linh nhắm mắt xông lên như ruồi không đầu, suýt nữa đụng đầu đại mãng xà, quả thực như đang biểu diễn “ôm đầu chạy như chuột” là gì, Chu Tử Thư kinh hồn táng đảm, vội đâm đến một kiếm, trúng ngay mắt đại mãng xà, khoét xuống một con mắt chẳng biết làm bằng vật liệu gì, đại mãng xà nhất

thời không thể để ý Trương Thành Linh, bỏ lên quyết một trận tử chiến với Chu Tử Thư – đương nhiên, nó vốn cũng chẳng phải vật sống, rất khó chết một lần nữa.

Chu Tử Thư bò lên theo tường đá, hít sâu một hơi, nhảy lên hai ba trượng, đại mãng xà lập tức đuổi đến, bám dính không buông, Chu Tử Thư thoáng liếc thấy Trương Thành Linh đã chạy tới động khẩu nọ, đang nhìn bên này với vẻ mặt lo lắng, liền yên lòng, đập bứt tường đá, thân trên không trung chợt lật người, như là gãy làm đôi, từ không gian nhỏ hẹp kia lộn ngược xuống.

Mãng xà giả nọ làm tinh tế hơn thì cũng chỉ là một con rối, liền lộn qua theo, nhưng không gian thật sự quá nhỏ hẹp, phần eo có thể làm gãy kiếm ấy lại không mềm như Chu Tử Thư.

Chỉ nghe không trung “rắc” một tiếng, tiếp đó Chu Tử Thư hạ đất, lăn ngay ra – có điều y đã lo lắng nhiều, con rắn giả kia bị khuyết mất một nửa, còn một nửa nổi liền trực tiếp đập trong động khẩu nhỏ hẹp, cái đuôi to lớn lắc lư giữa không trung, cư nhiên sinh ra một chút hỉ cảm.

Trương Thành Linh lập tức bỏ lên: “Sư phụ người không bị thương chứ?”

Chu Tử Thư nhìn gã không nói gì, Trương Thành Linh cực kỳ căng thẳng mà chớp mắt, nếu không phải sư phụ bình thường tích uy quá nặng, Trương Thành Linh quả thực sẽ bỏ lên sờ trên dưới một lần để xác định y có thiếu tay cụt chân hay không.

Chu Tử Thư thở dài, đập đầu gã một phát nói: “Nội thương – đó cũng là bị người chọc tức mà ra, đi theo ta.”

Trương Thành Linh lắc lư đầu, theo y cẩn thận đi vào động khẩu đại xà kia canh.

Đây là một thông đạo nhỏ hẹp rất chật chội, phía trước có một cánh cửa, Chu Tử Thư đứng lại ngay cửa, đưa tay ngăn bước Trương Thành Linh, thấp giọng phân phó: “Đứng sát tường, né qua bên.” – trong không gian nhỏ hẹp như vậy, vạn nhất vừa đẩy cửa liền có cơ quan bắn ra, ấy mới là tránh cũng không thể.

Chu Tử Thư do dự một chút, nhìn cẩn thận, lại nói với Trương Thành Linh: “Nín thở.”

Sau đó y hết sức cảnh giác đẩy cánh cửa nhỏ kia, trục cửa phát ra tiếng “két két”, bụi đất rơi xuống, Chu Tử Thư toàn thân căng thẳng, song không hề có chuyện gì xảy ra.

Y gờ dọ mình châu trong tay nhìn lại, chỉ thấy đó là một thạch thất nhỏ đầy tro bụi, hai người đứng trong góc, lại không hề nhúc nhích, Chu Tử Thư một tay túm vạt trước của Trương Thành Linh, cẩn thận tới gần họ, đi vào mới phát hiện đó hóa ra không phải người mà là hai người gỗ.

Cỡ bằng người thật, bộ dáng một nam một nữ, lại cận kề đến từng đường nét, như là sống được vậy, mắt đều nhìn phía cửa, giống như đang theo dõi hai kẻ xâm nhập này.

Chu Tử Thư chau mày, thầm nghĩ chẳng trách phải gọi là Khôi Lỗi sơn trang, trong trang này dường như không có hơi người, bốn phía đều là khô lồi hình thù kỳ quái, có giáo huấn của con rắn giả đàng trước, Chu Tử Thư không dám sơ ý, y quan sát các đốt ngón tay của người gỗ, như là linh hoạt hơn đại xà kia không ít, gở lại trò cũ chỉ sợ không được, liền nói khẽ với Trương Thành Linh: “Người đi phía trước, chậm một chút.”

Trương Thành Linh theo lời bước rón rén, Chu Tử Thư dựa lưng gã đi ngược, ánh mắt không rời khỏi hai người gỗ kia giây lát.

Đến cuối thạch thất, Trương Thành Linh nhỏ giọng nói: “Sư phụ, phía trước lại có cửa.”

Chu Tử Thư nghe vậy hoành kiếm trước ngực, bảo Trương Thành Linh tránh ra, nghiêng người đẩy cánh cửa nhỏ lâu năm kia, trước mắt lại là một thông đạo sâu không thấy đáy, y thấp giọng nói: “Đi.”

Hai người một trước một sau vào trong thông đạo kia, lúc sắp đi Chu Tử Thư hơi do dự – hai người gỗ nọ giống như bất cứ người gỗ nào trên đời, đều không có sinh mệnh, đều không biết động đậy, nhưng chẳng hiểu vì sao, y cứ cảm thấy sau lưng ớn lạnh, liền theo bản năng một lần nữa khép cánh cửa nhỏ đằng sau rồi cẩn thận cài then.

Cho nên y không phát hiện, khoảnh khắc khi y khép cửa, trông mắt hai người gỗ trong thạch thất nọ đồng thời xoay một vòng, như là truy ngược bóng lưng y.

Trong thông đạo nho nhỏ này giống như có hồi âm, vang vọng bước chân hai người, có vẻ đặc biệt tịch mịch tiêu điều, cũng đặc biệt âm trầm. Trương Thành Linh bỗng nổi da gà, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, con... con hơi sợ.”

Gã vừa nói ra khỏi miệng liền hối hận, cho là Chu Tử Thư phải mắng mình, ai ngờ Chu Tử Thư lại nhẹ nhàng đặt bàn tay lên vai gã, tay y gầy đét mà ấm áp như vậy, Trương Thành Linh quay đầu, nhờ ánh sáng dạ minh châu le lói, thấy khuôn mặt nghiêng của Chu Tử Thư, lập tức cảm thấy như uống một viên thuốc an thần.

Hành lang đá không biết dài cỡ nào, Chu Tử Thư sắp hết kiên nhẫn thì mới đến cuối, Chu Tử Thư thầm nghĩ không biết Diệp Bạch Y và Ôn Khách Hành vừa này đã đến đâu, y trái lại không đặc biệt lo lắng, nếu có người trời sụp đất lở cũng có thể sống sót thì chính là hai tên đó, ngược lại là bản thân y, còn dẫn theo tên nhóc Trương Thành Linh thời khắc mấu chốt chỉ biết rồi chuyện như vậy, khá là phiền toái.

Cuối hành lang đá là một cửa khác, lần này là đại môn, tầm mắt như sáng tỏ thông suốt, Chu Tử Thư kéo Trương Thành Linh về đằng sau, đẩy cửa ra – nơi này như một đại sảnh, đại sảnh trống không, ánh mắt Chu Tử Thư nhìn từ trên xuống dưới, phát hiện mặt đất lại là màu xám đen.

Trương Thành Linh từ bên cạnh y ló đầu ra, nghi hoặc nhìn sư phụ, không biết Chu Tử Thư vì sao dừng bước nơi đây.

Chu Tử Thư cẩn thận đã quen, bèn lấy một thỏi bạc vụn trong lòng, đưa tay bắn đi, mẩu bạc rơi lên mặt đất màu xám đen kia, lặn hai vòng, chẳng có chuyện gì xảy ra – y liền thở phào, nhưng mà đúng lúc này, một giọt nước từ nóc nhà rơi xuống, dưới ánh nhìn chăm chú của hai người bốn con mắt, vừa hay rơi lên bạc y ném, kể đó bạc kia cứ thế tan mất!

Sau đó chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra, từng giọt độc thủy rơi xuống những nơi bất đồng, càng lúc càng dày đặc, đến cuối cùng quả thực như đổ mưa.

Chu Tử Thư liền hiểu vì sao mặt đất là loại màu xám đen bất tường này, bị mưa chết người như vậy gột một lần, chỉ sợ ngay cả xương cốt cũng phải hóa thành tro.

Y rừng mình – trên đời có đạp tuyết vô ngân, lại tuyệt không có khinh công bay qua dưới mưa mà nước nhỏ không dính.

Chu Tử Thư lui lại một bước nói: “Đường này không thông, trở về.”

Hai người mới quay đầu, liền nghe thấy một tràng tiếng bước chân khác từ trong hành lang đá dài đằng đằng kia truyền đến.

Cộp – cộp – cộp –

Trương Thành Linh gần như dính lên người Chu Tử Thư, lấp bắp nói: “Sư sư sư sư... sư phụ, đây... đây là quỷ lộng hành sao?”

Chu Tử Thư dựng một ngón tay, ý bảo gã cầm miệng, quay đầu nói với Trương Thành Linh: “Đóng cánh cửa kia lại, tránh cho hồi nữa vào nhầm, mau, sau đó ngươi cứ trốn ở đấy, đừng lên tiếng.”

Trương Thành Linh lập tức làm theo, tiếng bước chân kia càng lúc càng nhanh, càng lúc càng dày, cuối cùng từ đi biến thành chạy như điên, bỗng nhiên không còn thanh âm gì nữa, ánh sáng của dạ minh châu chỉ có thể chiếu đến một khoảng nhỏ trước mắt, Chu Tử Thư đành tập trung lắng nghe, nhưng trong hành lang đá chật chội này trừ Trương Thành Linh thì y không nghe thấy hô hấp của người thứ hai.

Sau đó trong bóng tối bỗng dưng lóe sáng, Chu Tử Thư theo bản năng giơ Bạch Y kiếm lên đỡ, trọng kiếm của đối phương ập lên đầu, lại chấn hồ khẩu hơi tê dại, trong tích tắc Chu Tử Thư thấy rõ đối phương là ai, lập tức vã mồ hôi lạnh – kẻ cầm trọng kiếm bổ xuống chính là người gỗ nam trong tiểu thạch thất vừa rồi.

Chu Tử Thư suy nghĩ nhanh chóng, lập tức ý thức được người thiết kế nơi này lòng dạ ác độc, nếu vừa rồi đụng chạm cơ quan trong tiểu thạch thất, chỉ sợ y sẽ dẫn Trương Thành Linh lập tức thoái lui, người gỗ tất nhiên không biết khinh công, đoạn đường nơi đó trống trải, tuy rằng khó khăn nhưng với cao thủ có thể đối phó được măng xà giả mà nói thì cũng không phải tuyệt cảnh.

Người thiết kế như liệu chuẩn, cố tình phải dẫn họ vào tuyệt cảnh không thể tiến một bước này, muốn ngăn

chặn tất cả đường đi của người ta, bởi vì trong hành lang nhỏ hẹp dù người thần công cái thế cũng khó mà thi triển.

Chu Tử Thư âm thầm kêu khổ, triệt lực trở tay vung lên, mũi Bạch Y kiếm đánh trúng cánh tay người gỗ nọ, chẳng ăn thua – bất kể có cùng một loại vật liệu với đại xà kia hay không, khẳng định cứng như nhau, không đợi y phản ứng, người gỗ đã vung kiếm chém một cách máy móc.

Chu Tử Thư nắm đúng thời cơ, khê quát một tiếng, khéo léo dùng sức, Bạch Y nhẹ nhàng lật lại, mũi kiếm đối mũi kiếm, sau đó y chợt phát lực, binh thần thiết thêm nội lực chảy xuôi không thôi, trọng kiếm trong tay người gỗ nọ bị y chém làm đôi.

Trương Thành Linh chưa bao giờ thấy chiêu thuật thế này, nhìn chăm chăm không dám thở mạnh.

Nhưng người gỗ nọ không hề để ý, ngón tay máy móc mở ra, ném trọng kiếm kia, sau đó cánh tay vung qua – nó không sợ đau, không sợ chết, toàn thân đều có thể làm binh khí. Chu Tử Thư đầu to làm đôi, một phen trảo cánh tay vung đến, nếu là người thường chỉ sợ phải bị y bẻ cả cánh tay, nhưng người gỗ này rắn chắc cực kỳ, đẩy y lui một mạch về sau, cho đến khi lưng Chu Tử Thư dán lên đại môn thạch thất.

Chu Tử Thư thu tay, “ầm” một tiếng, đại môn bị người gỗ đánh ra một lỗ thủng to tướng, y vô cùng vui mừng vì mình vừa rời phòng ngừa chu đáo, bảo Trương Thành Linh đóng cửa này, nhưng mà ngay sau đó y không vui mừng nổi nữa – bởi vì y lại thấy một người gỗ nữ đằng sau người gỗ nam, thứ này chỉ có thể tiến về trước giống như không biết chuyển hướng.

Nó đi về phía trước, lập tức trượt về hướng Trương Thành Linh vừa rời vì né tránh Chu Tử Thư và người gỗ nam mà co đến bên kia.

Chu Tử Thư ngựa ran da đầu, khom xuống tránh thoát người gỗ nam vung tay đánh qua, bỏ đến Trương Thành Linh, động tác của người gỗ nữ dường như còn nhanh hơn, y chỉ kịp bảo vệ Trương Thành Linh, trường tiêu trong tay nó đã quét đến như một thanh trường côn, nơi này thật sự quá nhỏ, Chu Tử Thư không thể tránh, chỉ đành đưa lưng chịu, lập tức sặc ra một búng máu.

Y chống hai tay lên tường, máu tươi trong miệng nhỏ lên vai Trương Thành Linh, thân thể không khống chế được nhào ra trước, suýt nữa đè lên thiếu niên kia. Trương Thành Linh lúc này cũng bất chấp sợ hãi, vội đưa tay đỡ y, Chu Tử Thư nỗ lực đè gã né qua bên, kích thứ hai của người gỗ nữ đã sượt qua đầu y.

Bạch Y suýt nữa rời tay, bảy cây Thất khiêu tam thu đỉnh trên ngực chấn mạnh, trước mắt tối sầm.

Trương Thành Linh cả giận nói: “Người dám đả thương sư phụ ta, ta liều mạng với người!”

Liên bất chấp tất cả muốn bỏ đến người gỗ nọ, nhóc con này luôn là thời điểm nên lớn gan thì nhất gan, thời điểm nên nhất gan ngược lại lớn gan. Chu Tử Thư chậm một bước không kéo được gã, nhìn thấy Trương Thành Linh gương nanh múa vuốt bỏ đến người gỗ nữ lạnh băng kia, gã tay không tắc sắt, quả thực như muốn dùng răng cắn nó.

“Tiểu quý...” Chu Tử Thư muốn nói nhưng vừa mở miệng lại sắc chính máu của mình, ho không ngừng.

Chính lúc này, bỗng nhiên vách tường hành lang đá bên cạnh người gỗ nữ kia đổ ầm xuống, nó không kịp trốn tránh bị đè phía dưới, thiết tiêu trong tay còn đang vung vẩy, một người thảm hại xông tới, vừa ho khan phủ bụi đất trên người mình vừa nói: “Đây là nơi quý gì... A Như!”

Chu Tử Thư thở phào, suýt nữa hết hơi, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cao hứng vì gặp được Ôn Khách Hành như vậy.

48. Chương 48: Hiểm Cảnh

Người gỗ nữ nọ còn đang đuổi chân đuổi cẳng dưới đất, Ôn Khách Hành ban đầu không lưu ý, suýt nữa giẫm lên, bị cây tiêu sát đất quét qua mới nhảy ra, người gỗ nam sau lưng đã rút tay khỏi cửa, đang quay sang bên này, Ôn Khách Hành xách Trương Thành Linh ném vào hốc tường kia, sau đó cúi người bế Chu Tử Thư lên rồi nhảy vào theo.

Người gỗ nam lập tức đuổi đến, Ôn Khách Hành quay lại nhìn chằm chằm nó đầy phòng bị, ai ngờ người gỗ nọ giống như chỉ có thể quay hai phương hướng, đi tới hoặc là lui về, không có công năng trái phải, nó không tìm được người liền một mực quay tới tới lui lui ở đó, trường tiêu trên tay người gỗ nữ vung lên đui nó, đây thật là gây ông đập lưng ông, bỗng vang lên một tiếng nổ, hai người gỗ đều nằm sấp, người gỗ nam lọt vào công kích liền dùng cánh tay xoay đầu người gỗ nữ, sau đó chúng bắt đầu nội chiến tự giết hại nhau.

Ôn Khách Hành lúc này mới thở phào, nói khẽ với Chu Tử Thư: “Đừng nói gì.” Sau đó ra tay phong mấy huyết đạo rồi thả y xuống, nhìn vết máu trước ngực y nhủ mảy bảo Trương Thành Linh: “Tiểu quý, người đến cửa bên kia nhìn xem, nếu có một loại...”

Y dừng một chút, không biết nên hình dung thế nào, liền đưa tay ra dấu: “Thứ cao hơn một thước, tròn vo như người lăn qua thì bỏ chạy về đây cho ta biết.”

Trương Thành Linh “a” một tiếng lại hỏi: “Tiền bối, sư phụ ta...”

Ôn Khách Hành dường như hiếm khi mất kiên nhẫn, ngắt lời gã: “Không việc gì, không chết được đâu.”

Trương Thành Linh lại hỏi: “Tiền bối, thứ ông nói là cái gì?”

“Ta cũng không biết,” Ôn Khách Hành thở dài, chỉ vách tường bị nổ tung một khoảng kia bảo: “Chính là kết quả của việc thứ đó nổ tung.”

Trương Thành Linh nhìn theo ngón tay y, lập tức khá lo lắng, thậm chí hóa ra vị tiền bối thoát nhìn rất lợi hại này cũng bị đuổi theo, tức khắc không dám nói hai lời chạy tới bên kia hồi hộp trông giữ.

Ôn Khách Hành đưa tay muốn cởi quần áo Chu Tử Thư, bị dè cổ tay lại, Chu Tử Thư khàn giọng cười nói: “Làm gì thế, muốn lợi dụng ta?”

Ôn Khách Hành đánh tay y ra, khẽ chọc ngực y một phát, giọng điệu nhàn nhạt: “Bớt nói đôi câu đi, người sắp đi đời nhà ma rồi mà còn lảm lời quá.”

Chu Tử Thư liền cảm thấy nhân sinh viên mãn, vừa bị một lão thùng cơm mắng là thùng cơm, lại bị một kẻ mạnh miệng nói là lảm lời.

Ôn Khách Hành cẩn thận cởi y phục của y, ánh mắt khi chạm đến mấy cây đinh trước ngực Chu Tử Thư bất giác lóe lóe, Chu Tử Thư trái lại chẳng hề để ý, trong lúc hô hấp cảm thấy ngực lưng đều như lửa đốt, biết thương này không nhẹ, chỉ sợ là gãy xương lại thương phổi, cố nén không ho, ngay cả thở cũng rất nhẹ để tránh làm thương thể nặng thêm.

Ôn Khách Hành lật người y lại, vừa thấy thương thể trên lưng, không nhịn được thở dốc, lạnh lùng nói: “Thêm một tác nữa thì thứ kia có thể đánh gãy cột sống, người tin không?”

Chu Tử Thư hơi thở mong manh thấp giọng nói: “Đừng thừa lời, nếu ta có thể bị một tên người giả đánh gãy cột sống thì cũng chẳng còn mặt mũi sống tiếp.”

Ôn Khách Hành hừ một tiếng, đặt tay lên lưng y, cẩn thận xem xét vết thương, hồi lâu mới thở dài nói: “Người ngốc sao? Không biết đau à?”

Chẳng biết y đặt ngón tay ở đâu, Chu Tử Thư lập tức kêu lên một tiếng, đau đến mức nhất thời không nói nên lời, hồi lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi bảo: “Người... không bằng để ta đánh một gậy, rồi tự mình thử xem...”

Ôn Khách Hành hiềm thấy trầm mặc, đỡ Chu Tử Thư dậy, đưa tay chống hậu tâm y, độ chân khí qua, không dám dùng sức quá mạnh, chỉ lo đụng chạm đỉnh trên ngực như Diệp Bạch Y lần trước.

Ôn Khách Hành đời này luyện công luôn là vì giết người đả thương người, vẫn là lần đầu tiên cẩn thận muốn cứu người như vậy, quả thực nơm nớp lo sợ như một đồ tể cầm kim khâu, không bao lâu thái dương đã vã mồ hôi.

Qua non nửa canh giờ mới thu công buông Chu Tử Thư ra, để vai y nghiêng qua dựa tường, Chu Tử Thư biết mình hiện tại thể lực có hạn, không lãng phí nhiều, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi, một chút máu ở khoe miệng còn chưa lau sạch, làm sắc mặt xám ngoét kia càng nhợt nhạt nhìn mà đau lòng.

Ôn Khách Hành nhìn y một hồi, bỗng nhiên không nhịn được cúi xuống, nhẹ nhàng ngậm khoe miệng y, lại liếm đi một chút vết máu lưu lạc kia, giống như thở dài, đưa tay xuyên vào tóc mai của Chu Tử Thư, hơi thở của hai người quá gần nhau. Chu Tử Thư chẳng biết mở mắt từ khi nào, lại không hề lãng phí thể lực né tránh y, chỉ thấp giọng nói: “Hay cho điệu bộ tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp nguy.”

Ôn Khách Hành chẳng buồn ngược lên, cũng thấp giọng đáp lễ: “Nói cứ như thể ngươi là quân tử vậy.”

Y cười khẽ, tựa như lời thì thầm, Chu Tử Thư rốt cuộc không vờ bình tĩnh được nữa, hơi khó chịu nghiêng mặt đi, lại bị Ôn Khách Hành nắm lấy hỏi: “Ngươi có lương tâm không? Ta chữa thương cho ngươi, ngay cả chút ưu đãi ấy cũng không có sao?”

Chu Tử Thư trầm mặc hồi lâu rồi cuối cùng nói: “Ta tạm thời không định bán mình.”

Ôn Khách Hành cười nói: “Ngươi biết lúc không như mong muốn sẽ phát sinh chuyện gì chứ?”

Chu Tử Thư nhướng mày, dùng ánh mắt “người còn có thể không biết xấu hổ như vậy”, xem thế là đủ mà nhìn y. Chỉ nghe Ôn Khách Hành khẽ tai thấp giọng nói: “Cường, mua, cường, bán.”

Chu Tử Thư cười khổ: “Ngươi hưng trí tốt quá đấy.”

Ôn Khách Hành dùng ánh mắt ý tứ không rõ nhìn y chăm chăm một hồi rồi buông ra, hai tay đan chéo gối sau đầu, duỗi chân giẫm lên một bức tường khác, nằm xuống đắc ý dương dương nói: “Có điều ngươi có thể nợ trước.”

Chu Tử Thư tinh lực không tốt, chẳng thừa lời với y nữa, nhắm mắt mơ mơ màng màng nửa hôn mê nửa ngủ.

Ôn Khách Hành biết chút năng lực đó của mình, mấy người bọn họ trừ Diệp Bạch Y thì chẳng ai hiểu thuật kỳ môn độn giáp mơ mơ hồ hồ không có nhận thức này, đi loạn như ruồi không đầu chưa biết chừng sẽ đụng trúng cái gì, trước mắt Trương Thành Linh là tiểu quỷ còn chưa mọc đủ lông, Chu Tử Thư lại bị thương nặng, chỉ bằng lấy bất biến ứng vạn biến, nghỉ ngơi tại chỗ một phen rồi nghĩ biện pháp sau.

Chu Tử Thư hô hấp rất thấp, cũng rất đều, như là đang ngủ, Ôn Khách Hành nghiêng mặt nhìn y, bỗng nhiên nhớ tới lời Đại vu Nam Cương kia nói – “Nếu ngươi đem một thân công lực phế bỏ, có lẽ ta có thể nắm chắc phần, giữ được cho ngươi một mạng”, không cảm nổi lòng ngồi thẳng dậy, vận lực vào bàn tay, chậm rãi nâng lên, biết đâu...

Thủ chương do do dự dự còn chưa ấn xuống, bỗng nhiên một bàn tay tự dưng vươn ra, ngón tay lạnh băng giữ cổ tay y, Chu Tử Thư chẳng biết mở mắt từ khi nào, ánh mắt hai người gặp nhau trong không gian chật hẹp này.

Ánh mắt Chu Tử Thư rất bình tĩnh, trong giọng nói chẳng nghe ra mấy may gọn sóng, y hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

Ôn Khách Hành không nói gì.

Chu Tử Thư bỗng nhiên thở dài dời tầm mắt, nói một câu không đầu không đuôi: “Người khác không hiểu, chẳng lẽ ngươi cũng không hiểu sao?”

Ôn Khách Hành chậm chậm cúi tầm mắt, một lúc lâu mới nhẹ nhàng thả tay xuống.

“Phải, ta hiểu được.” Nói rồi cánh tay đột nhiên tổng xuống, mặt đất bị một chưởng này ấn ra một dấu sâu nửa tấc, y lặp lại như cố gắng thuyết phục mình, “Ta hiểu được...”

Trương Thành Linh chẳng biết ngủ từ khi nào, cũng chẳng biết đã ngủ bao lâu, bỗng nhiên bị một tiếng nổ ở không xa đánh thức. Gã lăn tròn nảy dựng lên, cảnh giác quay đầu nhìn tứ xứ, sau đó vai bị một bàn tay đè lại, Trương Thành Linh giật mình quay phắt đầu, phát hiện sư phụ một ngày trước thậm chí không đứng nổi.

Chu Tử Thư khê ho đôi tiếng, đè Trương Thành Linh, phân phó: “Đừng lộn xộn, đi theo.”

Trương Thành Linh quay đầu thấy Ôn Khách Hành cũng theo ra, thiếu niên nhìn người này lại nhìn người kia hỏi: “Sư phụ, thương của người khỏi chưa?”

Chu Tử Thư không ngoảnh lại nói: “Ta không phải con người?”

Trương Thành Linh ngẫm lại thấy cũng phải, thương nặng như vậy, không để ý giọng điệu của Chu Tử Thư không tốt, lại sán đến hỏi: “Thế sư phụ người... người có thể tự mình đi chứ?”

Chu Tử Thư hít vào một hơi thật sâu, không chỉ là người đau, quả thực thấy não cũng đau, hỏi ngược: “Bằng không ngươi cho là ta đang làm gì đây?”

Ôn Khách Hành quay đầu cười rộ, Trương Thành Linh gãi đầu nói: “Sư phụ, ý con là... người bị thương nặng như vậy...”

Chu Tử Thư mặt không biểu cảm liếc gã một cái: “Ngươi cảm thấy ta nên yếu điệu một chút ở nơi quỷ quái này sao? Chẳng lẽ ngươi muốn công ta?”

Trương Thành Linh mới muốn bày tỏ hiếu tâm, Ôn Khách Hành lập tức ra tiếng: “Ta công ngươi, ta bẽ ngươi cũng được.”

Chu Tử Thư quay đầu ho một tiếng, khom người dần vết thương trên ngực, ngắn gọn nói: “Đừng thừa lời.”

Ba người họ theo địa đạo, thận trọng đến gần nơi phát sinh vụ nổ, Chu Tử Thư cẩn thận che dạ mình châu trong tay, bốn phía lập tức tối đen. Ôn Khách Hành tiến lên một bước kéo Chu Tử Thư đến bên cạnh, đưa tay đón Bạch Y kiếm của y, ngón tay xẹt qua mũi kiếm, trên mặt lộ ra vài phần tán thưởng, sau đó cổ tay chợt rung, mũi kiếm khẽ run, trường kiếm đâm ra.

Người trong góc kia không kịp chuẩn bị khê quát một tiếng, lại chìa đầu ngón tay bắn lệch mũi kiếm, Ôn Khách Hành lập tức biến chiêu, nhuyển kiếm nọ ở trong tay Chu Tử Thư là cực thanh minh cực lỗi lạc, vào tay Ôn Khách Hành lại như giò bắm xương, quỷ dị cực kỳ.

Trong bóng tối hai người tích tắc đã qua liền hơn mười chiêu, lại là Chu Tử Thư nhú mày nghe âm một lát, bỗng nhiên mở miệng: “Diệp tiên bối?”

Đối phương hừ nhẹ một tiếng, Chu Tử Thư một lần nữa giơ dạ minh châu lên, chiếu thấy Diệp Bạch Y sắc mặt khó coi không giống bình thường, Ôn Khách Hành lúc này mới triệt kiếm, cười hì hì chấp tay nói: “Hiểu lắm hiểu lắm, thuần là hiểu lắm thôi.”

Rõ ràng là y đang nói dối – Chu Tử Thư nghe âm còn có thể đoán được lai lịch đối phương, càng khỏi cần nói y tự mình ra trận giao thủ, Ôn Khách Hành rõ ràng mượn danh tối, thật sự muốn đánh người, đủ thấy thành kiến của y với vị lão tiên bối lai lịch thành mê này vẫn hơi sâu.

Diệp Bạch Y nhìn quét Chu Tử Thư một cái, nhú mày nói: “Sao ngươi lại biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ này...”

Chu Tử Thư cố gắng bót dùng sức, nghiêng người dựa trên tường đá, nghe vậy không đợi y bình luận đã biết nghe lời phải mà nói: “Văn bối quá vô dụng, quả thực là đồ thùng cơm.”

Diệp Bạch Y bất ngờ nhìn y một cái, gật đầu nói: “Coi như ngươi tự mình biết mình.” Y quan sát bốn phía một chút rồi vẫy ba người bảo: “Bên này.”

Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành biết lão già này không phải ngồi không, mừng vì y xung phong, hai người lót cuối kẹp Trương Thành Linh bên trong, đang đi, Ôn Khách Hành bỗng nhiên sấn tới ôm eo Chu Tử Thư, im lặng kéo một tay y gác lên vai mình.

Chu Tử Thư nhìn y một cái, nhú mày nói: “Ta bị què?”

Ôn Khách Hành thở dài: “Lão quái vật kia cũng đến rồi, ngươi còn sính mạnh gì nữa? Đi thôi.”

Nói đến cũng kỳ quái, hai người đều liên tiếp gặp nạn, chỉ cảm thấy nơi này bốn phương thông suốt như động quỷ, đi theo Diệp Bạch Y lại thông thuận thần kỳ, bốn người chẳng biết đi bao nhiêu vòng, bình an đến một nơi như đại sảnh, lúc vào vẫn gió êm sóng lặng, ai ngờ giây lát sau bỗng nhiên bốn phương tám hướng tuôn ra vô số quả cầu tròn vo cao hơn một thước.

Ôn Khách Hành theo bản năng đá Trương Thành Linh ra sau, lập tức bế Chu Tử Thư phi thân lướt ra ba bốn trượng, thứ này đã khiến y chịu khổ nhiều, chẳng biết làm thế nào mà dính thứ gì là nổ ngay, Ôn Khách Hành bị nó đuổi chạy loạn trong địa đạo hơn nửa ngày, bản thân cũng cảm thấy mình giống một con chuột ngoại cỡ.

Diệp Bạch Y lại không hoảng không loạn, thấy những quả cầu ấy như thủy triều ào đến, y bỗng nhiên quát to một tiếng, lẳng không đẩy một chưởng về phía trước, chẳng biết dùng chiêu thuật gì, Trương Thành Lĩnh tỉnh mắt, thấy đá phiến dưới chân y trong khoảnh khắc nát hết, quả cầu đầu tiên lăn đến đứng mũi chịu sào nổ tung, lập tức phía sau cơ hồ sinh ra phản ứng dây chuyền nổ liên tiếp, Diệp Bạch Y chống hai tay ở đó, lại giống như dựng lên một bức tường vô hình, ngăn hết non hô biển gầm ở bên ngoài.

Ôn Khách Hành cũng nghiêm mặt nhìn bóng lưng Diệp Bạch Y như hơi suy tư.

Sau đó chỉ nghe Diệp Bạch Y quát: “Còn chưa lăn ra!”

Y đưa tay trao, trên tường đại sảnh kia liền hạ xuống một phiến đá lớn, một bóng người từ bên trong lướt ra.

Đám Chu Tử Thư nhìn theo tầm mắt Diệp Bạch Y, nhất thời lại đều ngây ngẩn cả người.

49. Chương 49: Long Tước

Người nọ nhìn gương mặt chẳng qua ngoài ba mươi, lại là một người bị liệt, tứ chi héo rút thành cớ hài đồng, cánh tay lộ ở bên ngoài thịt rút da nhăn, chỉ có đầu là to đùng, cổ lệch qua một bên như không thẳng nổi, thoát nhìn hoàn toàn chẳng giống người, đáng sợ cực kỳ. Hắn ngồi trên một chiếc xe lăn gỗ, xe lăn chậm rãi trượt ra từ động khẩu.

Diệp Bạch Y chậm chậm nhíu mày, nhìn chằm chằm người nọ, bỗng nhiên nói: “Người không phải Long Tước.”

Long Tước và Khôi Lỗi trang của ông ta đã là truyền thuyết trong chốn giang hồ mấy chục năm, Long Tước chân chính tuyệt đối không thể trẻ như vậy. Người trên xe lăn kia cười chói tai nói: “Ta đương nhiên không phải.”

Mắt hắn cực to, Ôn Khách Hành liền trộm căn tai Chu Tử Thư nói: “Người coi mắt hắn có giống phải rớt ra không?”

Chu Tử Thư chỉ cảm thấy y nhằm chán phát sợ, giống như vô luận trường hợp nào, đều phải tận dụng triệt để nhằm chán một hồi mới có thể vớt vát được vốn, thế là chẳng thèm để ý.

Chỉ nghe người trên xe lăn nọ nói the thé: “Các người là ai mà dám xông vào Khôi Lỗi trang?”

Diệp Bạch Y đánh giá tên này, cảm thấy hắn thật quái dị, rất không giống người tốt, liền miễn cưỡng kiềm chế, dùng tiếng người nói: “Ta có việc muốn gặp Long Tước.”

Với Diệp Bạch Y thì đây xem như là ngôn ngữ mềm mỏng, nhưng vào tai người khác vẫn là đức hạnh thối cả vú lấp miệng em lời nói cứng đơ, vì thế người ngồi xe lăn nọ quay đầu, đôi mắt ngoại cỡ kia nhìn y từ trên xuống dưới, hồi lâu mới hừ lạnh nói: “Lão bất tử Long Tước kia cận xương cốt cũng tan rồi, người tìm lão làm gì?”

Cái khe giữa đôi mày Diệp Bạch Y càng lúc càng sâu, y nhìn chăm chăm người nọ nói: “Long Tước đã chết? Chết như thế nào?”

Người trên xe lăn đắc ý dương dương: “Đương nhiên là ta xử lý.”

Điều này quá khó bề tưởng tượng, đương thời tam đại cao thủ xông vào Khôi Lỗi trang cũng hết sức chật vật, suýt nữa toi mạng, bằng một kẻ thậm chí không đi được như hắn mà có thể lông tóc vô thương tiến vào giết chủ nhân Khôi Lỗi trang?

Diệp Bạch Y hiển nhiên không biết hàm súc là gì, đánh giá người này nói: “Đừng đánh rầm nữa, nếu bằng người mà có thể giết Long Tước thì kiến càng cũng có thể lay rung đại thụ, trừ phi người là con của Long Tước y, bảo y nằm im cho người tùy tiện chém.”

Ôn Khách Hành vừa nghe lời này liền biết không xong, lập tức nói với Trương Thành Linh: “Mau chạy ra ngoài!”

Quả nhiên, y còn chưa dứt lời, đã nghe thấy quái nhân trên xe lăn kia nổi giận gầm lên một tiếng: “Muốn chết!”

Sau đó hắn vỗ tay, chỉ thấy trên vách tường bốn phía cả đại sảnh này lít nhít lòi ra hình người, sau đó hơn mười người gỗ đầu bóng mặt bóng hung thần ác sát cứ thế từ bốn phương tám hướng ủa lên, Trương Thành Linh đang chạy ra bên ngoài, không trốn tránh kịp, đâm sầm vào một người gỗ, người gỗ nọ tương đối không khách khí, xoay tay cho gã ngay một phát.

Chu Tử Thư lập tức bấm tay bắn ra, đánh trúng đầu gối Trương Thành Linh, khiến gã “phịch” một tiếng quỵ rạp xuống đất, lúc này mới miễn cưỡng tránh thoát, Trương Thành Linh lộn nhào qua đây, há miệng nhìn quanh một vòng, cảm thán: “Sư phụ, không phải chúng ta đã đến âm tào địa phủ chứ?”

Chu Tử Thư thở dài, biết mình trời sinh có duyên không phận với từ “cưng chiều” này, đập tay Ôn Khách Hành ra, kẹp Trương Thành Linh giữa hai người, cùng Ôn Khách Hành dựa lưng mà đứng, thấp giọng nói: “Người giả này một tên là cứng, một tên là đánh không chết, chẳng qua cũng có chỗ tốt.”

Ôn Khách Hành ngạc nhiên nói: “Còn có chỗ tốt?”

Chu Tử Thư bảo: “Một tên không biết nhảy, một tên ngu ngốc.”

Trong lúc y nói chuyện, đã có hai người gỗ từ hai bên phân biệt tập kích, Ôn Khách Hành dẫn Trương

Thành Linh và Chu Tử Thư giống như tâm linh tương thông, đồng thời nhảy lên hai phương hướng, hai người gỗ kia lập tức không có mục tiêu, cứng đối cứng đâm sầm vào nhau, ngã xuống đất dầy dụa.

Ôn Khách Hành nhìn lướt qua, liền cười đáng khinh che mắt Trương Thành Linh, thở than: “Thủ đoạn này trông cứ như thể xuân cung đồ động vậy.”

Chu Tử Thư vừa hạ đất, lập tức có một người gỗ vung khúc gậy to tướng nện xuống đầu, y quay người tránh né, chỉ cảm thấy từ ngực đến yết hầu đau như lửa đốt, chỉ sợ ho khê một tiếng cũng có thể phun ra một búng máu, liền cắn răng kìm nén không ho.

Người gỗ nọ một gậy không đánh trúng, không cam lòng tiếp tục đuổi đến, quét ngang ngay ngực, Chu Tử Thư ngã ra sau né tránh, Ôn Khách Hành nhìn thấy không nhịn được cảm khái: “Eo mềm thật đấy.”

Sau đó trước khi gậy thứ ba của tên người gỗ vung đến, khoát tay lảng không ném Trương Thành Linh qua, thấy Trương Thành Linh hoang mang lo sợ khua tay khua chân hết như cóc rút gân, liền mở miệng nhắc: “Kiếm chiêu ta dạy bị người ăn với cơm rồi sao?”

Trương Thành Linh “a” một tiếng, ngã chổng vó bổ lên người gỗ đang áp sát Chu Tử Thư, từ trên cao lao xuống, đâm người gỗ nọ mất đi cân bằng, một người một gỗ đồng thời ngã xuống, gã hoang mang rối loạn xoa cái mông ngã đau nhảy vọt lên, kinh hoảng luống cuống hỏi: “Tiền bối, ta... ta nên dùng chiêu nào?”

Chu Tử Thư thừa cơ nghỉ một hơi túm cổ áo một lần nữa ném gã về chỗ Ôn Khách Hành, miệng nói: “Người đừng thêm phiền nữa.”

Ba người họ thuần là bị liên lụy, tình huống coi như đỡ, Diệp Bạch Y kẻ trực tiếp nói năng lỗ mắng đắc tội chủ nhân nơi đây thì khá thảm, đám người gỗ lít nhít vậy y chật như nệm cối, nhưng lão này tuổi tác lớn càng thêm cố chấp, nhất định phải cứng đối cứng với đám người gỗ đó, chỉ nghe bên kia “bốp bốp chát chát”, náo nhiệt hết như ăn Tết.

Chu Tử Thư nắm tay đỡ ngực, ép một ngụm máu tanh ngọt trở về, nói với Ôn Khách Hành đang dựa lưng nhau: “Thế này không được, chỉ sợ không gượng được bao lâu, ai biết nơi quỷ quái này có bao nhiêu rồi?”

Ôn Khách Hành nói: “Nơi này đã tên là Khôi Lỗi trang, ta thấy vật sống hình như chỉ có tên kia, còn lại đều là thứ này.”

Chu Tử Thư nheo mắt: “Có lý, có thể đánh chết xem ra cũng chỉ mỗi tên đó.”

Hai người nhìn nhau một cái, đều không tốt đẹp gì, lập tức hết sức ăn ý. Ôn Khách Hành một lần nữa ném Trương Thành Linh như chùy lưu tinh của Cao Sơn Nô kia, nhìn gã gào khóc thảm thiết đè ngã thêm một kẻ, Chu Tử Thư lập tức phi thân lướt ra, xách gã qua bên trước khi tên người gỗ ngã xuống đất vung tay đánh chết tiểu quỷ kia, lập tức mũi chân điểm nhẹ mặt đất, thân như phi yển bổ đến quái nhân trên xe lăn.

Người nọ lạnh giọng nói: “Lại một kẻ đến tìm chết.” Liền dựa ra sau, chỉ thấy phía dưới chiếc xe lăn gỗ kia bỗng nhiên bay ra hơn mười sợi xích sắt, đằng trước mỗi một sợi xích đều xuyên một thanh trường thương, từ các phương hướng bắn thẳng đến Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư trầm mặt hơi, sử Thiên cân trụ từ không trung hạ xuống, chân hơi lảo đảo, lướt ra sau một con rối, trường thương lập tức đuổi đến và người gỗ nọ đâm vào nhau, mũi thương cong về, xích sắt lại bọc kín người gỗ.

Chu Tử Thư vùng trường tụ, miệng nói: “Người tưởng ta không biết dùng ám khí sao?”

Quái nhân kia giật mình, dùng sức vỗ tay vịn xe lăn, một cây ô sắt đột nhiên xòe trước người, nhưng mà đợi hồi lâu lại chẳng có gì xảy ra – tiện chiều hù dọa người kiểu này Chu Tử Thư học từ Cố Tương, trước mắt cũng chẳng quan cao thủ thấp thủ phong độ với chả không phong độ gì đó sử ngay ra.

Quái nhân kia phát hiện mắc mưu, giận dữ vô cùng, gấp ô sắt xuống, nhưng trước mắt đâu còn bóng dáng Chu Tử Thư, hắn cũng chẳng để ý Diệp Bạch Y nữa, tìm kiếm khắp nơi, chợt nghe trên nóc có người cười nói: “Ta nói đồ ngốc, sao ngươi lại coi chày gỗ thành kim vậy?”

Quái nhân ngửa đầu nhìn, Ôn Khách Hành từ trên không giáng xuống, tay cầm một cây gậy to không biết rơi ra từ tên người gỗ nào, nhằm đầu mà đập, ai ngờ trên xe lăn bỗng nhiên không biết từ đâu chui ra một quả cầu biết nổ tròn vo, Ôn Khách Hành nhìn thấy khắc tinh, chửi nhỏ một tiếng dùng sức chém gậy ra đánh bay nó, cũng chẳng chú ý thứ kia bị y đánh bay đi đâu, dù sao sau đó liền nghe Diệp Bạch Y gầm lên: “Tiểu tử họ Ôn ngươi muốn chết hả?!”

Ôn Khách Hành lẳng không xoay người hạ đất, quay đầu thấy Diệp Bạch Y mặt xám mày tro, tức khắp vui vẻ, ngoảnh lại ồn ào với quái nhân xe lăn nọ: “Mau cho ta quả cầu nữa.”

Làm kẻ trên xe lăn tức bốc khói, song còn chưa có phản ứng gì, chỉ nghe từng tiếng rít vang bên tai, quay đầu nhìn thấy một đạo kiếm quang trong vắt, đằng đằng sát khí chỉ thẳng cổ họng, hắn biết lợi hại không dám sơ ý, lại căng ô che trước người, định trốn khỏi đại sảnh này.

Ngay sau đó, kẻ trên xe lăn bất động, đôi mắt vốn to gấp đôi người thường kia trợn càng to hơn, khó lòng tin tưởng mà nhìn xuống, hắn không ngờ được, trong tay đối phương lại là một thanh nhuyễn kiếm, một thanh nhuyễn kiếm có thể tùy ý khổng chế.

Đây là ý nghĩ cuối cùng trong đầu hắn – Bạch Y trên tay Chu Tử Thư đã xuyên qua yết hầu.

Chu Tử Thư một kích đắc thủ cũng chưa dừng, nghe thấy người gỗ sau lưng lại đuổi đến, không hề quay đầu bay thẳng lên trời, từ trên chiếc xe lăn nọ phóng qua, người gỗ dựng chướng ngại vật, lập tức vùng gậy đánh ngay, “xoảng” một tiếng đập nát chiếc ghế vô cùng thần kỳ kia, cơ quan linh kiện rơi tứ tung, sau đó đám người gỗ trong đại sảnh này dừng hết lại giống như bị hạ pháp định thân.

Chu Tử Thư hạ đất hơi loạng choạng, Ôn Khách Hành chờ lâu ở bên lập tức đưa tay đỡ được, nghiêng đầu

hôn mặt y một cái, khen: “Hảo kiếm!”

Chu Tử Thư lau mặt như lau nước bọt sau khi bị chó liếm, đẩy y ra, mặt không biểu cảm nói: “Đê tiện.”

Diệp Bạch Y sầm mặt nhặt Trương Thành Linh bị một người gõ ngã xuống đất lên, rảo bước qua đây, không nói hai lời một chưởng bổ đến Ôn Khách Hành, bị người này gạt né tránh, Ôn Khách Hành vừa trốn vừa nói: “Ồi lão tiền bối, sao ngươi còn so đo những việc nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi này với hậu bối?”

Chu Tử Thư thở dài, khê ho đôi tiếng, uể oải ngồi trên một người gõ ngã dưới đất nói: “Hai người ngừng một lúc đi, ta nói Diệp lão tiền bối không phải thù địch, ông mau mau thần thông quảng đại xem thử những cơ quan này rồi nghĩ cách đưa chúng ta ra đi.”

Diệp Bạch Y liếc chiếc xe lăn gỗ tan tành kia nói: “Cơ quan cũng bị người đập nát rồi còn nghĩ cái rắm.” Quay người rảo bước đến hốc tường quai nhân xe lăn kia ra, Trương Thành Linh vội chạy qua, nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ người không sao chứ?”

Hài tử này vừa rồi bị hai người ném như đá mấy lần mà không hề ghi thù, vẫn một lòng nghĩ đến thương của sư phụ, Chu Tử Thư bị đôi mắt thuần lương lại đầy quan tâm kia nhìn một cái, tức khắc cảm thấy mình chẳng ra gì, vì thế hiếm thấy nhẹ nhàng nói: “Không sao.”

Trương Thành Linh ngồi xổm xuống đưa lưng lại: “Sư phụ để con công người đi.”

Chu Tử Thư dở khóc dở cười, vỗ vai gã rồi tự mình đứng lên nói: “Được rồi, ta không trông mong ngươi.”

Mới đi hai bước, Ôn Khách Hành đã không phân trần bước đến ôm ngang eo y, Chu Tử Thư thầm nghĩ tên này lợi dụng còn chưa đủ, lại định cho y một chỗ, Ôn Khách Hành vội nói: “Ngươi bớt dùng chút sức lực đi, lát nữa vạn nhất lão thù địch kia không mở được những cơ quan này, còn phải trông chờ người đánh nhau đấy.”

Chu Tử Thư thấy cũng phải, liền dựa qua mượn sức y, vừa buông lỏng mới cảm thấy người rã rời, suýt nữa hết hơi.

Chính lúc này, chỉ nghe Diệp Bạch Y nói: “Các người mau qua đây.”

Ba người liền theo vào hốc tường kia, trong đó lại có động thiên khác, cả một mặt tường nét vẽ phức tạp rối rắm, lại là bản đồ của toàn bộ Khôi Lỗi trang.

Ôn Khách Hành ngây ra như phỗng ngẩng đầu nhìn một vòng, hồi lâu mới nói: “Cái này... dù cho ta, ta xem cũng chẳng hiểu.”

Chu Tử Thư cười nhẹ nói: “Quá tốt, ta cũng vậy.”

Diệp Bạch Y nhìn hai người họ một cái, rồi cuộc chẳng thể đối đáp, qua một lúc liền chỉ huy Trương Thành Linh: “Người đi theo ta.” Trương Thành Linh vội đi theo, chỉ thấy Diệp Bạch Y sờ đông sờ tây trên tường, chẳng biết đã sờ mó gì, tường kia vậy mà thoảng chốc mở rộng, lộ ra các loại cơ quan bên trong, quả thực khiến người ta cảm thán rằng xem thế là đủ.

Chu Tử Thư ngửa đầu nhìn rồi thở than: “Người xây dựng Khôi Lỗi trang này cũng thật là kỳ nhân.” Trương Thành Linh giúp đỡ Diệp Bạch Y, một già một trẻ hì hục hơn nửa ngày, chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, nóc nhà liền đối một bức tường bên cạnh liền mở ra, hiển lộ một loạt bậc thang.

Bốn người cẩn thận đi lên, chẳng biết bao xa, một lần nữa về đến mặt đất, có gió, có ánh dương, có cây cối – là một tiểu viện không tồi.

Diệp Bạch Y nói: “Đây mới là Khôi Lỗi trang chân chính.”

Y đưa mắt đánh giá bốn phía, bỗng nhiên rảo bước đến một gian nhà nhỏ cổng có hàng rào sắt, gian nhà kia ở dưới một gốc đại thụ, trông rất âm trầm, cửa sổ và cửa chính đều bị đóng chặt như lao tù.

Diệp Bạch Y vận lực vào cửa, thoảng chốc đã tung cánh cửa sắt kia xuống, kể đó tài cao mật lớn đẩy cửa đi vào, ba người theo sát, sau đó đồng thời cùng Diệp Bạch Y đứng lại – chỉ thấy trong nhà giam nhỏ này có một chiếc giường, trên giường dùng xích sắt thô to trói một người.

Một lão nhân râu tóc bạc trắng hai mắt vô thần, lại bởi vì trường kỳ ở trong bóng tối nên đã mù, như là nghe thấy âm thanh, quay đầu về hướng họ, thân thể gầy gò xương không cầm được thoảng co rúm.

Hồi lâu, Diệp Bạch Y mới hỏi: “Người... là Long Tước?”

50. Chương 50: Chìa Khóa

Lão nhân nghiêng tai về hướng họ, co rút một chút theo tính thần kinh, xiềng xích trên người theo động tác vang “leng keng” một hồi, Trương Thành Linh lén kéo Chu Tử Thư, nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ... xích kia, là xuyên qua xương tỳ bà của ông ấy sao?”

Chu Tử Thư “suyt” một tiếng, cau mày nhìn, phát hiện xích không hề trói trên người lão nhân này, mà là xuyên qua từ xương tỳ bà và xương bánh chè, miệng vết thương bấy nhầy chỉ còn xương cốt, Chu Tử Thư cảm thấy như vậy mà còn có thể sống được, thật là cực kỳ không dễ.

Trong phòng mùi hôi nồng nặc, tiểu tiện khắp nơi, quần áo trên người lão nhân sớm chẳng còn nhìn ra màu sắc ban đầu, che thân cũng không thể, quả thực không thành nhân dạng. Ông ta mở miệng, giống như rất lâu rồi chưa nói chuyện, nói vừa chậm vừa hàm hồ, giọng khàn khàn hỏi: “Các người... là ai? Long... Hiều đâu?”

Diệp Bạch Y hỏi: “Long Hiếu là một người bị liệt ngồi trên xe lăn sao? Hắn chết rồi – hắn là gì của ngươi?”

Lão nhân nghe vậy ngó ra hồi lâu, bỗng nhiên há to miệng, trên mặt như lộ ra biểu cảm cười to, nhưng không phát ra một chút thanh âm nào, sau đó khóe mắt chậm rãi chảy vài giọt nước mắt đùng đùng, trong khoảnh khắc trượt xuống rồi mất tăm. Diệp Bạch Y cũng chẳng để ý ông ta, chỉ ngồi xồm xuống nghiên cứu đồng xiềng xích sắt, mặc ông ta lúc khóc lúc cười như điên cuồng.

Một lúc lâu, Diệp Bạch Y mới chìa tay nói với Chu Tử Thư: “Đưa kiếm của ngươi cho ta dùng một chút.”

Chu Tử Thư biết y muốn dùng Bạch Y kiếm chém xích sắt này, liền tháo xuống đưa qua, Diệp Bạch Y nhận Bạch Y kiếm, chém ngay xuống một sợi xích, song một tiếng chói tai vang lên, xích sắt kia không hề sút mẻ, ngay cả một chỗ hỏng cũng chẳng có, ngược lại là Bạch Y kiếm trong tay y chấn động không thôi.

Chu Tử Thư nhìn mà đau hết sức.

Lão nhân kia bỗng nói: “Ngươi không cần... phí sức lực, vô dụng.”

Diệp Bạch Y liền hỏi: “Ngươi đã làm chuyện gì người người oán trách, khiến kẻ liệt kia hận ngươi như vậy?”

Lão nhân trầm mặc một hồi nói: “Ta làm... chuyện duy nhất có lỗi với nó, đó là nuôi sống một... đứa con như vậy.”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, lúc này biết vì sao sau khi Diệp Bạch Y nói “Trừ phi ngươi là con của Long Tước”, Long Hiếu đương trường thẹn quá thành giận – lão thùng cơm này đúng là thần, chuyện không thể tưởng tượng như vậy cũng có thể bị y nói trúng.

Hồi lâu, Ôn Khách Hành mới đột nhiên hỏi: “Ông nói hắn tên Long... không phải Hiếu trong hiếu thuận chứ?”

Chu Tử Thư cảm thấy y thật sự là xát muối vào vết thương của người ta, liền dùng khuỷu tay cho y một phát, Ôn Khách Hành không dám trốn, xoa xương sườn nhìn người nọ đầy tội nghiệp.

Lão nhân khản giọng cười nói: “Ta kiếp trước giết người phóng hỏa tội ác tày trời, đời này gặp báo ứng rồi!”

Lão nhân dựa cột giường, vươn cánh tay nhăn nheo như vỏ cam cọ lên đó, nói một lúc dường như đầu lưỡi lạnh lợi hơn đôi chút: “Đây chính là phòng ngủ của ta và Vũ Truy nằm đó, tiểu súc sinh kia chính là sinh ra ở nơi này. Phu thê ta hai người lại đều chết trong tay nó. Ha, không phải mệnh sao?”

Chu Tử Thư liền ôn hòa hỏi: “Vũ Truy là tôn phu nhân?”

Khuôn mặt lão nhân thật sự là thảm không nở nhìn, đẹp xấu buồn vui đều đã chẳng nhìn ra manh mối, nhưng nhắc tới hai chữ “Vũ Truy”, lớp da mặt nhăn nheo kia dường như nổi lổm không ít, một giọt nước mắt còn mắc trong nếp nhăn sâu bên khóe miệng, lấp ló ánh sáng, nhất định không rơi, ông ta thở than: “Bởi vì sinh con mà mất, sau khi Vũ Truy mất, ta liền xây dựng Khôi Lỗi trang, cho tôi tớ nghỉ việc...”

Trương Thành Linh kinh ngạc nhìn thoáng qua Ôn Khách Hành, trong lòng càng cảm thấy Ôn tiên bối này thần kỳ, ngay cả chuyện này cũng nói chuẩn, chỉ nghe lão nhân nói tiếp: “Ta đã đáp ứng Vũ Truy, phải nuôi nấng tiểu súc sinh kia thật tốt, nhưng nó lại là kẻ trời sinh không đứng được, ta liền đem sở học bình sinh dốc túi truyền thụ, nghĩ rằng cho dù nó không được bốn sự khác, cũng có năng lực sống yên phận, ôi!”

Diệp Bạch Y hỏi: “Đã như vậy, hẳn làm gì phải nhốt người?”

Lão nhân toàn thân run rẩy, im lặng hồi lâu mới thấp giọng nói: “Là vì Âm Dương sách.”

Trừ Trương Thành Linh, ba người khác đều nghiêm túc nhìn lão nhân sắp chết này không chớp mắt, Chu Tử Thư không nhịn được nhẹ giọng hỏi: “Là Âm Dương sách của Dung phu nhân sao?”

Lão nhân gật đầu, chậm rãi nói: “Sinh tử nhục cốt, nghịch chuyển âm dương...”

Thánh vật Thần Y cốc trong truyền thuyết, thế gian nghi nan tạp chứng không gì không bao, Lục Yêu cũng kỳ vọng nó có thể chữa mặt mình, còn ai sẽ càng khát khao có nó hơn một kẻ lòng ôm chí lớn nhưng trời sinh bại liệt?

Chu Tử Thư suy nghĩ cực nhanh chóng hỏi: “Âm Dương sách lúc trước không phải đồng thời bị phong vào Lưu Ly giáp với Phong Sơn kiếm và Lục Hợp tâm pháp sao? Chẳng lẽ hẳn cho rằng Lưu Ly giáp ở chỗ ông?”

“Lưu Ly giáp?” Lão nhân cười nhạt một tiếng, lắc đầu nói: “Các người đều sai rồi, Lưu Ly giáp ấy năm đó là ta làm, nhưng nó chỉ là một ổ khóa, nếu muốn được thứ phong bên trong, năm mảnh Lưu Ly giáp là không dùng được, dù là sáu mảnh bảy mảnh tám mảnh cũng vô dụng, nó còn ‘chìa khóa’ nữa.”

Diệp Bạch Y nhướn mày: “Chìa khóa ở trong tay người?”

Lão nhân đồ dẫn nói: “Ta không có.”

Diệp Bạch Y truy hỏi: “Không ở trong tay người thì còn có thể nằm trong tay ai?”

Lão nhân cười như tự giễu: “Phải rồi, người không tin, nó cũng không tin.”

Chu Tử Thư quan sát ông ta hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Long tiên bối, có phải ông biết chìa khóa ở trong tay ai?”

Lão nhân quay sang đối mặt với Chu Tử Thư, giống như có thể nhìn thấy y, gật đầu nói: “Không sai, ta biết – năm đó ta từng thề, không thể cho ai biết tầm tích của chìa khóa, Long Hiếu... Long Hiếu nó điên rồi.”

Diệp Bạch Y nheo mắt, hùng hổ hỏi: “Nói như vậy, ba mươi năm trước, đám Dung Huyền rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người là người biết chuyện?”

Lão nhân trầm mặc gật đầu, song chưa đợi Diệp Bạch Y hỏi, ông ta lại nói thêm: “Ta không thể nói, phu phụ Dung Huyền có ân cứu mạng với ta, ta từng đáp ứng Dung phu nhân, không thể nói.”

Diệp Bạch Y lạnh giọng nói: “Điều này không phải do người.”

Lão nhân cười, cật lực dịch một chân, sờ soạng sợi xích sắt xuyên qua xương bánh chè, giơ lên cho y xem, vẫn nhẹ nhàng băng quơ nói: “Người còn có thể làm gì ta? Tiểu súc sinh Long Hiếu kia... đã nhốt ta ba năm, người lại có thể làm gì ta?”

Chu Tử Thư nhìn lão nhân sắp hết hơi này dựa thành giường, mang theo một chút ý cười như có như không, bộ dáng chẳng hề để ý, bỗng nhiên trong lòng liền nhớ tới câu của Đại tướng quân Phàn Khoái “Thần chết còn không sợ, một ly rượu sao phải chối”. Không nhận được đoán Long Tước này rốt cuộc là người thế nào đây?

Kinh thái tuyệt diệu, lại vì một người mà tránh xa dân cư, một tay kiến lập Khôi Lỗi sơn trang quỷ thần khó lường, vì một hứa hẹn, giữ một bí mật, qua ba năm cuộc sống như luyện ngục nhân gian, cho dù là con trai ruột cũng không thể ép ông ta mở miệng... Chu Tử Thư bỗng nhiên cảm thấy, cả giang hồ này, bởi vì có lão nhân kéo dài hơi tàn trước mắt, mà không còn ai đương nổi một tiếng anh hùng hảo hán nữa.

Ôn Khách Hành bỗng nhiên siết chặt cánh tay đang ôm y, như muốn ghìm cả người y vào trong thân thể. Chu Tử Thư hơi chau mày, quay đầu nhìn, lại thấy Ôn Khách Hành ngơ ngác nhìn chằm chằm Long Tước, nụ cười trên mặt mất sạch, có một khắc như vậy, Chu Tử Thư thậm chí cảm thấy, trong đôi mắt cực đen kia giống như có thủy quang lóe qua, song chỉ một chớp mắt đã chẳng thấy đâu.

Chỉ nghe y nói với Diệp Bạch Y: “Ê, lão quái vật, người ta không chịu nói, người cũng đừng làm người ta ghét thêm.”

Diệp Bạch Y không thèm để ý đến y, một phen túm tay Long Tước, lạnh giọng nói: “Ta không muốn biết Lưu Ly giáp gì chìa khóa gì, ta chỉ muốn hỏi, năm đó Dung Huyền và vợ rốt cuộc là chết như thế nào?”

Y túm quá chặt, gân xanh trên mu bàn tay lồi lên, trên mặt Long Tước lộ ra vẻ đau đớn, lại vẫn nói: “Ta không...”

Ôn Khách Hành chau mày, thả Chu Tử Thư xuống, giao cho Trương Thành Linh đỡ, không rõ lý do giận dữ nói: “Lão quái vật, người có thôi đi không?”

Sau đó lại không nói tiếng nào bỗng nhiên khó dễ, đánh đến hậu tâm Diệp Bạch Y.

Trương Thành Linh vừa đỡ Chu Tử Thư vừa ngơ ngác há hốc miệng, hoa cả mắt nhìn Ôn Khách Hành và Diệp Bạch Y động thủ, gã hoàn toàn không rõ vì sao người vừa rồi còn là đồng minh lại bỗng nhiên trở mặt.

Hai người này động thủ lên động tĩnh không hề nhỏ, tù thất vây khốn Long Tước cơ hồ đất rung núi chuyển, cả hai đánh nhau như phá nhà, Ôn Khách Hành chiêu nào cũng tàn nhẫn, không nể tình nữa, Diệp Bạch Y nổi giận mắng: “Tiểu tử, ngươi phát điên gì thế?”

Ôn Khách Hành hừ lạnh nói: “Thấy ngươi không vừa mắt, ta muốn đánh ngươi, không được sao?”

Trương Thành Linh không hiểu liền hỏi ngay Chu Tử Thư: “Sư phụ...”

Chu Tử Thư không để ý tới gã, chân mày nhíu chặt, trong lòng giống như bỗng nhiên hiện lên một hình dáng đại khái, chợt sáng tỏ thông suốt, liền đẩy Trương Thành Linh ra, đi đến ngồi xuống bên cạnh Long Tước.

Long Tước lắng tai nghe, hỏi: “Ngươi bị thương?”

Chu Tử Thư nói: “Con ông hại đấy.”

Long Tước liền cười rộ lên, nói khàn khàn: “Được rồi... so với ta thì ngươi đã không tồi.”

Chu Tử Thư không nói gì, cẩn thận nghiên cứu xích sắt trên người ông ta, nói đến cơ quan thì y là mười khiếu thông chín khiếu, một khiếu không thông, song nếu luận hình cụ thì không một ai quen thuộc hơn tiền nhiệm thủ lĩnh Thiên Song, thế nhưng Chu Tử Thư lật qua lật lại nhìn một phen mà chẳng thể nhận ra xích kia làm từ thứ gì. Liền bỏ cuộc nói với Long Tước: “Ta bắt lực rồi, hiện tại con ông đã chết, ông phải làm thế nào đây?”

Long Tước ngẫm nghĩ, bình tĩnh nói: “Thế ta cũng nên chết rồi – ta sớm đáng chết rồi, nó không cho, hiện tại chẳng ai quản nữa. Đời này, ta chung quy hối một việc, đó là không giáo dưỡng tốt con của Vũ Truy, ta biết nó cũng là con ta, lại luôn cảm thấy là nó đã lấy mạng Vũ Truy, nếu... mấy năm nay, người làm cha ta đây phạm có một chút chỗ tốt, cũng không đến mức hại nó.”

Chu Tử Thư cảm thấy lời này có đạo lý, cũng chẳng biết nên an ủi thế nào, cuối cùng thẳng thắn thừa nhận: “Không sai.”

Lúc này Diệp Bạch Y và Ôn Khách Hành đã thật sự lật tung nóc, hai người kia nhảy ra đánh tiếp, trong tù thất tối lại sáng rực, Long Tước giống như cảm giác được ánh mặt trời, run rẩy đưa tay đón, vạn phần thỏa mãn mà thở dài.

Chu Tử Thư mới định nói tiếp thì nghe Diệp Bạch Y bên ngoài không thể nhịn được nữa giận dữ nói: “Tiểu tử ngươi góp vui cái gì? Họ Long, ta nhất định phải biết Dung Huyền năm đó ra làm sao, đó là đồ đệ ta!”

Vừa rống ra, ngay cả Long Tước cũng dừng lại, Ôn Khách Hành một chân quét ngang qua cương giữa không trung, bảo trì một tư thế buồn cười, cổ quái đánh giá Diệp Bạch Y, thầm nghĩ Dung Huyền và Long Tước là người đồng lứa, Diệp Bạch Y là sư phụ Dung Huyền... họ Diệp này chẳng lẽ là con ba ba ngàn năm rùa vạn năm hay sao?

Diệp Bạch Y lạnh lùng trừng y một cái, quay người về phòng, từ trên cao nhìn xuống mà đứng trước mặt Long Tước, nói một cách cứng nhắc: “Năm đó Dung Huyền đánh cắp nửa bản Lục Hợp tâm pháp từ chỗ ta xuống núi rồi không trở về nữa, hiện giờ bởi vì thứ y lưu lại mà Trung Nguyên vô lâm triệu tập Sơn Hà lệnh, chẳng lẽ ta không nên biết năm đó đã xảy ra chuyện gì?”

Long Tước hỏi: “Ngươi là Diệp... Diệp...”

“Ta chính là Diệp Bạch Y.”

Long Tước hít một hơi thật sâu, lắc đầu thở dài: “Không thể ngờ tiền bối lại còn trên nhân thế...”

Một lão giả râu tóc bạc trắng gọi một người trẻ tuổi là tiền bối, cảnh tượng trước mắt hết sức quỷ dị.

Chu Tử Thư ngẫm nghĩ một chút rồi nói chen: “Ta từng xông nhầm vào cơ quan của Khôi Lỗi trang, gặp phải hai người gỗ một nam một nữ, trong trang có rất nhiều người gỗ, đều là đầu trơn mặt trơn, rập từ một khuôn, không một kẻ nào giống đôi đó, cận kề như người thật. Long tiền bối, đôi người gỗ đó của ông, khắc ông và tôn phu nhân, hay là phu phụ Dung Huyền?”

Long Tước nhắm mắt một lúc lâu mới nói: “Là phu phụ Dung Huyền.”

Chu Tử Thư nhẹ giọng nói: “Sau đó chúng tự đập nát đầu nhau.”

Tay Long Tước khẽ run lên không thể nhìn thấy, Diệp Bạch Y lập tức hỏi: “Dung Huyền đã tẩu hỏa nhập ma?”

Long Tước im lặng gật đầu rồi nói: “Không sai, trước khi Dung phu nhân chết, y đã tẩu hỏa nhập ma, Dung phu nhân, là chết trên tay y.”

51. Chương 51: Chuyện Xưa

“Khi đó Dung Huyền và ta với vài người khác nữa đều còn trẻ, tự cho là không tồi, nguừ tầm nguừ mã tầm mã, có chút giao tình, thường cùng nhau luận bàn uống rượu, Dung Huyền là công phu cao nhất, ngộ tính tốt nhất trong chúng ta, một ngày từ hậu, Dung Huyền bỗng nhiên đại phát cảm khái, nói nam nhi sống trên thế gian, nếu cả đời không thành tựu một phen công nghiệp, không có tiếng tăm gì, chẳng phải tiếc nuối?”

Long Tước nói chuyện vẫn cực thông thả, hơn nữa nói một hồi là phải ngừng một hồi, chẳng biết là thể lực không gượng được hay là những sự tình đó đều đã quá xa xưa, cần hồi ức cẩn thận mới được, trên mặt Diệp Bạch Y chẳng nhìn ra manh mối, Ôn Khách Hành lại yên lặng, cực chuyên chú lắng nghe một cách hiếm thấy.

“Dung Huyền nói, đạo võ học bác đại tinh thâm, võ công tuyệt học của các đại môn phái trong giang hồ đều có ưu khuyết điểm, qua mỗi mấy chục mấy trăm năm, trong võ lâm đều có kỳ tài hoành không xuất thế, thành tông sư một thời, tự thành một trường phái, Hoa Sơn, Côn Sơn, Thương Sơn vân vân đều là như thế, nhưng nổi nghiệp thường vô lực, chẳng qua rập khuôn bắt chước tiền nhân truyền lại, đời sau không bằng đời trước, tất có suy, tất có vong. Thế nhưng các đại môn phái đều chối cùn tự quý, đem một chút công phu kia giấu dưới đáy hòm không cho người ta trông thấy, cứ thế mãi, cũng chẳng biết bao nhiêu thần công tuyệt học liền thất truyền. Dung Huyền cảm thấy thứ như môn phái này rất ngu xuẩn...”

Nghe đến đó Diệp Bạch Y không nhịn được hừ lạnh nói: “Lời này vốn là ta nói, tiểu tử kia chẳng qua máy móc lặp lại thôi. Tất cả những người tự xưng môn nào phái nào còn cảm thấy mình rất tài giỏi, chẳng cần nhìn cũng biết nhất định là thùng cơm, người khác dạy cái gì mới học cái đó, học cái gì mới có thể biết cái đó, có khác chi lũ khỉ nghệ nhân tạp kỹ dạy? Về phần tuyệt học, tuyệt học không phải cũng là người viết ra sao, tranh võ đầu một quyển bí tịch người khác viết, ăn mót ăn nhặt còn phụng như khuê biểu, là cảm thấy người ta hai đầu hay người không có đầu?”

Chu Tử Thư nghe vậy không nhịn được cười khe khẽ, ai ngờ Diệp Bạch Y lập tức trừng y một cái nói: “Cười cái gì? Người chính là bị thứ không nên thân Tần Hoài Chương kia dạy hư.”

Long Tước nghe vậy trầm mặc hồi lâu lại nói: “Tiền bối quả nhiên là thể ngoại kỳ nhân.”

Sau đó nói tiếp: “Cho nên y nghĩ ra một chủ ý, mấy người liền lên thương lượng, ước định tự trộm võ công nhà mình đến đặt chung, thành lập một võ khố, dung hội thông suốt, phải sáng chế một tuyệt học tụ tập sở trường của các nhà, cơ quan của võ khố là ta chế tạo, chính là Lưu Ly giáp hoàn chỉnh trong truyền thuyết, muốn mở ra còn cần có một cái chìa khóa, Lưu Ly giáp do chúng ta chia nhau bảo quản, chìa khóa thì do Dung phu nhân giữ...”

Diệp Bạch Y lại ngắt lời: “Tập hợp sở trường của các nhà? Thế gian này dài ngắn cùng sinh, chẳng thứ nào có thể chỉ dài không ngắn – đánh rắm thôi! Kim cương chương và Nga Mi thích có thể hợp chung sao? Hán tử cao lớn thô kệch có thể nhét vào váy tiểu nữ tử sao? Đạo lý này con nít cũng hiểu – nếu người thật sự có thể hiểu chân lý võ học, hoa bay lá rụng, thủy triều lên xuống cũng có thể có sở ngộ, nếu không trộm hết điển tịch thiên hạ cũng chẳng qua là đồ chép sách.”

Long Tước không nói gì, chỉ thở dài thườn thượt.

Trong mấy người bọn họ, người khác đối với điều này hoặc giả không có khái niệm, Chu Tử Thư lại minh bạch, vô luận là ăn cắp bí tịch nhà khác hay tiết lộ công phu bản môn với người ngoài, đều là đại kỵ trong giang hồ, y vừa nghe liền hiểu được nguyên nhân năm đó Triệu Kính Triệu đại hiệp bị trục xuất khỏi gia môn, không nhận được hỏi: “Mấy người ông nói đó, chính là nhân tài mới xuất hiện trong năm đại gia tộc khi ấy, thí dụ như Triệu Kính Cao Sùng Thẩm Thận?”

– Khó trách với chuyện Lưu Ly giáp Cao đại hiệp nói năng thận trọng, đến cuối cùng cũng hàm hồ.

Long Tước gật đầu, thăm đạm cười nói: “Không sai, buồn cười chúng ta khi đó còn tự cho là đã khơi dòng, đập tan tất cả giới hạn môn phái – mà Dung Huyền lấy ra, chính là nửa bản Lục Hợp tâm pháp.”

Ánh mắt mấy người khác không tự chủ được tập trung vào Diệp Bạch Y, Chu Tử Thư khó nhận được hỏi: “Tiền bối, Lục Hợp tâm pháp rốt cuộc là thứ gì?”

Diệp Bạch Y nhú mày, hiếm khi không phát ngôn bừa bãi: “Lục Hợp tâm pháp truyền thuyết là vật thượng cổ, Lục Hợp tâm pháp chân chính kỳ thật sớm thất truyền, một... bằng hữu của ta tình cờ được nó, dùng khoảng thời gian hai mươi năm tự mình bổ toàn một phần, chia làm thượng hạ hai quyển, quyển hạ bị Dung Huyền đánh cắp, quyển thượng năm đó ở lại trên Trường Minh sơn, bị y... bị chúng ta hủy đi rồi.”

Chu Tử Thư lập tức được hai tin tức từ trong lời y nói, một là trên Trường Minh sơn có một người đồng lứa luận giao với Diệp Bạch Y, một là người này dám bổ toàn vật thượng cổ, tuyệt đối cũng là một cao nhân, lại liên tưởng đến câu “Ta đã bao giờ nói ta là Cổ tăng” của Diệp Bạch Y, liền hơi nhướng mày, thâm nghĩ chẳng lẽ người kia mới là Trường Minh sơn Cổ tăng chân chính?

Như vậy Diệp Bạch Y mang danh hào Cổ tăng một mình xuống núi, là bởi vì Cổ tăng chân chính không thể hành động, hay là... đã không còn trên nhân thế?

Những ý nghĩ này ở trong lòng y nháy mắt qua ngay, chỉ nghe Long Tước tiếp tục nói: “Chúng ta đều xem qua nửa quyển sách cổ đó, nội dung bên trong thật sự cao huyền thâm thúy quá mức, không ai có thể hiểu thấu đáo. Trong khoảng thời gian đó mỗi người đều quên ăn quên ngủ, tìm kiếm trong điển tịch mệnh môn biển khơi như đói khát, hy vọng có thể tìm được một chút manh mối để chú thích bản tâm pháp kia – lực hấp dẫn của nó thật sự quá lớn, Dung Huyền nói, tham ngộ thấu quyển sách ấy, đó là tham ngộ thấu bát hoang lục hợp, chân chính thiên nhân hợp nhất.”

Đó là một loại cảnh giới tuyên cổ truyền thuyết, mọi người đều đang truy cầu cảnh giới ấy để lên tuyệt đỉnh, không ai có thể ngăn cản loại hấp dẫn đó.

Song sự kiện này chưa bao giờ có cái gọi là đường tắt, tỷ như thiên tài địa bảo vĩnh viễn đều ở nơi nguy hiểm nhất, thứ càng có thể cho người ta trở nên cường đại, khảo nghiệm với tâm trí cũng càng nghiêm khắc, càng là vô công cao thâm thì càng dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Lúc này Diệp Bạch Y cũng im lặng.

“Dung Huyền là người đi được xa nhất, cũng có chấp niệm sâu nhất trong chúng ta. Y cơ hồ phải trầm mê trong bản tâm pháp đó, nhưng chúng ta không ai phát giác, bởi vì chúng ta lúc ấy đều đang trầm mê – mãi đến một ngày kia, y nói y rốt cuộc đã hiểu thấu, bản ý của cái gọi là Lục Hợp tâm pháp, đó là phá rồi lập sau, không phá không lập.”

Diệp Bạch Y chấn động, lẩm bẩm: “Cái gì...”

Tay Long Tước hơi run rẩy, toàn thân ông ta đều đang run: “Trong Lục Hợp tâm pháp nói ‘đi đến tận cùng, mới dòm được thiên môn’, thế nào là đi đến tận cùng? Có thể là tự phế võ công, có thể là tự đoạn kinh mạch, thậm chí có thể là tự tuyệt tính mạng...”

Trên mặt Diệp Bạch Y hiện ra vẻ cổ quái cực kỳ, y hỏi: “Các người nghĩ như vậy?”

Long Tước mới gật đầu, liền thấy Diệp Bạch Y bỗng nhiên thất thanh cười rộ, lúc y cười mặt cũng cứng đờ, khóe mắt cứng nhắc chẳng có nổi một nếp nhăn, ngược lại co rúm mắt tự nhiên, lại ẩn ẩn sinh ra nét bí ai: “Tự phế võ công, tự đoạn kinh mạch, tự tuyệt tính mạng... Ha ha, thế mà các người cũng nghĩ ra được.”

Long Tước dờ dẫm nói: “Khi đó chúng ta đều đã điên. Mỗi người đều biến thành càng ngày càng dễ dàng nóng nảy, đặc biệt là Dung Huyền. Y nói, muốn thành sự đệ nhất đẳng, thì phải có đảm lượng đệ nhất đẳng, phải dám đi con đường người khác không dám nghĩ... Lúc ấy Vũ Truy đã có thai, ta tuy rằng bị yêu thư kia ảnh hưởng nhưng cũng chưa đến nông nỗi ném vợ bỏ con, vì thế rút khỏi đầu tiên, việc này hung hiểm, họ liền để ta làm hộ pháp.”

Ông ta hít sâu một hơi: “Họ chọn thời gian, ngồi thành một vòng, không thành công thì thành nhân, nhưng đầu gối đến lúc đó thật, ngoại trừ Dung Huyền, những người khác lại không hện mà cùng dừng cương trước bờ vực.”

Diệp Bạch Y lạnh lùng nói: “Người khác luyện võ, chẳng qua là vì thân phận địa vị, dã tâm sự nghiệp, đều không phải vì bản thân võ công, không đáng mạo hiểm như vậy, lại chỉ có tiểu tử Dung Huyền kia mới là võ si chân chính, điều này có gì mà không ngờ được?”

Long Tước gật đầu nói: “Y tự đoạn tâm mạch, mặt còn tươi cười nhưng đã tắt thở. Chúng ta chẳng dám thở mạnh chờ đợi không biết bao lâu, mới hiểu được hóa ra y đã sai... Một giấc mộng đến tận đây mới tỉnh, mọi người hoặc ngồi hoặc đứng đều ngây ra. Dung phu nhân tuy không biết võ công nhưng xuất thân Thần Y cốc, cứu sống vô số người, tự nhiên không cam lòng để trượng phu cứ thế mà chết, nàng bình tĩnh lại, lấy mười tám cây ngân châm độ vào ngực Dung Huyền suốt ba canh giờ, giữ được một chút hơi nóng trên ngực y, còn có hô hấp mỏng manh, chúng ta đều cho là y đã sống lại, nhưng y vẫn chưa tỉnh, rõ ràng chỉ là hoạt tử nhân.”

“Dung phu nhân dùng lệ rửa mặt ba ngày, cuối cùng quyết định về Thần Y cốc trộm Âm Dương sách. Nàng không biết võ công, việc này hung hiểm, vì thế ta đi cùng nàng, tính ra vẫn là ta tự tay đưa thứ kia đến trần thế.”

Ôn Khách Hành bỗng nhìn hướng Chu Tử Thư, mím môi, lần đầu tiên ngắt lời Long Tước, hỏi chen: “Âm...”

Âm Dương sách kia, thật sự có thể cứu được cả người đã đoạn tuyệt tâm mạch ư?”

Chu Tử Thư nghe vậy ngậy ra một lát mới ngẩng đầu, lại vừa vặn gặp ánh mắt y, bỗng cảm thấy ngực nóng lên – thương đã thành tử cục, ngay cả Đại vu Nam Cương cũng lắc đầu, nhưng vẫn có người thay y nhớ mãi không quên, hà tất kia chứ? Y ngỡ ngàng nghĩ, thế nhân như bèo nước gặp nhau, chẳng qua đều là một trường khách tha hương, chẳng lẽ... người nọ lại là thật lòng sao?

Một lần nữa không cảm nổi lòng dời ánh mắt, chỉ cảm thấy tầm mắt Ôn Khách Hành dừng trên người y giống như có sức nặng có độ ấm.

Long Tước cười khẩy nói: “Một quyển y thư, thật sự là thánh vật, Thần Y cốc kia là nơi nào, treo biển hành y tế thế, còn có thể giấu giếm hay sao? Cái gọi là Âm Dương sách, chính là thuật chuyển di, muốn tu bổ tâm mạch của một người, thì phải lấy một trái tim sống nguyên, mới moi ra từ người khác để đổi... Là thánh vật gì chứ?”

Chu Tử Thư hỏi: “Dung phu nhân thật sự...”

Long Tước trầm mặc hồi lâu mới thở dài nói: “Thân sơ xa gần, nhân chi thường tình, nàng ấy không phải thánh nhân, chẳng qua là một nữ nhân vì trọng phu mà phản xuất sư môn, thị phi trong đây người ngoài chúng ta không thể bình luận được.”

“Dung Huyền sống lại.” Diệp Bạch Y nói.

“Phải.” Long Tước nói, “Y chẳng những sống, không biết là cơ duyên xảo hợp hay tâm pháp kia quả thật yêu dị như thế, sau khi y tỉnh lại, chân khí trong cơ thể tăng vọt, sinh tử một phen, thật sự hiểu thấu nửa bản, ngay cả cơ hội để Dung phu nhân dựa vai khóc một hồi mất mà được lại cũng không cho đã trực tiếp đi bế quan, muốn bỏ toàn nửa bản thượng kia.”

Diệp Bạch Y bình luận: “Tiểu súc sinh.”

Long Tước nói tiếp: “Sau đó đã xảy ra những gì thì ta cũng không biết tường tận, nội tử lâm bồn, ta chỉ lo ở bên cạnh, nàng khi sinh sản hung hiểm cực kỳ, đại phu miễn cưỡng kéo lại mẩu tử từ Quỷ Môn quan, nhưng sau đó thân mình nàng bị moi rỗng, ta bầu bạn suốt nửa năm, cuối cùng ngay cả đại phu cũng vô lực xoay chuyển trời đất, rốt cuộc...”

Nói rồi khóe mắt rơi lệ, chậm chậm lắc đầu: “Ta nản lòng thoái chí, một vị bằng hữu cùng ta trở về tìm họ, muốn tạm biệt từ đây... Về đến chỗ vô khổ, ai ngờ khéo thế nào mà vừa lúc bắt gặp Dung phu nhân trọng thương gần chết, ngực nàng cầm kiếm của Dung Huyền, Dung Huyền hai tay đầm máu, cũng chẳng biết là đã đâm ra hay là hồi vị tử trong điên cuồng, chỉ ở bên cạnh ngơ ngác nhìn nàng. Vị bằng hữu kia nhất thời xúc động rút kiếm chém đến y, ta muốn ngăn nhưng không kịp. May mà Dung Huyền tâm ý dao động, chẳng lòng dạ nào ham chiến, bỏ chạy mất, lúc ấy Lưu Ly giáp đã không thấy bóng dáng, Dung phu nhân sắp chết, liền đem chìa khóa vô khổ giao phó cho vị bằng hữu kia. Chúng ta đã thề độc, đời này tuyệt không tiết lộ một chữ, để vô khổ nọ không ai có thể mở ra được nữa.”

Dứt lời, mấy người mãi không nói gì, qua rất lâu Chu Tử Thư mới hỏi: “Liền có chuyện Dung Huyền cuồng tính đại phát, bị người ta truy sát trốn vào Quỷ cốc, sau đó bị vây công đến chết về sau sao?”

Long Tước thở dài nói: “Khi đó ta đã về Khôi Lỗi trang, không hỏi thể sự nữa, ước chừng chính là như vậy.”

“Chết hay lắm.” Diệp Bạch Y nhắm mắt, hai tay nắm chặt chuôi Bạch Y kiếm, gân xanh trên mu bàn tay lồi lên, chuôi kiếm kia lại bị y bóp thành bột mịn, mũi kiếm cắt lòng bàn tay bị thương, leng keng rơi xuống đất, Diệp Bạch Y như là không hay biết, chỉ ngắt từng chữ lặp lại một lần: “Chết hay... lắm.”

Nói xong không chào một tiếng quay người đi mất, thoáng chốc đã chẳng còn tung tích.

Trương Thành Linh từ đầu tới đuôi nghe nửa hiểu nửa không, thấy hai người họ đều yên lặng, liền không nhịn được đánh bạo mở miệng hỏi: “Lão bá bá, ông phải làm thế nào đây?”

Long Tước cân nhắc hồi lâu, sờ soạng đụng đến chéo áo Chu Tử Thư, thấp giọng nói: “Người trẻ tuổi, làm chút chuyện tốt, cầm thanh kiếm đó cho ta thống khoái đi, nghiệp chướng Long Hiếu kia không cho ta chết, hiện giờ nó đi gặp Diêm vương rồi, ta cũng có thể xuống tính sổ với nó!”

Chu Tử Thư còn chưa kịp nói gì, Ôn Khách Hành lại bước lên, khom lưng cẩn thận đỡ lấy thân thể Long Tước, đặt bàn tay ngay ngực ông ta, hiếm khi nghiêm túc kính cẩn nói: “Ta nháy mắt là có thể chấn nát kinh mạch của ông, sẽ rất thống khoái, tiền bối, ông nghĩ kỹ đi.”

Long Tước cười rộ: “Được, được, đây là người đang tích đức hành thiện, động thủ...”

Chữ “thủ” mới dứt, ngón tay Ôn Khách Hành mềm mại đáp lên nơi đó đột nhiên phát lực, Long Tước cười to chưa dứt, toàn thân liền co rút một thoáng, nụ cười ấy vĩnh viễn lưu lại trên mặt.

Trương Thành Linh quả thực không dám tin, ngơ ngác nói: “Lão bá bá...”

Ôn Khách Hành đưa tay vuốt mắt Long Tước, lại để ông ta nằm ngay ngắn, sờ đầu Trương Thành Linh nói: “Đừng làm nhục ông ấy nữa, ông ấy là một anh hùng, cũng nên chết cho giống một anh hùng.”

Y dừng một chút rồi nói với Chu Tử Thư: “Ta muốn ở lại một thời gian, coi như tiễn đưa ông ấy.”

Chu Tử Thư vịn cột giường đứng dậy đáp: “Được.”

Liền muốn đi ra ngoài, Ôn Khách Hành gọi y lại: “A Như, người ở lại với ta đi, dưỡng thương của người.”

Chu Tử Thư cười nói: “Dưỡng khỏi cái này, khỏi được cái kia sao? Đã không dưỡng khỏi được, ta nên nắm

chặt thời gian ăn uống chơi bời vẫn lời hơn...”

Ôn Khách Hành cúi đầu mỉm cười, khẽ nói: “VẬY NGƯỜI... COI NHƯ NÁN LẠI ĐÂY BỒI TA MẤY NGÀY ĐI?”

Chu Tử Thư dừng bước, trầm mặc một hồi lâu, lúc này mới nói: “ĐƯỢC.”

52. Chương 52: Sơn Cư

Ôn Khách Hành đến cuối cùng cũng không thể gỡ thi thể Long Tước khỏi chiếc giường xuyên cột sắt to kia, đành phải đốt cả giường, giết người lại phóng hỏa, đem thiện hạnh tội ác chồng chất này tiến hành đến cùng.

Trương Thành Linh đứng ở nơi không xa, nhìn khói lửa bốc lên, bỗng nhiên cay mũi, không hiểu sao mà cảm thấy buồn đau. Lúc này một bàn tay đặt trên vai gã, Trương Thành Linh tầm mắt mông lung ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Chu Tử Thư hai mắt ánh hỏa quang, không biết là bi hay hỉ, cũng không biết là nói với gã hay độc thoại: “Khóc cái gì, con người ta đâu thể nào không chết?”

Đây là giang hồ, có người đại tiểu, cuồng ẩm, vạn dặm non sông hoành hành vô kỵ, lui tới vô tung, có người im lặng ở nơi dấu chân hiếm thấy này đi đến cuối, chỉ có mấy người xa lạ tự ôm tâm sự như vậy, chẳng nói gì mà tiễn ông ta lên con đường Hoàng Tuyền lạnh lẽo vắng lặng kia. Mỗi một ngày, đều có thiếu niên vì gần giấc mộng của mình thêm một bước mà mừng rỡ như điên, mỗi một ngày, cũng đều có người chết đi.

Ba người ở lại Khôi Lỗi sơn trang, Ôn Khách Hành tìm được một tảng đá lớn, dựng đứng phía trước gian tù thất nhỏ vách tường đều bị hun đen kia, trước khắc một dòng ngày tháng “Năm Bính Thìn, mừng tám tháng chạp”, nói là phải chậm rãi viết đến đầu xuân sang năm.

Chu Tử Thư cười nhạo một tiếng chẳng thèm bình luận, Trương Thành Linh nghe thế lại ần ần vui mừng – gã một ngày trước còn cảm thấy ở đây cơ quan trùng trùng, không đâu không quỷ dị, hiện tại lại cảm thấy nơi này giống như thế ngoại đào nguyên, chẳng cần liều mạng với ai, cũng chẳng cần bị ai đuổi chạy trốn chết, mỗi ngày chính là luyện công gây người bị sự phụ mắng... mắng thì cứ mắng đi, dù sao sự phụ đầu thế thật sự chặt đầu gã xuống làm bồ, nợ nhiều không lo, răn nhiều da dày, chính là chân lý đệ nhất cổ kim.

Bên cạnh tù thất còn có mấy gian phòng, một số là khách phòng, một số như là của hạ nhân, có điều lâu năm không ai ở, đổ nát chẳng ra làm sao, Trương Thành Linh để biểu đạt hiếu tâm đã bận bịu thu dọn một lần – tuy rằng vẫn rất khó coi nhưng mấy người đều quen màn trời chiếu đất cho nên cũng đành tạm bợ như vậy.

Ban đêm, khi Chu Tử Thư mới nằm xuống mơ mơ màng màng muốn ngủ, liền nghe thấy cửa phòng “két” một tiếng mở ra, gió lạnh vừa lùa vào, người nọ lại nhanh chóng đóng cửa, Chu Tử Thư khoanh khắc ấy lập tức tỉnh táo, quả thực hết cả buồn ngủ, nhưng không biết vì sao lại không mở mắt, giống như hoàn toàn chẳng thèm để ý.

Ôn Khách Hành ôm chần, cười vừa đê tiện vừa dâm dăng, đứng ở bên giường y nói: “Phòng ta thật sự không cách nào ở được, xó nhà còn có người gõ đầu toàn mạng nhện trông hết như tiểu quý, nằm trên giường vừa mở mắt là trừng nhau với nó...”

Chu Tử Thư nhắm mắt ngắt lời y: “Người có thể quay nó đi.”

Ôn Khách Hành buông chần trong tay xuống bảo: “Ta không có hứng thú với mộng rồi, người dời vào trong một chút, dành cho ta một chỗ.”

Chu Tử Thư không nói gì, giả chết.

Ôn Khách Hành dạy dỗ: “A Như, làm người phải có lòng cảm thông, người luôn miệng nói phải tích đức hành thiện, hai ta đồng sinh cộng tử chàng chàng thiếp thiếp thời gian dài như vậy mà ngay cả nửa giường cũng chẳng chịu chia, có thích hợp không?”

Chu Tử Thư mở mắt liếc y một cái nói: “Vừa rồi thấy không thích hợp, hiện tại thấy rất thích hợp...”

Y chợt dừng lại – bởi vì Ôn Khách Hành quyết định hành động nhanh như tâm động, tự mình động thủ đưa tay xuyên qua dưới chân vai y, nâng cả người y lên dịch vào ba thước, lúc này mới hôn hử ngồi phịch xuống, cưu chiếm thước sào mà nằm dài.

Cuối cùng còn phát ra một tiếng thở dài vừa lòng thỏa ý.

Giường này vốn không nhỏ, nhưng y vừa chen lên, lập tức khiến người ta cảm thấy quả thực ngay cả trở mình cũng khó, Chu Tử Thư toàn thân cứng đờ không dễ phát hiện, miễn cưỡng làm như không việc gì mà trở mình đưa lưng về phía y, nhét mình vào trong chần, giống như không chờ kịp muốn ngủ, song tích tắc trở mình liền mở mắt, chỉ cảm thấy chẳng sao nhắm nổi.

Ôn Khách Hành dường như cảm thấy giường y thoải mái vô cùng, ba hồi trở mình, ba hồi cựa quậy, hết như một con khỉ gãi đầu gãi tai, nhưng nơi này chỉ lớn bằng ấy, đối phương đánh rắm cũng chỉ hận không khiến ván giường chấn động một hồi, mỗi một động tác của y Chu Tử Thư đều cảm giác được, cảm thấy trong lòng bỗng nhiên nôn nóng, hận không thể đá y xuống.

Một lát sau, Ôn Khách Hành rốt cuộc yên tĩnh, Chu Tử Thư ép mình nhắm mắt, ý đồ xem nhẹ người phía sau, lại nghe Ôn Khách Hành đột nhiên nói: “A Như...”

Chu Tử Thư chẳng thèm để ý, sau đó y nghe thấy tiếng tóc và gối cọ nhau, đoán là người nọ quay đầu nhìn bóng lưng y, vừa nghĩ đến điều này, Chu Tử Thư bỗng nhiên cảm thấy lưng khó chịu như thể có sâu bò, Ôn Khách Hành dừng một chút, phát hiện Chu Tử Thư không có xu hướng muốn tiếp lời, liền thò bàn tay An Lộc Sơn*, nhẹ nhàng khoác lên eo Chu Tử Thư, lại nhỏ giọng gọi: “A Như...”

Chu Tử Thư lập tức dựng thẳng lông tơ, giận dữ quay người mắng: “Người có ngủ không? Không ngủ thì

cút về phòng mình lằm nhằm với con người gố kia!”

Ôn Khách Hành một tay gối đầu, nghiêng mặt nhìn y, đúng lý hợp tình nói: “Ta ở đây mà người chẳng nói hai lời ngủ mất tiêu, người không biết ta ôm ý đồ xấu với người sao?”

Chu Tử Thư thầm nghĩ tên này vô liêm sỉ quả thực đã đến nông nổi trước kia không có mai sau cũng không, thật sự chẳng nghĩ ra phải nói gì với y, vuốt chó của Ôn Khách Hành để trên eo nhìn như đang hoang không hề động đậy, đầu ngón tay lại cọ cọ tại chỗ, Chu Tử Thư theo bản năng muốn đánh văng tay y, nhưng vừa thấy Ôn Khách Hành trừng ra dáng vẻ lộn chết không sợ bóng nước sôi thì lại đổi ý, vẫn nằm xuống, rất có xu hướng cứ thế ngủ chết, ném ra một câu: “Người cứ tự tiện.”

Liền vô cùng có định lực mà nằm ngay đơ.

Ôn Khách Hành lại sờ soạng một hồi, thấy y quả nhiên không hổ là cao thủ thế gian ít có, định lực đầy đủ, cũng ở phía sau y cười cười không tiếng rồi nhẹ nhàng nhắm mắt.

Mãi đến nửa đêm, Ôn Khách Hành bỗng nhiên cảm thấy người bên cạnh hơi co rúm cực nhẹ, lập tức tỉnh giấc, biết đã đến nửa đêm.

Có lẽ là trời lạnh chần khó giữ ấm, ngủ một hồi hai người liền lăn đến một chỗ, Chu Tử Thư hơi cong lưng, thoát nhìn như là dựa vào lòng người kia, Chu Tử Thư mỗi ngày sau nửa đêm tất không ngủ được, đã sớm thành quen, chỉ là mở mắt nghe thấy hô hấp của người bên cạnh, mới nhớ ở bên còn có một người như vậy, bản thân cũng hơi xấu hổ, muốn né tránh không dấu vết, hai tầng nội thương trên người lại khiến y chẳng còn sức, đành phải cắn răng chịu đựng.

Ôn Khách Hành nhướng mày, tay siết chặt, hơi nhồm người, một bàn tay đỡ trên hậu tâm y, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy, đau à?”

Chu Tử Thư không nói gì, chỉ bắt giác cong lưng càng dữ hơn, ngón tay nắm chặt đệm chăn – mỗi ngày chỉ một lần nửa đêm luân phiên này lợi hại nhất, gắng qua là có thể tự mình điều tức, để chịu đôi chút.

Y nhắm mắt lại, trong mùa đông giá rét mà thái dương rướm mồ hôi, tận lực để hô hấp yên bình, nhưng dù như thế thì Ôn Khách Hành vẫn nghe ra hô hấp của y hơi run rẩy bất ổn.

Liền yên lặng ôm cả vai lưng Chu Tử Thư qua, tay kia thì ôm eo y, để đầu y tựa vào ngực mình, như ôm một đứa trẻ gặp ác mộng, nhẹ nhàng vỗ về lưng y.

Chu Tử Thư hiếm khi ngoan ngoãn thuận theo.

Khoảnh khắc ấy họ đều tỉnh, lại đều lặng yên, đêm dài chưa hết lướt qua cửa sổ, thời gian và đau đớn đều dường như dài lâu vô cùng, dài lâu đến... như nhất định bắt người ta khắc cốt铭 tâm.

Chu Tử Thư đầu óc hơi mờ dần nghĩ ban ngày phá hoại nhau, ban đêm lại thế này, giống như nương tựa lẫn nhau, chẳng phải là vô thường sao?

—
*Xuất từ điển cổ An Lộc Sơn sờ ngực Dương quý phi.

53. Chương 53: Năm Mới

Ôn Khách Hành nói được làm được, bày tảng đá lớn kia, mỹ danh phải chậm rãi viết mộ chí cho Long lão gia tử, thực chất là “chậm rãi” như thêu hoa, một ngày khắc hơn mười chữ, còn phải nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải, nhất định phải gieo vần đoan chính, tự thể phong lưu mới được, viết xong còn lui vài bước tự thưởng thức một phen, chấp tay sau lưng gật gù đắc ý như đã coi mình thành Lý Đỗ tại thế.

Nhìn lại nội dung kia, quả thực là hạ bút ngàn lời lạc đề vạn dặm, ba tờ giấy không thấy một cọng lông lữa, ngựa thần lướt gió tùy ý phát huy, ngay cả Trương Thành Linh cũng cảm thấy chắc Ôn tiên bối lúc viết mộ chí này thật sự chuyên chú thái quá, đến mức quên bống cả Long lão tiên bối.

Chu Tử Thư lúc tuổi tác chưa lớn đã phiêu bạt giang hồ, xưa nay da dày thịt béo chịu được đòn, ốm đau bệnh tật hai hôm lại nhảy nhót được, giầy vò Trương Thành Linh vượt nóc bằng tường trong tiểu viện của sơn trang này, khổ không nói nổi, tiểu thiếu niên lại chẳng dám có nửa câu oán hận, chỉ sợ sự phụ nói một câu thương khối rồi muốn đi.

Nhưng đại khái là mùa đông này quá lạnh, ngay cả trong đất Thục cũng bị đóng băng, người và động vật đều hơi lười động đậy, Chu Tử Thư thật sự quên mất việc này.

Qua mừng tám tháng chạp, qua tiểu niên, tuy rằng cái trang rộng lớn này chỉ có ba người nhưng mỗi ngày vẫn náo náo nhiệt nhiệt gà bay chó sủa.

Ngày ấy Chu Tử Thư rúc trong lòng Ôn Khách Hành cả nửa đêm, thế cho nên Ôn Khách Hành hôm sau cũng hơi kinh sợ – y biết trên người có thương tích khẳng định phải chịu tội, lại không biết phải chịu tội lớn như vậy, vừa đau lòng liền coi Chu Tử Thư thành người góm, không dám động tay động chân làm càn nữa.

Nhưng ai biết y kinh sợ quan sát hai hôm, phát hiện Chu góm này quả thực đã vô tâm vô phé đến cảnh giới nhất định, là kẻ nhớ ăn không nhớ đòn, tảng sáng mỗi ngày vừa hết đau là thoảng chốc quên luôn, nên trêu ghẹo thì trêu ghẹo, nên chửi mẹ thì chửi mẹ, rửa cái mặt là có thể rửa hết vế tiểu tụy, lúc ăn sáng tiếp tục hạ đũa như bay thần thái sáng láng, chẳng mấy may khách khí, phát huy hoàn toàn bình thường.

Trong lòng liền hiểu, có người trời sinh không phải mệnh được chiều chuộng, thương xót y còn không bằng đi thương xót con heo, thật là lãng phí tình cảm.

Thời điểm Long Hiếu còn, mỗi tháng có thôn dân dưới chân núi đưa vật tư lên, hẳn cực kỳ cảnh giác, chỉ điều khiển rồi lấy đồ trả tiền, không hề gặp người ta.

Nói chuyện sắp đến Tết, Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành nghiên cứu hơn nửa ngày, sau khi hai người môi súng lưỡi chiến vô số hiệp, đều tự có được bốn năm ngoại hiệu lấy “phế vật” làm chủ đề, tướng mạo không đồng nhất, rốt cuộc phát hiện đám rối không phải ai nói cũng nghe, vì thế Ôn cốc chủ đành phải hạ mình ôm bản đồ, tự mình lần mò đi nhận đồ Tết.

Một đám thôn dân thuần phác mỗi khi đến đều chỉ nhìn thấy người giả, lúc này bỗng nhiên thấy một người có máu có thịt như từ trên trời giáng xuống trước mắt, cho là thần tiên cuối cùng đã hạ phàm, còn bái lia lịa bóng lưng khinh công trác tuyệt nháy mắt không thấy tăm hơi kia.

Ba người liền hoan hoan hỉ hỉ thu dọn đồ đạc, chờ đón Tết.

Tết là gì? Lão bách tính vất vả lao động cả một năm, không nở ăn không nở mặc, ngóng trông ông trời cho miếng cơm, ngóng trông mùa màng thế đạo bình an, ngóng trông một nhà già trẻ cuối cùng đều có thể trở về đoàn tụ – sống không dễ, cứ mãi mong chờ, trong lòng không phải không ủy khuất, chỉ là mấy ngàn năm đều như vậy, chút ủy khuất ấy liền lắng xuống xương cốt, không hiển sơn lộ thủy nữa.

Chỉ có ngày Tết này đột nhiên buông ra, dùng đoàn đót mấy tràng pháo, làm một hồi động tĩnh lớn, lấy hết những thứ bình thường không nở ăn ra khao mình một phen.

Cho dù là đầu xuân tiếp tục thất lưng buộc bụng, quanh năm suốt tháng ngóng trông một lần phóng túng như vậy, cho dù nghèo rớt mồng tơi, chỉ cần còn có một gia đình thì đều phải đón đêm tất niên.

Ôn cốc chủ không ngờ từ thuở cha sinh mẹ đẻ lại có một ngày mình phải tự tay chuẩn bị cơm tất niên, Trương Thành Linh trước kia là tiểu thiếu gia, tuy rằng cực lực muốn biểu đạt hiếu tâm, thế nhưng chân tay vụng về, thật sự lực bất tòng tâm, về phần Chu Tử Thư – vị đó trước kia chính là đại gia, hiện tại y nguyên đại gia.

Ôn Khách Hành cảm thấy chuyện này rất có ý nghĩa kỷ niệm, vì thế khá phí tâm tư, bèn quay vòng, đầu tiên chỉ thị Trương Thành Linh: “Tiểu quỳ, làm thịt gà.”

Trương Thành Linh sững sốt, nhìn con gà đang kêu quang quác bên cạnh, lại chỉ mình nói: “Tiền bối, ta... thịt... nó?”

Ôn Khách Hành buồn cười bảo: “Chẳng lẽ là nó thịt người? Mau đi, gà phải hầm sớm, thời gian dài mới có thể ngon miệng được.”

Trương Thành Linh nơm nớp lo sợ cầm dao, rón ra rón rén đi qua, lấy đủ dũng khí, hai tay giơ lên, cắn răng nhắm mắt muốn chém xuống, gà kia vỗ cánh nhảy sang bên nghiêng cổ kêu một tiếng, khá có ý muốn chiến đấu đến cùng với gã.

Trương Thành Linh cẩn thận bước lên một bước, đánh bạo thò tay bắt, gà kia nhìn ra gã miệng cộp gan thỏ, hết sức hung hãn nhảy lên mổ tay gã, Trương Thành Linh sợ quá hấp tấp rút tay lui lại, gà kia được một tấc tiến một thước, từng bước ép sát, một người một gà cũng chẳng biết là ai muốn thịt ai, ở trong tiểu viện lao xao kêu cha gọi mẹ ầm ĩ.

Chu Tử Thư ngậm một cọng cỏ khô, ngồi xổm ngay cửa bếp, thưởng thức hết sức vui vẻ, Ôn Khách Hành thấy y ở bên chơi bởi lâu lỏng, liền thò mũi chân ấy một cái sai: “Dao mổ trâu, người đi làm thịt gà đi.”

Chu Tử Thư nhướng mày nhìn y một cái, chỉ nghe Trương Thành Linh ở bên kêu la: “Sư phụ cứu mạng!”

Vì thế Chu đại gia rút cuộc vẫn không nói gì, ngoan ngoãn đi giết gà, y giết người nhanh nhẹn, giết động vật cũng nhanh nhẹn, đầu sỏ gà trống rút cuộc toi đời trong tay y, chưa kịp để lại di ngôn đã ô hô thương thay. Công phu mổ bụng của Chu Tử Thư càng có thể xưng là nhất tuyệt, chẳng mấy chốc đã xử lý sạch sẽ con gà, rửa tay quay về, lại vô công rồi nghề.

Ôn Khách Hành nhìn thành phẩm của y, trong lòng cảm khái một phen người này thật là hiền huệ, vừa thái rau vừa chỉ huy tiếp: “Nhóm bếp cho ta.”

Một con rối đứng cúi đầu không động đậy bên cạnh bếp, đủ thấy ngày thường nơi đây những việc này đều không do người làm, Chu Tử Thư xách con rối đặt qua bên, chỉ nghe Ôn Khách Hành đang bận trăm điều còn không quên bớt thời gian trên ghế: “Tên bất hiếu họ Long kia thật không biết hưởng thụ, nhất định phải ăn đồ của con người tự tay làm mới được, có linh khí có hương vị, không chừng còn có tình ý...”

Y ném mị nhãn cho Chu Tử Thư nói: “Chờ đến tối nếm thử là ngươi thấy ngay thôi.”

Chu Tử Thư không để ý, ngồi xổm dưới đất như lâm đại địch nghiên cứu cái bếp kia, chân tay vung về nhặt cặp gắp than, đưa tay cầm, làm thế nào cũng thấy kỳ cục, lại đổi tư thế cầm, lật qua lật lại nghiên cứu mấy lần.

Ôn Khách Hành đợi cả buổi chẳng có động tĩnh, nghiêng đầu thấy thế không nhịn được nói: “Được rồi, ngươi liếc mắt đưa tình với nó làm gì? Mau mau nhóm lửa đi.”

Chu Tử Thư chưa từng làm chuyện thế này, nghĩ đương nhiên mà ôm một bó củi to nhét vào, nghiêng đầu nhìn thử, thấy chưa đầy, lòng nói lát nữa thêm củi phiền toái, bèn tự cho là thông minh nghĩ phải làm một mẻ khỏe suốt đời, ôm thêm một bó nhét vào đốt.

Nhưng không được, lửa chưa thấy mấy mà khói đen đã ra trước, y trái lại trốn rất mau, giơ kẹp lui một bước dài, mê hoặc nhìn chăm chăm cái bếp kia, Ôn Khách Hành vội chạy qua cứu, rút ra quá nửa củi, quay đầu ho khan đôi tiếng nói: “Tổ tông, người muốn đốt nhà hả?”

Chu Tử Thư yên lặng giây lát, còn hùng hồn lý lẽ không biết làm bộ biết mà nhận xét: “Củi này không tốt, khói lớn như vậy, đại khái là quá ướt đây mà.”

Cũng bị Ôn Khách Hành rơi lệ giàn giụa không phân trần mời ra ngoài, cùng Trương Thành Linh ngồi tròng nhau mà chờ ăn.

Mãi đến khi trời tối đen, Ôn Khách Hành mới chuẩn bị thỏa đáng một bàn lớn cơm tất niên long trọng, bên ngoài càng lúc càng lạnh, gió tây bắc thổi song linh vang không ngừng, trong phòng đốt mấy cái hỏa lò nhỏ lại nóng hầm hập, rượu nóng, mùi thơm dần bốc ra, Trương Thành Linh vui mừng hớn hở đi theo bưng từng món lên bàn, ngồi xuống, cảm giác như bị hơi nóng kia mê mắt.

Gã vốn tưởng cả đời này cũng không còn nhà nữa, đời này định trước phải lang bạt kỳ hồ, ai ngờ còn có thể đón một cái Tết ra dáng, cảm thấy ủy khuất trong lòng đều tan quá nửa, đôi mắt trông mong nhìn Chu Tử Thư, lại nhìn Ôn Khách Hành, thầm nghĩ ông trời đã mở mắt nhĩ.

Chu Tử Thư bình sinh thích rượu, nghe hương vị kia tức khắc con sâu ham ăn trỗi dậy, trước rót cho mình một chén, cúi mắt đặt ở chóp mũi ngửi hồi lâu, lúc này mới nhấp một ngụm, chỉ cảm thấy rượu nồng gia tự ủ tuy không phải danh phẩm gì, lại có hương thuần không nói nên lời, tan trên đầu lưỡi, dọc đường ngay cả ngũ tạng lục phủ cũng ấm áp thoải mái theo.

Y nhớ đến thời điểm này trước kia, kinh thành náo nhiệt nhất, có chợ đêm, có Nguyệt nương hiến xướng trên Vọng Nguyệt đài, kim ngô không cấm, phồn hoa cực tận, nhưng hảo tửu thượng đẳng mấy chục năm kia lại giống như cũng bị nhiễm mùi son phấn, uống trong miệng, trong lòng lại luôn nghĩ chuyện khác, liền chẳng có mùi vị, không thơm thế này.

Một đôi đũa bỗng nhiên vớ vào bát, gấp chút đồ ăn cho y, Chu Tử Thư ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy Ôn Khách Hành người trước nay không tranh không vui mặt đầy ý cười nhu hòa nhìn y nói: “Ăn đồ ăn đi, tửu quý.”

Y liền cảm thấy trong lòng giống như có sợi dây bị người ta gảy khe khẽ một cái.

Chỉ thấy Ôn Khách Hành bỗng nhiên thở dài cảm khái: “Đây đúng thật là cái Tết giống Tết nhất cả đời này của ta.”

Trương Thành Linh không hề biết y là thần thánh phương nào, chỉ mù tịt mà nghe, Ôn Khách Hành nói tiếp: “Ngày này năm trước, cũng chẳng qua là ứng phó một đồng người hoặc là lấy lòng hoặc là ôm tâm làm loạn, sau đó cùng Cố Tương hai người, ý tứ như thế, uống vài ly rượu, với nàng ta cũng chẳng có gì để nói, liền ngây ngây ngô ngô qua thêm một năm.”

Y lắc đầu: “Không có nhà thì đón Tết gì? Tự kiếm khó coi mà thôi.”

Trong mắt Trương Thành Linh, Ôn tiên bối này lập tức biến thành một người đáng thương thân thể thâm đậm, lòng thấy đồng tình. Chu Tử Thư lại như cười mà không nhìn y nói: “Những hồng... lam nhan tri kỷ đó đâu?”

Ôn Khách Hành nói: “Một người bỏ tiền mua say, một người cười bồi bán mình, có gì đâu? A Như, Tết

đang vui người đừng ghen tuông lung tung.”

Chu Tử Thư cực kỳ muốn dùng rượu hất y, rốt cuộc không nỡ, do dự mãi vẫn hất vào miệng mình.

Ăn một bữa cơm tất niên nóng hổi, Trương Thành Linh chẳng biết kiếm từ đâu ra một tràng pháo, đốt ngay trong viện, náo náo nhiệt nhiệt, pháo nổ thêm một tuổi, gã cười ồm ồm như một thiếu niên không hề có tâm sự.

Chu Tử Thư ngồi trên bậc thềm uống không ngừng, Ôn Khách Hành cũng ngồi xuống, bất ngờ đưa tay đoạt ly rượu, liếc mắt nhìn y cười, cố ý tìm đến nơi y mới chạm môi, uống nốt nửa chén còn lại, cuối cùng còn liếm miệng chén như chưa tận hưởng.

Chu Tử Thư quay đầu không nhìn người nọ, lại cảm thấy tai hơi nóng lên, Ôn Khách Hành cười tủm tỉm cầm tay y, kéo qua ôm trong lòng mà ủ ấm.

Trong lòng cảm thấy Tết năm nay quả thật là lần khoái hoạt nhất đời này.

54. Chương 54: Kinh Mộng

Vào đêm.

Mùa đông đã qua đi, chính là thời điểm hơi ẩm hơi lạnh, trong mùi mát lành của cỏ cây thoáng lộ ra một chút hàn ý, hàn ý kia ở nơi gần nước có vẻ càng đột ngột rõ ràng.

Dòng sông mới tan lảng lạng chảy xuôi, một hồng y nam nhân đứng bên bờ sông, trên má có một cái bớt màu đỏ to bằng bàn tay, chính là Hỉ Tang Quỷ Tôn Đỉnh. Hắn nghiêng đầu, cẩn thận lưu ý động tĩnh chung quanh, một tay duỗi ra, ngón tay hơi gấp buông bên người, dưới ánh trăng thấy rõ vẻ sáng bóng không giống da lóc bên trên.

Bỗng nhiên có mấy bóng đen chạy đến bên cạnh, Tôn Đỉnh phi thân lên, nhanh chóng triển đấu với đoàn người mặc y phục dạ hành này.

Trong mười đại ác quỷ cùng hung cực ác nhất Quỷ cốc, lại lấy “Hỉ Tang Quỷ” “Điều Tử Quỷ” “Vô Thường Quỷ” làm đầu, không phải ác đồ khác không lợi hại, chỉ là mấy người này sớm cắm rễ ở Quỷ cốc, lại biết mượn sức chèn ép người ta, đã tự thành thế lực.

Hỉ Tang Quỷ Tôn Đỉnh một đôi La sát chưởng không nói là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, chí ít trước mắt

trong chốn võ lâm Trung Nguyên là độc một phần này, người trúng trong ba bước tức khắc mất mạng, trên thi thể sẽ lưu lại một đường ấn màu đỏ, từ trước ngực xuyên đến sau lưng, bá đạo tột cùng.

Hắn đêm khuya bỗng nhiên bị người ta vây công cũng không hề hoảng hốt, dường như chẳng mấy may sợ hãi, một đôi độc chưởng che phủ trời đất tung bay bốn phía, chưa bao lâu, đám sâu không biết lượng sức trong mắt hắn liền tháo chạy. Tôn Đỉnh lại chẳng thèm đuổi theo, chỉ cúi xuống vén y phục một thi thể, thấy mặt quỷ trên lưng xác chết kia, liền cười khẩy một tiếng.

Qua non nửa canh giờ, một người từ phía sau hắn hiện thân đi qua, nhú mào cúi người nhìn mặt quỷ trên lưng thi thể kia hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Tôn Đỉnh thu hai tay về tay áo, nhàn nhạt nhìn quét lão một cái nói: “Lão Mạnh, người tới chậm rồi.”

– Lão Mạnh này, chính là trợ thủ ngày ấy Cố Tương tìm đến đào đất khi Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành hãm sâu dưới địch huyết, lão vẫn là một thân quần áo vải thô bình thường, đi rất nhanh, có thể nhận ra người này chân trái hơi thọt, nhưng không rõ lắm, phải nhìn rất kỹ mới thấy. Ngũ quan của lão bình bình, nếu không phải biểu cảm nghiêm túc thì thoát nhìn mặt mũi lại hơi hiền lành, còn khoác chiếc tạp dề to mà đồ tể giết heo thường hay thấy khoác, thật sự đã thay trang phục đồ tể như Ôn Khách Hành nói.

Lão Mạnh tháo mặt nạ trên mặt thi thể kia, ngồi xổm cân nhắc một hồi, lại thở dài đứng dậy, lắc đầu nói: “Là người của Tiết Phương.”

Lão ngẩng đầu thấy Tôn Đỉnh đang khá hứng thú nhìn chằm chằm tạp dề của mình, liền giải thích: “Tuân mệnh cóc chủ mà thay, Tôn huynh có ý kiến gì sao?”

Tôn Đỉnh cười khẩy nói: “Cóc chủ, một thứ đoạn tử tuyệt tôn miệng còn hôi sữa, đã đáng để người vấy đuôi nịnh bợ như chó?”

Lão Mạnh không biến sắc, nghe xong chỉ bảo: “Người có thể nói như vậy trước mặt y.”

Tôn Đỉnh như là nhớ tới điều gì, khóe mắt thoáng co giật, lạnh lùng hừ một tiếng, thông minh một chút, không dây dưa đề tài này nữa, chỉ thi thể dưới đất nói: “Đã như vậy, không bằng Lão Mạnh người cầm báo cóc chủ một tiếng, để y biết Tiết Phương kia to gan lớn mật thể nào, một mình xuất cốc phạm quy củ chưa nói, trước mắt lại thẹn quá hóa giận đến cả ta cũng muốn giết.”

Lão Mạnh nhú mào bảo: “Ta gần đây không liên lạc được với cóc chủ...”

Tôn Đỉnh mất kiên nhẫn nói: “Nha đầu Tử Sát kia đâu?”

Lão Mạnh lại lắc đầu, chỉ hỏi: “Theo người, Tiết Phương lần này cũng là vì Lưu Ly giáp sao?”

Lúc lão nhắc tới ba chữ “Lưu Ly giáp”, ánh mắt Tôn Đỉnh nhanh chóng lóe một cái rồi lập tức nhìn hướng khác, chỉ nói: “Lòng của Tiết Phương lớn lắm, ta khuyên người... và cả cốc chủ của người, nên cẩn thận thì tốt, bằng không... Hừ.”

Lão Mạnh trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi: “Thẩm Thận có phải do người giết không?”

Tôn Đỉnh nghe vậy dừng một chút, nhướng mày kéo dài giọng hỏi: “Sao? Người đang thử ta?”

Lão Mạnh cười cười không rõ ý tứ, đưa một ngón tay chọc chọc ngực hắn, dè dặt thanh âm nói: “Tôn huynh à, chúng ta mình nhân không nói ám thoại, Lưu Ly giáp ai mà không muốn? Đừng nói Điều Tử Quỷ, dù là đám tiểu quỷ bên dưới cũng đều rục rịch, ngay cả thứ như Quỷ Lưỡi Dài còn dám bày cạm bẫy địa huyết, liều mạng tính kế cốc chủ... Ai được Lưu Ly giáp, kẻ đó chính là chủ nhân Phong Nhai sơn nhiệm tiếp theo, nếu không muốn thì người nhìn chăm chăm tên nhóc họ Trương kia làm gì?”

Tôn Đỉnh ghen hòng, hồi lâu mới nói: “Đây là ta muốn cho tiểu tử họ Trương chỉ nhận Tiết Phương!”

Lão Mạnh nhìn hắn chỉ cười chứ không hề bình phán, Tôn Đỉnh vẫn chán ghét nụ cười của Lão Mạnh, cảm thấy người này cười đáng vẻ đặc biệt giữ kín như bưng, giống như chủ tử Ôn Khách Hành điên điên khùng khùng kia, không sao nhìn thấu ý đang nghĩ gì, liền bực bội nói: “Vô Thường Quỷ, người có ý gì?”

Lão Mạnh lắc đầu cười nói: “Điều này Tôn huynh không cần lo lắng nữa, hài tử họ Trương kia hiện tại ở cùng cốc chủ, chỉ cần gã nhớ được là có thể chỉ nhận bất cứ lúc nào – Thẩm Thận đã chết, hai mảnh Lưu Ly giáp ở Cao gia trang không cánh mà bay, ta thấy chúng ta nên bắt Tiết Phương trước rồi định đoạt sau thì hơn, người nói sao?”

Tôn Đỉnh hí hóp đôi mắt ti hí, hung thần ác sát đánh giá khuôn mặt hòa khí kia một hồi, hừ lạnh một tiếng quay người bỏ đi.

Mà lúc này, nơi Khôi Lỗi sơn trang đất Thục mấy ngàn đại sơn bao vây, vị Ôn cốc chủ trong miệng họ đang tranh một cái chăn với Chu Tử Thư.

Đã vào xuân, đất Thục lại nhanh chóng ấm lên, lý do “chăn vải nhiều năm lạnh như sắt” rõ ràng là vớ vẩn, Chu Tử Thư còn đặc ý sai sử Trương Thành Linh đi thu dọn một gian phòng cho họ Ôn cao da chó kia, nhưng vẫn không ngăn được y cứ đến giờ là chui vào.

Hơn nữa người này hắt hàm lên mặt, từ tự mang hành lý ban đầu biến thành ngày càng vô liêm sỉ tay trần chạy qua kẻ giường kẻ chăn hết sức đương nhiên.

Một cái chăn bông rách tung tóe, bị hai người người kéo qua ta kéo lại, cầm nã thủ triêm y diệt các kiểu kỹ năng phạm là gần người đều thử luyện toàn bộ, đánh đến cuối cùng hai người cơ hồ đều phải ướt đầm mồ hôi, ẩm áp đến mức chẳng cần đắp chăn nữa.

Chu Tử Thư suy cho cùng không phải khi toàn thịnh, hơn trăm hiệp qua đi thua y một chiêu, Ôn Khách Hành liền đắc ý dương dương một tay ôm hơn nửa cái chân, tay kia thì đè cổ tay Chu Tử Thư trên gối, lộ ra nguyên hàm răng trắng, còn vẩy tay bảo: “A Như người qua đây, ta ôm người ngủ, cam đoan không lạnh.”

Chu Tử Thư cực kỳ muốn đá văng y, vì thế đánh giá y trên dưới một phen, cười khẩy nói: “Người một không thơm hai không mềm, ngực mẹ kiếp cũng phẳng lì, ôm người còn không bằng ôm cái ván giường.”

Ôn Khách Hành lập tức trừng mắt, túm tay y đặt lên ngực mình kêu: “Nói bậy! Ta mới không phải phẳng lì, không tin người sờ xem!”

Chu Tử Thư nhắc chân đạp chân y, rút tay phẩy phẩy trên không trung như thể đụng phải thứ gì bẩn thỉu. Ôn Khách Hành ôm chân nhìn y tấm tắc lấy làm kỳ: “Việc lạ mỗi năm đều có, bị lợi dụng cũng chẳng để ý, người một kẻ lợi dụng lại rút rè như vậy. Bình thường loại tình huống này là...”

Chu Tử Thư không chuẩn bị nghe y tiếp tục lảm nhảm, khoác thêm y phục, quyết định không trêu được thì trốn mà đổi phòng ngủ, cùng lắm thì chen với Trương Thành Linh, kêu tiểu quỷ kia xuống đất nằm.

Ai ngờ tay Ôn Khách Hành đang ôm chân bỗng nhiên bẻ ra một độ cong quỷ dị, thò lên vai y, Chu Tử Thư lập tức hạ vai gập chỗ muốn hất y xuống, tức thì cảm thấy nửa người tê rần, cả người còn chưa kịp đứng lên thì đã ngã nhào, vừa vụng ngã vào lòng Ôn Khách Hành đang chờ sẵn, một miếng vỏ hạt dưa rơi xuống chân... chính là thứ này.

Ôn Khách Hành cười hì hì ghé tai y nói tiếp: “Bình thường loại tình huống này, đều là dục cầu bất mãn, mới có tật giật mình, người xem không phải tự nhảy vào lòng rồi?”

Chu Tử Thư chẳng thèm nói gì, y thật sự không nghĩ ra, vì sao có kẻ buổi tối ngủ rồi còn phải cật vỏ hạt dưa trên người, tùy thời làm ám khí đánh lên người khác.

Ôn Khách Hành liền cười đều, dường như nhìn ra suy nghĩ của y, bổ sung: “Kỳ thật ta còn có hạch đào, người ăn không?”

Nhắc tới hai chữ “hạch đào”, Chu Tử Thư liền nổi da gà, miệng cộp gan thỏ miễn cưỡng cười nói: “Thế nào, người ôm ta không buông, chẳng lẽ vẫn muốn thị tẩm?”

Ôn Khách Hành vừa cuộn cả người y vào chân vừa xoay tròn mắt, đôi tay đang ấn bả vai y bắt đầu từ mép áo lột sờ soạng xuống, miệng sung sướng nói: “Cầu còn không được, cầu còn không được.”

Ôn Khách Hành ra tay không nặng, huyết đạo của Chu Tử Thư giây lát liền được giải, vừa vặn là khi tay Ôn Khách Hành càng lúc càng không nên thân – từ khi rời kinh vào giang hồ, thứ nhất trên người có thương tích, thứ hai sự tình việc nọ nói việc kia, không có tâm tình ấy, Chu Tử Thư quả thật chưa từng thân cận với ai, Ôn Khách Hành nhẹ nhàng trêu chọc, lập tức giống như nhóm lửa trên người y, thấy tình thế phải mất khống chế, Chu Tử Thư nắm lấy cổ tay người nọ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thịnh tình của

cốc chủ, ta vẫn... kính, tạ, bắt, tài.”

Ôn Khách Hành cười nói: “Khách khí gì chứ, người không đúng rồi, chổi từ là bắt kính.”

Chu Tử Thư gương ra nụ cười cứng đờ: “Ta thật sự nhận mà thẹn.”

Hai người đang giằng co, bỗng nhiên nghe thấy trong phòng Trương Thành Linh cách vách truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, Chu Tử Thư nhướng mày đẩy Ôn Khách Hành ra, nhanh như chớp khoác ngoại bào chạy ngay, Ôn Khách Hành lắc đầu thở dài, đem năm ngón tay kề sát mũi, nhắm mắt say mê hít sâu một hơi, lúc này mới chậm chậm theo ra.

Trương Thành Linh chỉ bị bóng đè, lúc Chu Tử Thư đẩy cửa đi vào, phát hiện gã đang nhắm chặt mắt, miệng không biết lẩm nhẩm gì, quyền đâm cước đá vung tay múa chân đầu mướt mồ hôi, Chu Tử Thư lay gã, lại phát hiện không thể đánh thức, liền cầm cổ tay gã, truyền vào một luồng chân khí mỏng mảnh, lúc này toàn thân Trương Thành Linh mới run lên, gã hô to một tiếng: “Đừng giết ông ấy!”

Sau đó gã ngồi bật dậy, vẻ kinh sợ trong mắt chậm rãi tan đi, lộ ra một chút mê hoặc, nhìn Chu Tử Thư, lẳng lẳng kêu: “Sư phụ...”

Chu Tử Thư vỗ đầu gã, không nói không rằng ấn gã xuống, kéo chăn giúp mà bảo: “Người ngủ đi.” Liền tự mình ngồi dựa cột giường, hai tay khoanh trước ngực nhắm mắt dưỡng thần, như là muốn bầu bạn với gã.

Trương Thành Linh trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên khe khẽ kéo áo Chu Tử Thư, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, con vừa mới mơ... một kẻ toàn thân che kín bưng, cầm một cây đao, kẻ trên cổ mẹ con, ép hỏi cha con ‘đồ ở đâu’, có phải chính là...”

Chu Tử Thư mở mắt, lúc này cửa đẩy mở từ bên ngoài, Ôn Khách Hành cũng đi vào, nghe vậy chợt nghiêm mặt, như hơi suy tư mà hỏi: “Người nọ bộ dáng thế nào, có đặc trưng gì?”

Trương Thành Linh suy nghĩ hồi lâu, áy náy lắc đầu nói: “Trong mơ không thấy rõ lắm...”

Chu Tử Thư nhớ tới câu ngày ấy Hỉ Tang Quỷ ép hỏi thiếu niên này, chợt giật mình hỏi ngay: “Người có nhìn thấy tay người nọ là năm ngón hay bốn ngón không?”

Trương Thành Linh lại lắc đầu, mở mắt nhìn y, Chu Tử Thư thở dài vỗ đầu gã, nhẹ giọng nói: “Người ngủ đi...”

Hai người một ngồi một đứng, vốn không một tiếng động, cho đến khi Trương Thành Linh hít thở đã đều đều, hiển nhiên là đang ngủ, Chu Tử Thư mới kéo lại chăn đứng dậy, cùng Ôn Khách Hành đi ra ngoài.

Ôn Khách Hành chợt thở dài, từ sau lưng chìa tay ôm lấy y, mặt gác lên vai y, hồi lâu mới nói nhỏ: “Mấy

ngày nay, tựa như một giấc mộng đẹp... nhưng sao mà tỉnh nhanh như vậy chứ?”

55. Chương 55: Chân Tường

Đường cười ngựa, sông Lạc Dương, vườn lan chưa trổ, người đi dần già. Truyền có vô hạn Yên Triệu nữ, thổi khèn hòa cùng trên thang vàng, gió nổi từ đông Lạc Dương, thơm sang tây Lạc Dương.

Chim đỗ quyên bật tiếng, có người cầm rượu say mềm.

Đông Đô lướt qua, phồn hoa đã xưa, trên quan đạo có mấy thớt ngựa gầy đang đi thông thả.

Hai nam tử trường thân ngọc lập, chỉ là một người trong đó trên mặt ẩn ẩn có chút bệnh dung, hông đeo bầu rượu, không vội uống mà chỉ cầm trên tay chốc chốc lắc lư, ngậm một ngụm thưởng thức một hồi mới chậm rãi nuốt xuống, chẳng biết đang nghĩ gì. Một thiếu niên khỏe mạnh đi theo phía sau họ.

Chính là nhóm Chu Tử Thư mới từ đất Thục ra đây.

Ôn Khách Hành ở bên nhìn, phát hiện người này một ngụm tiếp một ngụm, cả bầu rượu lớn như vậy chẳng mấy chốc đã thấy đáy, không nhìn được vào lúc y lại đưa lên miệng, thò tay ngăn tay y nói: “Tửu quý, xấp xỉ rồi chứ?”

Chu Tử Thư liếc y một cái, đổi bầu rượu sang tay khác: “Quản lắm như vậy, người là vợ ta à?”

Ôn Khách Hành liền đưa tay cướp bầu rượu, còn nghiêm mặt bảo: “Ngay cả thân cận da thịt cũng có rồi, chẳng lẽ ngươi muốn bội tình bạc nghĩa?”

Chu Tử Thư vừa gặp chiêu phá chiêu vừa cười nói: “Ta sợ người thủ tiết thôi.”

Ôn Khách Hành chẳng buồn quan tâm Trương Thành Linh còn ở đây, tiếp tục không biết xấu hổ đáp: “Không hề gì, dù sao hiện tại cho nhìn cho sờ không cho dùng, ta cũng đang đêm đêm mở mắt thủ tiết sống đây.”

Chu Tử Thư trượt tay, bầu rượu liền bị Ôn Khách Hành lấy đi.

Trương Thành Linh cúi gầm mặt đi đằng sau hai người, quả thực muốn đâm đầu vào lỗ nẻ.

Ôn Khách Hành đón bầu rượu của y, uống một ngụm to, nghiêng mắt cười nói với Chu Tử Thư: “Rượu không tính là hảo tửu, nhưng mùi vị... thật sự không tồi, không tồi.”

Chu Tử Thư ngậy ra nhìn y một hồi, bỗng nhiên giục ngựa lại gần, kề tai y nói: “Phu nhân gởi chiếc khó ngủ dục cầu bất mãn sao? Vì phu thật sự đã bạc đãi người, buổi tối tắm sạch chờ ta, nhất định cho người...”

Ôn Khách Hành đang nghĩ bậy nghĩ bạ, tay bỗng trống không, bầu rượu bị đoạt lại.

Chu Tử Thư học theo dáng vẻ của y liếc y một cái, khóe mắt hơi hẹp dài, lúc ánh mắt liếc qua chẳng thấy mấy may mị sắc, ngược lại có chút bốn cột linh động không nói thành lời, đặc ý dương dương giơ bầu rượu hướng về phía Ôn Khách Hành mà vung vẩy, sau đó vừa lòng thỏa ý uống một hớp lớn.

Song bỗng nhiên cảm thấy một vật nhỏ cứng ngắc trượt vào miệng, Chu Tử Thư ngẩn người phun thứ kia ra, lập tức suýt nữa trực tiếp nhảy dựng lên khỏi lưng ngựa – đấy lại là một mẫu nhân hạch đào!

Chu Tử Thư mất hứng, giống như y nhỏ ra là một mẫu óc người chứ chẳng phải một mẫu nhân hạch đào, nhìn Ôn Khách Hành hằm hằm nói: “Người vô liêm sỉ!”

Ôn Khách Hành vội chấp tay khiêm tốn: “Đâu nào đâu nào, đa tạ đa tạ!”

Chu Tử Thư trắng bệch mặt chỉ y nói: “Người...” Liền cảm thấy dạ dày quay cuồng, nghĩ thế nào buồn nôn thế ấy, lại còn không ức chế được, nhất định phải buồn nôn thế nào nghĩ thế ấy.

Ôn Khách Hành thông thả nắm một tay y, lại vươn đầu lưỡi quấn một vòng trong lòng bàn tay, cuốn đi mẫu nhân hạch đào kia nhai ngon lành, cười nói: “Tướng công, người cũng lớn như vậy rồi, kén ăn làm sao được? Thật sự chẳng ra sao cả.”

Chu Tử Thư im lặng quay mặt đi, không nhìn y, hồi lâu mới nói yếu ớt: “Ta phải đuổi vợ...”

Ôn Khách Hành cười rộ.

Trương Thành Linh đỏ bừng mặt nhìn hai tên không đứng đắn này, hồi lâu mới lấy đủ dũng khí, chậm chạp lê đến lắp bắp nói: “Sư, sư phụ, chúng, chúng ta vì sao phải đi Lạc, Lạc Dương?”

Chu Tử Thư còn chưa dần cảm giác buồn nôn xuống được, khuôn mặt trắng kèm xanh liếc Trương Thành Linh một cái, bức bối nói: “Đi xem là ai muốn cái mạng nhỏ của người.”

Trương Thành Linh hồ đồ nhìn y, mở miệng nói: “Hả?”

Ôn Khách Hành một tay nắm lỏng lẻo trên cương ngựa, một tay giơ lên cọ cằm hỏi: “Lúc ấy, có hai nhóm người, phân biệt thuê hai nhóm Độc Hạt, muốn mạng tiểu quỷ này...”

Chu Tử Thư ngắt lời: “Hỉ Tang Quỷ hồng y phục hẳn không muốn giết nó, muốn động thủ thì đã sớm động

thủ, sẽ không phí lời với nó thời gian dài như vậy.”

Ôn Khách Hành quay đầu, như hơi suy tư nhìn y nói: “Cho nên người muốn tìm ra người đứng sau đám tử sĩ Độc Hạt kia? Chẳng lẽ... người là đến tìm đám bọn cạp ấy? Chẳng lẽ hang ổ của Độc Hạt, ở ngay Lạc Dương?”

Trương Thành Linh sùng bái nhìn Ôn Khách Hành, chỉ cảm thấy vị tiền bối này thật là nghe một hiểu mười suy một ra ba, quả thực quá thông minh, Chu Tử Thư hừ lạnh nói: “Người lảm lời như vậy, là để biểu hiện người giỏi hơn tiểu quỷ kia một chút?”

Ôn Khách Hành da dày thịt béo hoàn toàn không đếm xỉa, chỉ hỏi tiếp: “Chẳng lẽ người lại biết hang ổ của Độc Hạt ở nơi nào?”

Chu Tử Thư vô ý thức muốn uống thêm một ngụm rượu, nhớ ra trong bầu bị tên khốn họ Ôn bỏ thứ gì, đưa đến miệng lại bất đắc dĩ buông xuống, y bình sinh hận nhất người khác lãng phí rượu ngon, vì thế hung hãn trừng Ôn Khách Hành một cái, lạnh giọng nói: “Người không biết không có nghĩa là ta cũng không biết.”

Ôn Khách Hành vội dõ: “Đúng thế đúng thế, Chu đại nhân thật sự là anh minh thần võ thủ đoạn thông thiên, há là bách tính đầu bằng như ta có thể trông bóng lưng?”

Chu Tử Thư chỉ cảm thấy y miệng lưỡi trơn tru lắm nhằm không đâu, hết sức muốn nện y, ngẫm nghĩ một chút cảm thấy chỉ sợ đánh không lại, bèn làm hảo hán không chịu thiệt trước mắt mà quay đầu đi, chẳng thèm để ý.

Ba người đi mãi đến thành Lạc Dương, vào một tửu lâu ăn uống no nê nghỉ ngơi đủ, Chu Tử Thư liền gọi Trương Thành Linh vào phòng.

Trương Thành Linh thoát tiên không rõ nguyên do hơn hử chạy qua, ai ngờ Chu Tử Thư chẳng nói hai lời bỏ một chưởng đến bả vai gã, Trương Thành Linh lập tức biết đây lại là khảo thí tùy thời tùy chỗ của sư phụ, không kịp phản ứng liền khom người né tránh, hình dáng đáng khinh mà chui qua tay y.

Chu Tử Thư nhú mày, phát hiện tiểu quỷ này có thiên phú là vô luận chiêu thức tiêu sái dễ nhìn cỡ nào, vào tay gã đều biến thành lửa lăn tròn thảm hại kinh khủng, nhưng nếu nói gã đã sai thì chiêu thức của gã sử lại không hề sai. Y ngồi bất động, lập tức lật thủ chưởng bao phủ Trương Thành Linh.

Trương Thành Linh kêu “ôi chao”, thế rồi “phịch” một tiếng nằm ngửa, cột sống cọ mặt đất, như cá chạch loi nhoi dưới đất, lộn nhào rồi lại nhảy lên, ầm một tiếng giẫm chiếc bàn con thoát được chưởng thứ ba của Chu Tử Thư, giạng bốn vó nhảy lên như cóc, tứ chi đồng thời chạm đất, xoay người không đứng vững lại ngồi phịch xuống, hai chân dịch ra sau vài bước, tránh thoát một cước Chu Tử Thư liền hoàn quét ra, vậy mà cũng nói được là động tác lưu loát.

Khiến Chu Tử Thư tức méo mũi, chỉ gã nói: “Chủ quán cho người bao nhiêu lợi lộc mà khiến người tận

tâm tận lực lau nhà cho người ta như vậy?”

Trương Thành Linh ngượng ngừng đứng lên, lấy tay áo quạt mũi, co đầu rụt cổ nhìn Chu Tử Thư mà nói nhỏ: “Ôn, Ôn tiền bối nói... phạm là chiêu thức có thể cứu mạng, đều là tốt, lúc động thủ không thể nào theo chiêu thức, quên rồi thì dưới tình thế cấp bách tự mình thay đổi...”

Chu Tử Thư nổi giận: “Ôn Khách Hành, ngươi lẩn vào cho ta, bản thân ngươi méo mó thì thôi, còn muốn ngộ đệ tử của người ta, dạy người khác méo mó như ngươi sao?”

Ôn Khách Hành lúc này dựa khung cửa đứng xem náo nhiệt, chẳng biết lại kiếm từ đâu ra một bọc hạch đào, nhân hạch đào nhét đầy miệng, nói chuyện còn hàm hàm hồ hồ, nghe vậy liền giơ tay áo che mặt, u oán nhìn Chu Tử Thư, run rẩy nói: “Tướng công, ngươi... ngươi ghét bỏ vì thế sao?”

Trương Thành Linh cảm thông nhìn vị Ôn tiền bối này, cảm thấy y tuy rằng không thể lên đại sảnh đường, tốt xấu cũng xuống được bếp, người mặc dù có phần không ra sao nhưng đánh được véo được da dày thịt béo, quả là một nhân tài hiếm có, thế mà còn bị sư phụ ghét bỏ, thật là đáng thương.

Chu Tử Thư không muốn tán dóc với hai người nữa, liền nói với Trương Thành Linh: “Ngươi nán lại tửu lâu vài ngày, ở đây chờ ta, ta đi thăm dò địa bàn của Độc Hạt.”

Trương Thành Linh mở miệng nói: “Sư phụ con đi cùng người!”

Chu Tử Thư nói: “Đi cản trở?”

Trương Thành Linh mếu máo, mắt rưng rưng giọng điệu lưu luyến, nhỏ giọng nói: “Sư phụ...”

Chu Tử Thư đáp đui gã một phát bảo: “Ngươi còn muốn người ta cho bú hử? Cút, chờ ta về nếu công phu còn luyện thành thế này là ta đánh gãy chân chó của ngươi.”

Trương Thành Linh bị thống muốn chết mà bị đuổi đi, bấm tay tính, quả thực chẳng tính ra mình một ngày phải bị đánh gãy chân chó bao nhiêu lần, hận không thể biến thành một con rết.

Ôn Khách Hành thấy y đi ra ngoài, lập tức muốn bỏ lên, miệng nói: “Ta đi với ngươi...”

Chu Tử Thư lập tức né ra sau một chút, chìa ngón tay đẩy ngực y, ánh mắt chán ghét nhìn bọc hạch đào trên tay y, coi Ôn Khách Hành lẩn hạch đào cùng là ngu độc tứ hại.

Ôn Khách Hành cười cười lấy lòng, thoáng chốc vo tròn bọc hạch đào nhét vào ngực, ra sức xoa tay mà vui vẻ đi theo.

Ôn Khách Hành theo Chu Tử Thư chạy một mạch tới ngoại thành Lạc Dương, rẽ vào một ngõ nhỏ, đi ngang qua một bụi cây xanh um tươi tốt, đến một con đường, Ôn Khách Hành ngẩng đầu nhìn, chỉ cảm thấy nơi này vô cùng quen thuộc – đèn đuốc mờ ám, hoa tử phiêu hương, rõ ràng là nơi trăng hoa.

Sắc mặt y liền trở nên cổ quái, chỉ ca nữ ôm cầm đàn hát trên tiểu lâu kia hỏi: “Hang ổ của Độc Hạt... ở, ở nơi thế này?”

Chu Tử Thư nhìn y một cái, trêu ghẹo: “Được rồi, người khỏi giả đứng đắn nữa, cứ như thể Ôn cốc chủ là một đóa hoa sen gần bùn không hôi vậy.”

Y nhắc chân muốn đi, Ôn Khách Hành vội vàng kéo y, nhỏ giọng nói: “Đó không phải... đều là người có gia thất sao, Chu tướng công?”

Chu Tử Thư nắm cầm y, Ôn Khách Hành liền ẩn tình nhìn lại, Chu Tử Thư rùng mình bình luận: “Ôn nương tử, người thật là quá buồn nôn.”

Sau đó buông y ra, đi giữa đám khách tầm hoan qua lại như thoi.

Ôn Khách Hành lải nhải: “Được lắm, trước mặt ta mà cũng dám ăn vụng, coi ta chết rồi chắc, cho người biết sư tử Hà Đông gầm là gì.”

Y hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn sàng, mới định quát to một tiếng, cuối cùng lại tự mình nhụt chí, chỉ đành lắc đầu cất bước đuổi theo, còn tự mình an ủi, “Tam tông tứ đức, tam tông tứ đức, ôi!”

Chu Tử Thư tài cao lớn mật phóng lên trước mặt bao người, tay béo say mềm trước mắt chỉ cảm thấy như một cơn gió nhẹ thổi qua khiến hẩn tỉnh táo đôi chút, ngẩng đầu nhìn thì thậm chí chẳng thấy bóng người, Ôn Khách Hành theo sát, chân cả hai nhẹ nhàng điểm mái ngói trên những ca lâu ấy, bay vút qua không ngừng một bước.

Sau đó, Chu Tử Thư xoay người trên không trung thành một độ cong đẹp đẽ, hạ xuống một hậu viện nhỏ. Ôn Khách Hành đánh giá bốn phía, tai còn có thể nghe thấy tiếng đẩy chén đổi chung của những hồng nam lục nữ ấy truyền đến, khá hứng thú thâm nghĩ: “Nếu hang ổ của Độc Hạt ở ngay nơi thế này, thế chúng nhất định thường xuyên dục cầu bất mãn.”

Chu Tử Thư đi theo chân tường, ngưng thần nghe qua mỗi phòng, cẩn thận phân biệt, Ôn Khách Hành xem thế là đủ, chỉ cảm thấy nghe lỗ chân tường mà cũng có thể trưng ra vẻ mặt chính trực như vậy, người này thật sự quá tài ba.

Sau đó Chu Tử Thư ngừng lại ở một gian phòng phía sau, ra hiệu “chính là nơi này” với Ôn Khách Hành, liền dừng ở đó bất động.

Ôn Khách Hành ngưng thần nghe một chút, tức khắc hiểu được huyền cơ nơi này – y liền biết, Chu Tử

Thư nghe không phải tiếng người mà là tiếng ván giường “cót két” bên trong.

Liên sát đến cố ý dán sát vào y, cùng nghe tiếng rên rỉ kinh thiên động địa của cô nương bên trong.

56. Chương 56: Quạ Đen

Trương Thành Linh trở về phòng, lặn qua lộn lại không ngủ được, bóng cây mới đâm chồi bên cửa sổ in trên song, lúc gió thổi không ngừng có tiếng “sột soạt”, giấc ngủ ngày xưa nếu là “trăng treo ngọn liễu bóng cây lòa xòa” thì đêm nay thành “yêu ma quỷ quái giường nanh múa vuốt”.

Gã trước còn miễn cưỡng ngồi đó lắc lư đầu học khẩu quyết – thói quen này bị hai người kia khinh thường không biết bao nhiêu lần, Ôn tiên bối nói, người nhất định phải ngắc ngứ học thứ này không sai một chữ, làm sao có thể thông hiểu? Sư phụ thì trực tiếp hơn, chỉ tỏ vẻ rất đơn giản, hiểu rồi luyện rồi tự nhiên sẽ biết, cả đời này y chưa từng thấy ai có thể học một khẩu quyết còn phí sức hơn tứ thư ngũ kinh, đủ thấy sự ngu dốt của Trương Thành Linh, quả thực đốt ra sáng ý.

Sau đó Trương Thành Linh bỗng nhớ sư phụ và Ôn tiên bối đều đã ra ngoài, tứ lâu rộng lớn này dường như chỉ có mỗi mình, vì thế nơm nớp lo sợ, luôn cảm thấy phải xảy ra chuyện gì, vậy là tâm thần không yên kéo màn xuống, trùm chắn qua đỉnh đầu, giống như làm thế này là an toàn – cũng chẳng biết gã nghĩ thế nào nữa.

Gã chờ hoài chờ mãi, đóng tai lắng nghe động tĩnh trong phòng sư phụ bên cạnh – đương nhiên, gã hoàn toàn nhầm qua sự thật là với năng lực của gã cho dù Chu Tử Thư trở về cũng chẳng nghe thấy – như một con thỏ hoảng sợ, đợi mãi hơn nửa đêm cũng chưa nghe thấy một chút động tĩnh, rốt cuộc vẫn không ngăn được bệnh tương tư của hai mí mắt, thiêm thiếp ngủ đi.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, tỉnh dậy bởi động tĩnh của khách trọ khác thức giấc, Trương Thành Linh mới trở mình bò dậy, chạy đến phòng sư phụ, vì thế thất vọng phát hiện chăn gối đều lạnh ngắt, hai người này thật sự cả đêm không trở về. Tiểu nhị của tứ lâu lên chào hỏi gã, Trương Thành Linh lúc này mới hết cách, tự xuống lầu dùng cơm sáng.

Gã uể oải chẳng còn tinh thần, thấy mình hơi phề vật, một đại tiểu tử mười lăm mười sáu tuổi, quần mỗi ngày đều đang ngắn đi, thế nhưng bốn sự dường như luôn giậm chân tại chỗ. Lý đại bá đã cứu cái mạng nhỏ của gã, kế tiếp gặp được sư phụ, sau đó sư phụ đưa gã đến Thái Hồ, theo Triệu bá bá đi Động Đình, lại tìm được sư phụ...

Dường như vô luận gã đi chỗ nào, làm chuyện gì, đều không phải là tự do tự chủ, chỉ ngây ngây ngô ngô theo người khác mà thôi.

Trương Thành Linh lơ đãng gặm bánh bao, lần đầu tiên cân nhắc vấn đề mình nên đi nơi nào.

Chính lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến một trận rối loạn nho nhỏ, Trương Thành Linh ngậm bánh bao quay đầu nhìn, sau đó cùng những người khác trong điểm đồng thời ngẩng ra.

Chỉ thấy mười mấy nữ nhân tiến vào cửa tửu lâu, những nữ nhân này mỗi người đều đen thui, hệt như một đám quạ đen rầm rầm bay vào. Không nhìn ra tuổi tác diện mạo – bởi vì mỗi người đều đeo mặt nạ, như là loại mặt nạ búp bê mặt cười bán cho con nít trên đường ngày Tết, chỉ là những búp bê này sắc mặt trắng bệch, khóe môi nhếch lên trừ nụ cười thì còn có vết máu, mắt mở to lơ lơ, thoát nhìn như tiểu quỷ.

Người cầm đầu liếc tiểu nhị ngơ ngác một cái, lạnh giọng phân phó: “Theo đầu người, mỗi người một bát mì chay, nhìn thêm cái nữa là móc mắt người!”

Giọng bà ta thô lỗ khàn khàn, có ác ý không nói thành lời, nghe như là một lão thái thái, ánh mắt đảo qua, những người trộm đánh giá lập tức đều cúi đầu – đám đàn bà này trông không giống người lương thiện, hành tẩu lâu trên giang hồ, chẳng ai muốn rước phiền toái.

Hắc y lão thái cầm đầu lúc này mới ngang ngược ngồi xuống, vẫy tay nói: “Canh tiểu tiện nhân kia, ăn xong lập tức khởi hành.”

Các nữ nhân hắc y thủ hạ cũng không thừa lời, ngồi xuống theo rất có huấn luyện, Trương Thành Linh lúc này mới thấy rõ phía sau còn có một nữ tử trẻ tuổi tóc tai bù xù thảm hại cực kỳ bị họ áp đẩy qua đây. Gã nhìn kỹ lại, chỉ giật thót, trong lòng thầm nghĩ: “Đây không phải thiên kim Cao tiểu thư của Cao đại hiệp ư? Làm sao mà nàng ta bị đám người đen thui này bắt lại?”

Nữ tử thảm hại nọ chính là Cao Tiểu Liên, nàng không hề nhìn thấy Trương Thành Linh, khóe miệng rách đau rát, liền gắng sức giãy một cái. Lưng tức khắc đau buốt, chỉ cảm thấy nửa người đều đã tê rần, một nữ nhân ẩn bả vai nàng thu hồi trường châm vừa mới đâm vào hông nàng, lạnh lùng nói bên tai: “Người cảm thấy, ta nên một châm khiến ngươi biến thành một phế nhân thậm chí không đứng nổi? Hay là rách vài đường trên khuôn mặt nhỏ nhắn trơn nhẵn kia thì được hơn?”

Cao Tiểu Liên không dám lộn xộn nữa, đôi mắt hồng hồng, vừa sợ hãi vừa phẫn nộ. Nữ nhân kia hung hãn đập sau đầu gối nàng một phát, suýt nữa khiến nàng ngã rạp xuống đất, quát mắng: “Vậy ngươi cứ đang hoàng một chút!”

Trương Thành Linh vội cúi đầu, làm bộ chưa thấy gì hết, tránh ánh mắt nữ nhân hắc y kia, thấy y thị ngồi xuống, lúc này mới cẩn thận ngẩng đầu, đánh giá kỹ lưỡng Cao Tiểu Liên.

Ấn tượng của gã với Cao Tiểu Liên vẫn không tồi, cảm thấy đó là một tỷ tỷ nói chuyện ôn nhu nhỏ nhẹ, vừa ôn hòa vừa xinh đẹp, thấy trên mặt nàng lại có vết bầm, rõ ràng từng bị đánh, trong lòng liền nhận định đám nữ nhân mặc hắc y này không tốt đẹp gì.

Vì thế lại nhìn ra cửa, lo lắng thầm nghĩ, sư phụ sao còn chưa về?

Đám hắc y nhân này rõ ràng là phải đi gấp, không giống Trương Thành Linh nhai kỹ nuốt chậm, qua quyết

lấp đầy bụng rồi lập tức bỏ tiền cơm muốn đi, nhưng Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành còn chưa về.

Trương Thành Linh không ngồi yên được nữa.

Nói đến cũng kỳ quái, Trương Thành Linh chỉ cần ở trước mặt Chu Tử Thư thì có vẻ đặc biệt phé vật, thứ nhất là từ “phé vật” này cứ bị sư phụ thiếu kiên nhẫn đệ nhất thiên hạ nói suốt, thêm nữa bản thân gã có sư phụ để dựa dẫm, giống như con nít có mẹ, gặp chút chuyện lông gà vỏ tỏi kêu một tiếng “sư phụ cứu mạng” là đều có sư phụ cường đại kia hùng hùng hổ hổ đến cứu.

Lúc này Chu Tử Thư không có mặt, gã ngược lại vừa bình tĩnh vừa lớn gan, trộm gọi tiểu nhị, dặn dò một phen như thế như vậy, rồi cẩn thận đuổi theo.

Bên kia, đám Chu Tử Thư hai người một đêm chưa về cũng có kỳ ngộ.

Ôn Khách Hành nghe tiếng giường và tiếng người bên trong càng lúc càng không kiêng nể gì, liền không nhịn được hơi nghi hoặc, thâm nghĩ bình thường nơi trăng hoa, những chuyện tốt này đều là trong khuê phòng của cô nương tiếp khách, cô nương kia là điếm là mù hay là gốc, đến mức mà dưới gầm giường có một ổ bọ cạp làm tổ cũng không biết?

Liền kéo tay Chu Tử Thư, viết trong lòng bàn tay: “Phòng ai?”

Chu Tử Thư dừng một chút, cũng viết: “Đại Hạng Tử.”

Ôn Khách Hành càng mù tịt, lòng nói lẽ nào đầu lĩnh Độc Hạng lại để kỹ nữ tiếp khách trong phòng ngủ của chính hắn? Y kinh sợ thâm nghĩ, chẳng lẽ vị đầu lĩnh Hạng Tử này nghèo đến mức ấy, hoạt động giết người phóng hỏa không nuôi được hắn, còn phải kiếm làm việc da thịt hay sao?

Lại viết lên lòng bàn tay Chu Tử Thư: “Mẫu Hạng Tử?”

Chu Tử Thư lắc đầu, Ôn Khách Hành càng không hiểu, y ngưng thần lắng nghe một hồi, phát hiện trong phòng này kỳ thật có ba người, chỉ là một nam một nữ chiến đấu quá kịch liệt, cơ hồ che lấp thanh âm của một người khác, người thừa ra kia hô hấp tuy cực nhẹ nhưng vẫn có thể nghe được hơi dồn dập, Ôn Khách Hành càng thêm kinh sợ, thâm nghĩ sở thích của đầu lĩnh Hạng Tử này... thật đúng là quỷ dị.

Vì thế viết: “Có phải hắn không thể?”

Chu Tử Thư tạm dừng thời gian hơi dài, hồi lâu mới thận trọng gật đầu.

Ánh trăng mới mọc chiếu lên khuôn mặt nghiêng của y, vẻ mặt giải quyết việc chung giống như Chu đại nhân đang xử lý quốc gia đại sự chứ chẳng phải đang nghe lỏm, Ôn Khách Hành nhìn nhìn y, cảm thấy những kẻ ra vẻ đạo mạo trong thiên hạ, người này mà đệ nhị thì chẳng ai có thể đệ nhất.

Qua rất lâu, thanh âm bên trong mới chậm rãi bình ổn, Chu Tử Thư cảm thấy sắp xong rồi, liền kiên nhẫn chờ họ rời đi, ai ngờ qua một lát, ván giường kia lại bắt đầu “cót két cót két”, lần này giống như càn hăng hái hơn – Chu Tử Thư nhú mày, lòng nói hai người này có thôi không, phải da dày thịt béo vô tâm vô phế cỡ nào, mới có thể dưới tình huống bên cạnh có người thưởng thức đầu nhập ra sức như vậy!

Ôn Khách Hành suýt nữa phì cười vì biểu cảm rối rắm của y, tai nghe thanh âm trong phòng và tiếng ca đứt quãng ở tiền viện, nhìn người trước mắt, đôi mắt đặc biệt lưu luyến một vòng trên lưng và đùi Chu Tử Thư – hai vị bên trong kia hưng trí rất tốt, dù sao cũng chẳng có việc khác, liền toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm nơi phi lễ chó nhìn mà tâm viên ý mã.

Y tâm viên ý mã một hồi, liền giơ tay sờ hông Chu Tử Thư, Chu Tử Thư nhú mày càng chặt, nghiêng đầu nhìn quét y một cái, Ôn Khách Hành cười tủm tỉm dựng một ngón trỏ bên miệng, đáng vẻ hết sức vô tội.

Chu Tử Thư cảm thấy mình bị y giày vò đến mức hơi mất cảm thái quá, nghĩ dù sao mình là một đại lão gia, sờ thì cứ sờ đi, còn chưa chắc ai lợi dụng ai đâu, liền rộng lượng không để ý nữa.

Ôn Khách Hành được lợi tiếp tục khoe khoang, chậm rãi chuyển dời bàn tay xuống, trong lòng càng vừa ý, cảm thấy thật là tuyệt, cho dù hơi gầy một chút nhưng gầy cũng có chỗ tốt của gầy, nếu cởi quần áo, vòng eo nhỏ này có thể nắm được, sẽ càng có cảm giác.

Chu Tử Thư không cam yếu thế với tay bóp ngực y một phen, phối hợp với một tiếng thét chói tai của nữ nhân trong phòng, còn vãn về hai ngón tay mình, nhẹ nhàng thổi một hơi, liếc Ôn Khách Hành mà cười khế.

Ánh mắt Ôn Khách Hành lập tức trầm xuống, một tay ghì chặt y trong lòng, hôn nghiêng lấy trước khi nụ cười kia của Chu Tử Thư biến mất. Hai người không ai dám làm ra động tĩnh, chỉ có thể phát huy chỗ trống cực kỳ có hạn mà độ sức. Lần thứ nhất là Chu Tử Thư không phản ứng kịp, lần thứ hai là y bị thương đang khó chịu, lần này xem như một hồi kỳ phùng địch thủ.

Hai vị này một lưu luyến bụi hoa, kết giao vô số hoa khô, lấy chơi khắp thiên hạ làm nhiệm vụ, một từ trong kinh thành bên Vọng Nguyệt hà ba mươi dặm thoát thân ra, quen đay chén đổ chung gặp dịp thì chơi, đều là phong nguyệt lão làng, dù môi lưỡi quần lấy nhau cũng nhất định không phải gió đông áp đảo gió tây thì là gió tây áp đảo gió đông.

Chẳng biết qua bao lâu, cơ hồ phải ngạt chết, ngay cả tiếng hưng trí của hai vị trong phòng kia cũng nhỏ đi, Ôn Khách Hành mới buông Chu Tử Thư đồng dạng hơi thở có chút bất ổn còn cố gắng áp chế ra, nắm một tay y mà dựa cực gần.

Y bỗng nhiên không cười nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Chu Tử Thư, trong nháy mắt ấy dường như có ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng lại đều quy về trầm mặc, người trong phòng hành quân lặng lẽ, tiếng ca truyền đến từ tiền viện liền trở nên rõ ràng, giọng nữ nũng nịu hát khe khẽ: “Úc mai hạ Tây Châu, chiết mai ký Giang Bắc...”*

Ôn Khách Hành liền viết từng nét trong lòng bàn tay Chu Tử Thư: “Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm,

định bắt phụ tương tư ý.”

Chu Tử Thư im lặng nhìn người nọ rất lâu, bàn tay nhẹ nhàng hợp vào, lại khẽ nắm ngón tay Ôn Khách Hành, nhưng chỉ vừa chạm vào lại chợt tách ra, y cúi mắt, một lần nữa tránh đi ánh mắt Ôn Khách Hành, thở dài như có như không.

Lúc này trong phòng có một giọng nam thỏa mãn nói nhỏ: “Được rồi, các người đi đi.” Sau đó có tiếng cửa phòng mở, Chu Tử Thư liền nhân cơ hội nhún người như yến tước, im ắng đáp lên nóc nhà, nhẹ nhàng lật mái ngói ra một khe hở mà nhìn xuống dưới.

Ôn Khách Hành nhìn ngón tay mình, giống như độ ấm của lòng bàn tay người nọ vừa rồi còn ở bên trên, nhưng gió đêm quá lạnh, vừa khẽ thổi thì đã chẳng còn thấy tung tích. Khoảnh khắc ấy y không thể nói rõ trong lòng là mùi vị gì, chỉ có thể cười khổ một chút như tự giễu.

57. Chương 57: Con Bạc

Chu Tử Thư tự cho là động tác đã rất nhẹ, nhưng ai biết người trong phòng giống như sớm phát hiện, cứ thế ngông nghênh ngẩng đầu lên, vừa vịn nhìn nhau.

Chu Tử Thư hơi sững sốt, chỉ thấy người nọ cười với y, cũng không tiện quá câu nệ, từ trên nóc hạ xuống, nhẹ nhàng gõ cửa sổ, cất cao giọng nói: “Khách không mời tự đến, chủ nhân thứ lỗi.”

Cửa sổ mở ra từ bên trong, một tổ y nam nhân đứng trong đó, tay bưng một chén trà nhỏ, ánh mắt lưu luyến trên mặt Chu Tử Thư một phen, lại quét Ôn Khách Hành một cái, cười cười mà nhẹ giọng hỏi: “Hai vị nếu muốn cùng xem có thể gõ cửa tiến vào, hà tất lén lén lút lút như thế?”

Âm thanh hắn nói chuyện tựa như hư ảo, đặc biệt nhẹ nhàng, như thể chỉ sợ kinh động thứ gì, người nhả nhả nhận nhận, mắt một mí, trông cũng hết sức nhân mô cầu dạng, chỉ nhìn tướng mạo thì thật sự không nhìn ra hắn lại là đầu lĩnh Hạng Tử thiếu đại đức tám đời kia.

Da mặt Chu Tử Thư hiển nhiên dày, nghe vậy không thấy bút rút chút nào, tự nhiên rộng rãi nói: “Đa tạ thịnh tình – điều đó thì không cần, thật không dám giấu, chúng ta đến là có việc muốn nhờ.”

Đại Hạng Tử này nhìn quét y một cái, trầm ngâm nói: “Tôi tìm ta, quá nửa cũng chỉ có hai việc, hoặc là để đám hài tử của ta đi giết người phóng hỏa, hoặc là đến hỏi, rốt cuộc là ai bảo đám hài tử của ta đi giết người phóng hỏa, với thân thủ năng lực của hai vị, chỉ sợ là loại thứ hai nhỉ?”

Chu Tử Thư thản nhiên nói: “Không sai.”

Hạng Tử đặt bát trà qua bên, hai tay khoanh trước ngực, bốn cột đánh giá y: “Vậy người có thể cho ta cái

gì?”

Chu Tử Thư đồng dạng nói: “Người cứ việc đưa ra.”

Hạt Tử thấy y quá hào sảng, bộ dáng tài đại khí thô có chỗ dựa không sợ, liền hơi mỉm cười – thông thường mà nói, người như vậy hoặc tự đại quá mức, cho là lên trời xuống đất núi vàng núi bạc không có chuyện mình không làm được, thứ mình không lấy được, hoặc... chính là đã quyết định ăn quyết.

Mặc người chào giá trên trời, ta tuyệt không trả tiền là được.

Hạt Tử nói chậm rì rì: “Chẳng lẽ bảo người ngủ với ta một đêm, người cũng đáp ứng?”

Chu Tử Thư xoi mói đánh giá mặt hắn một chút, ánh mắt lại dò xét trên eo chân móng hắn một vòng, lúc này mới miễn cưỡng đáp ứng: “Được thôi.”

Ôn Khách Hành đang ở bên cạnh nghe ngon miệng lập tức kháng nghị: “Không được! Hai ta ngủ chung giường đã lâu như vậy mà cũng không thấy người đáp ứng thống khoái như thế!”

Chu Tử Thư nhượng mí mắt liếc y một cái, hỏi ngược: “Ta muốn hỏi cái gì, người biết đáp án?”

Ôn Khách Hành ghen hòng.

Hạt Tử lại cười rộ lên, liếm môi, ánh mắt hung tợn chuyển một vòng giữa hai người, sau đó móc một cái lọ nhỏ từ trong lòng, lắc lắc rồi đổ ra hai viên xúc xắc, nắm trong tay, nhẹ giọng nói: “Không bằng thế này, các người cược một phen với ta, thắng ta một ván, ta sẽ cho các người biết một việc, thua ta một ván...”

Ôn Khách Hành nhỏ giọng nói với Chu Tử Thư: “Ta cuối cùng đã biết tại sao hắn vội vã kiếm tiền, có sở thích này, gia nghiệp lớn cỡ nào cũng chẳng đủ cho hắn phá, người chưa từng nghe nói ‘một lòng thắng tiền, hai mắt đỏ lừ, ba bữa vô vị, tứ chi vô lực, năm nghiệp hoang phế, lục thân không nhận, thất khiếu bốc khói, bát phương mượn tiền...”

Chu Tử Thư giẫm y một phát.

Hạt Tử khẽ cười nói: “Người nói như vậy cũng có đạo lý, nhưng cuộc đời người ta chẳng phải cũng là một ván cược lớn sao, bao nhiêu người muốn giết ta, ta chết thì họ thắng, ta không chết thì họ sẽ tùy thời lo sợ bất an, không biết ngày nào ta đến đòi mạng. Người nói, nếu cả đời thuận thuận lợi lợi, chẳng phải quá thiếu thú vị?”

Chu Tử Thư cắt ngang thảo luận sâu sắc về nhân sinh giữa hai thanh niên này, hỏi: “Thua người một ván thì thế nào?”

Hạt Tử liếc y, chậm rãi nói: “Không cần lo lắng, ta không cần tiền của người, cũng không cần mạng người, thua một ván thì hai người cứ làm một hồi cho ta xem, ta xem thần thanh khí爽 là xong – chỉ là hai vị nên cân nhắc, thua quá nhiều thì không dễ kết thúc đâu.”

Chu Tử Thư không nói hai lời, như đinh đóng cột: “Sau này còn gặp lại.”

Cùng lúc đó, Ôn Khách Hành lại cầu còn không được mà kêu lên: “Ta thấy tiền cược này rất được!”

Chu Tử Thư làm bộ không biết y, hờ hững đi ra ngoài, Hạt Tử ở phía sau nói: “Chưa gì đã sợ, thế mà vừa rồi còn bảo ta tùy tiện ra giá.”

Chu Tử Thư không dừng bước, chỉ nhẹ nhàng băng quơ bảo: “Ta cũng ngần này tuổi rồi, quên phép khích tướng đi.”

Ôn Khách Hành ở bên cười bồi nói: “Cái đó... Hạt Tử huynh thứ lỗi, vị này nhà ta, những thứ khác cái gì cũng tốt, chỉ là mặt non, da mặt quá mỏng...”

Y còn chưa nói xong câu này, đã thấy Chu Tử Thư lại mặt không biểu cảm quay về, nói với Hạt Tử: “Người nói, đánh cuộc gì?”

Đôi khi, phép khích tướng dùng được hay không thì phải xem là ai sử dụng.

Hạt Tử mới giờ xúc xắc trong tay, Chu Tử Thư liền cười khẩy nói: “Tài vật mà thôi, sợ là chúng ta chơi cả đêm cũng không phân được thắng bại gì.”

Hạt Tử nhú mày ngẫm nghĩ một chút rồi quay người đi vào phòng, Ôn Khách Hành và Chu Tử Thư liền nhảy vào từ cửa sổ. Chỉ thấy Hạt Tử kia lục ra một gói tiểu châm mảnh như lông trâu, Chu Tử Thư cau mày – y từng trúng thứ này.

Hạt Tử vơ một tiểu châm, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ rồi nói: “Cái này còn chưa kịp tắm độc, không bằng chúng ta đánh cuộc xem ai ăn được nhiều hơn, được chứ?”

Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành liếc nhau, trong nháy mắt ấy hai người tâm linh tương thông, đồng thời nghĩ – tại sao Diệp Bạch Y không ở đây?

Hạt Tử nheo mắt, há miệng cắn, châm kia lại bị hấn cắn thành từng đoạn như sợi mì, sau đó cứ thế nuốt châm, Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành đưa mắt nhìn nhau, không ngờ Đại Hạt Tử này còn là răng sắt lợi đồng.

Hạt Tử cười hỏi: “Hai vị cuộc, hay là cời áo?”

Ôn Khách Hành thoát nhìn cực kỳ muốn chọn cách sau, Chu Tử Thư bỗng nhiên cầm một ly rượu trên bàn, mở bầu rượu của mình ra rót đầy một chén, đưa tay nhón hai cây châm, nhúm trên đầu ngón tay, hai tiểu châm kia liền biến thành một đồng bột phấn, nháy mắt tan vào rượu, y ngẩng đầu nhìn Hạc Tử một cái, Hạc Tử trái lại rất có phong độ, nhấc tay ý bảo mời y trước, Chu Tử Thư cau mày uống cạn rượu trong chén, đáy chén sáng bóng, Ôn Khách Hành ở bên quan sát sắc mặt y, cảm thấy hương vị rượu kia quá nửa là chẳng dễ uống hơn bỏ hạc đào.

Hạc Tử cười nói: “Vị huynh đài này, đừng trách ta không nhắc nhở, người ăn với rượu như vậy có bằng ta ăn nguyên một bụng không, chẳng lẽ hai vị muốn cùng nhau đối phó mình ta?”

Ôn Khách Hành vội xua tay nói: “Không không không, tại hạ không có nhã hứng cũng như rằng lợi này, các người tự tiện, tự tiện.”

Chu Tử Thư bỗng nhiên cười nói: “Ta ăn hai cây, người ăn một cây, ta thấy đủ thắng người rồi.”

Y vừa dứt lời liền ra tiện chiêu, một chưởng vỗ bàn, đám châm lông trâu này tung bay tứ phía, hàn quang khắp nơi, Hạc Tử chỉ cảm thấy một luồng kinh lực tập kích, theo bản năng khê quát một tiếng khom lưng né, quay đầu lại chỉ thấy tất cả châm lông trâu trên bàn đều sượt người hắt ghim lên tường, còn cắm sâu mấy tấc, không thể lấy ra nữa.

Ôn Khách Hành không nhịn được phải khen hay, thâm nghĩ chiêu này của A Nhứ thật là vô sỉ tốt cùng, rất giống tác phong của mình, không hổ là kia xương kia tủy.

Hạc Tử chau mày, lập tức lại chậm rãi giãn ra, vẫn không giận không nóng hỏi: “Huynh đài họ gì?”

Chu Tử Thư nói: “Miễn quý tính Chu.”

Hạc Tử gật đầu: “Chu huynh hảo công phu, hảo tâm tư, chỉ là...”

Hắn xòe tay, một cây châm nằm thẳng trong lòng bàn tay, Hạc Tử đưa lên miệng cười nói: “Lần này, chỉ sợ là ngang tay.”

Chu Tử Thư cũng xòe tay không hoảng không vội, chỉ thấy trong tay y chẳng biết đã giấu một cây châm từ bao giờ, y không hề định ăn, chỉ đưa nó đến trước mặt Hạc Tử so sánh – Hạc Tử lập tức biến sắc, bấy giờ mới phát hiện cây trên tay mình lại ngắn hơn một đoạn, không biết bị người này lấy chưởng lực cắt mất một nửa từ khi nào.

Chu Tử Thư nghiền châm trong tay thành bột, cười nói: “Hai với một rưỡi, nói thế nào đây?”

Hạc Tử hung hãn nhìn y chằm chằm, Ôn Khách Hành và Chu Tử Thư đều cho rằng hắn phải khó dễ, ai ngờ Đại Hạc Tử này nhân phẩm chẳng ra sao nhưng cực phẩm không tệ, giây lát liền hờ hững dời ánh mắt nói: “Được, chấp nhận thua cuộc, các người muốn hỏi gì?”

Chu Tử Thư nói: “Trừ Tôn Đình, là ai ra tiền muốn mua mạng Trương Thành Linh?”

Hạt Tử dừng một chút, lại nhìn nhìn hai người họ, dường như hiểu được điều gì, nói: “Trương Thành Linh? A, ta biết hai vị là ai rồi... Chỉ là người của ta ở Động Đình đã mất đi tung tích của các người, không ngờ lại tìm đến nơi này, thật là thần thông quảng đại – đi theo ta.”

Vừa nói vừa xốc ván giường chui vào, Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành theo sát phía sau.

Hai người theo Hạt Tử đi thẳng vào một mật đạo – nơi đây bên ngoài là sơn phần, bên trong lại âm trầm khác thường, hết sức quỷ dị. Hạt Tử dẫn hai người vòng vòng vèo vèo chẳng biết xuống bao nhiêu bậc thang mới đến cuối, đám Chu Tử Thư nhìn lại, chỉ thấy nơi này là một địa lao, từng tiếng gào thét kìm nén như người lại không như người vang lên bốn phía, cả hai không khỏi đề phòng.

Hạt Tử lấy cây đuốc trên tường, đứng trước một cái cũi, tựa tiểu phi tiểu nói: “Hai vị có thể đến xem thú này, nên là người quen cũ.”

Trong khi hắn nói chuyện, có thể là bị ánh sáng kích thích, một bóng dáng trắng bệch bổ đến Hạt Tử, lại bị cửa lao ngăn trở, liền giương nanh múa vuốt hướng đến họ với vẻ mặt dữ tợn. Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành đã nhìn rõ, trong đó lại nhốt một quái vật, giống hệt quái vật như người mà không phải người lúc trước họ gặp trong địa huyết thần bí kia!

Chỉ thấy Hạt Tử nhìn quái vật nọ bằng ánh mắt ôn nhu, giống như nó là một đại mỹ nhân tuyệt thế, nhẹ giọng nói: “Những người này là được nhân của chúng ta, trước một tuổi là người, có điều bắt đầu từ khi tròn một tuổi thì vẫn dùng được vật nuôi dưỡng, nuôi đến bây giờ, sinh ra một thân mình đồng da sắt, đẳng đẳng sát khí, thật sự là hài tử rất tốt... có điều không nghe lời lắm, khả năng là dùng được tổn thương đầu óc, về sau còn phải hoàn thiện thêm.”

Trên mặt Ôn Khách Hành không còn nụ cười, y trầm giọng hỏi: “Địa huyết kia là người bố trí, người mua là Quỷ Lưỡi Dài?”

Hạt Tử nói: “Không sai.”

Ôn Khách Hành ngắt lời hắn: “Cái rắm, Quỷ Lưỡi Dài đã bị ta làm thịt, người sau đó truy sát Trương Thành Linh ở Động Đình là ai?”

Hạt Tử lộ ra nụ cười狡 hoạt, nói: “Ta chỉ nói người mua là Quỷ Lưỡi Dài, chưa hề nói sau lưng hắn không có ai sai sử.”

Chu Tử Thư nói: “A, đây lại là một vấn đề khác, ý của ngươi là, muốn biết đáp án này còn phải cực thêm một lần đúng chứ?”

Hạt Tử hơi cúi người nói: “Chu huynh thông cảm.”

Chu Tử Thư sốt ruột phát tay áo: “Người nói đi, đánh cược gì?”

Hạt Tử cười nói: “Cược những trò đó, công phu của ta không bằng Chu huynh, tâm tư cũng không linh hoạt như Chu huynh, chỉ sợ lại phải thua, chỉ bằng chúng ta phó thác thiên mệnh, đi từ nơi này ra ngoài đến đầu phố, một trong hai vị bịt mắt lại, do tay người này đụng đến con sư tử đá đầu phố kia rồi bắt đầu đếm, xem người thứ hai mươi đi qua trước mắt là nam hay nữ, hai vị thấy thế nào?”

Ôn Khách Hành không nhịn được nói: “Trò này chẳng hề có ý nghĩa, ta không thấy có lợi ích gì với người.”

Hạt Tử bình tĩnh nói: “Đánh cược gì không quan trọng, với ta mà nói, trọng yếu chính là một chữ cược, giống như người khác đối thì phải ăn cơm, khát thì phải uống nước, không cho ta cược thì ta không sống nổi... Các người nói sao?”

Ôn Khách Hành thở dài, cảm thấy việc lạ mỗi năm đều có nhưng năm nay thật là nhiều, liền đưa tay chỉ Chu Tử Thư nói: “Bịt mắt y, đỡ cho y cảm thấy ta ý đồ quỷ rối.”

Chu Tử Thư nhìn Hạt Tử một cái, không phản đối, Ôn Khách Hành liền sờ soạng trong lòng cả buổi, lấy ra chiếc khăn bịt mắt Chu Tử Thư, nắm tay y nói với Hạt Tử: “Mời người trước.”

Ba người cứ thế nhảy ngược lên mặt đất, lấy tạo hình bịt mắt bắt dê này đi đến cửa phố hoa, Hạt Tử nói: “Chu huynh, người giơ tay là có thể chạm được con sư tử kia, khách nhân trước, mời bắt đầu.”

Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành hai miệng một lời: “Nam.”

Qua lại nơi đây tuy có lưu oanh nhưng khách tầm hoan lưu động lớn hơn, Đại Hạt Tử này đã hào phóng, hai người bọn họ từ chối thì bắt kính, trên mặt Hạt Tử dần hiện ra một loại hưng phấn không nói rõ, đôi mắt sáng lên, liếm môi như đã không chờ nổi: “Được.”

Khoảnh khắc Chu Tử Thư giơ tay, Hạt Tử liền bắt đầu đếm người – mười tám, mười chín...

Ngay cả Ôn Khách Hành cũng bị hấn ồn ào khiến cho hơi hồi hộp, Chu Tử Thư sớm tháo thứ bịt trên mắt xuống mà nhìn không chớp mắt, người thứ hai mươi đi qua, là một nam nhân mặc trường bào, đội mũ che tóc!

Chu Tử Thư chậm rãi lộ ra nụ cười, mới định mở miệng, song theo người này đến gần, nụ cười của y khựng lại trên mặt, Hạt Tử lại đắc chí quát họ một cái, bỗng nhiên tiến lên ngăn người qua đường này, làm người nọ hoảng sợ, chỉ nghe hắn ôn nhu nhỏ nhẹ nói: “Đây là nơi trăng hoa, tiểu thư đi vào bất tiện lắm, cô nương gia danh dự quan trọng, mời trở về đi.”

Trên khuôn mặt nhẵn nhụi trắng nõn của “nam nhân” kia lập tức muôn hồng nghìn tía, Hạt Tử nói “đắc tội” rồi bỗng nhiên ra tay kéo chiếc khăn lụa quấn trên cổ “y”, người qua đường kêu một tiếng ngắn ngủi – chỗ cổ “y” lại hết sức trơn nhẵn, không nhìn ra một điểm đột khởi nào.

Hạt Tử cười khanh khách quay qua, hai tay thu vào tay áo, chậm rãi nói với Chu Tử Thư: “Chu huynh, lần này phải nói thế nào đây?”

58. Chương 58: : Mạo Hiểm

Chu Tử Thư hết sức buồn nôn, cảm thấy thế đạo này biến đổi rồi, lòng người đã khác xưa, quá nửa đêm một đại cô nương lại chạy đến nơi hoa liễu tìm vui, liền ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm nói: “Việc này...”

Hạt Tử hừ lạnh một tiếng nói: “Bọn họ người đọc sách, chú ý ‘nói tất làm, làm tất xong’, giang hồ nam nữ nói ‘quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên’, dù là lưu manh ven đường cũng biết một bãi nước bọt một cây đinh, chẳng lẽ Chu huynh muốn béo nhờ nuốt lời?”

Ôn Khách Hành chỉ sợ thiên hạ không loạn chọc lưng Chu Tử Thư một cái bảo: “Đúng thế, trộm gian giở thủ đoạn là có thể, nói không giữ lời lại quá vô sỉ, ngay cả ta cũng sắp không nhẫn tâm nhập bọn với người rồi.”

Chu Tử Thư đập văng cái tay heo của y, trong lòng thầm nghĩ: Người đại phát từ bi đừng nhập bọn với ta nữa đi.

Y nhìn Hạt Tử một cái, không nói không rằng quay đầu trở về.

Biểu cảm của Hạt Tử liền buông lỏng, lập tức lộ ra nụ cười, ngoại hình của hắn kỳ thật không tồi, cười lại chẳng dễ coi lắm, miệng như hơi méo, nhìn đặc biệt xấu xa, thêm ánh mắt lỗ mãng vẻ mặt phóng đảng, quả thật hơi đáng khinh. Ôn Khách Hành bỗng nhiên có chút cảm giác nguy cơ, nhìn nhìn bóng lưng Chu Tử Thư, lại nhìn nhìn vị bên cạnh, cảm thấy trước mặt ai kia làm việc này nọ... hơi cần điều tiết trạng thái tâm lý.

Có điều y nhanh chóng phát hiện mình kỳ thật đã nghĩ nhiều.

Hạt Tử khoanh tay đứng ngay cửa phòng hun hương ấm, hình như đã có người vào thu dọn giường, màn lông treo một nửa, Hạt Tử hỏi: “Hai vị có cần tắm rửa thay quần áo, có cần thứ gì... trợ hứng?”

Chu Tử Thư xắn tay áo, hết sức lưu manh nói: “Không cần phiền toái như vậy, bút mực hầu hạ.”

Hạt Tử ngẩn ra, giây lát sau hai tay vỗ nhẹ, một người ăn mặc kiểu tôi tớ chạy bước nhỏ qua, khom lưng cúi đầu đứng trước mặt hắn, Hạt Tử thấp giọng phân phó gì đó, Chu Tử Thư vội bổ sung: “Cần một xấp giấy Tuyên.”

Tôi tớ đi xuống, Hạt Tử nhìn y nghi hoặc nói: “Chu huynh không phải lại muốn giở trò gì chứ?”

Chu Tử Thư bắt chéo chân, ngênh ngang ngồi bên giường, cười nói: “Người cả ngày nhìn mấy đôi thịt lắn qua lắn lại có chán không? Chờ một lát, ta cho người xem chút mới mẻ.”

Ôn Khách Hành ở bên cạnh không nói không rằng, cực kỳ nước chảy bèo trôi, trong lòng cân nhắc nếu A Như có năng lực vô lại thì cũng tốt, đỡ phải làm lợi cho Đại Hạt Tử này, nếu thành tâm muốn... Ôi, lấy gà theo gà lấy chó theo chó, y tự nhiên cũng không thiếu được miễn cưỡng liều mình bồi quân tử một hồi.

Giấy lát giấy bút đầy đủ, Chu Tử Thư đứng dậy đưa tay mời Hạt Tử nói: “Xin chờ một chút.”

Hạt Tử hiển nhiên không nóng nảy, trở tay đóng cửa phòng, ôm ấm trà tự rót tự uống – chỉ thấy Chu Tử Thư hạ bút không mấy may chần chừ, nhìn tư thế khá giống chuyên gia vẽ vôi vắn bút như bay, múa bút vài nét ít ỏi mà xong một tờ, đặt một bên hong khô, lại thò ma trảo đến tờ kế.

Ôn Khách Hành ban đầu không biết y muốn làm gì, hiếu kỳ đứng bên thò đầu nhìn, càng nhìn sắc mặt càng cổ quái, càng nhìn lông mày càng nhướng cao, cuối cùng chùng như phải bay khỏi mặt, y giống như ngày đầu tiên quen biết Chu Tử Thư, có cảm giác thật sự xem thế là đủ, chẳng biết diễn đạt thế nào, đành phải khoanh tay đứng bên cạnh với vẻ mặt ngưng trọng.

Qua đủ một nén nhang, Chu Tử Thư đã dứt khoát dùng xong hơn mười tờ giấy, đại công cáo thành, liền ném bút qua bên, cầm tờ cuối cùng nhẹ nhàng thổi cho khô, sau đó nhặt tờ thứ nhất vỗ lên tường, tờ giấy Tuyên mông mảnh kia lồm vào tường, động tác không ngừng, giấy lát đã đem hơn mười tờ giấy Tuyên xếp ra theo trình tự, toàn bộ vỗ lên tường.

Sắc mặt Hạt Tử xanh xám – chỉ thấy trên hơn mười tờ giấy Tuyên kia, đường nét hết sức đơn giản, vẽ chính là... xuân cung đồ.

Xuân cung đồ rất giản đơn, chỉ có hai con người be bé, một vòng tròn đại biểu cho cái đầu, vượn vài nét ít ỏi ra thân thể và tứ chi... khụ, ngũ chi, tuy rằng vẽ đơn giản nhưng động tác của nhân vật còn sống động như thật, từ làm sao cưỡi áo đến cuối cùng, vẽ ra cả quá trình không sai một chút, xem từng tờ lại thật sự có ảo giác như người trong tranh động được.

Ôn Khách Hành kìm nén cả buổi, tận lực bình luận đứng trọng tâm: “A Như, không nhìn ra người còn có bản lĩnh như vậy.”

Chu Tử Thư khách khí nói: “Chút tài mọn, hổ thẹn hổ thẹn.”

Ôn Khách Hành phát hiện da mặt y càng ngày càng dày, cũng chẳng biết nói gì cho được. Hạt Tử ra sức đập bát trà trong tay lên bàn, đứng phắt dậy, giận quá ngược lại cười nói: “Chu huynh đang trêu đùa ta sao?”

Chu Tử Thư hai tay thả trong tay áo, không chút hoang mang nói: “Phải nói thế nào đây? Ta hỏi là ai muốn giết Trương Thành Linh, các hạ chỉ cho chúng ta biết người mua là ai, không hề nói là ai đang sai sử sau lưng hắn, chẳng phải cũng lợi dụng sơ hở sao? Đã như vậy, người chỉ nói hai ta làm một hồi cho người

xem...”

Y đưa tay gõ tranh trên tường nói: “Hai ta liền làm một hồi cho người xem, có chỗ vẽ không giống, vẫn phải thỉnh các hạ chỉ giáo nhiều hơn.”

Ôn Khách Hành giống như chỉ lo Hạng Tử xem không hiểu, nhiệt tình giải thích: “Thật sự quá xin lỗi, vị này nhà ta tay nghề không được tốt lắm, nào nào, nếu người không hiểu, ta có thể cho người biết, người nhỏ xíu bên trên kia, chính là ta...”

Chu Tử Thư liếc y một cái, lạnh lùng ngắt lời: “Giải thích chính là che giấu, người hà tất kia chứ?”

Hạng Tử nắm chặt nắm đấm, gằn ra vài chữ: “Khinh người quá đáng!”

Còn chưa dứt lời, cũng chẳng thấy hắn có động tác thế nào, tứ phía lại bỗng dưng chui ra bảy tám Độc Hạng hắc y, Ôn Khách Hành và Chu Tử Thư lại không tỏ ra quá kinh ngạc, Ôn Khách Hành còn cười nói: “Chút phong lưu vận sự này của tại hạ, lại còn bị chư vị vây xem, thật sự hổ thẹn.”

Đám Độc Hạng không chuẩn bị thừa lời, chẳng nói tiếng nào đã tập thể như hai người bổ lên rất có huấn luyện, Chu Tử Thư giơ tay vỗ lật chiếc bàn con trước mắt, thừa cơ nhanh chóng lui về sau, lúc này đã là gần nửa đêm, ngực y bắt đầu ần ần đau đớn, vì thế không hề sính mạnh, hảo hán không chịu thiệt trước mắt nói với Ôn Khách Hành: “Giao cho người.”

Sau đó làm một chiêu giả tránh thoát một Độc Hạng, phi thân nhảy qua cửa sổ chạy mất.

Ôn Khách Hành cười khổ liên tục, từ thuở cha sinh mẹ đẻ lần đầu tiên thu dọn cục diện rồi rắm thay người ta, thấy Chu Tử Thư đã chạy chẳng còn tăm hơi, lập tức thủ hạ không lưu tình nữa, đánh ra một chưởng, một Hạng Tử trước mắt lại giống như bị một chưởng này hút khô máu, trong tích tắc phần da lộ ra trên mặt nhanh chóng héo rút xám xịt, mắt trừng lồi khỏi hốc mắt, như biến thành một cái cây khô, đã chết.

Ôn Khách Hành nhìn bàn tay mình, khe khẽ thở dài nói: “Đùa chút mà thôi, Hạng Tử huynh hà tất phải tức giận?”

Hạng Tử bình tĩnh lại, giơ tay ngăn đám Độc Hạng, đề phòng đánh giá Ôn Khách Hành, hỏi: “Người là ai?”

Ôn Khách Hành đưa mắt nhìn hắn nói: “Nếu đến bây giờ mà các hạ còn chưa biết ta là ai, Độc Hạng há không phải quá vô dụng?”

Hạng Tử như là nghĩ tới điều gì, khóe mắt giật giật, Ôn Khách Hành hạ giọng càng thấp, giống như không chuẩn bị để người ta nghe thấy, cười nói: “Đều là tà ma ngoại đạo, tội gì làm khó nhau?”

Y nói xong quay người muốn đi, nam nhân này tuy rằng nét mặt vui cười, chẳng nhìn ra bất cứ ác ý gì,

nhưng không biết vì sao, trong nháy mắt ấy toàn thân tản ra mùi máu tanh nồng nặc, khiến người ta khó mà coi nhẹ, đông đảo Độc Hạt ở đây lại bị khí tức của y bức bách, chẳng ai dám lên ngăn.

Hạt Tử bỗng nhiên gọi y lại nói: “Chẳng lẽ ngươi không muốn biết là ai mua tử sĩ...”

Ôn Khách Hành quay đầu nhìn hắn một cái nói: “Đa tạ, ta đại khái đã nghĩ rõ.”

Y cũng phi thân nhảy khỏi cửa sổ mà đuổi theo Chu Tử Thư, nháy mắt chẳng còn thấy bóng dáng, chỉ có một câu nói thầm giống như còn ở lại tại chỗ: “Nếu ta ngốc đến mức nghĩ mãi cũng không rõ, chẳng phải để đám tiểu quỷ lom lom mắt hỏ kia lột da rút gân?”

Phong Nhai sơn, Thanh Trúc lĩnh, có Ác Quỷ chúng.

Chu Tử Thư đi không hề nhanh, dọc đường cân nhắc những được nhân nhìn thấy dưới tầng hầm của Hạt Tử, nghĩ đến Quỷ Lưỡi Dài trong truyền thuyết kia – Quỷ Lưỡi Dài rõ ràng nhận ra Ôn Khách Hành, nhưng vẫn muốn giết y, quả nhiên trong đây có không ít chuyện, Quỷ Lưỡi Dài kia xem ra không có bản lĩnh lắm, kẻ đằng sau hắn lại là ai?

Là Tôn Đỉnh hồng y kia đang cố bố nghi trận, hay là Điều Tử Quỷ Tiết Phương bốn ngón tay trong miệng hắn giở trò?

Chính lúc này, y bỗng nghe thấy có một tràng tiếng bước chân dồn dập hướng đến bên đây, đêm đã rất khuya, trên đường sớm điểm canh, Chu Tử Thư theo bản năng lách vào ngõ nhỏ bên cạnh, miễn cưỡng vận công áp chế Thất khiêu tam thu đỉnh không cho phát tác quá dữ dội mà cẩn thận lắng nghe.

Người nọ dường như càng lúc càng gần, bước chân tuy lộn xộn nhưng có thể nghe ra là người có khinh công, có điều không biết vì sao mà thở dốc lại cực kỳ nặng nề, dường như... bị thương?

Chu Tử Thư còn chưa kịp nhìn xem là ai thì đã nghe thấy một người tới gần phía sau, lưng chợt cứng đờ, quay đầu gấp ngón làm trảo chụp cổ họng người nọ, nửa đường lại bị ngăn chặn – Ôn Khách Hành vỗ ngực nhìn y đầy ủy khuất, làm khẩu hình “mưu sát chồng”, Chu Tử Thư lúc này mới bỏ tay xuống, tiếp tục dõi mắt nhìn phương hướng thanh âm kia truyền đến.

Chạy qua lại vẫn là người quen, chính là Lục Yêu Liễu Thiên Xảo từng bởi vì Lưu Ly giáp mà tìm tới y, nàng lúc này không dịch dung, lộ ra diện mạo thật đáng sợ ấy, hình dáng càng thảm hại, tóc tai rũ rượi, khóe miệng còn có vết máu, Chu Tử Thư hơi nhíu mày.

Không trở ngại phía sau bỗng nhiên thò ra một cánh tay ôm ngang eo y, một tay dán sát ngực y, chỉ nghe Ôn Khách Hành nhỏ giọng nói bên tai: “Ngươi đừng ép, tránh cho ngày mai phát tác càng đau, chúng ta ở đây chờ một lúc là được.”

Chu Tử Thư nhíu mày nói: “Kia...”

Ôn Khách Hành “suyt” một tiếng, chỉ nhẹ nhàng ôm y, một tia nội lực cực mãnh từ lòng bàn tay truyền qua làm xuôi kinh mạch, rồi lại không dám hơi dùng sức, chỉ sợ động tác lớn chấn động đĩnh, Chu Tử Thư dừng một chút, không hề cự tuyệt, chỉ ngưng thần nhắm mắt, vô luận là ai chạy tới đều chịu qua đêm nay trước rồi nói sau.

Lại nói hai người một đêm chưa về, Trương Thành Linh tự chủ trương đuổi theo đám nữ nhân đông nghịt kia, gã không dám đến quá gần, chỉ lo bị phát hiện, lại sợ hãi có người nhận ra mình, bèn kiếm cục bùn ven đường trát đầy mặt rồi vò rối tóc, chỉ làm bộ như một tiểu khiếu hóa.

Đuổi theo suốt một ngày, đám nữ nhân này giống như khỏ hạnh tăng, cước trình cực nhanh, cũng không hề nghỉ ngơi, chỉ khi trời tối mới ngừng lại ở một tiểu khách điểm, Trương Thành Linh ở bên quan sát, chỉ cảm thấy Cao Tiểu Liên thật sự khổ không nói nổi, bị những nữ nhân này lôi suốt dọc đường, gã nghĩ, nếu đi mấy ngày nữa thì sợ rằng nàng chỉ còn sót mỗi nửa cái mạng.

Gã tự tiện đi là quyết định lớn mật, mật lớn một lần liền không nhịn được lần thứ hai, vì thế trong lòng âm thầm lập kế nhân ban đêm cứu vị Cao tiểu thư này ra.

Thấy đám nữ nhân hắc y vào khách điểm, gã bèn bơi thêm bùn lên tay, giả dạng làm ăn xin theo vào, lượn một vòng, xin được dăm ba đồng, nhớ Cao Tiểu Liên bị đẩy vào phòng nào, sau đó một mực ngồi xổm bên ngoài khách điểm, như một tiểu khát cái chân chính, cúi đầu ôm đầu gối ngồi trên bậc thềm, cũng không một ai để ý đến gã, tuy là thịnh thế nhưng tiểu khát cái kiểu này đâu đâu chẳng có, đợi mãi đến khuya gã mới ngồi dậy, hoạt động tay chân đã tê rần một chút, chuẩn bị lên vào.

Miệng gã lẩm nhẩm khẩu quyết Lưu vân cửu cung bộ, giống như niệm rồi có thể trở nên lợi hại hơn, lặng lẽ qua lại giữa quán trọ.

Bỗng nhiên, không đề phòng một bóng đen từ trên trời giáng xuống, lại là một người trong những nữ nhân hắc y ấy, nàng ta cũng không ra tiếng, vừa đến là động thủ.

Trương Thành Linh tuy chẳng được bao nhiêu tự tin nhưng dù sao cũng từng qua Ôn Khách Hành Chu Tử Thư hai đại cao thủ dạy dỗ nửa năm, lại thêm chăm chỉ, sớm hơn xa ngày xưa, trượt ra ngoài như người cá, không hề cứng đối cứng với đối phương, sau đó một chiêu một thức đánh nhau.

Song một lát sau, nữ nhân kia dường như ý thức được điều gì, khẽ “ồ” một tiếng, lập tức làm một chiêu giả, rồi cuộc biến mất ngay trước mắt Trương Thành Linh, Trương Thành Linh tuy rằng công phu tiến bộ nhưng dù sao kinh nghiệm cũng không đủ, giật mình tìm kiếm bốn phía, nữ nhân hắc y kia bỗng từ đằng sau nhảy ra, Trương Thành Linh chỉ cảm thấy đại huyết kiên cảnh tê rần, miệng lập tức bị một bàn tay bịt kín, tức khắc bị nữ nhân này ép đi.

59. Chương 59: Gặp Lại

Trong lòng Trương Thành Linh chỉ có một câu – xong rồi!

Dĩ vãng đi theo Chu Tử Thư, là thị phi phi dài ngắn tròn méo, đều có vị sự phụ trời sinh lao tâm phí lực kia nghĩ tới, Trương Thành Linh là một hài tử ngốc, đương nhiên không có khả năng theo được ý nghĩ của hai người đó, vì thế cũng liền mừng được nhàn hạ, suốt ngày đầu óc trống trơn chẳng nghĩ gì hết, lúc này không có chỗ dựa, đầu óc lại linh hoạt thần kỳ.

Gã nghĩ vì sao đám nữ nhân kia oán hận Cao Tiểu Liên như vậy mà còn phải dẫn nàng đi, không tiếc bị liên lụy hành trình, lại phải lo ăn uống? Hiển nhiên nàng hữu dụng với họ, nếu không nàng đã sớm chết, trong giang hồ không thiếu nhất chính là nhân sĩ hung hãn trừng mắt giết người, thế... mình lần này bị họ bắt, chẳng lẽ phải tam đường hội thẩm?

Trương Thành Linh hạ quyết tâm, cho dù thẩm gã cũng không thể khai ra thân phận chân thật, bằng không phiền toái nhất định rất lớn, thị phi trên người gã càng nhiều – nhưng vạn nhất Cao Tiểu Liên nhận ra gã?

Trong đầu âm âm nghĩ ngợi lung tung một hồi, bị nữ nhân hắc y kia lôi ra khách điểm như bao tải, đến một góc nhỏ bên cạnh chuồng ngựa, nữ nhân nọ lại bỗng nhiên thả gã xuống, Trương Thành Linh kinh nghi bất định đánh giá nàng, nữ nhân lại phát tay giải huýt đạo cho gã, kéo mặt nạ trên mặt, mở miệng hỏi: “Người là tên nhóc vô dụng Trương Thành Linh kia?”

Trương Thành Linh thoát tiên trừng to mắt, lập tức phải bật khóc vì mừng, suýt nữa bỏ lên, miễn cưỡng kìm được thanh âm run rẩy, kêu: “Cố Tương tỷ tỷ!”

Gã giang hai tay giống như muốn ôm nàng một cái, lại bị Cố Tương dùng một tay ngăn cản, đẩy qua bên, Cố Tương nghiêm trang nói: “Nam nữ ‘béo gầy’ bất thân, ta là người có gia thất, người đừng động tay động chân.”

Trương Thành Linh chớp đôi mắt ngây ngây ngô ngô nhìn nàng cả buổi, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Ồ? Tỷ gả cho Tào đại ca rồi sao? Ta hiểu rồi, tỷ là cùng huynh ấy... một chẵn sao?”

Cố Tương thoáng đỏ mặt, trợn mắt hung hãn trừng Trương Thành Linh: “Người nói bậy bạ gì đó? Tên khốn kiếp nào dạy người những thứ bậy bạ này?”

Khác biệt của thiếu nữ và phụ nữ, ngay ở chỗ thiếu nữ hung dữ hơn cũng chỉ là khi nói chuyện người khác, vừa lên đầu mình là mặt mỏng. Kỳ thật trong đầu Trương Thành Linh rất ngây thơ, vô luận là ở Trương gia hay trên đường lưu vong đều chưa có ai chân chính nói cho gã biết những chuyện đó là thế nào.

Chỉ có thể nghe ra một ít manh mối từ những câu chòng ghẹo của hai sư phụ già mà mất nét, sau đó kết hợp tưởng tượng của bản thân, cho ra kết luận “đã ngủ chung một chẵn thì chính là phu thê”, vì thế trong lòng thiếu niên thuần khiết, chẵn đã thành một nghi thức thần kỳ giống như rượu giao bôi vậy.

Gã không cảm thấy có gì không thuần khiết, bèn thuận miệng hỏi, Cố Tương liền nổi khùng, giơ tay muốn giáo huấn tiểu lưu manh nói năng lỗ mãng này một phen, Trương Thành Linh vội vàng vừa niệm khẩu quyết vừa trốn – đây quả thực đã thành tiêu chí của gã, không niệm khẩu quyết thì không sử dụng khinh công.

Cố Tương lại “ồ” một tiếng, lúc vừa động thủ đã cảm thấy tiểu quỷ này có chút công phu, nếu không phải có mấy chiêu thoát nhìn khá quen thì tối như hũ nút suýt nữa không nhận ra, liền đánh giá Trương Thành Linh trên dưới nói: “Mấy hôm không gặp, người trái lại đã có chút tiền đồ, chủ tử nhà ta và sư phụ người đâu?”

Trương Thành Linh liền đem tiền căn hậu quả việc mình bị đôi cẩu nam nam vô tình kia bỏ rơi như thế nào thuật lại một lần, Cố Tương nghe xong “xì” một tiếng, đưa tay đập đầu gãi, quát mắng: “Người cứng cánh rồi? Biết những người đó là ai không, ngay cả ta và... và Tào đại ca cũng không dám manh động, người bày đặt anh hùng hảo hán cái gì?”

Đang nói, lại có một người từ trên đầu tường nhảy xuống, cũng là trang phục hắc y mặt nạ mặc váy nữ nhân, nói: “A Tương, sao muộn lâu như vậy, ta còn tưởng...”

Vừa mở miệng lại là một nam nhân, y nhìn Trương Thành Linh, đột nhiên dừng lại tháo mặt nạ, thì ra người này chính là Tào Úy Ninh.

Tào Úy Ninh trừng mắt nhìn hồi lâu, mới chỉ Trương Thành Linh mà nói: “A... Người là, tiểu gia hỏa Trương Thành Linh kia mà, sao lại biến thành tên hề? Sư phụ người bọn họ đâu?”

Trương Thành Linh thành thành thật thật lại muốn đem những chuyện đã qua thuật lại một lần, Cố Tương vội mở miệng ngắt lời: “Khoan ôn chuyện thừa thãi, mau mau cứu cô nương họ Cao kia ra rồi nói sau.”

Nàng lấy một tờ giấy từ trong lòng, bên trên xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ nguệch ngoạc mấy nét khuyết ngang thiếu dọc chẳng ai nhìn rõ, Cố Tương nói: “Ta đã vẽ hết mấy gian phòng trong khách điểm này, nơi có vòng tròn chính là chỗ Cao Tiểu Liên bị giam giữ, vốn ta tưởng họ thay phiên trông nàng ta, ai biết những nữ nhân này giống như rất cảnh giác, ngay cả người mình cũng không chịu tin tưởng, chỉ có mấy tâm phúc của bà già kia mới được đến Cao Tiểu Liên.”

Tào Úy Ninh lại gần, gò cằm hỏi: “Chúng ta phải làm thế nào?”

Trương Thành Linh nóng lòng muốn thử, giống như mạo hiểm thành nghiện, vì thế đưa ra chủ ý kém cỏi: “Không bằng chúng ta đi gây chút động tĩnh, ta dụ họ đi, hai người đi cứu người, sau đó gặp lại.”

Tào Úy Ninh nói: “Ý kiến hay!”

Cố Tương lạnh lẽo nói: “Ba ta nếu có một kẻ có năng lực như sư phụ người hoặc chủ nhân nhà ta thì có thể không cần nghĩ cách gì, trực tiếp xông vào đánh nhau bắt người là được – tiểu tử, người học khinh công mấy ngày mà đã muốn ‘dụ’ người khác?”

Tào Úy Ninh lập tức trở giáo chữa lại: “Phải, A Tương nói có lý.”

Trương Thành Linh im lặng nhìn y một cái, cảm thấy cho dù Cố Tương nói “Tào Úy Ninh là tên khốn

nạn”, y cũng sẽ cúi đầu khom lưng không hề có tiết tháo tiếp một câu “A Tương nói có lý” như vậy.

Cố Tương bày mưu nghĩ kế mà phân tích: “Đám đàn bà đó không phải người bình thường, kẻ cầm đầu nhân xưng ‘Hắc Cổ bà bà’ kia, trong truyền thuyết đến từ Nam Cương, giỏi cổ chường...”

Trương Thành Linh vừa nghe hai chữ “Nam Cương”, liền không nhịn được xen mồm: “Làm sao có thể, Đại vu là người tốt...”

Cố Tương liếc gã một cái: “Đại vu thế nào, y quản Nam Cương mười vạn đại sơn, chẳng lẽ cả sâu cỏ bên trong cũng phải chú ý? Hơn nữa, ta đã nói chỉ là truyền thuyết...”

Tào Úy Ninh lập tức nói: “Đúng vậy đúng vậy, người Trung Nguyên chúng ta đối với chuyện phía nam vẫn rất kiêng kỵ, kỳ thật cũng không phải là rõ lắm.”

Trương Thành Linh đành phải im lặng nhìn Tào Úy Ninh một cái.

Cố Tương tiếp tục nói: “Bà này lợi hại cỡ nào thì ta cũng không nói được... Dù sao ta không đánh lại, còn Tào đại ca, nếu là giao thủ bình thường chưa biết chừng có vài phần nắm chắc, nhưng dọc đường ta ở bên quan sát, cảm thấy Hắc Cổ bà bà chắc chắn có thủ đoạn khác, sẽ khó xử lý, hơn nữa họ còn đông người.”

Tào Úy Ninh đề nghị: “Bằng không... chúng ta thôi mê hương?”

Cố Tương nói: “Huynh thấy Hắc Cổ bà bà sẽ trúng của huynh, hay là sẽ trúng của ta? Thứ kiểu này người Trung Nguyên vốn đã kém người Nam Cương, huynh...”

Nàng giống như muốn mắng người, nhìn Tào Úy Ninh một cái rồi lại nuốt xuống, xét cho cùng cũng là nam nhân nhà mình, không nhẫn tâm.

Tào Úy Ninh vội biết nghe lời phải mà nói: “Có đạo lý, chính là chuyện như vậy, ta thật là quá ngu ngốc, thôi đều nghe lời muội đi.”

Ba thợ giày thôi vì thế quyết định nghe theo Cố Tương mà hành động, nàng liền bắt đầu chỉ huy rất ra dáng.

Chu Tử Thư chịu qua canh ba nửa đêm, cảm thấy Thất khiếu tam thu đỉnh không còn đau dữ dội như vậy, lúc này mới phát hiện tư thế của hai người thật sự bất thường, liền ho một tiếng giãy khỏi lòng Ôn Khách Hành, chỉ thấy Ôn Khách Hành dù bận vẫn ung dung nhìn y, tựa tiểu phi tiểu hủi: “A Như ngươi về xuân cung đồ sống động như thế, vùng lên mà thành như thế, kỳ thật là tích nhiều phát ít nhỉ?”

Chu Tử Thư cũng tựa tiểu phi tiểu đáp lễ: “Quá khen quá khen, tiện tay nguyệt bạch thôi.”

Ôn Khách Hành nói: “Ồ? Tiện tay nguyệt ngọc cũng có thể có thần như vậy?”

Chu Tử Thư quay đầu ra khỏi ngõ nhỏ, khom lưng cẩn thận xem xét vết máu dưới đất, nhìn trái phải mà nói với y: “Xem ra nàng ta chạy qua bên kia, có điều sao Liễu Thiên Xảo lại ở đây?”

Ôn Khách Hành như bóng với hình theo sát đằng sau nghe vậy thở than: “A Như à, người hà tất khách khí với ta như vậy? Có cách nghĩ này, mọi người có thể thẳng thắn nói chuyện một chút, cũng có thể thương lượng vấn đề vị trí mà.”

Chu Tử Thư bình tĩnh nói: “Việc này không cần thiết thương lượng.”

Ôn Khách Hành cười cười đáng khinh: “Thế càng tốt.”

Chu Tử Thư cắt ngang mộng đẹp của y: “Người đừng nằm mơ nữa.”

Nói xong đuổi theo vết máu, Ôn Khách Hành đi theo phía sau, rõ ràng không tập trung – trước mắt y đang bận tinh trùng lên não, chẳng buồn quan tâm vấn đề Liễu Thiên Xảo sống hay chết.

Hai người đuổi một mạch theo tung tích, trên đường Chu Tử Thư đột nhiên hỏi: “Quý Lưỡi Dài muốn giết người, người sau lưng hẳn cũng muốn giết người... là vì sao?”

Ôn Khách Hành vừa còn lải nhải ồn ào bỗng nhiên yên lặng, ngay khi Chu Tử Thư cho là y không chuẩn bị trả lời, mới nghe Ôn Khách Hành nói: “Người cho rằng, vì sao ta là cóc chủ Quý cóc?”

Chu Tử Thư nhìn quét y một cái, thuận miệng nói: “Người thần thông quảng đại.”

Ôn Khách Hành cười khê một thoáng, nụ cười hơi gượng ép, lại ẩn ẩn hàm chứa chút điên cuồng, y nói: “Ta là cóc chủ, là bởi vì họ đều không có biện pháp làm gì ta, ai đã vào Quý cóc, tội lỗi bên ngoài sẽ xóa bỏ toàn bộ, nếu nó là thể ngoại đào nguyên, còn không bị chen nổ?”

Đạo lý này Chu Tử Thư dùng đầu ngón chân cũng hiểu được, nhưng khoảnh khắc ấy y lại vẫn trầm mặc... Giống như chỉ muốn nghe người này chính miệng nói ra.

Ôn Khách Hành liền nói tiếp: “Dưới Phong Nhai sơn không có đạo nghĩa, không phải người thịt ta thì là ta thịt người, chẳng ai làm gì được ta, ta muốn giết chết ai thì có thể giết chết kẻ đó, cho nên ta là cóc chủ Quý cóc, họ nhất thời chưa giết được ta, chỉ có thể nghe ta. Nhưng như vậy không có nghĩa là họ không muốn giết ta, nếu có cơ hội vẫn sẽ gây chuyện... Tỷ như có một số kẻ cảm thấy, chiếm được bí tịch của Dung Huyền nằm đó là có thể chính tay đâm chết đại ma đầu ta đây.”

Chu Tử Thư nhìn y nói: “Vì xử lý người, ác quỷ không tiếc mạo hiểm bị thái dương ‘chiếu tan’, vì quy xuất cóc làm mưa làm gió?”

Ôn Khách Hành liền cười im tiếng: “Đó là bởi vì sự kiên nhẫn của đám ác quỷ đều không tốt lắm, các nhiệm cốc chủ, không ai có thể sống trên vị trí này hơn ba năm, đây đã là năm thứ tám của ta, còn không thức thời mãi chưa chịu chết, người nói họ chẳng phải là rất sốt ruột?”

Chu Tử Thư trầm mặc hồi lâu mới nói: “Nếu ta có thể sống lâu một chút, trái lại có thể nghĩ cách để người khỏi cần trở về nữa, nuôi người như hạng mặt trắng.”

Ôn Khách Hành ngừng một chút, quay sang nhìn y giống như để xác nhận có phải y đang đùa hay không, hồi lâu mới nói: “Người nói... muốn nuôi ta?”

Chu Tử Thư cười nói: “Ở trên vị trí nào không quan trọng, nếu bị nhốt trên một vị trí liền không thoải mái nữa, cảm giác này...”

Y liền ngừng, lời còn lại dần tan trong nụ cười nhàn nhạt – cảm giác này, không ai hiểu hơn y.

Trời sắp sáng, không bao lâu tung tích của Liễu Thiên Xảo đã dứt, hai người tìm tại chỗ một lát, chẳng thu hoạch được gì, đang chuẩn bị trở về thì bỗng nhiên một tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân truyền tới, Chu Tử Thư nhướng mày, triển khai thân pháp chạy đến phương hướng ấy.

Hai người ẩn tàng hô hấp, nhẹ bước chân, nấp ở bên cạnh quan sát, chỉ thấy Liễu Thiên Xảo trúng một mũi tên ngay vai, vẫn đang ra sức đánh nhau với một người, người nọ vậy mà cũng quen mặt – lại là Hoàng đạo nhân của phái Thương Sơn.

60. Chương 60: Phu Thê

Chu Tử Thư không nghĩ thông hai người kia làm sao lại chạy đến đây, còn lao vào cẩu xé nhau, Ôn Khách Hành trái lại dù bận vẫn ung dung ở bên xem náo nhiệt.

Liễu Thiên Xảo vốn bị thương, Hoàng đạo nhân lại từng bước áp sát, mắt thấy nàng hơi thiếu hụt trái phải, bị buộc lui mãi ra sau, Hoàng đạo nhân bay vút lên, hoành đao chém xuống, miệng quát to, trên khuôn mặt già kia lại thoáng hiện vài phần dữ tợn, hung ác sắc bén, không hề có một chút anh tư hiền ngang khi bị Chu Tử Thư đá bay.

Quả nhiên là kẻ thức thời gặp mạnh thì yếu gặp yếu thì mạnh!

Liễu Thiên Xảo cuống quýt dựng đoản kiếm đỡ trên đầu, lẽ ra kiếm của nàng còn dài hơn chủ thủ của Cố Tương mấy tấc, nhưng dù sao một tấc đoản một tấc hiểm, nàng lại không có nhiều trò bịp như Cố Tương, mạo hiểm một trận, khiến lưỡi đao của Hoàng đạo nhân sượt qua đầu ngón tay, cảm giác được sát ý lạnh lẽo, sau đó đoản kiếm gãy từ chuôi, Liễu Thiên Xảo chặt vật ngã xuống đất, ngay tại chỗ lăn ra.

Hai người này một đuổi theo không tha, một chạy như điên, quả thực là một màn ngược luyến tình thâm, mắt thấy Hoàng đạo nhân cứ thế cầm thú đuổi theo cô nương người ta chạy xa, Ôn Khách Hành mới chọc Chu Tử Thư một cái, ẩn ý nói: “Nữ nhân kia gặp nạn, người không đi cứu?”

Chu Tử Thư cảm khái người này thật là nhàm chán cực kỳ, vì thế không thèm nhìn một cái mà đáp lễ: “Vi phu sợ người ghen.”

Ôn Khách Hành trầm mặc cả buổi mới nghiêm mặt nói: “A Nhứ, người đứng đắn một chút, đừng có suốt ngày chiếm lợi từ ta.”

Chu Tử Thư không nhịn được nghiêng đầu liếc y một cái, kinh ngạc nghĩ, họ Ôn này mà cũng biết hai chữ “đứng đắn”? Chỉ thấy Ôn Khách Hành hơi nhú mày, thái độ đoan chính cực kỳ, nghiêm trang nói: “Con người ta dễ ghi thù, người cứ chòng ghẹo ta mãi, tương lai ta đều nhớ rõ, lúc hành lễ Chu công vạn nhất không khống chế được thì người chịu khổ chính là người thôi.”

Chu Tử Thư yên lặng hồi lâu: “Người lo thừa rồi.”

Sau đó y không quay đầu lại đuổi theo tung tích Lục Yêu Liễu Thiên Xảo, lòng thầm nghĩ, non nửa năm qua khi ba người họ trốn trong đất Thục, trên giang hồ chắc chắn còn xảy ra chuyện gì, lúc ở Động Đình đã ẩn ẩn có xu hướng gió thổi mưa giông trước cơn bão, thời điểm đó họ đã rời khỏi Động Đình đi Khôi Lỗi trang.

Chu Tử Thư liếc Ôn Khách Hành nhàn nhả theo sát đằng sau một cái, trong lòng thầm nghĩ: “Y thân là cốc chủ Quỷ cốc, đâu thể nào không nhìn ra tình huống lúc đó, cứ thế đi theo Diệp Bạch Y mặc thủ hạ làm ầu? Không sợ thật sự có kẻ lấy được Lưu Ly giáp và chìa khóa, được võ công của Dung Huyền, sẽ bắt lợi với y?”

Theo Chu Tử Thư quan sát, Liễu Thiên Xảo và trung niên mỹ nam Vu Khâu Phong đam mê phẩy quạt phái Hoa Sơn kia có chút chuyện xưa không thể nói ra. Hoàng đạo nhân không phải tùy tùng của Vu Khâu Phong à? Vì sao bỏ mặc lão truy sát Liễu Thiên Xảo như vậy? Liễu Thiên Xảo chết rồi có lợi ích gì với ông ta... Hoặc là, Vu Khâu Phong và Hoàng đạo nhân đã nội chiến?

Ánh mắt Chu Tử Thư chợt lóe, nghĩ đến hai mảnh Lưu Ly giáp Cao gia trang mất trộm – lần đó Thẩm Thận chết, đồng đảo cao thủ vây quanh Động Đình, người của Quỷ cốc không dễ dàng trà trộn vào, rất có khả năng là có nội quỷ mượn danh Quỷ cốc ra tay đánh cắp Lưu Ly giáp, lại liên tưởng đến độc tử Vu Thiên Kiệt của Vu Khâu Phong chết ở bên ngoài Triệu gia trang, trên người Quỷ Lưỡi Dài giết Vu Thiên Kiệt có một mảnh Lưu Ly giáp nhỉ...

Chu Tử Thư thầm cân nhắc, việc làm tặc này chẳng lẽ cũng cần phụ tử kế thừa sao?

Trong lòng càng suy xét càng xa, bỗng nhiên một tiếng kêu thảm kéo tâm tư của y quay về, Chu Tử Thư ngẩng đầu thấy Liễu Thiên Xảo kia bị Hoàng đạo nhân chém mất một cánh tay, máu bắn rất xa, cả người lui liền bốn năm bước, rốt cuộc không gượng được ngồi phịch xuống đất.

Hoàng đạo nhân hớn hở giờ đao từng bước một bức lại gần nàng, miệng nói: “Thế nào, còn không chịu giao đồ ra đây?”

Đồ? Đồ gì? Chu Tử Thư nhướn mày, thầm nghĩ chẳng lẽ mối quan hệ lén lút của Liễu Thiên Xảo và Vu Khâu Phong đã bị người ta biết, chẳng lẽ Hoàng đạo nhân cảm thấy Lưu Ly giáp bị gian phu trộm đi nằm trên tay dâm phụ?

Y trốn trong tối nhìn Hoàng đạo nhân, thầm nghĩ đầu tên này hết như một củ khoai tây, té ra công năng cũng chẳng khác khoai tây lắm – cho dù Vu Khâu Phong thật sự không giấu được gì để âm mưu bại lộ, thứ quan trọng như vậy sao có thể giao cho nữ nhân này?

Nếu suy luận trước đó đều đứng vững, rõ ràng là tên cá chạch Vu Khâu Phong kia vừa thấy việc lớn không tốt, liền đẩy nữ nhân ngọc này ra gánh trách nhiệm, thế mà Liễu Thiên Xảo này còn tình sâu mãi mãi, cắn chết không ra tiếng.

Lúc này Ôn Khách Hành lại chọc một cái, dòng suy nghĩ lại bị ngắt ngang, Chu Tử Thư bực bội đẩy y một phát, nói gần như không thể nghe thấy: “Người lại làm gì thế?”

Ôn Khách Hành cười ha ha chỉ sự kiện bạo lực đẫm máu trình diễn ở nơi không xa, nhỏ giọng nói: “Người muốn biết như vậy, không bằng cứu nàng ta đến hỏi thử?”

Chu Tử Thư cảm thấy y không có hảo ý, liền trả lời theo bản năng: “Sao người không cứu?”

Ôn Khách Hành nói: “Ta không thể cứu, một người ngọc thụ lâm phong tiêu sái phong lưu như ta, tuyệt đối không thể ra tay cứu nữ nhân, bằng không tương lai nàng ta coi trọng ta, ta lại không thích nữ nhân, chẳng phải là cô phụ nàng ta? Việc này tổn hại âm đức, tuyệt đối làm không...”

Chu Tử Thư cảm thấy người này quả thực điên điên khùng khùng bất phân trường hợp, liền không vừa mắt với bộ dáng đó, vì thế thuận tay giạt một cái nút trên cổ áo y, mới định bắn ra, ai ngờ chưa đợi có động tác, Chu Tử Thư ánh mắt chợt nghiêm, kéo Ôn Khách Hành tránh sang bên – có người đến!

Hai người mới tránh đi, liền nghe thấy một tiếng hừ lạnh trong rừng, tai Chu Tử Thư bắt giác hơi động, Ôn Khách Hành thấy thú vị, không nhịn được dùng tay trêu, bị nắm lấy cổ tay, thuận tiện thu được một ánh mắt cảnh cáo.

Sau đó hai bóng người cho dù dưới tình huống tối như hũ nút cũng lóe sáng đi ra – chính là Đào Hồng Liễu Lục hai lão kia. Hừ ra tiếng là Đào Hồng bà, mặt vẻ mặt cay nghiệt trừng Hoàng đạo nhân, giận dữ nói: “Họ Hoàng, người định độc chiếm hay sao?”

Chẳng biết có phải do chung chạ với Ôn Khách Hành thời gian dài, câu này bỗng nhiên khiến Chu Tử Thư sinh ra một chút liên tưởng không tốt lắm, vô thức liếc Ôn Khách Hành một cái, chỉ thấy y đang dùng sắc mặt cổ quái nhìn chằm chằm bốn người này, hơi cảm thán mà hé môi, truyền âm nhập thất nói: “Tình yêu trắng mờ gió cao, phẩm vị độc đáo, nhân số đông đảo như thế, thật khiến người ta tự thẹn kiến thức nông

cạn...”

Chu Tử Thư bóp cổ tay y một cái, Ôn Khách Hành đành ngưng ngưng cầm miệng. Hai người lưu tâm nghe chuyện bên kia, chỉ thấy Hoàng đạo nhân ngoài cười trong không cười nhìn hai lão này nhếch miệng, thanh âm phứt chốc cao lên không ít: “Sao dám làm phiền hai vị, tặc phụ nhân như vậy, một mình tiểu đệ có thể bắt dễ như trở bàn tay.”

Liễu Lục công lạnh lùng nhìn hấn một cái, miệng nói: “Người không cần giở trò.”

Hoàng đạo nhân không nói gì, lui sang bên cạnh nửa bước như tránh hiềm nghi, nhưng dao trong tay không còn vào vỏ, ngược lại đề phòng nghiêm ngặt mà buông xuống, giống như để thuyết minh thể nào là bằng mặt không bằng lòng.

Đào Hồng bà đề phòng nhìn hấn một cái, như độc xà ngắm nghía Liễu Thiên Xảo, nói: “Tiểu nha đầu, bà hỏi người cái gì, người tốt nhất cứ nói cái đó, đỡ cho bà bà tốn công, cũng đỡ cho người phải chịu nỗi khổ da thịt.”

Xuân hàn vẫn se lạnh, nhưng Liễu Thiên Xảo lại như vừa vớt dưới nước lên, mồ hôi lạnh đầm đìa, cánh tay cụt bị thương không thể kịp thời cầm máu, sắc mặt tái nhợt cực kỳ, cả người đau đớn run rẩy như lá trong bão, vẫn quật cường nhìn ba người này, cắn răng tận lực ngừng run nói: “Muốn... Muốn giết cứ giết, phí lời làm gì?!”

Người như Liễu Thiên Xảo, nếu nói ra lời này thì quá nửa là không biết gì, với nàng mà nói, vật ngoài thân làm sao quan trọng hơn tính mạng được?

Nhưng ba trái trứng kia không hiểu, chỉ thấy Đào Hồng bà cười gằn nói: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Mụ bỗng nhiên hất tay, trong tích tắc Liễu Thiên Xảo phát ra một tiếng thét chói tai ngán ngủi – Đào Hồng bà đã chặt nốt cánh tay còn lại của nàng.

Liễu Thiên Xảo không cầm cự được nữa, toàn thân co giật ngã dưới đất, không ngừng nhồm lên, như một con cá hấp hối thở phì phò từng hơi, choài dưới đất như ý đồ muốn cự mình ngồi dậy.

Liễu Thiên Xảo hai mắt rời rạc, miệng lại vẫn nói nhỏ: “Muốn giết... cứ giết...”

Hoàng đạo nhân cười cười, nói chậm rì rì: “Đào Hồng đại tỷ, nếu ả cứ thế chết mất thì hỏng, ả đã trúng một chương của ta, vốn là nỗ lực hết đà, ngài hạ đao lưu thủ chút đi... Hơn nữa, để một nữ nhân mở miệng, chẳng phải có rất nhiều cách sao?”

Hấn trông đã hèn hạ, cười quả thực càng hèn hạ, Ôn Khách Hành bỗng thở dài tang thương: “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, ta thấy hấn còn giống đại ma đầu giang hồ hơn cả ta.”

Chu Tử Thư rút cuộc bắn nút áo trong tay, y không hề giữ lại sức, lần này bất ngờ bắn trúng cổ tay Hoàng

đạo nhân đang cầm đao, lại xuyên thành một lỗ, Hoàng đạo nhân rút lên như giết heo.

Chu Tử Thư vốn không hề muốn lo chuyện bao đồng, Liễu Thiên Xảo cũng chẳng phải thứ gì tốt lành, lúc trước y tha cho một lần, đã là nể thủ đoạn dịch dung kia, khả năng có liên quan với tiền bối Tứ Quý trang. Nhưng lần này y bỗng nhiên cảm thấy, một nữ nhân cả đời đến chết cũng ngốc nghếch chờ một kẻ khôn nạn, cứ chết cho sạch sẽ, không cần thiết bị loại như Hoàng đạo nhân làm nhục.

Tính ra đám Hoàng đạo nhân ba người chưa hề nhìn thấy chân diện mục của Chu Tử Thư, y chợt hiện thân, cả ba đều sững sốt một chút, Liễu Lục công nhìn y chằm chằm hỏi: “Người là ai?”

Chu Tử Thư nhếch môi cười cười, không hề trả lời, bỗng nhiên vận kinh công lướt qua nhật đoản kiếm của Liễu Thiên Xảo như gió táp mưa rào, Hoàng đạo nhân chỉ cảm thấy bóng người vút qua trước mắt, người nọ như quỷ mị vọt đến trước mặt, hần theo bản năng trốn ra sau, thấy cổ họng chợt lạnh, Hoàng đạo nhân khó lòng tin tưởng mà cúi đầu nhìn – cổ hần cứ thế bị rạch một chữ thập!

Cổ ta nứt ra rồi – đây là ý nghĩ cuối cùng của Hoàng đạo nhân, ngay lập tức máu trên cổ phun ra mấy thước, cả người co rúm một chút rồi ngã rầm xuống, biến thành một đạo nhân chết.

Chu Tử Thư dùng mũi chân nhẹ nhàng điểm đất rồi xoay nửa vòng, đoản kiếm trong tay còn đang nhỏ máu, mái tóc dài chỉ dùng một sợi dây vải buộc qua loa, lúc này vài sợi rơi xuống, tung bay gần hai má, trong nắng sớm có một khuôn mặt cực tái nhợt lại cực anh tuấn, như là còn thoáng có ý cười, nhìn Đào Hồng Lục Liễu.

Đào Hồng bà và Lục Liễu công đều không cầm được lòng dịch về một bước.

Chu Tử Thư chậm rãi bước đến giống như dưới chân không có sức, vết máu theo mũi đoản kiếm chảy xuôi lên tay y, lại theo kẽ ngón tay từng giọt rơi xuống dọc đường.

Khoảnh khắc ấy áp lực truyền đến từ nam nhân tuổi trẻ này cơ hồ lại khiến Đào Hồng Lục Liễu không thở nổi, Đào Hồng bà gầm lên một tiếng, nhắc quả trượng nện xuống đầu Chu Tử Thư, Chu Tử Thư giống như nháy mắt không còn tại chỗ, Đào Hồng bà bỗng nhiên cảm thấy nguy cơ, miễn cưỡng đề khí lặn ra trước, đồng thời sau lưng chợt lạnh, một luồng sức mạnh tập kích, trước mắt tối sầm, Đào Hồng bà phun ra một búng máu to – mục cảm thấy ngũ tạng lục phủ phải bị chấn nát.

Lục Liễu công mở to mắt, nhìn Đào Hồng bà bay ra không biết sống chết, lại nhìn nam nhân trẻ tuổi chuyển hướng sang lão, không do dự nữa, bỏ mẹ vợ chạy một mình.

Chu Tử Thư không hề đuổi theo, chỉ cúi mắt buông đoản kiếm ngồi xổm bên cạnh Liễu Thiên Xảo, đưa tay muốn phong huyết đạo cạnh vết thương máu chảy không ngừng, Liễu Thiên Xảo lại ngẩng đầu nhìn y, lắc đầu với biên độ cực nhẹ – nàng sắp chết, lòng nàng biết.

Ôn Khách Hành cũng từ nơi trốn đi ra đây, im lặng đứng đằng sau Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư nhẹ giọng hỏi: “Lưu Ly giáp kỳ thật ở chỗ Vu Khâu Phong, hẳn chạy, bảo cô dụ họ đi, phải không?”

Liễu Thiên Xảo chỉ nhìn quét y một cái, không hề nói gì.

Chu Tử Thư thở dài: “Ta không có hứng thú gì với Lưu Ly giáp, cô cũng sắp chết rồi, gật đầu một cái có gì khó đâu?”

Ôn Khách Hành cười nhạo một tiếng, ở phía sau y nói: “Liễu cô nương, ta sớm đã bảo Vu Khâu Phong không tốt đẹp gì.”

Liễu Thiên Xảo mở miệng, thanh âm cực mỏng manh, Chu Tử Thư đành hơi lắng tai, chỉ nghe nàng thì thầm trong miệng: “Bình... Bình Giang... liễu sắc thanh, hoa nguyệt dao tương... thủ. Tuế tuế phục niên niên, phùng, phùng thử...”

Sau đó một chút ánh sáng trong mắt chợt tan hết, nàng vẹo đầu, chẳng còn sức sống, khóe miệng vẫn mỉm cười, khiến cho nửa khuôn mặt dữ tợn lại trở nên nhu hòa. Nàng bởi vì khuôn mặt tì vết này mà đem dung nhan thật trốn trốn tránh tránh cả đời, nhưng định trước trần trụi đến, lại trần trụi đi.

Chỉ là cuối cùng không thể đọc xong nửa “Sinh tra tử” còn khuyết.

Chu Tử Thư thở dài, đưa tay nhẹ nhàng vuốt mắt nàng.

Hai người chỉ nghe phía sau bộc phát ra một tràng cười già nua khàn khàn, Đào Hồng bà kia chạy nhanh, bị chướng phong của Chu Tử Thư quét thành trọng thương mà vẫn chưa chết, vừa thổ huyết vừa chỉ Liễu Thiên Xảo cười to nói: “Phu thê vốn... vốn là chim cùng rừng, đại nạn ập đến đều tự bay... hướng chi thị, thị và họ Vu kia, thậm chí không có danh phận, ha ha... Tự cổ nữ tử si tình, nam nhân bạc hạnh, thị... ngay cả điều này cũng chẳng hiểu, đủ thấy chết không oan, không oan!”

Chu Tử Thư quay đầu nhìn mục một cái, không hề quản, chỉ đứng dậy rào bước quay về.

Ôn Khách Hành cùng y một trước một sau đi không biết bao xa, mới bỗng nhiên mở miệng nói: “Công phu của ngươi hiện tại, so với ban đầu khi ta gặp ngươi, dường như cao hơn không ít... chuyện này là thế nào?”

Chu Tử Thư chợt dừng bước quay đầu, trên mặt Ôn Khách Hành lại là vẻ trịnh trọng hiếm thấy.

Chu Tử Thư cười cười, chỉ ngược mình nói: “Khi ta mới gặp ngươi, nó đã phong một nửa nội lực của ta.”

“Hiện tại?”

“Hiện tại khôi phục đến tám phần khi ta toàn thịnh.”

Ôn Khách Hành nghe vậy lại không tỏ ra cao hứng lắm, chỉ trầm mặc nhìn y chăm chăm, Chu Tử Thư quay đầu tiếp tục đi, miệng hờ hững nói: “Đợi đến khi ta chết, công lực thời điểm toàn thịnh sẽ quay về hết.”

61. Chương 61: Bày Trận

Tào Úy Ninh và Trương Thành Linh mỗi người xách một thùng phân mùi hôi xộc trời, Tào Úy Ninh tìm vui trong khổ thâm nghĩ, A Tương thật đúng là túc trí đa mưu, nữ trung Gia Cát.

Trương Thành Linh không có cảnh giới đó, chỉ cảm thấy Cố Tương là thiếu đại đức tám đời.

Hai người làm khổ lực, dùng nắp đầy kỹ những thùng phân đó, bỏ không ít vật lên che lấp, dưới sự chỉ huy của Cố Tương, trên nóc nhà và dưới đất đều sắp đặt sẵn sàng, bày một trận thùng phân buồn nôn nhất xưa nay.

Bản thân Cố quân sư trái lại bịt mũi trốn xa tít. Sau khi bày xong mới gọi hai người lên, bịt mũi nói khẽ với Trương Thành Linh: “Lộ tuyến ta nói, người nhớ rồi chứ?”

Trương Thành Linh gật đầu nói: “Yên tâm đi Cố Tương tỷ tỷ, Lưu vân cửu cung bộ ta đi không sai một bước, bằng không sư phụ đánh gãy chân chó của ta.”

Cố Tương dùng ngón tay gõ đầu gã một cái bảo: “Đi nhầm một bước thì người sẽ biến thành con sâu thối.”

Nàng lại nhìn Tào Úy Ninh một cái, vung tay hạ lệnh: “Hành động!”

Bóng ba người tách ra trong đêm, Cố Tương bám trên mái hiên như một con dơi, cả người không hề động đậy, đôi mắt thiếu nữ trong bóng tối sáng cực kỳ, như một con thú nhỏ lắng lắng chờ đợi vồ mồi, sau đó ánh mắt chợt lóe, liếc qua ánh lửa dấy lên ở hậu viện, biết Tào Úy Ninh đã ở đó, chỉ cần chờ đợi thể lửa hơi lên...

Sau đó chỉ nghe Tào Úy Ninh tại hậu viện cao giọng kêu gào: “Việc lớn không tốt, nhà sắp đổ!”

Một hơi chân khí của Cố Tương suýt nữa rẽ lối, Tào Úy Ninh bên kia chỉ một lòng nghĩ Cố Tương ở trên nóc, liền thuận miệng kêu như vậy, vừa thoát khỏi miệng cũng phản ứng được mình đã nói sai, vội sửa: “Không, không, ý ta là, cháy rồi! Cháy rồi! Mau chạy thôi! Nhà cháy rồi!”

Giây lát sau trong khách điểm liền xôn xao theo, mấy nữ nhân hắc y quần áo không chỉnh xôn ra xem xét động tĩnh bên ngoài, những khách nhân khác cũng huyền não lên, trong bóng đêm yên tĩnh bốn phía đều

ầm ầm, Cổ Tương nhảy xuống tháo mặt nạ, điềm nhiên nhân loạn lẫn vào, sau đó lén lút từ trong ống tay áo rộng thùng thình ném ra mấy viên đạn tín hiệu, đạn tín hiệu kia nhanh chóng phóng ra, nổ tung giữa đám đông ầm ỉ, ngọn lửa nhỏ lủi lên, tiếng thét chói tai vang khắp bốn phía, cũng chẳng biết là ai hô một tiếng “Lửa cháy vào phòng rồi”, sau đó mọi người đều chạy loạn theo các phương hướng bất đồng, rốt cuộc tách cả những nữ nhân hắc y ấy ra.

Cổ Tương thâm nhú mày, lòng nói loạn này hơi vượt qua dự đoán, đoạn sau cần cẩn thận mới được, ai ngờ ông trời dường như cũng đang giúp đỡ nàng, khi nàng đang nhìn như ngây ngốc đứng trong hành lang, một nữ nhân hắc y bị chen tan tác bỗng nhiên đẩy nàng mà lớn tiếng nói: “Đi xem nha đầu họ Cao kia, chỉ sợ là có người cố ý!”

Trong lòng Cổ Tương hận không thể cười to ba tiếng, vội thuận theo bị ả kéo, cùng nhau đi đến gian phòng nhốt Cao Tiểu Liên – tìm nàng đập càng lúc càng nhanh, quả thực hưng phấn cực kỳ, ai ngờ vui quá hóa buồn, nữ nhân kéo nàng tính cảnh giác cực cao, lúc định đẩy cửa vào bỗng nhiên kinh ngạc quay đầu nhìn Cổ Tương một cái, hỏi: “Người run cái gì?”

Lòng chùng xuống, Cổ Tương vội làm bộ nơm nớp lo sợ, nhỏ giọng nói: “Ta... ta... sợ hãi...” Chẳng biết nữ nhân này đã coi nàng thành ai, đoán là tiểu cô nương tuổi này thân hình đều không sai biệt lắm, ả khinh miệt liếc Cổ Tương một cái, vừa đẩy cửa muốn vào vừa hừ một tiếng nói: “Coi bộ đáng hèn nhất đó của người, canh ở cửa cho ta, dám thả người...”

Ả còn chưa nói xong thì bên hông bỗng thấy lạnh, khó lòng tin tưởng mà ngẩng đầu nhìn Cổ Tương, chỉ cảm thấy cả người tê rần, một luồng mát rượi khó mà nói rõ tràn ra từ hông, lập tức không động đậy được, thẳng đơ ngã nhào ra trước, Cổ Tương vội đưa tay đỡ, nhỏ nhẹ nói: “Cẩn thận bậc cửa.”

Sau đó nàng lưu loát khép cửa từ bên trong, chỉ thấy Cao Tiểu Liên bị trói trên bàn, trong phòng còn có một nữ nhân hắc y khác, nghe thấy động tĩnh vừa vặn đốt đèn, nhìn qua bên này liền trông thấy Cổ Tương đỡ một vị quý xui xẻo mở đầu, đáng vẻ luống cuống.

Hắc y nữ nhân kia bước đến, ngồi xổm xuống, vội nói: “Nàng ta bị sao đây?”

Cổ Tương nói khẽ: “Ta... Ta không biết, nàng ta bỗng nhiên cứ thế ngã xuống, đừng động kinh chứ?”

Hắc y nữ nhân vừa còn kiểm tra tình huống của đồng bạn, bỗng nhiên nghe thấy một câu Cổ Tương lâm trường phát huy như vậy, lập tức cảnh giác ngẩng đầu: “Người...”

Song Cổ Tương đã sớm chờ ả, giơ tay áo tung một luồng khói trắng lao đến ập đầu nữ nhân hắc y, nữ nhân hắc y kia sao có thể không biết lợi hại, lập tức nín thở không dám ra, ai ngờ cổ chợt lạnh, trong tay Cổ Tương bắn ra một thanh chủy thủ, nhân lúc ả hoảng loạn nín thở bị khói trắng mê mà cắt cổ ra một vết to.

Cổ Tương xuống tay luôn ác, nữ nhân nháy mắt bị đứt dây thanh, không rên một tiếng ngã xuống đất mà chết. Cao Tiểu Liên đã nhìn đến sững sờ.

Cố Tương tháo mặt nạ ném qua bên, nói: “Bà già ngu dốt, bột mì cũng sợ.” Miệng nói chuyện, tay lại không dừng máy may, loáng cái nàng đã cắt đứt dây thừng trói Cao Tiểu Liên, Cao Tiểu Liên vừa mừng vừa sợ, lập tức muốn đứng dậy, còn chưa kịp nói lời cảm kích thì cửa bỗng bị đá tung từ bên ngoài, Tào Úy Ninh lộn nhào chạy vào nói: “A Tương, mau! Ta không ngăn được nữa!”

Lúc này ngoài cửa sổ Trương Thành Linh bò lên, ra sức ngoắc họ, Cố Tương đẩy Cao Tiểu Liên, nói với Trương Thành Linh: “Người công nàng ta!”

Ba người sớm thương lượng tốt, chỉ thấy Tào Úy Ninh cực nhanh chóng đeo mặt nạ một lần nữa, qua quýt khoác chiếc váy đen, Trương Thành Linh bất chấp tất cả công Cao Tiểu Liên lao vút ra ngoài, Cố Tương và Tào Úy Ninh làm bộ đuổi theo sau, Cố Tương còn ra vẻ hô: “Tiểu tặc chạy đâu!”

Hai người vừa làm bộ làm tịch đuổi theo vừa giả yếu điệu, Cố Tương vờ khập khiễng, Tào Úy Ninh ôm ngực giống như lão đạo chích ngã bất cứ lúc nào, nửa đường bỗng nhiên một luồng kinh phong tập kích đằng sau, thanh âm già nua khàn khàn của Hắc Cổ bà bà kia vang lên: “Tránh ra hết cho ta!”

Liền lướt qua hai người như gió xoáy.

Một đám hắc y nữ nhân theo sát bước chân Hắc Cổ bà bà, vượt qua hai hảo tử muội “bị ám toán thân bị trọng thương” vẫn không quên truy địch.

Cố Tương và Tào Úy Ninh liếc nhìn nhau, kẻ què không què nữa, kẻ ôm ngực không ôm nữa, theo lộ tuyến đã thương lượng mà chạy mất.

Lại nói Trương Thành Linh và Cao Tiểu Liên, kinh hiểm nhiều rồi, Cao Tiểu Liên không biết vì sao gã nhất định phải công mình, miệng còn mãi lẩm bẩm, liền cảm thấy là mình liên lụy gã, vừa rồi trong tích tắc nàng đã nhận ra Tào Úy Ninh và Trương Thành Linh, lúc này cảm động nói: “Tiểu huynh đệ, người thả ta xuống đi, ta vẫn còn công lực, có thể chạy cùng người.”

Trương Thành Linh đọc khẩu quyết, trong lúc bận trăm điều vẫn trả lời: “Không được, còn cần đi một đoạn đường nữa.” Nghĩ đến “trận thùng phân” phía trước, lòng hơi lo âu, liền không dám phân tâm nữa, hết sức chăm chú đọc khẩu quyết.

Cao Tiểu Liên cũng biết tốt xấu, thấy gã nói trịnh trọng, liền hiểu được chỉ sợ họ có an bài gì, vì thế ngậm miệng không quấy rầy nữa. Lại thấy thân hình gã như quỷ mị, không biết là công pháp gì, thâm khá kinh hãi, bụng nghĩ mới chưa đến một năm, thiếu niên này có kỳ ngộ gì hay sao mà trở nên lợi hại như vậy?

Nghे thấy một chút mùi thối thấm vào ruột gan, Trương Thành Linh liền biết đã đến, trong lòng quá căng thẳng, tai nghe bát phương, biết Hắc Cổ bà bà kia đã sắp đuổi tới, nếu là bình thường gã khẳng định phải sợ tới mức không biết làm sao cho được, nhưng lúc này nhớ đến mình còn công một người, người này còn trông cậy mình cứu mạng, gã trái lại không hề gì, nếu Cao tiểu thư bị đám nữ nhân xấu xa kia bắt về, chắc chắn không có kết cục tốt, vì thế liền thấy mình như cao lớn hơn, toàn thân tràn ngập sức mạnh, quát to một tiếng một lần nữa gia tăng tốc độ.

Đêm nay kỳ thật Trương Thành Linh đã bắt tri bắt giác chiến thắng bản thân khúm núm kia, trong lòng không biết đã tăng lên bao nhiêu, đi ra ngoài nữa chỉ sợ dù là công lực cũng phải lên một bậc, gạt bỏ hết thảy tạp niệm, trong đầu chỉ có lời Cổ Tương nói, không thể đi nhầm một bước.

Gã đọc khẩu quyết càng lúc càng nhanh, cả người như tàn ảnh theo lộ tuyến xuyên qua trận thùng phân trước đó họ bày. Hắc Cổ bà bà mắt thấy sẽ lập tức đuổi kịp, ai ngờ tiểu tặc kia không biết làm sao mà thành linh gia tốc, đầu chịu thua, tức khắc cũng toàn lực chạy theo như điên.

Bỗng nhiên, bà ta cảm thấy trong không khí có một sợi tơ quấn tay áo mình, một luồng lực kéo truyền qua, phản ứng trước nhất trong đầu Hắc Cổ bà bà đó là có cơ quan, không kịp ngẫm nghĩ phi thân né tránh, lập tức một thùng phân che giấu trong tối thành linh hất lên chỗ ban đầu đứng, thứ bên trong văng tung tóe.

Hắc Cổ bà bà dù thế nào cũng là một nữ tử, lại hơi mắc bệnh sạch sẽ, làm sao chịu được thứ này, một chút văng lên người, vội vàng lui liền ba bốn bước, chỉ cảm thấy chân lại đứng phải thứ gì, trong lòng “cộp” một tiếng nghe âm đoán vị trí tránh thoát thêm một kiếp, người còn chưa hạ đất, thùng phân thứ ba bị cái thứ hai liên đới lẫn xuống, trút thẳng đầy đầu đầy mặt Hắc Cổ bà bà.

Lão bà này quả thực tức điên, thật sự hận không thể hét lên một tiếng “Tiểu tặc, ta nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!” Nhưng không thể mở miệng vì sợ sẽ xảy ra bi kịch, thiếu niên công Cao Tiểu Liên kia sớm chẳng thấy bóng dáng, muốn băm thây lại không có mục tiêu.

Các đệ tử vận khí cũng chẳng khá hơn, người ngã ngựa đổ trong trận thùng phân, đám nữ nhân hắc y khoát lác hò hét thần chấn giết thần phạt chấn giết phạt cứ thế ngã “không thể nói”.

Trương Thành Linh đến nơi tụ hội, mới thả Cao Tiểu Liên xuống, quả thực thở không nổi, Cổ Tương và Tào Úy Ninh sớm chờ ở đó, vừa thấy hai người lập tức đến tiếp ứng: “Họ, họ... sẽ không đuổi, đuổi theo nữa chứ?”

Cổ Tương vỗ ngực nói: “Không thể nào, phạm còn là phụ nữ thì không lý nào dầm nước phân đầy đầu đầy mặt mà vẫn dám chạy giữa đêm!”

Tào Úy Ninh hưng phấn nói: “A Tương bày trận này quá lợi hại!”

Cổ Tương được y khen hơi xấu hổ, vội khoát tay nói: “Học ngay bán ngay, đây là Thất gia kia dạy ta... A, đúng rồi, Thất gia còn nói, nếu nhìn thấy đám Chu Nhữ thì gửi thư cho y!”

Cao Tiểu Liên ngàn ân vạn tạ, Cổ Tương lại bận gửi thư cho Thất gia và Đại vu không đề cập. Bốn người một mỗi cả một đêm, thay trang phục rồi quay về khách điểm họ ở ban đầu dưới sự dẫn dắt của Trương Thành Linh, muốn đi tụ hội với hai nam nhân kia.

Dọc đường Cao Tiểu Liên rất trầm lặng, trong lòng đám Tào Úy Ninh tuy có nghi vấn, bắt quá Trương Thành Linh không biết hỏi, Tào Úy Ninh sát ngôn quan sắc, thấy cảm xúc của nàng không tốt nên không tiện hỏi, Cổ Tương là hoàn toàn chẳng quan tâm, mừng vui khắp khởi chạy đến khách điểm chỗ đám Chu

Tử Thư, sau đó dưới sự chỉ điểm của Trương Thành Linh, đến cửa phòng Ôn Khách Hành hét lớn: “Chủ nhân! Ngài có nhớ ta không...”

Còn chưa nói xong đã thấy một gian phòng bên cạnh mở cửa, Ôn Khách Hành hung tợn trừng nàng một cái, hạ giọng nói: “Ngươi ồn ào cái gì, A Như mới ngủ.”

Cố Tương liền bảo trì tư thế há hốc miệng đơ ra đó, chỉ Ôn Khách Hành nói: “Chủ nhân, ngài, ngài, ngài...”

Chu Tử Thư dù là người chết cũng phải bị đánh thức, bất đắc dĩ đứng dậy khoác quần áo đi ra, trước gập đầu với Cố Tương và Tào Úy Ninh, rồi hung hãn trừng Trương Thành Linh một cái, sau đó lại bất ngờ thấy Cao Tiểu Liên, khá kinh ngạc, trực tiếp lướt qua mấy người, đứng trước mặt nàng hỏi: “Cao tiểu thư, sao cô lại ở đây?”

Cao Tiểu Liên từng gặp Ôn Khách Hành, lại nghe y gọi A Như, lập tức phản ứng được nam nhân xa lạ trước mắt này khả năng là ai, liền hỏi: “Là... Chu..”

“Không sai chính là tại hạ.” Chu Tử Thư gập đầu, thấy nàng hình dáng thảm hại, vội gọi tiểu nhị chuẩn bị phòng và đồ ăn cho nàng.

Cố Tương ở bên vẫn đang trừng mắt nói: “Chủ nhân, ngài rốt cuộc đem y... y y y cầm thú rồi?”

Ôn Khách Hành quét nàng một cái, lại quét Tào Úy Ninh về mặt lấy lòng cười ngây ngô hết như gặp nhạc phụ một cái, bình luận: “Đừng tưởng ngươi có nhà chồng là có thể làm càn.”

Sau đó không thèm nhìn đôi vợ chồng son này, đi đến căn thận khép lại ngoại bào cho Chu Tử Thư.

Mấy người đều thu dọn chỉnh tề, bấy giờ mới ngồi xuống, Chu Tử Thư đã nghe Cố Tương lú rú nói quá trình cứu người, thấy Cao Tiểu Liên, lúc này mới ôn hòa hỏi: “Cao tiểu thư, sao cô một thân một mình ở đây, lại bị Hắc Cổ bà bắt được? Cao đại hiệp đâu?”

Cao Tiểu Liên trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên òa khóc, thút thít nói: “Cha ta... Cha ta ông ấy chết rồi!”

62. Chương 62: Cân Bằng

Nàng vừa nói ra, mấy người đều lập tức sững sốt một thoáng, Chu Tử Thư hơi ngồi thẳng dậy, nhưng không truy hỏi, chờ cảm xúc của Cao Tiểu Liên bùng ra, bản thân nhú mày như đang cân nhắc điều gì.

Ôn Khách Hành ngấm y một cái, hết sức tự nhiên gấp bánh bao bỏ vào cái bát trước mặt y, Cố Tương liếc thấy, vội làm bộ phi lễ chớ nhìn mà cúi đầu, hồi lâu lại lén lút ngẩng lên, ánh mắt dạo qua một vòng giữa

hai người này, ngẫm nghĩ một chút bỗng cảm thấy không cân bằng, vì thế cũng gấp một cái cho Tào Ủy Ninh, Tào Ủy Ninh lập tức được sủng mà kinh.

Trái lại chỉ có Trương Thành Linh, cảm thấy cùng Cao Tiểu Liên đồng bệnh tương liên, nhìn nàng khóc rất không nhẫn tâm, gã ăn nói vụng về, lại không biết nên nói thế nào, chỉ đành cẩn thận ở bên buồn cùng nàng, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Cao... Cao tiểu thư, cô đừng buồn nữa, cha ta cũng chết rồi...”

Trương Thành Linh cắn môi, trong lòng thầm mắng mình một câu, cảm thấy câu này của mình thật là chẳng có lấy một chút đạo lý, bản thân người cha chết thì cha người khác đều nên chết hết sao? Gã hơi luống cuống chân tay. Cao Tiểu Liên lại không hề để bụng, biết gã có lòng tốt, liền miễn cưỡng tươi cười với gã, xem như cảm kích.

Tào Ủy Ninh bên cạnh lúc này mới nói: “Ta nghe nói, một khoảng thời gian trước, Cao đại hiệp tự mình hộ tống thi cốt Thẩm đại hiệp về Thục trung, sau đó... xảy ra chuyện gì sao?”

Cao Tiểu Liên đưa tay lau sạch nước mắt, cúi mắt, vẻ mặt trấn định lại – lúc họ nhìn thấy nữ hài này lần đầu tiên, nàng tuy rằng hiểu chuyện, dù sao vẫn là một đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, cho dù ra ngoài cũng có sư huynh che chở, mang theo một chút non nớt chưa trải thế sự. Nhưng mà mấy tháng gần gũi, nàng lại trải qua quá nhiều, giống như thoáng cái đã biến thành một người khác, thanh âm còn hơi run rẩy song cảm xúc đã không chế được.

Nàng nhẹ giọng nói: “Khi đó, phụ thân nói muốn cùng chư vị anh hùng đưa Thẩm thúc thúc một đoạn, vốn đã nói phải dẫn ta và Đặng sư huynh đi, nhưng trước khi đi một ngày, ông bỗng nhiên thay đổi chủ ý, để ta lại. Ta... Ta lúc ấy còn vì ông lật lọng mà tranh cãi một trận, nhưng phụ thân đã quyết tâm không dẫn ta đi, còn nói... còn nói rất nhiều lời không dễ nghe, như trước mắt thế cục khẩn trương, giữa đường có thể sẽ gặp phải rất nhiều tình huống, người của Quỷ cốc còn lượn lơ bên ngoài, ta sẽ liên lụy hành trình của họ vân vân...”

Một giọt nước mắt xuôi xuống má nàng, Chu Tử Thư ôn hòa nói: “Có lẽ là lệnh tôn đã nghĩ đến chuyện gì, không tiện nói ra, bây giờ mới lo cho an toàn của cô, để cô ở lại.”

Cao Tiểu Liên gật đầu: “Nhưng ta...”

Chu Tử Thư nói: “Cô bình an vô sự, chính là lưu lại huyết mạch của ông ấy trên đời, cũng không cô phụ một phen khổ tâm của cha mình.”

Cao Tiểu Liên cắn môi, hồi lâu mới nói tiếp: “Lòng ta không phục, muốn chờ họ đi lại trộm đi theo, ai biết phụ thân... phụ thân vậy mà phái người canh ta, rồi dẫn sư huynh đi. Ta giận dữ hơn nửa tháng, sư huynh đệ trông giữ mới thả ta ra, nói cũng là phụ thân an bài, phải đưa ta đến một nơi, tụ hội với họ, lúc ấy... ta liền cảm thấy có chút không bình thường.”

Mấy người đều không ăn được gì nữa, ở bên nghe, chỉ có Ôn Khách Hành biểu cảm coi như bình bình đạm đạm, không hề nói chen, chỉ chậm rãi một cách hiếm thấy mà lịch sự ăn cơm, thỉnh thoảng gấp cho Chu Tử Thư.

Cao Tiểu Liên nói: “Ta liền thừa dịp họ không chú ý, lén chạy mất, muốn đi Thục trung tìm phụ thân, ai biết... ai biết nữa đường gặp Đặng sư huynh, y bị trọng thương, còn có người truy sát.”

Tào Úy Ninh hỏi: “Là Quý cốc...”

Chu Tử Thư bỗng nhiên ngắt lời y, mở miệng hỏi: “Người truy sát y cô có quen biết đúng không? Có phải là người ở anh hùng hội Động Đình?”

Tào Úy Ninh trợn mắt há mồm nhìn y, nuốt nước bọt mà lúng túng nói: “Chu... Chu huynh, chuyện này đừng nói lung tung thì hơn?”

Chu Tử Thư dựa ghế, nhẹ giọng nói: “Nghe ý tứ của Cao tiểu thư, Cao đại hiệp là dẫn người của các đại môn phái đi, nếu thật là người của Quý cốc thì làm sao lại truy sát Đặng Khoan vào lúc bọn họ người đông thế mạnh? Đó là khó dễ mạng ai?”

Cao Tiểu Liên toàn thân run rẩy: “Không sai... Người nói đúng, là người trong chính phái, bọn họ nói cha ta là hung thủ giết Thẩm thúc thúc, nói ông là đầu sỏ gây tội hại Trương gia và chưởng môn Thái Sơn, cầu kết với ác quỷ, muốn... muốn được Lưu Ly giáp, còn nói năm đó chuyện đám Dung Huyền gây ra, chuyện trộm cướp võ công bí tịch của các môn phái, có cha ta tham dự, ông vì thanh danh của mình mà giấu đi không nói, còn muốn giết người diệt khẩu, độc chiếm...”

Trương Thành Linh trừng to mắt đứng bật dậy: “Cái gì? Ông ấy...”

Chu Tử Thư ngẩng đầu nhìn gã một cái, lạnh giọng nói: “Tiểu quỷ, ngươi ngồi xuống cho ta.”

Trương Thành Linh nhìn về phía y: “Sư phụ, cô ấy nói... cô ấy nói...”

Thanh âm của Cao Tiểu Liên đột nhiên cao vút, nàng nói the thé: “Không phải là thật, bọn họ nói bậy, bọn họ vu oan cho cha ta, cha ta không phải loại người như vậy!”

Chu Tử Thư chỉ nhàn nhạt nói: “Không sai, Cao đại hiệp quả thật không phải loại người như vậy, Cao tiểu thư, cô nói tiếp đi.”

Thanh âm của y trầm trầm thấp thấp, giống như có lực trấn an đặc biệt, Cao Tiểu Liên nhìn y một cái, cũng cảm thấy mình phản ứng quá độ, thoáng xấu hổ, hơi cúi mắt nói tiếp: “Đặng sư huynh bảo ta chạy mau... Ta sợ hãi, chỉ có thể chạy bữa, lại sợ người khác đuổi kịp, dọc đường tránh nơi đông người, sư huynh lúc ấy thân bị trọng thương, ta không biết y... y có phải còn...”

Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành liếc nhau, thâm nghĩ như vậy xem ra Đặng Khoan kia chỉ sợ cũng là dữ nhiều lành ít.

Tào Úy Ninh nói: “Sau đó cô hoảng sợ chạy bừa, không cẩn thận đụng phải đám Hắc Cổ bà bà, không lưu ý bại lộ thân phận, mới bị họ sinh lòng xấu xa bắt lấy đúng chứ?”

Cao Tiểu Liên gật đầu: “Không phải ta không cẩn thận bại lộ, là có người đuổi kịp ta, lúc ấy đám Hắc Cổ bà bà chen ngang một chân, dẫn ta đi... Họ một lòng cảm thấy Lưu Ly giáp ở trên tay cha ta, hiện giờ ông đã chết, thế thì những thứ ma quỷ ấy chắc chắn nằm trong tay ta...”

Quả thực là một Trương Thành Linh khác.

Cố Tương nói chen: “Ừ, đúng đúng, lần trước sau khi xa cách ở Động Đình, ta và Tào đại ca đụng phải đám Thất gia, Thất gia nói phải nghĩ cách cứu Chu Như, liền đi theo chúng ta tìm các người một thời gian, chỉ là không biết các người chạy đến nơi chết tiệt nào thành thân rồi...”

Tào Úy Ninh nghe nàng càng nói càng không ra sao, vội vàng ho một tiếng ngắt ngang.

Ôn Khách Hành lại dừng một chút, không để ý Cố Tương nói bậy bạ, hỏi: “Thất gia nói có biện pháp?”

Cố Tương nói: “Đại vu nói y đã nghĩ được một ít, bảo chúng ta sau khi tìm thấy Chu Như thì liên hệ với họ – đám hắc y bà nương kia nghe nói là dư nghiệt của Nam Cương Hắc vu năm đó, trước kia đã bị Đại vu giết bảy tám phần, về sau không biết lại lừa được từ đâu một đám nha đầu ngốc đi theo làm tín đồ, kéo dài hơi tàn nhiều năm, lần này là khuấy đục nước, Đại vu nói vừa vắn một lưới bắt hết. Ta và Tào đại ca dù sao không có việc gì, liền đi theo dõi, coi như tích đức hành thiện, ai biết đụng Cao cô nương, lần này tích đức quá đáng luôn!”

Ôn Khách Hành hơi kinh ngạc nhìn nàng một cái, nhú mày, nhưng chưa nói gì, ngược lại quay đầu hỏi Chu Tử Thư: “Người thấy sao?”

Chu Tử Thư trầm mặc hồi lâu mới thở dài nói: “Những người biết chuyện đều đã chết gần hết, chỉ còn một kẻ như vậy, thắng thua đã thấy, vấn đề kiểu này người cần gì phải hỏi ta?”

Cùng lúc ấy, Thất gia và Đại vu hai người đang bị thảo luận cũng ở trong một khách điểm, Thất gia đang cầm một cây dưa chơi vui hết sức, khá trẻ con mà muốn cố gắng dựng ngược cây dưa trên bàn.

Đáng tiếc cây dưa kia đầu hơi cong chứ không hề bằng, y cố gắng cả buổi vẫn không thành công, lại còn đang bắt khuấy hí hoáy, hết sức chăm chú, ngay cả cơm cũng chẳng buồn ăn.

Đại vu nhìn y hồi lâu, rốt cuộc thở dài, ôn nhu nói như dụ con nít: “Bác Uyên, đừng chơi nữa, ăn cơm đằng hoàng đi.”

Thất gia đáp một tiếng, ánh mắt lại vẫn không rời khỏi cây dưa kia. Đại vu chỉ đành dứt cho y từng miếng, Đại vu Nam Cương này thoát nhìn lạnh như băng, không hay nói chuyện, nhưng với Thất gia lại tựa như có lòng kiên nhẫn không dùng hết.

Thất gia đã thành thói quen, dứt một miếng ăn một miếng, Đại vu không nhịn được hỏi: “Người làm gì thế?”

Thất gia nói: “Ta muốn dựng thẳng cây đu đủ này lên.”

Đại vu nhú mày, không rõ đây là ý gì, bèn rút cây đu đủ xui xẻo kia ra khỏi tay y, nhẹ nhàng chọc lên bàn, mặt bàn bị chọc thủng một lỗ như làm bằng đậu hũ, đu đủ liền vững chắc đứng trong đó.

Thất gia trừng y một cái: “Người đây là cây mạnh, không thể như vậy được.”

Đại vu cười cười dung túng, không hề nói gì, chỉ im lặng nhìn y loay hoay, một mặt dứt cho y ăn.

Thất gia lẩm bẩm: “Một cây không đứng được, cần phải tìm thêm cây nữa mới được.”

Nói rồi y lại cầm một cây đu đủ khác, hơn nửa ngày, hai cây đu đủ thật sự được y dựng ngược trên bàn, chống đỡ lẫn nhau một cách chông chênh, Thất gia cẩn thận rút hai tay ra, mở miệng cực nhẹ, giống như sợ thổi hơi mạnh sẽ thổi ngã hai cây đu đủ chẳng dễ dàng gì dựng lên được.

Chỉ nghe y nói: “Cân bằng – nhưng quá không dễ dàng.”

Đại vu thoáng khó hiểu hỏi: “Người nói cái gì?”

Thất gia cười tủm tỉm nói: “Một cục diện, nếu muốn có kết quả lâu dài ổn định, tất nhiên cần cân bằng, hợp là một sự cân bằng, phân lại là một sự cân bằng, đạo cân bằng, chính là...”

Đại vu vân vê mũi, ngắt lời: “Bắc Uyên, đừng nói đông nói tây nữa.”

Thất gia lại không giận, giống như cũng quen bị cắt ngang, tiếp tục nói: “Muốn cân bằng, điều kiện rất nhiều, rất khó đạt tới, đầu tiên, cần song phương thế lực ngang nhau, không thể có cường có nhược, nếu không bên cường nhất định phải thôn tính bên nhược, thế lực ngang nhau vẫn chưa được, thế lực ngang nhau cũng có khả năng liều một mất một còn, vẫn cần có một chút thành chắn thiên nhiên hay nhân tạo, không thể vượt qua, song phương đều sợ ném chuột vỡ đồ, song phương đều có lo ngại, không chịu bắt đầu... Thông thường mà nói, muốn xuất hiện một kết quả cân bằng hoàn mỹ và đẹp đẽ như vậy, là do đủ loại cơ duyên xảo hợp cấu thành, cũng chính là ông trời bố trí, nếu là người làm thì cần thận trọng từng bước, cẩn thận bố cục, tính sai một bước thì toàn bộ đều thua. Nhưng phá đi cục này lại đặc biệt dễ dàng.”

Nói rồi y đưa tay rút một cây đu đủ, cây còn lại đổ xuống theo, vừa văng rơi lên đĩa bánh, đập ra một vài vết nứt nhỏ.

Thất gia cười nói: “Chỉ cần giống như vậy, rút một tấm ván trong đó, cục cân bằng lập tức phá. Chỉ là... vì sao phải rút tấm ván này?”

Đại vu ngạc nhiên nói: “Người lại nhìn ra cái gì rồi?”

Thất gia bưng bát trà, cúi đầu uống một ngụm, lắc đầu cười bảo: “Không thể nói, không thể nói.”

63. Chương 63: Đêm Trước

Một luồng sấm sét đánh xuống đêm cuối xuân đầu hạ, trăng sao xa xăm không thấy hình tích.

Cơn mưa lạnh ngắt rơi xuống, gột hết hương thơm thảng tự chốn nhân gian.

Nóc gian phòng cũ của khách điếm đang dột, trong phòng chỉ có một ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu, một hồng y nam nhân sắc mặt ngưng trọng dùng ngón tay khuấy hoa đèn, vẽ mặt tức sát.

Chính là Tôn Đỉnh.

Bỗng nhiên, một cơn gió nhẹ lùa vào cửa sổ, ngọn đèn hơi chập chờn, Tôn Đỉnh ánh mắt chợt nghiêm, đưa mắt nhìn Độc Hạt hắc y từ ngoài cửa sổ tiến vào, im lặng chờ tin tức hần mang đến.

Độc Hạt hắc y này lấy một tờ giấy trong lòng trình lên, Tôn Đỉnh nhận xem một phen, trở tay bỏ lên ngọn đèn mà đốt, lộ ra nụ cười khát máu, khiến cho nửa khuôn mặt quỷ kia càng thêm đỏ tươi đáng sợ. Hần giờ tay xấn tay áo, bàn tay đã biến thành màu tím, lẳng không trảo một phát, lại nghiền thành mảnh nhỏ như là bắt được thứ gì, sau đó vê vê ngón tay.

Độc Hạt như nhận được chỉ lệnh, quay người nhảy ra theo đường cửa sổ.

Hai người giống như là diễn một vở múa rối không tiếng.

Tôn Đỉnh hơi ngẩng đầu, trên mặt lộ ra biểu cảm thỏa mãn, lẩm bẩm: “Tiết Phương, người nhìn chung là... đã lộ diện rồi.”

Hần quần chặt áo ngoài, như một con dơi, trên mặt hàm chứa nụ cười điên cuồng, đi ra cửa... Hần và Tiết Phương đầu đã tám năm, con người sống trên đời còn có thể có mấy lần tám năm? Chủ nhân Phong Nhai sơn nên đổi rồi, diệt trừ Tiết Phương, lấy được Lưu Ly giáp, Tôn Đỉnh tin chắc rằng trên đời này sẽ chẳng còn ai ngăn được hắn.

Không ai hạn chế hắn ra khỏi nơi yêu ma quỷ quái kia nữa, môn phái và đạo nghĩa đối trá cuối cùng sẽ bị hắn quét sạch – trên đời này nói gì chính tà kia chứ?

Chẳng qua thắng làm vua thua làm giặc mà thôi.

Tiết Phương đã lộ ra hình tích, thì phải đợi bị hấn một lưới bắt gọn.

Cùng lúc đó, ở nơi không gây chú ý sâu trong xóm làng chơi thành Lạc Dương, đầu lĩnh Hạt Tử toàn thân đen kịt, tay nghịch một nắm quân cờ trắng đen, hết chia ra lại lộn vào, trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười có thâm ý khác.

Đoàn người Chu Tử Thư ở lại trong khách điểm chờ Thất gia và Đại vu. Khi họ ở Thục trung Khôi Lỗi trang vui đến quên cả trời đất, không biết chiều nay chiều nào là mộng hay tỉnh, thế cục của võ lâm Trung Nguyên rốt cuộc từ khẩn trương chạm vào là nổ, đến nông nổi không thể khống chế nháy mắt vạn biến.

Năm đại gia tộc hiện giờ sớm đã sụp đổ, những huy hoàng từng có đều chôn vùi dưới ba thước hoàng thổ, chỉ sót lại Cao Sùng và Triệu Kính hai người coi như cây còn lại quả to.

Cao Sùng vào thời điểm cầu kết Quỷ cốc Điều Tử Quỷ Tiết Phương diệt trừ chương ngại vật cuối cùng là Triệu Kính, rốt cuộc âm mưu bại lộ, nhất thời cả võ lâm ồ lên.

Bỗng nhiên, tất cả đều có thể giải thích rõ ràng – chuẩn xác mà biết vị trí của mỗi một mảnh Lưu Ly giáp, biết nhược điểm của mỗi người, có thể dễ dàng trộm đi Lưu Ly giáp từ Triệu gia trang, có thể đùa bốn anh hùng thiên hạ trong tay, lừa ra Lưu Ly giáp của Thẩm Thận, lại tự trộm đồ mình trông nom... Trừ Sơn Hà lệnh chủ Cao đại hiệp thì còn ai có thể làm được?

Mọi người bị đùa bốn quay vòng rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ, nhất thời các loại mùi vị dâng lên trong lòng, quả thực không biết phải thổn thức thế nào mới được.

Cao Sùng cười to mà chết, giống như điên cuồng, Điều Tử Quỷ Tiết Phương bị thương mất tích, Triệu Kính thân bị trọng thương, Lưu Ly giáp không biết tung tích.

Tiếp đó có lời đồn rằng, Vu Khâu Phong chuồng môn Hoa Sơn trước khi đi Thẩm gia từng cùng Cao Sùng đêm khuya mật mưu... Con trai Vu Khâu Phong là Vu Thiên Kiệt ở Triệu gia trang ngày Lưu Ly giáp bị mất, đêm khuya chạy khỏi Triệu gia trang, ban đầu mọi người đều cho rằng hắn bị Điều Tử Quỷ giết, nhưng thi thể tìm được không hề có đầu, nghĩ lại thì lúc ấy ai có thể chân chính xác định người chết chính là Vu Thiên Kiệt đây?

Những vòng vòng vèo vèo trong đây, còn cần phải nói sao?

Đặng Khoan đã chết, Cao Tiểu Liên không biết tung tích, Cao gia trang giống như sớm có dự mưu, mọi người tan tác, Vu Khâu Phong tầm hơi không rõ... trước mắt tình huống tệ nhất là năm mảnh Lưu Ly giáp đều đã rơi vào tay đám ác quỷ. Võ khổ ba mươi năm trước sắp mở ra, Lục Hợp tâm pháp điên rồ kia lập tức phải gặp lại ánh mặt trời.

Thời điểm tầm tối nhất của võ lâm Trung Nguyên đã đến.

Hôm thứ bảy chờ ở khách điểm, đêm khuya vừa qua một lúc, Chu Tử Thư đêm nay nghỉ một hơi, dù sao cũng chẳng ngủ được, bèn ôm vò rượu, cầm cái bát vỡ, ngồi trên nóc nhà uống từng ngụm.

Cố Tương ngồi trong tiểu viện, hơi mơ màng ngẩng đầu nhìn trời, đưa lưng về phía Chu Tử Thư, bằng công lực của nàng cũng không thể nhận thấy được trên nóc nhà phía sau có người.

Nàng hiếm khi không ồn ào, lẳng lặng chống cằm ngồi đó, đôi chân thon dài duỗi ra, tay cầm một cọng cỏ, chốc chốc lắc lư, như vậy thật sự có chút cảm giác “Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thù phong lộ lập trung tiêu”. (Khởi hoài – Hoàng Trọng Tắc)

Ôn Khách Hành đẩy cửa đi ra, nhìn bóng lưng Cố Tương, bỗng nhiên thở dài, giống như sinh ra loại phiền muộn “nhà ta có con gái mới trưởng thành”, y chậm rãi bước khỏi phòng, ngẩng đầu nhìn Chu Tử Thư một cái, liền ngồi yên lặng bên cạnh Cố Tương.

Cố Tương nhìn y một cái, ủ rũ nói: “Chủ nhân.”

Ôn Khách Hành cười cười, lần này y cười đã không còn sự vô lại cong cong vẹo vẹo kia, cơ hồ hơi ôn nhu, mở miệng hỏi: “Thế nào? Người và Tào đại tài tử cãi nhau? Y giận người rồi?”

Cố Tương tiếp tục ủ rũ nói: “Y dám, lão nương thiên y.”

Ôn Khách Hành lập tức tự xét lại mình, một đại cô nương đẳng hoàng, cũng nhân mô cầu dạng có mũi có mắt, sao lại bị mình nuôi thành đức hạnh này kia chứ?

Y ngáp một cái, không biết nặng nhẹ vỗ đầu Cố Tương hỏi: “Thế có chuyện gì mà người quá nửa đêm không ngủ được, ở trong viện thương xuân gì bi thu gì đây?”

Cố Tương uể oải nhìn y một cái, hai tay chống cằm, chẳng nói gì.

Ôn Khách Hành khe khẽ thở dài, vỗ đầu Cố Tương nói: “Ta nói sao người cũng bắt đầu theo tên gốc Tào Úy Ninh kia cứu người khắp nơi? Còn tích đức hành thiện... Sao nào? Là sợ đám lão gia tử Thanh Phong kiếm phái không cho Tào Úy Ninh ở bên người?”

Cố Tương cúi mắt, giống như nàng còn là một cô nương rất nhỏ, phồng má cắn môi không nói lời nào, dùng ngón trở gảy gạch dưới đất.

So bốn sự, nàng không sợ, so diện mạo, nàng cũng không sợ, nhưng nàng sợ nhắc tới xuất thân.

Cho dù nàng vô công thiên hạ vô địch, cho dù nàng khuynh quốc khuynh thành, cũng không địch nổi một điều là nàng không có xuất thân, người nói người là cô nương tốt, ai tin đây?

Dưới Phong Nhai sơn ngay cả người còn chẳng có, huống chi là cô nương tốt? Lúc còn là anh nhi đã bị cốc chủ Quỷ cốc điên điên khùng khùng kia nhốt được, nuôi nấng bên cạnh, không cha không mẹ, mở mắt nhìn thấy không phải giết người thì là bị người giết, có thể biến thành một cô nương tốt sao?

Ngay cả bản thân Cố Tương cũng phải mù mờ, nàng trước giờ muốn gì có đó, thỉnh thoảng không từ thủ đoạn, thỉnh thoảng nhõng nhẽo tùy hứng, mặc dù có thời điểm tính tình sẽ không tốt lắm... nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng biết, thì ra mình là một nữ nhân không thể lộ mặt dưới ánh sáng.

Cô dâu xấu còn có thể gặp cha mẹ chồng, nhưng nàng là Tử Sát, nàng không dám.

Cố Tương suy nghĩ cả buổi, rốt cuộc nặn ra nụ cười, nói với Ôn Khách Hành: “Vẫn là nhà các người nhân khẩu tốt, một người ăn no cả nhà không đói, trong nhà cũng chẳng có bảy cô tám dì... Ôi!”

Nàng còn chưa nói xong, đầu đã bị thứ gì đó đập một phát, ngẩng đầu chỉ thấy Chu Tử Thư từ trên nóc nhà nơi cao nhìn xuống, bát rượu trong tay không thấy đâu, đang dòm Cố Tương như cười mà không.

Cố Tương bị đập rất đau, ôm đầu nói với Ôn Khách Hành: “Ngài cũng không quản y!”

Chu Tử Thư phi thân từ trên nóc nhà xuống, vỗ vai Ôn Khách Hành phân phó: “Đi, ấm giường cho gia.”

Ôn Khách Hành hết sức ân cần đáp lại một tiếng, không nói hai lời liền đi ngay, Cố Tương trừng to mắt, hít sâu một hơi, cảm thấy không phải thể đạo này điên đảo thì là nàng gặp ác mộng.

Chu Tử Thư ngồi xuống đất, thở dài nói: “Người rảnh rồi lo lắng không đâu làm gì, ta còn chưa lo lắng đây – ta vốn cho rằng mình còn có thể có một năm rưỡi để sống, hiện tại xem ra, kỳ thật thời gian không dài như vậy, theo Đại vu nói, kinh mạch không chịu được nội lực của ta... thân công phu này ngược lại thành gánh nặng, chưa biết chừng lúc nào đó liền thấy đi đời nhà ma, gặp Diêm vương mất rồi.”

Cố Tương trừng to mắt nhìn y, không biết nên nói gì cho phải, hồi lâu mới nhỏ giọng bảo: “Người thật đúng là xúi quẩy hết sức.”

Chu Tử Thư vốn cũng không trông chờ cái miệng thối kia có thể nói ra lời gì lọt tai, nghe vậy vẫn không nhin được cười thành tiếng, lắc đầu nói: “Mẹ kiếp, Cố Tương người nếu không phải là tiểu nha đầu thì ta nhất định một ngày đánh người tám lần.”

Cố Tương cẩn thận dịch mông sang bên, nhìn Chu Tử Thư đề phòng, sau đó lại thấy người này chỉ uống rượu, không có ý muốn động thủ với nàng thật, mới thở phào nhẹ nhõm, ngâm nghĩ một chút lại đại phát từ bi an ủi: “Thật gia nói có lẽ Đại vu sẽ nghĩ ra biện pháp, không chừng có thể cứu mạng người đó?”

Chu Tử Thư ngậm một ngụm rượu thưởng thức tỉ mỉ cả buổi, giống như không nỡ nuốt xuống, rất lâu mới nói: “Khó lắm.”

Cố Tương chớp chớp mắt, nhú mày, giống như có chút không hiểu, hồi lâu mới nhẹ nhàng dùng mũi chân đá Chu Tử Thư một cái mà hỏi: “Có phải là người không muốn sống nữa?”

Chu Tử Thư liếc nàng một cái nói: “Người mới không muốn sống.”

“Vậy lúc ấy vì sao người...”

Chu Tử Thư liền cười rộ lên.

Nhìn nam nhân này chậm rãi không tiếng cười rộ lên, chẳng biết vì sao mà Cố Tương bỗng cảm thấy tim mình dường như đập hơi nhanh, vội dời ánh mắt, thầm nghĩ đều nói hồng nhan là họa hại, thì ra nam nhân đẹp cũng là họa hại. Chỉ nghe Chu Tử Thư nói: “Với ta mà nói, đời này chỉ có hai con đường – hoặc là sống thật tốt, hoặc là cứ chết thật tốt, vì điều này, ta có thể nhẫn nhất thời, nhưng đừng ai mong có thể ngăn được ta.”

Y giỏi tính kế, cũng có khi mềm lòng, nhưng thời điểm không nên mềm lòng cũng có thể lòng dạ sắt đá. Y có thể ác với người khác, cũng có thể ác với mình, y trước nay tùy ý, thứ muốn chưa từng ẩn nhẫn, cho dù bỏ ra cái giá người ngoài thấy không đáng, cũng tuyệt không quay đầu, tuyệt không hối hận.

Ngửa mặt cười to ra khỏi cửa, bọn ta há là kẻ lều tranh? (Nam Lăng biệt nhi đồng nhập kinh – Lý Bạch)

Chu Tử Thư nhìn Cố Tương nói khẽ: “Nha đầu à, người thế nào thì người tự mình định đoạt, người khác không quyết được. Nhìn cũng rất thông minh mà sao đạo lý này lại không hiểu chứ?”

Cố Tương cơ hồ nghe mà ngây ra, Chu Tử Thư uống cạn vò rượu trong tay, vung tay ném sang bên rồi quay người về phòng.

Y mới đẩy cửa, trong bóng đêm bỗng nhiên vươn ra một cánh tay quấn chặt lấy y rồi đóng sầm cửa. Chu Tử Thư không hề phản kháng, mặc người nọ ném mình lên giường, ánh mắt chậm rãi ngược lên, cùng Ôn Khách Hành nhìn nhau.

Lặng im một lúc lâu, Ôn Khách Hành bỗng nhiên cúi đầu hôn lên môi Chu Tử Thư như cắn xé, hô hấp thoáng cuồng loạn, có sự nguy hiểm không nói nên lời, hồi lâu Chu Tử Thư mới thành linh đẫy y ra, gờ khuỷu tay thui lên sườn Ôn Khách Hành, xoay người đè y bên dưới, hai tay chống hai bên người y, mái tóc tán loạn theo thái dương buông xuống, rơi lên ngực Ôn Khách Hành, trong bóng đêm chỉ có đôi mắt kia sáng đến kinh người.

Chu Tử Thư hỏi: “Nếu ta chết rồi, người không thiệt?”

Ôn Khách Hành không lên tiếng, bỗng nhiên quay đầu đi, cắn gấu gao cổ tay Chu Tử Thư, quả thực như muốn uống máu ăn thịt y, Chu Tử Thư đau đến nhú mào, nhưng không hề né tránh, chỉ im lặng mặc người nọ cắn, máu chậm rãi chảy ra, xuôi theo khoe môi Ôn Khách Hành chảy lên đem chặn, nháy mắt ngấm ướt một mảng lớn.

Không biết qua bao lâu, cánh tay Chu Tử Thư chống ở đó bắt đầu run nhè nhẹ, Ôn Khách Hành mới chậm rãi nhắm mắt mà nhả ra, liếm miệng vết thương do mình cắn, sau đó ngồi dậy, kéo y vào lòng mình, phong huyết cảm máu nói: “Thiệt, ta cả đời chưa từng thiệt như vậy.”

Chu Tử Thư liền cười im tiếng, bảo: “Đồ điên.”

Kẻ điên xé từ trong áo lót của mình xuống một mảnh vải, băng bó cổ tay y, sau đó xốc chặn lên, quần hai người vào, cứ thế ngâm mình trong mùi máu tươi, ôm nhau mà ngủ.

Thêm ba ngày nữa, Thất gia và Đại vu rốt cuộc chạy đến.

64. Chương 64: Cuộc Mạng

Bọn họ dường như đã chạy cả một vòng Trung Nguyên, trên người đều kèm chút cảm giác phong trần mệt mỏi.

Gặp mặt không nói nhiều lời thừa thãi, Đại vu liền kiểm tra thân thể Chu Tử Thư, Chu Tử Thư đầu tiên vô ý thức đưa cổ tay lên, giờ được một nửa mới nhớ cổ tay này trước mắt có hơi mất mặt, lại yên lặng thu hồi mà đổi tay khác.

Đại vu liếc một cái, thuận miệng hỏi: “Cổ tay người bị thương?”

Chu Tử Thư bình tĩnh nói: “À, không việc gì, chó cắn thôi.”

Mạch môn chính là một trong những chỗ yếu hại người tập võ nghiêm phòng nhất, Đại vu là người thật thà, nghe vậy ngẩn ra, vừa đặt tay lên cổ tay Chu Tử Thư vừa ngạc nhiên nói: “Giống chó gì mà lợi hại như vậy, có thể cắn được người?”

Chu Tử Thư không nói gì, Ôn Khách Hành ở bên lặng lẽ nghe bỗng nhiên đưa tay đến trước miệng Chu Tử Thư, thở than: “Biết ngay người lòng dạ hẹp hòi ghi thù, vì chút việc này mà ba ngày không cho ta vào phòng, cho người cắn lại đây.”

Thất gia vừa ngồi xuống bắt đầu uống trà bị y làm sặc, Cố Tương che mặt quay người, tỏ vẻ mình chưa thấy gì hết, chưa nghe gì hết.

Khóe mắt khe khẽ giật giật, Chu Tử Thư đẩy tay Ôn Khách Hành đi, mặt không đổi sắc nói: “Giữa chốn đông người, người ít nhiều cũng phải giữ thể diện.”

Ôn Khách Hành cười rộ lên, nhưng nụ cười lại hơi lầy lẹ, y lúc này dường như đã không bớt được tinh lực chọc ghẹo Chu Tử Thư nữa, hoàn toàn chuyển dời lực chú ý lên Đại vu, nhìn chăm chăm không chớp mắt, giống như trên mặt Đại vu bỗng nhiên mọc thêm một bông hoa.

Hồi lâu, Đại vu mới buông cổ tay Chu Tử Thư, Ôn Khách Hành lập tức hỏi: “Thế nào?”

Đại vu thoáng do dự, ăn ngay nói thật: “So với ta tưởng tượng còn phải nghiêm trọng hơn một chút – Chu trang chủ, có phải thời gian này người lại bị thương không?”

Chu Tử Thư thu cổ tay về, nhẹ nhàng chỉnh ống tay áo, cúi mắt điềm nhiên cười nói: “Người đang phiêu bạt giang hồ, đâu thể nào không chịu đao?”

Đại vu dù sao cũng là người Nam Cương, ngũ quan hơi khác biệt với người Trung Nguyên, hốc mắt cực sâu, thành ra có vẻ như con người cũng đen hơn người khác không ít, y nhìn Chu Tử Thư một hồi, dường như sáng tỏ điều gì, nói: “Chu trang chủ, nếu không cầm chắc chút nào thì ta sẽ không tìm đến để khiến người ngột ngạt, người có thể yên tâm một chút.”

Chu Tử Thư đưa mắt nhìn y, miễn cưỡng cười nói: “Nếu là phé võ công của ta này kia...”

Chớp mắt ấy trên mặt nam nhân này lại có một chút yếu ớt dường như không cầm cự được lướt qua, dù rằng thoáng chốc chẳng còn tung tích, giống như chỉ là người khác hoa mắt. Đại vu thấy rõ ràng, vì thế gật đầu nói: “Những lời đó ta sẽ không nhắc lại nữa, ta có một biện pháp, có thể giữ được võ công và tính mạng của người.”

Ôn Khách Hành thẳng lưng, mới định mở miệng, Chu Tử Thư lại bỗng nhiên ngắt lời y hỏi: “Có thể giữ được mạng, còn có thể giữ được võ công... Thế ta cần trả giá gì đây?”

Trên mặt y đã không nhìn ra một chút manh mối, lại chẳng may may thấy hỉ sắc, ánh mắt trầm xuống, thận trọng cực kỳ, giống như không phải đang thảo luận thương thế của mình với một bằng hữu, mà là đang đàm phán với ai, cẩn thận chu toàn, chu đáo mọi mặt, cảnh giác tràn đầy-

Trên đời nào có chuyện tốt dễ dàng như vậy? Cá và tay gấu chưa bao giờ kiêm được. Chu Tử Thư cảm thấy thời gian mình sống tuy rằng không dài lắm nhưng cũng đủ để y hiểu được đạo lý này, không có đạo lý bánh từ trên trời rơi xuống, cho dù hai người trước mắt miễn cưỡng xưng được là bằng hữu, cho dù trong lòng y cũng nắm rõ thủ đoạn của Đại vu, nhưng vẫn không dám dễ dàng tin tưởng.

Bởi vì... thứ như là hy vọng sẽ khiến người ta bị thương.

Thất gia nhẹ nhàng bỏ bát trà trong tay qua bên, mở miệng nói: “Trong hơn nửa năm này, chúng ta đã

tìm không ít nơi – thể lực của Vu Y cốc người cũng biết, năm đó còn là người một tay giúp đỡ xây dựng, chỉ cần là được liệu thể gian có thể kiếm được, đều có thể nói là không thành vấn đề, bất quá mấy vị thuốc này khá hiếm, trước mắt rốt cuộc vẫn bị chúng ta tìm đầy đủ.”

Y vừa nói, Đại vu liền phối hợp lấy một cái lọ nhỏ từ trong lòng, Chu Tử Thư nhận lấy, mở nắp thấy bên trong là một lọ thuốc viên đầy ắp, mùi thuốc hơi đắng bay ra, Đại vu nói: “Người cầm số thuốc này, uống lúc nửa đêm, có thể áp chế Thất khiếu tam thu đình phát tác, cũng có thể chậm rãi tan đi độc trên đình.”

Thất gia tiếp tục: “Độc tuy phiền toái nhưng vẫn là việc nhỏ, mấu chốt là kinh mạch bị đình lại, nếu tùy tiện nhổ ra, kinh mạch không chịu được nội lực của người, người không muốn tán công, chữa trị chắc chắn khá mất công, chỉ sợ khó qua. Có điều...”

Y cười một chút, nhìn Chu Tử Thư nói: “Người khác hoặc giả không chịu được, nhưng ta cảm thấy người vẫn có thể thử một lần.”

Đại vu tiếp lời y: “Chúng ta cần một người công lực thâm hậu, có thể chặn đứt kinh mạch toàn thân người trong nháy mắt – việc này chính người cũng có thể làm được.”

Cố Tương Tào Ủy Ninh và Trương Thành Linh ở bên nghe mà ngây ra, Cố Tương áp ứng mở miệng hỏi: “Chặn đứt... kinh mạch toàn thân, không phải sẽ chết sao?”

Đại vu ngẩng đầu nhìn nàng một cái, không hề phủ nhận: “Đúng là có khả năng này, chẳng qua Chu trang chủ công lực thâm hậu như vậy, không đến mức lập tức tắt thở, trong khoảng thời gian này, có người bảo vệ tâm mạch giúp y là được...”

Ôn Khách Hành hỏi: “Ý của người là, nặn lại kinh mạch?”

Đại vu gật đầu.

Ôn Khách Hành mắt sáng lên hỏi: “Người làm được sao?”

Đại vu dừng một chút, y nói chuyện rất cẩn thận, chưa từng nói hết lời, bảo: “Nếu chỉ là ta động thủ, có ba thành nắm chắc, nhưng trong đây còn phải xem... trang chủ có thể cố được không.”

“Ba thành...” Ôn Khách Hành nhú mày, “Chỉ có ba thành thôi sao?”

Đại vu gật đầu: “Thứ cho ta tài hèn học ít.”

Chu Tử Thư lại cười vang, một chút khói mù cuối cùng trên mặt cũng quét sạch: “Được, đừng nói ba thành, một thành ta cũng nguyện ý cược, dù sao cũng chẳng có tổn thất gì.”

Y cất lọ thuốc, trình trọng chấp tay với Đại vu và Thất gia, nói: “Đa tạ.”

Đại vu không tỏ vẻ gì, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ gật đầu, giống như y chỉ tặng cho người ta hai cái màn thầu chứ chẳng phải một lọ thuốc cứu mạng, Thất gia lại cười nói: “Cảm tạ cái gì, tiểu tử ngốc Ô Khê này, nếu không cho y trả món tình nghĩa chúng ta nợ người năm đó, sợ là cả đời này đều phải sống không yên.”

Đại vu nhìn y một cái, không phản bác, chỉ nói: “Nặng lại kinh mạch không hề dễ dàng như thế, ta cần một nơi cực lạnh, như vậy tương lai người rất có thể sẽ hơi mắc bệnh sợ lạnh, chẳng qua chờ người khôi phục công lực rồi chậm rãi điều trị cũng không thành vấn đề.”

Ôn Khách Hành ngẫm nghĩ, hỏi: “Người thấy đỉnh Trường Minh sơn thế nào?”

Truyền thuyết đỉnh Trường Minh sơn như tiên cảnh, trên có Cổ tăng và tiên nhân, lưng chừng núi mây mù lớn vờn, đỉnh núi băng tuyết thường niên không tan, Đại vu ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: “Chưa hẳn không thể.”

Ôn Khách Hành nói: “Khéo quá, lão thùng cơm kia chẳng biết nợ ta bao nhiêu tiền cơm, chúng ta cứ đến hang ổ của y, để y lo cơm – A Tương.”

Cổ Tương lập tức đáp một tiếng.

Ôn Khách Hành nói với nàng: “Người giúp ta đi tìm Diệp Bạch Y, trở về ta chuẩn bị cho người đồ cưới dài hẳn hai con phố, thấy thế nào?”

Cổ Tương cò kè mặc cả: “Ba phố.”

Ôn Khách Hành đập đầu nàng một cái: “Hai rưỡi, được rồi chứ? Đừng có mà được lợi còn khoe khoang, cút đi.”

Cổ Tương xoa đầu, kéo Tào Úy Ninh lập tức muốn về thu dọn hành lý, Ôn Khách Hành lại ngăn Tào Úy Ninh nói: “Đừng nghe nàng ta, việc thu dọn đồ đâu cần một đại lão gia như người, đừng nuông chiều nàng ta sinh hư, người đi theo ta. Tiểu quý, người cũng đừng có mà làm biếng, mấy ngày nay luyện công đều lơ lửng, chờ sự phụ người mắng sao? Còn không mau đi – A Như, các người trò chuyện trước đi.”

Nói xong không phân trần kéo Tào Úy Ninh ra ngoài, Trương Thành Linh là kẻ thức thời, nhìn sự phụ một cái, cảm thấy ánh mắt y nhìn về phía mình bắt đầu không tốt, vì thế lập tức cụp đuôi chuồn mất, nhất thời trong phòng thanh tịnh, chỉ còn lại Chu Tử Thư Thất gia và Đại vu ba người.

Thất gia nhìn bóng lưng Ôn Khách Hành, bỗng nhiên mở miệng: “Vị... giang hồ bằng hữu này của người, lai lịch không đơn giản đâu. Dọc đường người đều đi theo y sao?”

Chu Tử Thư ngẩn ra, không phủ nhận, chỉ ngẩng đầu nhìn y, không biết Thất gia bỗng nhiên nói chuyện này là có ý gì, chỉ thấy Thất gia lại cười bảo: “Nhưng đối với người thật sự rất không tồi, ngoại trừ... ta chưa từng thấy người để tâm đến ai như vậy, cũng rất tốt.”

Trương Thành Linh ở trong tiểu viện lẩm bẩm khẩu quyết, như là đầu ra đũa mà bắt đầu luyện công phu, kỳ thật giờ đây có gần ấy người đến, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, lòng tiểu thiếu niên này không khỏi hơi thấp thỏm, gã cũng muốn theo Cố Tương và Tào Úy Ninh đi tìm Diệp Bạch Y. Trương Thành Linh phản ứng hơi chậm hơn hải tử khác, nhưng gã không ngốc.

Chuyện Hắc Cổ bà bà kia, sau khi minh bạch nguyên nhân cụ thể, Chu Tử Thư trừ phạt gã mỗi ngày luyện công thêm một canh giờ thì không nói gì khác. Việc này Trương Thành Linh làm là bị kích động, nhưng cũng cho Chu Tử Thư thấy được tiềm lực của gã – sau khi trải qua nhiều chuyện tàn khốc như vậy, trong lòng gã vẫn bảo trì thứ thuần túy nhất, chưa từng che giấu sự nhát gan của mình, nhưng khi nên dừng cảm cũng chưa bao giờ khiến người ta thất vọng.

Chu Tử Thư luôn cảm thấy, một nam hải tử không có vài vết sẹo, chính là trưởng thành thuận lợi, cũng là một phế vật nuôi dưới cánh người khác vĩnh viễn không biết bay.

Bản thân Trương Thành Linh cũng nghĩ lại – mình không thể cứ mãi dựa vào sư phụ được, sư phụ dạy cho gã rất nhiều thứ như nhồi vẹt, gã đều học bằng cách nhớ, nhưng rất nhiều chỗ không hề hiểu, cho dù có sư phụ bẻ ra bóp nát giảng cho thì vẫn không hiểu, gã cần rèn luyện.

Trước mắt thương trên người sư phụ chính là đến thời điểm quan trọng, Trương Thành Linh cảm thấy mình không nên chỉ ngây ngây ngô ngô theo bên cạnh mà nên ra ngoài làm chút việc cho y.

Gã miên man suy nghĩ, chiêu thức luyện trên tay liên loạn.

Ôn Khách Hành xa xa nhìn thấy cũng chưa nói gì, bản thân y trong lòng cũng rất loạn – chỉ có ba thành nắm chắc, cả đời y vô số lần sinh tử một tuyến, mỗi lần có thể nắm chắc ba thành sống sót đã là rất không tồi, nhưng... đó là A Nhứ.

Mãi khi Tào Úy Ninh gọi y một tiếng, Ôn Khách Hành mới hồi phục tinh thần, Tào Úy Ninh dè dặt nhìn y, chờ y lên tiếng. Cố Tương nói nàng là được nam nhân này nuôi lớn, Tào Úy Ninh với y bỗng nhiên dâng lên cảm giác vừa kính vừa sợ như đối đãi “lão Thái Sơn”, cười bồi nói: “Ôn huynh gọi ta ra đây là...”

Ôn Khách Hành nhìn y một cái, bỗng nhiên như là có phần không biết bắt đầu từ đâu, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Ta... thời điểm hơn mười tuổi, bản thân cũng là một hải tử choai choai, nhặt được A Tương. Cha mẹ con bé ta cũng biết, họ đã chết rồi, con bé lúc ấy thật sự quá nhỏ, còn quần tã, được mẹ giấu đi, cừu gia không chú ý đến mới nhặt lại được một mạng.”

Tào Úy Ninh không dám thở mạnh, biểu cảm cơ hồ có chút thành kính mà lắng nghe.

Ôn Khách Hành nói tiếp: “Thật ra con bé không phải là nha đầu của ta... tuy rằng chúng ta vẫn xưng nhau

là chủ tớ nhưng ta chưa từng coi nha đầu đó là người ngoài, cũng như tiểu muội muội của bản thân vậy.”

Y cười, dừng một chút rồi bổ sung: “Nếu là đóng vai trên, ta trông nom nó lớn lên, cũng có chút giống con gái ta. Nơi hồi nhỏ chúng ta ở không phải nơi cho người ở, bản thân ta cũng là một hài tử, nuôi nấng nó rất khó khăn, lần đầu tiên dứt cháo đã làm bỏng miệng nó, hiện giờ A Tương có thể sống đến lớn như vậy, ta không hề dễ dàng, kỳ thật... nó cũng không hề dễ dàng.”

Tào Úy Ninh mơ hồ biết y muốn nói gì, liền nghiêm mặt bảo: “Ôn huynh yên tâm, ta cả đời này, từ bây giờ cho đến chết, một ngày một khắc đều tính, sẽ tuyệt không có giây lát làm ra chuyện cô phụ A Tương.”

Ôn Khách Hành nhìn y một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: “Đừng nên huênh hoang như vậy.”

Tào Úy Ninh giơ một tay thề với trời: “Hoàng thiên hậu thổ cùng soi xét.”

Tào đại tài tử như chỉ sợ Ôn Khách Hành không chịu tin tưởng, dưới tình thế cấp bách đã nói một câu duy nhất cả đời này dù rằng lại sai, nhưng không khiến người ta bật cười, y nói: “Thiên trường địa cửu hữu thời tận, thử tình miên miên vô tuyệt kỳ.”

Ôn Khách Hành nhìn y một cái bằng ánh mắt kỳ dị, hỏi: “Cho dù nó khả năng không giống người tưởng tượng? Cho dù... người sẽ phát hiện người kỳ thật không hề biết nó?”

Tào Úy Ninh nói: “Huynh yên tâm, ta đương nhiên biết nàng ấy.”

Ôn Khách Hành liền cười rộ, nhặt một hòn đá nhỏ ném Trương Thành Linh, lớn tiếng nói: “Tiểu quý, mơ mộng gì thế? Đừng thất thần!”

Huynh yên tâm, ta đương nhiên biết nàng ấy – A Tương, người lo nhiều rồi.

65. Chương 65: Kinh Hồn

Hai người dây dưa trong chốn ẩm đậm thơm, bên trong tràn ngập bầu không khí đậm mỹ, Hạc Tử ngồi một bên lãnh nhãn bàng quan chẳng có lấy mấy may động tĩnh hết như quỷ ảnh.

Hai người trên giường giống như càng lúc càng đầu nhập, tiếng kêu càng lúc càng lớn, nếu nhìn kỹ mới thấy lần này hẳn lựa chọn lại là hai thiếu niên, một hồi lâu, hai thiếu niên mới từ trong dư vị tình dục yên tĩnh lại, hai người liếc nhau, khoác qua loa một kiện y phục, nửa che nửa lộ cùng nhau đến trước mặt Hạc Tử mà quỳ một gối.

Hạc Tử xoi mói mà buông ly rượu, ánh mắt quét một vòng trên mặt và thân thể hai thiếu niên chưa mất

đi về đồ ửng.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy mở từ bên ngoài, một cơn gió thổi vào, một thiếu niên quỳ dưới đất thoáng co rúm, một nam tử cao lớn che mặt đứng ở cửa.

Hạt Tử chưa hề ngẩng đầu nhìn, giống như hoàn toàn không biết có người đến, đưa tay nhón cầm một thiếu niên, bắt gã ngẩng đầu lên, cẩn thận đánh giá – thiếu niên này phần điêu ngọc mài, đôi mắt chớp chớp, lại có thủy quang phiếm lên, cầm nhọn, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, là nam sinh nữ tướng.

Hạt Tử lắc đầu, thất vọng thở than: “Không được, nữ khí, vừa sờ thì tay đã đầy vị son phấn.”

Nam tử che mặt rảo bước vào, giống như hoàn toàn không kiêng kỵ, nghe vậy liếc đôi thiếu niên run rẩy kia nói: “Hai con thỏ mà thôi, không phải đều đàn bà như vậy sao, có gì hiếm lạ?”

Hạt Tử phát tay, hai thiếu niên như được đại xá hành lễ rồi sắp ngửa rời khỏi phòng hắn. Hạt Tử lại chậm chạp tự rót một chén nói: “Không hiếm lạ mới vô nghĩa, nam nhân nếu cũng giống nữ nhân thì ta cần gì phải đi chơi nam nhân? Chỉ tiếc... lần trước để hai người kia chạy mất.”

Nam nhân che mặt tự ngồi xuống, thuận miệng hỏi: “Ồ, đám vật nhỏ người nuôi còn có thể tự mình bỏ chạy?”

Hạt Tử cười nhìn hắn một cái, tiếp tục chậm rãi nói: “Không phải người của ta, là hai khách nhân không có hảo ý – nói đến thì một người trong đó người đại khái còn biết đây, ta thấy y giống như là một vị đại nhân vật chỗ các người.”

Nam nhân che mặt cả người cứng đờ, dừng một chút rồi hỏi: “Là... y?”

Hạt Tử nói: “Ai mà biết được?”

Nam nhân che mặt trầm mặc hồi lâu, đứng dậy như không ngồi được nữa, chấp tay sau lưng đi vài bước trong phòng, lẩm bẩm: “Y một thời gian trước bỗng nhiên mất tích, lúc này lại đến đây... Y nói phải đi bắt Tiết Phương kia để tìm lại chìa khóa, tận lực đừng khiến những đại môn phái đó chú ý, nhưng bản thân lại trở nên xuất quỷ nhập thần, nam nhân này rốt cuộc có ý gì?”

Hạt Tử lặp lại một câu về như việc chẳng liên quan đến mình: “Ai mà biết được...”

Nam nhân che mặt đột nhiên dừng bước, giơ tay ngắt lời Hạt Tử, hỏi: “Không nói chuyện này nữa, người giải quyết Tôn Đình rồi chứ?”

Hạt Tử đáp một tiếng, đưa chân đá từ dưới bàn ra một cái hộp, dịch đến trước mặt người nọ, nam nhân dùng mũi chân đẩy ra, bên trong lại đặt một cái đầu người đã hơi thối rửa, cái bột màu đỏ trên gương mặt

vẫn có thể nhìn ra, hần thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Giải quyết một kẻ, giờ thì tốt rồi, những kẻ khác cũng dễ xử lý. Ha ha, Hỉ Tang Quỷ... Triệu Kính thả tin tức Tiết Phương giả, người khác còn chưa có gì, tên ngốc này lại mắc câu, vừa vặn để ta một lưới bắt gọn.”

Hạt Tử lúc nghe thấy “những kẻ khác cũng dễ xử lý”, trong đôi mắt lướt qua một chút tinh quang không dễ phát hiện, có thâm ý khác mà cười nói: “Đúng thế, những kẻ khác cũng không cần gấp, chung quy sẽ nhất nhất giải quyết thôi.”

Hần bỗng bỏ ly rượu lên bàn, ánh mắt nghiêm túc nói: “Chuyện khác không nói nhiều, Tiết Phương thật và cái người gọi là ‘chìa khóa’ rốt cuộc ở nơi nào? Hiện giờ có manh mối rồi chứ?”

Nam nhân che mặt lắc đầu, hỏi ngược: “Người cũng không có?”

Hạt Tử nhíu mày: “Kỳ lạ... Người này lại như là đã bốc hơi khỏi nhân gian, y có thể đi đâu?”

Nam nhân che mặt trầm ngâm một lát nói: “Đừng vội tìm y, kiếm hết Lưu Ly giáp vào tay trước rồi nói sau, lòng dạ Triệu Kính càng lúc càng lớn, hần giống như đã chắc chắn là ta giấu ‘chìa khóa’ – ta liệu định, hần bước tiếp theo sẽ đem hướng đi của Lưu Ly giáp đổ lên đầu Quỷ cốc, sau đó hoạt động ngầm, lại thuận tiện củng cố thế lực. Trước mắt Trung Nguyên võ lâm hỗn loạn, mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra, bận chạy qua chạy lại, nghe hần xúi giục, rất khó để không đi theo, đây là hần muốn xuống tay khai đao với Quỷ cốc.”

Nam nhân che mặt hừ lạnh một tiếng nói: “Hợp tác với Triệu Kính, ta sớm đã biết sẽ có một ngày như vậy, cũng không có gì, chỉ là...”

Hạt Tử nhướng cao mắt nhìn hần, hỏi: “Thế nào, người đã có chủ ý với cốc chủ nhà người?”

Người bịt mặt cười nói: “Chẳng qua một kẻ điên, tối đa có chút bổn sự da dày thịt béo đánh được giết được, cuối cùng cũng có lúc dùng đến y, cứ để y và Triệu Kính kia liều một trận đi, y đã đến Lạc Dương, còn đối mặt với người, cần phải vất vả người nhiều hơn, ‘mời’ lão nhân gia y ra lao động một chút.”

Hạt Tử gật đầu nói: “Dễ thôi.”

Mà lúc này, đám người bị tính kế còn nhất phái an nhàn.

Trương Thành Linh cùng ngày tìm Chu Tử Thư đưa ra ý kiến muốn đi theo đám Cổ Tương, Chu Tử Thư liếc gã một cái, đáp hai chữ: “Đánh rắm.”

Trương Thành Linh mở miệng, quyết định học tập Ôn tiên bối, bám dính không rời, như cái đuôi đuổi theo Chu Tử Thư lải nhải cả ngày, đuổi mãi đến buổi tối y về phòng, Chu Tử Thư muốn đóng cửa, gã liền thò một chân kẹp ở đó chặn khung cửa, ngẩng đầu quát cường nhìn sư phụ nài nỉ: “Sư phụ, người cứ cho con đi đi, con không thể không làm gì hết, con...”

Ánh mắt Chu Tử Thư trầm xuống, y vốn chẳng có bao nhiêu nhẫn nại, trước mắt là tâm tình không tòi mới mặc tiểu quỷ này dây dưa, lúc này rất phiền, giờ chân đá ngay ngực gã, Trương Thành Linh còn tưởng y thử công phu của mình liền nghiêng ra sau tránh thoát, mới định mở miệng thì Chu Tử Thư đã đóng cửa cái rầm.

Ôn Khách Hành không biết xuất hiện phía sau Trương Thành Linh từ khi nào, nhìn trắng thở than: “Hay lắm, lần này không đi qua cửa được nữa.”

Trương Thành Linh cúi đầu đứng một bên ỉu xiu, nghe giọng điệu của Ôn Khách Hành cứ như thể mình liên lụy y không vào được. Ôn Khách Hành lại thở dài, nói xa xăm: “Nam nhân, luôn một mình trông phòng, dễ dàng dục cầu bất mãn, dục cầu bất mãn, sẽ dễ dàng làm ra một số chuyện mất đi lý trí, mất đi lý trí, thì...”

Trương Thành Linh tuy rằng phản ứng hơi trì hoãn nhưng dù sao không ngốc, tức khắc có ảo giác một luồng sát khí như hấp bánh bao từ đỉnh đầu Ôn Khách Hành bốc lên trắng xóa, lập tức kinh hãi nhảy vọt lên, tè ra quần mà biến mất khỏi tầm mắt của y.

Ôn Khách Hành nhìn bóng lưng gã, dường như còn hơi nghi hoặc, hơi không rõ, đưa tay gõ cửa, một mặt chống tay trên cửa sổ, tùy thời chuẩn bị phá cửa sổ mà vào, qua cơn nghiền đạo tặc hái hoa.

Ai ngờ cửa lại mở ra từ bên trong, Ôn Khách Hành chuẩn bị làm chuyện xấu giật mình, mãi cho đến khi Chu Tử Thư nghiêng người để y vào, y vẫn khó được nói với dáng vẻ ngu si: “Người... để ta vào?”

Chu Tử Thư liếc y một cái, nhượng mày nói: “Không vào, không vào thì thôi.” Giờ tay muốn đóng cửa, Ôn Khách Hành vội đẩy tay y ra mà chui vào, mặt mày hớn hở.

Chu Tử Thư lại đốt đèn, không hề có ý muốn ngủ, khom lưng rót hai chén trà rồi ngồi xuống cạnh bàn, cúi tầm mắt, không có vẻ như đùa giỡn mà giống như là có việc đứng đắn gì muốn nói.

Ôn Khách Hành chợt nhả nhìn y một hồi, nét mặt chậm rãi đằng hoàng hơn, bưng một chén trà, nhưng chỉ cầm trong tay không hề uống, dựa ghế mà duỗi dài đôi chân chồng lên nhau, nghiêng đầu nhìn Chu Tử Thư hỏi: “Thế nào? Người có chuyện nói với ta? Là quyết định về sau phải lấy thân báo đáp, hay là...”

Chu Tử Thư cười nhạo một tiếng ngắt lời, đưa mắt nhìn y nói: “Không phải người có chuyện muốn nói với ta, Ôn cốc chủ?”

Tiếng của Ôn Khách Hành liền kẹt trong họng, y mở miệng một lúc lâu mới lắc đầu cười nói: “Nam Cương Đại vu là một nhân vật lợi hại, người đi theo y, ta rất yên tâm.”

Chu Tử Thư nhúng đầu ngón tay vào nước trà vẽ loạn trên bàn, hỏi: “Hết rồi?”

Ôn Khách Hành ngẩng đầu nhìn y. Ánh mắt xuyên qua dung nhan tuấn tú góc cạnh nhu hòa dưới đèn của

người trước mắt mà nghĩ đến rất nhiều điều – cảm thấy mình và người này giống như quen biết đã rất lâu, vừa nhìn thấy xương lưng y thì tim liền đập thành thịch, sau đó là thích thân phận của người này, nghĩ... thủ lĩnh Thiên Song hóa ra là người như vậy, bỗng nhiên cảm thấy đối phương giống như là một mình khác trên đời này, đều là con sói cô độc bị kẹp trong bẫy thú, liều mạng giãy giụa không ra được, liền thà rằng nhấn tâm cắn đứt chân mình.

Không cảm được lòng mà đi theo y, nhìn y, sau đó thấp thoáng, trong lòng lần đầu tiên biết, thì ra y có thể sống như vậy, thế mình phải chăng cũng có thể sống như vậy?

Nghĩ ngợi rồi rơi vào lúc nào chẳng hay, rơi vào rồi không ra được nữa. Ôn Khách Hành bất tri bất giác chìa tay khê vỗ về mặt Chu Tử Thư, đầu ngón tay hơi cong, chỉ cọ nhẹ nhàng, làn da nam nhân không hề mềm mại tiếp xúc với bàn tay đầy những nốt chai và vết thương, thoáng mát rượi. Y bỗng nhiên nói: “Người đừng chết, nếu người chết rồi, ta sống một mình, chẳng phải là rất cô đơn?”

Chu Tử Thư nắm lấy cổ tay y, lại không hề hất ra, chỉ cười nói: “Phàm là có một tuyến khả năng sống được thì ta sẽ không thể chết. Mạng là của ta, võ công là của ta, ông trời đã cho ta con đường này, lại muốn lấy đi đồ của ta, không dễ như vậy đâu.”

Ngón tay Ôn Khách Hành có thể cảm giác được hơi thở của y,捏o mắt, dường như hơi gần dở mà nói: “Năm ấy, một con cú mèo, hất đổ thứ nước màu đỏ trong tay một thôn dân...”

Chu Tử Thư nhìn y, mặt không đổi sắc nhẹ giọng một lần nữa hỏi vấn đề từng hỏi: “Thôn dân vì sao phải bưng một bát nước màu đỏ?”

Ôn Khách Hành chậm rãi cười rộ mà nói: “Nước không có màu sắc, nhưng nếu máu người rơi vào, chẳng phải sẽ biến thành màu đỏ sao?”

Chu Tử Thư nhìn người nọ, không nói gì nữa, Ôn Khách Hành giống như bỗng nhiên phục hồi tinh thần, ánh mắt rời rạc thanh minh trở lại, đôi mắt cười cong cong nhìn y nói: “A Nhứ, không bằng ngươi ngủ với ta một lần đi, như vậy thì trong lòng hai ta đều sẽ có vướng bận, ngươi sẽ không dễ dàng chết, ta cũng không dễ dàng chết, ngươi thấy được chứ?”

Y nói một câu như đùa giỡn, Chu Tử Thư lại không tiếp chiêu, chỉ nhìn y bằng ánh mắt kỳ dị, một lát sau mới hỏi: “Người thật lòng?”

Ôn Khách Hành cười rộ lên, cả người nghiêng qua y, cơ hồ sượt môi y nói: “Ta có phải thật lòng hay chẳng, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra ư?”

Chu Tử Thư hơi ngớ ra, thấp giọng nói: “Ta... thật sự không nhìn ra, bình sinh chưa thấy mấy lần thật lòng, không phân biệt được. Người có phải không?”

Ngón tay Ôn Khách Hành men theo vai y mà leo lên, tháo búi tóc của y, mái tóc đen xõa xuống, nháy mắt làm cho nam nhân cứng rần trước mặt thoạt nhìn thêm vài phần yếu ớt, nụ cười thu về, thanh âm rất nhẹ,

lại rõ ràng thành tiếng: “Phải.”

Sau đó nhắm mắt, kê lên môi Chu Tử Thư, đem trái tim bấp bênh không thôi trầm xuống tận đáy, chẳng cố kỵ gì nữa.

Chu Tử Thư chậm rãi giơ tay, rất lâu sau mới đặt lên vai y, những ngón tay nắm lớp vải trên vai.

Bỗng nhiên, một tiếng la hoảng hốt vang lên trong bóng đêm, ánh mắt Chu Tử Thư hơi ngẩn ngơ lập tức thanh minh, động tác của Ôn Khách Hành dừng lại, hai người trong lúc thất thần lại đồng thời bằng tư thế ái muội như vậy mà cùng nhau ngã lăn xuống đất.

Ôn Khách Hành mặt không biểu cảm cúi tầm mắt, kéo lại vạt áo lỏng lẻo trên người mình và Chu Tử Thư, nhẹ giọng nói: “Lúc này... Người nói xem, ta nên hấp người đến, hay là kho đây?”

66. Chương 66: Dạ Tập

Hạt Tử đứng ở chỗ tối ánh trăng không chiếu đến, toàn thân đều che phủ trong một tấm áo choàng rộng liền mũ, gió nhẹ thổi phồng lên, như là quỷ ảnh ngâm sinh trong xó xỉnh.

Hắn dắt một thiếu niên mỹ mạo, chính là một trong hai kẻ mới xuống từ giường hắn, thiếu niên mặc y phục dạ hành bó sát người, trên cổ đeo một sợi xích, đầu kia của xích nằm ngay trong tay Hạt Tử, như một con chó môi hồng răng trắng mi thanh mục tú.

Hạt Tử chìa ngón tay, dịu dàng vuốt tóc thiếu niên, thở than: “Nếu chúng ta không đến nhắc nhở Ôn cốc chủ một chút, sợ rằng vị đại nhân vật lợi hại đó đời này chỉ muốn già đi trong sự ôn nhu, không thêm tiên cảnh mây trắng vờn quanh. Thế thì không được, nếu anh hùng đều không có chí lớn như vậy thì ai đi vạch trần chân diện mục của vị đại hiệp kia?”

Thiếu niên mỹ mạo nheo mắt như rất hưởng thụ, bắt giắc cọ ngón tay Hạt Tử, muốn được âu yếm nhiều hơn. Mấy bóng đen xông vào khách điểm nho nhỏ, những người bất hạnh bị liên lụy đều giật mình tỉnh giấc từ trong mộng, tiếng thét chói tai vang lên khắp nơi, bỗng nhiên, một gian phòng mở cửa, một tiểu tử choai choai y quan không chỉnh sắp ngựa chạy ra, một Độc Hạt đuổi sát không buông phía sau.

Hạt Tử ở bên quan sát, chỉ thấy thiếu niên này tuy rằng hình dáng vừa chật vật vừa buồn cười nhưng bước chân không loạn mảy may, sử dụng lại là khinh công tuyệt diệu, gã dường như còn chưa tỉnh ngủ, không hề có ý thức chống cự, chỉ trốn chui trốn nhủi, miệng kêu oa oa: “Mẹ ơi, sao lại là đám đen thui này, tỉnh ngủ chưa thế, ta chưa từng đào mộ tổ các người nha!”

Chữ “nha” cuối cùng phá âm biến thành một tiếng thét chói tai, Độc Hạt đuổi theo gã phóng một nắm tiểu châm mảnh như lông trâu, Trương Thành Linh lấy tư thế na ná chó cạp bùn “phịch” một tiếng nằm sấp dưới đất, cong mông loi nhoi như con giòi, sau đó linh hoạt lăn sang bên, phi thân nhảy lên, mượn khúc gỗ

bên cạnh bò lên vài bước, xoay người lập tức vòng về, trong tay nắm thứ gì đó, ra sức ném đến Độc Hạt phía sau, miệng nói: “Hãy xem châm của ta!”

Độc Hạt kia cơ hồ theo bản năng ngửa ra sau – Trương Thành Linh bắt đầu từ khi sinh ra vẫn bị người ta lừa, cuối cùng dưới tiện chiêu của Cố Tương và sự phụ một loạt những kẻ không từ thủ đoạn không biết xấu hổ mưa dầm thấm đất cũng lừa thành công người khác một lần, quả thực mở cờ trong bụng, ôm cột bò lên trên như gấu chó, còn đắc ý dương dương giải thích: “Ha ha, người ngu quá, đây là sự phụ ta dạy ta lừa người đấy.”

Chỉ nghe một thanh âm kèm chút tức giận nói: “Bậy bạ, ta đã bao giờ dạy người chiêu số tệ lậu như vậy?”

Đáng thương Độc Hạt kia, mới phản ứng lại muốn đuổi theo, bỗng nhiên một cơn gió kéo đến phía sau, hần không kịp quay đầu thì đầu đã từ trên cổ lặn xuống đất, tiếng cười của Trương Thành Linh kẹt trong cổ họng, gã sững sờ nhìn Ôn Khách Hành không biết ra từ chỗ nào.

Trong nháy mắt ấy, với nhãn lực của gã vậy mà chỉ nhìn rõ một đạo tàn ảnh xẹt qua không trung, sau đó Độc Hạt kia đầu mình chia lìa, Ôn Khách Hành hờ hững cúi đầu đứng ở một bên, quần áo không dính một giọt máu nào, chỉ có bốn ngón tay trái đang nhỏ máu.

Trong tay y không hề có đao kiếm lợi khí, không biết y dùng phương pháp gì mà tay trần “cắt” đầu Độc Hạt kia xuống, chẳng lẽ y có thể ngưng chỉ phong thành kiếm khí sao? Ôn Khách Hành tựa như ác quỷ từ địa phủ trèo lên, trên mặt không hề có biểu cảm gì đặc biệt nặng nề nghiêm khắc, nhưng cứ khiến người ta không nhịn được muốn tránh lui ba thước.

Trương Thành Linh há miệng ôm cột, không nói nên lời.

Lúc này, đám Cố Tương Tào Úy Ninh và Cao Tiểu Liên cũng ra, đều tự gia nhập vòng chiến, Chu Tử Thư không nhanh không chậm xuất hiện ở cửa, mở lọ thuốc Đại vu cho, nuốt khô một viên chẳng cần nước, khoanh tay trước ngực, đai lưng còn buộc lỏng lẻo, không hề lấy ra Bạch Y kiếm, ánh mắt vượt qua đám Ôn Khách Hành, trực tiếp đến Hạt Tử đang đứng trong bóng tối.

Cửa sổ phòng Đại vu sớm đẩy mở, y không hề xen vào, chỉ dựa cửa sổ ở bên quan sát, thời điểm ánh mắt chuyển đến Ôn Khách Hành, chân mày cau lại.

Thất gia khoác áo ngoài, ở phía sau y mở miệng hỏi: “Người thấy người này công phu thế nào?”

Đại vu trầm ngâm giây lát rồi nói: “Nếu luận công phu thật, Chu trang chủ thời điểm toàn thịnh chưa hẳn không thể liều với y, nhưng thật sự động thủ thì chắc chắn không thắng được người này.”

Thất gia hơi ngó ra, hỏi: “Vậy còn người?”

Đại vu lắc đầu: “Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì ta sẽ tuyệt không giao thủ với người này.”

Ánh mắt đen kịt của y nhìn về hướng Ôn Khách Hành đứng trong viện – Ôn Khách Hành giống như khe khẽ cười một thoáng, giơ tay lên nhẹ nhàng liếm một chút trên bốn ngón tay đang nhỏ máu người, trên môi lưu lại một vết máu đỏ thẫm.

Bản thân Đại vu và Chu Tử Thư đều thế, họ có lẽ cũng là cao thủ hiếm thấy trong chốn giang hồ, nhưng công phu đều có sư phụ dạy, sau đó theo người khác dạy, lại tự mình chậm rãi tìm tòi khổ luyện ra.

Tuy nói tu hành ở cá nhân, nhưng dù sao có sư phụ dẫn vào cửa, động cơ học công phu của họ không ngoài là tăng bốn sự, là thực hiện giấc mộng của mình, có tượng khí dù cho người ta không nhìn ranhưng thật sự tồn tại, không xua đi được, song người này thì khác.

Võ công của người này, là trong mấy chục năm gió tanh mưa máu sinh tử tôi luyện ra – y không có khẩu quyết, không có lộ số, chỉ có hết lần này đến lần khác lựa chọn hoặc sống hoặc chết.

E rằng đây là võ công đáng sợ nhất thiên hạ.

Hạt Tử hơi há miệng, thanh âm lại có chút run rẩy, không biết là sợ hãi hay hưng phấn, ngón tay chợt co lại, túm thiếu niên mỹ mạo trong tay đau điếng, thiếu niên ngũ quan hơi nhú, vẻ mặt thống khổ, vẫn không dám giãy, chỉ nghe Hạt Tử thì thào: “Lúc này nếu nói y không phải là cốc chủ Quỷ cốc, dù đánh chết ta cũng không tin.”

Hắn bỗng nhiên buông thiếu niên trong tay, vỗ gáy gã nói: “Người đi gặp hài tử vận khí tốt vô cùng kia, chơi với gã một chút, để người lớn chúng ta tán gẫu.”

Thiếu niên theo tiếng phi thân ra, võ công của gã vậy mà không kém.

Cùng lúc đó, Hạt Tử huyết sát ra lệnh một tiếng, tất cả Độc Hạt còn sống đều nhảy khỏi vòng chiến, chính chính tề tề xếp thành hàng bên cạnh hắn.

Hạt Tử từ chỗ tối bước ra, đứng trước mặt Ôn Khách Hành, chấp tay nói: “Hai vị, lại gặp mặt rồi!”

Ôn Khách Hành buông lỏng tay, một thi thể Độc Hạt liền rơi xuống đất, y liếc Hạt Tử một cái, đờ đờ sát khí và đặc biệt không kiên nhẫn hỏi: “Người đến tìm chết?”

Mỹ thiếu niên Hạt Tử dẫn đến đã phi thân chạy tới chỗ Trương Thành Linh, Hạt Tử thờ ơ chẳng nhìn gã lần nào nữa, trái lại Chu Tử Thư vẫn ở bên không nhúc nhích ngẩng đầu nhìn nhìn hai thiếu niên đang triển đấu, dường như hơi động đậy, do dự một chút rồi rút cuộc vẫn không nhúng tay – thiếu niên mỹ mạo kia hạ thủ sắc bén tàn nhẫn, vừa bắt đầu đã bức Trương Thành Linh luống cuống tay chân ôm đầu chạy như chuột.

Nhưng Chu Tử Thư nhìn ra được, công phu của hai người này nếu nói chênh thì cũng chẳng chênh được đi đâu, y đã biết Trương Thành Linh là loại người bị bức đến tuyệt cảnh ngược lại sẽ có tiền cảnh, dù sao

ngần ấy người ở bên cạnh, không sợ tiểu quỷ kia có gì bất trắc, liền mặc kệ.

Hạt Tử cười nói: “Không dám không dám, tại hạ vẫn rất tiếc mạng, mục tiêu của chúng ta đã bị cốc chủ ngài bảo vệ, chúng ta dù ăn tim hùm mật gấu cũng chẳng dám động thủ trên đầu thái tuế.”

Ôn Khách Hành bực bội nhìn hắn, giống như hắn mà còn nói nhảm nữa là sẽ trực tiếp bẻ đầu hắn vậy.

Hạt Tử tiếp tục nói: “Ta đến nơi đây, chẳng qua là được người khác ủy thác, truyền một câu cho vị Trương thiếu gia này thôi.”

Ôn Khách Hành ngẩng đầu liếc hai thiếu niên đã đánh lật nóc nhà một cái, chẳng buồn để ý đến hắn nữa, sắc mặt rất khó coi quay về bên cạnh Chu Tử Thư, hơi cúi mắt, thu lại một chút lệ khí đầy mặt, mới thấp giọng hỏi: “Người dùng thuốc rồi sao?”

Chu Tử Thư thuận miệng đáp một tiếng, hỏi Hạt Tử: “Câu gì?”

Hạt Tử khoanh tay mà đứng, ngửa đầu nhìn Trương Thành Linh vừa còn trốn khắp nơi, lúc này tuy rằng vẫn đang chật vật nhưng đã có thể đánh trả mấy chiêu, không nhịn được “ồ” một tiếng, chỉ thấy trên tay thiếu niên này không biết từ khi nào lấy ra một thanh kiếm nát, thoạt nhìn chính là tùy tiện làm để luyện tập, trong chiêu thức nhìn như không hề có kết cấu, lại dường như ẩn tàng hai loại kiếm pháp cực cao minh, một loại bình hòa trung chính, khá có khí quân tử của quốc sĩ vô song, một loại khác nhẹ nhàng tiêu sái, nếu hoàn toàn sử ra, nên đẹp như nước chảy mây trôi.

Hai loại kiếm pháp bị thiếu niên này lấy một phương thức vung về mà xông ngang đụng dọc đầu Sở mình Ngô kết hợp cùng nhau, nhìn thế nào cũng quái dị, rồi lại có sự hài hòa quỷ dị.

Hạt Tử cũng nhìn ra, không quá mười chiêu là thế công trông như sắc bén của hài tử mình nuôi nhất định bị hóa giải, liền cảm thán: “Danh sư xuất cao đồ sao.”

Hắn bỗng nhiên cao giọng, nói sang sảng: “Trương thiếu gia, người có muốn biết kẻ chân chính hại nhà người là ai không?”

Trương Thành Linh nghe vậy trong lòng chấn động, đang phân tâm thì sợi xích trên cổ đối phương hất qua, vừa vặn quấn lấy kiếm trong tay gã, đó vốn cũng không phải là binh khí lợi hại gì, vừa bị xoắn như vậy lập tức gãy làm đôi, thiếu niên mỹ mạo tức khắc thừa thắng xông lên, giơ trường đao màu tối vung qua ngang hông.

Trương Thành Linh dưới tình thế cấp bách lặn sang bên cạnh, không còn biện pháp liền giơ chân đá đến háng thiếu niên kia. Thiếu niên vừa sợ vừa giận, lại chỉ đành nghiêng người né tránh.

Mọi người ở đây đều không nhịn được lộ vẻ cổ quái ra mặt.

Chu Tử Thư và Ôn Khách Hành liếc nhau, lấy cùng một giọng điệu việc không liên quan đến mình hai miệng một lời nói: “Người dạy đồ đệ gì đây?”

Ôn Khách Hành trừng mắt nói: “Rõ ràng là đồ đệ người.”

Chu Tử Thư đúng lý hợp tình nói: “Cái rắm, loại đồ đệ trừ vô sỉ hạ lưu thì không biết gì như thế này ta làm sao dạy ra được, rõ ràng là một loại với người.”

Trương Thành Linh nhảy lên, chân toàn tóc giẫm Lưu vân cưỡi cung bộ, mặc thiếu niên mỹ mạo phía sau theo gã vượt nóc bằng tường. Chỉ nghe Hạt Tử kinh ngạc qua đi cười nói tiếp: “Lại là một hài tử không theo khuôn mẫu – thành thật nói cho người biết vậy, người giết phụ thân người, người hại chết chương môn Thái Sơn, người âm thầm trừ gia chủ Thẩm gia, người vu oan giá họa cho Cao đại hiệp, kỳ thật đều là một vị.”

Trương Thành Linh lớn tiếng hỏi: “Là ai?”

Hạt Tử hỏi ngược: “Người nói là ai? Bây giờ còn ai có thể vừa ngấm ngầm cầm Lưu Ly giáp, vừa đúng lý hợp tình triệu tập thiên hạ anh hùng vây công Quỷ cốc, muốn chém tận giết tuyệt tất cả những người biết chuyện, lại tập hợp ‘chìa khóa’ của Quỷ cốc kia và Lưu Ly giáp?”

Chu Tử Thư “a” một tiếng, ý tứ sâu xa nhìn Ôn Khách Hành nói: “Chìa khóa của Quỷ cốc – chẳng trách... chuyện Long Tước nói chúng ta đều mới nghe lần đầu, chỉ có cốc chủ tâm bình khí hòa không giết mình chút nào.”

Ôn Khách Hành nói: “Người không hề bất ngờ.”

Chu Tử Thư cười nói: “Ta không có gì phải bất ngờ cả – Quỷ cốc trầm tịch đã nhiều năm như vậy, vì sao bỗng nhiên xuất hiện một phản đồ, hơn nữa mục tiêu chỉ thẳng Lưu Ly giáp? Hẳn mạo hiểm lớn như vậy, nếu ra đây tay không bắt sói thì quá bất thường.”

Ôn Khách Hành chần chờ hồi lâu rồi thấp giọng giải thích với y: “Không sai, mười đại ác quỷ trong cốc xưa nay nội đấu không ngừng, lấy Tôn Đỉnh và Tiết Phương làm đầu, trước đó không biết Hỉ Tang Quỷ dùng cách gì mà khiến đại bộ phận ác quỷ khác ngả về hắn, đây là lấy nhiều áp ít, ở trong cốc một phương thể không bằng người tất chết, Tiết Phương bí quá hóa liều... Hoặc là hắn sớm trù tính một ngày như vậy, đánh cắp ‘chìa khóa’.”

Chu Tử Thư gật đầu, kéo dài giọng nói: “Ồ, không biết dùng cách gì-“

Năm đại gia tộc khi ấy chỉ còn lại một, Trương Thành Linh cho dù ngốc hơn cũng nghe ra người Hạt Tử ám chỉ là ai, trong nháy mắt đó tìm ngừng đập, gã gầm lên: “Người nói vậy! Không có khả năng đó!”

Chu Tử Thư ngửa đầu trầm giọng nói: “Tiểu quỷ, muốn thành đại đạo, không phải người kiên định thì

không thể, chuyện người đã rõ, khỏi cần lừa mình dối người, cảm thấy hấn đánh rầm, đương nhiên cũng có thể vào tai trái ra tai phải.”

Nói rồi cũng chẳng thấy y có động tác thế nào, bóng người thoảng qua liền đến bên cạnh Tào Úy Ninh, thuận tay tháo kiếm, ném lên nói: “Đón lấy, không phải người muốn đi với đám Cố Tương sao, nếu người có thể giết tên mặt trắng giả nha đầu kia thì ta sẽ bằng lòng thả người đi.”

Trương Thành Linh phi thân đón kiếm của Tào Úy Ninh, rút phát trường kiếm ra khỏi vỏ, hét lớn một tiếng rồi không chần chừ nữa chém tới thiếu niên mỹ mạo kia.

Gã quả thực đang sử kiếm của Tào Úy Ninh thành kim ti đại hoàn đao, trong nháy mắt ấy, lại có tư thế đại khai đại hợp, lực áp thiên quân – chưa từng có ai dạy gã cái này.

Thiếu niên mỹ mạo kia giật mình, hoảng hồn đánh lung tung mà dịch về sau – một chân gã lại hơi thọt, bình thường không nhìn ra, lúc này lui gấp mới hiển hiện, trên mặt Hạt Tử bỗng nhiên lộ ra nụ cười ý tứ không rõ, Trương Thành Linh đương nhiên cũng nhìn thấy chân gã, ánh mắt thành linh khựng lại, trên mặt bốc lên hận ý dữ tợn mà chém thẳng xuống.

Lại rạch từ mặt đến ngực thiếu niên kia.

Máu bắn đầy đầu đầy mặt gã.

Trương Thành Linh quay đầu nhìn thẳng vào Hạt Tử, hỏi: “Người nói, là Triệu bá bá.”

Dọc đường Triệu Kính dẫn gã đến Động Đình, những sát thủ Độc Hạt đó mới chậm rãi chui ra – Triệu Kính lúc ấy vì sao dễ dàng để Chu Tử Thư lai lịch không rõ dẫn gã đi như vậy?

Bởi vì rời khỏi lão, mới tiện bề chân chính hạ sát thủ.

Những người biết chuyện năm đó đã chết sạch, hiện giờ chỉ còn lại mình Triệu Kính, vì võ lâm chính đạo bị thương tổn mà trước mắt đức cao vọng trọng, phong quang vô lượng...

Những điều này là chân tướng.

67. Chương 67: Đôi Ngả

Sau khi đi được một đoạn, Tào Úy Ninh phát hiện Cố Tương rất trầm lặng, từ sau cuộc náo loạn đêm hôm trước thì nàng vẫn lặng im suốt.

Cao Tiểu Liên và họ không tính là đặc biệt thân quen, cũng là một cô nương văn tĩnh, không có việc gì không chủ động lên tiếng, chỉ ở xa xa phía sau vừa đi theo vừa dắt dây cương giúp Trương Thành Linh – tiểu gia hỏa kia ôm trong lòng thanh Đại Hoang kiếm mới được, đang nằm trên lưng ngựa ngủ gà ngủ gật, nước dãi chảy xuống cổ ngựa làm ướt hết lông người ta, khiến tiểu mã kia cứ lắc đầu hoài.

Tào Úy Ninh lại gần Cố Tương, cúi đầu cẩn thận đánh giá sắc mặt nàng, hỏi: “Làm sao vậy? Muội cũng không ngủ ngon à?”

Cố Tương lặng lẽ nhìn y một cái rồi lại cúi đầu, bộ dáng tiểu tức phụ làm Tào Úy Ninh sợ hãi, còn tưởng nàng ăn phải đồ thiu, vội đưa tay thử trán nàng, lòng nói người luôn nhảy nhót này cứ hiền lành như vậy, đừng có bị bệnh nha?

Cố Tương ngửa ra sau hất tay y, quay đầu thoáng nhìn bọn Trương Thành Linh hai người cách họ một khoảng, rầu rĩ nói: “Một người... vẫn cảm thấy thật thà đến mức hơi ngốc, bình thường ba chân chẳng đá được một phát rắm, người khác nói gì biết nấy, giống như không có đầu, rốt cuộc làm sao mà biến thành một đại ma đầu ở sau lưng tính kế tất cả mọi người kia chứ?”

Tào Úy Ninh nghiền ngẫm câu này mấy lần, mới nói với sắc mặt cổ quái: “A Tương, muội... hiểu lầm gì Tiểu Trương sao?”

Cố Tương im lặng một lát, âm trầm nói: “Họ Tào huynh chết đi.” Giơ tay muốn đánh y.

Tào Úy Ninh vội né tránh vừa cọt nhả: “Đừng mà, ta chết rồi chẳng phải muội sẽ thành quả phụ? Tuổi còn trẻ mà đã thủ tiết, đáng thương biết mấy.”

Cố Tương ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng phải, còn chưa lấy đồ cưới tận hai con phố rưỡi chủ nhân hứa hẹn đâu, thiệt lắm. Liền trừng Tào Úy Ninh một cái, thu lại bàn tay đã giơ lên, quyết định đầu văn không đầu võ.

Nàng biết mình không có năng lực gì lớn, rất nhiều thời điểm lời chủ nhân nói không phải đều có thể hiểu được, chỉ mòng mòng đồng đồng đi theo bên cạnh, trừ hầu hạ cuộc sống của y thì là ngẫu nhiên lắng lời giải sâu cho y. Nàng và y... và họ, đều không phải là cùng loại người, không thể làm hoa giải ngữ, cũng chẳng làm được hồng nhan tri kỷ.

Nàng giống như một tiểu hài tử, chỉ có một chút tiểu quỷ đầu, tiểu giáo hoạt xu lợi tị hại, dưới Phong Nhai sơn tuy rằng những kẻ từng gặp đều chẳng tốt đẹp gì, nhưng có chủ nhân, không ai dám làm gì nàng, liền bảo tồn một phần ngây thơ cực kỳ hi hữu như vậy – nàng không giỏi phỏng đoán dụng tâm của mọi người lắm, dù rằng biết hiểm ác là gì, lại không biết hiểm ác chân chính ra làm sao.

Lão Mạnh – Vô Thường Quỷ Lão Mạnh, hồi đó ở Thái Hồ, lão mặc quần áo như lão nông dân, bị mình lâm thời bắt lấy, đào địa huyết lôi hai nam nhân thẩm hại kia ra, lại bởi vì một câu của chủ nhân mà đặc biệt đi tìm quần áo đồ tể mặc vào, với ai cũng cười hề hề, nàng thậm chí nghe thấy người khác nghị luận sau lưng, nói lão chính là một con chó chủ nhân nuôi.

Ngay cả chó còn có ba phần tính chó nhưng lão ngay cả tính chó cũng chẳng có.

Là lão lấy trộm chìa khóa? Là lão phản bội Quỷ cốc? Điều Tử Quỷ Tiết Phương kia ở đâu?

Lúc trước Trương gia diệt môn xuất hiện một Tiết Phương giả, là Lão Mạnh mượn danh? Bắt đầu từ khi đó, Lão Mạnh đã cấu kết với họ Triệu sao?

Tào Úy Ninh thấy nàng còn cau mày, liền thử bài ưu giải nạn cho nàng: “Kỳ thật... ngày hôm qua ta nghe đám Chu huynh nói chuyện, ít nhiều cũng hiểu được một chút.”

Cổ Tương chớp đôi mắt to như hạt hạnh ngẩng đầu nhìn y, Tào Úy Ninh bị nàng nhìn như vậy, quả thực sinh ra một loại hào khí như bản thân không gì không làm được, tức khắc cảm thấy mình thật là thuần đàn ông.

Thuần đàn ông, chính là phải dễ dàng lúc lão bà mất hứng, phải chịu để nàng đánh khi nàng tức giận, phải đứng ra phân tích cặn kẽ thời điểm nàng không rõ.

Tào Úy Ninh nói: “Ta nghe thấy họ nói ‘Lưu Ly giáp’ và ‘chìa khóa’, đủ thấy muốn có được thứ trong Lưu Ly giáp, chỉ tìm được năm mảnh đồ đó là không đủ, còn cần có chìa khóa nữa, chìa khóa này ở ngay trên tay tên xấu xa chân thọt mà Tiểu Trương nói. Ban đầu, cái tên xấu xa này và Triệu Kính là một bọn, cùng nhau làm việc xấu, cướp đoạt mấy mảnh Lưu Ly giáp khác, Triệu Kính đã hại chết chủ Thẩm gia, còn giá họa cho Cao đại hiệp, chiếm được toàn bộ Lưu Ly giáp. Bọn họ hiện tại một có Lưu Ly giáp, một có chìa khóa, vì thế liền chia tang vật không đều, lập tức mâu thuẫn thôi.”

Cổ Tương ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: “Hình như là có chuyện như vậy – thế là ai muốn giết Trương Thành Linh?”

Tào Úy Ninh nói: “Muội nghĩ xem, Tiểu Trương đã nhìn thấy tên xấu xa vẫn ẩn nấp kia, tuy rằng nhất thời quên mất, nhưng kẻ xấu sợ gã nhớ lại, lộ ra thân phận của mình, liền thuê người truy sát thôi – đúng rồi, Triệu Kính chắc chắn biết chuyện này, bằng không lão cũng không thể mặc đám Chu huynh dẫn Tiểu Trương đi vào thời điểm hỗn loạn như vậy. Chờ họ đưa Tiểu Trương đi rồi, sẽ tiện bề xuống tay giết người. Có điều vì sao tên xấu xa Quỷ cốc kia sợ lộ ra thân phận của mình? Ta nghĩ nguyên nửa đêm mới hiểu được, chỉ sợ là nội bộ Quỷ cốc cũng đang tra phản đồ này, điều tra ra phải giết hẳn.”

Cổ Tương nhìn y sùng bái, thậm chí cư nhiên bị y chó ngáp phải ruồi đoán trúng.

Tào Úy Ninh vừa thấy nét mặt Cổ Tương, liền càng lảng lảng, khoát tay làm bộ khiêm tốn nói: “Đoán bừa thôi, đoán bừa thôi, khụ, chúng ta đừng tự làm phiền mình nữa, đi vạch trần âm mưu của Triệu Kính, tìm được Diệp đại hiệp, rồi trở về sống tốt, muội cứ đi theo ta.”

Cổ Tương cố ý nói: “Nhờ sư phụ huynh ghét bỏ ta là dã nha đầu không cha không mẹ, không cho thì phải làm sao?”

Tào Úy Ninh vung tay nói: “VẬY MUỘI CỨ BẮT CỐC TA, HAI TA BỎ TRỐN.”

Cố Tương cả giận nói: “Phi, ta có đói khát như vậy không?”

Tào Úy Ninh ngẫm nghĩ, lại nói: “Thế ta sẽ giả bộ đổi nghề làm đạo tặc hái hoa, bắt cóc muội, hai ta bỏ trốn.”

Cố Tương ngẫm thử, cảm thấy tuy vẫn là một chủ ý kém cỏi nhưng cũng tạm được, vì thế vừa lòng gật đầu, vươn bàn tay nhỏ bé nắm tay Tào Úy Ninh, hai người cười ngửa song song, quả thực ngọt phát ngán.

Tào Úy Ninh thỏa mãn thầm nghĩ, đây chính là tức phụ, có tức phụ tốt biết mấy, thơm thơm mềm mềm, lúc dựa lên người mình, ngay cả tim cũng tan theo nàng, cười với mình thì lập tức đầu óc choáng váng, có người biết lạnh biết nóng, có người trải giường gấp chăn, tương lai dựng một gian nhà nhỏ, thêm cái sân nhỏ, lại sinh mấy tiểu hài tử bụ bẫm mềm mại, mỗi tối nghe nàng giong tan gọi mình về ăn cơm.

Y càng nghĩ càng đẹp, đến cuối cùng thi hứng đại phát, liền cao giọng ngâm: “Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, thiên thượng nhân gian bất toán số. Tại thiên nguyện tác bỉ dục điều, tại địa nguyện thành liên lí thụ...”*

Những người ấy suốt ngày tính kế này tính kế kia, tranh đến cướp đi người chết ta sống, có ý nghĩa gì đâu? Luyện tuyệt thể thần công, thiên hạ đệ nhất thiên thu vạn đại, có ý nghĩa gì đâu?

Chẳng phải không cưới được vợ ế chồng cả đời.

Trong lòng Tào Úy Ninh ẩn ẩn cảm thấy họ đều có chút đáng thương.

Thời điểm Thất gia và Đại vu ôm một đồng đước liệu trở về, thấy Chu Tử Thư ngồi trong viện vót một cây sáo. Tay nghề y không ra làm sao, lại lấy vật liệu ngay tại chỗ, vót hồng mấy cây liên, âm thổi ra đều tít, làm vụn gỗ đầy dưới đất. Lúc Thất gia đến gần, phát hiện một cây cuối cùng đã thành hình.

Đại vu gật đầu với Chu Tử Thư, cũng không có chuyện gì nói với y, liền quay người về phòng.

Thất gia lại ngồi xuống bên cạnh hỏi: “Người làm cái gì vậy?”

Chu Tử Thư uể oải nói: “Tu thân dưỡng tính.”

Y kê cây sáo đã vót xong lên miệng mà thổi, rốt cuộc có âm – người ta thổi sáo, đó là tiên âm nhập vân, y thổi sáo, đó là ma âm xuyên tai, khi thì chói tai khi thì khàn khàn, dù sao thì chẳng có một âm nào vào điệu, đây đâu phải tự mình tu thân dưỡng tính, rõ ràng là tu dưỡng tính nhẫn nại của người nghe mà.

Thất gia bịt tai, nhận tiểu đao và gổ trong tay y, ngón tay cực kỳ linh hoạt, thoáng chốc một cây sáo đã thành hình, xem bề ngoài không hề khác biệt gì với tác phẩm của Chu Tử Thư, Chu Tử Thư nhận lấy kề miệng thổi một âm, lúc này mới nghe ra chênh lệch, bèn dứt khoát thổi một khúc tiểu diệu sơn dã dân gian, lại coi như có tư có vị.

Cuối cùng Chu Tử Thư buông sáo cười nói: “Thất gia không hổ là kinh thành đệ nhất hoàn khổ thi từ ca phú ăn uống chơi bởi bài bạc mọi thứ cầm được buông được, trò này cũng có thể chơi được.”

Thất gia cười hỏi: “Y đi rồi?”

Chu Tử Thư gật đầu.

Thất gia ngạc nhiên nói: “Người không đi theo?”

Chu Tử Thư nói: “Đương nhiên phải đi, có điều bọn họ bên kia quá loạn, một con bộ ngựa bắt ve mà hàng trăm con chim sẻ đứng sau, ta chờ một thời gian lại đi, xem chừng một chút rồi đến lúc đó xuống tay vớt y.”

Thất gia nhìn y một cái nói: “Chỉ xuống tay vớt chứ không làm gì khác? Nếu y là Cửu Tiêu thì người sẽ không yên tâm như vậy.”

Chu Tử Thư cười cười lắc đầu: “Làm sao có thể so với Cửu Tiêu được? Cửu Tiêu chỉ là một đứa trẻ, y... lại biết bản thân phải làm gì, chuyện của y ta cũng không tiện nhúng tay, nhất định cần y tự mình chấm dứt mới được.”

Nói rồi đứng lên hoạt động gân cốt, đem cây sáo ngắn Thất gia vớt và bầu rượu cùng nhau giắt bên hông, quay người bảo: “Đa tạ sáo của ngài – nếu ta không đoán sai thì Hạt Tử chính là con chim sẻ đệ nhất, ta sẽ đi lấy một bầu rượu Hoa Điều, chuẩn bị bay theo hẩn.”

Thất gia ngẩng đầu nhìn y, Chu Tử Thư đứng ngược sáng nên không nhìn rõ vẻ mặt, hai má lại như đã khảm viền vàng, cũng cười nói: “Người đi nhanh về nhanh, đừng để lỡ thời cơ chữa thương.”

Chu Tử Thư phát tay rảo bước ra ngoài.

Thất gia cúi đầu vớt thêm một cây, thổi sạch sẽ vụn gổ, cũng kê lên môi, giống như tiễn biệt y.

Thanh âm trong veo ngọt ngào kia vang lên, như là cuốn theo tiếng gió, âm cuối nhẹ nhàng cuộn lên, cho dù chỉ là một cây sáo ngắn thô sơ chế tác qua loa cũng có thể được y thổi ra sự ung dung phong nhã như thịnh thế hoa âm.

Chỉ tiếc một khúc chưa xong thì tiếng sáo đã tắt, bóng Chu Tử Thư sớm chẳng thấy đâu.

Thất gia cúi mắt, cười khẽ một chút, ném sáo qua bên, đứng dậy khép tay áo rồi quay người về phòng – rất lâu trước kia khi y và Chu Tử Thư còn trong kinh thành, khi y vẫn là Nam Ninh vương nhất hô bá ứng, khi Chu Tử Thư vẫn là thủ lĩnh Thiên Song tung hoành chỗ tối, y cho rằng họ là một loại người.

Nhưng đến hôm nay y mới phát hiện họ không hề giống nhau, mình thủy chung không có khí giang hồ cần được buông được như người kia. Y chưa bao giờ thẳng thắn vô tư, nhìn Chu Tử Thư sống lồi lạc như vậy, lại sinh ra sự hâm mộ ần ần.

Chu Tử Thư ở trên một nóc nhà chỗ phố hoa hai ngày, uống hết hơn mười bầu rượu, rốt cuộc đợi được Hạt Tử dẫn đám Độc Hạt dốc tổ mà ra...

Quả nhiên là kỹ nữ vô tình, chắc hẳn ác quỷ chân thọt muốn giết Trương Thành Linh bảo hắn đi dụ dỗ Ôn Khách Hành trở về xử lý Triệu Kính, hắn liền cố ý kêu một thiếu niên chân thọt như vậy đi khiêu khích Trương Thành Linh, giống như chỉ sợ Trương Thành Linh không nhớ được, chỉ sợ Ôn Khách Hành không biết người sau lưng Quỷ Lưỡi Dài kia là ai.

Lấy tiền hai bên, bán đứng hai bên, sau đó còn tính toán nhân lúc bọn họ long tranh hổ đấu mấy bên cùng bại mà một mẻ hấp sạch những người này, thật sự là khôn khéo.

Chu Tử Thư cũng chẳng sốt ruột, lấy một tấm mặt nạ da người từ trong lòng, đưa tay sờ soạng, khuôn mặt anh tuần lập tức chẳng thấy bóng dáng đầu nữa, xen lẫn giữa đám đông mà bám theo họ không xa không gần.

Sau khi theo ba bốn ngày, Chu Tử Thư phát hiện bọn họ không lập tức đi đến Phong Nhai sơn, giữa chừng giống như cố ý vòng đường, như là đặc biệt xử lý chuyện gì phiền toái, Chu Tử Thư nhanh chóng minh bạch “chuyện phiền toái” này chính là Vu Khâu Phong.

Vu Khâu Phong lợi dụng Lục Yêu tránh được một kiếp, nhưng lần này không có vận khí tốt như vậy, một đội Độc Hạt đi trước đuổi theo hắn như mèo vờn chuột, hắn chỉ có thể liều mạng chạy trốn, trước mắt còn thảm hại hơn Trương Thành Linh – chẳng có ai che chở cho hắn, có lẽ từng có một nữ nhân sẵn lòng, nhưng mà nàng đã chết rồi.

Vu Khâu Phong người ngợm tả tơi, quả thực còn giống ăn mày hơn Chu Tử Thư thời điểm mới vào giang hồ, đâu còn nửa phần bộ dáng Vu chương môn cầm quạt thông dong trước kia?

Phái Hoa Sơn đã một lần nữa lập chương môn, không còn thừa nhận hắn, hắn tựa như một con chó nhà có tang.

Rốt cuộc con đường đào vong của Vu Khâu Phong đã đi đến cuối, hắn bị bắt sống đến trước mặt Hạt Tử.

—

*Câu đầu là Thuộc kiều tiên của Tần Quan, hai câu sau là trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị, câu thứ nhì có lẽ là bạn Tào bị nhầm, trình độ chấp thơ phịa thơ của bản thì quá rõ rồi!

68. Chương 68: Buông Xuống

Sau khi đi được một đoạn, Tào Úy Ninh phát hiện Cố Tương rất trầm lặng, từ sau cuộc náo loạn đêm hôm trước thì nàng vẫn lặng im suốt.

Cao Tiểu Liên và họ không tính là đặc biệt thân quen, cũng là một cô nương văn tĩnh, không có việc gì không chủ động lên tiếng, chỉ ở xa xa phía sau vừa đi theo vừa dắt dây cương giúp Trương Thành Linh – tiểu gia hỏa kia ôm trong lòng thanh Đại Hoang kiếm mới được, đang nằm trên lưng ngựa ngủ gà ngủ gật, nước dãi chảy xuống cổ ngựa làm ướt hết lông người ta, khiến tiểu mã kia cứ lắc đầu hoài.

Tào Úy Ninh lại gần Cố Tương, cúi đầu cẩn thận đánh giá sắc mặt nàng, hỏi: “Làm sao vậy? Muội cũng không ngủ ngon à?”

Cố Tương lặng lẽ nhìn y một cái rồi lại cúi đầu, bộ dáng tiểu tức phụ làm Tào Úy Ninh sợ hãi, còn tưởng nàng ăn phải đồ thiu, vội đưa tay thử trán nàng, lòng nói người luôn nháy nhót này cứ hiền lành như vậy, đừng có bị bệnh nha?

Cố Tương ngửa ra sau hất tay y, quay đầu thoáng nhìn bọn Trương Thành Linh hai người cách họ một khoảng, rầu rĩ nói: “Một người... vẫn cảm thấy thật thà đến mức hơi ngốc, bình thường ba chân chẳng đá được một phát rắm, người khác nói gì biết nấy, giống như không có đầu, rốt cuộc làm sao mà biến thành một đại ma đầu ở sau lưng tính kế tất cả mọi người kia chứ?”

Tào Úy Ninh nghiền ngẫm câu này mấy lần, mới nói với sắc mặt cổ quái: “A Tương, muội... hiểu lầm gì Tiểu Trương sao?”

Cố Tương im lặng một lát, âm trầm nói: “Họ Tào huynh chết đi.” Giơ tay muốn đánh y.

Tào Úy Ninh vội vừa né tránh vừa cọt nhả: “Đừng mà, ta chết rồi chẳng phải muội sẽ thành quả phụ? Tuổi còn trẻ mà đã thủ tiết, đáng thương biết mấy.”

Cố Tương ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng phải, còn chưa lấy đồ cưới tận hai con phố rồi chủ nhân hứa hẹn đâu, thiệt lắm. Liên tưởng Tào Úy Ninh một cái, thu lại bàn tay đã giơ lên, quyết định đầu vẫn không đầu võ.

Nàng biết mình không có năng lực gì lớn, rất nhiều thời điểm lời chủ nhân nói không phải đều có thể hiểu được, chỉ mộng mộng đồng đồng đi theo bên cạnh, trừ hầu hạ cuộc sống của y thì là ngẫu nhiên lắm lời giải sàu cho y. Nàng và y... và họ, đều không phải là cùng loại người, không thể làm hoa giải ngữ, cũng chẳng làm được hồng nhan tri kỷ.

Nàng giống như một tiểu hải tử, chỉ có một chút tiểu quý đầu, tiểu giáo hoạt xu lợi tị hại, dưới Phong Nhai sơn tuy rằng những kẻ từng gặp đều chẳng tốt đẹp gì, nhưng có chủ nhân, không ai dám làm gì nàng, liền bảo tồn một phần ngây thơ cực kỳ hi hữu như vậy – nàng không giỏi phỏng đoán dụng tâm của mọi người lắm, dù rằng biết hiểm ác là gì, lại không biết hiểm ác chân chính ra làm sao.

Lão Mạnh – Vô Thường Quỷ Lão Mạnh, hồi đó ở Thái Hồ, lão mặc quần áo như lão nông dân, bị mình lâm thời bắt lấy, đào địa huyết lôi hai nam nhân thăm hại kia ra, lại bởi vì một câu của chủ nhân mà đặc biệt đi tìm quần áo đồ tể mặc vào, với ai cũng cười hề hề, nàng thậm chí nghe thấy người khác nghị luận sau lưng, nói lão chính là một con chó chủ nhân nuôi.

Ngay cả chó còn có ba phần tính chó nhưng lão ngay cả tính chó cũng chẳng có.

Là lão lấy trộm chìa khóa? Là lão phản bội Quý cốc? Điều Tử Quỷ Tiết Phương kia ở đâu?

Lúc trước Trương gia diệt môn xuất hiện một Tiết Phương giả, là Lão Mạnh mượn danh? Bắt đầu từ khi đó, Lão Mạnh đã cấu kết với họ Triệu sao?

Tào Úy Ninh thấy nàng còn cau mày, liền thử bài ưu giải nạn cho nàng: “Kỳ thật... ngày hôm qua ta nghe đám Chu huynh nói chuyện, ít nhiều cũng hiểu được một chút.”

Cổ Tương chớp đôi mắt to như hạt hạnh ngừng đầu nhìn y, Tào Úy Ninh bị nàng nhìn như vậy, quả thực sinh ra một loại hào khí như bản thân không gì không làm được, tức khắc cảm thấy mình thật là thuần đàn ông.

Thuần đàn ông, chính là phải dễ dàng lúc lão bà mất hứng, phải chịu để nàng đánh khi nàng tức giận, phải đứng ra phân tích cặn kẽ thời điểm nàng không rõ.

Tào Úy Ninh nói: “Ta nghe thấy họ nói ‘Lưu Ly giáp’ và ‘chìa khóa’, đủ thấy muốn có được thứ trong Lưu Ly giáp, chỉ tìm được năm mảnh đồ đó là không đủ, còn cần có chìa khóa nữa, chìa khóa này ở ngay trên tay tên xấu xa chân thọt mà Tiểu Trương nói. Ban đầu, cái tên xấu xa này và Triệu Kính là một bọn, cùng nhau làm việc xấu, cướp đoạt mấy mảnh Lưu Ly giáp khác, Triệu Kính đã hại chết chủ Thẩm gia, còn giá họa cho Cao đại hiệp, chiếm được toàn bộ Lưu Ly giáp. Bọn họ hiện tại một có Lưu Ly giáp, một có chìa khóa, vì thế liền chia tang vật không đều, lập tức mâu thuẫn thôi.”

Cổ Tương ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: “Hình như là có chuyện như vậy – thế là ai muốn giết Trương Thành Linh?”

Tào Úy Ninh nói: “Muội nghĩ xem, Tiểu Trương đã nhìn thấy tên xấu xa vẫn ẩn nấp kia, tuy rằng nhất thời quên mất, nhưng kẻ xấu sợ già nhớ lại, lộ ra thân phận của mình, liền thuê người truy sát thôi – đúng rồi, Triệu Kính chắc chắn biết chuyện này, bằng không lão cũng không thể mặc đám Chu huynh dẫn Tiểu Trương đi vào thời điểm hỗn loạn như vậy. Chờ họ đưa Tiểu Trương đi rồi, sẽ tiện bề xuống tay giết người. Có điều vì sao tên xấu xa Quý cốc kia sợ lộ ra thân phận của mình? Ta nghĩ nguyên nhân đêm mới hiểu được, chỉ sợ là nội bộ Quý cốc cũng đang tra phản đồ này, điều tra ra phải giết hắn.”

Cổ Tương nhìn y sùng bái, thâm nghĩ cư nhiên bị y chó ngáp phải ruồi đoán trúng.

Tào Úy Ninh vừa thấy nét mặt Cổ Tương, liền càng lâng lâng, khoát tay làm bộ khiêm tốn nói: “Đoán bừa thôi, đoán bừa thôi, khụ, chúng ta đừng tự làm phiền mình nữa, đi vạch trần âm mưu của Triệu Kính, tìm được Diệp đại hiệp, rồi trở về sống tốt, muội cứ đi theo ta.”

Cổ Tương cố ý nói: “Nhỡ sư phụ huynh ghét bỏ ta là dã nha đầu không cha không mẹ, không cho thì phải làm sao?”

Tào Úy Ninh vung tay nói: “Vậy muội cứ bắt cóc ta, hai ta bỏ trốn.”

Cổ Tương cả giận nói: “Phi, ta có đói khát như vậy không?”

Tào Úy Ninh ngẫm nghĩ, lại nói: “Thế ta sẽ giả bộ đổi nghề làm đạo tặc hái hoa, bắt cóc muội, hai ta bỏ trốn.”

Cổ Tương ngẫm thử, cảm thấy tuy vẫn là một chủ ý kém cỏi nhưng cũng tạm được, vì thế vừa lòng gật đầu, vươn bàn tay nhỏ bé nắm tay Tào Úy Ninh, hai người cười ngựa song song, quả thực ngọt phát ngán.

Tào Úy Ninh thỏa mãn thâm nghĩ, đây chính là tức phụ, có tức phụ tốt biết mấy, thơm thơm mềm mềm, lúc dựa lên người mình, ngay cả tim cũng tan theo nàng, cười với mình thì lập tức đầu óc choáng váng, có người biết lạnh biết nóng, có người trải giường gấp chăn, tương lai dựng một gian nhà nhỏ, thêm cái sân nhỏ, lại sinh mấy tiểu hài tử bụ bẫm mềm mại, mỗi tối nghe nàng giong tan gọi mình về ăn cơm.

Y càng nghĩ càng đẹp, đến cuối cùng thi hứng đại phát, liền cao giọng ngâm: “Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, thiên thượng nhân gian bất toán số. Tại thiên nguyện tác bỉ dục điều, tại địa nguyện thành liên lí thụ...”*

Những người ấy suốt ngày tính kế này tính kế kia, tranh đến cướp đi người chết ta sống, có ý nghĩa gì đâu? Luyện tuyệt thể thần công, thiên hạ đệ nhất thiên thu vạn đại, có ý nghĩa gì đâu?

Chẳng phải không cưới được vợ ế chồng cả đời.

Trong lòng Tào Úy Ninh ần ần cảm thấy họ đều có chút đáng thương.

Thời điểm Thất gia và Đại vu ôm một đồng được liệu trở về, thấy Chu Tử Thư ngồi trong viện vót một cây sáo. Tay nghề y không ra làm sao, lại lấy vật liệu ngay tại chỗ, vót hồng mây cây liễn, âm thổi ra đều tít, làm vụn gỗ đầy dưới đất. Lúc Thất gia đến gần, phát hiện một cây cuối cùng đã thành hình.

Đại vu gật đầu với Chu Tử Thư, cũng không có chuyện gì nói với y, liền quay người về phòng.

Thất gia lại ngồi xuống bên cạnh hỏi: “Người làm cái gì vậy?”

Chu Tử Thư uể oải nói: “Tu thân dưỡng tính.”

Y kẻ cây sáo đã vót xong lên miệng mà thổi, rốt cuộc có âm – người ta thổi sáo, đó là tiên âm nhập vân, y thổi sáo, đó là ma âm xuyên tai, khi thì chói tai khi thì khàn khàn, dù sao thì chẳng có một âm nào vào điệu, đây đâu phải tự mình tu thân dưỡng tính, rõ ràng là tu dưỡng tính nhẩn nại của người nghe mà.

Thất gia bịt tai, nhận tiểu đao và gỗ trong tay y, ngón tay cực kỳ linh hoạt, thoáng chốc một cây sáo đã thành hình, xem bề ngoài không hề khác biệt gì với tác phẩm của Chu Tử Thư, Chu Tử Thư nhận lấy kẻ miệng thử một âm, lúc này mới nghe ra chênh lệch, bèn dứt khoát thổi một khúc tiểu điệu sơn dã dân gian, lại coi như có tư có vị.

Cuối cùng Chu Tử Thư buông sáo cười nói: “Thất gia không hổ là kinh thành đệ nhất hoàn khổ thi từ ca phú ăn uống chơi bởi bài bạc mọi thứ cầm được buông được, trò này cũng có thể chơi được.”

Thất gia cười hỏi: “Y đi rồi?”

Chu Tử Thư gật đầu.

Thất gia ngạc nhiên nói: “Người không đi theo?”

Chu Tử Thư nói: “Đương nhiên phải đi, có điều bọn họ bên kia quá loạn, một con bộ ngựa bắt ve mà hàng trăm con chim sẻ đứng sau, ta chờ một thời gian lại đi, xem chừng một chút rồi đến lúc đó xuống tay vót y.”

Thất gia nhìn y một cái nói: “Chỉ xuống tay vót chứ không làm gì khác? Nếu y là Cửu Tiêu thì người sẽ không yên tâm như vậy.”

Chu Tử Thư cười cười lắc đầu: “Làm sao có thể so với Cửu Tiêu được? Cửu Tiêu chỉ là một đứa trẻ, y... lại biết bản thân phải làm gì, chuyện của y ta cũng không tiện nhúng tay, nhất định cần y tự mình chấm dứt mới được.”

Nói rồi đứng lên hoạt động gân cốt, đem cây sáo ngắn Thất gia vót và bầu rượu cùng nhau giắt bên hông, quay người bảo: “Đa tạ sáo của ngài – nếu ta không đoán sai thì Hạt Tử chính là con chim sẻ đệ nhất, ta sẽ đi lấy một bầu rượu Hoa Điêu, chuẩn bị bay theo hấn.”

Thất gia ngẩng đầu nhìn y, Chu Tử Thư đứng ngược sáng nên không nhìn rõ vẻ mặt, hai má lại như đã khảm viên vàng, cũng cười nói: “Người đi nhanh về nhanh, đừng để lỡ thời cơ chữa thương.”

Chu Tử Thư phát tay rảo bước ra ngoài.

Thất gia cúi đầu vót thêm một cây, thổi sạch sẽ vụn gỗ, cũng kê lên môi, giống như tiễn biệt y.

Thanh âm trong veo ngọt ngào kia vang lên, như là cuốn theo tiếng gió, âm cuối nhẹ nhàng cuộn lên, cho dù chỉ là một cây sáo ngắn thô sơ chế tác qua loa cũng có thể được y thổi ra sự ung dung phong nhã như thịnh thế hoa âm.

Chỉ tiếc một khúc chưa xong thì tiếng sáo đã tắt, bóng Chu Tử Thư sớm chẳng thấy đâu.

Thất gia cúi mắt, cười khẽ một chút, ném sáo qua bên, đứng dậy khép tay áo rồi quay người về phòng – rất lâu trước kia khi y và Chu Tử Thư còn trong kinh thành, khi y vẫn là Nam Ninh vương nhất hô bá ứng, khi Chu Tử Thư vẫn là thủ lĩnh Thiên Song tung hoành chỗ tối, y cho rằng họ là một loại người.

Nhưng đến hôm nay y mới phát hiện họ không hề giống nhau, mình thủy chung không có khí giang hồ cầm được buông được như người kia. Y chưa bao giờ thẳng thắn vô tư, nhìn Chu Tử Thư sống lỗi lạc như vậy, lại sinh ra sự hâm mộ ẩn ẩn.

Chu Tử Thư ở trên một nóc nhà chỗ phố hoa hai ngày, uống hết hơn mười bầu rượu, rốt cuộc đợi được Hạt Tử dẫn đám Độc Hạt dốc tổ mà ra...

Quả nhiên là kỹ nữ vô tình, chắc hẳn ác quỷ chân thọt muốn giết Trương Thành Linh bảo hắn đi dụ dỗ Ôn Khách Hành trở về xử lý Triệu Kính, hẳn liền cố ý kêu một thiếu niên chân thọt như vậy đi khiêu khích Trương Thành Linh, giống như chỉ sợ Trương Thành Linh không nhớ được, chỉ sợ Ôn Khách Hành không biết người sau lưng Quỷ Lưỡi Dài kia là ai.

Lấy tiền hai bên, bán đứng hai bên, sau đó còn tính toán nhân lúc bọn họ long tranh hổ đấu mấy bên cùng bại mà một mẻ hấp sạch những người này, thật sự là khôn khéo.

Chu Tử Thư cũng chẳng sốt ruột, lấy một tấm mặt nạ da người từ trong lòng, đưa tay sờ soạng, khuôn mặt anh tuần lập tức chẳng thấy bóng dáng đâu nữa, xen lẫn giữa đám đông mà bám theo họ không xa không gần.

Sau khi theo ba bốn ngày, Chu Tử Thư phát hiện bọn họ không lập tức đi đến Phong Nhai sơn, giữa chừng giống như cố ý vòng đường, như là đặc biệt xử lý chuyện gì phiền toái, Chu Tử Thư nhanh chóng minh bạch “chuyện phiền toái” này chính là Vu Khâu Phong.

Vu Khâu Phong lợi dụng Lục Yêu tránh được một kiếp, nhưng lần này không có vận khí tốt như vậy, một đội Độc Hạt đi trước đuổi theo hắn như mèo vờn chuột, hẳn chỉ có thể liều mạng chạy trốn, trước mắt còn thảm hại hơn Trương Thành Linh – chẳng có ai che chở cho hắn, có lẽ từng có một nữ nhân sẵn lòng, nhưng mà nàng đã chết rồi.

Vu Khâu Phong người ngợm tả tơi, quả thực còn giống ăn mày hơn Chu Tử Thư thời điểm mới vào giang hồ, đâu còn nửa phần bộ dáng Vu chương môn cầm quạt thông dong trước kia?

Phái Hoa Sơn đã một lần nữa lập chưởng môn, không còn thừa nhận hấn, hấn tựa như một con chó nhà có tang.

Rốt cuộc con đường đào vong của Vu Khâu Phong đã đi đến cuối, hấn bị bắt sống đến trước mặt Hạng Tử.

*Câu đầu là Thuộc kiều tiên của Tần Quan, hai câu sau là trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị, câu thứ nhì có lẽ là bạn Tào bị nhầm, trình độ chấp thơ phịa thơ của bản thì quá rõ rồi!

69. Chương 69: Trở Về

Hạng Tử dùng mũi chân nâng cằm hấn, cười rộ nói: “Ôi, là Vu chưởng môn này.”

Vu Khâu Phong toàn thân run rẩy, hai mắt rời rạc, giống như thần chí không rõ lắm, cố gắng ngẩng đầu nhìn Hạng Tử, đứt quãng nói: “Ta... ta không phải... không ở chỗ ta... không ở ta...”

Hạng Tử lắc đầu kẻ sát đến mà thì thầm bên tai hấn: “Kỳ thật đêm hôm đó ngoài Thái Hồ Triệu gia trang tổng cộng đã chết ba người, một là trang chủ Đoạn Kiếm sơn trang Mục Văn Ca, một là nhi tử bảo bối Vu Thiên Kiệt của người, còn một kẻ... các người đều không biết, hấn chết trong một địa huyết, là Quỷ Lưỡi Dài của Quỷ cốc, Vu chưởng môn muốn nghe đây là chuyện thế nào chứ?”

Lúc hấn nhắc tới ba chữ “Vu Thiên Kiệt”, cả người Vu Khâu Phong co rúm một thoáng như cá mắc cạn sắp chết, trắng trẻo cũng sắp tím lờn ra, nhìn chằm chằm Hạng Tử.

Chỉ nghe Hạng Tử nói: “Các người đều sớm biết sự tồn tại của Lưu Ly giáp từ trước khi đi Động Đình, vì thế người kêu con trai bảo bối chờ ở Thái Hồ, dõn chặt tiểu quỷ Trương gia, thừa cơ rình Lưu Ly giáp, không nghĩ tới... tên Mục Văn Ca kia, lại dưới cơ duyên xảo hợp phát hiện Triệu gia cũng có một mảnh Lưu Ly giáp, hấn nhân đêm trộm mất, Vu Thiên Kiệt tự cho là chỉ có mình theo dõi hấn, kỳ thật... đêm đó còn hai người khác theo dõi Mục Văn Ca.”

Vu Khâu Phong giống như đã nghĩ rõ điều gì, lại giống như điều gì cũng chẳng nghĩ rõ, hấn cảm thấy hết thảy đều trở nên vớ vẩn, giống như trong minh minh có một bàn tay như vậy âm thầm nắm giữ, mỗi người họ đều chỉ là quân cờ giữa không thôi trên bàn cờ to lớn kia.

“Một kẻ là Hỉ Tang Quỷ Tôn Đình, sợ dĩ chưa kịp lấy đi Lưu Ly giáp là bởi vì hấn cảm giác được sự tồn tại của một người khác, một người lúc ấy hấn không chọc được – Vô Thường Quỷ Mạnh Huy đại biểu cho cốc chủ Quỷ cốc, không khéo... đó cũng là một vị khách khác của ta. Đứa con tự cho là thông minh kia của người dẫn độn cầm đi Lưu Ly giáp trên người Mục Văn Ca, đang hưng phấn muốn rời khỏi thì bị Lão Mạnh cho người giết, người nợ chính là một viên đại tướng từng dưới trướng Tiết Phương, về sau trở giáo trong nội đấu Quỷ cốc – Quỷ Lưỡi Dài.”

Hạt Tử dừng một chút, mặt Vu Khâu Phong đầy nước mắt nước mũi, các loại chất lỏng không rõ xuôi theo khuôn mặt phủ đầy bụi bặm phong sương kia chảy xuống, có vẻ vừa ghê tởm vừa đáng thương.

Hạt Tử nói: “Lúc ấy càng không khéo là, vị Quý chủ thần thông quảng đại kia chính vào thời điểm trăng treo đầu cành cùng tiểu tình nhân gặp mặt, cho nên Lão Mạnh không dám lộ diện, Quý Lưỡi Dài trở giáo dùng tuyệt kỹ của chủ tử cũ giết Vu Thiên Kiệt giá họa, muốn cố ý khiến Quý chủ lâm đường, ai ngờ vị đại nhân kia đi thật sự quá nhanh, nhanh đến mức khiến Quý Lưỡi Dài không kịp trốn tránh, vì thế... hắn liền to gan lớn mật động sát ý, kết quả ư...”

Hạt Tử khe khẽ cười khẩy một tiếng, đẩy Vu Khâu Phong ra, xiêu vẹo dựa lên chiếc ghế mây bên cạnh chẳng biết Độc Hạt kiếm từ đâu cho hắn, khá cảm khái thở than: “Người thế nào đáng buồn nhất? Chính là kẻ không biết mình mấy cân mấy lạng, vọng sức đại chí – Vu chương môn, người biết cùng một trái tim, sinh trong ngực người và sinh trong ngực ta, có gì khác biệt chứ?”

Hắn nhẹ nhàng chỉ ngực mình, cao cao tại thượng mà nhìn Vu Khâu Phong bằng vẻ thương hại, lắc đầu thở than: “Sinh trong ngực ta, đó chính là dã tâm, sinh trong ngực người, đó chính là si, tâm, vọng, tưởng.”

Vu Khâu Phong thần sắc thanh minh một chút, bỗng nhiên mở miệng hỏi nhỏ như muỗi: “Ta... Hoàng đạo nhân, Phong Hiểu Phong... mọi người chúng ta, tin tức mơ hồ không rõ nhận được lúc trước, kỳ thật đều là người... đều là người...”

Trên mặt Độc Hạt lộ ra nụ cười dè dặt, nói: “Không sai, khó được Lão Mạnh là khách của ta, muốn lợi dụng ta bắt động thanh sắc giết người, Triệu Kính là khách của ta, muốn lợi dụng ta kiềm chế Lão Mạnh cộng sự của hắn, Tôn Đình cũng là khách của ta, muốn lợi dụng ta tạo ra đủ loại giả tượng để đem chuyện hắn làm giá họa hết cho Tiết Phương đến nay không biết tung tích, mượn quy củ của Quý cốc và tay Quý chủ để trừ kẻ địch lâu năm... Ta ấy à, vốn là người làm ăn dựa vào giết người và bán đồ để lập nghiệp, không đục nước béo cò vớt một khoản thì làm sao xứng đáng với danh hào Độc Hạt này, Vu chương môn, người nói phải chứ?”

Hắn lắc đầu đứng dậy, một Độc Hạt lập tức tiến đến, khoác một tấm áo choàng lên người hắn, Hạt Tử không nhìn Vu Khâu Phong nữa, nói: “Tứ Quý trang mai danh ẩn tích mười mấy năm, nghe nói là đã làm chó săn cho triều đình. Ha... Họ thì tính là gì? Trước mắt võ lâm này, chính là nằm trong tay ta... Vu chương môn, người thật là vận khí tốt, đến nông nổi này rồi mà còn có thể gặp được ta, đáng tiếc ta cũng không thể phát từ bi, Lão Mạnh và Triệu Kính đều bảo ta diệt trừ người, ta thật sự không nhẫn tâm đâu... Nhưng có biện pháp gì đây? Chỉ đành tận khả năng để người được làm quỷ mình bạch, không cần cảm kích.”

Hắn vừa dứt lời thì đã đi đến nơi rất xa, Độc Hạt phía sau lập tức đuổi theo, Vu Khâu Phong toàn thân chấn động mạnh, cúi đầu – một cái móc Hạt Tử từ sau lưng đâm xuyên thân thể hắn đến trước ngực, đâm thủng y sam rách nát, lộ ra mũi nhọn màu lam nhạt.

Đau đớn kịch liệt bao phủ lấy hắn, Vu Khâu Phong gào rú thảm thiết, Độc Hạt áp giải hắn mặt không biểu cảm rút móc kia ra, kéo bay một mảng lớn máu thịt, sau đó chẳng thèm nhìn hắn, quay người đuổi theo đồng bạn.

Vu Khâu Phong toàn thân run rẩy, hắn biết mình sắp chết, hắn cả đời này chưa từng tuyệt vọng như vậy, cảm giác đau nhức chậm rãi trở nên trì độn, bắt đầu là chết lặng, sau đó cả người rét run, hắn giãy giụa trườn hai mắt thật to, nhưng tầm mắt vẫn tối đi – giống như có một sức mạnh không thể kháng cự đang kéo hắn xuống.

Tay Vu Khâu Phong vô ý thức túm cỏ mọc dưới đất, nhổ tận gốc cỏ kia, nắm lấy như co giật, bỗng nhiên, hắn thấy một đôi giày dừng lại trước mắt, Vu Khâu Phong cố gắng ngẩng đầu, nhưng không nhìn rõ là ai, miệng phát ra mấy âm nát vụn: “Cứu... cứu... cứu...”

Người nọ dường như ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, mở miệng nói: “Bình Giang liễu sắc thanh, hoa nguyệt dao tương thủy. Tuế tuế phục niên niên, phùng thử... phùng thử cái gì?”

Vài câu từ ngữ nhẹ nhàng băng qua kia giống như sấm sét, nháy mắt nổ tung bên tai hắn, Vu Khâu Phong ngỡ ngàng ngẩn đầu, vẫn chẳng nhìn rõ diện mạo người nọ, giống như sinh ra ảo giác, ngay cả người nói chuyện là nam hay nữ cũng không phân rõ lắm, chỉ lảng máng nhớ... có một cô nương thích mặc lục y, cười “khanh khách”.

Liễu Thiên Xảo, một nữ nhân khó coi biết mấy, còn si tâm vọng tưởng cùng mình như thế nào, nàng ta là một kẻ ngốc, một cây quạt, một bài từ, là có thể dụ được nàng quyết một lòng.

“Phùng thử... bằng tiêu hậu.” Những câu hắn sớm quên lãng, thuận miệng ngâm ra ấy, bỗng nhiên thức tỉnh trong ký ức vào khoảnh khắc sinh tử giao nhau, “Kỉ hồi thương hải bình, sơn tuyết... biệt vân tỵ. Nhất nhân... nhất nhân vạn niên khinh, duy thử tâm... duy thử tâm... như... cự...”

Chớp mắt đã vạn năm, chỉ có lòng này là vẫn như xưa.

Hắn chỉ thuận miệng nói, nàng ghi khắc đến chết. Hắn cả đời tính kế người khác, bị người khác tính kế, chỉ từng có một nữ nhân như vậy thật lòng với hắn, vượt mất là chẳng còn nữa.

Mỗi Vu Khâu Phong khe khẽ hé ra rót cuộc bất động, ngón tay bấm cỏ xanh dính đầy nước bùn, hai mắt vô thần nhìn một bên, đồng tử đã tan, mang theo thề non hẹn biển hắn không biết chân tình giả ý, chiếu rọi con đường u minh thập vạn nghiêm ngặt âm lãnh.

Bụi về bụi, đất về đất.

Chu Tử Thư ngồi xổm bên cạnh hắn một hồi, cúi mắt giống như đang cân nhắc điều gì, sau đó thở dài đưa tay vuốt mắt hắn, nói không có thành ý lắm: “Đa tạ người đã cho ta biết.”

Liền đứng dậy đi theo tung tích của Độc Hạt.

Triệu Kính tập kết các lộ anh hùng Trung Nguyên, lấy danh hào “giúp đỡ chính đạo, báo thù rửa hận”, muốn tái chiến Phong Nhai sơn. Thề ước “không được vào, không được ra” ba mươi năm trước đã phá tan,

trong thế đạo yêu nghiệt ra hết này, phải bắt đầu một hồi tẩy trừ triệt triệt để để.

Mà cùng lúc đó, một nhân vật rất lâu không xuất hiện trong tầm mắt mọi người đã đến Phong Nhai sơn.

Phong Nhai sơn non cao chót vót, vờn quanh tứ phía, giữa có Thanh Trúc lĩnh.

Đang vào đầu hạ, cỏ cây mới bắt đầu xanh um tươi tốt, chim tước hoành hành, một con đường nhỏ quanh co vào thẳng trong cốc, nếu không phải có bốn chữ “sinh hồn dừng bước” to đùng ở lộ khẩu thì quả thực như là một thế ngoại đào nguyên phong cảnh ưu mỹ.

Đây chính là Quỷ cốc.

Một bóng người trường thân ngọc lập xuất hiện lân cận bằng đá ấy, ngửa đầu nhìn một hồi, trên mặt thoáng hiện lên một chút ý cười.

Chính là Ôn Khách Hành, không biết y đi đường nào mà đến Quỷ cốc trước một bước so với tất cả mọi người, tay dắt một thốt ngựa toàn thân đen tuyền, súc sinh kia như có linh tính, sốt ruột chậm bước ở nơi tiếp cận bằng đá, giống như không muốn đi vào.

Ôn Khách Hành cười cười, đưa tay cọ mặt ngựa, nhất tịnh tháo hết cương yên, vỗ người nó một cái nói: “Đi đi.”

Con ngựa kia như thông nhân tính, chớp đôi mắt to nhìn y một hồi, chạy chậm vài bước, giống như lại có chút lưu luyến quay đầu nhìn nam nhân lần nữa, thấy y phát tay với mình, lúc này mới rảo bước chạy đi.

Ôn Khách Hành đứng tại chỗ một hồi, cười lạnh nói: “Sinh hồn dừng bước...” Y khoát tay, trong tay áo giống như có một luồng kinh phong, sắc bén sượt qua đá phiến, “ầm” một tiếng, bốn chữ bị y chà mất ba, mảnh vụn ào ào rơi xuống, một tiếng nổ kia giống như cuốn theo tiếng gió xâm nhập Quỷ cốc, vang vọng không ngừng.

Giây lát, một bóng xám từ trống rỗng chui ra, tiếng kêu trong miệng cực chói tai, như là quạt sắt cạ vào nhau, khiến người ta nổi da gà, hần nói the thé: “Kẻ nào cả gan xông vào...”

Đoạn còn lại bị kẹt trong họng, bóng xám nọ đứng ở nơi cách Ôn Khách Hành ba trượng, thấy rõ là ai đến, nháy mắt sinh ra vẻ mặt cực sợ hãi không thể tên, cơ hồ thanh không thành điệu: “Cốc, cốc, cốc, cốc chủ.”

Hần lập tức phản ứng lại, quỳ rạp đầu giống như sắp vùi xuống đất, run giọng nói: “Cung nghênh cốc chủ.”

Ôn Khách Hành chẳng buồn nhìn hần, miệng nói nhàn nhạt: “Lão Mạnh và Tôn Đỉnh về chưa? Bảo họ đến gặp ta.”

Y không hề chờ tiểu quỷ này trả lời, tự đi qua trước mặt hắn, nhưng tiểu quỷ áo xám kia lại như là đã trải qua một trường hạn kiếp sinh tử, mãi khi y đi rất xa mới nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, lưng đã ướt sũng mồ hôi lạnh.

Trên mặt hắn chậm rãi lộ ra biểu cảm oán độc, đứng dậy ẩn vào rừng một cách im ắng – cốc chủ Quỷ cốc, đó mới là kẻ điên thật ác ma thật, y hỉ nộ vô thường, một khắc trước còn cười khanh khách nói chuyện với người ta, một khắc sau đầu đối phương khả năng đã bị y lấy mất.

Trừ Tử Sát y nuôi từ nhỏ, rất nhiều năm qua chẳng ai dám thở mạnh một tiếng trước mặt y, bởi vì y là kẻ điên, y không yêu gì hết, giống như không có dục vọng, cả người như một cỗ máy chỉ biết giết chóc.

Không ai có thể lấy lòng y, không ai biết y đang nghĩ gì, không ai biết y muốn gì, không ai biết y khi nào khó dễ, không ai biết làm sao tránh thoát một kích của y.

Người ngoài hoàn toàn không biết gì về điều này, nhưng nơi đây là đất của ác quỷ.

Không có đạo nghĩa, không có nhân tính, chỉ có cá lớn nuốt cá bé – y mạnh, cho nên y có thể làm gì tùy thích, dù y chỉ đứng nhìn phong cảnh, làm việc nhà, cũng sẽ khiến người ta như lâm đại địch.

Bởi vì thông thường mà nói, sói không có lòng nhẫn nại để làm việc nhà với thỏ.

Nhưng cho dù kẻ điên này thoát nhìn không giống người, y chung quy cũng là người, tiểu quỷ áo xám ánh mắt lóe lóe – trước mắt kẻ điên này đã tự mình đi đến tử lộ, chỉ là y còn chưa tự biết thôi.

Không đến ba khắc, Lão Mạnh chạy tới điện Diêm La, trong đại điện không hề có những kẻ nhàn tạp, chỉ có mình Ôn Khách Hành, một thị nữ xa lạ đứng bên cạnh, Ôn Khách Hành đã thay bộ quần áo gió bụi một nhòai, khoác trường bào màu tối, uể oải ngồi trên chiếc ghế rộng lớn.

Tóc y xõa xuống như là mới gội, thị nữ bên cạnh đang cẩn thận chải.

Non nửa khuôn mặt Ôn Khách Hành giấu dưới mái tóc đen nhánh, khóe miệng hãy còn mỉm cười, đỏ thắm, trường bào kia được thắt qua loa bằng một chiếc đai lưng màu đỏ sậm, cả người lại có vài phần yêu khí.

Trong lòng Lão Mạnh thâm mưu tính y, biết mình nắm chắc thắng lợi, nhưng nhìn bộ dáng của y, không biết vì sao lại sinh ra mấy phần hàn ý từ trong xương cốt, miễn cưỡng trấn định tâm thần, tất cung tất kính quỳ xuống, cúi mắt tránh né ánh mắt của Ôn Khách Hành, cất cao giọng nói: “Cung nghênh cốc chủ.”

70. Chương 70: Đêm Trước

Ánh mắt Ôn Khách Hành nhìn xuống, y hơi nghiêng đầu, tựa đứa trẻ hiếu kỳ đánh giá Lão Mạnh, như thể mình lần đầu tiên nhìn thấy lão, Lão Mạnh kiên trì quỳ ở nơi đó, chưa bao lâu lão đã bắt đầu hoài nghi rằng mình sẽ không thể ức chế mà run rẩy...

Không, còn chưa phải thời điểm, đơn đả độc đấu mình tuyệt không có khả năng thắng được nam nhân này, lão cần mượn dùng...

Ôn Khách Hành bỗng mở miệng hỏi: “Ủm, Tôn Đỉnh đâu?”

Lão Mạnh biết y ngay từ đầu khẳng định phải hỏi vấn đề này, vì thế không hề kích động, đem đáp án đã chuẩn bị sẵn sàng nói ra một phen – từ Cao Sùng Triệu Kính nội đấu đến Tiết Phương xuất hiện, lại đến Tôn Đỉnh nôn nóng liều lĩnh cùng với tới nay sinh tử không rõ.

Ôn Khách Hành “a” một tiếng, nói không nhẹ không nặng: “Theo như người nói thì Tôn Đỉnh rất có thể đã mất rồi?”

Lão Mạnh cúi đầu nhận lỗi: “Là thuộc hạ làm việc bất lợi.”

Ôn Khách Hành trầm mặc, bốn phía yên tĩnh cực kỳ, Lão Mạnh không nhịn được muốn ngẩng đầu xem phản ứng của y, lại kìm nén gắt gao – khoảng thời gian tám năm, nam nhân này sớm đã là sự tồn tại làm người ta run rẩy, lúc y trầm lặng mới càng khiến người ta hãi hùng khiếp vía.

Nhưng ai biết, lão đợi cả buổi, lại nghe thấy Ôn Khách Hành nhẹ nhàng buông một câu: “Khách khứa đã sắp đến, người cứ xuống chuẩn bị đi, đều là giang hồ danh túc, đừng thất lễ.”

Lão Mạnh rốt cuộc không thể ức chế ngẩng đầu nhìn y một cái, lão ôm ý tưởng lột da, nào ngờ đối phương buông tha cho mình dễ dàng như vậy.

Ôn Khách Hành mặt không biểu cảm hỏi: “Người còn chuyện gì nữa?”

Lão Mạnh vội gật đầu nói: “Vâng, thuộc hạ cáo lui.”

Lão khom người cúi đầu, đối mặt với Ôn Khách Hành mà lùi đến cửa, lúc này mới lại cung kính hành lễ, muốn quay người rời khỏi, song Ôn Khách Hành giống như bỗng nhớ tới điều gì, kêu: “Đợi một chút, người khoan đi đã.”

Gò má Lão Mạnh hơi co rút, không dám ngẩng đầu, theo lời dừng bước.

Chỉ nghe Ôn Khách Hành nói với một chút ý cười: “A Tương mới tìm được nhà chồng, ta đã bằng lòng cho

nàng ta đồ cưới hai con phố rười, người đi chuẩn bị cho ta, đừng quá keo kiệt.”

Lão Mạnh khom người nói: “Vâng.”

Lão lui ra ngoài, đến dưới mặt trời mới khẽ khàng lau mồ hôi lạnh trên mặt rồi bỏ đi. Trong lòng Lão Mạnh bỗng nhiên ập xuống một tầng dự cảm xấu, cứ cảm thấy nam nhân kia dường như đã nhìn thấu cái gì... Trước mắt lão nắm chắc bảy tám phần, nhưng vẫn có một chút biến số, tỷ như Điều Tử Quỷ Tiết Phương đến nay không biết tung tích.

Kế hoạch của Lão Mạnh cũng rất đơn giản – lão biết loại như Tiết Phương sẽ tuyệt không tìm đến người trong danh môn chính phái, trước kia cơ duyên xảo hợp từng có tiếp xúc với Triệu Kính, lần này dứt khoát gần quan được lộ, để Triệu Kính làm tướng chìa khóa trên tay mình, liền có kết minh ban đầu, giờ đây ngoại địch đã đi hết, Lưu Ly giáp đầy đủ, kết minh tự nhiên sụp đổ, phải liều một trận với Triệu Kính xem rốt cuộc ai là người cuối cùng mở vô khổ... Hoặc là sống, hoặc là chết.

Lão đẩy Ôn Khách Hành ra vào lúc này, chính là cho họ đấu một trận không chết không ngừng, Tiết Phương cầm chìa khóa giấu đầu lòi đuôi, chẳng lẽ thật sự có thể trốn trốn tránh tránh mãi đến bây giờ sao? Hắn cầm chìa khóa chính là vì mở vô khổ, trước mắt Lưu Ly giáp xuất hiện hết, Lão Mạnh không tin Tiết Phương còn có thể nhìn được.

Không sai, một mục đích khác của trận chiến này chính là muốn dụ Tiết Phương ra, đến lúc ấy lão ngư ông đắc lợi, còn có nhân thủ của Độc Hạt để dùng.

Sau khi Lão Mạnh lui ra, Ôn Khách Hành đưa tay chơi đùa lá của một gốc cây trồng trong chậu bên cạnh như ghẹo động vật nhỏ, thị nữ cẩn thận chải đầu cho y, bỗng nhiên không cẩn thận kéo đứt một sợi tóc của Ôn Khách Hành, nam nhân hơi chau mày, thị nữ lập tức quỳ thụp xuống đất, cả người run rẩy như chiếc lá mong manh trong bão, tiếng như tơ nhện nói: “Cốc chủ... tôi...”

Ôn Khách Hành nhẹ nhàng đưa tay khều cằm cô, chỉ thấy thiếu nữ này sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vì thế thở dài nói: “Thế nào? Đắc tội với người ta, bị người khác dùng làm quỷ chết thay đấy tới hầu hạ ta?”

Trên mặt thiếu nữ là nụ cười còn khó coi hơn khóc, miễn cưỡng nói: “Hầu hạ cốc chủ, là... là phúc phận của nô tỳ, là...”

Ánh mắt Ôn Khách Hành lạnh đi, buông cô ra, nhàn nhạt nói: “Không vui lòng thì cứ nói không vui lòng, nếu ta là người, khẳng định cũng chẳng muốn đến trước mặt một đại ma đầu để chịu chết. Có điều kỳ thật người...”

Y nhìn thiếu nữ run run rẩy rẩy như sắp bị hù chết một cái, bỗng dừng lại, mất đi hứng thú nói chuyện với cô. Ôn Khách Hành đứng dậy, khom lưng nhặt chiếc lược rơi dưới đất, khoát tay bảo: “Người đi đi.”

Thiếu nữ thoát tiên ngăn ra, sau đó mừng như điên, quả thực như là tránh được một kiếp mà ngẩng đầu nhìn y, lại lập tức kiềm chế biểu cảm của mình, không dám biểu hiện quá rõ ràng, nhỏ giọng nói một câu:

“Vâng.”

Rồi nhanh chóng chạy mất, chỉ sợ y đổi ý.

Diêm Vương điện lớn như vậy, chỉ còn lại mình y và một chậu hoa, thật sự hệt như âm phủ, chẳng có lấy một chút hơi người.

Ôn Khách Hành cảm thấy tâm tình của mình dường như đều bị những người này làm hỏng – y từng vô cùng quen thuộc với hoàn cảnh này, chung quanh không có ai, y mới cảm thấy an toàn, cảm thấy yên tâm, nhưng đi ra ngoài một vòng lại trở về, y liền cảm thấy nơi từng ở suốt tám năm khiến người ta ngạt thở.

“Kỳ thật các người không cần lo lắng,” Ôn Khách Hành lặng lẽ trầm nghĩ, “Chờ ta tìm được con đường chân chính trở lại nhân gian, sẽ biến về thành người, biến thành giống ta thời điểm ở ‘bên ngoài’, tùy tính lại tốt tính, không còn hỉ nộ vô thường, không còn điên điên khùng khùng, không còn tùy tay giết người mà sống. Cũng sẽ... có một người bầu bạn với ta... y không sợ ta, ta cũng tốt với y, người có thể bên nhau một đời...”

Y cúi mắt, giống như nhớ tới điều gì, trên mặt lộ ra nụ cười không âm trầm cũng chẳng lạnh lùng, nhẹ nhàng buông cái cây đang cuộn tròn kia ra.

Sống – đó là một từ tốt đẹp biết mấy.

Chu Tử Thư trước mắt trông hơi thảm hại, dù là ai truy tung đám Độc Hạt này hơn nửa tháng cũng sẽ không dễ coi lắm, nhưng với y mà nói thì không hề tính là cật lực.

Thuốc của Đại vu rất tốt, cơ hồ thuốc đến bệnh trừ, nói áp chế độc của Thất khiếu tam thu đỉnh là có thể áp chế ngay, đau đớn lúc nửa đêm mỗi ngày tất phải phát tác mất nửa cái mạng bỗng nhiên mất đi, vẫn làm cho y hơi không quen. Lại thêm y cũng chẳng phải người yếu ớt, nhiệm vụ cần y tự thân xuất mã trong Thiên Song bình thường đều gian nan hơn nhiều.

Sau hơn nửa tháng, đám Độc Hạt ngừng lại trong trần nhỏ ba mươi dặm bên Phong Nhai sơn, Hạt Tử ra lệnh một tiếng, tất cả Độc Hạt đều có huấn luyện mà thay y phục đen kịt, ăn mặc thành đủ các hạng người bình thường, như nhỏ một giọt nước giữa đám đông, nhanh chóng “biến mất” trong trần nhỏ.

Chu Tử Thư bắt chước làm theo, cái trần nhỏ không gây chú ý này lập tức cuộn trào sóng ngầm dưới biểu tượng bình tĩnh.

Hạt Tử dường như đang chờ ai, dừng lại nơi này không chịu đi.

Chẳng qua mấy hôm, phong thanh đã đến – Triệu Kính suất lĩnh anh hùng thiên hạ, phát thiệp anh hùng rộng rãi, thảo phạt Ác Quỷ chúng. Tế nhị là, lão chỉ phát “thiệp anh hùng” rộng rãi chứ không hề mời được “Sơn Hà lệnh”.

Từ Mục đại sư quả nhiên là lão hòa thượng giáo hoạt như ba ba ngàn năm rùa vạn năm, Cao Sùng vừa chết liền ngửa ra phong thanh không đúng, tức khắc “bệnh tình nguy kịch”. Giống như Phật Tổ cuối cùng đã nhớ đến vị tín đồ trung thành này, lập tức muốn gọi đi thế giới cực lạc vậy.

Diệp Bạch Y “hậu nhân” Cổ tăng một người giữ Sơn Hà lệnh khác cũng không biết tung tích.

Đám Cổ Tương bốn người thân gánh sứ mệnh bất đồng, sau khi qua một phen cải trang đơn giản, liền đuổi theo đoàn người đằng đằng sát khí này chạy đến Phong Nhai sơn.

Tào Úy Ninh nhanh chóng phát hiện Thanh Phong kiếm phái lần này không đơn giản là chỉ có sư thúc Mạc Hoài Không, mà ngay cả chương môn sư phụ Mạc Hoài Dương cũng tự thân xuất mã.

Y có phần không thể nắm chuẩn tình huống, lúc ấy phái y và sư thúc xuống núi, là bởi vì sư phụ đang bế quan, lẽ nào giờ này đã xuất quan? Thanh Phong kiếm phái hai đại nhân vật chủ yếu đều theo Triệu Kính đến đây, rốt cuộc sư phụ có biết bộ mặt thật của tên nguy quân tử họ Triệu kia?

Mạc Hoài Không vẫn là kẻ khó chịu, sư phụ y Mạc Hoài Dương thoát nhìn lại có vài phần tiên phong đạo cốt, khá có năng lực nói chuyện ở chung với người ta, gặp ai cũng vui vẻ hòa nhã, không kiêu không nóng, rất giỏi lung lạc lòng người. Chẳng trách năm đó khi ông ta và Mạc Hoài Không hai người bất phân cao thấp, vị trí chương môn Thanh Phong kiếm phái này rốt cuộc vẫn rơi vào tay ông ta.

Đám Cổ Tương bốn người thuê một chiếc xe ngựa, chỉ làm bộ như con cháu nông gia bình thường, trên mặt bôi một ít cái gọi là vật “dịch dung” Cổ Tương kiếm được, kỳ thật chính là bôi cho mặt vàng vọt một chút, không dễ để người ta nhìn ra thôi, hoàn toàn không phải một trình độ với kiểu biến hóa thành người khác của Chu Tử Thư.

Biết sư phụ Tào Úy Ninh cũng có mặt, trong lòng Cổ Tương thêm vài phần căng thẳng – dù sao trước mắt tình huống không rõ, bên kia là Triệu Kính một mình nắm đại cục, Tào Úy Ninh do dự, Trương Thành Linh và Cao Tiểu Liên vừa thấy kẻ thù giết cha thì cơ hồ đỏ cả mắt, chỉ miễn cưỡng khuyên được.

Bốn người chỉ mình Cổ Tương là vẫn có thể bình tĩnh suy nghĩ, vì thế người khác không còn ý kiến, lúc này vẫn đang là nữ Gia Cát A Tương định đoạt.

Cổ Tương nói: “Việc này nhất thiết không gấp được, Tào đại ca, huynh nghĩ xem, nếu huynh tùy tiện ra nói với sư phụ huynh, ông ấy tin tưởng huynh hay là tin tưởng Triệu ‘đại hiệp’ kia?”

Tào Úy Ninh ngẫm nghĩ, không hề phản bác nhiều, cảm thấy nàng nói có đạo lý, liền phụ xướng phụ tùy gật đầu nói: “Được, ta nghe muội.”

Cổ Tương thấy y dễ nói chuyện như thế cũng thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật trong lòng nàng còn nghĩ đến một loại tình huống khác – Mạc Hoài Không dễ nói, nhưng Mạc Hoài Dương đột nhiên xuống núi kia, đi theo Triệu Kính như vậy, là thật sự bị Triệu Kính che mắt, hay là có tính toán khác? Mấy ngày qua nàng nhiều lần mạo hiểm suýt nữa bị phát hiện để quan sát, cảm thấy lão đầu tử này dường như không phải

nhân vật đơn giản như vậy.

Cao Tiểu Liên hỏi: “Cố cô nương, thế chúng ta phải làm sao?”

Cố Tương nói như đinh đóng cột: “Chờ. Chúng ta hiện tại chưa tìm được Diệp Bạch Y, bằng mấy người chúng ta, lật trời cũng chẳng gây ra được trò gì, đừng nói nhiều người như vậy, dù là một Triệu Kính cũng có thể cho chúng ta ăn đủ. Bọn họ đã là chạy đến Quỷ cốc, Quỷ cốc cũng không phải quả hồng mềm, đến lúc đó nhất định có một cuộc đại chiến...”

Nàng dừng một chút, nhíu mày, bỗng nhiên trầm nghĩ, vì sao chủ nhân phải bảo mình đi tìm Diệp Bạch Y vào lúc này? Thất gia kia và Đại vu không phải rồi rã như gì, quan hệ còn rộng, kêu họ đi chẳng phải là làm ít công to? Cố Tương nhớ tới câu kia của Ôn Khách Hành, nói nàng là cô nương đã gả bát nước đã hắt, từ đây không còn quan hệ với Quỷ cốc nữa, chẳng lẽ y cảm thấy trận chiến này Quỷ cốc không hề có phần thắng?

Chủ nhân y rốt cuộc... là tính toán thế nào?

“A Tương?”

Tào Úy Ninh vỗ vai nàng, Cố Tương lúc này mới phục hồi tinh thần, tiếp tục nói: “Trước mắt chúng ta cái gì cũng bất lực, chỉ có thể đi theo bọn họ xem biến, lại lưu ý hướng đi của Diệp Bạch Y.”

Cố Tương ngoài mặt tùy tiện, kỳ thật lòng rất cẩn thận, dù có Ôn Khách Hành che chở, ngàn ấy năm ở Quỷ cốc cũng đủ cho nàng có kỹ xảo sống nhiều hơn nữ hài tử bình thường. Lúc này nàng thành nhân vật linh hồn trong bốn người, một lời đã ra, không ai phản bác.

Vốn bọn họ sẽ tiếp tục hữu kinh vô hiểm như vậy, nhưng chưa đến mấy hôm đã xảy ra một chuyện bất ngờ.

Diệp Bạch Y – xuất hiện.

71. Chương 71: Nội Chiến

Thời điểm sống còn khi đám Triệu Kính đã đứng dưới Phong Nhai sơn, bọn Cố Tương như phường trộm cắp từ một con đường khác mò lên Phong Nhai sơn, nấp sau một tảng đá to, Cố Tương lớn lên ở Phong Nhai sơn, vô cùng quen thuộc lộ tuyến nơi đây, chọn một nơi tuyệt hảo, vừa không dễ bị phát hiện vừa có thể dễ dàng nhìn thấy vị trí của mọi người.

Đám Trương Thành Linh chưa bao giờ đến nơi thế này, không hề biết mình dưới sự dẫn dắt của Cố Tương đã vòng qua cái bảng “sinh hồn dừng bước” kia, kỳ thật đã bước trên địa bàn Quỷ cốc, một chân giẫm ở nơi âm u cực ác.

May là Cổ Tương giỏi trốn, mà dám đại nhân tiểu quỷ khác cũng chẳng có thời gian chú ý họ.

Diệp Bạch Y đến chính vào lúc này, y một người một ngựa độc hành, vẫn là một thân bạch y thoát nhìn nặng nề kỳ dị kia, trong lòng ôm một cái hũ nhỏ, sau lưng đeo một thanh kiếm.

Trương Thành Linh “a” một tiếng, bị Cổ Tương bịt miệng, chẳng trách gã kinh ngạc – mới non nửa năm không gặp mà mái tóc đen của Diệp Bạch Y đã bạc mất một nửa, nhìn từ xa vẫn là khuôn mặt như khắc bằng đá bình thường chẳng thấy dấu vết năm tháng ấy, mái tóc lại màu xám, ẩn ẩn lộ ra một chút tử khí.

Cứ như thế... là thời gian đình trệ trên người y bỗng nhiên đi lại, trên mặt vẫn không nhìn ra, chỉ lộ một chút manh mối từ mái tóc, dường như để cho người ta có một chút chuẩn bị vào lúc pho tượng đá này phong hóa thối tan.

Tào Úy Ninh ngẩn cổ nhìn, ánh mắt lại dừng trên thanh kiếm phía sau Diệp Bạch Y, kiếm kia chẳng biết y tìm được từ chỗ nào, nếu không nhìn kỹ thì cơ hồ khiến người ta cho rằng sau lưng y chính là một con dao bầu to, cực rộng cực dài, từ tấm lưng rộng lớn nghiêng nghiêng lộ ra đầu đuôi, trên chuôi kiếm và vỏ kiếm khắc một con rồng cong lưng cực sinh động, tựa như phải đang vùn giá vũ mà đi bất cứ lúc nào, chỉ nhìn là có thể cảm giác được sát khí rục rịch phảng phất từ cuối trời chạy dài mà đến.

Tào Úy Ninh thì thào: “Đó là... đó là Cổ Nhãn Long Bối... đó...”

Cổ Tương híp mắt dõi qua, không ngại học hỏi kẻ dưới: “Trò gì thế?”

Tào Úy Ninh lại hơi run rẩy, y nhẹ nhàng túm tay áo Cổ Tương, miễn cưỡng hạ giọng, nhưng không dẫn được kích động nói: “Truyền thuyết tam đại danh kiếm, ‘linh kiếm Vô Danh’ tuy không có kiếm minh, lại chính là kiếm trung danh sĩ, thanh minh chí cực, cử thế vô song, ‘trọng kiếm Đại Hoang’, chính là kiếm trung tướng quân, chí cương chí thuần, dũng mãnh vô địch, nhưng vẫn đều không bằng được ‘Cổ Nhãn Long Bối’, đây là binh đại sát, truyền thuyết do thần thiết đức nên thần phật không xứng... Không thể ngờ, lại ở trên tay hậu nhân Cổ tăng. Hiện giờ tam đại danh khí đều đã không biết tung tích, nào ngờ hôm nay cho ta được thấy kiếm trung chi vương một lần.”

Trương Thành Linh nghe vậy lúng túng thào “Đại Hoang” đeo trên lưng xuống, gã biết thứ Thất gia cho chắc chắn không tệ được, nhớ tới lão nhân nói “tài bất lộ bạch”, liền tự cho là thông minh mà quần một lớp vải bố rách nát chẳng ra làm sao bên ngoài vỏ kiếm đó, nói với Tào Úy Ninh: “Đại, Đại Hoang... ở chỗ ta.”

Tào Úy Ninh suýt nữa trừng lệt trông mắt, hai tay run lấy bầy tiếp nhận, hết sức lo sợ mà lấy đầu ngón tay đẩy mở kiết tác của Trương Thành Linh – vải rách, lộ ra bảo kiếm minh châu phủ bụi, quả thực phải lệ nóng tràn mi, run run rẩy rẩy chỉ Trương Thành Linh không nghĩ ngợi gì nói: “Đây là Đại Hoang, là Đại Hoang tướng quân! Người phụng phí của trời, người... trâu nhai mẩu đơn, người đốt đàn nấu hạc, người, người người... quả thực là đốt sách chôn nho tội ác tày trời!”

Cổ Tương vội “suyt” một tiếng, cả bốn nhìn lại, chỉ thấy đám người bên kia giống như bị khí thế của Diệp Bạch Y bức bách, tự động nhường một đường để y đi thẳng đến trước mặt Triệu Kính, trên mặt Diệp Bạch Y chẳng hề có biểu cảm gì, có vẻ cực kỳ ngạo mạn, không thềm xuống ngựa, cao cao tại thượng xuyên

thăng qua đám đông.

Triệu Kính thoát tiên sững sốt với mái tóc xám của y, tức thì trên mặt cũng có chút không nhin được – nói đến thì công phu hàm dưỡng đối nhân xử thế của lão kỳ thật kém xa Cao Sùng, chẳng qua một kẻ là phải bảo hộ bí mật, một kẻ là tồn tâm muốn hại người giết người, mới lập tức thấy ngay cao thấp.

Triệu Kính miễn cưỡng chấp tay cười nói: “Là Diệp thiếu hiệp, Diệp thiếu hiệp đến thật đúng lúc, nào nào nào, cùng chúng ta đi thảo phạt...”

Diệp Bạch Y vẫn không xuống ngựa, ánh mắt thản nhiên nhìn lão, mở miệng một cách cứng nhắc ngắt lời Triệu Kính: “Lưu Ly giáp có ở trên tay ngươi không?”

Mọi người ồ lên, sắc mặt Triệu Kính chợt cứng đờ.

Đám Trương Thành Linh ở phía sau nghe mà kinh hồn táng đảm, Cổ Tương cau mày hỏi hai bên: “Chuyện gì thế này, không phải y và họ là một bọn sao?”

Cao Tiểu Liên nhỏ giọng trả lời: “Không phải đâu Cổ cô nương, Diệp đại hiệp là một trong những lệnh chủ của Sơn Hà lệnh, ba tấm ‘Sơn Hà lệnh’ hợp lại có thể triệu tập anh hùng thiên hạ, chỉ là một trong ba tấm ở trên tay Cổ tăng tiền bối, lão nhân gia từ lâu không hỏi thế sự, việc Động Đình lần này, phụ thân tự mình đến dưới chân Trường Minh sơn mời người, Cổ tăng lão tiền bối mới phái một đệ tử xuống núi. Diệp đại hiệp chỉ hộ vệ Sơn Hà lệnh, bình thường vẫn độc lai độc vãng chứ không hề nhập bọn với người khác.”

Nàng ngẫm nghĩ một chút lại bổ sung: “Kỳ thật có thể mời được Diệp đại hiệp, phụ thân cũng cảm thấy bất ngờ, dù sao... dù sao có đồn đãi nói, thực ra Cổ tăng đã viên tịch.”

Người trong giang hồ chỉ biết là có Cổ tăng một người như vậy, ông họ gì tên gì, bao nhiêu tuổi môn phái nào xuất thân nhất loạt không biết, nhưng tính từ lịch sử của Sơn Hà lệnh thì cũng lâu lắm rồi, suốt hàng trăm năm, khoảng thời gian dài như vậy, đồn đãi “Cổ tăng” sớm viên tịch cũng chẳng có gì là lạ.

Triệu Kính thoáng sầm mặt, lão cần ngựa đầu mới có thể nhìn thấy Diệp Bạch Y, vì thế trong lòng càng không thống khoái, cười lạnh nói: “Diệp thiếu hiệp có ý gì đây?”

Diệp Bạch Y không hề lãng phí nhiều biểu cảm, cũng chẳng thêm để ý tới lão, chỉ đảo ánh mắt qua bốn phía, hơi đề cao âm lượng nói: “Các ngươi đánh cũng được, âm ĩ cũng được, muốn thảo phạt ai cũng được, nhưng có một điều đó là chỉ cần ta còn sống thì đừng ai mong mở võ khố.”

Y vẫn là một giọng điệu thờ ơ, giống như Thiên Vương lão tử cũng chẳng thêm để ý, dù là giỏi kiếm chế như Chu Tử Thư cũng vài lần nghiêng răng muốn tấn y, càng khỏi cần đề cập những người này không biết căn nguyên của y, lập tức có kẻ hừ lạnh một tiếng nói: “Ồi, hậu nhân Cổ tăng quả nhiên là hậu duệ danh môn, khẩu khí lớn thật, bài trường lớn thật!”

Diệp Bạch Y quét tầm mắt qua, suýt nữa không phát hiện là ai đang nói chuyện – hóa ra Phong Hiểu Phong kia từ sau khi Cao Sơn Nô mù mắt thì không ngồi trên vai hắn nữa, ngược lại xem mình thành mắt hắn, luôn luôn chiếu cố, Phong Hiểu Phong vẫn là bộ dáng khó chịu đùng phát nổ ngay, chẳng thêm nề mặt ai, chua ngoa như bài danh, hắn có thể xưng bá giang hồ, thế nhưng với Cao Sơn Nô kia vẫn có chút tình cảm thật.

Diệp Bạch Y nói: “Ta không hề đùa giỡn.”

Cố Tương hạ giọng hỏi Tào Úy Ninh: “Y chính là đến phá rối nhỉ?”

Trương Thành Linh từng theo họ đi Thục trung Khôi Lỗi trang, tiền căn hậu quả còn biết một ít, liền nhỏ giọng giải thích: “Cái đó... Diệp... tiền bối, không phải thiếu hiệp gì, tuổi tác cao lắm rồi, nghe nói là sư phụ của Dung Huyền đã chết từ ba mươi năm trước.”

Sau đó thấp giọng đem tiền căn hậu quả mình biết giải thích một phen.

Ba người khác trừng nhau hồi lâu, Cố Tương mới cảm thán: “Bà nội ơi... phải sống bao nhiêu năm rồi, là một con rùa sống à!”

Tào Úy Ninh thấy nàng lại không nói tiếng người, vội ngắt lời: “Cho nên nói, kỳ thật thứ mấu chốt nhất trong võ khố thực ra là của Diệp... Diệp lão tiền bối? Diệp lão tiền bối lần này xuống núi, cũng là nghe nói chuyện Lưu Ly giáp, bèn đến điều tra chân tướng năm đó?”

Cố Tương kéo y một phen, chỉ người bên dưới nói: “Ha, mau xem, đánh rồi kia.”

Bốn người động tác nhất trí từ sau tảng đá lớn lộ đầu cẩn thận nhìn qua.

Đội võ lâm chính đạo này vốn đều ôm mưu đồ riêng – đương nhiên, trong đó cũng bao quát một bộ phận đặc biệt ngốc, thật sự bị Triệu Kính lừa dối, quyết định vì thương sinh trăm ác quỷ. Diệp Bạch Y nện xuống một câu quả thực là một hòn đá kích khởi ngàn tầng sóng.

Có người nhỏ giọng nghi ngờ, càng nhiều người dưới sự châm ngòi của kẻ có tâm thêm Diệp Bạch Y tự tìm đòn, ồn ào la lối: “Ta thấy người này cực kỳ có vấn đề, hẳn chính là do Cao Sùng mời đến, lúc ở Động Đình vẫn đi theo Cao Sùng, nhất định là chó săn!”

Diệp Bạch Y trước nay quân tử động thủ bất động khẩu, nghe vậy roi ngựa quát đến, người nọ rõ ràng thấy roi đánh thẳng vào mặt nhưng nhất định tránh không thoát, bị đánh bay ra ngoài, trên mặt lưu lại một dấu ấn màu đỏ – đối xứng.

Triệu Kính đưa mắt ra hiệu, mấy kẻ đồng thời bỏ đến Diệp Bạch Y, mọi người cơ hồ không hề nhìn rõ y có động tác thế nào, mấy người kia đã lập tức bay ra, nguyên lành bỏ tới rồi chẳng qua chớp mắt mỗi kẻ thiếu tay cụt chân lặn về. Mà Diệp Bạch Y trên ngựa lại giống như chưa từng động đậy, vẫn một tay vững

vàng ôm cái hũ nhỏ, một tay cầm roi ngựa.

Công phu của người này thật sự cao đến đáng sợ, Triệu Kính nheo mắt, chỉ nghe một thanh âm nói: “Chư vị đều bình tĩnh trước, Cổ tăng đức cao vọng trọng đã lâu, hậu nhân của ông cố nhiên không sai được, bất kể Cao Sùng thế nào, Sơn Hà lệnh tóm lại là không sai.”

Tào Úy Ninh nghe tiếng mở to mắt – người nói chuyện chính là sư phụ y Mạc Hoài Dương, không nhịn được căng thẳng hẳn, một bàn tay nắm thành nắm đấm, mồ hôi chảy ròng ròng.

Chỉ nghe Mạc Hoài Dương vẻ mặt ôn hòa nói với Diệp Bạch Y: “Diệp thiếu hiệp, nói chuyện phải có căn cứ, không thể ăn nói lung tung, chúng ta sẵn lòng tin tưởng ngươi, cũng thỉnh ngươi vẽ đường để mọi người biết, Lưu Ly giáp rốt cuộc có phải ở trong tay một người nào đó, chúng ta rốt cuộc có bị lợi dụng hay không.”

Cổ Tương ở bên quan sát, thấy lúc này đám đông đã bắt đầu ầm ầm chia làm hai phái, Mạc Hoài Dương dọc đường không nói một lời hết sức thấp điệu, nhưng không biết từ khi nào đã có thể lực ngang vai ngang vế với Triệu Kính.

Đám anh hùng này tụ lại một chỗ liền thành một đám ô hợp, chưa lên Phong Nhai sơn đã tự mình nội chiến trước.

Nàng liền nhìn trộm Tào Úy Ninh một cái, trong lòng càng thêm xác định – chỉ sợ sư phụ của tiểu tử ngốc này chuyện này là chí không nhỏ.

Triệu Kính không ngờ Mạc Hoài Dương giở quẻ vào lúc này, trong lòng quả thực hận không thể lột da rút gân người này, nhưng lại không thể không để Diệp Bạch Y nói chuyện, nếu không chẳng phải là chột dạ sao?

Diệp Bạch Y lại không thêm nề nang Mạc Hoài Dương, chỉ lạnh lùng nói: “Mở võ khố cần Lưu Ly giáp và chìa khóa hai thứ, ta tra đã rất lâu, đại khái đoán được chìa khóa ở trên tay người trong Quỷ cốc, nếu bọn họ còn có Lưu Ly giáp, chẳng lẽ lúc này sẽ án binh bất động chờ các người đánh? Nếu họ mưu toan mở võ khố... Hà, ta sẽ không thiếu được phải xua quỷ một hồi.”

Triệu Kính biện giải: “Lưu Ly giáp ban đầu ở trên tay Cao Sùng, Cao Sùng trước khi chết muốn liên hợp Điều Tử Quỷ Tiết Phương cùng giết ta nhưng không được, đã chết mất rồi, Tiết Phương không biết tung tích, thiết nghĩ Lưu Ly giáp kia nhất định là ở chỗ hắn...”

Diệp Bạch Y cười khẩy bảo: “Ta trái lại nghe nói Quỷ cốc vẫn đang phái người truy sát Tiết Phương, nhưng Hỉ Tang Quỷ một trong những kẻ đuổi bắt vài ngày trước đã chết. Tiết Phương kia lúc này thân thông quảng đại như thế, vì sao không mở võ khố, còn giấu đầu lòi đuôi?”

Triệu Kính nói: “Bản thân Hỉ Tang Quỷ cũng chuyên giết người cướp của, chuyện của đám ác quỷ này ta làm sao biết được? Chưa chừng là chia của không đều, lưỡng bại câu thương. Lại thêm Cao Sùng rất giỏi

hoạt, vây cánh rất nhiều, hần giao Lưu Ly giáp cho ai, ta làm sao biết?”

Diệp Bạch Y hỏi ngược: “Ồ, Lưu Ly giáp năm đại gia tộc cùng bảo hộ bị mất, nhưng Triệu đại hiệp như thế chẳng có việc gì không thêm đi truy tra, ngược lại dẫn người tấn công lên Phong Nhai sơn, đây là đạo lý gì?”

Y nói chuyện càng hùng hổ, Triệu Kính ngậm miệng một lát rồi cắn ngược: “Theo ý Diệp thiếu hiệp thì những kẻ tà ma ngoại đạo người người phải tru đó là không giết được?”

Mạc Hoài Dương nhú mày, bước chậm đến phía sau Diệp Bạch Y, ngay lập tức cơ hồ một nửa số người theo ông ta từ bên cạnh Triệu Kính đi ra, Triệu Kính chất vấn: “Mạc chương môn, ông có ý gì đây?”

Mạc Hoài Dương nói: “Triệu đại hiệp, không nói chuyện khác nữa, chúng ta nên tùy việc mà xét giải thích rõ ràng đi.”

Triệu Kính sớm biết Mạc Hoài Dương có dị tâm, trong lòng nổi nóng thầm nghĩ: “Lão quỷ nhân chấy đánh cướp này, nếu không trừ hần lập uy ở ngay nơi đây thì ngày sau cũng là ẩn hoạn.”

Lão nghĩ vậy, ngón tay làm một động tác nhỏ, nơi đây ồn ào, không hề có ai phát hiện, đám Cố Tương từ trên cao trông xuống lại nhìn rõ dị động, chỉ thấy một kẻ rất không thu hút phía sau Triệu Kính nhìn thấy thủ thế này liền lên khỏi đoàn người, đám Cố Tương nhìn chăm chăm, chỉ thấy hần lui ra bên ngoài, dùng tay ra hiệu với một phương hướng, trong rừng rậm có một bóng đen lướt qua, tay cầm một cái cung nỏ cực nhỏ.

Độc Hạt!

Tào Úy Ninh lập tức không kịp suy nghĩ, từ sau tảng đá lớn nhảy ra, thân pháp vận đến cực hạn, lớn tiếng nói: “Sư phụ, mau tránh ra!”

Cố Tương không giữ được, chợt lạnh lòng.

72. Chương 72: Phơi Bày

Tào Úy Ninh phi thân lên đây vắng ám khí Độc Hạt bắn về phía Mạc Hoài Dương, thấy y ra mặt, Trương Thành Linh theo bản năng có động tác đứng dậy, bị Cố Tương ấn xuống.

Cố Tương hít một hơi thật sâu, nằng cảm thấy hơi này giống như hít đến ngực thì kẹt ở đó không xuống nổi nữa, mang theo mùi thực vật trong rừng. Ngón tay Cố Tương run nhè nhẹ, đầu ngón tay bắt giắc ép y phục trên vai Trương Thành Linh, thấp giọng nói: “Đừng động, các người đều đừng động.”

Tào Úy Ninh đột nhiên xuất hiện, mọi người đều theo đó sững sốt một chút, Triệu Kính lại lập tức phản ứng được, quát: “Bọn chuột nhất ở đâu ra, giấu đầu lòi đuôi mà âm thầm đánh lén?”

Một người bên cạnh lão lập tức hiểu ý, như lâm đại địch mà lộ ra binh khí, kêu lên: “Mọi người cẩn thận, đề phòng ác quỷ lén lút hạ độc thủ!”

Bầu không khí trong đám đông vừa mới giương cung bạt kiếm nghị luận nhao nhao lại biến đổi, Độc Hại nấp trong tối sau một kích lập tức rút lui, chẳng buồn quan tâm có đắc thủ hay chẳng, thế cho nên đám ô hợp này ngay cả một thích khách cũng không bắt được.

Cố Tương nhìn thấy rõ ràng, đầu óc hỗn loạn – Tào Úy Ninh xuất hiện lúc này là mười phần sai, trước mắt loạn thành như vậy, có Triệu Kính loại giỏi mượn đề phát huy nhất, có Mạc Hoài Dương loại tâm cơ thâm trầm giữ kín như bưng, còn có Diệp Bạch Y ưa kiếm chuyện như vậy...

Mạc Hoài Dương mới mượn sự xuất hiện của Diệp Bạch Y muốn đoạt quyền lập tức phát hiện trước mắt không hề là thời cơ tốt, bọn họ còn đứng trên biên giới Quỷ cốc, xảy ra chuyện gì đều phiền toái, lúc này thấy Tào Úy Ninh cũng chỉ nhú mảy chứ không nghĩ nhiều.

Mạc Hoài Không biết chuyện của Tào Úy Ninh và Cố Tương, vội giành mở miệng trước: “Tiểu tử người sao giờ mới chạy đến, dọc đường lấy chân thêu hoa sao? Còn chưa lặn qua đây!”

Giống như y chỉ bị sư thúc phái đi làm chuyện gì.

Tào Úy Ninh tuy không coi là tuyệt đỉnh thông minh nhưng cũng không ngốc, đáp một tiếng rồi im lặng đi ra sau Mạc Hoài Không.

Nhưng nếu dễ dàng như vậy thì Cố Tương cũng chẳng đến mức phút chốc mất chủ ý – cho dù người khác không để ý thì vẫn có Phong Hiểu Phong lộ nhân vật này tồn tại, Phong Hiểu Phong ghi hận Cố Tương độc mù mắt Cao Sơn Nô, coi Tào Úy Ninh là cá mè một lứa, thấy y như thấy kẻ thù giết cha, nói the thé: “Tào Úy Ninh, người còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt mọi người! Họ Mạc, người dạy thật đúng là đồ đệ tốt, kết giao yêu nhân, sa vào sắc đẹp, trợ Trụ làm ác!”

Tào Úy Ninh dừng bước, thâm nghĩ hổng rồi.

Mạc Hoài Dương nghe vậy ánh mắt chuyển lên Tào Úy Ninh, sắc mặt hơi sa sầm, mở miệng hỏi: “Chuyện là thế nào, người đã đi nơi đâu?”

Tào Úy Ninh cung kính nói: “Sư phụ, con gặp mấy bằng hữu Nam Cương, giúp bọn họ đi xử lý một số dư nghiệt của Hắc vu Nam Cương, không cần thận dứt liên lạc với sư thúc, vốn không hề biết chư vị đến đây, lần này là vì tìm vị Diệp... Diệp... Diệp đại hiệp này, không ngờ có thể may mắn gặp được sư phụ.”

Những lời này y nói cũng không giả dối, tuy rằng chưa hoàn toàn nói thật, thái độ chẳng chút hoang mang,

suy nghĩ rõ ràng có lý có có, sau đó lại quay sang Diệp Bạch Y chấp tay bảo: “Diệp đại hiệp, tại hạ được người ta ủy thác, có một chuyện muốn cầu.”

Diệp Bạch Y trái lại hơi kinh ngạc nhìn y một cái: “Ai? Chuyện gì?”

Tào Úy Ninh nói: “Có một vị bằng hữu thân bị trọng thương, cần đến nơi cực lạnh chữa trị, không biết có thể mượn Trường Minh sơn bảo địa...”

Diệp Bạch Y thoát tiên chưa phản ứng được, sững sốt một lát mới nói với vẻ có thể có hoặc không: “Bảo vị bằng hữu kia của người tự tiện, dưới Trường Minh sơn có Trường Minh thôn, đi qua liền có sơn đạo thẳng đến lưng chừng núi. Chẳng qua nơi ta ở tiếp cận đỉnh núi, có thể đến được hay không thì phải xem bốn sự của các người.”

Tào Úy Ninh biết Cố Tương nghe thấy, xem như hoàn thành một nhiệm vụ, vì thế nói: “Đa tạ.”

Diệp Bạch Y gật đầu, giống như bỗng nhiên cảm thấy hết hứng thú, chẳng nói chẳng rằng quay ngựa muốn rời khỏi nơi thị phi này. Mạc Hoài Dương thoáng nhìn đám Triệu Kính vẫn là đáng về việc này chưa xong, đổi ý nghĩ, liền ngăn cản Diệp Bạch Y: “Diệp thiếu hiệp, chuyện này người nói chưa minh bạch, không thể cứ thế đi mất chứ?”

Diệp Bạch Y nhìn quét ông ta một cái, không mặn không nhạt bảo: “Người còn muốn thế nào, ta đã nói rõ ràng, họ Triệu không phải thứ gì tốt lành, về phần người...”

Khóe miệng cứng đờ của y lộ ra nụ cười cứng đờ, như thể cương thi lạnh lùng nói: “Ta thấy người căn bản chẳng phải thứ gì.”

Khóe mắt Mạc Hoài Dương hơi co rút, Triệu Kính vừa nãy suýt nữa bị bức đến tuyệt cảnh, bởi vì Tào Úy Ninh phá rối mà bây giờ mới có thể thở phào một hơi, thấy tình cảnh này liền nói: “Triệu mỗ là người thô lỗ, làm việc không cẩn thận có trật tự như đám từng đọc sách các người, trước nay nghĩ gì làm đó – Cao Sùng trước kia là huynh đệ, có giao tình quá mệnh, ta không biết hấn mưu đồ gì, đi đến bước này, ta hận hấn, nhưng ta càng hận đám ác quỷ Phong Nhai sơn chó nuôi!”

Lão mở to đôi mắt hổ, khoảnh khắc ấy lại là đáng về tức sùi bọt mép, lớn tiếng nói: “Chuyện Lưu Ly giáp, ba mươi năm trước khởi nguồn ở Quỷ cốc, ba mươi năm sau trường hạo kiếp này vẫn là do Quỷ cốc khởi đầu! Năm đó chúng ta không đủ năng lực, không thể diệt trừ những yêu ma quỷ quái này, dẫn đến hiện giờ bị chúng làm hại. Trước mắt Trung Nguyên vô lâm nhiều tai nạn như vậy, còn chưa đủ sao?”

Đám người huyền não lại yên lặng, Triệu Kính giống như đã bình tĩnh một chút, nhìn hướng Diệp Bạch Y, thành khẩn nói: “Diệp thiếu hiệp, người thường niên ẩn cư ở Trường Minh sơn, không hề biết trên đời này có một số việc không phải giống như ngoài mặt thoát nhìn, ta không biết người là bị ai che mờ, đến mức có hiểu lầm với ta...”

Lão tế nhị dừng ở đây rồi nhìn quét Mạc Hoài Dương một cái.

Ấm chỉ chẳng cần nói cũng biết – vì sao Diệp Bạch Y lại đơn thương độc mã thành linh xuất hiện, mà Mạc Hoài Dương dẫn người xuất đầu vào lúc này? Không phải là trù tính sẵn sao?

Sau đó ánh mắt lão chuyển sang Tào Úy Ninh, nói: “Tào thiếu hiệp, ta vẫn cảm thấy ngươi là thanh niên tài tuấn, tiền đồ vô lượng, người cũng thành thật, hiểu được lễ nghĩa liêm sỉ là gì, hiểu được trung và hiếu là gì...”

Phong Hiểu Phong tiến lên một bước, Triệu Kính đưa tay ngăn hấn, ngắt từng chữ hỏi: “Ta nghe Phong huynh nhắc tới, nói ngươi bởi vì một tiểu cô nương mà từng có xung đột với họ, thậm chí động thủ, trong đây có rất nhiều người không minh bạch chen vào, còn bắt cóc Trương Thành Linh-”

Tào Úy Ninh cứng đờ lưng.

Cái tên “Trương Thành Linh” vĩnh viễn móc nối với Lưu Ly giáp, vào lúc này hết sức miễn cảm, vừa nói ra thì ngay cả Mạc Hoài Dương vẻ mặt cũng bất thường, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Tiểu súc sinh, chuyện là thế nào?”

Mạc Hoài Không biết chuyện, lão đầu này vừa thấy sự tình sắp hỏng, vội nói: “Khụ, đó là một tiểu dã nha đầu không biết từ đâu đến, thậm chí chẳng biết tiếng người, rất thiếu quy củ...”

Phong Hiểu Phong cười gằn một tiếng, kéo Cao Sơn Nô đi đến trước mặt mọi người, nói the thé: “Tiểu dã nha đầu? Không thể đâu? Ý của Mạc đại hiệp là chủ tớ chúng ta thật sự vô dụng, ngay cả một dã nha đầu không biết từ đâu đến cũng có thể giương oai trên đầu, còn làm mù mắt A Sơn? Huống hồ... Ngày ấy Mạc đại hiệp không phải cũng bị tiểu yêu nữ đánh bại, mới để cho chúng chạy? Lẽ nào Mạc đại hiệp nhìn thấy cô nương người ta đẹp dễ, cố ý thả người hay sao?”

Mạc Hoài Không mặt mày sùng sĩa, kim nén hồi lâu mới nói: “Mẹ kiếp rắm chó!”

Phong Hiểu Phong lập tức phát điên, kéo Cao Sơn Nô lớn tiếng tru lên: “Lão tặc, ngươi khỏi cần bao che tiểu tặc, các ngươi đều là cá mè một lứa! Hôm nay nếu không cho A Sơn một cách nói thì lấy mắt ngươi để đền!”

Vì thế chư vị anh hùng hảo hán chẳng dễ dàng gì yên tĩnh một hồi lại ồn ào.

Mạc Hoài Dương cắn răng, ngắt từng chữ hỏi: “Tiểu súc sinh, ngươi mau nói, nữ tử kia là ai?”

Tào Úy Ninh cúi đầu lui ra sau một bước, cùng lúc đó Trương Thành Linh ở nơi không xa không nhịn được thét một tiếng – móng tay Cố Tương đã bấm vào thịt gã.

Triệu Kính cười khẩy: “Ta nghe nói, hai nam nhân đi cùng nữ tử kia, diện mạo cổ quái, võ công cao hiểm thấy, còn dẫn Trương Thành Linh đi, Triệu mỗ kiến thức nông cạn, lại không biết hai vị ‘diện mạo cổ quái, võ công cao hiểm thấy’ là thần thánh phương nào.”

Cao thủ trong chốn vô lâm Trung Nguyên không ai biết – chẳng phải chỉ thẳng vào Quỷ cốc sao?

Mạc Hoài Dương đưa tay đánh một chưởng ngay ngực Tào Ủy Ninh, khiến y lui mười mấy bước liền, không đứng được trực tiếp ngồi xuống đất, phun ra một búng máu. Tào Ủy Ninh sắc mặt trắng bệch che ngực, lại cắn răng gắt gao, không nói một lời.

Mạc Hoài Dương tiến lên, từ trên cao nhìn xuống, tiếp tục ép hỏi: “Người có nói không?”

Ông ta đề thủ chưởng trên đỉnh đầu Tào Ủy Ninh như phải đánh chết y, Mạc Hoài Không mở miệng, lúng túng nói: “Sư huynh...”

Mạc Hoài Dương lạnh giọng nói: “Người câm miệng – Tào Ủy Ninh, người có nói không?”

Tào Ủy Ninh nhắm mắt lại.

Cố Tương thở dài, hạ giọng nói với Trương Thành Linh và Cao Tiểu Liên: “Vô luận thế nào, hai người nhất thiết không thể ra, hãy nhớ lấy, nếu hai người ra nữa thì bốn người chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này, có nghe thấy không?”

Trương Thành Linh nói: “Cố Tương tỷ tỷ...”

Cao Tiểu Liên bỗng nhiên kéo gã lại, vẻ mặt kiên nghị nói với Cố Tương: “Người yên tâm.”

Cố Tương nhìn nàng ta một cái mà gật đầu, sau đó bỗng nhiên vọt lên, hiện thân trước mặt mọi người, lớn tiếng nói: “Phi, chính là cô này, các người muốn làm gì ta?”

Dưới Phong Nhai sơn phong vân đột biến, trong Thanh Trúc lĩnh cũng không hề bình tĩnh, một tiểu quỷ áo xám dò đường đi đến phía sau Lão Mạnh, khẽ ghé tai nói gì đó, Lão Mạnh ngẩn ra, nét mặt khá cổ quái hỏi: “Người nói cái gì? Bọn chúng ở dưới chân núi... đánh nhau rồi?”

Tiểu quỷ gật đầu.

Lão Mạnh cau mày ngó ra rất lâu, bỗng nhiên cười rộ, tiếng cười càng lúc càng lớn, đến cuối cùng quả thực là cười ngặt nghẽo: “Người nói... Người nói đám Triệu Kính mới ở dưới chân núi mà đã đánh nhau rồi... Ha ha ha ha, Triệu Kính ơi Triệu Kính, ta coi hần là sói, như lâm đại địch, ai ngờ lại là con cừu, bị một đám, một đám ‘danh môn chính phái’ giở quẻ, quá buồn cười!”

Lão bỗng nhiên cười to, sau đó lại chợt dừng, nháy mắt trên mặt không còn nét cười, giờ khắc này Lão Mạnh chẳng còn là lão nô tài ôn hòa đôn hậu kia nữa, cơ trên gương mặt vẫn đang hơi run run, chậm rãi hiện ra vẻ dữ tợn, ngắt từng chữ nói: “Được lắm, đã như vậy thì không cần lo lắng về bọn chúng nữa, chúng ta nên bắt đầu tính sổ từ bên trong thôi. Tiểu Kha, người đi điều hết người trong việc bố phòng của chúng

ta đến... nơi đã nói.”

Tiểu quỷ kia ngẩn ra, bỗng nhiên hiểu được lão muốn làm gì, thanh âm bất giác hơi run run, đáp: “Vâng!”

Lão Mạnh chỉnh lại quần áo, nhắm mắt gắng sức ẩn đi vẻ tàn khốc, vẫn là bộ dáng hiền lành mà rảo bước đến Diêm Vương điện.

Ôn Khách Hành cực kỳ nhàn nhã thoải mái, y đang vẽ tranh. Lúc Lão Mạnh phái người thông báo, y chỉ nhẹ nhàng bâng quơ đáp một tiếng, khom lưng không hề ngẩng đầu, tưởng như cả người đều cắm trên giấy.

Lão Mạnh đi vào, thấy khoe miệng y như thoáng có ý cười, tâm tình không tồi, liền nghĩ thật đúng là trời cũng giúp ta, vì thế cung kính nói: “Cốc chủ, đồ cười vài ngày trước phân phó thuộc hạ chuẩn bị cho Cố Tương cô nương đã đầy đủ, xin hỏi cốc chủ có muốn xem không?”

Ôn Khách Hành lơ đãng mà đáp một tiếng, chẳng buồn ngẩng đầu, dùng ngòi bút vẽ thêm đôi nét trên giấy, hồi lâu mới nói: “Ừ, người đợi lát nữa.”

Lão Mạnh liền theo lời cúi đầu cúi mắt chờ bên cạnh, nền thơm trên bàn ngấn xuống từng tấc, chẳng biết qua bao lâu Ôn Khách Hành mới thẳng lưng, vừa lòng thỏa ý giờ bức tranh y hoàn thành lên, gật gù đắc ý mà thưởng thức. Lão Mạnh lúc này mới thoáng đưa mắt nhìn thử, chỉ thấy bối cảnh trên tờ giấy kia cực đơn giản, một gốc cây già, mấy tảng đá to, một nam nhân đứng ở nơi đó, không có chính diện, chỉ có một bóng lưng.

Nam nhân hơi gầy, xương cốt sau lưng thấu qua tấm áo bào rộng thùng thình có thể nhìn ra dấu vết, Lão Mạnh ngạc nhiên nói thầm trong lòng, kẻ điên này đi ra ngoài một vòng, chẳng lẽ thật sự đã cho mình là người, học được bệnh tương tư rồi?

Sau đó Ôn Khách Hành bỏ bức tranh xuống, dùng chặn giấy cẩn thận đề lên, đặt một bên hong khô, lúc này mới chuyển hướng sang Lão Mạnh, vừa thấy Lão Mạnh thì nụ cười ôn nhu ấm áp trên mặt lập tức biến thành lạnh lẽo, ngắn gọn hạ lệnh: “Đẫn đường.”

Lão Mạnh cúi đầu đáp một tiếng rồi quay người đi, giấu ý cười không kiềm chế được thoáng qua bên khoe môi.

73. Chương 73: Quy Củ

Phong Hiểu Phong vừa thấy Cố Tương là nỗi điên, rít lên rồi muốn bỏ đến, miệng nói: “Nha đầu thối, ta làm thịt ngươi!”

Cố Tương “ôi” một tiếng, muốn cười nhưng không cười vỗ ngực nói: “Hừ chết ta rồi, họ Phong, hôm nay không còn ai liên thủ với ngươi, bắt nạt một tiểu cô nương như ta, ngươi nhất thiết đừng chùn tay nha!”

Triệu Kính vội ngăn Phong Hiểu Phong: “Phong huynh đệ, người bình tĩnh một chút, chúng ta ngăn này người đều đang nhìn, nếu cô ta thật sự không phải người tốt, còn có thể để chạy sao?”

Tào Ủy Ninh nghe thấy rõ, biết họ muốn bắt Cố Tương để rêu rao, chẳng hiểu sức lực từ đâu đến, lại thất tha thất thểu từ dưới đất bò dậy, vươn tay che trước mặt Cố Tương, không để ý ngực đau đớn, ho khan một tiếng mà thấp giọng nói: “Chư vị, A Tương trước nay hồn nhiên ngây thơ, trong lòng không giấu được lời gì, nhưng xét cho cùng cũng là một tiểu bối, cho dù có chỗ nói sai cũng xin chư vị tiền bối cao nhân niệm nàng tuổi nhỏ không hiểu chuyện đừng chấp nhặt.”

Y lại chuyển hướng sang Phong Hiểu Phong, ngắt từng chữ nói: “Về phần Phong đại hiệp, Tào mỗ có một lời, ngày ấy Thẩm đại hiệp bắt hạnh, Lưu Ly giáp mất trộm, Động Đình lòng người hoang mang, Trương Thành Linh quả thật đi cùng chúng ta, nhưng người dẫn y đi là Chu huynh, dẫn đi ngay trước mặt Triệu đại hiệp, Triệu đại hiệp không hề ngăn cản, chúng ta chăm sóc thay. Họ Phong này không phân tốt xấu, liên hợp một đám người theo Độc Hạt cùng nhau truy sát chúng ta, chẳng lẽ chúng ta tự bảo vệ mình cũng sai sao?”

Cố Tương lập tức thông minh từ phía sau y nhô đầu ra, chỉ Phong Hiểu Phong nói: “Chính thế, các người xem đức hạnh của hần, cứ như người khác đều nợ hần tám trăm sáu mươi tiền vậy, chẳng nói gì đã muốn đánh muốn giết, ai biết hần có phải là một bọn với đám xấu xa hắc y kia không?”

Phong Hiểu Phong giận cực, nhưng luận mồm mép thì hần đâu bằng nổi Cố Tương, vừa thốt được một chữ “người”, Cố Tương bên kia đã tuôn ra một tràng, tiểu cô nương nợ hai tay chống nạnh, vẻ mặt điệu ngoa, chỉ Phong Hiểu Phong nói: “Ta cái gì mà ta, chủ nhân nhà ta giao tiểu quý kia cho ta chiếu cố, cô nãi nãi dẫn gã theo còn ngại phiền toái, cho là người khác đều giống các người, không biết xấu hổ đến mức thiên hạ đều rõ, người... và cả tên không biết là họ ‘Ngư’ hay họ ‘Quy’ kia, ai biết các người đều là miếu nào? Người tốt người xấu trên mặt cũng không dán chữ, ta thấy người chẳng giống thứ gì tốt lành, người đỏ mặt tía tai tìm Trương Thành Linh có ý đồ gì? Chính là một loại với họ Vu, hừ!”

Nàng trợn mắt, giống như tiểu hài tử cáu kỉnh, dăm ba câu đã liên lụy cả Vu Khâu Phong vào – trước mắt Vu Khâu Phong đã thành chuột chạy qua đường người người đuổi đánh, bất kể là thật là giả là vu oan hay là hãm hại, dù sao đổ lên đầu hần sẽ không thành vấn đề.

Phong Hiểu Phong sững sờ, tức phát ngắt, hần lại không ngờ đến tầng này.

Quả nhiên, Cố Tương vừa nói ra, ánh mắt không ít người nhìn hần trở nên không tốt, Diệp Bạch Y hừ lạnh một tiếng nói: “Loại bẩm sinh đã chẳng có khiếu luyện công như người, thật lấy được Lục Hợp tâm pháp cũng chẳng ích chi, còn tranh giành cái gì?”

Diệp Bạch Y mở miệng đâu thể dễ nghe? Đường trường có người bật cười, Cao Sơn Nô hét lớn một tiếng đập vỡ một tảng đá, nhưng hần hiện tại chỉ là kẻ mù, có vài phần sức mạnh lại có thể làm gì đây? Tào Ủy Ninh nhìn đôi chủ tớ này, bỗng nhiên cảm thấy họ đáng thương.

Có lẽ là bởi vì bị thương nên y cảm thấy đặc biệt mỗi một, nhìn từng kẻ trước mắt giống như đều không phải là người, mà là từng gốc cỏ đầu tường, nghe gió chính là mưa, nâng cao giẫm thấp – dù sao thì chẳng quần gì hết, không giẫm đến đầu mình, mừng được xem náo nhiệt.

Y liền đưa tay kéo Cổ Tương bảo: “A Tương, chúng ta đi thôi, ta nói rồi.”

Cổ Tương lúc này không nói nhiều nữa, hiền lành để y kéo đi. Tào Úy Ninh lại quay đầu nói với Mạc Hoài Dương: “Sư phụ, đồ đệ bất hiếu, không thể hiếu thuận người nữa, con đời này cũng không có tiền đồ gì, chẳng làm nên trò trống, thôi thì nhân tuổi trẻ đổi đường, chưa biết chừng làm lão nông dân, bằng sức khỏe còn có thể trồng nhiều hơn người khác một chút, đến lúc đó, mỗi năm nhất định mời người ném thức ăn tươi trước.”

Mạc Hoài Dương hơi nguôi giận, nhìn nhìn Cổ Tương, lại vẫn nhú mày, cảm thấy nữ hài tử này tuy rằng nhìn không tồi nhưng trên người luôn có loại tà khí không thể nói ra, chẳng giống con nhà đứng đắn, mới muốn mở miệng, Mạc Hoài Dương lại lớn giọng ồn ào: “Ha ha ha, ta biết ngay tiểu tử ngươi là tên không tiền đồ mà, về sau ngươi và tiểu tặc phụ sinh đứa con mập mạp, ta sẽ thành sư thúc tổ rồi! Phải mời ta uống rượu đầy tháng đấy!”

Tào Úy Ninh cười gượng đôi tiếng, lòng nói sư thúc người nghĩ thật là quá xa. Cổ Tương tuy rằng mặt hơi nóng lên nhưng vẫn thở phào một hơi, biết cửa này xem như đã qua.

Họ mới muốn rời khỏi, đúng lúc này trong đám đông bỗng nhiên có kẻ mở miệng – chính là nam nhân vẫn đứng bên cạnh Triệu Kính thời điểm Độc Hạt tập kích đã giương binh khí, trên mặt hắn có một vết sẹo đao kéo nghiêng xuống mãi đến cổ đầy nguy hiểm.

Nam nhân mặt sẹo này mở miệng nói: “Vị cô nương này xin dừng bước, tại hạ có một nghi vấn.”

Cổ Tương quay đầu lại, chỉ nghe nam nhân này chậm rì rì hỏi: “Chẳng lẽ chư vị không lưu ý đến, phương hướng vị cô nương này vừa ra, kỳ thật là đất của Phong Nhai sơn Quỷ cốc sao? Nàng ta xông vào Quỷ cốc, vì sao đến hiện tại đám ác quỷ còn chưa có động tĩnh?”

Huyết sắc trên mặt Cổ Tương nháy mắt rút đi, chỉ nghe nam nhân này nói: “Ta đang nghĩ, có hai khả năng, thứ nhất là thân phận của vị cô nương này... rất thú vị, thứ hai là lúc vị cô nương này đi vào không có ai phát hiện, nhưng Phong Nhai sơn một nơi như vậy, một tiểu cô nương đi vào mà không bị phát hiện, lại là vì sao đây?”

Lời hắn nói không thể rõ ràng hơn, ngay cả Tào Úy Ninh cũng hiểu, y ngạc nhiên quay đầu, ngơ ngác nhìn Cổ Tương, lại không thể mở miệng.

Cổ Tương buông tay y, lui ra sau một bước, lại lui thêm một bước.

Triệu Kính hí hóp mắt, cố ý vỗ vai nam nhân mặt sẹo kia mà lớn tiếng nói: “Ôi, nói như thế nào đây, cô ta mới bao nhiêu tuổi, còn có thể là một nhân vật gì hay sao?”

Nam nhân sẹo cười nói: “Tri nhân tri diện bất tri tâm.”

Triệu Kính vỗ đầu, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Ôi chao, việc này không phải rất thuận tiện sao? Sau lưng người trong Quỷ cốc đều có một dấu hiệu rõ ràng, nếu chúng ta đều là đại lão gia thì không có biện pháp, nhưng chẳng phải còn có chúng nữ hiệp Nga Mi ở đây ư, các vị nữ nhân khỏi cần tị hiềm, qua chỗ không người giám định một chút, nữ hiệp Nga Mi nói chuyện chúng ta vẫn tin được.”

Chương môn Nga Mi ở bên nghe vậy gật đầu, không hề phản đối.

Tào Úy Ninh mắt diếc tai ngơ, chỉ nhìn Cố Tương, y vừa nhìn thấy biểu cảm của Cố Tương thì cái gì cũng hiểu hết – trong ấn tượng của y, Cố Tương vẫn là một cô nương vô tâm vô phế, khoái khoái lạc lạc, chẳng hề có tâm cơ, chưa bao giờ xuất hiện nét mặt tái nhợt, thắm đậm, u ám như vậy.

Nàng không còn nụ cười, đôi mắt to linh động như đã mất thần thái, chỉ có một loại độc ác hờ hững, không hề nhìn y, chỉ nhìn nam nhân mặt sẹo kia, lại thật sự giống một nữ quỷ.

Tào Úy Ninh nhớ tới lời Ôn Khách Hành đêm đó từng nói với y – cho dù nó khả năng không giống người tưởng tượng, cho dù... người sẽ phát hiện mình kỳ thật không hề biết nó.

Mình lại trả lời thế nào nhỉ? Khoảnh khắc ấy Tào Úy Ninh thoáng ngẩn ngơ, y lúc đó... thề nguyện son sắt nói với Ôn Khách Hành “Huynh yên tâm, ta đương nhiên biết nàng ấy.”

Đúng lúc này, Cố Tương đã động, thân hình nàng cực nhanh, thoáng cái bóng dáng lướt qua Tào Úy Ninh đến trước mặt mọi người, nam nhân mặt sẹo kia đứng mũi chịu sào, không ai ngờ nàng lại to gan như vậy, dám đương trường làm loạn ngay trước đám đông.

Nam nhân thấy lai giả bất thiện, theo bản năng lui ra sau, Cố Tương cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên khoát tay, trong tay áo lại có hai sợi xích sắt bắn thẳng về phía mặt hắn, nam nhân ngã ra sau tránh né, ai ngờ sợi xích kia lập tức quấn cổ hắn như có hồn, Cố Tương âm trầm thấp giọng nói: “Địa ngục không cửa người xông tới, muốn trách thì trách...”

Sau đó nàng dùng sức kéo sợi xích kia ra sau, lại đương trường muốn quấn đứt đầu nam nhân mặt sẹo nọ.

Triệu Kính gầm lên một tiếng rút kiếm đâm tới Cố Tương, song Cố Tương không né không tránh, tư thái muốn liều mạng, môn hộ mở rộng chờ lão đâm, ném ra một nắm ám khí.

Tào Úy Ninh kêu lên: “A Tương!”

Y không ngó ngang gì nữa phi thân tiến lên, “keng” một tiếng cần kiếm của Triệu Kính, túm tay thiếu nữ đang kéo xích, quát: “Buông tay, chúng ta về nhà! A Tương, mau mau buông hắn ra!”

Cố Tương ngẩn ra, lại không tự chủ được vung tay, xích sắt rơi xuống đất, cả người như vô ý thức bị Tào Úy Ninh kéo lui mấy bước, mới lúng túng hỏi: “Về nhà?”

Tào Úy Ninh hít sâu một hơi: “Về nhà.”

Triệu Kính cười lạnh nói: “Hay lắm, đã là tiểu yêu nữ Quỷ cốc thì khỏi cần giáo biện nữa, chúng ta đâu thể cho các người muốn tới thì tới muốn đi thì đi!” Lão còn chưa dứt lời, một luồng kinh phong kéo đến sau lưng, Triệu Kính cuống quýt né tránh, quay đầu lại thấy chính là Diệp Bạch Y – Long Bối Diệp Bạch Y ôm trong tay chưa hề ra khỏi vỏ, nhưng chỉ quét qua như vậy lại bức lui Triệu Kính.

Diệp Bạch Y chẳng thèm nhìn lão, chỉ nói với Tào Úy Ninh: “Bằng hữu người vừa nói, là tiểu tử họ Chu nhĩ, người dẫn ta đi tìm y, ta sẽ đưa các người rời khỏi.”

Mọi người bị y ra tay khiến cho chấn động, cứ thế trở mắt nhìn y ngựa cũng không xuống đã muốn đưa Cố Tương và Tào Úy Ninh đi.

Mạc Hoài Dương rớt cuộc mở miệng, chỉ nói: “Tào Úy Ninh, người dám đi?”

Tào Úy Ninh cứng đờ lưng đứng khựng lại, quay người mở miệng nói: “Sư phụ...”

Mạc Hoài Dương lạnh lùng nói: “Người đi theo họ rồi, từ nay về sau Thanh Phong kiếm phái ta không còn người nữa, người rơi vào tà đạo, sau này... phái ta tự nhiên chung đường với tất cả vô lâm đồng đạo, cùng người thế, bất, lưỡng, lập!”

Tào Úy Ninh dường như hơi lão đảo, Cố Tương vội đưa tay đỡ y. Mạc Hoài Dương nói: “Người nghĩ cho kỹ, chớ có một lần sẩy chân để hận nghìn đời.”

Tào Úy Ninh ngơ ngác đứng đó rất lâu, Cố Tương cảm thấy bàn tay y nắm tay mình trong nháy mắt buông lỏng, sau đó lại cầm thật chặt, chỉ nghe y nói: “Sư phụ, con từng thề với một bằng hữu rằng cả đời này, từ khi đó đến chết, một thời một khắc đều tính, sẽ tuyệt không có giây lát làm ra chuyện cô phụ A Tương – người từ nhỏ dạy con nói tắt làm, làm tắt xong, con không thể báo nhờ nuốt lời với một cô nương.”

Mạc Hoài Dương xanh xám mặt, cắn răng hồi lâu mới lạnh lùng cười ra tiếng, nói ba chữ “được” liền, quay phắt người đi, giống như không muốn nhìn thấy y nữa. Tào Úy Ninh quỳ xuống, Cố Tương cau mày, chần chừ một chút rồi cũng quỳ xuống theo. Tào Úy Ninh đập đầu ba cái liền với phương hướng Mạc Hoài Dương, mỗi một cái đều đập đất thành tiếng, trán lập tức đổ máu, đôi mắt đỏ hoe, thất thanh nói: “Đồ đệ bất hiếu!”

Sau đó lại chuyển hướng sang Mạc Hoài Không, cũng là ba cái khấu đầu thành tiếng, cắn răng, nhưng chẳng nói được chữ nào. Mạc Hoài Không trở mắt nhìn y, muốn nói gì đó, lại cảm thấy mình nói gì cũng sai, chỉ có thể tức giận mắng: “Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?”

Cố Tương lúc này mới đỡ Tào Úy Ninh dậy, Diệp Bạch Y ở bên cạnh chờ họ, Mạc Hoài Dương bỗng quay đầu, ánh mắt lóe lóe, thanh âm dịu xuống, lại lộ vài phần yếu ớt, kêu: “Úy Ninh.”

Tim Tào Úy Ninh bỗng ngừng đập: “Sư phụ...”

Mạc Hoài Dương hít sâu một hơi, chân chừ hồi lâu mới vẫy tay nói: “Người qua đây, ta có mấy câu nói với người.”

Diệp Bạch Y chau mày, hiềm hai thầy trò này phiền toái, nhưng thấy Tào Úy Ninh đã đi qua, liền quay đầu sang một bên – dù sao sinh lý tử biệt này cũng chẳng liên quan gì đến y.

Tào Úy Ninh đi hai bước liền quỳ xuống, dùng đầu gối lê đến trước mặt ông ta, Mạc Hoài Dương trầm mồi cảm xúc ngổn ngang nhìn y, hồi lâu nhắm mắt đặt tay trên đầu y, tựa như y vẫn là một hài tử rất nhỏ, thở than: “Các người một lứa này, ta thương người nhất.”

Tào Úy Ninh nức nở nói: “Sư phụ, con...”

Y không thể nói tiếp nữa, một màn dịu dàng thấm thiết này đột nhiên đổi điệu, chẳng ai ngờ sau khi Mạc Hoài Dương nói xong câu ấy, bàn tay đang vỗ về đỉnh đầu Tào Úy Ninh lại đột nhiên phát lực, bất ngờ đem chưởng lực vạn quân đè trên thiên linh cái của Tào Úy Ninh.

Tào Úy Ninh lập tức thất khiếu phun máu, Cổ Tương thét lên chói tai, máu bắn lên Mạc Hoài Không, Mạc Hoài Không lại có phần chưa phản ứng được, mở to mắt nhìn người vẫn quỳ y nguyên kia – sau đó Mạc Hoài Dương buông tay, Tào Úy Ninh chẳng rên một tiếng ngã sang bên.

Mạc Hoài Dương cúi mắt, thấp giọng nói: “Thanh Phong kiếm phái ta, từ khi tổ sư gia lập phái, xưa nay lấy giúp đỡ chính nghĩa làm nhiệm vụ, trung hiếu nhân nghĩa để giữ mình, chưa từng có một phản đồ, Mạc mỗ hổ thẹn, giáo dục không đúng cách, lại có đồ đệ bất hiếu ly kinh phản đạo như thế, chỉ đành... thanh lý môn hộ, để tạ thiên hạ, khiến chư vị...”

Mạc Hoài Không khó lòng tin tưởng mà nhìn ông ta, giận dữ quát: “Đéo mẹ người!”

Mạc Hoài Dương dừng một lát, sau đó mặt không đổi sắc nói hết lời: “Chê cười.”

Cổ Tương bỗng bỏ đến ông ta như thể điên cuồng, nháy mắt ấy đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại một ý niệm, giết – nàng thét lên the thé: “Ta giết các người, ta giết sạch tất cả các người!”

Diệp Bạch Y nhanh tay lẹ mắt phi thân đến, đưa tay chém một phát lên sau gáy nàng, thân thể Cổ Tương liền mềm nhũn ngã xuống, Diệp Bạch Y đón được nàng, lạnh lùng quét tầm mắt về phía những kẻ trước mặt, cuối cùng dừng ở Mạc Hoài Dương, nói: “Lời nàng ta nói, các người đã nghe thấy rồi.”

Không ai trả lời y.

Diệp Bạch Y tự gạt đầu, ôm Cổ Tương lên ngựa, ném lại một câu: “Tại hạ đã thêm kiến thức.” Rồi rẽ bụi

mà đi.

Cổ Tương thần chí không rõ, khóe mắt lại rơi xuống một giọt lệ.

Hóa ra... trên thế đạo này, chính tà bất lưỡng lập, không phải nói đùa. Y là chính đạo, nàng là tà đạo, định trước là chẳng thể bên nhau, đây chính là quy củ. Quy củ là đại đa số trên đời định ra đồng thời tuân theo, muốn chống lại thì không thể không có năng lực, bất cứ giá nào, cùng tuyệt đại đa số người trên đời này bỏ sinh quên tử độ sức một phen.

Thắng, liền nhảy ra, thua, liền...

Lão Mạnh còn chưa biết thứ lão chuẩn bị không dùng đến nữa, lão cư nhiên thật sự chuẩn bị “đồ cưới” Ôn Khách Hành nói, bỏ đầy cả một viện, hơi có xu hướng “mười dặm hồng trang”, thùng bảo tử tôn, bát đôi tử tôn, rượu hồng trắc thậm chí các loại gương lược bảo hạp, dụng cụ vàng bạc đầy đủ mọi thứ, ngay cả mũ phượng khăn quàng vai cũng chuẩn bị vài bộ.

Ôn Khách Hành lớn đến tuổi này, chưa từng gặp việc vui gì, cũng chưa từng uống một giọt rượu mừng, lần đầu biết thì ra tân nương tử xuất giá cũng có không ít điều chú trọng, lại vẫn khá hứng thú lật xem từng loại, còn cố ý cầm “tranh hồi môn” lên đứng đó cẩn thận nghiên cứu một hồi, cho ra kết luận: “Họa sĩ vẫn không tồi, có điều không thể độc đáo được như một vị bằng hữu của ta vẽ.”

Lão Mạnh khúm núm theo sau y, nghe vậy vội hỏi: “Ý của cốc chủ là đổi một bộ khác sao?”

Ôn Khách Hành quay đầu nhìn lão một cái, tựa tiểu phi tiểu thảo “tranh hồi môn” kia lại, tùy ý ngồi lên một cái rượu hồng trắc bên cạnh, nhìn Lão Mạnh nói: “Người biết ta nhớ đến câu gì chứ?”

Lão Mạnh thót tim, trực giác không phải lời hay.

Chỉ nghe Ôn Khách Hành nói: “Cởi quần đánh rắm, vẽ vờ thêm chuyện.”

Lão Mạnh ngẩng đầu, ánh mắt đối lại Ôn Khách Hành giây lát, một lần nữa cúi đầu nói: “Thuộc hạ... không rõ cốc chủ có ý gì.”

74. Chương 74: Đại Chiến

Ôn Khách Hành nhìn lão không nói không rằng, ánh mắt như dùi, giống như phải xuyên vào tim lão, trong lòng Lão Mạnh bỗng nhiên có chút hoảng hốt, trong đầu không cảm được lướt qua một lần từ đầu đến đuôi toàn bộ kế hoạch của mình.

Tạo phản – chuyện này không phải mới vừa bày ra, rất lâu trước kia, từ khi Tôn Đỉnh và Tiết Phương hai phái khởi đầu minh tranh ám đấu, Lão Mạnh đã bắt đầu trù tính chuẩn bị, Điều Tử Quỷ Tiết Phương đánh cắp chìa khóa phản cốt đi mất, quả thực là cơ hội ông trời cho lão.

Lão đến nay vẫn nhớ rõ tám năm trước nam nhân trước mắt này là được vị cốc chủ như thế nào, vốn chỉ là một người trẻ tuổi không tiếng tăm, Lão Mạnh một độ chưa từng chú ý đến y, chỉ cảm thấy người trẻ tuổi mi thanh mục tú này có thể ở nơi thế này nuôi nấng tiểu cô nương của y sống sót, kỳ thật cũng là một chuyện khá giỏi giang.

Lão cốc chủ khi đó không giống với người hiện tại, rất chú ý phô trương, Diêm Vương điện cũng thường xuyên ca vũ thăng bình chứ không hề vắng lặng như bây giờ.

Lão cốc chủ dường như khá tán thưởng y, cách tán thưởng như thế nào nhỉ? Lão Mạnh cũng không nói rõ được, những năm gần đây chẳng ai dám nói, dù sao thì điều y làm hầu cận của Diêm Vương điện, tâm tình tốt, thỉnh thoảng còn chỉ điểm công phu. Ôn Khách Hành lúc nào cũng chỉ xuất hiện phía sau lão cốc chủ, đứng trên một vị trí cố định, chưa từng lăm miệng, cũng chưa từng vượt quy củ, như một mộc đầu nhân không nói không động.

Chính là mộc đầu nhân này, khiến đêm ấy trong Diêm Vương điện ánh lửa ngút trời, tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế phảng phất luẩn quẩn ba ngày cũng không tan đi.

Ấn nhẫn ba năm, hầu cận bên cạnh lão cốc chủ lại có một nửa đi theo y, phạm là phản đối, cùng ngày đều bị mổ bụng ném vào đại hỏa thiêu sống. Cứ thế giết mấy người, kẻ khác cho dù ngốc hơn cũng chẳng dám có dị nghị nữa.

Tiết Phương mỗi tháng phải ăn một trái tim thiếu nữ, Tôn Đỉnh thích đem máu người uống với rượu, nhưng bọn họ đều cảm thấy đêm hôm đó là một cơn ác mộng. Máu trong Diêm Vương điện giống như đã quét một lần cả đại điện, lão cốc chủ kêu rên hơn hai canh giờ, có người nói là Ôn Khách Hành đem lão cốc chủ cắt thành từng miếng nhỏ, mỗi lần cắt xong sẽ cầm máu rồi sau đó bức ông ta ăn, cũng có kẻ nói y lột da sống, lột cả một tấm mà người ta vẫn còn sống sờ sờ.

Nam nhân này lúc từ bên trong đi ra, trên người mặc một tấm áo bào đỏ tươi, trong nháy mắt ấy lại khiến người ta không phân biệt được là màu sắc vốn có hay là bị máu tươi nhuộm, khuôn mặt như gỗ xưa nay bất động thanh sắc lần đầu tiên lộ ra nụ cười trước mặt mọi người.

Y đi ra, chỉ nói hai câu: “Hắn đã chết, ta xử lý. Ai không phục, có thể tới giết ta, nếu không thì đành hoàng một chút, về sau nghe ta.”

Sau đó là đại loạn, hỗn chiến, đồ sát – cuối cùng hết thấy kết thúc.

Không có âm mưu dương mưu gì, dù sao đây là phương thức sinh tồn của Quỷ cốc – cường giả làm tôn, rất đơn giản. Ôn Khách Hành chẳng tin ai ngoài tiểu nha đầu từ nhỏ nuôi bên cạnh kia, ngày thứ hai sau khi lên làm cốc chủ, y lập tức hạ một mệnh lệnh, dẹp sạch tất cả những người nhàn tạp trong Diêm Vương điện, trong cốc này, bất cứ vật sống nào trừ Cổ Tương, không đặc biệt cho phép thì không được đến gần y

trong vòng ba thước.

Y hỉ nộ vô thường, âm tình bất định, hành tung thành mê.

Tám năm qua càng thêm giữ kín như bưng, đôi khi Lão Mạnh thậm chí có ảo giác, cảm thấy nam nhân này từ sợi tóc đến móng tay, toàn thân trên dưới không có chỗ nào không lộ ra mùi máu tươi hải người, đây là một kẻ điên từ đầu đến chân, lấy giết chóc mà sống. Cho nên đám Tiết Phương thà rằng nội đấu trước cũng không muốn đi chọc giận kẻ điên này vào thời điểm vậy cánh chưa đầy đặn, còn chưa thể một kích tất sát.

Mãi đến hôm nay – Lão Mạnh nghĩ, lão đã chuẩn bị tốt.

Mọi sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông.

Trong cốc xao động, Quý chủ lang thang bên ngoài không về, Lão Mạnh không hề nhàn rỗi, trước mắt lão nắm chắc điều động bảy phần người trong cốc, cho dù nam nhân này thật sự có ba đầu sáu tay, cho dù y thật là thần công vô địch...

Triệu Kính không đáng lo, chờ thêm Tiết Phương rồi thu chìa khóa vào tay nữa là sẽ đại công cáo thành – vì thế Lão Mạnh lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Ôn Khách Hành, không chút hoang mang nói: “Thỉnh cốc chủ tỏ rõ.”

Tin tức đám Triệu Kính nội chiến dưới Phong Nhai sơn không chỉ truyền vào Thanh Trúc lĩnh, rất nhanh chóng, có người khác đem tin tức này truyền đến tai Hạt Tử trong trấn nhỏ, Hạt Tử đang ở trên trà lâu nghe một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi hát, nghe vậy nhú mày, cảm thấy việc này có chút hóc búa bất ngờ.

Bộ ngựa bắt ve, hần mới có thể làm chim sẻ đứng sau, nhưng bộ ngựa lâm trận lùi bước, muốn ném vuốt không làm, việc này cũng rất phiền toái.

Hạt Tử cân nhắc giây lát, thì thầm một hồi vào tai người tới, người tới lĩnh mệnh lui ra. Hần bốc một nắm hạt dưa, tâm tình khá tốt vừa ăn vừa dùng mũi chân đá một Độc Hạt bên cạnh, phân phó: “Hát hay lắm, thưởng – ồ, lão đầu kéo hồ cầm bên cạnh kia cũng không tệ, cùng thưởng.”

Tiểu cô nương cảm tạ tiền thưởng, đỡ gia gia run rẩy ôm hồ cầm thùng kia dậy, chậm chậm đi khỏi.

Đi ra ngoài cửa, lão nhân mới lấy quá nửa tiền thưởng vừa được đưa cho tiểu cô nương, mở miệng chính là thanh âm khàn khàn già nua cực kỳ, chậm chạp nói: “Hải tử ngoan, cầm mua chút quà vật đi, dưỡng giọng cho tốt.”

Tiểu cô nương khước từ: “Không thể đâu, gia gia, mấy ngày nay tiền người được vãn cho con, bản thân người phải làm thế nào?”

Thì ra hai người này không phải ông cháu thật, chỉ nghe lão đầu tử kia xua tay nói: “Khụ, cầm đi, cầm đi, ta một lão đầu tử, có hôm nay không ngày mai, cần tiền làm gì, ăn cháo là được, con còn có người cha bị bệnh, mau mau chữa khỏi mới có thể cùng con ra ngoài hát đúng không? Hơn nữa, nếu không có con hát hay, ai thèm xem một lão đầu tử như ta kéo đàn.”

Tiểu cô nương đỏ mặt, quả thật đang túng quẫn, liền luống cuống đứng đó, không biết phải làm gì cho được.

Lão đầu tử lại không cho cô cơ hội khước từ, ôm hồ cầm chậm chậm quay người đi. Vừa đến nơi không người, lão đầu tử giống như lập tức sẽ cười hạc tây du này mới đột nhiên có tinh thần, ánh mắt đục ngầu rời rạc ngưng tụ lại, đôi mắt sáng cực kỳ, lưng cũng thẳng, đầu còn mảy may bộ dáng lão đảo?

Y chính là Chu Tử Thư đang truy tung Độc Hạt, ban nãy Hạt Tử hạ giọng nói chuyện, người khác không nghe thấy, với nhĩ lực của Chu Tử Thư lại nghe rõ mồn một, y có phần bất ngờ, không nghĩ tới đám Triệu Kính còn chưa lên Phong Nhai sơn đã nội chiến, tình huống này càng phức tạp, chứng minh trong trận doanh đó lòng người không về một mối, chưa biết chừng có bao nhiêu kẻ tự ôm mưu mô chuẩn bị giở trò.

Hạt Tử vì bức bách bọn họ nhất trí với bên ngoài trước, phải thủ hạ Độc Hạt giả người trong Quỷ cốc ở bên cạnh âm thầm đánh lén, Chu Tử Thư khê nhú mày, y nghĩ đến tình huống của Ôn Khách Hành trong Thanh Trúc lĩnh lúc này, mấy ngày nay trong Quỷ cốc dường như trầm tịch khác tầm thường, tên họ Ôn kia sẽ không... xảy ra chuyện gì chứ?

Y bỗng nhiên muốn ném Hạt Tử ở đây, trực tiếp lên Phong Nhai sơn, nhưng dù sao cũng là Chu Tử Thư, ý nghĩ này chỉ lóe qua trong đầu rồi bị kiềm chế ngay – trước mắt thế cục rất loạn, trừ Hạt Tử, nhân sĩ các phương đều đã ở trong cục, tùy tiện chen vào ngược lại dễ dàng không thấy rõ, chẳng bằng đi theo Hạt Tử trước.

Người kia... y đã làm cốc chủ Quỷ cốc nhiều năm như vậy mà vẫn sống khỏe mạnh đủ tay đủ chân, chung quy nên có chút năng lực.

Ngón tay Chu Tử Thư vô ý thức lướt qua dây hồ cầm, phát ra một tiếng động rất khẽ, biến mất trong ngõ nhỏ.

Hạt Tử là có dự phòng mà đến, chuẩn bị ba mươi mấy Độc Hạt đi đánh lén đám Triệu Kính, đủ thấy hấn sớm có tính toán đục nước béo cò, cực kỳ xấu xa – bởi vì trên người hơn ba mươi kẻ này đều xăm hình mặt quỷ, màu xăm là hấn kiếm được từ tay Lão Mạnh và Tôn Đỉnh, có thể nói là lo trước tính sau.

Đám Triệu Kính vừa trải qua nhiều chuyện như vậy, Mạc Hoài Không suýt nữa đánh nhau với Mạc Hoài Dương, khó khăn lắm mới bị kéo lại, lòng người đang hoang mang, bỗng nhiên xuất hiện một đám khách không mời như thế, không kịp trở tay, đám hắc y nhân chẳng biết từ đâu chui ra cực kỳ giảo hoạt, vừa đánh vừa lui, không hề một mực dây dưa, đánh không được thì chạy, chẳng bao lâu lại nhân người ta thiếu chú ý mà chui ra.

Nam nhân mặt sẹo kia khều quần áo trên thi thể một hắc y nhân, mặt quỷ Hạt Tử trăm phương ngàn

kể làm ra liền bại lộ trước mắt bao người, Triệu Kính nhú mày nhìn hướng Mạc Hoài Dương nói: “Mạc chường môn, cũng đến lúc này rồi, vấn đề giữa chúng ta nên chờ tái nghị sau đi, ông đau vì mất ái đồ, chúng ta đều rất khó chịu, nhưng đây là lúc Trung Nguyên vô lâm sinh tử tồn vong, mong rằng Mạc chường môn lấy đại cục làm trọng!”

Mạc Hoài Dương ngẫm nghĩ, cảm thấy mình tạm thời không thể chống đối với “lúc Trung Nguyên vô lâm sinh tử tồn vong”, liền cam chịu hợp tác với Triệu Kính, đám anh hùng không biết đã trì hoãn bao lâu dưới Phong Nhai sơn rốt cuộc nhớ mình đến làm gì, Triệu Kính ra lệnh một tiếng, giết lên Phong Nhai sơn.

Vừa vặn Lão Mạnh vì đối phó Ôn Khách Hành đã điều quá nửa nhân thủ đến phụ cận Diêm Vương điện, quả thực để những đại hiệp này như vào chỗ không người. Đại chiến dưới sự xúc tác của Hạng Tử, rốt cuộc đã nổ ra.

Phía sau Diêm Vương điện, Ôn Khách Hành bị bao vây ba tầng trong ba tầng ngoài – y cười cười, cảm thấy Lão Mạnh như lâm đại địch thế này, thật sự là đánh giá mình không thấp, những kẻ vốn khiếp sợ uy nghiêm của cốc chủ còn ở bên cạnh y, thấy trận tượng này liền trở giáo, năm đó Ôn Khách Hành cũng giết lão cốc chủ như vậy.

Ở Quỷ cốc, nếu không phải thế lực ngang nhau, chỉ cần nhìn bề ngoài, một phương hơi yếu là lập tức sẽ có hàng loạt người trở giáo đến một phương khác, bởi vì “trung thành” chưa từng tồn tại, chỉ có sự phụ thuộc không thể không có của kẻ yếu với kẻ mạnh, một khi có người mạnh hơn xuất hiện thì kẻ trước kia sẽ chẳng còn ý nghĩa.

Ôn Khách Hành liếc qua cung tên trong tay nhân thủ gần nhất, nhượng mày nhìn Lão Mạnh nói: “Tiết Phương còn chưa tìm được, Triệu Kính còn ở dưới chân núi, loạn trong giặc ngoài như thế, người đã không chờ được muốn khai đao với ta sao?”

Y lại vẫn là bộ dáng không giết mình chút nào, không kích động chút nào, trong lòng Lão Mạnh càng không yên, bỗng nhiên cảm thấy Triệu Kính dưới chân núi cũng thế, Tiết Phương đến nay mất tích cũng thế, kỳ thật đều chẳng tính là gì so với nam nhân này.

Chính lúc này, một tiểu quỷ áo xám vội vã xông lên, lớn tiếng nói: “Họ Triệu dẫn người đánh vào rồi!”

Lão Mạnh không ngờ Triệu Kính có thể dẹp yên nguy cục nhanh như vậy, trực giác thấy có chỗ nào đó bất thường, nhưng không kịp ngẫm nghĩ, ngược lại là Ôn Khách Hành kéo dài giọng, khá vui sướng khi người gặp họa mà cảm khái: “Ôi, không được rồi, đây chẳng phải là lửa sém lông mày sao?”

Lão Mạnh nhú mày hít sâu một hơi rồi phất tay, tăng cung tiễn thủ trong cùng vòng vây nhìn nhau một cái, chậm rãi hạ thấp tên nhọn đang nhắm ngay Ôn Khách Hành, Lão Mạnh chấp tay với y, vẫn dùng giọng điệu cung kính nói: “Cốc chủ, trước mắt trong cốc đã tới tình cảnh này, ta thấy chúng ta nên lui một bước trước, giải quyết người đến rồi lại bàn kỹ chuyện của chúng ta?”

Đối phó người ngoài trước, lại trở về tiếp tục câu xé – Lão Mạnh không hổ là tên khôn, một khi trở mặt thì không còn đối trá, ngược lại trở nên thẳng thắn.

Ôn Khách Hành khoanh tay trước ngực, vẻ mặt xuân phong ấm áp nói: “Một tướng bại binh tù nhân như ta còn gì để nói đây?”

Khóe mắt Lão Mạnh co rút một thoáng, đưa tay nhường đường nói: “Mời cốc chủ.”

Diệp Bạch Y không hề đi theo họ, y cũng chẳng cảm thấy hứng thú, chỉ đặt Cổ Tương trên lưng ngựa, tự mình dắt ngựa, lưng đeo Long Bối, ôm cái hũ nhỏ, chậm rãi đi đến phương hướng tương phản, không bao lâu Cổ Tương liền tỉnh, nàng không hề hành động, chỉ tự bò dậy, ngấn ra giấy lát lại ngựa mặt nằm xuống nhìn không trung, bước ngựa xóc nảy, giống như trời cũng xóc nảy theo.

Đang nhìn thì nước mắt liền ngấm ướt tóc mai, nàng lại giống như vô tri vô giác.

Diệp Bạch Y quay đầu nhìn nàng một cái, khó được không nói gì, chỉ ghìim ngựa bảo: “Lau nước mắt đi.”

Cổ Tương cắn môi, qua một hồi mới thấp giọng nói: “Ta không khóc.”

Đang nói như vậy, nước mắt lại rơi xuống từng chuỗi như cố ý đối nghịch, nàng giơ tay lau một phen, lau rồi lại chảy, không làm sao lau sạch được, liền lau mắt hết lần này đến lần khác như vô ý thức.

Diệp Bạch Y vốn chẳng có lời gì để nói với một tiểu cô nương như vậy, thấy nàng như thế càng không biết phải làm sao cho được, nghĩ cả buổi mới nói cứng nhắc: “Không thì chúng ta cứ trở về nhật xác cho tình nhân của người.”

Y bản ý là an ủi Cổ Tương một chút, ai ngờ lại khiến nước mắt của nàng càng rơi tợn.

Thấy không hữu hiệu, Diệp Bạch Y nhíu mày, chỉ đành nói: “Đừng khóc nữa, ai mà không chết, nếu không... người nói xem phải làm thế nào?”

Cổ Tương ngồi bật dậy, nhảy xuống lưng ngựa, giơ tay áo vùi mặt vào đó như phải ngộp chết mình, rất lâu sau mới ngẩng đầu lần nữa, nói với Diệp Bạch Y: “Đám Chu Nhữ đang ở một khách điểm ngoại thành Lạc Dương, người đến tìm y đi.”

Nói xong quay người đi ngay.

Diệp Bạch Y gọi nàng lại, hỏi: “Người muốn đi đâu? Người đánh không lại tên đó đâu, ta khuyên người nên...”

Cổ Tương chẳng hề quay đầu, quật cương thẳng tắp lưng, lao đến phương hướng Phong Nhai sơn, thoát lên thoát xuống đã không còn thấy bóng dáng.

Diệp Bạch Y vô ý thức giơ tay, để lên sợi dây chuyền Sơn Hà lệnh nho nhỏ trước ngực, ngẩn ra một hồi, con ngựa bên cạnh hơi sốt ruột cọ mái tóc hoa râm của y một chút, y giống như mới hồi phục tinh thần, thở dài cúi đầu nhìn cái hũ nhỏ trong tay, trèo lên ngựa mà lẩm bẩm: “Trường Thanh à, ta đã tìm đứa con bất hiếu này về cho ngươi. Ngươi đừng sốt ruột, giờ ta sẽ nhờ người đưa nó về nhà cho ngươi.”

75. Chương 75: Chung Cực (thượng)

Triệu Kính một ngựa làm đầu, dẫn người giết lên Phong Nhai sơn, lớn tiếng nói: “Mọi người không cần lo lắng, Ác Quỷ chúng cũng chẳng qua như...”

Lão bỗng im bật, biến sắc ngẩng đầu nhìn về phương hướng Diêm Vương điện, chỉ thấy một đám tiểu quỷ áo xám nối đuôi nhau mà ra, lúc đi đường yên ắng không một tiếng động, chân giống như cách gió chưa hề hạ đất, nghiêm nghị đứng hai bên, đại kỳ mặt quỷ lạng yên mọc lên, tung bay phấp phật trong gió, tà dương mờ nhạt nhuộm nó như màu máu.

Một nam tử trường thân ngọc lập khoác trường y màu đỏ sậm đứng nghiêng nơi đó. Hai tay nằm trong ống tay áo rộng thùng thình, cúi đầu có phần thờ ơ, chẳng biết đang nhìn gì ngẩn người.

Triệu Kính khoát tay, mọi người cùng nhau dừng bước, đề phòng nghiêm ngặt mà nhìn người nọ, đôi mắt quét tới, Lão Mạnh đứng ở một điểm bên trong cơ hồ cũng bị người ta xem nhẹ, một mình nam tử hồng y kia thu hút mọi ánh mắt. Y giống như bị kinh động, chậm rãi quay người, lập tức cho tất cả nhìn thấy rõ ràng.

Triệu Kính thất thanh nói: “Là người?!”

Ôn Khách Hành nhướng mày, nhẹ giọng nói: “A, Triệu đại hiệp, lâu ngày không gặp.”

Triệu Kính trước kia từng gặp Ôn Khách Hành không chỉ một lần, bây giờ lại cảm thấy người này như đã đổi một cái hồn trong xác, nhìn thế nào cũng thấy quý dị, trong lòng hơi hoảng sợ, Ôn Khách Hành chậm rì rì đi xuống thềm đá, phảng phất hề đi một bước về trước đều mang theo áp lực bức người, Triệu Kính không cầm được lòng lui một bước, lại miễn cưỡng bản thân nhịn xuống, hỏi: “Người... Người là kia...”

Ôn Khách Hành “ừm” một tiếng, cực kỳ giỏi hiểu ý người mà giải thích: “Kẻ bắt tài tại hạ, chính là đầu lĩnh ác quỷ tội ác chồng chất trong miệng các vị, dĩ vãng có chỗ thất kính, mong rằng các vị thứ lỗi nhiều hơn mới được.”

Triệu Kính từng thấy y ra tay vài lần, biết công phu của y không tồi, nhưng cũng chẳng hề để ý đến một người trẻ tuổi như vậy, chỉ cảm thấy việc này hơi bất thường. Còn chưa đợi lão cẩn thận cân nhắc, phía sau đã có một người bay lên trời quát to: “Hay cho một tiểu tặc giả thần giả quỷ!”

Triệu Kính không kịp ngăn cản, chỉ thấy người nọ chính là một lão nhân Thanh Phong kiếm phái vai chữ

Hoài, tên là Mạc Hoài Phong. Triệu Kính thay đổi ý nghĩ, biết là đã gây ra chuyện Tào Úy Ninh, Mạc Hoài Không lâm trận triệt lui, đây là Mạc Hoài Dương đang tìm lại thể diện, tay thò ra một nửa liền yên lặng rút về, tính toán sống chết mặc bay.

Mạc Hoài Phong chẳng thèm quan tâm mình phải chăng đang ý lớn hiếp bé, không khách khí với người ta chút nào, trường kiếm ra khỏi vỏ tập kích Ôn Khách Hành như vũ bão. Chỉ thấy hồng y nam tử trong mắt mọi người vẫn không nhanh không chậm đi xuống thềm đá, chưa hề trốn tránh, giống như ngay cả độ dài của mỗi một bước cũng chưa biến đổi, Mạc Hoài Phong kia bỗng phát ra một tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế, cả người ngã sang bên.

Ôn Khách Hành vẫn buông hai tay bên người, trên mặt là ý cười không chút sứt mẻ, Triệu Kính lại không thấy rõ động tác của y như thế nào.

Mạc Hoài Phong ngã dưới đất, cả người không ngừng run rẩy, mấy tiểu quỷ áo xám lân cận di chuyển bao vây ông ta, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn nóng lòng muốn thử, lại không dám hành động, chỉ nhìn Ôn Khách Hành với đôi mắt trông mong.

Ôn Khách Hành nghiêng đầu nhìn họ một cái, vẫn nhỏ nhẹ nói: “Cũng là lúc này rồi, còn khách khí gì nữa?”

Đám Triệu Kính thoát tiên không rõ ý tứ của y, theo y hạ lệnh, đám tiểu quỷ đang vây Mạc Hoài Phong bỗng nhiên phát ra tiếng thét chói tai không giống người, bổ qua Mạc Hoài Phong không đường phản kháng, như một đám ấu đồng tụ lại chơi sâu, chẳng qua nháy mắt, Mạc Hoài Phong đã bị mổ bụng, cả người rời ra từng khúc, chết đến không thể chết thêm!

Mưa máu phun lên cao một trượng, đồng tử của Triệu Kính co rút – đây là ác quỷ chân chính!

Lúc này, Ôn Khách Hành đã đứng cách lão ngoài ba bậc đá, Triệu Kính rút cuộc không gắng gượng nữa, lui lại một bước dài, giờ ngang bình khí trước ngực: “Người... người dám...”

Ôn Khách Hành dịu dàng giải thích: “Triệu đại hiệp, ta thấy ngươi còn chưa minh bạch, ra khỏi Thanh Trúc lĩnh, đó là nhân gian, đến nhân gian rồi thì phải làm người đàn ông hoàng, mới có tiểu hài bị người khác ức hiếp, phải cứu, có mỹ nhân không cao hứng, phải dỗ, có người cho cơm ăn, phải trả tiền cơm, thấy người gặp nạn, phải giúp đỡ, đây là cái gì – đây là người. Nhưng đến chỗ chúng ta rồi thì không có con người, cái khuôn mẫu làm người đó...”

Y dừng một chút, quay đầu thoáng nhìn đám tiểu quỷ vừa nhuộm máu còn đang rục rịch, cười rộ lên, chìa một ngón tay lắc lắc trước mắt Triệu Kính, tiếp tục nói: “Đem đến chỗ chúng ta, ngươi nhất định phải chết, bởi vì chỗ chúng ta không có lão nhân, tiểu hài, nam nhân, nữ nhân, chúng ta chỉ có lệ quỷ, biết lấy mạng.”

Ôn Khách Hành không chút hoang mang giơ tay, tay áo hơi cuộn lên, từ trên cao nhìn xuống đám người này nói: “Ồi, ngài xem này, trong cốc nhiều năm chưa từng có khách lạ, ta vừa kích động là lầm lời ngay, Triệu đại hiệp là thần thánh phương nào, ở đâu cũng chẳng làm người, còn cần ta nhắc chút đạo lý này sao? Ngài nói có phải không?”

Mạc Hoài Dương bước lên, sắc mặt khó coi cùng Triệu Kính đứng sóng vai, thấp giọng nói bên tai lão: “Đơn đả độc đấu không phải đối thủ của yêu nhân này, cùng lên.”

Triệu Kính cười hỏ khó xuống, ánh mắt vượt qua Ôn Khách Hành, thấy Lão Mạnh đứng ở một điểm phía sau đại môn Diêm Vương điện, cùng với thần sắc khó hiểu trên mặt Lão Mạnh, trong lòng đại khái nắm được ý đồ của đối phương, đây là nhất tiễn song điêu. Nhưng giờ này khắc này, lão đã không còn đường lui, đành kiên trì gằm một tiếng bổ lên.

Đây như là một tín hiệu, hai phương đang đứng giằng co đồng thời nhận được, hỗn chiến bắt đầu.

Mà lúc này, Hạt Tử đã vòng đến một chỗ khác của Phong Nhai sơn, hẩn ngửa đầu nhìn Phong Nhai sơn núi non trùng điệp cây rừng xanh mướt, lẩm bẩm: “Đẹp, thật là đẹp, Phong Nhai sơn chính là một trong những thắng cảnh nhân gian, đáng tiếc... là mỹ nhân có gai, có thể ngắm từ xa mà không thể đùa giỡn – người thấy có đẹp không?”

Hắn hỏi một Độc Hạt che mặt bên cạnh, Độc Hạt hờ hững nhìn theo ánh mắt hắn, sau đó như là lĩnh nhiệm vụ gì, dứt khoát nói: “Vâng!”

Nụ cười trên mặt Hạt Tử liền mất đi một nửa, thất vọng nói: “Thật là chán.”

Độc Hạt hắc y che mặt kia lại nói: “Vâng!”

Giống như cái miệng đó chỉ biết nói mỗi một chữ như vậy, Hạt Tử chẳng còn hứng thú ngắm cảnh, lạnh mặt phân phó: “Họ hắn là đã động thủ, chúng ta hiện tại lên vừa vặn có thể kiếm lợi, khách nhân Lão Mạnh phí khoản lớn kia còn chờ muốn cùng ta nội ứng ngoại hợp kìa.”

Độc Hạt bên cạnh vẫn nói: “Vâng!”

Hạt Tử không để ý tới hắn, tự đi về phía trước, đám Độc Hạt có huấn luyện lập tức đuổi theo, quả thực không biết đây là một đám người thật hay là một đám rối.

Đi một đoạn, phía trước có một bóng xám lướt qua, hắc y Độc Hạt giờ móc nhưng bị Hạt Tử kéo lại, chỉ thấy tiểu quỷ kia ánh mắt gian tà đảo qua một vòng trước mặt đám người đen nghìn nghịt này, đại khái là không quét ra kết luận gì, bấy giờ mới chuyển hướng sang Hạt Tử nói: “Vô Thường đại nhân bảo ta ở đây đón Hạt chủ, mời bên này.”

Hạt Tử mỉm cười khom người nói: “Làm phiền.”

– Cho các vị biết, thế nào là dẫn sói vào nhà.

Trời dần tối, trước Diêm Vương điện thật như thập vạn u minh, thi hài chồng chất, tiếng hò hét kêu thảm

hết đợt này đến đợt khác, quân chi là người hay quý, đều không một kẻ có thể chỉ lo thân mình. Hồn chiến vừa bắt đầu thì không còn ai có thể khống chế được cục diện, ngay cả Lão Mạnh trốn sau Diêm Vương điện cũng nhanh chóng bị cuốn vào.

Tấm áo choàng đỏ sẫm của Ôn Khách Hành lúc này trở nên tươi đẹp cực kỳ, máu bắn đầy trên khuôn mặt xưng được là tuần mỹ, chẳng biết là của bản thân y hay là của người khác, nhưng y tựa như không biết mỗi mọt, không biết đau đớn, không thấy căng thẳng mảy may, còn chìa ngón tay nhẹ nhàng lau xương mảy một chút, lộ ra đôi mắt trắng đen phân minh, giống như thân ở thịnh điển gì, ẩn ẩn hàm chứa ý cười điên cuồng lại thoải mái.

Chẳng biết cuộc hỗn chiến này đã diễn ra bao lâu, Triệu Kính chỉ cảm thấy tim đập như sấm, trước mắt hóa đen từng đợt, còn đang căng rắng chịu đựng, sau đó lão thấy nụ cười của Ôn Khách Hành, trong lòng phát rét – lão cảm thấy người này giống như không hề muốn lập tức giết mình, như mãnh thú đối đãi con mồi nhỏ, nhất định phải chơi thống khoái mới chịu hạ một nhát mất mạng.

Triệu Kính thét một tiếng rồi lại bỏ lên, một đao chém đến ngực Ôn Khách Hành – đại khai đại hợp, như sóng đổ ra biển, đó là một trong những tuyệt kỹ thành danh của lão, kinh mạch trên tay bị chân khí dồn như phải nổ tung, đây là chiêu số bảo mạng, cũng là chiêu số liều mạng.

Đó là một kích dốc hết toàn lực mạnh như tia chớp, lấy thể vạn quân bổ tung núi cao biển rộng, Ôn Khách Hành “ồ” một tiếng, dường như hơi bất ngờ, với công lực của y mà không kịp hoàn toàn tránh né, y hơi chau mày, nghiêng người lại chỉ có thể tránh đi chỗ yếu hại, liền quyết tâm lấy bả vai máu thịt gượng chịu đao này, lưỡi đao kia cắt ngang vai y, Triệu Kính phun ra một búng máu, cực kỳ đau và cũng mừng như điên.

Song không thể xâm nhập một bước nữa, Ôn Khách Hành dùng hai tay nắm lưỡi đao, một luồng sức mạnh chấn rơi binh khí của Triệu Kính, lão đảo một bước, liều mạng thối lui, nhưng thật sự không thể cầm cự ngã nhào xuống đất.

Triệu Kính trước mắt tối sầm, núi non điên đảo, bên tai nổ ran không ngừng, sau đó một bàn tay bóp cổ xách cả người lão lên. Lão liều mạng mở to mắt, bắt gặp ánh mắt Ôn Khách Hành.

Chỉ nghe Ôn Khách Hành nói: “Người nhìn cho kỹ – người khác đều nói ta giống cha, là thời gian trôi qua, ta tự mình lệch đi? Hay là người có tật giết mình, lại không dám nhận đây?”

Triệu Kính ngơ ngàng nhìn y rất lâu rồi bỗng nhiên giã giụa dữ dội.

Ôn Khách Hành chậm rãi hít vào một hơi, thở than: “Người lâu như vậy không nhận ra ta, ta còn tưởng mình đã nhầm chứ, ha ha... Triệu đại hiệp, ba mươi năm trước Long Tước cùng một người thấy Dung Huyền giết vợ mang tội mà chạy, Dung phu nhân đem chìa khóa giao cho người kia, chỉ có mặt ba người họ, Dung phu nhân đã chết, Long Tước mãi đến chết cũng không nói ra người kia là ai, nhưng tung tích của chìa khóa lại bị tiết lộ, đến mức phu phụ người nọ rời khỏi giang hồ, mai danh ẩn tích trong một sơn thôn nhỏ, lo lắng hãi hùng gần mười năm, tránh thoát thể nhân, không thể tránh thoát ác quỷ, đây là chuyện thế nào?”

Triệu Kính chỉ cảm thấy nội tạng đau nhức từng đợt, bị bóp cổ không sao thở được, dùng tay bẻ những ngón tay Ôn Khách Hành như làm bằng sắt một cách phí công, hai mắt bắt đầu trợn ngược.

Ôn Khách Hành hãy còn nói: “Dung Huyền sau khi chết đi sống lại tính tình đại biến, việc này dễ dàng, nhưng có thể biến đến nông nổi địch ta bắt phân nhân tâm giết vợ sao? Dù là chó điên còn nhận được chủ nhân mà... Thế là ai làm? Là ai ép hỏi Dung phu nhân chìa khóa võ khổ không được mà giết người, là ai bởi vì có người đến mà hốt hoảng đào tẩu, là ai trốn trong tối, biết tiền căn hậu quả, là ai bản thân không có năng lực, liền đem tung tích của phu phụ Ôn Như Ngọc bán đứng cho...”

Triệu Kính đã bất động, Ôn Khách Hành đôi mắt ngơ ngàng, giống như không biết giờ là lúc nào mà buông tay, mặc thân thể lão ngã phịch xuống đất, sau đó nhất thời lại đứng ngẩn ra đấy.

Lúc này, Mạc Hoài Dương quyết đoán kịp thời, bắt lấy cơ hội đánh lén từ phía sau, nghe thấy tiếng gió, Ôn Khách Hành bấy giờ mới ngẩn ra, miễn cưỡng đề khí, đao của Triệu Kính lại kẹt trên vai, sức mạnh không lên nổi!

Lúc này, chỉ nghe một tiếng quát khê, một thanh tiểu đao lẳng không bay qua, đánh nghiêng kiếm của Mạc Hoài Dương, thiếu nữ mặt không còn chút máu lạnh lung lung đứng trước mắt Mạc Hoài Dương, ngắt từng chữ: “Ta nói rồi, ta phải giết người.”

Ôn Khách Hành sửng sốt một lúc lâu mới nói: “A Tương?”

Khuôn mặt lạnh lùng của Cố Tương bởi vì một câu này của y mà không gượng được nữa, nàng rơi nước mắt, chậm chậm chuyển hướng sang Ôn Khách Hành, gượng ra nụ cười, thấp giọng nói: “Chủ nhân, đồ cười ngài có thể bớt được rồi, Tào đại ca... Tào đại ca huynh ấy...”

Sau đó nàng nghẹn ngào quay đầu đi không nhìn Ôn Khách Hành, giống như không thấy y thì mình sẽ không yếu ớt, sẽ không ủy khuất.

Lúc này không trung vang lên một tiếng huyết, Lão Mạnh nhắm mắt lộ ra nụ cười thả lỏng – là Hạt Tử đến, lão biết mình đã thắng chắc, lại mở mắt ra, trong đôi mắt Lão Mạnh bỗng nhiên tăng vọt hàn quang – giờ đây Ôn Khách Hành đang đưa lưng về phía lão.

Lão nhẹ nhàng giơ tay, hàn quang lóe lên trong tay áo.

Cố Tương chỉ cảm thấy đôi mắt chưa khô lệ bị thứ gì đó đâm một cái, nàng tỉnh linh bổ lên ôm Ôn Khách Hành, hai người đồng thời ngã xuống đất.

Ôn Khách Hành mở to mắt, có lẽ khi đó chỉ là một chớp mắt, y lại cảm thấy dài đằng đẳng như đã qua trăm ngàn năm.

Y giơ bàn tay lúc ngã xuống theo bản năng đặt sau lưng Cố Tương, bên trên máu tươi đầm đìa – lưng

thiếu nữ như bị thứ gì đó nổ tung, y cơ hồ cảm thấy thoáng chốc vừa rồi mình đã đụng đến xương cốt và nội tạng của nàng.

“A... Tương?”

Đầu Cổ Tương ở trước ngực y, nàng cố gắng ngẩng lên, lộ ra nụ cười với y, hơi thở mong manh nói: “Chủ nhân, ta nói phải giết hần, là nói khoác, ta không có... bổn sự đó... ngài giết hần cho ta, ta chỉ cầu ngài lần này, ngài giúp ta... giết hần.”

Ôn Khách Hành chờ đến gập đầu, trên mặt Cổ Tương lộ ra vẻ đau đớn, nàng cảm thấy đau, cảm thấy toàn thân lạnh run, giống như tất cả độ ẩm đều tuôn ra từ sau lưng, đành túm chặt vạt áo Ôn Khách Hành như một tiểu cô nương, thấp giọng nói: “Ta chết cũng không sao, không sao... Tào đại ca khẳng định muốn cho ta sống tốt... nhưng mà ta, ta vẫn sống... không được... chủ nhân...”

Ôn Khách Hành đặt bàn tay đầm máu kia lên đầu nàng, ôn nhu nói: “Không gọi chủ nhân, gọi ca.”

Cổ Tương nỗ lực gượng ra nụ cười, nhưng nàng thất bại, tay chân đã không nghe sai sử, bắt đầu co rút, ánh mắt dần dần tan rã, miệng hãy còn nói: “Ca, huynh giúp muội... giết... hần... nha...”

Lão Mạnh dù sao cũng kiêng kỵ Ôn Khách Hành, một kích không trúng lập tức tránh lui.

Ôn Khách Hành chậm rãi đứng dậy, đặt bằng thân thể Cổ Tương, đưa tay rút thanh đao của Triệu Kính khỏi vai, nửa thân thể y đều chết lặng không còn sức lực, sát khí trên người lại nặng hơn.

Y nói như đọc thoại: “Được, ta giết hần cho muội.”

Mạc Hoài Dương thấy sự tình không ổn đã bỏ chạy mất tích giảo hoạt hơn cả cá chạch, Ôn Khách Hành nhìn quét đám người một vòng, dùng bàn tay còn có thể hoạt động túm một tiểu quỷ áo xám, ngắt từng chữ hỏi: “Người nhìn thấy kẻ cầm kiếm vừa rồi đứng bên cạnh họ Triệu kia chứ?”

Trong cổ họng tiểu quỷ phát ra tiếng “khực”, hần run rẩy chìa một ngón tay, chỉ một phương hướng, Ôn Khách Hành cười nói: “Đa tạ.”

Sau đó ngón tay dùng sức, đầu tiểu quỷ kia trong khoảnh khắc nát bét thành một đồng thịt vụn.

76. Chương 76: Chung Cực (trung)

Thất gia đang ở trên lầu, tay bưng một chén trà, gảy một đồng tiểu côn trên bàn, vẻ mặt nghiêm túc, giống như đang bói toán.

Đại vu lẳng lẳng ngồi đối diện, trên mặt thoáng có ý cười, nhìn y tự chơi tự vui, liền cảm thấy trong lòng bình tĩnh và khoái hoạt cực kỳ.

Chỉ nghe Thất gia “ồ” một tiếng mà nói: “Quê này... xem ra có chút thú vị.”

Đại vu hỏi: “Như thế nào?”

Thất gia liếc y một cái nói: “Không phải ngươi chê ta tính không chuẩn sao?”

Đại vu cười nói: “Ta nói vậy bao giờ?”

Thất gia bấm ngón tay tính: “Mười năm trước ở kinh thành, ta từng xem tướng tay cho ngươi, kết quả tiểu tử ngươi bảo ta toàn nói bậy bạ, chẳng dính tới rìa luôn.”

Đôi mắt Đại vu cong lên, lộ ra một chút biểu cảm hoài niệm, ôn nhu nói: “Phải, ta nhớ, ngươi nói đường nhân duyên của ta dài mà sâu, là một người cuồng đại chí tình chí nghĩa, trên đường tình tất nhiên đại cát đại lợi không gì kiêng kỵ, còn nói người mà lòng ta ngưỡng mộ cũng là một nữ tử trung trinh không đổi. Ta lúc ấy không tin, nhưng về sau thấy trừ ‘nữ tử’ có lệch thì vẫn đúng tám chín phần mười.”

Thất gia ngẩn ra, lông mi run khẽ, giống như hơi xấu hổ mà mượn cúi đầu uống trà tránh né ánh mắt y, miệng lẩm bẩm: “Tiểu tử ngươi nhớ rõ thật đấy.”

Ô Khê cười rộ lên, hỏi: “Ngươi tính cho đám Chu trang chủ sao, kết quả thế nào?”

Thất gia dừng một chút, cúi mắt quét một vòng trên những tiểu côn ấy, nói: “Trí đến tử địa mà sau đó sống, quả tượng nói...”

Y dường như muốn thao thao bất tuyệt một phen, nhưng nói đến đây thì chợt ngừng, nụ cười trên mặt khựng lại, nghiêng đầu nhìn xuống dưới lầu, Đại vu nhìn theo ánh mắt y, một nam nhân từ ngoài cửa tiến vào.

Đại vu cũng nhíu mày, nam nhân này... trên người giống như mang theo một thứ không thể nói ra, tóc bạc, lưng đeo một thanh trọng kiếm, tay còn ôm một cái hũ nhỏ, khoanh khắc vào cửa những người thừa thớt trong tửu lâu giống như đều tạm dừng một chút, ánh mắt đều bị y thu hút.

Nam nhân dường như cảm giác được điều gì, ngừng đầu giao tầm mắt với Đại vu.

Ánh mắt khựng lại, Đại vu “ồ” một tiếng, lẩm bẩm: “Là ‘Cổ Nhân Long Bối’, người này...”

Người tới chính là Diệp Bạch Y, y thoáng dừng bước, bỗng nhiên lập tức đi đến chỗ nhóm Đại vu hai người,

mở miệng hỏi ngay: “Nơi này có một người tên là Chu Nhứ chứ?”

Thất gia đánh giá người này, suy nghĩ nhanh chóng rồi hỏi: “Người chẳng lẽ là... Diệp Bạch Y?”

Diệp Bạch Y gật đầu, không mảy may khách khí ngồi xuống bên cạnh bảo: “Ta tìm Chu Nhứ.”

Thất gia nói: “Chu Nhứ đuổi theo Độc Hạt đi Phong Nhai sơn rồi, Diệp huynh có thể chờ ở đây, hoặc là có lời gì thì ta có thể nhắn cho.”

Diệp Bạch Y đánh giá y trên dưới một phen, nghĩ một chút mới hỏi: “Người là người tiểu tử họ Tào nói, có thể chữa khỏi cho tiểu quý Chu Nhứ kia?”

Thất gia chỉ Đại vu đáp: “Là y.”

Diệp Bạch Y dùng ánh mắt hơi sẫm soi nhìn Đại vu, Đại vu chỉ nhìn mái tóc bạc của y nói: “Đây mới là ‘Lục Hợp tâm pháp’ chân chính nhỉ?”

Y quay đầu, thấy Thất gia dáng vẻ khá hứng thú, liền kiên nhẫn giải thích: “Người luyện ‘Lục Hợp tâm pháp’ chỉ có hai con đường, hoặc là tẩu hỏa nhập ma hoặc là sẽ đi đến chung cực, chính là thần công thiên nhân hợp nhất, không phá không xây được.”

Diệp Bạch Y cười khẩy nói: “Trên đời không có thần công thiên nhân hợp nhất, con người nếu có thể không phân đây kia với trời thì sống cũng chẳng thú vị gì.”

Đại vu nhìn y một cái, tiếp tục nói: “Lục Hợp tâm pháp đến tầng đỉnh, có thể nói là có thần công độc nhất vô nhị, thậm chí không già không chết, nhưng cũng có một chỗ thiếu hụt, chính là từ đó không được ăn uống đồ nóng, nhất định phải quanh năm uống nước tuyết, ăn đồ lạnh qua ngày.”

Đại vu đang nói, ánh mắt Thất gia liền dừng trên người Diệp Bạch Y, người này đang cực kỳ tự tại tại súc một cái chén, rót cho mình một chén trà nóng, chậm rì rì đưa lên miệng, Đại vu nhìn y nói: “Với công lực của người, không nên đầu tóc bạc trắng, thân hiện tử khí, duyên có lẽ bởi vì rời khỏi Trường Minh sơn nơi cực lạnh, ăn uống đồ của thường nhân nhỉ?”

Diệp Bạch Y nhếch khóe miệng một cách cứng đờ, cười nói: “Tiểu tử, chờ người cũng sống đến tuổi ta thì sẽ hiểu được, dù là làm người sống một năm rồi chết, cũng hơn chán ở nơi đó làm hoạt tử nhân mấy trăm năm.”

Đại vu lắc đầu nói: “Ta sống tốt lắm, không đi luyện công phu hoạt tử nhân kia đâu.”

Diệp Bạch Y không hề để ý việc y vô lễ, chỉ nhìn nước trong chén, như nhìn xuyên qua nơi rất xa, ánh mắt hơi lập lờ, rất lâu mới nói: “Rất nhiều năm về trước, một bằng hữu của ta luyện công xảy ra sự cố, ta

muốn cứu y nhưng không có bản lĩnh như người, chỉ có một con đường này để đi. Sau đó y áy náy, liền dẫn lão bà bởi ta ẩn cư tại Trường Minh sơn, nơi đó có ngôi miếu đồ, người dưới chân núi không biết còn tưởng một cao tăng đắc đạo ở bên trong.”

Y dường như nói những lời đã giấu quá lâu, cho dù là hai người xa lạ bèo nước gặp nhau, cũng không nhin được trút hết một lần, trong lòng thầm nghĩ, nếu như còn không chịu nói, đời này chỉ sợ chẳng có cơ hội để nói nữa.

“Bằng hữu kia của ta là người cố chấp, kỳ thật chẳng có ý nghĩa gì hết, một nhà ba người đó cả ngày tới lui trước mắt, ta còn hiềm chướng mắt, ta dạy tiểu tử nhà y công phu, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, tiểu tử kia lại sinh tâm tư với Lục Hợp tâm pháp. Mẹ gã vốn không phải một nữ nhân hồ đồ, nhưng... rốt cuộc cũng là một người làm mẹ.”

Nói đến đây y buồn bã lắc đầu bảo: “Cũng không giấu lại, nếu là thứ tốt, ta còn có thể không cho gã sao, ta coi gã như là...”

Rồi không nói nữa, chỉ thở dài.

Đại vu nói tiếp: “Ba mươi năm trước, Sơn Hà lệnh từng xuất hiện một lần, người là sư phụ Dung Huyền?”

“Là ta.” Diệp Bạch Y gật đầu, “Ta chờ ở dưới chân núi không lâu, liền tìm đến lão trang chủ Tần Hoài Chương của Tứ Quý trang năm đó, đi truy tìm tung tích tiểu tử kia. Mà năm đó Tứ Quý trang vây cánh chưa đầy, năng lực cũng có hạn, chỉ tìm được thi thể Dung Huyền, ẩn ẩn chạm đến chuyện hậu nhân năm đại gia tộc và Lưu Ly giáp. Về sau điều tra đến đây gián đoạn, là bởi vì vị bằng hữu kia, Trường Thanh... y cảm thấy có lỗi với ta, lại đột nhiên gặp nỗi đau tang con, tâm bệnh nan y... người liền không xong.”

Đại vu gật đầu nói: “Hóa ra là vị Dung Trường Thanh Dung tiền bối kia.” Sau đó quay đầu giải thích cho Thất gia, “Dung tiền bối năm đó nhân xưng ‘Quý Thủ’, là danh tượng một thời, ‘Đại Hoang’ người cho tiểu hài và nhuyển kiếm của Chu trang chủ đều xuất từ tay vị tiền bối đó.”

Mặt Diệp Bạch Y vẫn cứng đờ, khóe môi lại nhếch lên nét cười, ngón tay bất giác vuốt ve mép chén, cười nói: “Là y, thanh nhuyển kiếm của tiểu tử họ Chu kia kỳ thật chính là ‘Vô Danh’ kiếm, kiếm vốn vô danh, qua tay ta mới sửa thành ‘Bạch Y’, chỉ là tiểu tử đó không biết hàng, sợ bản thân vẫn còn chưa biết đâu.”

Thất gia đột nhiên hỏi: “Sau khi Dung... tiền bối qua đời những năm này, chẳng lẽ người đều là sớm chiều đối mặt với Dung phu nhân sao?”

Nụ cười của Diệp Bạch Y bỗng nhiên biến thành hơi cay đắng, nói: “Không hề, Trường Thanh đã chết, ta không biết nàng ấy vì sao còn phải ở trong cái quan tài sống đó với lão bất tử ta đây, ta và nàng cũng chẳng có chuyện gì để nói, bình nhật ta luyện công của ta, nàng sống cuộc sống của bản thân nàng, ban đầu còn có thể gật đầu, không có chuyện thì tìm chuyện hàn huyên vài câu, sau đó... sau đó thì thật sự chẳng nói gì với nhau, tính ra thì hai ta có mười mấy năm chưa từng nói một câu.”

Thất gia cầm tiểu côn bói toán nhẹ nhàng gõ lên chén trà, không nói gì.

Diệp Bạch Y uống một hơi cạn chén trà nóng rồi đứng dậy, đặt cái hũ nhỏ trên tay lên bàn, nói: “Ta không quay về nữa đâu, các người đã muốn cùng tiểu tử họ Chu lên Trường Minh sơn, vậy thì giúp ta đưa Dung Huyền và vợ về, để bọn họ một nhà bốn khẩu bên nhau đi.”

Y nói xong quay người đi ngay, Thất gia bỗng nhiên gọi lại, hỏi: “Diệp huynh, mấy năm nay, người có từng buông người kia xuống chưa?”

Diệp Bạch Y quay đầu nhìn y một cái, nhàn nhạt nói: “Chưa bao giờ cầm lên, luận gì đến buông xuống?” Nói xong đeo trọng kiếm rảo bước rời khỏi – Trường Thanh, ta cuối cùng đã đem con trai người trả lại cho người, các người một nhà đoàn tụ đi, để Long Bối bồi ta, kiếp sau... giang hồ không gặp lại nữa.

Về đi thôi, ta về nơi nào.

Lại nói trên Phong Nhai sơn, chính vào lúc mọi người đều đã cạn lực, đoàn người bỗng nhiên xuất hiện giống như từ trên trời giáng xuống, cầm đầu chính là một người trẻ tuổi mặc lăng la tơ lụa, một đám Độc Hạt đen nghìn nghịt đi theo sau.

Lúc này, nam tử mặt sẹo bên cạnh Triệu Kính bỗng nhiên đi ra, quỳ một gối nói với Hạt Tử: “Chủ thượng.”

Đáng tiếc Triệu Kính đã chết rồi, bằng không nhìn thấy tình cảnh này, chẳng biết nên làm sao cho được. Hạt Tử gạt đầu, ánh mắt đảo qua nơi đây, vừa lòng thỏa ý phát hiện, ba vị khách hàng của hắn, Triệu Kính, Tôn Đình, Lão Mạnh, trước mắt đã chết hai rưỡi, chỉ còn lại Lão Mạnh nửa người đầy máu, vẻ mặt thoải mái vui mừng không xiết nhìn mình.

Hạt Tử lạnh lùng cười rộ lên, âm dương quái khí nói: “Các vị anh hùng hảo hán, biệt lai vô dạng nha.”

Nụ cười trên mặt Lão Mạnh đột nhiên cứng đờ, tro mắt nhìn Hạt Tử vung tay, đám Độc Hạt hắc y phía sau nối đuôi nhau mà ra, lại bao vây hết nơi này, giận dữ nói: “Hạt chủ có ý gì đây?”

Hạt Tử cười nói: “Thu lợi tức.”

Sau đó hắn cao giọng cười rộ, chỉ cảm thấy giữa đất trời chẳng còn ai cao mình hơn mình, quần chi chính tà hai phái người chết ta sống, còn không phải đều bị mình đùa bỡn trong tay.

Hắn đắc ý quá mức, không nghĩ đến trong Độc Hạt dần theo còn có một kẻ không nghe điều phôi.

Chu Tử Thư một ngày trước khi đám Độc Hạt lên đường bắt lấy cơ hội thay mặt đổi đào làm một Độc Hạt bên cạnh Hạt Tử, cũng coi như mạo hiểm, may mà Hạt Tử này không chế dục quá mạnh, người của hắn ngày thường chỉ biết nói “vâng” là được. Vốn định ở gần Hạt Tử, đến lúc đó có thể tiện giải quyết,

nhưng ai biết vào cuộc rồi quét mắt nhìn lại không thấy bóng Ôn Khách Hành!

Chu Tử Thư im lặng như người ẩn hình, bất động thanh sắc xen lẫn trong Độc Hạc, dò mắt tìm kiếm tứ xứ, bỗng nhiên mắt y phút chốc mở to – y liếc thấy một bóng dáng quen thuộc sau một tảng cự thạch, là... Cỗ Tương?

Tim Chu Tử Thư bỗng dưng đập nhanh, nháy mắt trong đầu lướt qua các loại khả năng, Cỗ Tương sao lại ở đây, nàng bị thương? Ôn Khách Hành đã chạy đi đâu rồi?

Y hít sâu một hơi, cố kiềm chế mình, cẩn thận rút khỏi đám người mà lẻn ra sau cự thạch kia, chậm rãi cúi xuống, đứng chờ một hồi mới khom lưng, ngón tay khẽ thử hơi thở của thiếu nữ – y biết mình làm như vậy hoàn toàn vô nghĩa, thân thể Cỗ Tương đã lạnh ngắt, trên khuôn mặt nói được cười được kia không còn sức sống.

Hồi lâu Chu Tử Thư mới thẳng lưng, thở ra một hơi đang ngộp trong ngực, xé phăng che mặt và dịch dung, lòng nói gặp quỷ rồi, Ôn Khách Hành y đã đi nơi nào?

Mà cùng lúc đó, Hạc Tử đã đắc ý xong cũng không khỏi sửng sốt, hắn cũng phát hiện nơi này không hề có cốc chủ Quỷ cốc kia.

Điều Tử Quỷ Tiết Phương đến tình cảnh hiện giờ mà vẫn có thể không xuất hiện, Quỷ chủ lại chẳng thấy bóng dáng – đây giống như một đám mây đen bao phủ trên đầu Hạc Tử.

Hắn càng nghĩ càng lo lắng, càng cảm thấy mọi người còn lại ở đây không đáng lo, vì thế gọi một Độc Hạc, căn dặn một phen như thế như vậy, muốn đích thân dẫn người đi lục soát Phong Nhai sơn.

Người hăn kiên ky, nếu như không nhìn họ chết trước mặt thì trong lòng nhất định khó yên.

Mạc Hoài Dương còn tưởng mình đã đào thoát, lão chạy trên Phong Nhai sơn nửa canh giờ, mới định thở phào thì bỗng nhiên bên tai vang lên một tràng sột soạt, Mạc Hoài Dương ngẩng phắt đầu, lập tức sợ tới mức phải lui ra sau một bước dài.

Ôn Khách Hành tựa như Diêm vương sống, chậm rãi từ một chỗ khác trong rừng thông thả bước ra, chỉ dùng một tay cầm thanh kiếm chẳng biết nhặt từ tay người chết nào, mũi kiếm kéo trên mặt đất, từng bước đi tới.

Miệng nói: “Mạc chưởng môn, tại hạ được người ủy thác, đến tiễn người một đoạn đường, mời.”

Y cứ đi một bước là ống tay áo tả tay kéo lê dưới đất lưu lại một tia máu nhỏ, tư thế đi hơi kỳ quái, dường như là cố lê nửa bên thân thể hành động bất tiện, khi nói chuyện một vết thương nhỏ trên mặt bị bực ra, lại chảy máu, Ôn Khách Hành nhẹ nhàng liếm sạch sẽ vết máu rơi xuống kia, từng bước một đi tới.

Mạc Hoài Dương cắn răng – lão biết Ôn Khách Hành là nỏ mạnh hết đà, cóc chủ Quỷ cóc chẳng lẽ vẫn là thần sao? Một mình y bị mấy đại cao thủ vây công mấy canh giờ, lại trúng một đao Triệu Kính chém trước khi chết, người khác sớm nên nhắm mắt nhắm mắt rồi, không tin y còn có năng lực gì.

Nhưng cho dù nghĩ như vậy thì chân lại vẫn hơi run rẩy.

Ôn Khách Hành nghiêng đầu, khẽ cười rộ. Mạc Hoài Dương bỗng nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, Thanh Phong kiếm trong tay các đời chưởng môn ra khỏi vỏ, sử dụng học cả đời, giở kiếm chiêu kín bưng không một kẽ hở.

Ôn Khách Hành ra chiêu, y chỉ có một tay không hề lưu loát, chiêu này cực kỳ ngưng trệ, thanh kiếm sứt mẻ trong tay lại bị Thanh Phong kiếm giáo thành vài đoạn, Mạc Hoài Dương thầm vui vẻ, trở tay tước đến cánh tay giữ kiếm của y, nhưng mà người trước mắt lại chỉ còn một cái bóng, bỗng chốc không thấy nữa.

Trong lòng Mạc Hoài Dương thầm kêu to không tốt, ngay sau đó cổ lại chợt lạnh, cả người cứng đờ.

Một đoạn kiếm trong tay Ôn Khách Hành kẹt trên họng lão, ngón tay lạnh lẽo dường như chạm đến da lão, Ôn Khách Hành thở dài mà nói nhỏ: “Ta không còn sức lực.”

Sau đó tay đẩy ra trước, máu trên cổ Mạc Hoài Dương bắn thật xa, toàn thân run rẩy ngã xuống đất, trong họng phát ra tiếng “khục”, rất nhanh chóng chảy cạn máu rồi bất động.

Ôn Khách Hành dường như không đứng được nữa, thoáng lão đảo rồi ngã ngồi xuống đất, trong lòng ngỡ ngàng nghĩ, xin lỗi A Tương, để kẻ này chết dễ dàng như vậy.

A Tương, một tiểu nha đầu phiền người như vậy... mười mấy năm qua không thấy mặt trời, vật sống duy nhất bên cạnh y, mất rồi.

Nơi không xa có tiếng bước chân truyền đến, chỉ nghe một thanh âm quen thuộc nói: “Chẳng trách không thấy cóc chủ, hóa ra ở đây hóng gió.”

Ôn Khách Hành cảm thấy mình nên đứng lên giết kẻ này, sau đó sống tiếp, nhưng y bỗng nhiên chẳng còn một chút sức lực nào, chỉ cảm thấy một mối, chờ đợi quay đầu nhìn hướng Hạt Tử đang cười không có hảo ý.

Hai mươi năm nhẫn nhục, chuyện muốn làm hiện giờ đều làm thành, thế là phải chết ở đây sao?

77. Chương 77: Chung Cực (hạ)

Cho dù Ôn Khách Hành biến thành dáng vẻ thảm hại không thở nổi, Hạt Tử vẫn dừng lại ở nơi cách y hai trượng, tươi cười đứng đó, tấm tắc lấy làm lạ: “Không thể ngờ ôi thật không thể ngờ.”

Ôn Khách Hành lại cũng có thể gượng ra nụ cười, nhẹ giọng hỏi: “Không thể ngờ cái gì?”

Hạt Tử lắc đầu nói: “Quý chủ, phong quang ra sao, năng lực ra sao, lại có lúc rơi xuống nông nỗi này, chuyện trên thế gian ai mà nói chuẩn được đây?”

Ôn Khách Hành hít vào một hơi giống như chỉ có thể đến ngực cho nên thanh khí cực yếu đáp: “Câu này Hạt Tử huynh nói quá không đúng, ta thành Quỷ chủ tám năm, chưa bao giờ được ngủ một ngày yên ổn, phong quang gì chứ?”

Hạt Tử ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: “Đúng thế, không sai, người như chúng ta ngược lại không có cuộc sống vô ưu như phàm phu tục tử.”

Ôn Khách Hành nhìn vị siêu phàm thoát tục này khẽ cười nói: “Ta không dám đánh đồng với Hạt Tử huynh kinh thiên vĩ địa, ta ngủ không ngon chẳng qua là bởi vì sợ người khác giết ta thôi, hiện tại... cuối cùng khỏi cần sợ nữa.”

Hạt Tử gật đầu nói: “Không sai, người sắp chết rồi, đương nhiên khỏi cần sợ chết nữa.”

Ôn Khách Hành đột nhiên hỏi: “Lão Mạnh – người đã giết hấn?”

Hạt Tử cười nhạo một tiếng nói: “Ta không giết hấn, chẳng lẽ chờ hấn tới giết ta? Quý chủ, lão nô tài trung tâm cảnh cảnh kia chính là một lòng muốn trí người vào chỗ chết, người tội gì quan tâm hấn kia chứ?”

Ôn Khách Hành nghe vậy gật đầu, lại hỏi: “Trong cốc... còn lại bao nhiêu người sống?”

Hạt Tử cảm thấy y lo lắng thật sự dư thừa, song vẫn nói: “Còn bao nhiêu người sống, vẫn cần phải nói sao? Họ Triệu xử lý một nửa, một nửa thương binh còn lại tự nhiên rơi vào tay ta – không thể ngờ Quý chủ trạch tâm nhân hậu như vậy, bản thân cũng chưa lo được mà còn nghĩ chuyện chết sống của người trong cốc. Các đời Quý chủ... người đúng là kẻ có tình có nghĩa nhất.”

Ôn Khách Hành nở nụ cười im tiếng, nét mặt hơi kỳ quái, lại vẫn bình tĩnh nói: “Hạt Tử huynh, ác quỷ dù gần chết thì cũng là ác quỷ, chỉ sợ không dễ đối phó.”

Hạt Tử không chút để ý nói: “Dưới tay ta có cả đồng tử sĩ, chết mấy chục mấy trăm chẳng tính là gì, ta không quan tâm.”

Ôn Khách Hành nhắm mắt, miệng nói: “Được, Hạt Tử huynh thật quyết đoán, thủ bút thật mạnh, không hổ là một thể hệ kiêu hùng... Lão Mạnh à, chỗ đáng buồn nhất của người ta không phải gì khác mà chính là rõ ràng thân ở trong cục, lại luôn cho mình là người nắm giữ, chẳng phải rất buồn cười sao?”

Mấy chữ cuối cùng chỉ nhìn thấy môi y mấp máy, cơ hồ khó mà nghe rõ, Hạt Tử thấy thế, giống như đã yên tâm, bước lên một chút, tán đồng: “Không sai, Quỷ chủ là người nhìn thoáng – đưa móc của người cho ta.”

Hắn giơ tay, lập tức có người đưa binh khí, Hạt Tử thu lại nụ cười, nhìn Ôn Khách Hành đang dựa lên cây hành động đã khó khăn mà nói: “Người như Quỷ chủ, nên do ta tự mình động thủ, mượn tay người khác thì không khỏi bất kính.”

Rồi hắn hoành móc trước ngực, chậm rãi bước lên trước, thấp giọng nói: “Trên đường Hoàng Tuyền, mời Quỷ chủ đi trước một bước.”

Nói xong liền giơ móc kia lên cao, Ôn Khách Hành mở mắt bình tĩnh nhìn hắn, trong đôi mắt đen kịt dường như là một ao nước tù, giống như người sắp chết chẳng phải là y.

Bỗng nhiên Hạt Tử chỉ cảm thấy một luồng kinh phong từ bên cạnh kéo đến, sát ý kia rõ ràng quá mức, hắn bị sát khí kích thích dựng thẳng lông tơ, hét lớn một tiếng giơ móc lên cao ngăn chặn, người tới là một hắc y nhân ăn mặc kiểu Độc Hạt nhưng chưa hề che mặt, tay cầm một thanh nhuyễn kiếm, lại né được móc, quần lay tay Hạt Tử như giò bắm xương, Hạt Tử kêu thảm một tiếng, cánh tay bị nhuyễn kiếm quần lên rơi khỏi người hắn.

Mấy Độc Hạt phía sau Hạt Tử thấy thế lập tức có huấn luyện mà vây lên, chỉ nghe một tràng “leng keng” khiến người ta hoa cả mắt, nháy mắt hết thấy kết thúc: một người đứng mấy người nằm, vô luận chết sống, mỗi một người nằm đều bị tước đi một cánh tay cầm binh khí.

Ôn Khách Hành thấy rõ người tới, lại bỗng nhiên thở dài, thấp giọng nói: “Đồ ngốc, người đến làm gì?”

Chu Tử Thư dùng khoeo mắt liếc y một cái, cười lạnh nói: “Đến nhặt xác cho kẻ điên người thôi.”

Thất khiếu tam thu đỉnh trên người Chu Tử Thư bị thuốc của Đại vu áp chế, lúc này công lực đã khôi phục đến chín thành thời kỳ toàn thịnh, dù là chính diện đơn đả độc đấu Hạt Tử cũng không thể là đối thủ, huống chi y vừa rồi ra tay có thể nói là âm thầm đánh lén.

Y chuyển hướng sang Hạt Tử, mũi Bạch Y kiếm hơi cúi xuống, thoáng cứng nhắc nói: “Người của ta mà người cũng dám động?”

Ôn Khách Hành ngơ ngác nhìn bóng lưng y che trước mặt mình, ngón tay buông xuống đất lại hơi run rẩy.

Hạt Tử đau đến mức sắc mặt trắng bệch, song vẫn gượng ra nụ cười, miễn cưỡng nói: “A... là Chu huynh, lại không biết Chu huynh đại giá quang lâm, lỗi của ta.”

Hắn âm thầm nhìn hai người một cái, phát tay nói: “Cao thủ ở đây, ta không tự tìm khó chịu nữa, chúng ta non xanh còn đó, nước biếc chảy dài – triệt!”

Mấy Độc Hạt còn sống lồm cồm bò dậy, nhanh chóng bỏ chạy theo Hạt Tử, Chu Tử Thư lại không đuổi theo, chỉ quay người nhìn Ôn Khách Hành.

Ôn Khách Hành ánh mắt lóe lóe, nhưng chỉ cười nói: “Người nên cẩn thận làm...”

Y còn chưa dứt lời, ánh mắt Chu Tử Thư chợt khựng lại, quay người Bạch Y kiếm trong tay vẽ nên một kiếm hoa đẹp đẽ, “keng” một tiếng đục trúng thứ gì đó, kế tiếp trong cánh rừng phía sau chợt có tiếng rên, Chu Tử Thư lắc đầu thở than: “Chiêu số đồng dạng, dùng hai lần với cùng một người, gọi là Độc Hạt kỳ thật chỉ biết tam phủ tử như vậy thôi sao? Chỉ bằng cái này mà cũng xứng đánh đồng với Tứ Quý trang?”

Ôn Khách Hành si dại nhìn y một hồi, cười rộ lên rồi bỗng nhiên vươn tay tóm trên không một phen.

Chu Tử Thư nhú mày hỏi: “Người làm gì thế?”

Ôn Khách Hành thấp giọng nói: “Trên người người... có ánh sáng, ta bắt lấy xem thử.”

Chu Tử Thư hơi nhướng mày, hai tay khoanh trước ngực, dựa lên một gốc đại thụ, đột nhiên hỏi: “Kỳ thật... không có Điều Tử Quỷ Tiết Phương gì nhỉ?”

Ôn Khách Hành liền cười rộ, y vẫn si mê nhìn ngón tay mình, hơi buông lỏng một chút, giống như có thứ gì đó sẽ rỉ ra từ trong bàn tay trống không, thanh âm vẫn cực thấp, hơi thở nhẹ như tơ nhện, giống như có thể gián đoạn bất cứ lúc nào, nói: “Người nhìn ra rồi.”

“Thế chìa khóa chân chính đâu?”

“Mất rồi, bị ta ném từ trên đỉnh núi xuống.” Ôn Khách Hành nheo mắt, chậm rãi nói.

Chu Tử Thư gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy dở khóc dở cười – không có chìa khóa, có Lưu Ly giáp cũng uống công, trên Phong Nhai sơn tranh đến người chết ta sống, những kẻ cuối cùng đem mình tranh thành thi thể đến chết cũng không minh bạch, thứ họ tranh đoạt kỳ thật là một đồng phế phẩm.

Ôn Khách Hành nhẹ nhàng nói: “Ta dùng ba năm âm thầm bồi dưỡng Tôn Đỉnh, bằng không một mãng phu bần lương không thể trát tường như vậy, dựa vào cái gì mà có thể ngang vai ngang vế với Vô Thường Quỷ và Điều Tử Quỷ?”

“Sau đó vào lúc họ tranh đấu đến sục sôi, người dẫn dụ Điều Tử Quỷ đi trộm chìa khóa.”

Ôn Khách Hành cười rộ lên, nhỏ giọng biện giải: “Ta không có, là chúng đều muốn mà thôi – ba mươi năm trước, đám ác quỷ lớn nhỏ trong Quỷ cốc đã bắt đầu thêm nhỏ dần vô khối, Lưu Ly giáp phân thuộc năm đại gia tộc, đám ác quỷ vây cánh chưa đầy, không dám manh động, chỉ có thể xuống tay từ chìa khóa.”

Y quay đầu đi ho khan đôi tiếng, thoáng có tơ máu, Ôn Khách Hành nhẹ nhàng đưa tay lau đi tơ máu trên mặt rồi nói tiếp: “Năm đó, Dung phu nhân đem chìa khóa giao cho cha ta, họ đều cho rằng ở đó chỉ có ba người bọn họ, Dung phu nhân đã chết, Long Tước giữ vững bí mật này đến chết, nếu là như thế thiên hạ đã thái bình, không tốt sao?”

“Còn có người thứ tư?” Chu Tử Thư nhú mày, nhanh chóng phản ứng lại hỏi, “Là Triệu Kính? Hẳn... năm đó không có thực lực, lại không thể mở miệng với người trong chính phái, liền âm thầm liên hợp Quỷ cốc?”

“Đại khái thế – dù sao chúng đều đã chết.” Ôn Khách Hành cười lạnh một tiếng, trầm mặc rất lâu mới hít sâu một hơi nói: “Buồn cười là, đám Dung phu nhân vì bảo mật, đến cuối cùng cũng không cho cha ta biết chìa khóa giao cho ông là cái gì, cha ta chỉ cho rằng là một thứ hết sức quan trọng lại không thể mất, liền dẫn mẹ ta trốn vào một tiểu thôn, trốn suốt mười năm... Nhưng mà, năm ấy ta chín tuổi, trong thôn đã xảy ra một chuyện rất không may mắn, một con cú mèo...”

“Được rồi.” Chu Tử Thư mở miệng ngắt lời y, trầm mặc một hồi lại mềm giọng nói: “Được rồi, cũng đã nhiều năm như vậy, người đừng...”

Ôn Khách Hành vẫn tự nói: “Cha mẹ ta cảm thấy là họ liên lụy người trong thôn, muốn tử chiến đến cùng với chúng, chỉ là muốn đưa ta đi ngay trong đêm, ta không yên tâm, không biết lượng sức lén chạy về. Ta nhìn thấy...”

Y thở dài, chậm chậm ngẩng đầu, nhìn ánh mặt trời xa vời ảm đạm, nói: “Ta nhìn thấy, thân thể cha ta, đứt thành hai đoạn, mẹ ta ngã bên cạnh, tóc tán loạn, quần áo cũng không nhìn ra màu sắc ban đầu, gương mặt máu thịt lẫn lộn, mũi bị tước đi, hình dáng ngũ quan đều không nhìn ra nữa, trên người bị một cây thương xuyên từ trước ngực đến sau lưng, từ dưới xương hông đập mà qua, người biết ta làm sao nhận ra bà chứ?”

Chu Tử Thư yên lặng nhìn y không nói gì.

Ôn Khách Hành liền nói: “Ta hồi nhỏ đã thích mỹ nhân, cảm thấy mẹ ta là đại mỹ nhân đệ nhất đẳng trong thiên hạ, thích bám lấy bà, bảo bà cõng ta, nhìn quen xương hông đập sau lưng bà, thế là chết cũng không quên.”

Chu Tử Thư nói: “Chìa khóa rơi vào tay Quỷ cốc như vậy, người lại làm cách nào...”

“Ta?” Ôn Khách Hành nhướng mày, chợt cười rộ, thanh âm càng lúc càng lớn, cuối cùng trong cổ họng lại phát ra tiếng như nước nổ, đã không biết đây rốt cuộc là khóc hay cười, “Ta sao? Ta trên đường ngã bao nhiêu lần, đã sớm bán như con khỉ bần, nháy mắt đám ác quỷ ấy nhìn qua, ta cho rằng mình sắp chết, ngây ngốc đứng đó, một kẻ đến bắt ta, ta theo bản năng cắn hấn, hấn kêu lên một tiếng, nói ‘đó là một đứa điên’. Những kẻ chung quanh đều cười rộ, có một nữ nhân nói phải lột da ta, về làm một chiếc áo da

người, ta sợ cực kỳ... liền nghĩ một biện pháp.”

Yết đầu Chu Tử Thư hơi động, y nhủ mảy nhưng rốt cuộc không nói gì.

Trời đã tối, bốn phía yên tĩnh cực kỳ, Ôn Khách Hành lại ho khan đôi tiếng, thấp giọng nói: “Ta ấy à, ngay trước mắt bao người, đi đến nằm bò xuống đất, cắn thi thể cha ta từng miếng, rất không dễ cắn, phải xé cả buổi mới được, sau đó đem máu thịt của ông nuốt vào bụng... Cũng coi như, lưu một chút niệm tưởng cho bản thân, ta không phải vốn là cốt nhục của ông sao? Họ nhìn ta, rồi từ từ không cười nữa, cuối cùng nam nhân bị ta cắn kia làm chủ, nói ta trời sinh chính là tiểu quỷ, không nên ở lại nhân gian, liền dẫn ta về Quỷ cốc.”

Chu Tử Thư cúi xuống, đặt một tay lên má y, có lẽ là mất máu cho nên ánh mắt Ôn Khách Hành hơi rời rạc, da lạnh như băng, cảm thấy ẩm áp bất giác nghiêng đầu cọ lòng bàn tay người nọ một chút, nói gần như không tiếng: “Ta ở nơi này suốt hai mươi năm, mười hai năm đầu là liều mạng sống sót, liều mạng bò lên trên, liều mạng... Tám năm sau, rốt cuộc đã bò lên, liền chuẩn bị đại sự của ta.”

Chu Tử Thư nói: “Người âm thầm giúp đỡ Tôn Đỉnh, bức Điếu Tử Quỷ đến tuyệt cảnh, dụ hắn đi đánh cắp chìa khóa, bám đuôi đến giết hắn, sau đó xử lý thi thể hắn lẫn chìa khóa, tạo thành giả tượng Tiết Phương trốn đi, khiến Quỷ cốc dốc toàn bộ lực lượng truy sát Tiết Phương, nhìn Tôn Đỉnh và Lão Mạnh tự ôm tâm tư, nhìn họ...”

Ôn Khách Hành ngắt ngang: “Trên đời này, thứ có thể hủy quỷ vực, chỉ có một loại.”

“Là lòng người.”

Ôn Khách Hành bỗng nghiêng mặt đi, ho tê tâm liệt phế, nội tức quay cuồng một trận, cảm giác ngạt thở theo đó ồa lên, thỉnh thoảng một bàn tay áp trên hậu tâm, một luồng nội lực nhu hòa nháy mắt tan trong bảy kinh tám mạch, thần chí hơi thanh minh một chút.

Chu Tử Thư thấy y đã dịu được một hơi, tức khắc thu công, nhẹ giọng nói: “Người thoát lực rồi, có điều ngoại thương khá nghiêm trọng, phải băng bó cầm máu, bằng không ta không dám giúp người vận hành nội lực.”

Y nhìn vào mắt Ôn Khách Hành nói: “Ta hỏi người, người có muốn sống không?”

Ôn Khách Hành trầm mặc nhìn y rất lâu rồi hỏi: “Người sẽ đi chứ?”

Chu Tử Thư mỉm cười lắc đầu.

Ôn Khách Hành liều mạng cắn răng một cái, nắm lấy tay y gượng nhồm dậy: “Sống-” y nói, “Ta vì sao không muốn sống, ta vì sao không thể sống?! Những kẻ vô liêm sỉ, đại gian đại ác trên thế gian này đều đang sống, ta vì sao, ta vì sao không thể sống... ta cứ muốn...”

Một hơi này rồi cuộc khó lòng nối tiếp, thân thể chợt lão đảo, thở dốc không ngừng, Chu Tử Thư thở dài phong huyết đạo của y, ôm cả người y lên mà đi xuống núi.

Y đưa Ôn Khách Hành toàn thân nhuộm máu đến trấn nhỏ, nán lại đủ hai ngày, Ôn Khách Hành mới tỉnh táo lại, miễn cưỡng có thể ăn uống một chút. Lại qua mấy ngày nữa, Chu Tử Thư liền thuê một chiếc xe ngựa để đưa y đến phương hướng Lạc Dương, mới định xuất phát thì vừa vận dụng phải Cao Tiểu Liên và Trương Thành Linh.

Trương Thành Linh còn ngơ ngác, vừa thấy Chu Tử Thư lập tức bổ lên khóc nức nở một hồi, thút thít nói: “Sư phụ... Tào đại ca huynh ấy...”

Cao Tiểu Liên cũng đỏ hoe mắt, Chu Tử Thư thở dài, nhẹ giọng nói: “Ta biết.”

Bàn tay đặt trên đầu võ về gã. Tiếp đó Trương Thành Linh lại tuôn ra một câu: “Sư phụ... con, con còn giết người... con đã giết người...”

Tay Chu Tử Thư chợt cứng đờ, Ôn Khách Hành đang dựa trong xe ngựa cũng dời ánh mắt qua, hơi sững sốt nhìn tiểu quỷ này.

Cao Tiểu Liên nắm chặt tay nói: “Cũng có phần của ta, người đừng khóc, tên đó là kẻ xấu, đáng chết! Chúng ta lạc đường trên Phong Nhai sơn, gặp phải một nam nhân ăn mặc lòe loẹt, theo một hồi mới biết hẳn lại là đầu lĩnh Độc Hạt, có điều không biết vì sao mà người nọ đã đứt một tay, giống như còn trúng độc châm...”

Sắc mặt Chu Tử Thư liền hết sức khó coi, Ôn Khách Hành cười khe khẽ. Trương Thành Linh bổ sung: “Sau đó người nọ giống như không áp được đám Độc Hạt thủ hạ, họ liền nội, nội chiến...”

Ôn Khách Hành khẽ hỏi: “Các người nhân loạn xử lý Hạt Tử?”

Trương Thành Linh ấp úng một tiếng, cảm thấy tuy rằng đối phương là kẻ xấu nhưng hành vi nhân người ta gặp nguy của mình cũng hết sức vô sỉ.

Ôn Khách Hành cười rộ lên – đây là ngẩng đầu ba thước có thần linh.

Sau đó Cao Tiểu Liên lau khô nước mắt, cáo biệt họ quay về Cao gia trang, nữ hài tử này đã trải qua đủ mọi chuyện, đã trưởng thành chỉ trong một đêm. Trương Thành Linh theo nhóm Chu Tử Thư hai người cùng đến Lạc Dương, sau khi tụ hội với Thất gia và Đại vu liền mang tro cốt Dung Huyền và Dung phu nhân lên Trường Minh sơn.

Điều dưỡng một tháng, Đại vu mới bắt đầu nhổ đinh nối lại kinh mạch cho Chu Tử Thư.

Ngày hôm ấy Trường Minh sơn bỗng nhiên giáng đại tuyết, Ôn Khách Hành đứng ở ngoài phòng, giống như cho dù nghe thấy người bên trong kêu một tiếng thì lòng cũng an ổn. Thất gia thành linh ở sau lưng vỗ vai y nói: “Người yên tâm đi, với người khác là ba thành ăn chắc, với Tử Thư, là không có sơ suất.”

Ôn Khách Hành quay đầu nhìn y, Thất gia cười nói: “Y đã hạ thủ được, hẳn được năm đó đóng đinh cho mình, chẳng lẽ còn sợ nhỏ ra sao? Y ấy...”

Đoạn sau ẩn đi, trên mặt y lại lộ ra một chút tươi cười như đang hoài niệm điều gì.

Thất gia dường như có loại sức quyến rũ kỳ dị, làm cho người đứng bên cạnh y sẽ an tĩnh theo, có điều lòng Ôn Khách Hành chỉ an tĩnh giây lát rồi chẳng nói chẳng rằng quay người bỏ đi ngay, thậm chí tên mặt trắng này thật sự hết như hồ ly tinh, phải đề phòng cẩn thận mới được.

Lại khiến Thất gia hết sức ù ù cạc cạc.

Sau khi hôn mê suốt ba tháng, Chu Tử Thư rốt cuộc tỉnh lại. Y chỉ cảm thấy toàn thân như đỡ xuống một bộ gông xiềng nặng nề, cả người đều nhẹ nhõm, trừ tay phải – tay phải bị ai đó nắm chặt lấy, người nọ dường như đã mệt lử, đang tựa vào một bên mà ngủ gật.

Chu Tử Thư nhất thời ngẩn ngơ, nhớ đến tiền căn hậu quả, dường như đã cách mấy đời.

Nhưng mà cuối cùng y lại chỉ nhìn chăm chăm bàn tay hai người đang nắm nhau một hồi, cười khe khẽ – hóa ra hôm qua đã chết, năm tháng trôi đi, cũng chẳng qua đang đợi chờ một người có thể sớm chiều bầu bạn, nắm lấy tay nhau như thế này.

– Chính văn hoàn –

78. Chương 78: Ngoại Truyện 1

Trên Trường Minh sơn quanh năm tuyết đọng, đôi mắt nhìn đi thấy tất cả mọi thứ đều trắng xóa, mây mù dưới chân, chung quanh là mấy gian nhà tranh nhỏ, một tiểu viện, như nơi thế ngoại tiên nhân ở.

Thất gia đang nấu rượu.

Một mùi hương thuần hậu thấu qua cửa sổ bay ra thật xa, chính là “Lục nghị tân phơi tửu, hồng nê tiểu hỏa lô”. Dường như người này cho dù là lưu lạc đến núi thẳm rừng già, cũng có thể sống phong nhã thoải mái.

Đại vu tay cầm một quyển sách ngồi bên cạnh, ngẫu nhiên có nghi hoặc liền ngừng đầu hỏi đôi câu, Thất

gia cúi mắt nhìn chăm chăm hỏa lò nho nhỏ kia, mỗi khi bị hỏi lại thuận miệng nói ngay chẳng cần suy nghĩ – y năm đó nếu không phải sinh ở vương phủ, chỉ bằng một bụng thi thư này cũng đủ khảo công danh.

Đại vu cùng y trò chuyện câu được câu chăng, một mặt nắm tay y thấp giọng hỏi: “Lạnh không?”

Thất gia tay áp hỏa lò, nghe vậy lắc đầu, nhìn hướng ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cười nói: “Người xem nơi này, có thể nói là ‘thiên sơn điêu phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt’, ở một thời gian, ta cũng chẳng biết bây giờ là lúc nào rồi.”

Đại vu chợt động lòng, hỏi: “Người thích nơi này sao?”

Thất gia liếc y một cái mà cười nói: “Nếu ta nói thích, chẳng lẽ người còn muốn bồi ta ở lại hay sao?”

Đại vu cân nhắc một hồi rồi nghiêm mặt bảo: “Trước mắt Lộ Thập còn nhỏ – nhưng nếu người thật sự thích nơi này, ta sẽ trở về dạy nó đàng hoàng, qua hai ba năm nữa sẽ giao Nam Cương cho nó, lại cùng người về ở đây, người nói có được không?”

Thất gia sững sốt một chút, bỗng nhiên bật cười, nhẹ nhàng đập đầu y một cái, nói thầm: “Người thật là cho cái chày gỗ rồi coi ngay là thật, ai muốn ở nơi quỷ quái này, trời lạnh đất đông, vẫn là Nam Cương náo nhiệt.”

Y cúi đầu cười nói: “Có thể uống rồi.” Liền đưa tay lấy ly rượu, cẩn thận rót hai chén, cho Đại vu một, bản thân bưng một, kề mũi hít sâu một hơi, neho mắt nói: “Vẫn nói một lạnh che mấy trăm xấu, chỉ có sau khi nấu vẫn thuần hương mới là thượng phẩm, có câu ‘ba chén thông đại đạo, một đấu hợp tự nhiên’, đủ các tâm sự trong nhân thế, chỉ có vật này giải được, chính là...”

Tiếng y nói đột nhiên bị một tràng động tĩnh “bùm bùm” cắt ngang, Thất gia thở dài, nhả húng lấy thơ nhắm rượu tức khắc bị quét sạch, rầu rĩ tự mình uống một ngụm, nhỏ giọng mắng: “Đôi bọ chét này, từ sáng đến tối không chịu yên tĩnh, ta thấy Chu Tử Thư cũng không còn việc gì nữa, hôm sau chúng ta nên cáo từ đi. Tai cũng chẳng được thanh tịnh.”

Trương Thành Linh luyện công thông thường không thể gây động tĩnh lớn như vậy, bình thường cái kiểu rất muốn phá nhà này đều là hai sư phụ kia của gã đang so chiêu.

Đại vu nói chỉ cần có thể tĩnh lại, chính là thời điểm hung hiểm nhất đã qua, Chu Tử Thư không hổ là có kinh nghiệm chịu đòn, tĩnh lại mảnh mai được hai ba hôm, chưa được mười bữa nữa tháng đã có thể bò dậy, qua thêm mấy ngày, tinh thần tốt một chút, chạy được nhảy được, liền bắt đầu không yên ổn.

Hai người cũng chẳng biết là ai cả ngày trêu chọc ai, dù sao nói như Thất gia thì là một tay đầu thế võ thành tiếng, ồn ào từ sớm đến khuya, dù là đàng hoàng ngồi xuống ăn bữa cơm cũng có thể từ cái nhau ban đầu tăng lên thành hai đôi đũa kẹp nhau, Thất gia thoát tiên thấy thú vị, sau đó phiền, không chịu ăn chung một bàn với hai con khỉ đột này nữa, để tránh cửa thành bốc cháy hại đến cá chậu.

Thất gia khá buồn bực cảm khái: “Tử Thư trước kia là người ỗn trọng như vậy, sao lại... Ôi, thật là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.”

Đại vu mỉm cười nói: “Kỳ thật cũng tốt, nặn lại kinh mạch trải qua đau nhức, muốn vượt ra nữa cũng rất khó khăn, đây lại là nơi cực lạnh, người bình thường có thể khôi phục đến tự do hành động đã không dễ, Chu trang chủ không chỉ đang hoạt động, đây là y mạnh mẽ kéo kinh mạch ra, tuy lúc này đau đớn một chút nhưng tương lai sẽ có lợi.”

Ôn Khách Hành một tay vòng qua vai Chu Tử Thư như muốn ôm cả người vào lòng, Chu Tử Thư mượn lực lộn lại từ trên tay y, người còn chưa hạ đất đã dùng chân trêu cầm Ôn Khách Hành, bắt buộc y lui một bước, sau đó đạn chỉ như gió ra tay ám toán, Ôn Khách Hành không cẩn thận trúng chiêu, tất cái chột mềm nhũn, suýt nữa quỵ một gối, nhưng vào nháy mắt ngã xuống lại lăn sang bên ôm chân Chu Tử Thư, hai người liền lăn tròn với nhau.

Dù sao dưới đất trừ băng thì là tuyết, Thất gia Đại vu và Trương Thành Linh đều trốn hai người rất xa, cũng sạch sẽ, lăn vài vòng chẳng chê bẩn, Ôn Khách Hành tươi cười như phường trộm cướp dè Chu Tử Thư bên dưới, chống tay hai bên đầu y hỏi: “Lần này ngươi có phục không?”

Chu Tử Thư trọng thương mới khỏi, rốt cuộc thể lực không tốt bằng y, hơi thở hỗn hển nói: “... Ngươi chiêu này quá dễ tiện.”

Ôn Khách Hành kẻ sát lại, thấp giọng cười nói: “Rõ ràng là ngươi ám toán ta trước.”

Chu Tử Thư bỗng nhiên nói: “Ôi, Lão Ôn.”

Ôn Khách Hành “ùm” một tiếng, liếm cổ y một chút, hỏi: “Cái gì?”

“Ta nói...”

Chu Tử Thư dường như không để tâm mà nói vài chữ, Ôn Khách Hành không nghe rõ, hơi nghi hoặc hỏi: “Hửm?”

Y thoáng không để ý thì ngực đã trúng một chỗ, Ôn Khách Hành kêu lên một tiếng, nháy mắt bị hất xuống, trời đất quay tròn một vòng, hai tay bị Chu Tử Thư vịn ra sau, áp chế dưới đất, Chu Tử Thư học bộ dáng lưu manh của y vừa rồi mà thối tai y, khẽ cười nói: “Thế nào, lần này ngươi có phục không?”

Ôn Khách Hành cố sức quay đầu nhìn y một cái, hỏi: “A Như, chẳng lẽ ngươi muốn trói ta sao?”

Chu Tử Thư nhướng mày cười nói: “Ý kiến hay đấy.”

Liền đưa tay muốn điểm huyệt đạo, thấy y tạm thời bị cố định mới hơi thả lỏng, ngồi bên cạnh sờ soạng

mặt y một phen, cảm khái: “Tiểu nương tử, vì chế người, vì phu phải ra mồ hôi đầy đầu này.”

Một bàn tay lại bỗng nhiên chìa ra dán lên trán y, chỉ thấy Ôn Khách Hành vốn nên không thể động đậy kia chậm chạp bò dậy nói: “Ồ? Ta xem nào, thật sự đổ mồ hôi rồi? Đừng cảm lạnh nha.”

“Người lại biết di huyết!”

Chu Tử Thư dưới sự kinh sợ đã trượt ra ngoài một trượng, nhìn y đề phòng. Ôn Khách Hành ném mị nhãn nói: “Ta biết còn nhiều lắm.”

Sau đó lại bỏ lên, hai người tiếp tục cẩu xé kinh thiên động địa.

Kỳ thật Đại vu rốt cuộc vẫn hiểu lầm một chút, họ sợ dĩ đánh nhau từ sáng đến tối, kinh mạch gì đó là một mặt, nguyên nhân khác là bởi vì một vấn đề cần giải quyết ngay – thắng bại chưa phân, cao thấp bất định, trong lòng đều tự có hỏa, chỉ có thể vừa đánh nhau vừa phát tiết.

Trương Thành Linh ban đầu còn hí hửng chạy tới vây xem, nghĩ có thể học được chút gì đó, sau phát hiện chiến đấu quá thâm thiết, có thể học được trừ “Hắc hổ moi tim”, “Hầu tử trộm đào” thì là “Càn khôn đại quay cuồng” các chiêu thức, thật sự chẳng có giá trị tham khảo gì hết, liền cảm khái quả nhiên là cao thủ, đều trở lại nguyên trạng, vì thế thành thành thật thật một chiêu một thức đi luyện công phu.

Trong lòng thiếu niên còn buồn bực, sự phụ cứ chê mình chiêu thức khó coi, bản thân chẳng phải cũng thường xuyên lăn qua lăn lại dưới đất với Ôn tiên bối hết sức bất nhã sao?

Hai đại cao thủ hoàn toàn sa thành hai đại lưu manh, trong lúc vô ý không cẩn thận đem việc làm lỡ con cháu người ta tiến hành đến cùng.

Hai người họ chỉ có chạng vạng mỗi ngày sau khi Chu Tử Thư uống thuốc mới đình chiến. Đại vu tùy người thi được, với thân kiều thể nhược không chịu nổi thì kê đơn nhẹ nhàng chậm chạp, với Chu Tử Thư giãy vò làm sao cũng chẳng hề hấn gì thì dùng toàn được hổ lang, mỗi ngày y uống thuốc xong đều có một lúc người rất khó chịu, cắn răng gượng một hồi, sức thuốc qua đi, luôn đổ mồ hôi đầm đìa.

Sau đó tắm rửa một lần rồi đi nghỉ, nghỉ ngơi đầy đủ tinh thần để ngày kế tiếp tục nhảy nhót.

Sau lần cuối cùng Chu Tử Thư dùng được, ngày kế tiếp Đại vu liền cùng Thất gia cáo từ rời khỏi, tuy Nam Cương trước nay dân phong thuần phác, lại có vu đồng Lộ Thập tọa trấn, chuyện này nói cho cùng cũng đi quá lâu. Tiễn hai người đi, Chu Tử Thư ngày đầu tiên không cần chịu đựng thứ thuốc uống xong như bị lãng trì kia, tối nay liền bình tĩnh cực kỳ.

Ôn Khách Hành xách một bầu rượu vào nhà, cầm đến quơ quơ trước mặt Chu Tử Thư, đối phương không chút khách khí nhận lấy, y liền lê đến bám dính Chu Tử Thư, đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm khuôn mặt nghiêng của người nọ.

Chu Tử Thư bị y nhìn cho nổi da gà, nuốt một ngụm rượu hỏi: “Người nhìn cái gì mà nhìn?”

Ôn Khách Hành cười nói: “Người không sợ ta hạ được?”

“Được gì?”

“Người nói được gì?”

Chu Tử Thư liếc y một cái cười nhạo: “Người mà dám, hạ xuân được cho ta, không sợ ta cuồng tính đại phát rồi thịt người?”

Ôn Khách Hành làm bộ khó xử nhú mày nói: “Phải nhĩ, thật là có chút phiền toái.” Y chống cằm đánh giá Chu Tử Thư trên dưới một chút, lắc đầu thở than, “Người cứ nhường ta một chiêu là được, bằng không ta thấy còn tiếp tục như vậy thì hai ta đều phải làm hòa thương mất thôi.”

Chu Tử Thư liếc y một cái nói: “Sao không phải người nhường ta một chiêu?”

Ôn Khách Hành chậm rãi với một bàn tay heo lên hông y, mờ ám sờ mó trên dưới, thấp giọng nói: “Ta nhường người mấy chiêu cũng được, bất quá...”

Cổ tay bị Chu Tử Thư chế, hai người khổng chế lực đạo để tránh hủy nóc nhà, lại cẩu xé nhau trong phòng.

Trương Thành Linh luyện công trở về đi qua, thấy quái không quái, biết hai người bọn họ lại đang đánh nhau, trong lòng thầm nghĩ, ở cùng nhau không phải nên sống thật tốt sao, mỗi ngày cầu đến cầu đi hết như hai đứa trẻ, thật sự chẳng ra làm sao, vì thế tang thương thở dài, lặng lẽ quay người về phòng.

Ba trăm hiệp qua đi, hai người đều hết hơi, vì thế tạm thời dừng tay, Ôn Khách Hành đoạt lấy bầu rượu dốc mấy hơi liền, thở ra một hơi, giang bốn vó nằm phịch lên giường khoát tay nói: “Không đánh nữa, hôm nay hết sức rồi.”

Chu Tử Thư thở phào một hơi, chỉ chờ câu này của đại gia này, liền ngồi lên mép giường, đẩy y vào trong, nói: “Xe ra cho ta một chỗ.”

Ôn Khách Hành dịch vào trong, nhìn màn giường, giống như bỗng nhiên thất thần, ngẩn người hồi lâu mới nói: “A Nhứ, qua một thời gian nữa, người dường như hoàn toàn, cùng ta xuống núi một chuyến đi?”

Chu Tử Thư nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe vậy “ừm” một tiếng nói: “Ta hiện tại cũng khôi xấp xỉ rồi, có thể xuống núi được – người đi làm gì?”

Ôn Khách Hành trầm mặc, Chu Tử Thư đợi hồi lâu, hơi lấy làm lạ, mở mắt nghiêng đầu nhìn thấy y vẫn

là bộ dáng thần du thiên ngoại, ánh mắt đăm đăm, liền nói: “Sao thế?”

Mí mắt Ôn Khách Hành hơi run run, y miễn cưỡng cười cười mà nói khẽ: “Không có gì, năm đó cha mẹ ta phơi thầy hoang dã, ngay cả ngôi mộ chôn quần áo di vật cũng chẳng có, ta bất hiếu, hơn hai mươi năm không về thăm, chung quy nên...”

Chu Tử Thư thở dài, chậm rãi đưa tay vòng qua eo người nọ, Ôn Khách Hành thuận theo mà nghiêng người, một tay vòng qua sau lưng y, ngón tay để trên xương hổ điệp của Chu Tử Thư, vô ý thức phác họa hình dáng của xương, vùi mặt vào hõm vai y, rầu rĩ nói: “Còn cả A Tương...”

Chu Tử Thư nói: “Lúc người ở trên trần dương thượng, ta từng trở về một lần, tìm được nàng và Tiểu Tào... cùng nhau, xuống mồ làm an rồi.”

“Đa tạ.” Ôn Khách Hành hàm hồ nói, tay y ôm Chu Tử Thư dường như rất chặt, nói gần như không nghe thấy, “Ta nửa đời này, đều là cô gia quả nhân một thân một mình, vốn tưởng có A Tương... nhưng A Tương cũng chẳng còn, khi đó người vẫn bất tỉnh, ta không bình tĩnh như Đại vu, ta nghĩ, vạn nhất người... ta...”

Chu Tử Thư bỗng giật mình phát giác bả vai dường như hơi ướt, y không nhìn được cú đầu, nhưng Ôn Khách Hành lại vung tay tắt đèn, thanh âm hơi nghẹn ngào, khẽ nói: “Đừng nhìn ta.”

Chu Tử Thư chưa bao giờ biết an ủi người khác, chỉ có thể mặc y ôm chặt lấy mình.

Chậm chậm, tay Ôn Khách Hành bắt đầu dạo trên người y, Chu Tử Thư có phần không thoải mái, nhưng người nọ không hề có ý đùa giỡn, chỉ gọi mãi tên y, giống như cực không xác định, mang theo một chút sợ hãi và cấp bách, Chu Tử Thư thở dài trong lòng, nghĩ, thôi, đáng thương quá, cứ nhường y một lần đi.

Y dùng lực khắc chế cực lớn, thả lỏng mình, từ lúc chào đời đến nay lần đầu tiên không hề phòng bị mà đem mình giao cho một người khác, khi mái tóc dây dưa, tóc mai chạm nhau, chỉ có người nọ thì thào như hơi cầu xin: “A Nhứ, về sau đừng đi...”

Cho dù là nơi cực lạnh cũng có sự ấm áp nhẹ nhàng từ dưới tấm màn buông xuống lặng lẽ truyền ra, phẳng phất có thể nở thành một đóa hoa.

Sáng sớm hôm sau, Chu Tử Thư hiếm khi dậy muộn, Ôn Khách Hành mở mắt nhìn người trong lòng, trên mặt lộ ra một chút tươi cười vừa lòng thỏa ý.

Y vừa động, Chu Tử Thư liền tỉnh, chỉ cảm thấy trên mình không một chỗ nào thoải mái, cả người mình còn bị ai đó ôm chặt lấy.

Y mở miệng muốn mắng người, Ôn Khách Hành sớm đề phòng chiều này, trong tích tắc y mở mắt tức khắc kìm nén nụ cười đắc chí mãn ý, nét mặt phức tạp lại có vẻ trầm mĩ cảm xúc ngổn ngang nhìn thật sâu vào mắt Chu Tử Thư.

Câu mẹ kiếp chưa ra khỏi miệng của Chu Tử Thư khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của đối phương lại phải nuốt xuống, không biết nói gì cho được, đành gượng gạo quay người đi, đưa lưng lại nói nhỏ: “Người muốn dậy thì tự mình dậy, đừng ồn ta.”

Ôn Khách Hành lập tức từ phía sau ôm lấy y, một lần nữa nằm xuống, ở nơi y không nhìn thấy thu lại biểu cảm đáng thương vờ vịt, trong bụng đắc ý thầm nghĩ, lòng dạ mềm so với eo mềm còn đáng yêu hơn.

Nhưng y đắc ý chẳng được bao lâu đã lại phát sầu, lén mở mắt nhìn người bên cạnh một cái, thầm nghĩ, có điều... chẳng lẽ về sau mỗi lần muốn... đều phải làm bộ làm tịch khóc một hồi?

Việc này hình như... hơi bị bi kịch.

79. Chương 79: Ngoại Truyện 2: Tiền Thế Kim Sinh

Có người chết rồi, hồi tưởng cuộc đời mình, cảm thấy không hề vương bận, ba hồn bảy phách liền tan đi.
Phiên ngoại 2: Tiền thế kim sinh

Có người chết rồi, hồi tưởng cuộc đời mình, cảm thấy không hề vương bận, ba hồn bảy phách liền tan đi quá nửa, theo câu hồn sứ dẫn độn bước lên đường Hoàng Tuyền, dọc đường vừa đi vừa quên, chẳng biết giờ là buổi nào thì đã đến cầu Nại Hà. Lại bưng bát nước vong tình kia, kiếp trước liền triệt để qua đi.

Kẻ làm thiện được luân công đức, kẻ làm ác phải xuống âm tào, nên đầu thai thì đầu thai, nên chuyển thế thì chuyển thế, tái nhập luân hồi, xong hết mọi chuyện, vẫn là tâm trí trắng tinh như tuyết, bắt đầu một lần nữa.

Cho nên một người trước khi nhắm mắt có tâm nguyện gì chưa xong, người sống đều sẽ tận lực thỏa mãn, tránh cho y phải chịu tội trên đường Hoàng Tuyền.

Còn có người trước khi chết chấp niệm chưa xong, hồn phách đi theo rồi cũng không tình nguyện, vì công danh lợi lộc của dương thế tam gian ấy, liền để y xuống suối vàng kia tẩy một hồi, nghĩ thông suốt lại cho người đưa đồ kéo lên rồi đưa đi đầu thai.

Chuyện của người sống, người chết không quan tâm.

Đường Hoàng Tuyền dài nhường nào, dài nhường nào có thể quên được, thì dài nhường ấy.

Chỉ có kẻ không quên được tình, đi bốn ngàn bốn trăm bốn mươi bốn trượng vẫn ngoái đầu lại, liền ở ngay dưới cầu Nại Hà chờ người y muốn chờ, có lúc chờ một hai ngày, có lúc một hai mươi năm, có lúc là cả một đời của phàm nhân.

Có khi đợi được người đến, người nọ lại vô tri vô giác, chẳng còn nhớ mình nữa, chợt có người nhớ được, lại là kẻ thanh xuân trẻ tuổi, kẻ đã già nua còng lưng, dẫu gặp cũng chẳng nhận ra, cầm tay nhìn nhau mắt đắm lệ, quỷ sai bên cạnh đã giục: “Hai vị, đến giờ rồi, lên đường thôi-“

Tình yêu trần thế, luôn thích nói những thề non hẹn biển, nhưng chẳng qua vài chục năm, chẳng qua sinh tử một lần luân hồi, liền người là người, ta là ta, không phải buồn cười quá sao?

Lời này là Tào Úy Ninh nghe quỷ sai nói với Mạnh Bà khi ngồi bên cầu Nại Hà.

Quỷ sai tự xưng khi còn sống họ Hồ tên Già, là kẻ ưa cảm khái, Tào Úy Ninh nghe hẩn quẩn lấy Mạnh Bà mà lải nhải không thôi, Mạnh Bà cũng chẳng để ý, tự nấu canh việc mình, cầu Nại Hà biến ảo không ngừng, truyền thuyết nước vong tình uống xuống có bao nhiêu thì cầu Nại Hà rộng bấy nhiêu, một chén quên đời, bụi về bụi đất về đất.

Quỷ sai Hồ Già lải nhải nửa ngày, không thấy Mạnh Bà kia ngẩng đầu, liền sán đến bắt chuyện với Tào Úy Ninh: “Tiểu tử, làm gì mà không uống canh, cũng chờ người à?”

Phàm nhân phúc bạc ái mỏng, đều là hạng tầm thường, khó được có một kẻ thanh tỉnh như vậy, dù là u minh quỷ tiên cũng sẵn lòng trò chuyện vài câu.

“A...” Tào Úy Ninh vẫn là lần đầu tiên nói chuyện với quỷ sai, ít nhiều được sủng mà kinh, “Ha ha, phải rồi, ngài đây là...”

Hồ Già hoàn toàn không có ý tưởng trao đổi với y, đại khái chỉ là rối rắm đến khó chịu nên muốn tìm một kẻ nói chuyện, trực tiếp ngắt lời y: “Trước kia cũng có một người, ở đây chờ cố nhân, chờ một lần ba trăm năm liền.”

Tào Úy Ninh sửng sốt, run rẩy hỏi: “Ba, ba trăm năm... Ai mà sống lâu như vậy? Người y chờ, chẳng lẽ là họ Diệp?”

“Ôi, quan tâm chi y họ gì, họ gì tên gì đều thế, đời này họ hoàng họ đế, nhảy xuống sông luân hồi kia rồi kiếp sau không chừng sẽ họ heo họ chó, ai mà biết được.” Hồ Già khoát tay, chỉ hòn đá Tam Sinh nói, “Y ấy à, ngồi ngay đây này, đợi ba trăm năm, về đến nơi bắt đầu quen biết người nọ, nhưng mà, thế nào đây?”

Tào Úy Ninh cổ động hỏi: “Thế nào đây?”

“Chọn lương phối khác.” Hồ Già sục sục nói.

Lúc này, Mạnh Bà rót cuộc ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, mặt không biểu cảm nói: “Hồ quỷ sai, nói cẩn thận.”

Hồ Già “ôi” một tiếng, nói: “Thôi đành, người này là hạng đế vương quan tướng, tự có duyên pháp, không nói được – tiểu tử, người lại chờ người nào thế?”

Tào Úy Ninh nói: “Ta chờ tức phụ.”

Hồ Già không hề cảm thấy ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Lúc người chết, tức phụ người bao nhiêu tuổi rồi?”

Tào Úy Ninh thành thật nói: “Mười bảy.”

“Mười bảy... Năm đó lúc ta chết, trong nhà cũng có một tiểu tức phụ mười bảy, đáng tiếc...” Hồ Già lắc đầu, niên đại quá xa xưa, hẳn đã không nhớ rõ bộ dáng của tiểu tức phụ kia, bảo với Tào Úy Ninh: “Ta khuyên người thôi đừng chờ nữa, nàng đời này còn dài lắm, chờ nàng xuống cũng thành lão thái bà bảy tám mươi rồi, sớm chẳng nhớ nổi nam nhân thời điểm mười sáu mười bảy tuổi kia. Ta đã thấy rất nhiều người, chờ tới chờ lui, cũng chẳng qua chờ mong một hồi rồi thương tâm một hồi. Người đó, sớm nghĩ thoáng một chút, uống một vại canh Mạnh Bà, tức phụ tiểu thiếp gì cũng quên sạch.”

Mạnh Bà lại ngẩng đầu lên, mặt không biểu cảm nói: “Hồ quỷ sai, nói cẩn thận.”

Hồ Già mặt xám mảy tro câm miệng, lại thấy Tào Úy Ninh cười rộ nói: “Thế thì vừa hay, ta đang ngóng trông, tốt nhất nàng không nhớ nổi ta trông thế nào, chẳng chút vướng bận tươi cười đi qua trước mắt, ta thấy nàng qua rồi cũng sẽ không còn bận lòng nữa.”

Hồ Già ngạc nhiên nói: “Người không cảm thấy không cam tâm sao?”

Tào Úy Ninh lấy làm kỳ lạ nhìn hắn một cái, hỏi ngược: “Thế thì có gì mà phải không cam tâm, đó là tức phụ chứ nào phải kẻ thù, thấy nàng sống tốt ta không cao hứng sao?”

Hồ Già im lặng một lát rồi cười nói: “Người nghĩ thoáng thật.”

Tào Úy Ninh gãi đầu, khá xấu hổ nói: “Không phải sao, ta đời này chẳng có chỗ tốt nào khác, chỉ được cái mọi việc nghĩ thoáng... Ôi, chỉ là có một chuyện, ta là bị sư phụ đánh chết, ta sợ tức phụ ta nghĩ không thoáng, không xong với ông ấy.”

Hồ Già ngạc nhiên nói: “Người đã làm chuyện đại nghịch bất đạo gì mà sư phụ người phải đánh chết người?”

Tào Úy Ninh nói: “Khụ, còn có thể vì sao, chính tà thế bất lưỡng lập chút việc này thôi, họ nói tức phụ ta là ác nhân Quỷ cốc, ta lại nhất định đi theo nàng, sư phụ dưới cơn giận dữ, bị bề mặt, liền đánh chết ta.”

Giọng điệu lại khá có sự thoải mái khi đứng nói chuyện không đau lưng, chẳng mấy may nghe ra là đang nhắc đến mình chết như thế nào, Hồ Già hứng thú ngồi xồm bên cạnh y mà hỏi: “Người không ghi hận à?”

Tào Úy Ninh chỉ một câu hồn sứ đang dẫn quỷ hồn bay sang bên này nói: “Ta dọc đường nghe vị đại nhân kia niệm ‘bụi về bụi, đất về đất’ mà qua đây, trong lòng liền cảm thấy, thù oán lớn nhường nào cũng chẳng có gì phải hận, đều xuống mồ làm an, còn hận cái gì, không phải làm khó chính mình sao?”

Hồ Già giương mắt nhìn qua, chỉ thấy Hắc Vô Thường khuôn mặt đen sì bay qua trước mắt, liền nhỏ giọng cảm thán: “Ồi chao, người đừng nghe họ, câu hồn sứ của âm phủ chúng ta trước nay đều chỉ biết nói mỗi một câu, chẳng biết nói bao nhiêu năm rồi, chưa từng thay đổi...”

Mạnh Bà lại lom lom ánh mắt trừng qua, lần thứ ba mặt không biểu cảm nói: “Hồ quỷ sai, nói cẩn thận.”

Hồ Già thở dài, chỉ Mạnh Bà nhỏ giọng nói với Tào Úy Ninh: “Thấy chưa, Mạnh Bà của chúng ta cũng thế, ta ở trên cầu Nại Hà tới tới lui lui mấy trăm năm, bà ta tới tới lui lui chỉ nói với ta đúng một câu ‘Hồ quỷ sai, nói cẩn thận’ như vậy, nơi âm u này thật đúng là tịch mịch.”

Tào Úy Ninh cười cười, vừa nghe vị quỷ sai đại nhân tịch mịch này lải nhải bên tai, vừa nhìn đường qua lại, nghĩ A Tương nếu biến thành một lão thái thái từ bên kia qua đây sẽ là như thế nào nhỉ? Chắc chắn cũng là một lão thái thái tinh thần tràn đầy, vừa lưu loát vừa chua ngoa, nằng...

Bỗng nhiên, Tào Úy Ninh đứng thẳng, mắt tròn, y thấy nơi không xa, thiếu nữ quen thuộc kia đang nhảy nhót theo câu hồn sứ qua bên này, nằng vừa đi còn vừa không ngừng hỏi câu hồn sứ, câu hồn sứ kia định lực rất mạnh, im lặng đi không hề để ý tới nằng, bức nóng cũng chỉ một câu “Bụi về bụi, đất về đất”.

Tào Úy Ninh mở miệng gọi: “A Tương...”

Cổ Tương chợt ngừng bước, nghiêng đầu nhìn qua, nhất thời ngớ ra, đầu tiên giống như muốn khóc, cuối cùng lại nén hết về, chỉ hóa thành khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, như chim nhỏ bổ đến kêu: “Tào đại ca, ta biết ngay huynh đang chờ ta mà!”

Tào Úy Ninh như là đã một đời chưa gặp nằng, ôm chặt lấy, nhưng lại nghĩ, A Tương đến thế này, chưa biến thành lão thái thái, thế không phải là chết trẻ sao, lại sốt ruột khó chịu, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nước mắt liền rơi xuống xuôi vàng, lan ra từng vòng gợn sóng, ngay cả người đưa đồ cũng kinh động.

Hồ Già ngậm miệng, mang theo một chút ý cười xa xăm mà nhìn hai người ôm nhau.

Chỉ gặp nhau ở đầu cầu Nại Hà này, như là chạy dài đến địa lão thiên hoang.

Trên cầu có quỷ sai khác gọi: “Hai vị, đến giờ rồi, lên đường thôi-“

Tựa như cái đồng hồ quả lắc tận trung chức thủ, năm đến năm đi trong miệng chỉ có đúng một câu như vậy.

Cố Tương từ trong lòng Tào Úy Ninh ngẩng đầu lên, hung tợn trừng quỷ sai trên cầu kia, mắng: “Giục gì mà giục? Mẹ kiếp người gọi hồn hả?!”

Vị trên cầu kia ngậy ra, trầm nghĩ, đây không phải là đang gọi hồn sao?

Hồ Già lại cười rộ lên, bình luận: “Hay cho một tiểu nương tử danh giá, tiểu tử, nhà có hân thê nha.”

Tào Úy Ninh ngấn nước mắt, miệng lại vẫn hờn hử mà khách khí nói: “Hỗ thẹn hổ thẹn.”

Hồ Già đứng dậy, chỉ cầu Nại Hà nói: “Được rồi, lên đường thôi, đừng để lỡ giờ đầu thai, lỡ nhất thời, không chừng đại phú đại quý sẽ thành khát cái ven đường, hai vị nếu là duyên phận chưa tận, kiếp sau cũng có thể nối lại.”

Dứt lời dẫn hai người lên cầu Nại Hà, dừng lại trước canh Mạnh Bà của Mạnh Bà, Cố Tương chần chờ một chút rồi nói: “Uống cái này rồi có phải sẽ quên hết hay không, bà bà, có thể không uống chứ?”

Mạnh Bà nhìn nàng với khuôn mặt mỹ nhân như gỗ, yên lặng lắc đầu.

Quỷ sai Hồ Già nói: “Tiểu cô nương, cô không uống canh Mạnh Bà, kiếp sau phải làm trâu làm ngựa đấy, uống đi.”

Đôi mắt Cố Tương phút chốc lại đỏ hoe, nàng cúi đầu, mặc người ta khuyên thế nào cũng không muốn động, Hồ Già có chút không nỡ, liền nói với Mạnh Bà: “Ngài coi, cho chút thuận tiện đi, việc này cũng đâu dễ dàng, chỗ chúng ta mấy ngàn năm mấy trăm năm, chưa chắc nhìn thấy một đôi có tình cuối cùng có thể thành duyên thục, thật sự là...”

Mạnh Bà nói: “Hồ quỷ sai...”

Hồ Già vội tiếp lời: “Vâng vâng, ta nói cẩn thận, ta nói cẩn thận.”

Mạnh Bà chần chờ giây lát, bỗng nhiên lấy từ trong lòng ra hai sợi tơ hồng, bỏ trong tay đưa tới trước mặt Cố Tương. Cố Tương sững sốt, Hồ Già ở bên vội nói: “Tiểu nương tử, mau nhận đi, Mạnh Bà lão nhân gia phát từ bi đấy. Đây là cơ duyên mấy đời cũng chưa chắc có thể tu được. Nhận lấy buộc lên cổ tay, kiếp sau khỏi phải gặp lại mà không nhận được nhau.”

Cố Tương vội nhận sợi tơ hồng đỏ trên tay Mạnh Bà, vụng về buộc lên cổ tay Tào Úy Ninh và mình. Hai người lúc này mới nắm tay nhau, cùng uống nước vong tình kia mà tái nhập luân hồi.

Phía sau nghe thanh âm xa xăm của câu hồn sứ nọ: “Bụi về bụi, đất về đất-“

Còn có Hồ Già cảm khái: “Hỏi thế gian tình là vật gì – ngay cả Mạnh Bà cũng mở mắt.”

Mạnh Bà chỉ đành tiếp tục nói: “Hồ quỷ sai, nói cẩn thận.”

Mười lăm năm sau, trong thành Lạc Dương, tiểu thư nhà Lý viên ngoại làm lễ cập kê, Tổng đại hiệp huynh đệ kết bái của Lý viên ngoại thời trẻ dẫn độc tử đến, một vì chúc thọ, hai vì đề thân.

Đôi tiểu nhi này lúc còn quần tã từng nuôi chung một chỗ, người lớn dõ dác trẻ, liền phát hiện hai tiểu gia
Ngoại truyện 2: Tiền thế kim sinh

Có người chết rồi, hồi tưởng cuộc đời mình, cảm thấy không hề vương bận, ba hồn bảy phách liền tan đi quá nửa, theo câu hồn sứ dẫn bước lên đường Hoàng Tuyền, dọc đường vừa đi vừa quên, chẳng biết giờ là buổi nào thì đã đến cầu Nại Hà. Lại bưng bát nước vong tình kia, kiếp trước liền triệt để qua đi.

Kể làm thiện được luận công đức, kể làm ác phải xuống âm tào, nên đầu thai thì đầu thai, nên chuyển thế thì chuyển thế, tái nhập luân hồi, xong hết mọi chuyện, vẫn là tâm trí trắng tinh như tuyết, bắt đầu một lần nữa.

Cho nên một người trước khi nhắm mắt có tâm nguyện gì chưa xong, người sống đều sẽ tận lực thỏa mãn, tránh cho y phải chịu tội trên đường Hoàng Tuyền.

Còn có người trước khi chết chấp niệm chưa xong, hồn phách đi theo rồi cũng không tình nguyện, vì công danh lợi lộc của dương thế tam gian ấy, liền để y xuống suối vàng kia tẩy một hồi, nghĩ thông suốt lại cho người đưa đồ kéo lên rồi đưa đi đầu thai.

Chuyện của người sống, người chết không quan tâm.

Đường Hoàng Tuyền dài nhường nào, dài nhường nào có thể quên được, thì dài nhường ấy.

Chỉ có kẻ không quên được tình, đi bốn ngàn bốn trăm bốn mươi bốn trượng vẫn ngoái đầu lại, liền ở ngay dưới cầu Nại Hà chờ người y muốn chờ, có lúc chờ một hai ngày, có lúc một hai mươi năm, có lúc là cả một đời của phạm nhân.

Có khi đợi được người đến, người nọ lại vô tri vô giác, chẳng còn nhớ mình nữa, chợt có người nhớ được, lại là kẻ thanh xuân trẻ tuổi, kẻ đã già nua còng lưng, đầu gối cũng chẳng nhận ra, cầm tay nhìn nhau mắt đầm lệ, quỷ sai bên cạnh đã giục: “Hai vị, đến giờ rồi, lên đường thôi-“

Tình yêu trần thế, luôn thích nói những thề non hẹn biển, nhưng chẳng qua vài chục năm, chẳng qua sinh tử một lần luân hồi, liền người là người, ta là ta, không phải buồn cười quá sao?

Lời này là Tào Úy Ninh nghe quỷ sai nói với Mạnh Bà khi ngồi bên cầu Nại Hà.

Quý sai tự xưng khi còn sống họ Hồ tên Già, là kẻ ưa cảm khái, Tào Úy Ninh nghe hẩn quần lấy Mạnh Bà mà lải nhải không thôi, Mạnh Bà cũng chẳng để ý, tự nấu canh việc mình, cầu Nại Hà biến ảo không ngừng, truyền thuyết nước vong tình uống xuống có bao nhiêu thì cầu Nại Hà rộng bấy nhiêu, một chén quên đời, bụi về bụi đất về đất.

Quý sai Hồ Già lải nhải nửa ngày, không thấy Mạnh Bà kia ngẩng đầu, liền sán đến bắt chuyện với Tào Úy Ninh: “Tiểu tử, làm gì mà không uống canh, cũng chờ người à?”

Phàm nhân phúc bạc ái mỏng, đều là hạng tầm thường, khó được có một kẻ thanh tỉnh như vậy, dù là u minh quỷ tiên cũng sẵn lòng trò chuyện vài câu.

“A...” Tào Úy Ninh vẫn là lần đầu tiên nói chuyện với quý sai, ít nhiều được sủng mà kinh, “Ha ha, phải rồi, ngài đây là...”

Hồ Già hoàn toàn không có ý tưởng trao đổi với y, đại khái chỉ là rối rắm đến khó chịu nên muốn tìm một kẻ nói chuyện, trực tiếp ngắt lời y: “Trước kia cũng có một người, ở đây chờ cố nhân, chờ một lần ba trăm năm liền.”

Tào Úy Ninh sửng sốt, run rẩy hỏi: “Ba, ba trăm năm... Ai mà sống lâu như vậy? Người y chờ, chẳng lẽ là họ Diệp?”

“Ôi, quan tâm chi y họ gì, họ gì tên gì đều thế, đời này họ hoàng họ đế, nhảy xuống sông luân hồi kia rồi kiếp sau không chừng sẽ họ heo họ chó, ai mà biết được.” Hồ Già khoát tay, chỉ hòn đá Tam Sinh nói, “Y ấy à, ngồi ngay đây này, đợi ba trăm năm, về đến nơi bắt đầu quen biết người nọ, nhưng mà, thế nào đây?”

Tào Úy Ninh cổ động hỏi: “Thế nào đây?”

“Chọn lương phối khác.” Hồ Già sục sục nói.

Lúc này, Mạnh Bà rút cuộc ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, mặt không biểu cảm nói: “Hồ quý sai, nói cẩn thận.”

Hồ Già “ôi” một tiếng, nói: “Thôi đành, người này là hạng đế vương quan tướng, tự có duyên pháp, không nói được – tiểu tử, ngươi lại chờ người nào thế?”

Tào Úy Ninh nói: “Ta chờ tức phụ.”

Hồ Già không hề cảm thấy ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Lúc ngươi chết, tức phụ ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

Tào Úy Ninh thành thật nói: “Mười bảy.”

“Mười bảy... Năm đó lúc ta chết, trong nhà cũng có một tiểu tức phụ mười bảy, đáng tiếc...” Hồ Già lắc đầu, niên đại quá xa xưa, hẳn đã không nhớ rõ bộ dáng của tiểu tức phụ kia, bảo với Tào Úy Ninh: “Ta khuyên người thôi đừng chờ nữa, nàng đời này còn dài lắm, chờ nàng xuống cũng thành lão thái bà bảy tám mươi rồi, sớm chẳng nhớ nổi nam nhân thời điểm mười sáu mười bảy tuổi kia. Ta đã thấy rất nhiều người, chờ tới chờ lui, cũng chẳng qua chờ mong một hồi rồi thương tâm một hồi. Người đó, sớm nghĩ thoáng một chút, uống một vai canh Mạnh Bà, tức phụ tiểu thiếp gì cũng quên sạch.”

Mạnh Bà lại ngẩng đầu lên, mặt không biểu cảm nói: “Hồ quỷ sai, nói cẩn thận.”

Hồ Già mặt xám mảy tro câm miệng, lại thấy Tào Úy Ninh cười rộ nói: “Thế thì vừa hay, ta đang ngóng trông, tốt nhất nàng không nhớ nổi ta trông thế nào, chẳng chút vướng bận tươi cười đi qua trước mắt, ta thấy nàng qua rồi cũng sẽ không còn bận lòng nữa.”

Hồ Già ngạc nhiên nói: “Người không cảm thấy không cam tâm sao?”

Tào Úy Ninh lấy làm kỳ lạ nhìn hắn một cái, hỏi ngược: “Thế thì có gì mà phải không cam tâm, đó là tức phụ chứ nào phải kẻ thù, thấy nàng sống tốt ta không cao hứng sao?”

Hồ Già im lặng một lát rồi cười nói: “Người nghĩ thoáng thật.”

Tào Úy Ninh gãi đầu, khá xấu hổ nói: “Không phải sao, ta đời này chẳng có chỗ tốt nào khác, chỉ được cái mọi việc nghĩ thoáng... Ôi, chỉ là có một chuyện, ta là bị sư phụ đánh chết, ta sợ tức phụ ta nghĩ không thoáng, không xong với ông ấy.”

Hồ Già ngạc nhiên nói: “Người đã làm chuyện đại nghịch bất đạo gì mà sư phụ người phải đánh chết người?”

Tào Úy Ninh nói: “Khụ, còn có thể vì sao, chính tà thế bất lưỡng lập chút việc này thôi, họ nói tức phụ ta là ác nhân Quỷ cốc, ta lại nhất định đi theo nàng, sư phụ dưới cơn giận dữ, bị bẽ mặt, liền đánh chết ta.”

Giọng điệu lại khá có sự thoải mái khi đứng nói chuyện không đau lưng, chẳng mấy may nghe ra là đang nhắc đến mình chết như thế nào, Hồ Già hứng thú ngồi xổm bên cạnh y mà hỏi: “Người không ghi hận à?”

Tào Úy Ninh chỉ một câu hồn sứ đang dẫn quỷ hồn bay sang bên này nói: “Ta dọc đường nghe vị đại nhân kia niệm ‘bụi về bụi, đất về đất’ mà qua đây, trong lòng liền cảm thấy, thù oán lớn nhường nào cũng chẳng có gì phải hận, đều xuống mồ làm an, còn hận cái gì, không phải làm khó chính mình sao?”

Hồ Già giương mắt nhìn qua, chỉ thấy Hắc Vô Thường khuôn mặt đen sì bay qua trước mắt, liền nhỏ giọng cảm thán: “Ồi chao, người đừng nghe họ, câu hồn sứ của âm phủ chúng ta trước nay đều chỉ biết nói mỗi một câu, chẳng biết nói bao nhiêu năm rồi, chưa từng thay đổi...”

Mạnh Bà lại lom lom ánh mắt trừng qua, lần thứ ba mặt không biểu cảm nói: “Hồ quỷ sai, nói cẩn thận.”

Hồ Già thở dài, chỉ Mạnh Bà nhỏ giọng nói với Tào Úy Ninh: “Thấy chưa, Mạnh Bà của chúng ta cũng thế, ta ở trên cầu Nại Hà tới tới lui lui mấy trăm năm, bà ta tới tới lui lui chỉ nói với ta đúng một câu ‘Hồ quỷ sai, nói cẩn thận’ như vậy, nơi âm u này thật đúng là tịch mịch.”

Tào Úy Ninh cười cười, vừa nghe vị quỷ sai đại nhân tịch mịch này lải nhải bên tai, vừa nhìn đường qua lại, nghĩ A Tương nếu biến thành một lão thái thái từ bên kia qua đây sẽ là như thế nào nhỉ? Chắc chắn cũng là một lão thái thái tinh thần tràn đầy, vừa lưu loát vừa chua ngoa, nàng...

Bỗng nhiên, Tào Úy Ninh đứng thẳng, mắt tròn xoe, y thấy nơi không xa, thiếu nữ quen thuộc kia đang nhảy nhót theo câu hồn sứ qua bên này, nàng vừa đi còn vừa không ngừng hỏi câu hồn sứ, câu hồn sứ kia định lực rất mạnh, im lặng đi không hề để ý tới nàng, bức nóng cũng chỉ một câu “Bụi về bụi, đất về đất”.

Tào Úy Ninh mở miệng gọi: “A Tương...”

Cổ Tương chợt ngừng bước, nghiêng đầu nhìn qua, nhất thời ngớ ra, đầu tiên giống như muốn khóc, cuối cùng lại nén hết về, chỉ hóa thành khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, như chim nhỏ bỏ đến kêu: “Tào đại ca, ta biết ngay huynh đang chờ ta mà!”

Tào Úy Ninh như là đã một đời chưa gặp nàng, ôm chặt lấy, nhưng lại nghĩ, A Tương đến thế này, chưa biến thành lão thái thái, thế không phải là chết trẻ sao, lại sốt ruột khó chịu, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nước mắt liền rơi xuống xuôi vàng, lan ra từng vòng gợn sóng, ngay cả người đưa đồ cũng kinh động.

Hồ Già ngậm miệng, mang theo một chút ý cười xa xăm mà nhìn hai người ôm nhau.

Chỉ gặp nhau ở đầu cầu Nại Hà này, như là chạy dài đến địa lão thiên hoang.

Trên cầu có quỷ sai khác gọi: “Hai vị, đến giờ rồi, lên đường thôi-“

Tựa như cái đồng hồ quả lắc tận trung chức thủ, năm đến năm đi trong miệng chỉ có đúng một câu như vậy.

Cổ Tương từ trong lòng Tào Úy Ninh ngẩng đầu lên, hung tợn trừng quỷ sai trên cầu kia, mắng: “Giục gì mà giục? Mẹ kiếp người gọi hồn hả?!”

Vị trên cầu kia ngậy ra, thâm nghĩ, đây không phải là đang gọi hồn sao?

Hồ Già lại cười rộ lên, bình luận: “Hay cho một tiểu nương tử danh giá, tiểu tử, nhà có hân thê nha.”

Tào Úy Ninh ngấn nước mắt, miệng lại vẫn hờn hờ mà khách khí nói: “Hồ thẹn hồ thẹn.”

Hồ Già đứng dậy, chỉ cầu Nại Hà nói: “Được rồi, lên đường thôi, đừng để lỡ giờ đầu thai, lỡ nhất thời, không chừng đại phú đại quý sẽ thành khát cái ven đường, hai vị nếu là duyên phận chưa tận, kiếp sau cũng có thể nối lại.”

Dứt lời dẫn hai người lên cầu Nại Hà, dừng lại trước canh Mạnh Bà của Mạnh Bà, Cố Tương chần chừ một chút rồi nói: “Uống cái này rồi có phải sẽ quên hết hay không, bà bà, có thể không uống chứ?”

Mạnh Bà nhìn nàng với khuôn mặt mỹ nhân như gỗ, yên lặng lắc đầu.

Quý sai Hồ Già nói: “Tiểu cô nương, cô không uống canh Mạnh Bà, kiếp sau phải làm trâu làm ngựa đấy, uống đi.”

Đôi mắt Cố Tương phút chốc lại đỏ hoe, nàng cúi đầu, mặc người ta khuyên thế nào cũng không muốn động, Hồ Già có chút không nỡ, liền nói với Mạnh Bà: “Ngài coi, cho chút thuận tiện đi, việc này cũng đâu dễ dàng, chỗ chúng ta mấy ngàn năm mấy trăm năm, chưa chắc nhìn thấy một đôi có tình cuối cùng có thể thành duyên thục, thật sự là...”

Mạnh Bà nói: “Hồ quý sai...”

Hồ Già vội tiếp lời: “Vâng vâng, ta nói cẩn thận, ta nói cẩn thận.”

Mạnh Bà chần chừ giây lát, bỗng nhiên lấy từ trong lòng ra hai sợi tơ hồng, bỏ trong tay đưa tới trước mặt Cố Tương. Cố Tương sửng sốt, Hồ Già ở bên vội nói: “Tiểu nương tử, mau nhận đi, Mạnh Bà lão nhân gia phát từ bi đấy. Đây là cơ duyên mấy đời cũng chưa chắc có thể tu được. Nhận lấy buộc lên cổ tay, kiếp sau khỏi phải gặp lại mà không nhận được nhau.”

Cố Tương vội nhận sợi tơ hồng đặt trên tay Mạnh Bà, vụng về buộc lên cổ tay Tào Ủy Ninh và mình. Hai người lúc này mới nắm tay nhau, cùng uống nước vong tình kia mà tái nhập luân hồi.

Phía sau nghe thanh âm xa xăm của câu hồn sứ nọ: “Bụi về bụi, đất về đất-“

Còn có Hồ Già cảm khái: “Hỏi thế gian tình là vật gì – ngay cả Mạnh Bà cũng mở mắt.”

Mạnh Bà chỉ đành tiếp tục nói: “Hồ quý sai, nói cẩn thận.”

Mười lăm năm sau, trong thành Lạc Dương, tiểu thư nhà Lý viên ngoại làm lễ cập kê, Tổng đại hiệp huynh đệ kết bái của Lý viên ngoại thời trẻ dẫn độc tử đến, một vì chúc thọ, hai vì đề thân.

Đôi tiểu nhi này lúc còn quần tã từng nuôi chung một chỗ, người lớn dỗ đám trẻ, liền phát hiện hai tiểu gia hỏa này, một đứa trên tay trái có vết đỏ, một đứa trên tay phải có vết đỏ, đây chẳng phải là duyên phận từ trong thai sao? Vì thế liền đánh thân cho hai bé.

Chính là mùa thanh mai, có chàng nọ cười trúc mã đến...hỏa này, một đũa trên tay trái có vết đỏ, một đũa trên tay phải có vết đỏ, đây chẳng phải là duyên phận từ trong thai sao? Vì thế liền đánh thân cho hai bé.

Chính là mùa thanh mai, có chàng nọ cười trúc mã đến... quá nửa, theo câu hồn sứ dẫn độn bước lên đường Hoàng Tuyền, dọc đường vừa đi vừa quên, chẳng biết giờ là buổi nào thì đã đến cầu Nại Hà. Lại bưng bát nước vong tình kia, kiếp trước liền triệt để qua đi.

Kẻ làm thiện được luân công đức, kẻ làm ác phải xuống âm tào, nên đầu thai thì đầu thai, nên chuyển thế thì chuyển thế, tái nhập luân hồi, xong hết mọi chuyện, vẫn là tâm trí trắng tinh như tuyết, bắt đầu một lần nữa.

Cho nên một người trước khi nhắm mắt có tâm nguyện gì chưa xong, người sống đều sẽ tận lực thỏa mãn, tránh cho y phải chịu tội trên đường Hoàng Tuyền.

Còn có người trước khi chết chấp niệm chưa xong, hồn phách đi theo rồi cũng không tình nguyện, vì công danh lợi lộc của dương thế tam gian ấy, liền để y xuống suối vàng kia tẩy một hồi, nghĩ thông suốt lại cho người đưa đồ kéo lên rồi đưa đi đầu thai.

Chuyện của người sống, người chết không quan tâm.

Đường Hoàng Tuyền dài nhường nào, dài nhường nào có thể quên được, thì dài nhường ấy.

Chỉ có kẻ không quên được tình, đi bốn ngàn bốn trăm bốn mươi bốn trượng vẫn ngoái đầu lại, liền ở ngay dưới cầu Nại Hà chờ người y muốn chờ, có lúc chờ một hai ngày, có lúc một hai mươi năm, có lúc là cả một đời của phàm nhân.

Có khi đợi được người đến, người nọ lại vô tri vô giác, chẳng còn nhớ mình nữa, chợt có người nhớ được, lại là kẻ thanh xuân trẻ tuổi, kẻ đã già nua còng lưng, dẫu gặp cũng chẳng nhận ra, cầm tay nhìn nhau mắt đầm lệ, quý sai bên cạnh đã giục: “Hai vị, đến giờ rồi, lên đường thôi-“

Tình yêu trần thế, luôn thích nói những thề non hẹn biển, nhưng chẳng qua vài chục năm, chẳng qua sinh tử một lần luân hồi, liền người là người, ta là ta, không phải buồn cười quá sao?

Lời này là Tào Úy Ninh nghe quý sai nói với Mạnh Bà khi ngồi bên cầu Nại Hà.

Quý sai tự xưng khi còn sống họ Hồ tên Già, là kẻ ưa cảm khái, Tào Úy Ninh nghe hẩn quán lấy Mạnh Bà mà lải nhải không thôi, Mạnh Bà cũng chẳng để ý, tự nấu canh việc mình, cầu Nại Hà biến ảo không ngừng, truyền thuyết nước vong tình uống xuống có bao nhiêu thì cầu Nại Hà rộng bấy nhiêu, một chén quên đời, bụi về bụi đất về đất.

Quý sai Hồ Già lải nhải nửa ngày, không thấy Mạnh Bà kia ngẩng đầu, liền sán đến bắt chuyện với Tào Úy Ninh: “Tiểu tử, làm gì mà không uống canh, cũng chờ người à?”

Phàm nhân phúc bạc ái mỏng, đều là hạng tầm thường, khó được có một kẻ thanh tỉnh như vậy, dù là u minh quỷ tiên cũng sẵn lòng trò chuyện vài câu.

“A...” Tào Úy Ninh vẫn là lần đầu tiên nói chuyện với quỷ sai, ít nhiều được sủng mà kinh, “Ha ha, phải rồi, ngài đây là...”

Hồ Già hoàn toàn không có ý tưởng trao đổi với y, đại khái chỉ là rối rắm đến khó chịu nên muốn tìm một kẻ nói chuyện, trực tiếp ngắt lời y: “Trước kia cũng có một người, ở đây chờ cố nhân, chờ một lần ba trăm năm liền.”

Tào Úy Ninh sửng sốt, run rẩy hỏi: “Ba, ba trăm năm... Ai mà sống lâu như vậy? Người y chờ, chẳng lẽ là họ Diệp?”

“Ôi, quan tâm chi y họ gì, họ gì tên gì đều thế, đời này họ hoàng họ đế, nhảy xuống sông luân hồi kia rồi kiếp sau không chừng sẽ họ heo họ chó, ai mà biết được.” Hồ Già khoát tay, chỉ hòn đá Tam Sinh nói, “Y ấy à, ngồi ngay đây này, đợi ba trăm năm, về đến nơi bắt đầu quen biết người nọ, nhưng mà, thế nào đây?”

Tào Úy Ninh cổ động hỏi: “Thế nào đây?”

“Chọn lương phối khác.” Hồ Già sục sục nói.

Lúc này, Mạnh Bà rót cuộc ngừng đầu nhìn hẩn một cái, mặt không biểu cảm nói: “Hồ quỷ sai, nói cẩn thận.”

Hồ Già “ôi” một tiếng, nói: “Thôi đành, người này là hạng đế vương quan tướng, tự có duyên pháp, không nói được – tiểu tử, ngươi lại chờ người nào thế?”

Tào Úy Ninh nói: “Ta chờ tức phụ.”

Hồ Già không hề cảm thấy ngạc nhiên, chỉ hỏi: “Lúc ngươi chết, tức phụ ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

Tào Úy Ninh thành thật nói: “Mười bảy.”

“Mười bảy... Năm đó lúc ta chết, trong nhà cũng có một tiểu tức phụ mười bảy, đáng tiếc...” Hồ Già lắc đầu, niên đại quá xa xưa, hẩn đã không nhớ rõ bộ dáng của tiểu tức phụ kia, bảo với Tào Úy Ninh: “Ta khuyên ngươi thôi đừng chờ nữa, nàng đời này còn dài lắm, chờ nàng xuống cũng thành lão thái bà bảy tám mươi rồi, sớm chẳng nhớ nổi nam nhân thời điểm mười sáu mười bảy tuổi kia. Ta đã thấy rất nhiều người, chờ tới chờ lui, cũng chẳng qua chờ mong một hồi rồi thương tâm một hồi. Người đó, sớm nghĩ thoáng một chút, uống một vại canh Mạnh Bà, tức phụ tiểu thiếp gì cũng quên sạch.”

Mạnh Bà lại ngừng đầu lên, mặt không biểu cảm nói: “Hồ quỷ sai, nói cẩn thận.”

Hồ Già mặt xám mảy tro cảm miệng, lại thấy Tào Úy Ninh cười rộ nói: “Thế thì vừa hay, ta đang ngóng trông, tốt nhất nàng không nhớ nổi ta trông thế nào, chẳng chút vướng bận tươi cười đi qua trước mắt, ta thấy nàng qua rồi cũng sẽ không còn bận lòng nữa.”

Hồ Già ngạc nhiên nói: “Người không cảm thấy không cam tâm sao?”

Tào Úy Ninh lấy làm kỳ lạ nhìn hẩn một cái, hỏi ngược: “Thế thì có gì mà phải không cam tâm, đó là tức phụ chứ nào phải kẻ thù, thấy nàng sống tốt ta không cao hứng sao?”

Hồ Già im lặng một lát rồi cười nói: “Người nghĩ thoáng thật.”

Tào Úy Ninh gãi đầu, khá xấu hổ nói: “Không phải sao, ta đời này chẳng có chỗ tốt nào khác, chỉ được cái mọi việc nghĩ thoáng... Ôi, chỉ là có một chuyện, ta là bị sư phụ đánh chết, ta sợ tức phụ ta nghĩ không thoáng, không xong với ông ấy.”

Hồ Già ngạc nhiên nói: “Người đã làm chuyện đại nghịch bất đạo gì mà sư phụ người phải đánh chết người?”

Tào Úy Ninh nói: “Khụ, còn có thể vì sao, chính tà thế bất lưỡng lập chút việc này thôi, họ nói tức phụ ta là ác nhân Quỷ cốc, ta lại nhất định đi theo nàng, sư phụ dưới cơn giận dữ, bị bẽ mặt, liền đánh chết ta.”

Giọng điệu lại khá có sự thoải mái khi đứng nói chuyện không đau lưng, chẳng mấy may nghe ra là đang nhắc đến mình chết như thế nào, Hồ Già hứng thú ngồi xổm bên cạnh y mà hỏi: “Người không ghi hận à?”

Tào Úy Ninh chỉ một câu hồn sứ đang dẫn quỷ hồn bay sang bên này nói: “Ta dọc đường nghe vị đại nhân kia niệm ‘bụi về bụi, đất về đất’ mà qua đây, trong lòng liền cảm thấy, thù oán lớn nhường nào cũng chẳng có gì phải hận, đều xuống mồ làm an, còn hận cái gì, không phải làm khó chính mình sao?”

Hồ Già giương mắt nhìn qua, chỉ thấy Hắc Vô Thường khuôn mặt đen sì bay qua trước mắt, liền nhỏ giọng cảm thán: “Ồi chao, người đừng nghe họ, câu hồn sứ của âm phủ chúng ta trước nay đều chỉ biết nói mỗi một câu, chẳng biết nói bao nhiêu năm rồi, chưa từng thay đổi...”

Mạnh Bà lại lom lom ánh mắt trừng qua, lần thứ ba mặt không biểu cảm nói: “Hồ quỷ sai, nói cẩn thận.”

Hồ Già thở dài, chỉ Mạnh Bà nhỏ giọng nói với Tào Úy Ninh: “Thấy chưa, Mạnh Bà của chúng ta cũng thế, ta ở trên cầu Nại Hà tới tới lui lui mấy trăm năm, bà ta tới tới lui lui chỉ nói với ta đúng một câu ‘Hồ quỷ sai, nói cẩn thận’ như vậy, nơi âm u này thật đúng là tịch mịch.”

Tào Úy Ninh cười cười, vừa nghe vị quỷ sai đại nhân tịch mịch này lải nhải bên tai, vừa nhìn đường qua lại, nghĩ A Tương nếu biến thành một lão thái thái từ bên kia qua đây sẽ là như thế nào nhỉ? Chắc chắn cũng là một lão thái thái tinh thần tràn đầy, vừa lưu loát vừa chua ngoa, nàng...

Bỗng nhiên, Tào Úy Ninh đứng thẳng, mắt tròn xoe, y thấy nơi không xa, thiếu nữ quen thuộc kia đang nhảy nhót theo câu hồn sứ qua bên này, nàng vừa đi còn vừa không ngừng hỏi câu hồn sứ, câu hồn sứ kia định lực rất mạnh, im lặng đi không hề để ý tới nàng, bức nóng cũng chỉ một câu “Bụi về bụi, đất về đất”.

Tào Úy Ninh mở miệng gọi: “A Tương...”

Cố Tương chợt ngừng bước, nghiêng đầu nhìn qua, nhất thời ngớ ra, đầu tiên giống như muốn khóc, cuối cùng lại nén hết về, chỉ hóa thành khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, như chim nhỏ bỏ đến kêu: “Tào đại ca, ta biết ngay huynh đang chờ ta mà!”

Tào Úy Ninh như là đã một đời chưa gặp nàng, ôm chặt lấy, nhưng lại nghĩ, A Tương đến thế này, chưa biến thành lão thái thái, thế không phải là chết trẻ sao, lại sốt ruột khó chịu, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nước mắt liền rơi xuống xuôi vàng, lan ra từng vòng gợn sóng, ngay cả người đưa đồ cũng kinh động.

Hồ Già ngậm miệng, mang theo một chút ý cười xa xăm mà nhìn hai người ôm nhau.

Chỉ gặp nhau ở đầu cầu Nại Hà này, như là chạy dài đến địa lão thiên hoang.

Trên cầu có quỷ sai khác gọi: “Hai vị, đến giờ rồi, lên đường thôi-“

Tựa như cái đồng hồ quả lắc tận trung chức thủ, năm đến năm đi trong miệng chỉ có đúng một câu như vậy.

Cố Tương từ trong lòng Tào Úy Ninh ngẩng đầu lên, hung tợn trừng quỷ sai trên cầu kia, mắng: “Giục gì mà giục? Mẹ kiếp người gọi hồn hả?!”

Vị trên cầu kia ngậy ra, thâm nghĩ, đây không phải là đang gọi hồn sao?

Hồ Già lại cười rộ lên, bình luận: “Hay cho một tiểu nương tử đánh đá, tiểu tử, nhà có hân thê nha.”

Tào Úy Ninh ngăn nước mắt, miệng lại vẫn hờ hững mà khách khí nói: “Hỗ thẹn hổ thẹn.”

Hồ Già đứng dậy, chỉ cầu Nại Hà nói: “Được rồi, lên đường thôi, đừng để lỡ giờ đầu thai, lỡ nhất thời, không chừng đại phú đại quý sẽ thành khát cái ven đường, hai vị nếu là duyên phận chưa tận, kiếp sau cũng có thể nối lại.”

Dứt lời dẫn hai người lên cầu Nại Hà, dừng lại trước canh Mạnh Bà của Mạnh Bà, Cố Tương chân chừ một chút rồi nói: “Uống cái này rồi có phải sẽ quên hết hay không, bà bà, có thể không uống chứ?”

Mạnh Bà nhìn nàng với khuôn mặt mỹ nhân như gỗ, yên lặng lắc đầu.

Quý sai Hồ Già nói: “Tiểu cô nương, cô không uống canh Mạnh Bà, kiếp sau phải làm trâu làm ngựa đấy, uống đi.”

Đôi mắt Cổ Tương phút chốc lại đỏ hoe, nàng cúi đầu, mặc người ta khuyên thế nào cũng không muốn động, Hồ Già có chút không nỡ, liền nói với Mạnh Bà: “Ngài coi, cho chút thuận tiện đi, việc này cũng đâu dễ dàng, chỗ chúng ta mấy ngàn năm mấy trăm năm, chưa chắc nhìn thấy một đôi có tình cuối cùng có thể thành quyến thuộc, thật sự là...”

Mạnh Bà nói: “Hồ quý sai...”

Hồ Già vội tiếp lời: “Vâng vâng, ta nói cẩn thận, ta nói cẩn thận.”

Mạnh Bà chần chờ giây lát, bỗng nhiên lấy từ trong lòng ra hai sợi tơ hồng, bỏ trong tay đưa tới trước mặt Cổ Tương. Cổ Tương sững sốt, Hồ Già ở bên vội nói: “Tiểu nương tử, mau nhận đi, Mạnh Bà lão nhân gia phát từ bi đấy. Đây là cơ duyên mấy đời cũng chưa chắc có thể tu được. Nhận lấy buộc lên cổ tay, kiếp sau khỏi phải gặp lại mà không nhận được nhau.”

Cổ Tương vội nhận sợi tơ hồng bỏ trên tay Mạnh Bà, vụng về buộc lên cổ tay Tào Úy Ninh và mình. Hai người lúc này mới nắm tay nhau, cùng uống nước vong tình kia mà tái nhập luân hồi.

Phía sau nghe thanh âm xa xăm của câu hồn sứ nọ: “Bụi về bụi, đất về đất-“

Còn có Hồ Già cảm khái: “Hỏi thế gian tình là vật gì – ngay cả Mạnh Bà cũng mở mắt.”

Mạnh Bà chỉ đành tiếp tục nói: “Hồ quý sai, nói cẩn thận.”

Mười lăm năm sau, trong thành Lạc Dương, tiểu thư nhà Lý viên ngoại làm lễ cập kê, Tổng đại hiệp huynh đệ kết bái của Lý viên ngoại thời trẻ dẫn độc tử đến, một vì chúc thọ, hai vì đề thân.

Đôi tiểu nhi này lúc còn quần tã từng nuôi chung một chỗ, người lớn dỗ đám trẻ, liền phát hiện hai tiểu gia hỏa này, một đứa trên tay trái có vết đỏ, một đứa trên tay phải có vết đỏ, đây chẳng phải là duyên phận từ trong thai sao? Vì thế liền đánh thân cho hai bé.

Chính là mùa thanh mai, có chàng nọ cưới trúc mã đến...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nhai-khach>